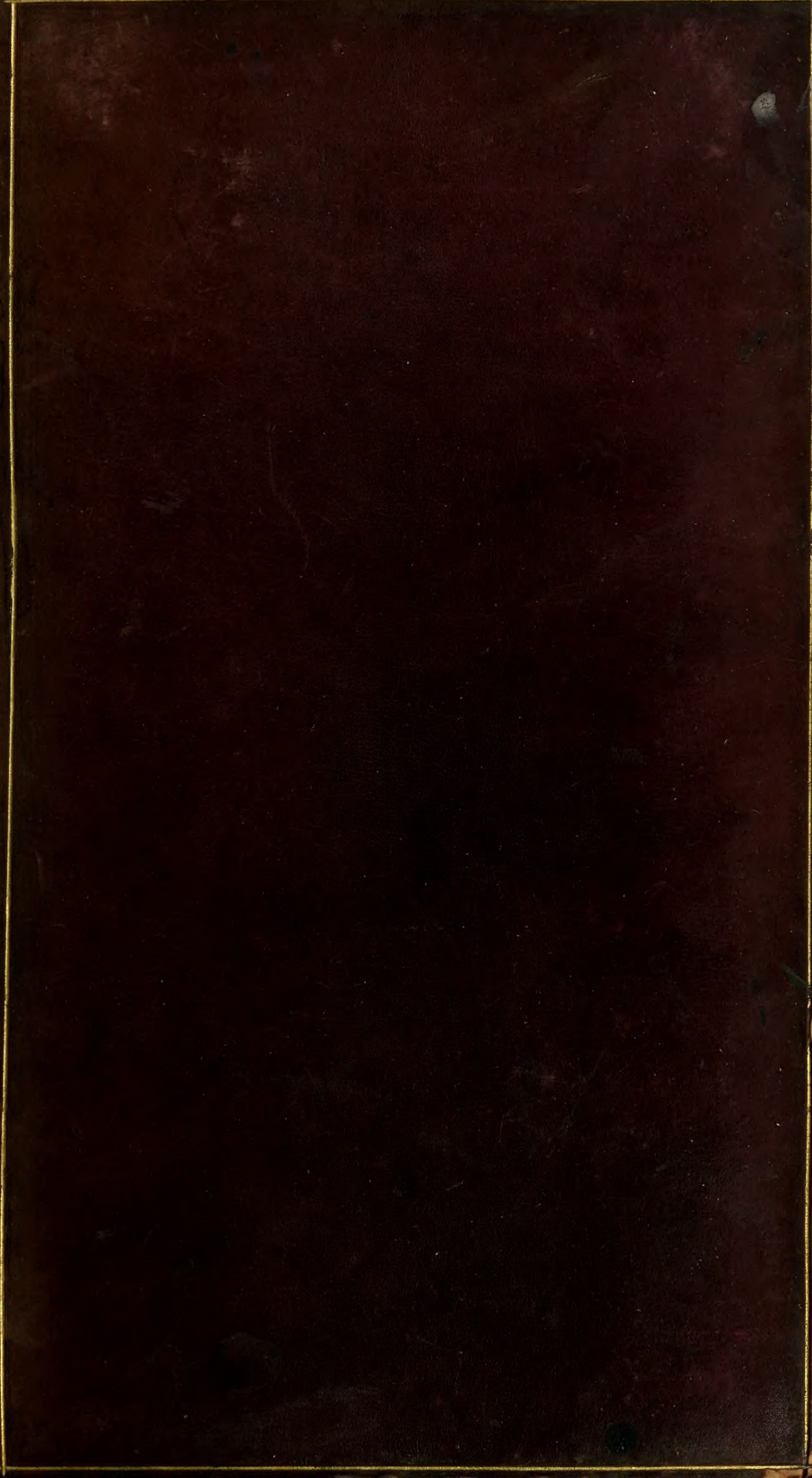
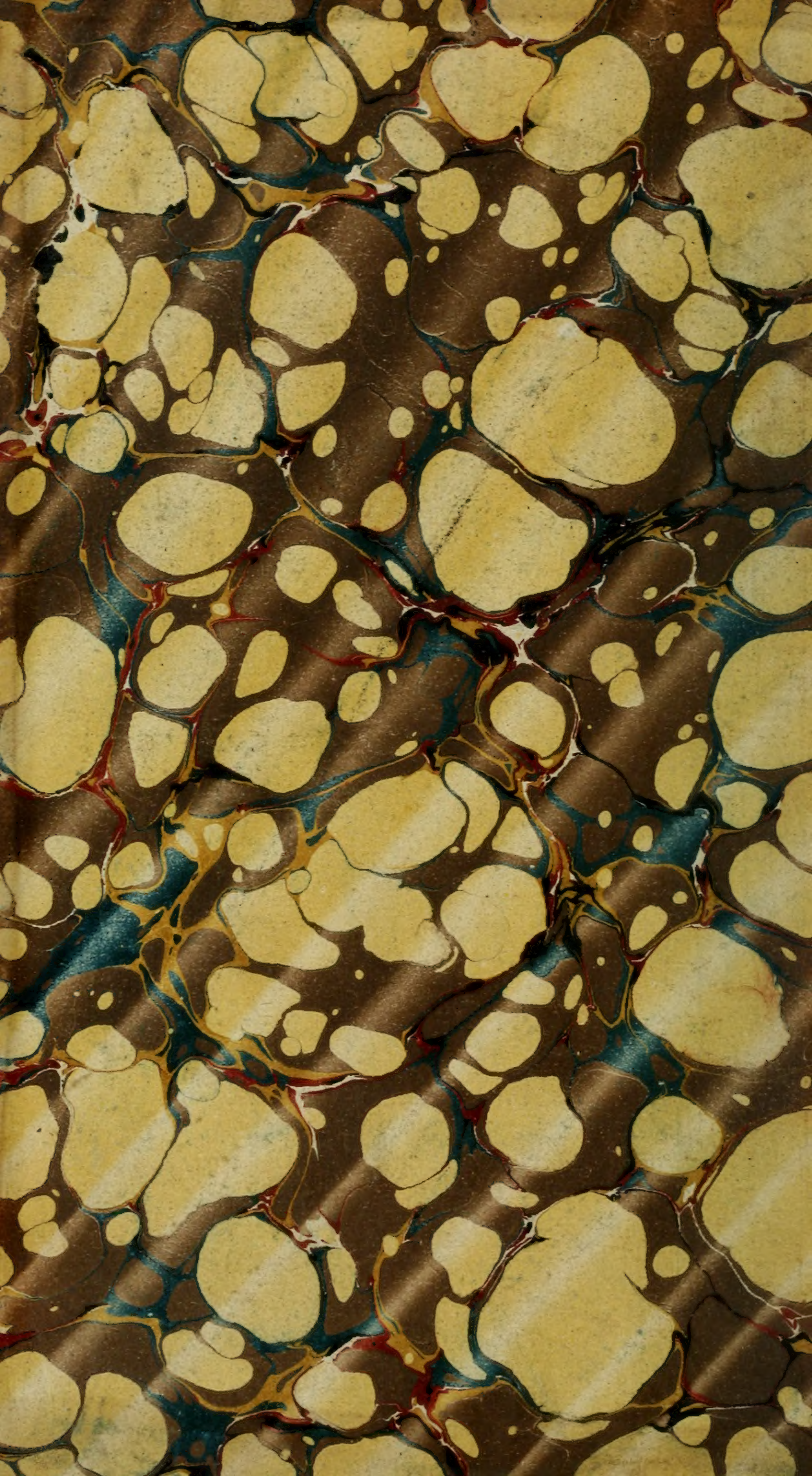
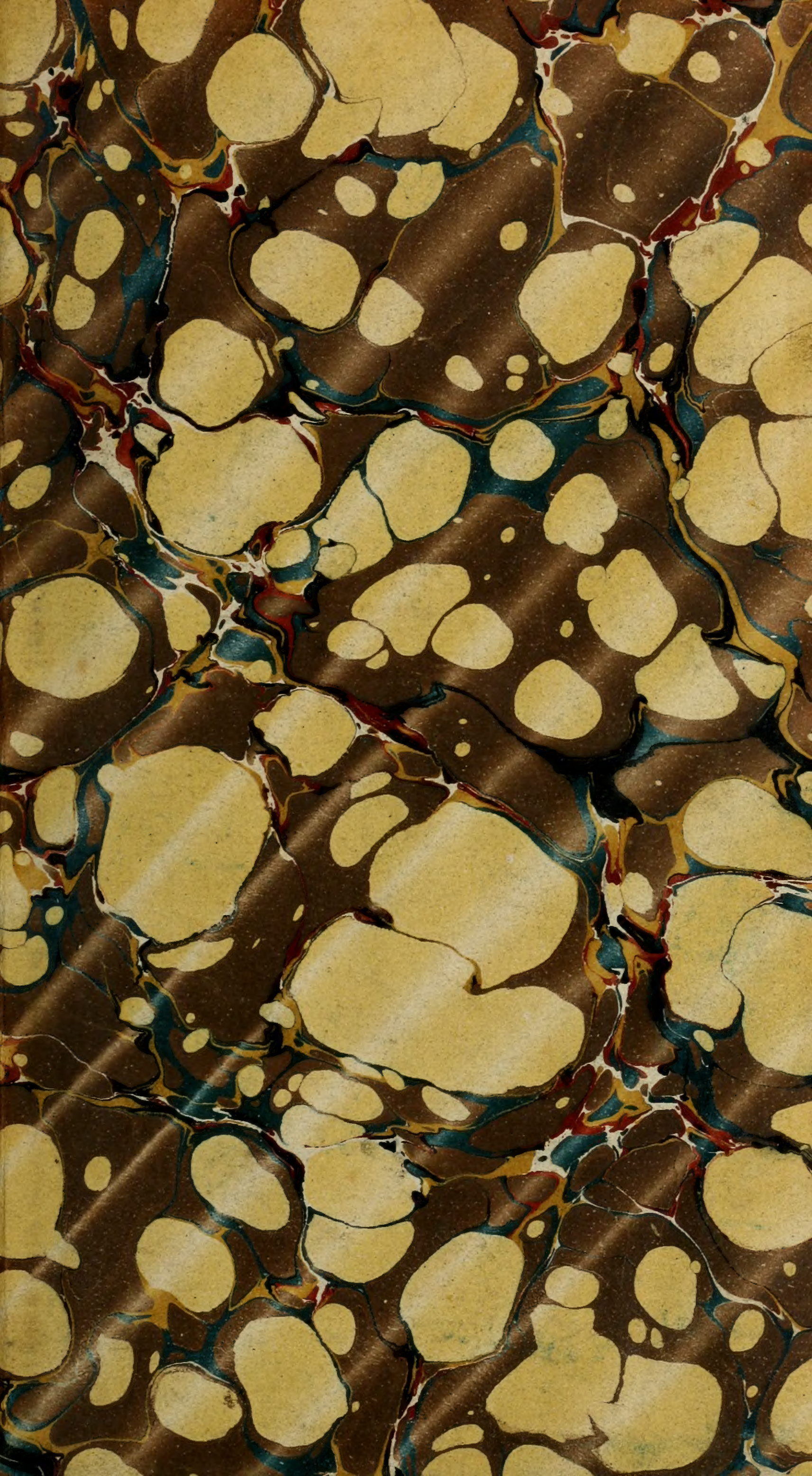

Theobald. W. Church.
From A. W.
Nov: 7th 1870

LGr
H766Bo

HOMERI

CARMINA.

RECOGNOVIT ET EXPLICUIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE.

[Vol. I]

ILIADIS

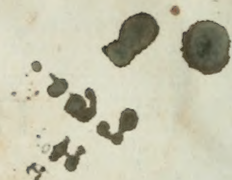
VOLUMEN PRIMUM

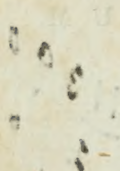
LIB. I—VIII.

113901
2/6/11

LIPSIAE
SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE
MDCCCXXXII.

PRAEFATIO.

Petiit a me Hahnius, vir honestissimus, qui amore bonarum litterarum velut hereditario flagrat, ut quo consilio nuper edidissem scenicos Graecorum poëtas, eodem Homerum quoque ederem, cum nefas esset tot exemplaribus temere profligatis contaminatum circumferri vatem celeberrimum. Ita factum est ut opus ego aggrederer, de quo suscipiendo nunquam antea cogitassem. nam quis non diligat, quis non in deliciis habeat Homerum? quis non praeclare secum actum putet, si tanti studium ingenii vel tenui sua opera adjuvari posse videatur? Est hoc scilicet sacrum quoddam antiquitatis, est perenne humani generis monumentum, ad quod tuendum exornandumque philologi omnes, tanquam officio obstricti, impelluntur atque incitantur.

Feci igitur et ego, quod potui, sedulo; cumque non tam illud ageretur, ut nova proferrem in medium, quam ut delectum adhiberem ad ea, quae viri docti cum veteres tum recentiores commentati essent, libris eorum, quotquot aut coëmi aut ex amicorum publicisque bibliothecis arcessi poterant, comparatis, propriisque etiam conquisitis et velut ad regulam

et libellam conditionis, quae nunc est, harum litterarum exactis schedis Homericis, dedi me ad scribendum.

Usurpavimus autem praeter antiquos aliquot Homeri codices impressos (nam scriptos, praesertim bonae notae, qui nondum excussi essent, nancisci haud contigit), tum Scholiastas grammaticosque graecos, inprimis Köppenii, Wolfii et Heynei opera utilissima; nugisque omne genus, praesertim Graeculorum, quibus pater poëseos velut nube involutus est, omissis id studuimus pro virili parte, ut maculas, si quibus etiam affectum esset corpus pulcherrimum, elueremus, illustraremus obscura, suspecta notaremus, contraque nonnullis in locis ficta crimina dissolveremus. Quibus in rebus positam industriam si justis arbitris probavero, erit quod et mihi gratuler et Homero; sin minus, ut sumus homines, conscientia bona me mea consolabor.

Dabam Manhemii, Calendis Aprilibus anni MDCCCXXXII.

ΠΡΟΚΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑΣ

ΤΩΝ ΕΙΣ Δ' ΔΙΗΙ ΡΗΜΕΝΩΝ ΤΟ Α'.

ΟΜΗΡΟΥ ΧΡΟΝΟΙ, ΒΙΟΣ, ΧΑΡΑΚΤΗΡ, ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ[1]).

Ἐπῶν ποιηταὶ γεγόνασι πολλοί· τούτων δέ εἰσι κράτιστοι Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πείσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος. Ὅμηρος μὲν οὖν τίνων γονέων ἢ ποίας πατρίδος, οὐ ῥάδιον ἀποφήνασθαι· οὔτε γὰρ αὐτός τι λελάληκεν· ἀλλ' οὐδὲ οἱ περὶ αυτοῦ εἰπόντες συμπεφωνήκασιν, ἀλλ', ἐκ τοῦ μηδὲν ῥητῶς ἐμφαίνειν περὶ τούτων, τὴν ποίησιν αὐτοῦ μετὰ πολλῆς ἀδείας ἕκαστος, οἷς ἐβούλετο, ἐχαρίσατο· καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν Κολοφώνιον αὐτὸν ἀνηγόρευσαν, οἱ δὲ Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, οἱ δὲ Ἰήτην, ἄλλοι δὲ Κυμαῖον[2]),

1) ita codex Venetus Photii, cujus Bibliotheca cod. 239. continet Excerpta ex Procli Lycii *χρηστομαθίας γραμματικῆς* libris 4., quo scripto Proclus, seculi 5. philosophus Platonicus, cum poëticae et prosae orationis virtutes percensuit, tum diversorum carminum genera, vitas poëtarum, argumentaque carminum, enarravit. vita haec Homeri primum edita est ab Leone Allatio, nostraque memoria, collatis Photii codd. Matrit. et Ven., aucta atque emendata a Tychsenio, Siebenkeesio, Heyneo, Gaisfordio, qui quidem Procli reliquias subjecit editioni Hephaestionis.

2) septem urbes praecipue de patria Homeri contenderunt, quas Varro ap. Gell. 3, 11. sequenti epigrammate comprehendit:
Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου,
Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.
quaedam edd. Gellii pro *Ἴος* habent *Χίος*. utrumque recte: de Io enim testatur Aristoteles ap. Gell. l. l.; de Chio Cic. pro Arch. poëta c. 8. fidem jfacit. utramque, *Χίον* et *Ἴον*, conunxit Antipater Sidon. epigrammate in Homerum, Anthol. Palat. 2. p. 715. *E Lud. Küsteri Hist. crit. Homeri* (primum publicata Francofurti ad Viadr. 1695. et a F. A. Wolfio recudi jussa in ejus ed. 1. Iliadis, quae ed. prodiit Halis Sax. 1785.) parte 1. sect. 1. §. 1. — perite Guil. Müllerus, F. A. Wolfii discipulus, in libro germ. *Homerische Vorschule* (Lips. 1824.) p. 60. sequ.: „Neben den Ansprüchen von Smyrna auf die Ehre, das Vaterland des Homeros zu sein, können nur die der Insel Chios Stand halten, welche der patriotische Leo Allacius nach mehr als zwei Jahrtausenden auf das eifrigste geltend gemacht hat. Eine ewige Bestätigung dieser Ansprüche der Insel Chios oder der benachbarten Küsten von Smyrna ist die ewige Natur dieser Gegenden, der Himmel, die Erde und das Meer, welche sich noch heute als die treu abgeschilderten Originale der homerischen Gemälde zu erkennen geben, und ohne deren Vergleichung manche Züge und Farben derselben unwahr und unnatürlich erscheinen müssen. Der Engländer Wood hat diese Ansicht zuerst eröffnet, und mit seiner Schrift (*Rob. Wood's* Essay on the original genius and writings of Homer, 2. ed.

καὶ καθόλου πᾶσα πόλις ἀντιποιεῖται τοῦ ἀνδρὸς, ὅθεν εἰκότως ἂν κοσμοπολίτης λέγοιτο. οἱ μὲν οὖν Σμυρναῖον αὐτὸν ἀποφαινόμενοι Μαίονος μὲν πατρὸς λέγουσιν εἶναι, γεννηθῆναι δὲ ἐπὶ Μέλητος τοῦ ποταμοῦ, ὅθεν καὶ Μελησιγενῆ ὀνομασθῆναι, δοθέντα δὲ Χίοις εἰς ὁμηρείαν Ὅμηρον κληθῆναι. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς τῶν ὀμμάτων πηρώσεως τούτου τυχεῖν αὐτόν φασι τοῦ ὀνόματος· τοὺς γὰρ τυφλοὺς ὑπὸ τῶν Αἰολέων ὁμήρους καλεῖσθαι. Ἑλλάνικος[3]) δὲ καὶ Δαμάστης καὶ Φερεκύδης εἰς Ὀρφέα τὸ γένος παράγουσιν αὐτοῦ· Μαίονα γάρ φασι, τὸν Ὁμήρου πατέρα, καὶ Δῖον, τὸν Ἡσιόδου, γενέσθαι Ἀπελλίδος, τοῦ Μελανωποῦ, τοῦ Ἐπιφραδέως, τοῦ Χαριφήμου, τοῦ Φιλοτέρπεως, τοῦ Ἰδμονίδα, τοῦ Εὐκλέους, τοῦ Δωρίωνος, τοῦ Ὀρφέως. Γοργίας δὲ ὁ Λεοντῖνος εἰς Μουσαῖον αὐτὸν ἀνάγει.

περὶ δὲ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ τοιοῦτός τις φέρεται λόγος[4]). ἀνελεῖν φασιν αὐτῷ τὸν θεὸν, χρωμένῳ περὶ ἀσφαλείας, τάδε·

Ἔστιν Ἴος νῆσος, μητρὸς πατρὶς, ἥ σε θανόντα
δέξεται· ἀλλὰ νέων[5]) ἀνδρῶν αἴνιγμα φύλαξαι.

λέγουσιν οὖν αὐτὸν εἰς Ἴον πλεύσαντα διατρίψαι μὲν παρὰ Κρεωφύλῳ, γράψαντα δὲ Οἰχαλίας ἅλωσιν τούτῳ χαρίσασθαι, ἥτις νῦν ὡς Κρεωφύλου[6]) περιφέρεται· καθεζόμενον δὲ ἐπί τινος ἀκτῆς,

Lond. 1775.) beginnt eine neue Epoche in dem Verständniss der homerischen Gesänge. Was keiner grammatischen Gelehrsamkeit gelungen ist, hat die Natur vollbracht: sie hat den Sänger der Natur lebendig und anschaulich kommentirt." perverso tamen judicio C. E. Schubarth in *Ideen über Hom. und sein Zeitalter*, 1821. Trojae Homerum natum fuisse et Aeneadum in aula vixisse sibi persuasit propter mitiores ap. eum Trojanorum mores vitamque elegantiorem, Graecorum vero ferocitatem ac barbariem. mitto alios, qui Athenis, Salamine, Argis, imo Thebis Aegyptiis, oriundum, vel, si diis placet, Babyloniensem eum fingere non dubitaverunt, de quibus vide Guil. Müllerum l. l. p. 56. et ab eo citatum Allatium libro de patria Homeri c. 3. et 4.

3) eadem ex Charace repetita ap. Suidam in v. Ὅμηρος, quem Characem haec vel in Historiarum gr. libris 40, vel in Chronicis tradidisse monet Heyneus. vide Hellanici Lesbii fragmenta, edita a F. W. Sturz, Lips. 1788. Ἀπελλὶς Suidae dicitur Ἀπελλῆς, Χαρίφημος Εὔφημος, Δωρίων Δρής. de hisce Heyn. conferri jussit vitas Homeri, Herodoto et Plutarcho adscriptas, item Certamen Homeri et Hesiodi p. 22. ed. Barnes. de Gorgia hoc alibi se proditum legere non meminit.

4) inepta narratio, sed per omnem antiquitatem propagata. θηρήτορες in altero carmine habent etiam Plut. et scriptor Certaminis, ceteri ἁλιήτορες et mox ὅσσ' ἕλομεν — ὅσα δ', personatus autem Herodotus vit. Hom. 35.: ἅσσ' ἕλομεν, λιπόμεσθα, ἃ δ' οὐχ etc. *Ex Heyneo.*

5) νέων ἀνδρῶν, *juvenum.* παῖδες ἁλιῆες appellantur ap. Pseudoherodotum vita Homeri c. 35. alioqui ponendum esse existimarem ἀλλ' ἁλιέων ἀνδρῶν, cum λ et ν litterae permisceri soleant in libris.

6) primum Homeri poësis a Lacedaemonio *Lycurgo* ex Ionia in Peloponnesum illata esse dicitur. 4 nobis extant hujus rei testes (Heraclid. fragm. περὶ πολιτειῶν in Gron. Thes. Ant. gr. t. 6. p. 2823. B., Dio Chrysost. orat. 2. p. 87. Reisk., Plut. Lycurgo p. 41. D., Aelian. V. H. 13, 14.), in his primus et aetate et auctoritate Heraclides Ponticus, qui carmina a *Creophyli* posteris accepta refert. hic Creophylus, quamvis homo fabulosus, cum in antiquissimis Epicis et amicis Homeri numeretur, ejus posteros conjicias fuisse familiam ἀοιδῶν sive ῥαψῳδῶν, qui carmina rogatu Lycurgi docuerint Lacedaemonios, vel reverenti comitem dederint, qui ea teneret et caneret. — per tria proxima a Lycurgo nihil constat de his carminibus, nisi quod a rhapsodis particulatim divulgata sunt. — quod autem a *Solone*

θεασάμενον ἁλιεῖς, προσειπεῖν αὐτοὺς καὶ ἀνακρῖναι τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν·

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης θηρήτορες, ἦ ῥ' ἔχομέν τι;

ὑποτυχόντα δὲ αὐτῷ ἕνα εἰπεῖν·

Οὓς ἕλομεν, λιπόμεσθ'· οὓς δ' οὐχ ἕλομεν, φερόμεσθα.

οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἴνιγμα, ὅτι ἐπ' ἰχθυΐαν καταβάντες ἀφήμαρτον, φθειρισάμενοι δὲ ὅσους μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν, ἀποκτείναντες ἀπολείπουσιν, ὅσοι δὲ αὐτοὺς διέφυγον, τούτους ἀποκομίζουσιν. οὕτω δὲ ἐκεῖνον ἀθυμήσαντα σύννουν ἀπιέναι, τοῦ χρησμοῦ ἔννοιαν λαμβάνοντα· καὶ οὕτως ὀλισθέντα περιπταῖσαι λίθῳ καὶ τριταῖον τελευτῆσαι. ἀλλὰ δὴ ταῦτα μὲν πολλῆς ἔχεται ζητήσεως· ἵνα δὲ μηδὲ[7]) τούτων ἄπειρος ὑπάρχῃς, διὰ τοῦτο εἰς ταῦτα κεχώρηκα.

τυφλὸν δὲ ὅσοι τοῦτον ἀπεφήναντο, αὐτοί μοι δοκοῦσι τὴν διάνοιαν πεπηρῶσθαι[8])· τοσαῦτα γὰρ κατεῖδεν, ὅσα οὐδεὶς ἄνθρωπος πώποτε. εἰσὶ δὲ οἵτινες ἀνεψιὸν αὐτὸν Ἡσιόδου παρέδοσαν, ἀτριβεῖς ὄντες ποιήσεως· τοσοῦτον γὰρ ἀπέχουσι τῷ γένει προσήκειν, ὅσον ἡ ποίησις διέστηκεν αὐτῶν. ἄλλως δὲ οὐδὲ τοῖς χρόνοις συνεπέβαλον ἀλλήλοις. ἄθλιοι δὲ οἱ τὸ αἴνιγμα πλάσαντες τοῦτο[9])·

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκε,
ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι δῖον Ὅμηρον.

ἀλλὰ γὰρ ἐπλανήθησαν ἐκ τῶν Ἡσιοδείων Ἡμερῶν· ἕτερον γάρ τι σημαίνει.

τοῖς δὲ χρόνοις αὐτὸν οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀρίσταρχόν φασι γενέσθαι κατὰ τὴν τῆς Ἰωνίας ἀποικίαν, ἥτις ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρα-

novatum dicitur in recitatione (neque enim scripto eum exemplari usum esse legimus), τὸ ἐξ ὑποβολῆς ῥαψῳδεῖσθαι (vid. Dieuchides ap. Diog. Laërt. 1, 57.), qua ratione festis diebus, inprimis Panathenaeorum, partes carminum Homericorum distribuerentur pluribus rhapsodis, ut alio alium excipiente perpetua commodaque efficeretur ῥαφὴ, id ejusmodi est, ut eum rhapsodos non primum invitavisse Athenas, sed in consuetudine tantum eorum aliquid mutavisse appareat. — dein vox totius antiquitatis testatur, *Pisistratum* carmina Homeri primum consignasse litteris, et in eum ordinem redegisse, quo nunc leguntur. vide Cic. de Orat. 3, 34., Pausan. 7, 26. etc. *F. Wolfii Prolegg. Homer.* p. 139. seqq.

7) perperam libri: *μήτε*.

8) acute dictum esse monet Heyneus, caecutire, quicunque Homerum caecum fuisse prodiderint. Hesiodi patruelem dixerat Ephorus, secundum vitam Homeri, quae Plutarcho tribuitur, ut idem annotavit.

9) merito Heyn. miratur, *ἐπίγραμμα* dici *αἴνιγμα*. nobis *καὶ* excidisse videtur post *πλάσαντες*, intelligique putidum istud aenigma piscatorum in superioribus. deinde Heyn.: „respuendnm hoc esse," inquit, „tanquam serius fictum, nemo dubitaverit. egere de hoc passim viri docti, etiam in Hesiodi vita; vide vel Robinsoni diss. potuit tamen tripus in Helicone positus esse, qui ad Hesiodum referretur. — locus in Hesiodi *Ἔργ.* est 654—658." quae paulo post de rerum copia Homero ex peregrinationibus affluente subjiciuntur, vir doctissimus non magis probat quam istos, qui Homerum finxerunt *ἀλήτην*, si diis placet, stipe collecta se sustentantem. (vide Suid. v. *Ὅμηρος*.) et hos et illos, quos sequitur Proclus, vel quisquis haec scripsit, rem ex sui temporis more quam Homerici aestimare ac dijudicare maluisse ait, immemores priscae vitae, cum *ἀοιδοὶ* adibant urbes coetusque hominum, et ab iis hospitio excepti invitabantur, ut carmina sua recitarent.

κλειδῶν καθόδου ἐτῶν ἑξήκοντα. οἱ δὲ περὶ Κράτητα 10) ἀνάγουσιν αὐτὸν εἰς τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους. φαίνεται δὲ γηραιὸς ἐκλελοιπὼς τὸν βίον· ἡ γὰρ ἀνυπέρβλητος ἀκρίβεια τῶν πραγμάτων προβεβηκυῖαν ἡλικίαν παρίστησι. πολλὰ δὲ ἐπεληλυθὼς μέρη τῆς οἰκουμένης ἐκ τῆς πολυπειρίας τῶν τόπων εὑρίσκεται. τούτῳ δὲ προσυπονοητέον καὶ πλούτου πολλὴν περιουσίαν γενέσθαι· αἱ γὰρ μακραὶ ἀποδημίαι πολλῶν δέονται ἀναλωμάτων, καὶ ταῦτα κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, οὔτε πάντων πλεομένων ἀκινδύνως, οὔτε ἐπιμισγομένων ἀλλήλοις πω τῶν ἀνθρώπων ῥᾳδίως.

γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν 11).

10) Cratetem Malloten, Aristarchi aemulum acerrimum, sed ineptum, „qui Homerum converteret in philosophum, mathematicum, astronomum, geographum et quidvis potius quam quod ipse esse voluerat," ut ait F. A. Wolfius in Prolegomenis ad Homerum p. 278., qui tamen eo Cratetem inclaruisse monet, auctore Suetonio lib. de ill. gramm. c. 2., quod doctrinam litterarum primus pertulit ad Romanos. ceterum istam Cratetis sententiam de aetate Homeri ipsis illius verbis Iliad. 2, 486. *ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν* satis refelli, jam olim intellexerunt: vide Heyn. ad h. l., et cf. Küster. l. l. ann. 2., §. 2. Herodotus 2, 53, qui locus memoratu dignissimus nescio quo casu fugit Küsterum: Ἡσίοδον γὰρ καὶ Ὅμηρον ἡλικίην τετρακοσίοισι ἔτεσι δοκέω μευ πρεσβυτέρους γενέσθαι, καὶ οὐ πλέοσι. — οἱ δὲ πρότερον ποιηταὶ λεγόμενοι τούτων τῶν ἀνδρῶν γενέσθαι, ὕστερον, ἐμοί γε δοκέειν, ἐγένοντο τούτων. natus fertur Herodotus Ol. 74, 1., sive ante Chr. n. 484., Troja vero expugnata a. ante Chr. n. 1184. Homerum ipsum hodie floruisse putant circa a. ante Chr. n. 950. vel 1000.

11) et scripsisse Homerum, et duo illa carmina solum composuisse negavit vir clarissimus, F. A. Wolfius in Prolegomenis ad Homerum, multosque tum neque imi subsellii viros doctos argumentatione acuta sua adduxit, ut ipsi assentirentur; hodie autem eo fere deducta res est, ut recentiorem quidem putent usum artis scribendi ad pangendos libros, sed eripi nolint vati opera sua praeclara, quae omnis ei vindicavit antiquitas. nec sane intelligi potest, qua ex re tanta Homeri fama extiterit, si nihil majus praestitit quam Phemius, Demodocus et *ἀοιδοὶ* illi, quos ipse commemorat; sed breviora illi pro re nata recitabant carmina de factis singulis deorum vel hominum; Homerus primus tentavit unam unius herois actionem fatalem, eamque consecuta varia, neque uno tempore habita, deorum hominumque consilia, seditiones, pugnas, itinera, terraque et mari omnis generis pericula, probabili ordine disponere, et eloquenter versibus enarrare; qua re commotus ingeniosus Graecorum populus dignum eum habuit, qui splendido nomine poëtae salutaretur. vide cum ipsum Wolfium Prolegomenis ad Homerum et praefationibus curatarum ab ipso Homeri editionum, litteratoresque doctissimos Merianum (scripto francogall. de inventione artis scribendi in *Mémoires de l'Acad. de Berlin* de l'année 1789.), *Ste Croix* (*Réfutation d'un paradoxe littéraire de Mr. Wolf sur les poësies d'Homère*, Paris, 1798. 8.), J. L. Hugium (*die Erfindung der Buchstabenschrift, ihr Zustand und früherer Gebrauch im Alterthum, mit Hinsicht auf die neuesten Untersuchungen über Homer*, Ulm, 1801. 4.), Ev. Wassenberghium oratione de abusu ingenii, C. A. Böttigerum (*über die Erfindung des Nilpapyrs und dessen Verbreitung in Griechenland*, N. T. Merkur 1796., 2. 3. St.), J. Kreuserum (*Vorfragen über Homer* etc. Francof. 1828.), E. L. Cammannum (*Vorschule zu der Iliade u. Od. des H.*, Leipz. 1829.), aliosque; tum inprimis Greg. Guil. Nitzschii nuper publicata *Meletemata de historia Homeri, maximeque de scriptorum carminum aetate*, qui tamen vir solertissimus de scriptis ab ipso Homero carminibus nec nobis persuasit, nec docto ejus libri censori C. O. Müllero in *Götting. gel. Anzeigen*, 1831. 29 — 31. St. — sed eum locum nunc inducere supersedeo, ne longus sim; ad alteram vero illam quaestionem quod attinet, an de possessione Iliadis atque Odysseae deturbandus, certe magna ex parte, sit Homerus, gloriaque compositionis tam artificiosorum carminum pertineat ad *Homeridas, Pisistratidas, Cri-*

ticos, *Διασκευαστὰς*, haud gravabor adscribere Rich. Paynei Knightii (*Carmina Homerica Ilias et Odyssea, a rhapsodorum interpolationibus repurgata* etc. *opera et studio Richardi Payne Knight*, Londini, Paris. et Argent. 1820., forma majore.) disputationem, paulo quidem rudiorem illam et, quod ajunt, crassa Minerva fusam, sed tamen valde probabilem. sic igitur senex doctissimus *Προλεγομένων* p. 7.: „IX. Feracia maximorum ingeniorum praeter omnem naturae rationem modumque fuisse ea secula oportet, quae tot greges poëtarum enutrirent, quorum quilibet carmina ejusmodi effuderit, quae nemo omnium gentium postea per tria millia annorum aemulari posset, neque nisi unus aut alter probabiliter imitari! neque minus mirandum est, tot poëtas, consiliis inter se haud communicatis, ita, fortuito et casu quodam felici, ingenia in eadem materia exercuisse, ut sparsa eorum carmina sua quasi sponte in corpora singula tam apte coirent, ut ea corpora pro exemplaribus absolutissimis per omnia subsecuta secula haberentur, et poëtae ap. posteros tanto plus laudis tulerint, quanto plus in iis imitandis valere visi sint. dum eorum itaque, quae justam mirationem fortasse faciant, viri docti rationem reddere conati sunt, alia videntur imprudenter introduxisse prorsus incredibilia, ac rerum et historiarum fidei plane contraria. X. Audaces satis ac temerarii merito visi sunt, qui rerum naturam ex atomorum concursu fortuito ortam esse contenderunt. eos tamen veniam temeritati impetrare aequum forsitan fuerit eo quod rerum, quae omnibus pariter essent ignotae, nemo certiorem rationem reddere posset; atque in meris ariolationibus et conjecturis jus omnibus idem. carminum autem, quibus quis *omnes et in omni genere eloquentiae procul ab se reliquisse, atque ipsa dispositione totius operis humani ingenii modum excessisse* (Quintil. Instit. lib. X. c. 1.) visus sit doctissimis etiam judicibus, ita fortuitam fuisse compositionem, non ratio duntaxat, sed ipse hominum sensus communis et experientia quotidiana reclamant. diversis jam inde seculis maxima et felicissima ingenia in eodem campo sese exercuerunt; sed nemo adhuc parem laudem honoremve aut meritus aut consecutus est: in sublime enim Virgilius, aliena vestigia premens, arte magis quam natura assurgit; lascivientes ingenio Ovidius et Tassus aliquoties; impetu Lucanus; labore ac sudore Miltonus, *σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε* — laborat quoque lector, licet saepe delectatus, saepius mirabundus: solus autem Iliacus poëta, indole propria et vi animi ingenita elatus, ad summa quaeque sponte ac natura, non nisu vel intentione, pervenit; omnesque omnigenae eloquentiae gratias et virtutes ea facundiae felicitate condivit, ut versibus innatae, non intextae, videantur; cultusque ubique eniteat, nusquam ostendatur, sed quotidiani sermonis facilitas heroïcae grandiloquentiae majestatem temperet, non minuat, molliat, non enervet. successores, pluviis et stillicidiis undique collectis, rivulos auxisse videntur: ipse gurgite vivo exundat, cujus verticibus abripi, hauriri (?) atque invitum ferri lector quilibet se protinus sentit." nec tamen ipse Payneus Knightius uni poëtae adscribere audet utrumque carmen nobilissimum (vide ejus Prolegg. §. 43. seqq.), etsi fatetur, eandem in utroque esse simplicitatem morum, eundem *χνοῦν ἀρχαιοπρεπῆ καὶ χάριν ἀβίαστον.* igitur duo ejusmodi carmina longiora componere, quamvis impari successu, potuit Italus Tasso, potuit Britannus Miltonus, Graecus Homerus non potuit, cum juventa generis humani omnia florerent, nec quidquam praereptum esset, sed meterent poëtae, non spicas legerent, ut aevo seriore. at scripserunt illi. quasi quidquam intersit, scripta fuisse carmina Homeri istis temporibus, quibus adeo vigeret memoria, ut millia multa versuum rhapsodi decantarent memoriter, quemadmodum postea Druidum discipuli, teste Caesare de B. G. 6, 14. nec tam longe repetenda res est: hodieque, ne de Arabibus (*Notes on the Bedouins and Wahábys by J. L. Burckhardt*, London 1830.) et Calmycorum vatibus dicam (vide Guil. Mülleri *Homerische Vorschule* p. 49. et, quem auctorem laudavit, Bergmannum in *Nomadische Streifereien* vol. 2. p. 213.), hodieque, inquam, inveniuntur Scoti, qui jussi recitant Ossiani carmina; et Judaei, qui in numerato habent libros legum suae nationis una cum commentariis prolixis, prosaque conscriptis, quo ediscuntur difficilius; quin simili miraculo Italorum in urbibus obvii sunt poëtae *αὐτοσχεδιασταὶ*, qui de quavis materia proposita versus ingenti numero profundunt; eodemque nunc modo in ipsa Germania vir quidam ingeniosus, idemque *μνημονικώτατος*, duas vel tres

simul res intervallo versibus exponere solet, etiam, dum id facit, a circumstantibus sine molestia interpellatus. quidni tale quiddam fieri olim potuerit ap. Graecos, cum nondum usu publico recepta esset ars scribendi, quam fere *μνήμης ἀμελετησία* sequitur, ut Plato annotavit Phaedro 274.? sed, ut eo revocetur, unde huc declinavit oratio, sunt qui contendant, poëtam veterem, cujus sit opus Ilias, prorsus non potuisse velut se ipsum exuere ita, ut post componeret Odysseam: bello caedibusque gaudere illum, hunc pace pacisque artibus et otio domestico. quibus graviter delirantibus quanto sapientiores sunt illi, quos despiciunt, qui Homerum, ad utrumque paratum, res diversas diverse tractare putant! est hoc illud mirabile Graecorum ingenium, quod pellucidum dicas veramque naturae multiformis imaginem. quod autem praeterea opponunt, alias esse quarundam rerum in Iliade, alias in Odyssea rationes, velut in illa Iridem, in hac Mercurium, perferre jussa nuntiosque deorum; in illa Charin, in hac ipsam Venerem Vulcani uxorem esse (Il. σ′, 382., Od. ϑ′, 267.); propriaque nonnulla habere Odysseam, tridentem Neptuni, Delum insulam Apollini consecratam, progressus artium, incrementaque agriculturae et vitae domesticae (P. Knight Prolegg. §. 46. seqq., Guil. Müller *Hom. Vorschule* p. 190. seqq.): sunt haec referenda partim ad peregrinationes poëtae per Asiam minorem Graeciaeque Europaeae cum insulas, tum ipsum fortasse continentem (vide hymn. Hom. in Apoll. 165. seqq.), quarum regionum, ubi ad eas delatus esset, mores, instituta, opiniones, ipsiusque linguae diversitatem, facile sequebatur; partim posterius tantum significant tempus Odysseae, cum bella deferbuissent, civitatibusque melius in dies constitutis antiquam barbariem atque feritatem deponebant homines et in cultioris vitae commodis acquiescebant.

sic igitur nos sentientes de totis istis operibus alienos illis pannos assutos esse minime negamus. quae res jam olim non fugit Alexandrinorum criticorum sagacissimos Aristophanem Byzantinum atque Aristarchum, recentiore autem memoria intellecta primum est a Casaubono, Rapino, Jensio, Dawesio, quorum duo posteriores Iliadis librum ultimum in suspicionem adduxere, Casaubonus vero et Rapinus extrema Odysseae addubitaverunt. vide praeterea Wolfii Prolegg. p. 135.; Koësii commentationem de discrepantiis quibusdam in Odyssea occurrentibus, Hafniae, 1806.; Fr. Spohnii commentationem de extrema Odysseae parte inde a rhaps. ψ′, v. 297. aevo recentiore orta quam Homerico, Lipsiae 1816.; denique Bernh. Thierschii librum germ. *Urgestalt der Odyssee*, *oder Beweis*, *dass die homer. Gesänge zu grossen Partien interpolirt sind*, Königsb. 1821. extiterunt scilicet inter Graecos, quibus imperfecta esse viderentur Homeri carmina; supplebant male negotiosi homines initia, media, fines; supponebant versus singulos, quibus vel urbes et loca quaedam vel heroës patrii celebrarentur, vel genti suae possessio alicujus regionis vindicaretur auctoritate Homeri, quae tanta fuit, quanta olim bibliorum ap. Christianos populos (vide Iliad. β′, 547, 8, 552—554. vel 555, 557, 8., Odyss. η′, 80. sequ., et cf. G. Mülleri *Homer. Vorschule* sect. 5.); mutabant quoque passim, quae aut minus intelligerent, aut indigna putarent vate maximo; denique levigabant commissuras rhapsodiarum, praesertim ex quo tempore illas in eum numerum, quo nunc leguntur, redegerat Aristarchus, teste Pseudoplutarcho vita Homeri et Eustathio ad princ. Il., qui *καινοτομίας* ejus hanc rationem reddit: *ὅτι σεμνὸν* (!) *ἔκριναν* (Zenodotus et Aristarchus) *ὀνομάσαι τὰς τομὰς τοῖς ὀνόμασι τῶν εἰκοσιτεσσάρων στοιχείων τῆς ἀνθρωπίνης ἐναρμονίου φωνῆς*: nam ante Aristarchum Iliadis et Odysseae, in libros nullos divisarum, sed perpetua serie cohaerentium, partes pro ipsarum rerum et materiarum diversitate variis signatae fuerunt nominibus *ἡ ἐπὶ ναυσὶ μάχη*, *Δολώνεια*, *Ἀριστεία Ἀγαμέμνονος*, *Νεῶν κατάλογος* etc. fuit autem *Aristarchus* Alexandrinorum princeps criticorum et is, cujus ad editionem Homeri posteriores codd. magna ex parte emendati esse videantur, ut Casaub. significavit ad Athen. p. 326. cf. Wolf. Prolegg. p. 264. seqq. hujus (Aristarchum dico) praeceptor, *Aristophanes Byzantinus*, interpunctionem accentuumque et prosodiae signa invenisse dicitur (vid. Villoison. Prolegg. Iliadis et ab eo citatus Salmas. epist. 183. ad Sarravium, item Wolf. l. l. p. 219.); quibus signis post ab aliis alia sunt addita eorum, quae spuria viderentur, aut trajecta, aut depravata, aut etiam prae ceteris memorabilia, quae quidem postrema codicis Villois. sive librarius sive lector qui-

dam cera alba instillata distinxit, more antiquo. (Ernest. Clav. Cic. v. cerula.)

jam de *honore*, qui habitus olim est Homero apud populos, principes, privatos, nec solum Graecos, sed etiam Latinos barbarosque Indos et Persarum reges (Aelian. V. H. 12, 48., Dio Chrys. or. 53.), dicturo mihi otium fecit Küsterus, cujus ex copiis pauca delibabo. Plinius H. N. 7, 29.: *Alexander M. — inter spolia Darii Persarum regis unguentorum scrinio capto, quod erat auro gemmisque ac margaritis pretiosum, varios ejus usus amicis demonstrantibus, quando taedebat unguenti bellatorem et militia sordidum:* Imo Hercule, *inquit*, librorum Homeri custodiae detur! *ut pretiosissimum humani animi opus quam maxime diviti opere servaretur.* quae *celebris Homeri editio*, ab Aristot. curata, ἡ ἐκ τοῦ νάρθηκος λεγομένη, ut refert Geographus 13. p. 594.. omnium eo tempore emendatissima habebatur. Aelianus V. H. 19, 15.: ὅτι ποιητικῆς ἁπάσης Ἀργεῖοι τὰ πρῶτα Ὁμήρῳ ἔδωκαν, δευτέρους δὲ αὐτοῦ ἔτταττον πάντας. ποιοῦντες δὲ θυσίαν ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ὅμηρον. idem 13, 22.: Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ, κατασκευάσας Ὁμήρῳ νεὼν, αὐτὸν μὲν καλῶς ἐκάθισε, κύκλῳ δὲ τὰς πόλεις περιέστησε τοῦ ἀγάλματος, ὅσαι ἀντιποιοῦνται τοῦ Ὁμήρου. *marmor*, circa 1650. erutum in agro Marino seu Ferentino et nuper in Angliam ablatum, quod marmor apotheosin Homeri monstrat, primus descripsit Athanas. Kircherus in Latio vetere et novo, breviterque A. Hirtius in *Bilderbuch für Mythol.* 1. Heft, p. XVII. et 2. Heft, p. 211., qui et partem praecipuam ejus monumenti delineari jussit. novimus quoque *numos*, Homeri in memoriam cusos, Smyrnaeorum, qui numi Ὁμήρειοι dicti sunt; Chiorum cum Homeri et Sphingis effigie; denique Amastrianorum, quae fuit urbs Ponti, cum Homeri et fluvii Meletis, qui pater ejus vulgo perhibebatur. inter Romanos (privatos ut etiam hic omittam, qui vatem hunc in deliciis habuere) φιλόμηροι fuisse dicuntur Jul. Caesar (Strab. 13. p. 594.); Claudius, quem pro ipso tribunali Homericis versibus locutum esse narrat Suetonius Claud. 42.; Nero, qui jamjam moriturus versum ex Iliad. κ', 535. recitavit; aliique imperatores; quorum et ipse Adrianus magni fecit Homerum, ita tamen, ut ei praeponeret Antimachum, sicut Ciceroni Catonem, Virgilio Ennium, Sallustio Caecilium, ut auctor est Spartianus c. 16. nec defuerunt Romae *ICti, qui Homerum ad stabiliendas opiniones suas allegarent*, Sabinus et Cassius, Claudius Saturninus, Cajus; ipseque imperator Justinianus prooemio Pandectarum Homerum *patrem omnis virtutis* appellare non veretur. contra *derisores atque contemtores* tanti ingenii vix duo vel tres deprehenduntur, iique viri pessimi et insulsi, Clisthenes Sicyonis tyrannus, qui Homeri carmina recitari a rhapsodis vetuit, teste Eustathio ad Il. β', p. 288. extrema; imperator Caligula, qui de abolendis Homeri, Virgilii, Liviique operibus cogitavit; tum Zoïlus Ephesius, acerrimus ille Homeromastix, qui 9 contra Homerum scripsit libros, teste Suida in Ζώϊλος, cum putidis indulgeret cavillationibus hujuscemodi, si galea et scutum Diomedis arserint, mirum videri, ipsum Diomedem isto igne non conflagrasse Il. ε', 4.; ineptiisse Idaeum ibidem 20., cum equis curruque relictis fugerit: ἐδύνατο γὰρ μᾶλλον ἐπὶ τοῖς ἵπποις φυγεῖν, ut ait isto loco annotator ἀνώνυμος, etc. a quibus segregandi sunt philosophi, Heraclitus, Plato, et Christiani, qui Homeri et poëtarum de diis fabulas parum verecundas improbabant.

consentaneum fuit, carmina tam celebria multis multorum *editionibus* propagari, quarum vetustas (ne quasdam gentium aut civitatum, unde in manus criticorum Alexandrinorum pervenerant, nominibus appellatas commemorem, velut Chiam, Argivam, Creticam, Sinopensem, Cypriam, Massiliensem) praeter Zenodoti, Aristophanis Byzantini et Aristarchi duplicem, fama levibusque vestigiis novimus Antimachi Colophonii, Cratetis Mallotae (Sueton. de illustr. gramm. c. 2.), Rhiani, Sosigenis, Tyrannionis; inter recentiores vero typisque impressas (nam reprimendus calamus est, ne disputatio in molem libri excrescat) — inter recentiores igitur eminent princeps, Demetrio Chalcondyla et Demetrio Cretensi curantibus, excusa Florentiae 1488., quam raram atque praestantem editionem sequuntur Aldinae 3, Juntinae et aliae; dein Romana, quae prodiit ab a. 1542. ad 1550. cum Eustathii commentariis; Basileenses J. Hervagii, praesertim altera et tertia, quibus qui praefuere, Micyllus atque Camerarius, Homerum adjecta μεταφράσει graeca, qualem Odysseae scripsit Dionysius Thrax, teste Eusta-

thio, Iliadis Psellus, quae *μετάφρασις* Venetiis servatur in bibl. S. Marci, illustrare studuerunt 1541. et 1551.; H. Stephani in Poëtis graecis principibus heroïci carminis publicata a. 1566., ex qua ed. viri litteratissimi fere pendent sequentes usque ad Sam. Clarkii (ed. 2. Lond. 1735., 4 voll.), Ernestii (Lips. 1759. — 1764, 5. voll.) et inprimis nostra memoria, post prolatam 1788. ab Joh. Bapt. Casp. *d' Ansse de Villoison* ex cod. Veneto Iliadem cum scholiis antiquissimis, Wolfii tres, Heyneique duas, majorem (Lips. et Lond. 1802. 8 voll.) et minorem; qui viri praeclari et eorum exemplo alii nonnulli, id quod faciendum supererat, cum rerum, quae *κατ' ἐξοχὴν* dici solent, explicationem cumulo auxere, tum grammaticae metricaeque emendationi H. Stephani, Josuae Barnesii (Cantabr. 1711.), Clarkii Ernestiique addiderunt *κρίσιν* subtiliorem, quae tamen *κρίσις*, ut jam in superioribus significavi, multorum in reprehensionem incucurrit propter audaciam et fortasse novitatem, etsi nullo fere tempore defuerunt, qui talia quaererent, sed obiter, nec tanto apparatu eruditionis. quam vero diximus meram, minimeque invidiosam, explicationem atque interpretationem Homeri, eam olim instituerunt, suo quisque modo, philosophi, velut Plato Alcibiade 2., Hippiasque et Sophistae (Cic. de Orat. 3, 32.); multos vero explicatores poëta habuit post Alexandriae, cum non solum *γλῶσσαι* sive *λέξεις*, h. e. vocum ejus obscurarum aut obsoletarum expositiones, sed etiam totorum operum *ἐξηγήσεις*, de iisque *ὑπομνήματα*, et de locis singulis *ζητήματα* eorumque *λύσεις*, certatim scriberentur a viris doctis. vide Wolfii Prolegg. p. 190. sequ. et *F. A. Wolf's Vorlesungen über die 4 ersten Gesänge von Homer's Ilias, mit Bemerkk. u. Zusätzen von Leonh. Usteri*, 1830., 1. Bd., S. 19. ejusmodi liber est Apollonii Sophistae lexicon Homericum, Tiberii scriptum aevo, sed mutilatum atque interpolatum; cujus generis opera complura 5. post Chr. n. seculo excerpsit Hesychius. confecerunt etiam *ἐπιτομὰς* commentariorum Aristarchi et recentiorum; quae *ἐπιτομαὶ* quas continebant interpretationes, eae codicum marginibus allitae cum alias, tum in scholis, dici coeperunt *σχόλια*, quorum multa aetatem tulerunt; inprimis Veneta illa, seculo 9. vel 10. scripta, quae Villoisonus edidit itemque una cum Hamburgensibus Lipsiensibusque scholiis Beckerus Berol. 1825.; dein Eustathii, qui vixit circa a. 1150.; quae scholia inscripta sunt *Παρεκβολαὶ εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν*, partemque majorem Scholiastae Veneti recentioris continent, antiquioris doctiorisque attingunt nullam, sunt tamen longe uberiora quam scholia illa dudum nota, quae dici solent brevia seu minora, perperamque tribuuntur Didymo *χαλκεντέρῳ*, qui sub Augusto floruit Alexandriae, cum seriore aevo confecta sint, parumque digna erudito illo grammatico esse videantur. faciliore tamen intellectu allicere solent illos, qui Homerum legere incipiunt, eoque vel Venetis praestant scholiis, quod et ipsa, pariter atque Eustathii, utrumque poëtae carmen comprehendunt. quae quidem scholia minora cum alibi leguntur, tum ap. Barnesium. Eustathii vero primum edita sunt Romae 2 voluminibus majoris formae ab anno 1542. ad 1550., cujus editionis rara sunt exemplaria; dein Basileae 1560., tribus voluminibus et Weigelii sumtibus Lipsiae, 6. voll., quorum duo pertinent ad Odysseam, 1822. et deinceps usque ad 1830. praeterea commemoranda sunt, quae nuper Homericis copiis accessere, Scholia antiqua in Homeri Odysseam, maximam partem e codd. Ambrosianis ab Angelo Majo prolata, auctioraque atque emendatiora ope Palatini et aliorum librorum edita a Phil. Buttmanno 1821. et haec quidem antiquiorum praecipua sunt Homericae explicationis subsidia; quae quamvis non contemnenda sunt, tamen fere haerent in verbis, quae etiam ipsa sagacitate minime Buttmanniana (vide librum inscriptum *Lexilogus, oder Beiträge zur griech. Wort - Erklärung, hauptsächlich für Homer u. Hesiod, von Ph. Buttmann*, 2. voll., 1818. et 1825.) enucleare solent, nec totam indolem illius aevi, ex eoque pendentis Homerici ingenii velut recessus, declarant atque aperiunt. qua in re, Feithios ac Potteros ne commemorem, praeter Heyneum Wolfiumque aliosque nostratium, quos in superioribus laudavi, inprimis elaborarunt Thomas Blackwell (*Inquiry into the life and writings of Homer*, 1735. germanice vertit J. H. Voss. 1776.), Rob. Wood (*Essay on the original genius and writings of Homer*, 1769. et 1775., quem librum Germanis interpretatus est Michaelis 1778.), Nast (*über Homers Sprache, analog mit der allgemeinen Volkssprache*, 1801.), Joh. Henr.

Ξένων[12]) καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦσιν αὐτοῦ, οἱ μέντοι ἀρχαῖοι καὶ τὸν Κύκλον[13]) ἀναφέρουσιν εἰς αὐτόν. προστιθέασι δὲ αὐτῷ καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην[14]) καὶ Βατραχομυομαχίαν, * ἐντεπάκτιον *[15]) αἶγα, Κέρκωπας κενούς[16]).

Just. Köppen (*Erklärende Anmerkungen zu Homers Ilias, verbessert von* F. E. Ruhkopf, K. F. Heinrich, F. Spitzner u. J. C. H. Krause, 6 voll., 1804—1823.), et scriptor anonymus libri germanici *Schreiben über Homer, an die Freunde der griech. Litteratur.* nec negligendi sunt Heerenius (*Ideen*, Th. 3., Abth. 1., Absch. 6.), Demarée (*Versuch über die Cultur der Griechen zur Zeit Homers*, 1797.), Lenz (*über die Dichtkunst der Griechen im heroischen Zeitalter*, in den Nachtr. zu Sulzers Theorie der schönen Künste, Bd. 2. St. 1.), et, qui summas id genus res eleganter complexus est, Henr. Hase. (*Griechische Allerthumskunde*, 2 voll., 1828.) cui viro haud indignum comitem adjunxeris Nitschium (*Beschreibung des haüslichen, gottesdienstlichen u. s. w. Zustandes der Griechen*, 1806.), praesertim volumine 1. et 4., quorum illud, quod continet Graecorum historiam atque geographiam brevem, πολιτείας, religiones, vitamque domesticam, a G. G. S. Köpkeo emendatum est, 4. vero, in quo aguntur leges et judicia Graecorum, magna cum laude scriptum ab eodem litterato. nec poenitebit usurpasse J. C. L. Schaaffii librum germanicum de antiquitatibus Graecorum (*Encyclopädie der klass. Alterthumskunde*, 2 voll., 1806.). quarum antiquitatum qui partes explanaverunt, eorum primo nuncupandi sunt mythologiae veteris auctores Creuzerus et J. H. Vossius (*Mytholog. Briefe*, 2 voll.); deinde idem Köpkeus propter librum germ., quem 1807. edidit, de re militari Graecorum aevo heroïco; tum geographi Homerici J. H. Vossius (*Alte Weltkunde* etc.), Bredow (*Handbuch der alten Geschichte* etc.), Schönemann (commentatio de geogr. Hom. 1787.), A. G. Schlegel (de geogr. Hom. commentatio, 1788.), Ukert (*Bemerkungen über Homers Geogr.*, 1815.), Völker (*über hom. Geogr. u. Weltkunde*, 1830.); quo pertinent etiam disputationes Lechevalierii (*Beschreib. der Ebene von Troja, mit Anmerkk. von Dalzel*, 1792.) et Spohnii (comment. de agro Trojano in carminibus Homeri descripto, 1814.) cf. Bogani Angli Homerum ἑβραΐζοντα (1658.) et de aliis libris, quos utiliter evolvent οἱ φιλόμηροι, Fabricii Bibl. gr., editam ab Harlesio, vol. I., ubi et Homeri variis linguis interpretes recensentur, quorum ap. Latinos olim excelluit Livius Andronicus, de quo tamen Cic. Brut. 18.: *et Odyssea latina* (Livii Andr.) *est sic tanquam opus aliquod Daedali, et Livianae fabulae non satis dignae, quae iterum legantur*, recenti autem aevo apud Anglos Alex. Popius, μεταφραστὴς quidem ille seu παραφραστὴς potius quam simplex atque sincerus interpres, et apud nos, qui ceteris palmam praeripuit iterum iterumque collocata opera in vertendo Homero, J. H. Vossius. sed manum de tabula!

12) *Xenon* vel *Xenion* inter historicos memoratur; sed ad h. l. vix spectare videtur. puto *Ζήνων*, *Zenon Cittiensis*, quem de Iliade Odyssea et Margite scripsisse satis constat, vel ex Dione Chrys. et Laërtio. *ann. Heynei. Hellanicus* Lesbius, Herodoti fere aequalis, Deucalioniam, Phoronidem, Atthidem, aliaque scripsit: vide Apollodorum passim et Thucydidis interpp. 1, 97.

13) de Cyclo epico Graecorum Wolfius Prolegg. ad Hom. p. 127., secundum Proclum (*Χρηστομ. δ'.* p. 378. ed. Hephaest., a Gaisfordio curati): „fuit ille," inquit, „multorum ἐπῶν, ab initiis rerum usque ad mortem Ulyssis deductorum, collectio, omnem prope fabularem historiam perpetua et naturali serie complectens." suppletum ibant Cyclici illi Homerum, quasi quidquam deesset ejus operibus ad perfectionem; quos historicos dicendos potius quam poëtas Flaccus exagitat epistola ad Pisones 136.

14) abjudicat ab Homero id carmen Eustath. annot. ad Odyss. *κ'* extremam. at Aristoteles Poët. 4.: *διεσπάσθη δὲ, inquit, κατὰ τὰ οἰκεῖα ἤθη ἡ ποίησις. οἱ μὲν γὰρ σεμνότεροι τὰς καλὰς ἐμιμοῦντο πράξεις, καὶ τὰς τῶν τοιούτων τύχας· οἱ δὲ εὐτελέστεροι τὰς τῶν φαύλων, πρῶτον ψόγους ποιοῦντες, ὥσπερ ἕτεροι ὕμνους καὶ ἐγκώμια. τῶν μὲν οὖν πρὸ Ὁμήρου οὐδενὸς ἔχομεν εἰπεῖν τοιοῦτον ποίημα, εἰκὸς δὲ εἶναι πολλούς· ἀπὸ δὲ Ὁμήρου ἀρξαμένοις ἔστιν· οἷον ἐκείνου ὁ Μαργείτης καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ*

ἁρμόττον ἰαμβεῖον ἦλθε μέτρον. διὸ καὶ ἰαμβεῖον καλεῖται νῦν, ὅτι ἐν τῷ μέτρῳ τούτῳ ἰάμβιζον ἀλλήλους. καὶ ἐγένοντο τῶν παλαιῶν οἱ μὲν ἡρωϊκῶν, οἱ δὲ ἰάμβων ποιηταί. ὥσπερ δὲ καὶ τὰ σπουδαῖα μάλιστα ποιητὴς Ὅμηρος ἦν (μόνος γὰρ οὐχ ὅτι εὖ, ἀλλ' ὅτι καὶ μιμήσεις δραματικὰς ἐποίησεν), οὕτω καὶ τὰ τῆς κωμῳδίας σχήματα πρῶτος ὑπέδειξεν, οὐ ψόγον, ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραματοποιήσας. ὁ γὰρ Μαργείτης ἀνάλογον ἔχει, ὥσπερ Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια πρὸς τὰς τραγῳδίας, οὕτω καὶ οὗτος πρὸς τὰς κωμῳδίας. idem ad Nicom. 6, 7. et ad Eudem. 5, 7.: — *ὥσπερ Ὅμηρός φησιν ἐν τῷ Μαργείτῃ·*

τὸν δ' οὔτ' ἄρ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα,
οὔτ' ἄλλως τι σοφόν. (πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.)

itidemque Plato Alcib. 2. p. 147. de Homero: *ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ λέγων τὸν Μαργίτην (Μαργείτην) πολλὰ μὲν ἐπίστασθαι, κακῶς δὲ, φησὶ, πάντα ἐπίστασθαι* etc. dixerat Homerus, vel quisquis ille est:

πόλλ' ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα,

quo metro conscriptum putabimus vetus poëma de Margite; sed aevo recentiore poëtae quidam ridiculi, in his Pigres, frater Artemisiae, Halicarnassensium reginae, quae vixit circa Olymp. 106., aequalis Philippi, patris Alexandri M., dum opus antiquum animi causa perpoliunt, hexametris heroïcis immiscuisse videntur iambicos senarios, quod genus Tzetza appellat *ἡρωϊάμβους*. Victorinus p. 2572. ed. Putsch.: *hoc genere versuum* (iambico) — *primus usus est Homerus in Margite suo; nec tamen totum carmen ita digestum perfecit: nam duobus pluribusve hexametris antepositis istum subjiciens copulavit; quod postea Archilochus interpolando composuit.* cf. Atil. Fortunat. ibidem p. 2692. „Pigres iste totam Iliadem versibus alternis interpolasse traditur, et in elegiaci carminis formam, singulis pentametris post singulos hexametros insertis, redegisse; cujus specimen conservavit Suidas sub voce *Πιγρής*·

Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Μοῦσα, σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης.

pari ratione Timolaus quidam Larissaeus dactylicos hexametros singulos singulis versibus Homericis subdidit. (vide Eustath. in Odyss. prooem. et Suid. in *Τιμόλαος*.)" Payne Knight Prolegg. in Hom. VI, 8. cf. Küster l. l. sect. 6, 3. Kūsterus l. l., part. 2. sect. 2.: „hujus poëmatis," inquit, „(de Margite) meminit etiam Harpocration, qui in lexico X Rhetorum ex Marsya de rebus gestis Alexandri M. refert, Alexandrum M. hoc poëmatis nomine, sive Margiten, a Demosthene appellatum fuisse." sed haec hactenus. — *Batrachomyomachia*, quae est in manibus, quin Homero injuria tribuatur, nemo hodie dubitat, ludicrum illud quoque carmen, neque illepidum, quod ex eodem fortasse fonte derivandum est, sicut similia *Ἀραχνομαχία* et *Γερανομαχία* ap. Suidam v. *Ὅμηρος*.

15) ita MS. Venetus, nec aliter Leo Allatius diatriba de patria Homeri; qui quidem Allatius scribendum putat *ἑπταπέκτιον*, cum ap. Hesychium legatur *ἑπταπέκτιος, ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα*, quae capra Amalthea intelligenda esse videtur Heynio.

16) Diodorus Sic. 4, 31. de Hercule: *τοὺς μὲν γὰρ ὀνομαζομένους Κέρκωπας, λῃστεύοντας καὶ πολλὰ κακὰ διεργαζομένους, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ζωγρήσας δεδεμένους παρέδωκε τῇ Ὀμφάλῃ*, quo loco Wesseling. proverbii loco dici monuit *κερκωπίζειν* et *Κερκώπων ἀγορά*, a Cercopum fraudibus et strophis. „Harpocration in *Κέρκωψ*: *ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψι δηλοῦται, ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν καὶ ψευσταὶ οἱ Κέρκωπες*. additur e Xenagora, eos in simias, *πιθήκους*, mutatos Pithecusis insulis nomen fecisse. videntur iidem in dramatibus satyricis inducti eodem loco habiti ac Satyri. — Plut. de adulat. p. 60. C.: *καὶ γὰρ Ἡρακλῆς Κέρκωψί τε καὶ Σειληνοῖς* (inserendum arbitror *ὡς*. *Both.*) *ὁ Διόνυσος ἐτέρψατο*. Cercopes Herculem dormientem aggressos eodem modo, quo Pygmaeos, impudico scilicet, fecisse narrat Eunap. Vit. Sophist. p. 37, 26., nescio unde." Ex Heynii Observ. ad Apollod. 2, 6, 3., p. 181. cf. Nasonis interpp. Metam. 14, 92. Tzetz. ad Lycophr. 91. et Welkerii *Aeschyl. Trilogie* p. 186. ann. 281. mire de cicadarum genere quodam cognomini ap. Aelianum H. A. 10, 44. cogitat Rich. Payne Knight Prolegg. in Homerum p. 4. — omisit hic noster *hymnos*, quorum superest sylloge, Iliadi atque Odysseae subjici solita, quia Homerici vocantur apud vett. auctores; velut hy-

mnum in Apollinem Homero tribuit Thuc. 3, 104. nec sane indoles horum carminum, certe majorum meliorumque, multum ab Homeri discrepat, ita ut ad idem tempus, vel proximum referenda esse videantur, opera illa fortasse *Homeridarum*, de quibus Suidas: *Ὁμηρίδαι, γένος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ ὠνομασμένον ἐν Χίῳ.* cf. Küsterum l. l. 1, 1., Groddeckii commentationem de hymnorum Homericorum reliquiis, Gotting. 1784., Wolfiique Prolegg. p. 246. sequ., qui quidem nomen rhapsodorum istorum ab eo potius derivandum censebat, quod nonnisi Homerica carmina recitaverint, quoniam aliter fieri non potuerit, ut de patria Homeri disceptaretur; cui assentior, nec diversos illos fuisse puto ab *Ὁμηρισταῖς* et *rhapsodis* generatim. Hesych., annotante Küstero: *οἱ τὰ Ὁμήρου ᾄδοντες ποιηταὶ ῥαψῳδοὶ καλοῦνται.* Athen. 14. p. 620.: *ὅτι δ' ἐκαλοῦντο οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ Ὁμηρισταὶ, Ἀριστοκλῆς εἴρηκεν ἐν τῷ περὶ Χορῶν.* Pindarus Nem. 2.: *Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι Ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ἀοιδοὶ Ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου* etc. quo loco Dionysius Argivus ap. Schol. eosdem *ἀρνῳδοὺς* vocatos esse tradit, si in certamine musico vicissent: *τοῦ δὲ ἄθλου τοῖς νικῶσιν ἀρνὸς ἀποδεδειγμένου, προσαγορευθῆναι τότε μὲν ἀρνῳδούς*: quemadmodum, monente Küstero, poëtae epici et dithyrambici victores tauro donabantur, lyrici juvenca, tragici hirco, *ἐρωτικοὶ* autem corona myrtea, quoniam Veneri sacra erat myrtus. majores horum hymnorum ex pluribus constant partibus, male conjunctis; breviores nihil aliud sunt quam *προοίμια* rhapsodiarum, istoque nomine nonnunquam appellantur. — ejusdem descriptionis pretiique sunt *epigrammata*, quae Homeri nomen prae se ferunt, depromta illa maximam partem ex vita poëtae, quam Herodoto supposuerunt.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΑΚΡΟΣΤΙΧΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΛΙΑΔΑ ΚΑΤΑ ΡΑΨΩΙΔΙΑΝ.

(ex Anthol. Palat. vol. 2. p. 136. habet haec et *τὰς πεζὰς ἐπιγραφὰς* etiam Eustathius in annotatis ad singulos carminis utriusque libros. eidem debentur summaria graeca.)

Ἄλφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρατοῦ, ἔχθος ἀνάκτων,
Βῆτα δ' ὄνειρον ἔχει, ἀγορὴν, καὶ νῆας ἀριθμεῖ[1]·
Γάμμα δ' ἄρ', ἀμφ' Ἑλένης οἴοις μόθος ἐστὶν ἀκοίταις.
Δέλτα θεῶν ἀγορὴ, ὅρκων χύσις, ἄρεος ἀρχή.
Εἶ[2]*, βάλλει Κυθέρειαν Ἄρηά τε Τυδέος υἱός.*
Ζῆτα δ' ἄρ' Ἀνδρομάχης καὶ Ἕκτορος ἔστ' ὀαριστύς.
Ἧτα δ', Αἴας πολέμιζε μόνῳ μόνος Ἕκτορι δίῳ.
Θῆτα θεῶν ἀγορὴ, Τρώων κράτος, Ἕκτορος εὖχος.
Ἐξεσίη[3] *δ' Ἀχιλῆος ἀπειθέος ἐστὶν Ἰῶτα.*
Κάππα[4] *δ' ἄρ' ἀμφοτέρων σκοπιαζέμεν ἤλυθον ἄνδρες.*
Λάμβδα δ', ἀριστῆας Δαναῶν βάλον Ἕκτορος ἄνδρες.
Μῦ Τρώων παλάμῃσι κατήριπε τεῖχος Ἀχαιῶν.
Νῦ δὲ, Ποσειδάων Δαναοῖς κράτος ὤπασε λάθρῃ.
Ξῖ Κρονίδην ὕπνῳ λεχέεσσί τε ἤπαφεν Ἥρη.
Οὖ, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ.
Πῖ, Πάτροκλον ἔπεφνεν ἀρήϊον Ἕκτορος αἰχμή.
Ῥῶ, Δαναοὶ Τρῶές τε νέκυν πέρι χεῖρας ἔμισγον.
Σίγμα, Θέτις Ἀχιλῆϊ παρ' Ἡφαίστου φέρεν ὅπλα.
Ταῦ δ', ἀπέληγε χόλοιο καὶ ἔκθορε δῖος Ἀχιλλεύς.
Ὗ, μακάρων ἔρις ὦρτο, φέρει δ' ἔπι κάρτος Ἀχαιοῖς.
Φῖ, κρατερῶς κατὰ χεύματ' ἐδάμνατο Τρῶας Ἀχιλλεύς.
Χῖ δ' ἄρα, τρὶς περὶ τεῖχος ἄγων κτάνεν Ἕκτορ' Ἀχιλλεύς.
Ψῖ, Δαναοῖσιν ἀγῶνα διδοὺς ἐτέλεσσεν Ἀχιλλεύς.
Ὦ, Πριάμῳ νέκυν υἷα, λαβὼν γέρα, δῶκεν Ἀχιλλεύς.

1) sic Eustath. vulgo: *ἀριθμεῖν*.

2) Eustath.: *ἰστέον ὅτι τὸ ε στοιχεῖον εἶ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, προστιθέντες τὸ ι, ἵνα τῇ διὰ διφθόγγου ἐκτάσει δύνωνται περισπᾶν καὶ αὐτὸ, καθὰ καὶ τὰ ἄλλα στοιχεῖα. τοιοῦτον δὲ ποιοῦσι καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ ο· καὶ ἐκεῖνο γὰρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν οὖ λέγουσι.* — mox ferri quidem utcunque potest correpta prior nominis *Αἴας*, nec tamen male scripseris *Ἧτ', Αἴας*. saepe librarii copulas inferserunt.

3) Eustath.: *ἔστι δὲ ἐξεσία ἡ πρεσβεία, ἧς χρῆσις καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ.*

4) Eustath.: *Κάππα, Ῥήσου τὴν κεφαλὴν ἕλε Τυδέος υἱός.*

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Α.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Α ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Χρύσης, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, παραγίνεται ἐπὶ τὸν ναύσταθμον τῶν Ἑλλήνων, βουλόμενος λουτρώσασθαι τὴν θυγατέρα αὑτου Χρυσηΐδα. οὐκ ἀπολαβὼν δὲ, ἀλλὰ καὶ μεθ᾽ ὕβρεως ἀποδιωχθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, ηὔξατο τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τῶν Ἑλλήνων. λοιμοῦ δὲ γενομένου, καὶ πολλῶν, ὡς εἰκὸς, διαφθειρομένων, ἐκκλησίαν Ἀχιλλεὺς συνήγαγε. Κάλχαντος δὲ διασαφήσαντος τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, καὶ κελεύσαντος Ἀχιλλέως ἐξιλάσκεσθαι τὸν θεὸν, Ἀγαμέμνων ὀργισθεὶς διηνέχθη πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ αὐτοῦ τὸ γέρας ἀπέσπασε τὴν Βρισηΐδα. ὁ δὲ ὀργίζεται τοῖς Ἕλλησι. Θέτις δὲ, τοῦ υἱοῦ δεηθέντος, εἰς Ὄλυμπον ἀνελθοῦσα ᾐτήσατο παρὰ τοῦ Διὸς, ὅπως τοὺς Τρῶας ἐπικρατεστέρους τῶν Ἑλλήνων ποιήσῃ. Ἥρα δὲ γνοῦσα τοῦτο διηνέχθη πρὸς τὸν Δία, ἕως αὐτοὺς διέλυσεν Ἥφαιστος, οἰνοχοήσας ἐν ἐκπώματι χρυσείῳ. οἳ δὲ, τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εὐωχηθέντες, εἰς ὕπνον τρέπονται.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Α.

ΛΟΙΜΟΣ ΚΑΙ ΜΗΝΙΣ.

Rogatur ab initio Musa, ut cantum praecipiat de cladibus ad Ilium, Achillis iram consecutis.

Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,

Annotationes ad Iliadis librum primum. siglum Ap. significat Apollonium Sophistam; Barn. Barnesium; Cl. Clarkeum; E Eustathium; Ern. Ernestium; H Heyneum; K Köppenium; Matth. Matthiaeum; ὁ. π. est ὁ ποιητὴς, Homerus; Sch. scriptor, cujus extant Scholia brevia in Homerum; Schn. Schneiderus; St. Henr. Stephanus; Th. Thierschius; U Usterius; W Wolfius. praeterea in hisce annotatis f significat figurate, p pro, v vide.

Vers. 1. ἐζήτηται εὐθὺς, διὰ τί ἀπὸ τῶν τελευταίων ἤρξατο τοῦ πολέμου ὁ ποιητής. καί φαμεν, ὅτι ἅπας μὲν χρόνος ὁ πρὸ τοῦ δεκάτου ἔτους οὐκ ἔσχεν οὕτω συνεχεῖς τὰς μάχας διὰ τὸ τοὺς Τρῶας φόβῳ τοῦ Ἀχιλλέως ἐντὸς κατακεκλεῖσθαι τοῦ τείχους, τὸ δὲ δέκατον ἔτος πλείονας ἔσχε τὰς πράξεις καὶ τοὺς πολέμους ἰσοπαλεῖς, τοῦ Ἀχιλλέως ὀργιζομένου· ὁ δὲ ποιητὴς οἰκονομικῶς κἂν τούτῳ ἤρξατο μὲν ἀπὸ τῶν τελευταίων, διὰ δὲ τῶν σποράδην αὐτῷ λεχθέντων περιέλαβε καὶ τὰ πρὸ τούτων πραχθέντα. αὕτη γὰρ ἀρετὴ ποιήσεως, τὸ ἀπὸ τῶν μέσων ἄρξασθαι, προϊόντα δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν διηγεῖσθαι κατὰ μέρος. Sch. annotavit Aristoteles Poët. c. 23., dissimiles carmini epico esse ἱστορίας τὰς συνήθεις, ἐν αἷς ἀνάγκη οὐχὶ μιᾶς πράξεως ποιεῖσθαι δήλωσιν, ἀλλ' ἑνὸς χρόνου, ὅσα ἐν τούτῳ συνέβη περὶ ἕνα ἢ πλείους, ὧν ἕκαστον, ὡς ἔτυχεν, ἔχει πρὸς ἄλληλα etc. Cl. autem merito laudari ait Homerum, quod non ab ipsis belli Trojani initiis orsus sit poëma suum, sed statim in medias res auditorem rapiat, et prius gesta deinde aptis locis intertexat. Horat. A. P. 136.: *nec sic incipies, ut scriptor Cyclius olim:* F o r t u n a m P r i a m i c a n t a b o e t n o b i l e b e l l u m etc. hoc esse illud ap. Cic. de Orat.: *principia verecunda, non elatis intensa verbis.* Quintilianus quoque 10, 1, 48.: *age vero, nonne in utriusque sui operis ingressu paucissimis versibus legem prooemiorum non dico servavit* (Homerus), *sed constituit: nam et benevolum auditorem invocatione dearum, quas praesidere vatibus creditum est, et intentum proposita rerum magnitudine, et docilem summa celeriter comprehensa, facit.* — μ ῆ ν ι ν a μάω, sicut γλήνη a γλάω etc.: quo et μένω pertinet. Sch.: χόλον ἐπίμονον. E.: μῆνις κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἐπιμένουσα ὀργὴ, ἐκ τοῦ μένειν. Ap.: μῆνις. ὁ μὲν Ἀπίων μάνης· (Heins. ap. Hesych. h. v.: μῆνις Ἀπίωνι μανία. Etym.: τὸ δὲ μῆνις παρὰ τὴν μανίαν, μάνις τις οὖσα.) οἱ γὰρ ὀργιζόμενοί πως μαίνονται. Ἀρίσταρχος δὲ κότος πολυχρόνιος ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι. λέγεται καὶ ἀρσενικῶς μηνιθμὸς (Il. π', 62. etc.), καὶ οὐδετέρως μήνιμα (Odyss. λ', 73. etc.). rursus E.: χ ό λ ο ς καὶ ὀ ρ γ ὴ καὶ θ υ μ ὸ ς (*excandescentia*, a θύειν, ὁρμᾶν. Cic. Tusc. 4, 9.: *excandescentia sit ira nascens et modo existens, quae θύμωσις* [θυμὸς secundum Valck. diatr. de fragm. Eurip. p. 231.] *graece dicitur.* E W. et U.) πολυωνυμοῦσιν ἐν ταυτότητι σημασίας, καί εἰσιν ἔτι ἐν καταρχῇ τινι καὶ κινήσει, καὶ πάθους θυμικοῦ ἀρχομένου

οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,

εἰσιν ὀνόματα· ὃ δὴ πάθος εἰ παραμείνῃ, μῆνις λέγεται, ἐγκαθίσαν δὲ τῇ ψυχῇ ἐπὶ πλέον εἰς κότον ἀποκαθίσταται· — παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ ποτε καὶ συγχέονται, ὡς τήν τε μῆνιν χόλον λέγεσθαι, οἷον μὴ ἐμὲ γοῦν τοιοῦτος (οὗτός γε) χόλος λάβοι (sic), ὡς ἐν τῇ π' ῥαψῳδίᾳ (Il. π', 30.), καὶ ἀνάπαλιν, οἷον Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιεν (Il. α', 247.), ἀντὶ τοῦ ἐχολοῦτο, ἀδιαφορεῖν δέ ποτε καὶ τὸν χόλον καὶ τὸν κότον, ὡς δηλοῖ τὸ οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος (Il. α', 181.), ἤγουν χολουμένου, καὶ ἁπλῶς ἀντὶ ἀλλήλων κεῖσθαι, ὡσείπερ ἅπαντα ἓν ἦσαν. — ἄειδε, cane ad citharam, more rhapsodorum. Odyss. α', 153. annotante U.: κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν Φημίῳ, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ. cf. Odyss. δ', 17. sequ. et θ', 266. ibidem 62., qui locus praeclarus est: κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον ἀοιδὸν, Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε, Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν. Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας· κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι Κήρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν, Πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον· Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν etc. idem est ἔννεπε prima Odyssea. E.: δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ἐνέπειν (sicut etiam ἔσπειν, εἰπεῖν et similia) ἰσοδυναμεῖν τῷ ᾄδειν, ὡς δηλοῖ τὸ ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ (Opp. et D. 1.) Μοῦσαι, ἐννέπετε. ἐξ οὗ καὶ ἔπη τὰ ποιήματα λέγονται. οἰκειότερον δὲ τῇ ἐμμελείᾳ τὸ ᾄδειν· ὅθεν καὶ ἐπὶ μουσικῶν ὀρνίθων ᾄδειν λέγομεν, οὐ μὴν ἐνέπειν, ὥσπερ οὐδὲ λέγειν. — ἰστέον δὲ ὅτι [τε] παρὰ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ἀργεῖ (otiatur, h. e. insusitatum est) τὸ ἀείδειν καὶ ἡ ἐκεῖθεν ἀοιδὴ, ἐνεργεῖ δὲ τὸ ᾄδειν καὶ ἡ ᾠδὴ, τὰ παθόντα κρᾶσιν καὶ (ἢ) συναίρεσιν, ὥσπερ καὶ ἀντὶ τοῦ πατέρος καὶ μητέρος, τῶν κοινῶς ἀπαθῶν (h. e. non contractorum), τὰ κατὰ πάθος (figuram, contractionem), φασὶ πατρὸς καὶ μητρός. — θεὰ, dea, Musa. E.: θεὰν ὁ ποιητὴς τὴν ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ γνῶσιν λέγει, τερατωδέστερον τὸν λόγον ὑψώσας· θεῖον μὲν γάρ τι ἡ γνῶσις, ὥσπερ καὶ ἡ ψυχὴ, οὐ μὴν θεά. ὅλως δὲ ἡ ποίησις (praesertim Homeri illa antiquissima) πᾶν τὸ παρηλλαγμένον καὶ ξενίζον καὶ ἐξαίρετον καὶ τεράστιον ἢ καὶ τερατῶδες εἴς τε θεῖον γένος καὶ εἰς θεὸν ἀποκαθιστᾷ. ταυτὸν δέ ἐστιν ἐνταῦθα θεὰν εἰπεῖν καὶ Μοῦσαν, τὸ μὲν παρὰ τὸ θέειν (?) καὶ τὸ τάχος τῆς γνώσεως, τὸ δὲ παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ· καὶ γὰρ καὶ ζητεῖ ἡ γνῶσις, καὶ ἐκ ζητήσεως δὲ περιγίνεται. — τῷ δὲ Ὁμηρικῷ τούτῳ σχήματι πολλοὶ ἐνηγλαΐσαντο. οὐ μόνον γὰρ Ἡσίοδος ἐκ τῆς Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ Ἀντίμαχος Ὁμηρικῷ ζήλῳ φησιν ἐννέπετε, Κρονίδαο Διὸς μεγάλοιο θύγατρες. καὶ Πίνδαρος, ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόγραμμα Μουσοποιὸς, λέγει μαντεύεο, Μοῦσα· προφατεύσω δ' ἐγώ. ἀλλὰ καὶ Στησίχορος ἐν τῷ δεῦρ' ἄγε, Καλλιόπεια λίγεια. πάντως δὲ καὶ ὁ π. τὴν Καλλιόπην θέλων ἐπικαλέσασθαι οὐκ ἐκφωνεῖ αὐτὴν, ἀλλὰ σεμνότερον ὀνόματι γενικῷ τῷ θεὰ χρῆται, καὶ ἀφίησι ζητεῖν τὸν συνετὸν ἀκροατὴν, τίς ἂν εἴη αὕτη, ἐμφήνας μόνον, ὅτι Μοῦσαν καλεῖ· Μούσης γὰρ τὸ ἀείδειν. vere hoc dixit E., bonum secutus auctorem: nam ore suo canere Musas, seque a diis inspirari, credebant vett. illi poëtae, recentiores credere se fingunt, increduli fere apud incredulos. vide Odyss. θ', 66. seqq., quem locum in superioribus perscripsi. ibidem χ', 344., notante K., Phemius rhapsodus: γουνοῦμαί σ', Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν ἀοιδὸν Πέφνῃς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν. Odyss. α', 346.: μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν Τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ Αἴτιοι, ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν Ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἑκάστῳ. cf. ibid. θ', 44, 479. seqq. ipsi per se poëtae nihil sciunt. Il. β', 484.: ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι· Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε,

πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν

πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα, Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν. Odyss. θ', 487.: Δημόδοκ', ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων· Ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων· Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις, Ὅσσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε, καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί, Ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεὼν, ἢ ἄλλου ἀκούσας. etiam in eo non erravit E., quod potissimum invocari putat Calliopen, epici Musam carminis. ita Stesichorus in Ἰλίου πέρσει, loco jam in superioribus commemorato: δεῦρ' ἄγε, Καλλιόπεια. Hesiodus Theog. 79.: Καλλιόπη θ' ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων. novit autem plures Musas Homerus (Il. β', 484.), novem haud novit nisi Odysseae libro extremo, 60., qui liber suspectus est. — Πηληϊάδεω pronuntiandum est πεντασυλλάβως, τῶ — δεῶ contracto per synizesin. de forma hujus genitivi vide Matth. gr. gr. §. 99, 3., Thiersch. gr. gr. §. 149, 2. — Ἀχιλῆος p. Ἀχιλλῆος dixit metri gratia, cujus metri atque rhythmi maxima vis est apud hos poëtas antiquissimos, quemadmodum et Ὀδυσῆος pro Ὀδυσσῆος et similia dicebant.

2. οὐλομ. (pro ὀλομένην, Ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ, ut ait E.), non τὴν ἀξίαν ὀλέσθαι, ut quidam vett. putabant. sic et Euripides ὀλόμενον dixit Paridem Or. 1329, ὀλομέναν Furiam Phoen. 971, οὐλομέναν Medeam Med. 1195, ipse autem Hom. Il. ε', 875. Minervam vocat κούρην οὐλομένην, Martis quidem vulnerati verbis, et Theocritus, annotante K., οὐλομένους serpentes. — μυρία, *sexcenta*, plurima. Herodianus, referente E., et hoc sensu et cum finitus significatur numerus, scribebat μύριος, ut Λύδιος, propter ι breve, quod sequitur longam syllabam. vide Buttmanni gr. gr. uber. §. 70. — Ἀχαιοῖς. Graecis generatim, a parte potiore: vide Il. β', 681 — 684. iidem *Argivi* et *Danai* vocantur a populo ducis Agamemnonis. *Ex U. et Nitzschii annotatis ad Odyss.* α', 239. Παναχαιοὺς hic noster universos Graecos appellat Il. η', 73, 159, 327, Πανέλληνας Il. β', 530. et saepius. cf. Thucydidis interpp. 1, 3., Strabonis 8. p. 568, C., Heyn. ad Il. β', 684. p. 364. seqq. — ἄλγεα, dolores, clades, calamitates e discessu Achillis ortas. nam antea οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων Οἴχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος (Il. ε', 789.), ut Cl. annotavit. — ἔθηκεν, προκατέθηκεν, ἤτοι ἐποίησεν (cf. 96.). ἢ μυρί' Α. ἄ. ἔ. ἀφ' οὗ καὶ θετοὶ υἱοὶ, οὓς τις ἐποιήσατο. (malit Tollius εἰσεποιήσατο secundum Etym. p. 448. v. 21.) Ap.

3. ἰφθίμους, ab ἶφι et τιμή, ut vox significet *fortitudine honoratos*, quae est Wolfii explicatio ap. U. possumus etiam intelligere ἐριτίμους, πολυτίμους, quia ἶφι est ἰσχυρῶς, interprete E. cf. annotat. ad vocab. ἡρώων sequ. versu. perperam Ap.: ἰφθίμους. ἰσχυροψύχους, ab ἶφι et θυμὸς, quam notationem οὐ λίαν ἀρέσκειν τοῖς παλαιοῖς dicit E., nec tamen ipse meliorem profert, ἐκ τοῦ ἶφι τὸ ἰσχυρῶς, πλεονασμῷ τοῦ θ, ἵνα ᾖ, ὥσπερ ὀψὶ ὄψιμος, ἢ καὶ ἄλλως ὡς ἄνθος ἄνθιμος etc., qua ratione et inutile est τὸ θ, neque causa excogitari potest, cur ι medium producatur. — ψυχὰς, *umbras*, *animas*, quibus opponuntur αὐτοὶ, *ipsi* Achivi, h. e. corpora eorum, tanquam pars potior habita rudi aevo. recte E.: Ἀττικὸν δὲ (h. e. Atticorum usu post receptum: vide Matth. gr. gr. §. 436, 2., nos ad Eurip. Androm. 691 etc.) τὸ ἰφθίμους ψυχάς. καὶ ἠδύνατο μὲν καὶ ἰφθίμας εἰπεῖν κοινῶς, ὡς δηλοῖ τὸ ἰφθίμην ἄλοχον (cf. Odyss. κ', 106.: θυγατέρ' ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο etc.)· ἐξέφυγε δὲ τὸ ἐν τρισὶ παρίσοις ἄκαιρον κάλλος. (homoeoteleuton.) — Ἄϊδι, πρὸς Ἅϊδα, *ad Plutonem*, ut Il. ε', 190. καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν, quem locum monstravit U.; quemadmodum Latini et locum et regem Inferorum appellant *Orcum*. dictum esse Ἅϊδα, Ἀΐδην, Ἅιδην, παρὰ τὸ ἀειδὲς sive ἀϊδὲς, jam Plato significavit Gorgia p. 493, b, ut U. animadvertit, qui et illa Phaedone p. 81, c., τοῦ ἀειδοῦς τε καὶ ᾅδου, conferri jussit. praeterea vid. Schwenk. in *Etymol. mythol. Andeutungen* p. 123. et Schneideri lex. v. ᾅδης. — de hoc usu dativi dixit Matth. gr. gr. §. 393. cf. Aeschyl. Eum. 68, Aristoph. Av. 1348. — προϊάπτειν, h. e. προπέμπειν, dictum est ut pro*turbare*, *protrudere*, *propellere* dicuntur latine, et germanice *fort*stossen, *hin*schleudern. E W et U. cf. ann. ad 218. F. Ursinus (Virg. collatione scriptorum gr. illustratus, 1748, p. 455.), explicans illud Virgilii Aen. 9,

ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν
οἰωνοῖσί τε πᾶσι (Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή),

527. *quem quisque virum demiserit Orco*: „hoc versu", inquit, „interpretatus est Homericum illum πολλὰς etc. videtur autem Virg. verbum illud προΐαψεν *demiserit* reddidisse, quod alibi (ibid. 785.) *miserit* vertit. male igitur Homeri locum interpretantur graeci Scholiastae, qui προΐαψεν ἀντὶ τοῦ πρὸ τῆς εἱμαρμένης ἔπεμψεν exponunt." Scholiastae Veneto ἰάπτειν valet μετὰ βλάβης πέμπειν, quod probat U. alio fortasse pertinet ab E. prolatus Soph. Ajac. 472.: vide Schneideri lex. gr. h. v.

4. ἥρωες ap. Hom. non reges tantum et proceres virique fortes appellantur, sed quivis humani homines, virtutibus et artibus politi, atque nobiles, quales Germani vocant *Ehrenmänner*, Angli *gentlemen*. non ita male igitur Ap., quicum facit Hesych., nec ipso E. prorsus dissentiente: πάντες οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἥρωες ἐκαλοῦντο: melius tamen fecisset, si verbum καλοκἀγαθοὶ vel quiddam simile adjecisset. iidem propter excellentiam ac dignitatem audiunt δῖοι, θεῖοι, ἀμύμονες, ἴφθιμοι, velut h. l. heroum animae, Achilles statim et τ', 297., uti et ibi Mynes rex, quem occidit, Calchas 92., Ulysses ap. Soph. Phil. 324., et ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν μ', 23. cf. Hesiod. O. et D. 156 seqq. dubiae vox notationis referenda fortasse est ad ἄρειν, ut ἥρως sit ὁ ἠρὼς, homo aptus gerendis rebus, qui opponitur inepto. quo pertinuerit etiam nomen Ἥρη, quam tamen ἄνασσαν sive δέσποιναν interpretatur Schwenkius l. l. p. 62. (cf. p. 365.), ἔραν, „H — ertha, in Sachsen Frau Here," Welkerus ibidem p. 294. E hoc ipso loco. — ἑλώρια — πᾶσι. vetus poena hostium et parricidarum, quos sepeliri vetabant. vide Il. ν', 831, ρ', 241, σ', 271, Soph. Ajac. 776, Antig. 26. seqq., Eurip. Phoen. 1531. seqq., Suppl. 16 seqq., 43 seqq., Catull. 64, 152, Virg. Aen. 9, 485, Horat. Epod. 5, 99. quam propter poenam atque ignominiam ne ad Inferos quidem recipi credebantur animae, sed in Stygis Acherontisque ripis moestae errare. (v. Iliad. ψ', 71 seqq., Odyss. λ', 51. seqq., Virg. Aen. 6, 374. seqq., Horat. Od. I, 28. etc.) ceterum ἑλώρια est ἅπαξ λεγόμενον, usitatum vero ἕλωρ, quod hic noster non semel usurpavit, Soph. Ajac. l. l. ἕλωρα legitur σ', 93. Ap.: ἑλώρια· ἑλκύσματα. E.: ὥσπερ δὲ τοῦ πελώριον προϋπόκειται τὸ πέλωρ, οὕτω καὶ τοῦ ἑλώριον τὸ ἕλωρ, γενόμενον ἢ ἐκ τοῦ ἕλκω (!), ἢ ἐκ τοῦ ἕλω τὸ φονεύω. verbum ἑλώριον, forma ὑποκοριστικὸν, significatione non magis differt ab ἕλωρ, quam πτολίεθρον a πόλις, ὅρκιον ab ὅρκος, et similia quaedam a similibus, quae commemoravit Buttmannus (*Lexilogus* 2. p. 58. sequ.), „womit die griech. Sprache haüfig einen Begriff nur etwas mehr zu individualisiren strebt," ut ait vir sagax, et similiter Thiersch. gr. gr. §. 185, 27., sed parum perspicue. quod dixit δὲ ἑλώρια sine elisione, de eo v. ann. ad 47. — κύνεσσιν. dat. Ionicus et priscus, pro κυσί. vide Matth. gr. gr. §. 75. etc.

5. οἰωνοῖσι. σαρκοφάγοις ὀρνέοις, ut exponit E. Ap.: οἰωνοί· πάντα τὰ ὄρνεα, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἴωθεν διὰ τοῦ γενικοῦ τὸ ἰδικὸν δηλοῦν, τοὺς σαρκοφαγοῦντας, οἷον γῦπας etc. ab οἶος, οἰόω, sicut κοινωνὸς a κοινὸς, κοινόω, ut W. annotavit, quia solitariae sunt aves σαρκοφάγοι. E.: Ἰωνικῆς διαλέκτου ἐστὶν ἡ τοῦ ι προσθήκη ἐν τῷ οἰωνοῖσι. — πᾶσι. παντοίοις, ut *maria omnia* circum ap. Virg. Aen. 1, 32. et *omne olus* Horat. Epist. 1, 5, 2. W. Eurip. Bacch. 1000.: ἦν δὲ πᾶσ' ὁμοῦ βοή, ubi vid. annot. de toto loco cf. 52. — rursus E.: ὅτι (intell. ἰστέον, σημείωσαι, vel quiddam simile. sic transitum ad aliam rem facere solet hic epitomator.) ἔφθασε μὲν ὁ Ὅμηρος μεγεθῦναι τὴν ἑαυτοῦ ποίησιν διὰ τὸ ὑποσχέσθαι καὶ μυρία τινὰ εἰπεῖν καὶ ἡρωϊκὰ, ἐνταῦθα δὲ κορωνίδα τινὰ ἐπιτιθεὶς αὐξήσεως ἐπάγει· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, ὡς μὴ ἂν τῆς τοῦ Ἀχιλλέως μήνιδος τοιαῦτα δυνησομένης, εἰ μὴ θεία τις ἦν βουλή. ἐὰν δὲ τοῦτο ἦν, ἄρα μεγάλα τινὰ γενήσονται καὶ Διὸς βουλῇ πρέποντα. ἐνταῦθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως ὑπεραπολογεῖται, οἱονεὶ λέγων μὴ δι' ἐκεῖνον, ἀλλὰ διὰ τὸ εἱμαρμένον ἐξ ἀνάγκης ταῦτα γενέσθαι. βουλὴν γὰρ Διὸς τὴν εἱμαρμένην φασὶν, ὡς τῆς εἱμαρμένης Διὸς λεγομένης, καθὰ καὶ τοῖς Στωϊκοῖς ἔδοξεν. recte Homerum hic philosophari negat Cl. omnia nutu deorum fieri videntur priscis illis hominibus, praesertim res maximi momenti. hoc quidem loco dicitur consilium illud Jovis, quod Thetidis suasu cepit, Achillis injuriam ulciscendi.

ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
Ἀτρείδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

venit in concionem Achivorum Chryses, sacerdos Apollinis, filiam suam redemturus, bello nuper captam et honoris causa datam Agamemnoni.

Τίς τἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοὶ,

6. ἐξ οὗ etc. *ex quo primum distiterunt inter se*, dissederunt, h. e. rixati sunt. E.: ἰστέον δὲ ὡς τὸ διαστήτην καὶ ἐπὶ ζυγιτῶν ἵππων ταραχθέντων ἐν τῇ π' ῥαψῳδίᾳ (470.) κεῖται, idque magis proprie. comparavit W. ἐπειδὴ πρῶτα 235., quo declaret usum τοῦ πρῶτα sive ταπρῶτα, quod velut ipsum rei momentum significat. cf. K. διαστήτην pro διεστήτην, fortasse euphoniae causa, ut censet Thiersch. gr. gr. §. 209, 19.

7. Ἀτρείδης. Agamemnon Atrei filius (Il. β', 23.; Hygin. fab. 97. etc.; nepos ex Plisthene secundum Hesiodum, Apollod. 3, 2, 2. et alios. E.: Ἀτρείδην δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα οὐ πάντες ἱστοροῦσιν· Ἡσίοδος γὰρ καὶ ἕτεροι Πλεισθένους αὐτὸν γενεαλογοῦσι.) natu major. ἄναξ, ab ἀνὰ, ut πέριξ a περὶ, significat superiorem, possessorem, curatorem: itaque et domini appellantur ἄνακτες, et reges principesque, et ipsi dii; sed etiam remiges vocantur κώπης ἄνακτες ap. Aeschylum Pers. 351. et Eurip. Cycl. 73., quia remos tractant et curant. hic quidem ἄναξ idem est ac βασιλεύς. Xerxes, annotante W., audit ἄναξ βασιλεὺς, *der waltende Herrscher*, ap. Aeschylum initio Persarum. — ἀνδρῶν, virorum, h. e. Graecorum, qui Trojam profecti sunt. — δῖος. vide annott. ad ἡρώων 4.

8. vulgo τ' ἄρ, h. e. τε ἄρ, nec usitato τὲ παραπληρωματικῷ post τίς, et parum apta τὲ particula conjunctiva in eadem oratione, quam persequitur poëta, non attexit novam. contra aptissimum est τἄρ, τοι ἄρα, quod frequentant φιλόμηροι poëtae scenici. germanice id dicas: *wer* denn also *der Götter hat so in den Streit sie getrieben?* solitus hic error librariorum; quanquam codex Ven.: τις ταρ, edd. Flor. et Aldinae, quarum postrema ad manus est: τίς τάρσφωε.— ξυνέηκε p. ξυνῆκε, sensu proprio. vide Thiersch. p. 213. similiter Latini *committere aliquos inter se* dicunt et *committere proelium*. ἔριδι μάχεσθαι, *rixa* sive *altercatione dimicare*, non armis, quae intelligenda essent, nisi addidisset ἔριδι, ut W. annotavit. cf. 304. infinitivus finem actionis τοῦ ξυνιέναι denotat: quare intelligunt ὥστε.

9. afflari visus poëta Musae numine ipse sibi respondet velut verbis deae.— ὁ γὰρ etc. ὁ dictum pro οὗτος, more Homerico. v. U, Matth. et grammaticos. — βασ., *regi*, Agamemnoni, qui sic vocatur κατ' ἐξοχήν. Atticus scriptor non omisisset articulum. est autem dictum βασιλεὺς a βαίνειν sensu activo et λαὸς sive λεὼς, qua forma jam isto tempore utebantur in nominibus compositis, velut Odyss. χ', 241. Ἀγέλαος, mox idem appellatur Ἀγέλεως. igitur βασιλεὺς est ὁ ποιῶν βαίνειν τὸν λαὸν, h. e. is qui advocat populum sive concionem, sive profectum ad bellum; qualis ap. vett. Germanos fuit *der Herzog*, ut annotavit doctissimus Köpkeus in libro germ. de legg. et judicc. Gr. p. 8.

10. νοῦσον (p. νόσον: v. Matth. p. 25. etc.) κακὴν, malum morbum, h. e. gravem, pestem. cf. 14, 50, 61. etc. nec tamen hoc premendum est, sed potius ad simplicitatem istius aevi referendum: ὥσπερ γὰρ νόσον ἐνταῦθα ἔφη κακὴν, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἔριν κακὴν ἐρεῖ καὶ πόλεμον κακὸν, ut ait E. — ὦρσε. aoristus hic etiam ap. Pindarum non est infrequens, ut W. et U. annotaverunt. — ὀλέκειν priscis idem sonat quod recentioribus ὀλλύναι, quo tamen et ipse Hom. utitur. — δὲ lingua Homerica parum definita valet *et*, *autem*, *enim*, varioque modo copulat orationes sententiasque, velut h. l. recentior scriptor posuisset ὅθεν vel quiddam simile. — λαοί. ὄχλοι, ἀπὸ τοῦ λάλους εἶναι. (παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ αὔω τὸ φωνῶ, ἐξ ὧν λαυὸς καὶ κατὰ κρᾶσιν [?] λαὸς, ἐκπεσόντος τοῦ υ δι' εὐφωνίαν· πολύφωνος γὰρ ὁ λαὸς etc. E.) ἢ, ὡς μῦθος, ἀπὸ τοῦ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ. Ap. scil. a lapidibus jactis, ἀπὸ τῶν λάων, ὅ ἐστι λίθων. et hanc E. historiam profert, et aliam de Cecrope, ὅτι Κέκροψ πολυανθρωποῦσαν ἰδὼν τὴν

οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα
Ἀτρείδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,

Αττικὴν συγκαλεῖται τὸν ὄχλον, καὶ παρασημαίνεται τὸν ἀριθμὸν λάεσιν ἤτοι λίθοις etc. mihi vox λαὸς pertinere videtur ad λάω, sicut λεὼς ad λέω, ut proprie notet videntes, h. e. viventes, metonymia satis usitata. significari solent hoc nomine ap. Homerum *milites*, quoniam de iis fere sermo est in ejus carminibus. ceterum vide Schneideri lex. gr. h. v.

11. τὸν Χρύσην cum articulo, quo vir distinguatur ab oppido cognomini (37, 100 etc.): vel ἐκεῖνον τὸν Χρ., Chrysen illum notissimum, de quo multi dixerunt, cujusque magna fuit ap. ipsum Apollinem auctoritas (381). vide 33, 35, Matth. p. 367., Thiersch. p. 454., W praefatione Iliadis 1785. editae p. 38. seqq. etc.; sed etiam loca, qualia sunt 70, 106, 107, 342, 552. male P. Knight, auctore Wyttenbachio: ὁ. τοι Χρ. — ἀρητῆρα, *precatorem*, h. e. sacerdotem, quia sacerdotum est precari deos inter sacrificandum. fuit enim Chryses Apollinis sacerdos (23.) Chrysae, de quo oppido Eetionis, regis Thebani, Strabo 13, 1., vol. 3. p. 310. ed. Tauchniz.: ἡ δὲ Χρύσα ἐπὶ θαλάττῃ πολίχνιον ἦν, ἔχον λιμένα· πλησίον δὲ ὑπέρκειται ἡ Θήβη. ἐνταῦθα δὲ ἦν καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ Χρυσηΐς. ἠρήμωται δὲ νῦν τὸ χωρίον τελέως· εἰς δὲ τὴν νῦν Χρύσαν τὴν κατὰ Ἁμαξιτὸν (p. 117.) μεθίδρυται τὸ ἱερὸν etc. cf. 18. — versus est spondiacus. meris spondeis constant Il. λ', 130., ψ', 221., Odyss. ο', 334., φ', 15., χ', 175, 192, ut W annotavit, qui versus praeter antepenultimum usurpati sunt in rebus tristibus atque odiosis.

12. θοαὶ δὲ νῆες ἢ ταχεῖαι (ut θοὸν ἅρμα Il. ρ', 458. v. Buttmann. *Lexil.* 2. p. 60.), ἤ, ὥσπερ θοὸν βέλος τὸ ὀξὺ (?), οὕτω θοαὶ καὶ αὐταί, ὡς ὀξεῖαι τὰ περὶ πρῶραν, ἵνα ταχὺ οὕτω πλέοιεν, τέμνουσαι ῥᾷον τὸ ὕδωρ. E. posteriore sensu Buttmannus semel ap. Hom. reperit vocabulum θοός, Odyss. ο', 299., quo loco Echinadum insulae quaedam, Ὀξεῖαι post dictae, teste geographo 8. p. 350. 351. et 10. p. 458., vocantur νῆσοι θοαί: idemque ἐθόωσα dixit p. ὤξυνα, ut Ap. annotavit v. θοῇσι: sed Apollonius Rhod. 1, 79. habet θοοῖς γόμφοις, et 3, 1281. θοῶν ὀδόντων, et 4, 1683. θοοῖς πελέκεσσιν. est hoc ex illis epithetis, quae ornantia vocari solent, sive perpetua, ut quibus personarum vel rerum praecipua quaedam significetur proprietas, cujus expertes ne cogitari quidem posse videantur, velut ὕδωρ appellatur ὑγρὸν, Achilles ποδάρκης, Juno λευκώλενος, et h. l. naves θοαί, 421. ὠκυπόροι, quales nimirum esse debent in usus hominum. neque enim tum navigabant Graeci, sed castra metati erant, navibus in terram tractis, tentoriisque ante eas dispositis. (α', 306, 328, 485. sequ. etc.) cf. 300, 371 etc.

13. λυσ. ὅτι ἐπὶ αἰχμαλώτων ἐξωνήσεως οἰκεῖον τὸ λύεσθαι. ὅθεν καὶ λύτρα τὰ δῶρα λέγονται τὰ εἰς τοῦτο διδόμενα. τὰ δ' αὐτὰ καὶ ἄποινα etc. E. cave ἄποινα illa seu λύτρα intelligas nummos, quorum usus incognitus tum fuit, sed aurum, argentum, aes, ferrum, vestesque pretiosas. v. ζ', 46. seqq. ἀπερείσια idem est quod ἀπειρέσια, metrique fortasse gratia procusum, ut alia sexcenta isto tempore. cf. ζ', 427. etc. cf. E, et W. ap. U.

14. στέμματα. δάφνινα, *coronam lauream*, interpretatur E.: ὅτι κατ' ἔρωτα τῆς μυθολογουμένης Δάφνης δάφνινον ἦν τὸ στέμμα τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. ejusmodi coronam pro ramo vulgari supplicum fert sacerdos, et quidem e sceptro aureo suspensam, quale sceptrum gerit Tiresias vates Odyss. λ', 91., ut W. annotavit. cf. 28. E.: σημεῖον δὲ βασιλείας, καὶ λόγων, καὶ δίκης, κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ σκῆπτρον ἦν. Ἀγαμέμνων τε γὰρ ὁ εὐρυκρείων ἵσταται σκῆπτρον ἔχων (102. β', 46, 101.), καὶ Τηλεμάχῳ δημηγοροῦντι δίδωσί τις σκῆπτρον (Odyss. β', 37.). ὡσαύτως καὶ Ἀχιλλεὺς δημηγορῶν σκῆπτρον ἔχει· ὁ δ' αὐτὸς ἀδικηθεὶς κατ' αὐτοῦ ὄμνυσιν, ὡς συμβόλον τῆς δίκης (234.) etc. — ἑκηβόλου, *longe jaculantis*, ut dei. hoc epitheto vis mortifera Apollinis significatur. Ἑκάεργον et ipse alias vocat, et Comicus Thesm. 924. vide, jubente U, Nitzschii ann. ad Odyss. vol. I. p. 196. — Ἀπόλλωνος. cf. 21.

15. χρυσέῳ, *aureo*, h. e. inaurato,

Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν·
„Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι·
παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαί τε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι,

vel aureis clavis distincto, quale describitur Achillis sceptrum 246. cf. Feith. p. 161. sequ. et illo monstrante Odyss. λ', 91, 568. sic etiam Apollinis βιὸς ἀργύρεος 49. argento tantum inductus vel clavis argenteis praefixus fuerit necesse est: alioqui inutilis fuisset. E W. cf. 219. pronuntiandum χρυσέῳ, ut χρυσῷ, per synizesin, ut versus stet recto talo. *E, Cl. et alii.* πάντας Ἀχ., omnes Graecos, ut quemque offenderat inter transeundum per media castra ad Atridarum tentoria. neque enim concionem tum fuisse dixit Hom., nec tanti fuit Chryses aut ejus filia, ut eorum causa advocaretur.

16. Ἀτρείδα δύω, ut Αἴαντε δύω β', 406, υἷε δύω ib. 843, λέοντε δύω ε', 554., δύο δοῦρε et alia ejusmodi, in quibus sapientes (τοὺς σοφοὺς) ἀδολεσχίαν notare dicit archiepiscopus Thessalonicensis. ἔχουσι δὲ ἀπολογίαν, inquit, τοιαῦτα οὐ μόνον τὸν συνήθη τῇ ποιήσει πλεονασμὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τῆς τοιαύτης προσθήκης σαφήνειαν. καθόλου γὰρ οὐδὲ μίαν προσθήκην κενῶς ἀποῤῥιπτεῖ ὁ π. ceterum parvi refert, utrum dici putemus Ἀτρείδα δύω, an δύω κοσμήτορε, quae vetus ratio est, cum a Bentlejo, tum a Wolfio repudiata, quasi abhorrens a Graecorum consuetudine loquendi. memorat tamen E: οὐκ ἄδηλον δὲ οὐδ' ὅτι τὸ δύω τινὲς εἰς τὸ κοσμ. συνέταξαν, ἵνα ᾖ τοὺς δύο βασιλεῖς, quod quidem significatum esse existimes a poëta, tanquam rem haud vulgarem, propterea quod fere unum ducem, non plures, habent exercitus. — κοσμ. E: κοσμήτορας πολλαχοῦ τοὺς ἡγεμόμας λέγει, ὡς κοσμοῦντας ἤτοι εὐτακτοῦντας τὸν λαόν. κόσμος γὰρ ἡ τάξις ἐκ τοῦ κομῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πάντων περιεκτικὸς κόσμος etc.

17. ἐϋκνήμιδες, *bene ocreati*, a κνημὶς ocrea, quod genus armorum proprium fuisse videtur Graecis Homericis, quia soli hoc epitheto ornantur. v. Potter. Archaeol. gr. 2. p. 27. et K., qui annotavit, in bello gestasse illos ocreas ex metallo (Il. φ', 592.: ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο Σμερδαλέον κονάβησε. Hesiod. Scut. Herc 122.: κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ), rure autem pelliceas. (Odyss. ω', 228.: περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων.) Paridis hic noster ocreas dicit καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις (*Schnallen*) ἀραρυίας Il. γ', 331. — ἐϋκνημ. soluta diphthongo, ut fieri solet, ubi εὖ compositum est cum verbis, quae incipiunt a κλ, κν, τμ, τρ. annotavit Thiersch. p. 226.

18. θεοὶ monosyllabum est, synizesi frequente. oratio simplex: nam et Graecorum votum impleri optat sacerdos, et suum. recentior poëta dixisset: sic vos Trojam capiatis, ut mihi reddetis filiam. poteratne aliter, qui amicus venisset? perperam igitur E.: ὅτι ὁ Χρύσης ἢ κολακεύων τοὺς Ἕλληνας εὔχεται κατὰ τῶν ὁμοεθνῶν Τρώων, ἢ καὶ ἐνδιαθέτως (vere, sincere), ὡς δι' ἐκείνους ἀποστερηθεὶς τῆς παιδός· εἰ γὰρ μὴ Ἀλέξανδρος ἥρπασεν, οὐκ ἂν ἡ παῖς ᾐχμαλώτιστο. fuit Eetion rex Cilicum, qui ne inter socios quidem Trojanorum nominantur, nedum ὁμοεθνεῖς fuerint, etsi Hectori nupta erat Eetionis filia Andromache. v. Il. ζ', 395. seqq., 415. seqq., Strab. 13, 1. p. 128., et ann. ad 11. — de oppido Chryse Heyn. vol. 4. p. 119.: „fuit Homerica Chryse diversa ab alia recentiore, propius ad Trojam, inter Trojam urbem et promont. Lectum, in colle sita. at vetus remotior erat versus austrum, haud longe ab Adramyttio ad littus sita cum navium statione; ad quam Ulysses unius diei navigatione pervenit: v. Strab. 13. p. 901. 910. 911." etc. — Ὀλυμπ. δ. ἔχ. h. e. Olympum montem, in confiniis Thessaliae et Macedoniae situm, incolentes, θελήσαντος (Ὁμήρου) ὡς ἀνθρωποπαθέσιν αὐτοῖς καὶ τόπον τινὰ ἐξαίρετον δοῦναι εἰς ἀνθρωπικωτέραν διαγωγὴν, ut ait E. cf. 195. et H excursu ad 494.

19. Πρ. πόλιν, Ilium, Τροίης, quod fere nomen regionis est (raro urbis, velut 129. v. U.), πτολίεθρον seu πόλιν.

20. vulgabant olim παῖδα δέ μοι: sed opponuntur inter se ὀρθοτονούμενα ὑμῖν et ἐμοί: v. Apollon. de Synt. 1. 3. p. 20. ed. Sylb. recte Ven. et alii quidam codd., quos recentiores editores se-

ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα."

illo cum ignominia repulso, funestam luem Apollo per exercitum spargit.

Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ
αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

cuti sunt: ἐμοί. — de particula δὲ post τὲ in verbis τὰ δ' ἄπ. vide Matth. p. 893., Eurip. Phoen. 1235. etc. nihil mutandum. captivam Graeci Chryseïdem abduxerant ex urbe Thebe, donoque dederant Agamemnoni honoris causa: v. 366 seqq. — λῦσαι et δέχεσθαι dicta sunt pro imperativis, more veteri. — φίλην, caram, h. e. meam, quia nostra cara nobis sunt, aut esse debent. res nota. cf. 98. etc.

21. ἀζ. ἐντρεπόμενοι, σεβόμενοι. Sch. ἑκηβ. ὅτι φύσει μὲν ἑκαβόλος ἐστὶν Ἀπόλλων, ὡς ἑκὰς βάλλων· πρόνοια δὲ μετρικὴ δακτυλικὴ ἔτρεψεν αὐτὸν εἰς ἑκηβόλον. οὕτω δὲ σὺν μυρίοις ἄλλοις καὶ ἡ ἐλαφοβόλος Ἄρτεμις ἐλαφηβόλος ἐστίν. E. cf. ann. ad Aeschyl. Sept. 387, 455. — Ἀπ. producitur prima hujus nominis propter ictum, quem habet, metricum (cf. 14. etc.); quemadmodum et Ἀπόλλων posset pro voce molossica usurpari, sicut παρειποῦσ' ζ', 337., ἐπειδὴ ψ', 2. cf. 70. etc. magna est enim vis rhythmi apud Graecorum poëtas antiquissimos; nec tamen tam licentiosa quam plerique putant, qui patienter ferunt monstra hujusmodi, relicta illa fortasse ex veteri scriptura, cum nondum usurpabant η litteram, Πη|λέος υἱ|ός. Πη|λέος υἱ|έ, 489., Odyss. λ', 478., itidemque Μηκι|στέος υἱ|ὸς β', 566., quae jam Barn. procuravit, probante Clarkeo. neque enim isti licentiae praetendi recte possunt verba, qualia sunt Βορέῃ ψ', 195. et Βριαρέῳ ap. Hesiodum Theog. 616., quippe quae versus incipiunt, quo loco vis illa rhythmi longe major est quam in mediis versibus. *est modus in rebus.*

22. ἔνθα. τότε. χρονικὸν ἐπίῤῥημα· ἐνταῦθα δὲ τοπικόν. Sch. imo: τοπικὸν ἐπ. ἐ.· δὲ χρονικόν. — ἄλλοι, *ceteri.* recentioribus id est οἱ ἄλλοι. — ἐπευφ. μετ' εὐφημίας ἐβόησαν. Sch. *acclamando jusserunt.* idem fortius dictum est μέγ' ἴαχον β', 333, ἐπίαχον ι', 50. Plato de Rep. p. 393, E., ubi haec oratoris modo expressit: οἱ μὲν ἄλλοι ἐσέβοντο καὶ συνήνουν. Germani (Tacit. Germ. 11.) frameis concussis assensum dabant, ut W. annotavit. cf. K.

23. αἰδ. ἅζεσθαι (21.), *revereri* et rationem ejus habere. ἀγλαά. αἰγλήεντα, ἢ ἀγαλλιᾶν ἔχοντα. Ex E. Ap. p. 14. ed. Toll.: ἀγλαά. καλά, παρὰ τὴν αἴγλην, τὰ λαμπρά. (quibus vel maxime gaudent pueri et homines rudiores. v. W.) ἢ κατὰ μετάθεσιν ἀγαλά, ἐφ' οἷς ἄν τις ἀγαλθείη. (sic scribendum esse vidit Villoison. pro ἀγλαθείη. ipse posui ἀγαλά, cum libri ostendant ἀγλαά.) derivabat vocem W ab ἀγάω, ἀγάλω, ἀγάλλω, unde ἄγαλμα. quod est, Ap. interprete, πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. — δέχθαι p. δεδέχθαι, et hoc pro δέχεσθαι, ut λῦσαι p. λύειν 20. v. Matth. §. 505. III, 1. etc.

24. ἥνδ. ἤρεσκε. Sch. θυμῷ adjectum est, ut alibi ἐν φρεσί, per perissologiam prisci aevi, ut figurate intelligeretur ἥνδανε, quod ad ἅδω pertinet: v. E. et Schneider. lex. gr. h. v. bene K.: „Auch der alte Deutsche musste Anfangs sagen: *ich begreife, fasse es* in meinem Sinn."

25. κακῶς. μεθ' ὕβρεως. Schol. magnus hic usus verborum εὖ et κακῶς, quibus magis definita usurpari solent a recentioribus. cf. 19 etc. ἀφίει. imperf. forma plusquamperfecti, ut alibi προΐειν, ἀνίει, ἐφίει etc. v. Th. p. 322., qui profert Platonis illa Euthyd. §. 51. ed. Heindorf.: ἔγωγέ οὖν — πᾶσαν ἤδη φωνὴν ἠφίειν. — κρατερὸν μῦθον τὸν μετὰ ἀπειλῆς λέγει λόγον. ἀλλαχοῦ δὲ (ο', 202) τὸν αὐτὸν ἀπηνέα τε φησὶ κρατερόν τε. E. — ἐπὶ — ἔτελλεν. tmesis, si fas est ita loqui ap. Hom., qui utitur quidem verbis compositis, praesertim cum praepositionibus, sed longe tamen saepius quam recentiores verba simplicia usurpat, praepositionesque verbales seorsim infert, tanquam adverbia, ut hodieque solent pueri, cum fari incipiunt; qua de re W, Buttmann. *Lexil.* vol. I. p. 277. aliique dixerunt. idem volumus intelligi, cum alias nonnullas figuras orationis adhibitas ab Homero dicemus, de quibus nondum cogitabat juvenile istud et velut naturae propius seculum. ceterum tmesi gaudet etiam Aeschylus φιλόμηρος. — ἐπιτέλλειν δέ φησι τὸ προστάσσειν καὶ

„Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω,
ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα,
μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο!
τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ, τηλόθι πάτρης,
ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.

ἐντέλλεσθαι, ὅπερ καὶ παθητικῶς λέγεται ἐν τῷ *μή μοι ταῦτ' ἐπιτέλλεο*. E. cf. 326.

26. *κοιλ.* *cavis*, nihil amplius. cf. ann. ad 12. — *κιχ.* conjunct. a κιχέω, cujus loco dicitur κιχάνω. vide Matth. p. 332. 1. ed., W h. l., Schn. v. κίχω.

27. *δηθ.* a δηθά. Sch.: ἐγχρονίζοντα. *αὖτις.* (Ion. p. αὖθις.) πάλιν. (Ap.: μετὰ ταῦτα.) *ἰόντα.* παραγενόμενον.

28. frustra W et Heyn.: — ἰόντα! μή νυ etc. Sch.: μὴ οὐκ ἄν σοι. non expressit τὸ νὺ, quod idem τῷ νὺν, h. e. ἄρα: v. Schn. h. v., Viger. p. 425. sed τοὶ bene exposuit σοί etiam Schaufelberger. in Nova clavi Hom. p. 9.: τοὶ, tibi. dat. sing. Dor. pro σοί. nec audiendi sunt, qui exponunt *certe*, cum aliena sit ab h. l. τοὶ particula. illum usum τοῦ τοι firmant 39, 40, 563. 566. Odyss. γ', 324. sequ., aliaque complura loca hujus nostri. — *οὐ χραίσμῃ.* οὐ βοηθήσῃ. Sch. etiam Ap.: χραισμεῖν. βοηθεῖν, ἀπὸ τοῦ χρείαν τινὰ ἔχειν τινὸς βοηθείας. Plato l. l. ad 22.: ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἠγρίαινεν, ἐντελλόμενος νῦν τε ἀπιέναι, καὶ αὖθις μὴ ἐλθεῖν, μὴ αὐτῷ τό τε σκῆπτρον καὶ τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα οὐκ ἐπαρκέσοι. fuse de vocabulo χραισμεῖν egit Buttmannus Lexilogo, I. p. 1. docuitque, ap. Hom. id significare *arcere*, *prohibere*, *propulsare* (*abwehren*), cognatumque esse verbis χράω, χρηστὸς, χρήσιμος. cf. 242, 566, 591, η', 144. etc. in Odyssea non legitur.

29. ita Th p. 426. sequ., auctore Beckero; nec aliter H. vulgo: — λύσω, πρίν μιν etc., quasi πρὶν sit conjunctio, quam hic noster haud copulat cum indicativo, ut Eurip. Med. 1117. (1142. ed. Elmsleji, quem vide.) et alii recentiores. idem remedium U adhibendum esse monet Il. σ', 283, ω', 551., Odyss. ν', 336, 427., collato Il. ω', 728. — *καὶ* vim addit sententiae, nec otiosum est, ut Eustathio videbatur. idem recte: τὸ δὲ *ἔπεισιν* ἀντὶ μέλλοντός ἐστι τοῦ ἐπελεύσεται. vide Matth. §. 504, 3.

30. *ἐν Ἄργεϊ.* in Peloponneso, a parte potiore; quemadmodum solet dicere ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, cum totam Graeciam significat. neque enim in urbe Argorum, sed Mycenis regnavit Agamemnon; illa Diomedis in ditione fuit. cf. Eurip. Troad. 955. et ibi laudatum Strab. 8, 6. p. 568, A., inprimis autem H ad β', 681. — 684. ibidem 107.: αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι, Πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν, ubi similiter πᾶν Ἄργος dicitur pars major peninsulae, quam partem Hom. descripsit β', 569. seqq.

31. *ἱστὸν ἐπ.* ἀγαθὴ ὑπόσχεσις. οὐ γὰρ σιτοποιὸν αὐτὴν ἕξειν φησὶν ὁ βασιλεὺς, οὐδὲ ὑδροφόρον, ἀλλὰ *ἱστὸν ἐπ.*, ὃ δὴ καὶ Ἑλένη ἐν Τροίᾳ ποιεῖ, καὶ Πηνελόπη ἐν Ἰθάκῃ, καὶ Καλυψὼ δὲ καὶ Κίρκη. — τὸ δὲ *ἱστὸν ἐπ.* περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ὑφαίνουσαν. ἑστῶσαι γὰρ καὶ ἐπιπορευόμεναι ὕφαινον αἱ ποιούμεναι τὴν ἱστουργίαν διὰ τὴν τῶν ὑφαινομένων, ὡς εἰκὸς, πλατύτητα. (In der alten Weberei hingen die Fäden herunter, wie bei der hautelice; da gingen die Frauenzimmer beständig herum beim Arbeiten. [wie noch hier und da in Ostindien. *Ruhkopf bei K.*] Alle alte Dichter sprechen nur von dieser Art zu weben. Einen weitläuftigen Excurs hat Schneider im Register zu den Scriptt. rei rust. unter Tela. Vgl. Virg. Aen. 7, 14. etc. W.) πρώτη δέ τις Αἰγυπτία γυνὴ καθεζομένη ὕφανεν, ἀφ' ἧς καὶ Αἰγύπτιοι Ἀθηνᾶς ἄγαλμα καθημένης ἱδρύσαντο. — γυναικεῖον δὲ τὸ ἱστουργεῖν παρ' Ὁμήρῳ etc. *Ex E.* cf. Herod. 2, 35. et, ipso annotante E., Soph. Oed. Col. 302. seqq. — *ἐμὸν λ. ἀντ.* palam et hic et inferius 112. seqq. fatetur id, quod neque illicitum esset nec turpe habitum aevo heroïco, rem habere cum serva seu captiva, qualis erat Chryseïs; quam tamen licentiam amantiores uxorum viri, velut Laërtes (Odyss. α', 433.), sibi sumebant rarius: v. Feith. Antiqq. Hom. 2, 17. modeste autem *accedentem ad lectum suum* dixit pellicem. εὐτρεπίζουσαν ἐμ. λ. interpretantur Schol. Ven. B. et alii; etiam, quod mireris, Schn. v. ἀντιάω et Buttm. *Lexil.* I, p. 10. sequ. transversus ille actus hisce formulis loquendi πορσύνειν λέχος γ', 411., Odyss.

ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι!"
"Ως ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς
Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠΰκομος τέκε Λητώ·

γ', 403, *φίλα λέκτρα ποιεῖσθαί τινι* Eurip. Suppl. 56. et similibus illis locis, quae E protulit, Euripidis Hel. 59.: *ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί*, et Theocriti 6, 33.: *αὐτή μοι στορέσει καλὰ δέμνια.* ἀντ. cum accusativo, constructione usitata in verbis, quae modum indicant. v. Herodot. 4, 118, 121.; 9, 7, 2. alioqui *ἀντιᾶν* genitivum vel dativum adsciscit. cf. 67. *ἀντιόωσαν* pro *ἀντιῶσαν*, ut *ἀντιάαν* pro *ἀντιᾶν*, et ejusmodi plurima, in quibus vocali longae cognata brevis praemittitur metri gratia; quod genus Musici vocant *einen Vorschlag*. cf. 104. etc.

32. ἀλλ' ἴθι, *i sane.* Comicus Pace, 704.: *ἀλλ' ἴθι χαίρων.* v. Vigeri interpp. 8, 1, 11. ann. 76. Virg., annotante U, Aen. 9. 634.: *i, verbis virtutem include superbis* etc. — ἐρεθίζειν, idem *τῷ ἐρέθειν*, quo verbo alias utitur, proprie sonat *pungere, vellicare.* Sch.: *μή με παρόξυνε.* — „σαώτερος p. *σόος*, uti et a Platone redditur." H. vim minatur. E., atrocitatem augens rei; ut ipse sacerdos: σαώτ. ὥς κε νέηαι. *ἤγουν ὅπως ἀνακρωτηρίαστος ἀπονοστήσῃς.* Polyxena Euripidea Hecub. 389.: *σὺ δ', ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου. Βούλει πεσεῖν πρὸς οὖδας, ἑλκῶσαί τε σὸν Γέροντα χρῶτα, πρὸς βίαν ὠθουμένη, Ἀσχημονῆσαί τ', ἐκ νέου βραχίονος Σπασθεῖσ'; ἃ πείσει.* cf. 89.

33. ἔδδεισεν p. *ἔδεισεν* ad fulciendum versum. ὁ γέρων, ut statim ὁ γεραιὸς, et τὸν *Χρύσην* 11., ubi v. ann. perperam haec insimularunt H et Knightius.

34. *ἀκέων. ἡσυχάζων, σιωπῶν.* Sch. Ap.: *ἀκέων. ἥσυχος· βῆ κ. τ. λ. καὶ θηλυκῶς* (565.) *ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο.* (dualis legitur Odyss. ξ', 195.: δαίνυσθαί τ' ἀκέοντ'.) *καὶ ἐπιῤῥηματικῶς ἀκὴν, τὸ ἐφ' ἡσυχίας, ἀκὴν ἐγένοντο.* idem habet *ἀκέονται, οἷον ἡσυχίαν ἔχουσι* etc. quod suspectum est Villoisono. sed negotium facit adverbium *ἀκέων* Il. θ', 459. (*ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν οὔτε τι εἶπεν*) et Odyss. φ', 89. (*ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι.*) quod quidem *ἄκαον*, ab *ἄκαος, ὁ μὴ χαίνων, non hiscens*, initio fuisse videtur Buttmanno *Lexil.* I. p. 11. seqq., post *ἄκεων*, ut *ἵλεων*, et mutato accentu, quasi participium esset, *ἀκέων*, ex quo accusativo sensu adverbii et participium *ἀκέων* ortum esse arbitratur et ipsum verbum *ἀκέειν* (*ἀκέοις*) ap. Apollonium 1, 765. — silens abit Chryses, *ἵνα μὴ ἀκούσωσιν οἱ πολέμιοι* (Schol. Ven. B. et Lips.): mox, ubi tutus ab illis est, vociferatur. — θῖνα. *αἰγιαλὸν, ὃς οὕτω κέκληται ἀπὸ τοῦ θείνεσθαι, ὅ ἐστι τύπτεσθαι τῇ προσρήξει τῶν κυμάτων.* E Sch. similiter Ap., ap. quem *θῖνα* scribendum est pro *θεῖνα*, ut scribi jussit Tollius. — πολυφλ. *πολυήχου, πολυταράχου.* Sch. cf. Schneider. vv. *θὶν* et *φλοῖσβος*.

35. πολλὰ p. πολλῶς, valde, *inbrünstig.* W. — ἔπειτα, *post, deinde.* ejusmodi vocabulis, quae nunc omitti solent, actiones et quaecunque fiunt, eorumque partes ac progressus, velut pinguntur; quam *ἀκρίβειαν* amat rude aevum. quo pertinet etiam frequens illud *ἰὼν* (138. etc.), et verba cum pluribus praepositionibus composita, velut *ὑπεκπρορέειν* Odyss. ζ', 87.; quin totae sententiae adduntur non alia de causa quam ut magis perspicua fiat res minime obscura; cujus generis est illud *ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο* 57. cf. 48, 51, 190. seqq. etc. — ἀπ. *ἄπωθεν, χωρίς.* Sch. idem est *ἄνευθε*: v. Ap., qui protulit γ', 89. — κιὼν et *ἰὼν* sine discrimine significationis dicuntur, more veterum, qui multis vocabulis praefigunt γ vel κ: quemadmodum *γαῖα* dicunt p. *αἶα, καπήνη* pro *ἀπήνη*, etc. v. W. et h. l. et 475., Heraclid. ap. E ad *γίγνωσκε* π', 362, Th. §. 152, 2., §. 158, 12. etc. frequens est verbum *κίειν* ap. Hom. — ὁ γερ. cf. 11. E.: *ὅτι τὸ γεραιὸς ἢ φύσει ἔχει τὸ ε, ὡς ἀπὸ τοῦ γέρας· γεραροὶ γὰρ καὶ τίμιοι οἱ γέροντες· ἢ ἀπὸ τοῦ γηραιὸς συνέσταλται, ὥς που καὶ ὁ μὴν σύνδεσμος μὲν λέγεται κατὰ συστολὴν, καὶ τὸ ξηρὸν ξερὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ.* — Ap., ab Albertio ad Hesych. emendatus: *γεραιάς· τὰς γέρας τι ἐχούσας γυναῖκας.*

36. τὸν — Λητώ. additamentum, quod dicas rhythmicum. W: Der blosse Gedanke des Apollo wird durch den

„Κλῦθί μευ, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις
Σμινθεῦ! εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,

Vers durchgeführt, weil die alten Dichter keine Rede mitten im Vers anfingen." — τὸν, ὅν. Matth. §. 291. — ἠΰκομος. εὔκομος. epitheton Latonae, quale φιλομμειδής Veneris, λευκώλενος Junonis, γλαυκῶπις Minervae, aliaque aliarum dearum, sermoni veterum Epicorum propria, metroque apta, quae non sunt ad vivum resecanda.

37. κλῦθι. vetus forma, quam raro usurpant seriores, velut Eurip. Hipp. 825, El. 1161. — μευ p. μου, Ionismo veteri. est ἐγκλιτικὸν, ἐμοῦ autem ὀρθοτονούμενον, quo cum careant Latini, dicendum illis est ad significandum hoc discrimen *audi me* et *me audi*. E W. — Ἀργ. τουτέστι λαμπρότοξε· οὐ γὰρ ἔστι πλάσαι τόξον ὅλον ἀργύρεον. (v. ann. ad 15.) — δῆλον δ' ὅτι καὶ χρυσότοξος ὁ αὐτός. — ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, καθάπερ ἀργυρότοξος ὁ κατὰ λαμπρότητα τοιοῦτος (Horat. Carm. secul.: *fulgente decorus arcu.*), οὕτω καὶ βιὸς ἀργύρεος μετ' ὀλίγα (49.) ὁ λαμπρός. E. etiam Sch.: λαμπρότοξε, καλλίτοξε. sic ἀργυρόπεζα dicitur Thetis 538. et *argenteus fons, argenteus crinis*, ap. Latinos. Eurip. Ione 247.: ἀστραπαὶ δὲ Πύθιοι, ubi v. Musgrav. — Χρύσην. v. 11. — ἀμφ., *circumiisti, quod facis. Höre mich, Silberbogner, der stets um Chrysa gewandelt.* de hoc usu perfecti, cum praesenti simile videtur nostratibus, v. 43, 555, W et U, quosque hic adhiberi jussit, Th. §. 289, 8. et Buttm. §. 113, 6. E: ὅτι ἀμφιβαίνειν παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς ἐπιπολὺ τὸ σκοπεῖν καὶ περιέπειν, ὡς ὅτε λεὼν ἀμφιβαίνειν τοῖς σκύμνοις λέγεται, ἢ κύων τοῖς σκυλακίοις. οὕτω δὲ καὶ ἐν μάχῃ νεκρῷ τις ἀμφιβαίνει, ὑπερμαχῶν ἐκείνου. (ρ', 4 seqq. sic περιβῆναι ε', 21, θ', 331, ν', 420, ξ', 424, ρ', 80, 313, Ap. vv. ἀμφίβασις et περιβῆναι. Aeschylus Sept. ad Th. 155.: *ἰὼ φίλοι δαίμονες, Λυτήριοι δ' ἀμφιβάντες πόλιν Δείξαθ' ὡς φιλόπολις* et ita saepe Tragici ὁμηρίζοντες. convenit ἀμφιπολεῖν seu περιπολεῖν ἀμφί τινι: v. Schol. Pind. Ol. 12, 1. *Ex H et W.*)

38. Κίλλαν. Strabo 13, 1., p. 129. vol. 3. ed. Tauchn.: ἐν δὲ τῇ Ἀδραμυττηνῇ ἐστι καὶ ἡ Χρύσα καὶ ἡ Κίλλα. πλησίον οὖν τῆς Θήβης ἐστὶ νῦν Κίλλα τις τόπος λεγόμενος, ἐν ᾧ Κιλλαίου Ἀπόλλωνός ἐστιν ἱερόν· παραῤῥεῖ δ' αὐτῷ ἐξ Ἴδης φερόμενος ὁ Κίλλος ποταμός. ταῦτα δ' ἐστὶ κατὰ τὴν Ἀντανδρίαν. καὶ τὸ ἐν Λέσβῳ δὲ Κίλλαιον ἀπὸ ταύτης τῆς Κίλλης ὠνόμασται· ἔστι δὲ καὶ Κίλλαιον ὄρος μεταξὺ Γαργάρων καὶ Ἀντάνδρου etc. intercidisse id oppidum narrant E et Plin. H. N. 5, 30. — ζαθέην. ἄγαν θείαν, ὅ ἐστι πάνυ. Sch. propter cultum Apollinis; solentque generatim urbes appellari sanctae. vide E ad 366, Casaub. ad Aristoph. Equ. 586, nos ad Eurip. Med. 788., Troad. 1048 etc. mire tamen *Barbu* in carmine *La curée* de urbe Parisiorum: *que les peuples émus appellent tous* la sainte. — Τενέδοιο. Strab. l. l. p. 116.: ἔστι δ' ἡ μετὰ τὴν Σιγειάδα ἄκραν καὶ τὸ Ἀχίλλειον ἡ Τενεδίων περαία, τὸ Ἀχαΐϊον, καὶ αὐτὴ ἡ Τένεδος, οὐ πλείους τῶν τετταράκοντα σταδίων διέχουσα τῆς ἠπείρου. ἔχει δὲ τὴν περίμετρον ὅσον ὀγδοήκοντα σταδίων, καὶ πόλιν Αἰολίδα, καὶ λιμένας δύο καὶ ἱερὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος etc. cf. Mela 2, 7, 26., Plin. 5, 31. ἶφι (v. ann. ad ἰφθίμους 3.) ἀνάσσειν dicitur deus, qui magna religione colitur.

39. Σμινθεῦ. non in Tenedo tantum insula eo cognomine Apollo colebatur, sed toto isto tractu. Strabo l. l. p. 117.: ἐν δὲ τῇ Χρύσῃ ταύτῃ καὶ τὸ τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνός ἐστιν ἱερὸν, καὶ τὸ σύμβολον, τὸ τὴν ἐτυμότητα τοῦ ὀνόματος σῶζον, ὁ μῦς ὑπόκειται τῷ ποδὶ τοῦ ξοάνου. (vocabatur mus σμίνθος dialecto Mysorum et Cretensium, teste Sch. cf. E. et Ap. v. Σμινθεῦ.) Σκόπα δ' ἐστὶν ἔργον, τοῦ Παρίου. συνοικειοῦσι δὲ καὶ τὴν ἱστορίαν εἰς τὸν μῦθον τούτῳ τῷ τρόπῳ τὴν περὶ τῶν μυῶν. τοῖς γὰρ ἐκ τῆς Κρήτης ἀφιγμένοις Τεύκροις (οὓς πρῶτος παρέδωκε Καλλῖνος, ὁ τῆς ἐλεγείας ποιητὴς, ἠκολούθησαν δὲ πολλοί·) χρησμὸς ἦν αὐτόθι ποιήσασθαι τὴν μονὴν, ὅπου ἂν οἱ γηγενεῖς αὐτοῖς ἐπιθῶνται. συμβῆναι δὲ τοῦτ' αὐτοῖς φασι περὶ Ἀμαξιτόν· νύκτωρ γὰρ πολὺ πλῆθος τῶν ἀρουραίων μυῶν ἐξανθῆσαν διαφαγεῖν ὅσα σκύτινα τῶν τε ὅπλων καὶ τῶν χρηστηρίων· τοὺς δὲ

ἤ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα
ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ·
τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν!"

αὐτόθι μεῖναι. τούτους δὲ καὶ τὴν Ἴδην ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ κατονομάσαι. Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικὸς πληθύνοντάς φησι μύας περὶ τὸ ἱερὸν νομισθῆναί τε ἱεροὺς, καὶ τὸ ξόανον οὕτω κατασκευασθῆναι βεβηκὸς ἐπὶ τῷ μυΐ etc. cui assentitur H, quia vatis Apollinis antiquum fuit symbolum mus, ut etiam γαλεώτης, σαῦρος, draco. alii, in his E, Sch., W, U, μυοκτόνον interpretantur Apollinem, ut λύκειον, παρνόπιον, σαυροκτόνον. — delevi virgulam post ἀνάσσεις, quo magis appareret, Tenedo praesidentem Apollinem esse eum, qui vocaretur Σμινθεύς: est enim hoc dictum per attractionem pro ἀνάσσεις ὡς Σμινθεύς. — Sch.: εἴ ποτε — ἔρεψα. ἐάν ποτέ σοι εὔχαριν, καλὸν, ναὸν ἐπέρεψα, ὠρόφωσα, ἐστεφάνωσα. postrema vox aliena est ab h. l., in quo agitur templum exstructum a Chryse sive de suo, sive ex donis precantium in templo dei. certe dives fuerit sacerdos necesse est, qui ἀπερείσια ἄποινα attulerit; et notae sunt Delphici aliorumque templorum opes. E quoque: ὠρόφωσα. et Ap.: ἔρεψα· ἀφ' οὗ καὶ ὀροφὴ, ἡ στέγη. κακῶς δ' ἀπέδωκάν τινὲς τὸ ἐστεφάνωσα. quodque conficit rem, Plato l. l. p. 276.: εἴτι πώποτε ἢ ἐν ναῶν οἰκοδομήσεσιν ἢ ἐν ἱερῶν θυσίαις κεχαρισμένον δωμήσαιτο. est igitur ἐρέφειν idem atque οἰκοδομεῖν, a parte, etsi haud negem, usum coronarum, praesertim in sacris, jam tum receptum fuisse inter Graecos. sed majus quiddam dici videtur beneficium, quo Apollinem Chryses devinxerit ita ut propterea deum nunc sibi non defuturum esse speret. quod homo addit de immolatis tauris et capris, eo munus significatur sacerdotis, quod se strenue obire solitum esse dicit, neque cultum Apollinis neglexisse.

40. κατὰ — ἔκηα. tmesis. — μηρία. Sch.: τὰ μηριαῖα ὀστᾶ. Ap.: μηρία. οὐχ ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα. ὁ δὲ Ἡσίοδος τὰ περὶ τὴν μερίδα τῶν ὀστέων μυθικῶς διαπλάσσει. cum ait οὐχ ὡς ἡμεῖς, suo tempore μηρὸν et μηρίον nullo discrimine dictum esse significat. Aristot. H. A. 1, 11, 3.: σκέλους δὲ τὸ μὲν ἀμφικέφαλον μηρός. et similiter τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ dixit Hippocr. περὶ ἄρθρων, ut annotavit Musgrav. ad Soph. Antig. 999. quod autem maximum est, Homerus ipse cum dicit μηροὺς ἐξέταμον, non potest non intellexisse ossa femorum seu coxarum; alias dixisset ἀπέταμον: quae ossa apta erant ad struem faciendam, adipe et frustis crudis impositis. nec tamen desunt scriptorum loca, in quibus ipsa femora dicuntur μηροὶ per synecdochen, quemadmodum τὸ ὀστέον τοῦ μηροῦ legitur ap. Hippocratem; estque sane promiscuus usus vocabulorum μηροὶ, μῆρα, μηρία, cum alias, tum ap. ipsum Homerum. v. 460, 464., Voss. *Mythol. Br.* 2, 38., Nitzsch. *Erklärende Anm. zu Homers Odyss.* p. 223. sequ., Schneideri et Passovii lexica gr. v. μηρίον.

41. ταύρων ἠδ' αἰγῶν. haec fere animalia sacrificari solebant Apollini et diis: v. γ', 246, δ', 102, ψ', 30 seqq. etc. — τόδε — ἐέλδωρ. τόδε μοι τέλεσον τὸ ἐπιθύμημα. E. κρήηνον, a κραίνω, geminata diphthongo propter metrum, ut 137. κρῆνον dixit Odyss. υ', 115.; neque opus est ut sumamus formam κραιαίνω. — de imperativo aoristi, quo imperativo celeritas actionis exprimitur, v. W et Th. gr. minor. §. 217, 4. d. — ἐέλδωρ, ἔλδωρ, ab ἔλδω seu ἐέλδω (Th. gr. §. 166, 3. U.), sicut ἔλωρ ab ἑλῶ.

42. Vratisl. b: Δαναοὶ δ' ἐμά. — τίσ. *luant.* τὸ δὲ τίσειαν εὐκτικὸν μέν ἐστιν Αἰολικὸν, ἔπεσε δὲ καὶ εἰς χρῆσιν κοινήν. E. cf. Matth. §. 193, 6. etc. Δαναοί. v. 2. — ἐμὰ δάκρυα. ὅρα ὅτι καὶ ἐδάκρυσεν ἀποπεμφθεὶς ὁ γέρων, εἰ καὶ Ὅμ. οὐκ ἐπεσημήνατο αὐτὸ ἀνωτέρω. καὶ σημείωσαι ὅτι πολλὰ τοιαῦτα εὑρήσεις παρὰ τῷ π. τὰ λεγόμενα κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὅπερ ἐστὶ σχῆμα λόγου καὶ αὐτό. — δάκρυα δὲ γίνεται παρὰ τὸ δάκνω· δακνομένης γὰρ οἷον ψυχῆς πρόεισι δάκρυον. E. ceterum more iratorum, praesertim aevo rudiore, male Chryses precatur omnibus Graecis propter unius culpam Agamemnonis. quod tamen cur fieret, olim quaesiverunt: v. Scholl. Ven. et ipsum E. — βέλεσσιν. v. ann. ad 50. — versus nobilitatus usu Nervae ad Trajanum adoptatum ap. Dion. 68, 3. *Ex H.*

Ὥς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ,
τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς.

43. de copia formarum ap. hunc nostrum agens E: ὥσπερ χρηστὸν εἰς φράσιν, inquit, καὶ τὸ ἀπεῖπε καὶ τὸ ἀπείπατο, οὕτω καὶ τὸ ἔφη καὶ τὸ ἔφατο, καθὰ καὶ τὸ φὰς καὶ τὸ φάμενος. (cf. 187.) ὅθεν καὶ τοῖς Πυθαγορείοις ἐπεχωρίαζεν ἐπὶ τῶν διδασκαλικῶν ἀποφάσεων τὸ αὐτὸς ἔφατο. talia quavis pagina offendas; quae quanto usui fuerint poëtis, quivis facile intelligit. — Φοῖβος Ἀπ., ut Παλλὰς Ἀθήνη. τὸ φοῖβος Sch. aliique interpretantur καθαρὸν, ἀμίαντον. (cf. ann. ad 528.) ἀπόλλων autem, seu veteri Dorum Aeolumque et Romanorum (Voss. Theol. gentil. 2, c. 17.) lingua ἀπέλλων, idem esse videtur atque ἀλεξίκακος, ἀποτρόπαιος. est tamen Apollo numen mortiferum, pariter ac Diana; sed ἀγανοῖς βελέεσσι, *lenibus sagittis* (Odyss. γ', 280.), interficit, flore aetatis et sine longo cruciatu: v. Nitzsch. l. l. p. 196. seqq., quem laudavit U, et scriptoribus ibi laudatis adde Schwenkium *Etym. mythol. Andeutt.* p. 199. sequ.

44. Οὐλ. Ionice. cf. 2. καρ. ἐξοχῶν, ὅ ἐστιν ἀκρωτηρίων. Sch. ἐκ μεταφορᾶς τῆς τῶν ζώων κεφαλῆς, inquit E, quemadmodum et ὀφρῦς et πόδες ὅρους dicuntur. — χωόμενος, a χέω, χάω, χόω, χώννυμι, *fundo*, quasi dicas *cor atra bili suffusus*. Cic. pro Coelio 16, 37.: *cor ira cumulatur*. eo sensu χώομαι dicitur ap. Hom., obscurata significatione propria. κῆρ. εἰ μὲν περισπασμένως (περισπωμένως), ἡ ψυχὴ, κέαρ, κῆρ· εἰ δὲ ὀξυτόνως καὶ θηλυκῶς, ἡ θανατηφόρος μοῖρα. (228.) Ap. et similiter Sch.

45. τόξ' — ἔχων. similiter, annotante W, Psalm. 7, 14.: *denique* (deus) *in eum aptavit arma letifera, sagittas suas*: nec desunt loca similia ap. Hebraeos. aptum diis, longe abesse creditis, armorum genus, quod e longinquo mittitur. — ἀμφ. τὴν κύκλῳ ἐρεφομένην (h. e. operculo tectam.) — διὰ τὸ φέρειν τὰ τρῶσαι δυνάμενα. — E. τὴν ἑκατέρωθεν ἐσκεπασμένην φαρέτραν, ἤγουν βελοθήκην. Sch. hymn. in Apoll. 6. Latona filii Apollinis βιόν τ' ἐχάλασσε καὶ ἐκλήϊσσε φαρέτρην. at ceteri dii ἀναΐσσουσιν, ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο, Πάντες ἀφ' ἑδράων, ὅτε φαίδιμα τόξα τιταίνει, quem locum indicavit W.

46. ὀνοματοποιΐαν his inesse putant E et Cl., cui inferior Homero videtur Virg. Aen. 4, 149, 9, 660, 11, 652. *Ex H.*

47. ἤϊε. v. Matth. §. 214, 4. et cf. 307. etc. — νυκτὶ ἐοικώς. σκότει παραπλήσιος, φοβερὸς, καὶ ἀόρατος. Sch. laeta dies est, nox adspicienti tristis et terroris plena. quare φῶς, *lux*, dicitur, quidquid amamus seu veneramur; nocti autem comparantur truces aut irati. sic, annotante H., μ', 463. Hector pugnat νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, *terribilis obtutu*, et Odyss. λ', 605. Hercules ap. Inferos cum arcu minitabundus incedit ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς — δεινὸν παπταίνων. non hic agi videtur τὸ ἀόρατον, quemadmodum ε', 186. Diomedi semper adstare dicitur deus νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους. cf. ο', 308, Virg. Aen. 11, 596. versum pulcerrimum Zenodotus mutavit scribendo νυκτὶ ἐλυσθείς: damnavit Bentlejus, incertum qua de causa; denique expunxit bonus vir Payne Knight.: „commentum enim est merum," inquit, „prius hemistichium; atque alterum, ut versus expleretur, assutum." talia cognoris, perpetuo oderis; sed hallucinantur nonnunquam Critici. velut (de Knightio ne dicam) H in ann. scripsit ΝΥΚΤΙ ϜΕϜΟΙΚΩΣ, et ubique inculcat digamma istud Aeolicum, cujus tam pauca supersunt, quae quidem certa esse videantur, ap. Homerum vestigia (velut αὐτοὺς δὲ ἑλώρια p. α. δ' ἑλ. 4., οὔ ἔθεν p. οὐχ ἔθεν 114., δῶρα ἄνακτι 390, οὔ οἱ p. οὐχ οἱ β', 392., οὔ ἑ p. οὐχ ἑ ω', 214., δαῖέ οἱ p. δαῖέν οἱ ε'. 4., ὥς κέ οἱ, et similiter οἵ κέ ἑ, p. ὥς κέν οἱ, οἵ κέν ἑ, ζ', 281. et ι', 155.; cf. 532., 533 etc.), ut vix a vero abfuerit, qui ejus litterae usum jam magna ex parte obsoletum isto tempore esse putet, nec quidquam propterea mutandum, ne, quod ajunt, ex Scylla in Charybdin incidamus. v. H passim, et Th. gr. gr. cum alibi tum §§. 156, 159, 162.; sed etiam Guil. Mülleri *homer. Vorschule* p. 14. sequ.

ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκεν·
δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς
βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.

48. μετὰ — ἕηκεν, emisit. tmesis. minus recte Sch.: μετά· μετὰ ταῦτα, Herodoteo (v. Wesseling. p. 81, 17.) more loquendi, ut W annotavit. accedit, quod modo dictum est ἔπειτα.

50. dilucide describit pestem, seu contagium, quo citius affici constat jumenta atque animalia, quia fere sub dio vivunt. E.: ναὶ μὴν καὶ ὀσφρήσεως εὖ ἔχοντες (ὀρέες), καὶ δι' αὐτὸ ῥᾷον φθειρόμενοι. φασὶ γὰρ τὰς ἡμιόνους ἀπολειφθείσας τινῶν ἀνευρίσκειν δι' ὀσφρήσεως τὴν ὁδόν. — μάλιστα δὲ οἱ καθαροῦ ἀέρος δεόμενοι κύνες ᾔσθοντο τοῦ κακοῦ διὰ τὴν ὀξύτητα καὶ αὐτοὶ τῆς ὀσφρήσεως. — Thucyd., ann. W, 2, 50.: οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρεῖχον τοῦ ἀποβαίνοντος διὰ τὸ ξυνδιαιτᾶσθαι. cf. Ammian. Marcell. 14, 4., Heraclid. Pont. Allegor. Hom. in Galei Opusc. mythol. etc. Amst. 1688. p. 427., Lucret. 6., Virg. G. 3, 474. seqq., Ovid. Met. 7, 536. etc. — quod ab Apolline immissam dicit luem, de eo H. annotavit, etsi Apollinis eodem loco cum Sole habiti aperta memoratio nulla inveniatur, manifestam tamen fieri multis signis jam ante Homeri tempora factam horum numinum conjunctionem: velut radii solis antiquo sermone cum sagittis comparari soleant (Macrob. Saturn. 1, 17.) et λυκηγενὴς mane ortus sit Apollo, cui mater Λητὼ, soror et ipsa sagittifera Diana, etc. idem ad 48. pestis illius cum alias esse potuisse ait causas, tum maxime nocuisse Graecis videri aërem ex aquis stagnantibus et paludosis sub ostia Simoëntis amnis, ex imbribus primum exundare soliti tempore verno, deinde per aestatem recolligi in alveum; quam rem, praeter E in annotatis ad 48., nostra memoria de Troade a doctis peregrinatoribus aliisque scripta illustrarunt; sed poëtam pro ratione operis sui originem mali a religione repetere, Apolline scilicet Agamemnonem et exercitum ejus ulciscente propter factam sacerdoti suo injuriam. tela ipsa Apollinis et Dianae nunc luem infligere dici, nunc febres acutas et mortes; de quo laudat ω', 758, 9. et Odyss. λ', 171, 2. Strabo 14. p. 942. A.: — καὶ τὰ λοιμικὰ δὲ πάθη καὶ τοὺς αὐτομάτους θανάτους τούτοις ἀνάπτουσι τοῖς θεοῖς. praeterea laudat locum, qui sequitur, propter perspicuitatem, brevitatem ac vim narrationis, ut in qua magnitudo calamitatis declaretur per effecta. — οὐρῆας. ὀρεῖς, ὑποζύγια. ἀργούς. ταχεῖς, ἢ λευκούς. Sch. posterior harum explicationum inepta est. ταχέες vocantur canes γ', 26., ρ', 558. et alias. οὐρῆας, h. e. ὀρέας, παρὰ τὸ ὄρος, ἐπεὶ τὰ ἐν ὄρεσιν ἔργα, ὡς καὶ ἐν τῇ τοῦ Πατρόκλου ταφῇ (ψ', 111. seqq.) δηλωθήσεται, διὰ τῶν τοιούτων ζώων ἐξετελοῦντο, διαφερόντως, φασὶν, ἰσχυόντων ἐκεῖ, ὡς ταλαεργῶν ὄντων καὶ ἀχθοφόρων, ut ait E.

51. αὐτὰρ, frequens ap. Hom. particula, idem est τῷ ἄταρ, quo et ipse alias utitur, et saepius Plato atque Xenophon, ceteri autem oratores vel raro vel nunquam. — αὐτοῖσι. cf. 4, 47. — ἐχεπευκὲς δὲ τὸ οἷον ἔχον τι πεύκης, πικρίαν δηλαδή· καὶ γὰρ πικρὸν καὶ τῆς πεύκης τὸ δάκρυον. ὅθεν ἴσως καὶ τὸ πευκέδανον παρωνόμασται etc. E. addunt, sic δ', 118. et alias ὀϊστὸν vocari πικρόν. sed verisimilior est notatio Buttmanni (*Lexil.* 1. p. 16. seqq.), et πικρὸς et πεύκη derivantis a verbis obsoletis πύκω, πεύκω, quibus cognata sint *pugo*, *pungo*, *pic* (*Spitze*): ut πικρὸς proprie significet *acutum*, πεύκη *aciem* sive *acumen*, cui similis quodam modo est *amaritudo* et *dolor*, quae his et similibus vocabulis notantur τροπικῶς. — posterior in βέλος producitur propter ictum metricum, praesertim tot concurrentibus brevibus, quae, ni ita fiat, ne metro quidem congruunt. cf. 45, 70, 74, 85 etc.

52. αἰεὶ — θαμειαί. dicit quod factum est, 4. autem dixit id, quod fieri potuit nemine prohibente; quemadmodum Patrocli corpus dilaceratum fuisset a feris atque alitibus, nisi Achilles Trojanis id eripuisset. primus autem Argei (Ἀργειοῦ) corpus cremasse dicitur Hercules et misisse patri Licymnio, cui filium se reducturum promiserat, cum Laomedontem punitum proficisceretur. ita E et Sch., auctore hic quidem Androne. σημείωσις (h. e. scholium) Ἴστρου vocatur ap. Schol. Leid., cujus locum

habet Achilles concionem ob placandum deum, in qua concione Calchas vates calamitate eos levatum iri censet reducenda Chryseïde auctore inprimis Achille.

Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο·
τῇ δεκάτῃ δ᾽ ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.
τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο.
οἱ δ᾽ ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ᾽ ἐγένοντο,
τοῖσι δ᾽ ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω
ἂψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
ἀλλ᾽ ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
ἢ καὶ ὀνειροπόλον (καὶ γάρ τ᾽ ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν),

protulit Valck. Diss. de Scholl. ad Hom. ineditis p. 118., ut H. annotavit. — *πυραί.* πυρκαιαί. Sch.

53. *ἐννῆμαρ.* ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας. Sch. similia αὐτῆμαρ (81.) et ποσσῆμαρ commemoravit E. 9 dierum numerum p. incerto ponere videtur, ζ', 174. ι', 466. sic et alii poëtae. *Ex H.* cf. Passow. lex. gr. v. ἐννέα, locisque ibi prolatis adde ω', 664. et Hom. hymn. in Apoll. 91. U. — *κῆλα.* (quasi κέελα, *quae comburi possunt*, a κέω, καίω.) ποτὲ μὲν τὰ ξύλινα βέλη· *ταχ᾽* (ita) *ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο* (383. notiores sunt sagittae arundineae.) ἐπὶ δὲ τοῦ Διός· *πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα* (μ', 280.). οἱ μὲν τὰ σημεῖα, τὰς βροντὰς καὶ τὰς ἀστραπάς· ὁ δ᾽ Ἀρίσταρχός φησι καὶ ταῦτα βέλη εἶναι ποιὰ τοῦ Διός. λέγεται δ᾽ οὕτως καὶ τὰ ξύλα (vulgo κᾶλα) ὅθεν καὶ καλόπους, καὶ κηλώνιον, ὁ ξύλινος ἀντλητήρ. Ap.

54. *τῇ δεκ.* προσυπακουστέον ἡμέρᾳ. Sch. advocat Achilles concionem jure ducum et nobilium. E: σημείωσαι δὲ καὶ ἐνταῦθα, inquit, τὸ τῶν Ἑλλήνων δημοκρατικόν· Ἀχιλλεὺς γὰρ δίχα βασιλέως ἀγείρει τὸν λαόν. v. Köpke *über das Kriegswesen der Gr.* p. 29.

55. *ἐπὶ φρεσὶ θῆκε.* κατὰ νοῦν ἐποίησε. Sch. tmesis. quasi dicas κῆρι (44.), θυμῷ. κέαρ, non κεφαλή, sedes mentis ap. vett. Graecos. cf. W. — *λευκ.* λευκοβραχίων, ἀπὸ μέρους, καλή. Sch. Ἰωνικὸν δὲ τὸ Ἥρη, ὡς καὶ θήρα θήρη, πήρα πήρη. Ex E.

56. *ῥα* pro ἄρα, metri potissimum gratia. Sch.: ὅτι δή. — *ὁρᾶτο.* med. p. act. W.

57. *ἠγ.* Ion. p. ἠγέρθησαν, ab ἀγείρω. (cf. 251, 531.) *als sie zusammengerufen und nun beisammen waren.* W. significatur progressus actionis, velut η', 482, ι', 212, Odyss. β', 378. U.

58. *τοῖσι.* ἐν αὐτοῖς. Sch. *inter hos, inter eos.* cf. 68, 101 etc. etiam de duobus dicitur Odyss. ν', 374. unde et ὅ σφιν dicit 73. — *δὲ* indicat apodosin. v. cum alios, tum Herm. ad Viger. p. 845., et cf. 137. — *ἀνιστ.* sic solent oratores, nisi quid acciderit, quemadmodum vulneratus Agamemnon ἐξ ἕδρης dicit τ', 77. Ex E. — *μετ.* εἶπεν, ἐδημηγόρησε. Sch. — *πόδας ὠκύς.* v. 121.

59. *ἄμμε,* ἡμᾶς, Dorice. v. Matth. §. 145, 8. — *παλ.* *iterum erroribus actos* a diis, praesertim Apolline irato. Virg. Aen. 1, 3.: *multum ille et terra jactatus et alto Vi Superum.* hoc nautis omnibus evenire solet. Odyss. α', 1. de Ulysse: ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη.

60. *ἄψ.* πάλιν, εἰς τοὐπίσω. *ἀπον.* ἐπανελθεῖν, ὑποστρέψειν. νόστος γὰρ ἡ εἰς οἶκον ὑποστροφὴ διὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ. Sch. praepositione ἀπὸ velut depingitur actio τοῦ νοστεῖν. cf. 67, 84, 95, 98. — *φύγ.* sunt qui requirant conjunctivum. sed v. 64, Matth. §. 519. etc. ceterum hic εἴ κεν, mox (66.) dicitur αἴ κεν, ut inconstantes fuere διασκευασταὶ Homerici.

61. *εἰ δή.* ἐπειδή. *δαμᾷ.* δαμάζει, καταπονεῖ. (*domat.* tropus usitatus in utraque lingua.) Sch.

62, 3. *ἐρ.* ἐρείωμεν, ἐρέωμεν. saepe illi poëtae conjunctivo usurpant vocalem brevem, cum metri gratia, tum more prisci aevi, quod modos verborum minus accurate distinguebat. Sch.: ἐρείομεν· ἐρωτήσωμεν. cf. 67 etc. — *ἱερῆα.* Ap.: ἱερεύς· ἐπὶ μὲν τοῦ προεστῶτος τῆς θεραπείας τῆς τοῦ θεοῦ· *Χρύσης ἱερεύς.* (370.) ἐπὶ δὲ τοῦ διὰ τῶν θυσιῶν μαντευομένου. *ἀλλ᾽ ἄγε* etc.

ὅς κ' εἴποι, ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης·
αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι."
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος,

„Nicanor μαντικῆς 3. genera in h. l. constituta videbat, οἰωνοσκοπίαν, ἱεροσκοπίαν, et τὴν διὰ τῶν ὀνειράτων μαντείαν. at Porphyrius μάντιν interpretatur τὸν διὰ οἰωνῶν καὶ σημείων ἢ τεράτων μαντευόμενον." H. E: καὶ ἴσως τοιοῦτός ἐστιν ὁ ἐνθουσιαστὴς ἤτοι ἔνθεος, οἱονεὶ μαινόμενος καὶ ἐξεστηκὼς ἐν τῷ προλέγειν τὰ μέλλοντα. — ὀνειροπόλος δὲ διχῶς, ἢ ὁ βλέπων αὐτὸς ὀνείρους καὶ κατ' αὐτοὺς προλέγων, ὡς ὁ Ἀγαμ. ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ, ἢ ὁ τοὺς ὑπ' ἄλλων βλεπομένους διευκρινῶν, ὡς τοὺς τῆς Πηνελόπης ὁ Ὀδυσσεύς. καί εἰσιν ἔγγραφοί τινες τέχναι ὀνειροκριτικαί, ὥσπερ ἦσαν καὶ οἰωνιστικαί, καὶ θυτικαί, καὶ ἕτεραι. Calchas quidem 69. audit οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος. τὸν ὀνειροπόλον autem Porphyrius ap. Schol. Ven. B. et Lips. recte interpretatur τὸν ὀνειροπολούμενον θεατὴν ὀνείρου γεγονότα (*einen Traumseher*), quales fuerunt illi, qui incubabant in antro Trophonii. Sch. quoque: τὸν δι' ὀνείρων μαντευόμενον. et Ap.: ὀνειροπόλος· ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολούμενος. — γάρ τε male Vigerus p. 520. accipit p. καὶ γάρ, cum ipsum καὶ legatur h. l. W, auctore Cl., interpretabatur *nam etiam: denn auch Traüme sind von Zeus.* sed malim τὸ τὲ ita explicari ut in verbis δέ τε, in quibus τὲ rem paulo incertiorem reddere videtur, ut germ. *wohl.* v. 81, 82, Herm. ad Viger. l. l., Th. §. 302.

64. ὅ τι. accus. causae. v. Th. p. 384. etc. Ex U. — τόσσον. τοσοῦτον. Sch. τόσον. Matth. §. 33.

65. ὅγε, ὅ γε, οὗτός γε, ὁ Ἀπόλλων. abesset vocula, nihil sententiae decederet, et omisisset eam recentior poëta; sed perspicuitatem auget, adjuvatque metrum, uti et ἄρα particula. cf. 68. etc. — εὐχ. *voti* non soluti. genit. causalis. — ἑκατ. ἑκατόμβη ἡ θυσία οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἡ πολυτελής, ἡ ἐξ ἑκατὸν δηλονότι κυρίως βοῶν. — καθὰ καὶ χιλιόμβη ἡ ἀπὸ χιλίων. καταχρηστικῶς μέντοι καὶ ἡ ἐξ ἑκατὸν ζώων, — τοῦ τῶν βοῶν μέρους συνεισάγοντος καὶ τὰ λοιπὰ etc. E. velut hoc ipso loco agni et caprae dicuntur. majora etiam Hebraeorum olim sacrificia commemoravit W. cf. 316.

66. αἴ κεν p. εἴ κεν, Dorice. cf. 60 etc. — ἀρνῶν. ab ἀρὴν, ἀρένος, et contracte ἀρνός. v. E et Schn. v. ἄρς. — κνίσσα δὲ λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ λίπους —, ἐνταῦθα δὲ ἡ λέξις τὴν ἀπὸ κρεάτων ὀπτωμένων (more sacrorum aevique Homerici, etsi negari non potest, novisse poëtam usum elixarum carnium: v. Il. φ', 362., Köpke *Beschreibung des Zustandes der Gr.* p. 566.) ἀνάδοσιν δηλοῖ τοῦ καπνοῦ. E., qui et mentionem fecit scripturae κνῖσα, quam probabat Herodianus, addubitat H propter ι litteram productam, cum vox derivetur a κνίζω. cf. ann. ad Aeschyl. Prom. 483, Aristoph. Pac. 989. — τελείων. ὅτι τοῖς θεοῖς ὡς τελείοις προσάγειν χρὴ τέλεια. E. h. e. ἄρτια, ὁλόκληρα, *integra*, nec clauda, mutila, aut morbosa. v. Feith. 1, 9. et cf. inferius 315.

67. βούλεται p. βούληται, quia refertur ad αἴ κε, h. e. αἲ ἄν. — ἀντ. α medio brevi, ab ἀντιάζω. Sch.: ἀπαντήσας, μετασχών. cf. Matth. §. 363. et Buttm. l. l. ad 31. — ἀπὸ λ. ἀμ. tmesis. cf. 60. λοιγὸν, *perniciem*, inepte quidam ap. E a λείπω derivant, ὅθεν καὶ ὁ λοιμὸς, φασὶν, alii etiam ineptius ab ὀλίγος, quasi sit ὁ ὀλιγῶν τοὺς ζῶντας: sed probabilis est notatio ibi commemorata παρὰ τὸ λέγω ὁ λέγων, ὅ ἐστι κοιμίζων εἰς θάνατον. cf. Passovii lex. h. v. — ἀμῦναι δὲ λέγει τὸ ἀπροφασίστως βοηθῆναι δίχα μύνης, ὅ ἐστι προφάσεως· μύνην γὰρ ἐν Ὀδυσσείᾳ (φ', 111.) ὁ π. λέγει τὴν πρόφασιν. E.

68. ἤτοι καθ' Ὅμηρον ἰσοδυναμεῖ τῷ μὲν συνδέσμῳ· (ὁ δὲ μὲν σύνδεσμος οὐ πίπτει ποτὲ ἐν λόγου ἀρχῇ. E.) ἤτοι ὅγ' ὣς ε. παρὰ δὲ ἡμῖν καὶ ἄλλοις ποιηταῖς (etiam ap. hunc nostrum: v. Apollon. de Syntaxi p. 15.) διαζευκτικῷ συνδέσμῳ· ἤτοι στρατεύσεις, ἢ μένων ἔσῃ κακός. Ap. a Toupio emendatus Cur. nov. in Suid. p. 11. at 140. legitur ἤτοι μέν. est particula asseverandi. — ὅγ' — ἄρ'. cf. 65.

69. Θεστ. Soph. Ajac. 747.: τοῦ Θεστορείου μάντεως. W ex E. Hygin.

ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω
ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
„Ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διῒ φίλε, μυθήσασθαι
μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος.
τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον,
ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ·

fab. 190.: *Thestor mantis habuit Calchantem filium, et Leucippen filiam, et Theonoen* etc. cf. Burmanni catalog. Argon. v. Idmon et Thestor. — ὄχ' ἄριστος, *longe optimus.* ὄχα p. ἔξοχα ab ἐξέχω. W.

70. ὅς. ὅς τ' habet Schol. Aristoph. Plut 9., quo tibicine non indiget versus. v. ann. ad 21. — ᾔδη p. ᾔδει. v. Matth. §. 198, 4., Buttm. §. 109, III, 2. habet Hom. etiam ᾔδεε, ᾔδεεν, ἠείδη. U. cf. H., qui varium hujus versiculi usum commemoravit ap. vett. modo in vatibus, modo in viris prudentibus; in quo versu argutari ait Plutarchum libello de *Ei* ap. Delph. p. 387. B. Maro Georg. 4, 393.: *novit namque omnia vates, Quae sint, quae fuerint, quae mox ventura trahantur.* tales erant vates antiqui, propterеaque expetebantur a ducibus et iis qui majus quiddam moliebantur: velut Orpheum adhibuit Iason, Agamemnon Calchantem, qui h. l. duxisse (ἡγήσασθαι) dicitur classem Graecorum suis vaticiniis. — πρὸ ἐόντα. particip., quod vocant, imperfecti, τὰ προγεγενημένα. E W.

72. ἣν p. ἑὴν, quod alibi habet, velut 83.: neque enim relativum est, quod dixisset τὴν, ut statim in verbis τήν οἱ etc.

73. ὅ σφιν. sic meliores scripti, auctore, ut perhibent, Aristarcho, et cursorum Ald. 2. ὅς σφιν Rom., Turneb., St., alii. et ὅ et ὅς Homericum est pro οὗτος, ut H. annotavit, qui usu probari dicit ὅς σφιν, quam rem in medio relinquo. cf. 79. etc. — ἐϋφρον. *benevolus.* cf. Abresch. Animadv. ad Aeschylum 3, 5. W. idem est πρόφρων 77.

74. Διῒ φίλε. sic vocantur, quicunque excellunt, seu potentia et dignitate, sive artibus, doctrina, virtutibus, quemadmodum mox Apollo audit Διῒ φίλος et poëtam egregium amare dicitur Musa Odyss. θ', 63. (v. ann. ad 1.) jussum se dicere ait Calchas, quia vates consuli voluit Achilles 62.

75. ἑκατ., ἑκατηβόλον, ἑκηβόλον, ab ἕκατος, quemadmodum Ἕκατον dixit 385. et Aeschylus Suppl. 604. Ἄρτεμιν ἑκάταν, ubi v. ann.

76. ἐρέω, ἐρῶ, est fut. — σύνθεο. intell. φρεσὶ vel θυμῷ: *animadverte, attende.* Virg. Aen. 3, 388.: *signa tibi dicam; tu condita mente teneto.* W.

77. μὲν pro μὴν in jurejurando sive asseveratione et hic et 154, 269, 273. aliisque locis relictum est a grammaticis ex sermone prisco, cujus vestigia deleri nolim ubique scribendo μὴν, quod quidam faciunt, etsi constantiam grammaticorum et ipse desidero. cf. 269, 273. sic etiam seriore tempore ap. Ionas Herodotus, ut H annotavit: v. Gregor. Cor. p. 222. sequ. et ibi Koen. — πρόφρων. v. 73. πρόφρων ἀρήξειν, non πρόφρονα, ut Catull. 4.: *phaselus ille — Ait fuisse navium celerrimus.* v. 161, K, Matth. §. 536., Zumpt. §. 611. etc. — ἔπ. καὶ χερσίν. λόγῳ καὶ ἔργῳ, *mit Wort und That.* W et U. — ἀρήξειν. pertinet ἀρήγειν ad ἀρκεῖν, ut εἴργω ad ἕρκος, ex sententia Buttmanni *Lexil.* I. p. 5. cf. Schn. lex. gr. h. v. et v. ἀρκέω.

78. χολ. *ad iram me irritaturum esse.* perperam vertunt: *virum iratum iri.* W. de forma v. Matth. §. 196. — μέγα, μεγάλως.

79. καί οἱ, *et ei*, p. καὶ ᾧ, *et cui*, sic etiam Odyss. ξ', 86. W. parataxis, de qua Th. §. 316, 8., Matth. §. 472, 3. — U.

80. χώσεται p. χώσηται, ut censet Th. §. 322, 6. usurpatur tamen nonnunquam fut. p. aoristo in generatim dictis (v. Bernhardy Synt. 377); itaque W. vertit: *wenn er einmal zürnt:* U autem ad alteram rationem inclinatur. equidem aptius puto futurum in re futura. — χέρηϊ. a χέρης, unde χερείων, sicut

εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ,
ἐν στήθεσσιν ἑοῖσι. σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις."
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Θαρσήσας μάλα εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ τι οἶσθα!
οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον, ᾧτε σὺ, Κάλχαν,
εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο
σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει
ξυμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς,
ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι."

dicitur ἄρης, *idoneus* (*der Tüchtige*), *ἀρείων*: v. U, Matth. §. 135., Th. p. 276. sequ. significat *hominem tenuiorem*, *ἄνδρα ταπεινὸν*, ut E interpretatur. Odyss. ο', 324.: *οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.*

81. γάρ τε. cf. 63. χόλον γε, *iram quidem, non item κότον*, quorum vocabb. differentiam explicuimus in ann. ad 1. — αὐτῆμαρ. αὐθημερὸν, ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ. Sch. cf. 53. — κατ. *concoquat*, h. e. velut in succum et sanguinem convertat, nec crudum ap. se retineat, quemadmodum κότον retinere dicitur. Sch.: κατάσχῃ, καταδαπανήσῃ. hoc recte. nostrates, alia usi metaphora, dixerint: *wenn er auch für den Augenblick seinen Zorn verrauchen lässt.* sic ap. Pind. Ol. 1, 87. μέγαν ὄλβον καταπέπτειν dicitur is, qui magnis opibus recte utitur. haud male igitur Etym. v. πέσσει: ὅθεν τὸ καταπέψῃ, ἀντὶ τοῦ κατάσχῃ, καταδαπανήσῃ, ὅ ἐστι καταπραΰνῃ. a quo profectus H.: „χόλον κατ.," inquit, „*molliat, domet.* — nam *qui concoquuntur* ventriculo cibi, *domantur.*"

82. ἀλλά τε Ven., fragm. Eton., Galen. de Hippocr. et Plat. plac. 3, 2., W. vulgo: ἀλλά γε, cujus formae alia est significatio. Aristoph. Av. 264.: *ἀλλά γ' οὑτοσὶ καὶ δή τις ὄρνις ἔρχεται, hic certe jam avis quaedam accedit* etc. ἀλλά τε legitur ρ', 677. cf. Th. p. 447. — ἔχει κότον, *retinet simultatem.* Virg. Aen. 1, 36: *cum Juno, aeternum servans sub pectore volnus* etc. Sch.: κατέχει, φυλάττει.

83. φράσαι, *delibera.* εἴ με σαώσεις, *an me servaturus sis*, an me servare et velis et possis, si Agamemnon mihi succensuerit. *E. W.*

84. τὸν pertinet ad προσέφη. W.

85. θεοπρ., *μάντευμα τὸ ἐκ θεοῦ προλεγόμενον.* Ap. h. e. τὸ ἐκ θεοῦ πρέπον, id quod exsistit et velut emicat ex deo; quem in modum fere interpretatur vocab. Buttmannus *Lexil.* I. p. 19. seqq. cf. Schol. Ven. B. E.: ὅτι θεοπρόπος ὁ μάντις, ὁ θεοῖς πρέπων (diis *congruens*, quem sensum verbi πρέπειν abhorrere dicit Buttm. ab usu Homerico), ἢ τὰ θεοῖς πρέποντα λέγων, καὶ θεοπρόπιον τὸ αὐτοῦ λόγιον ἤτοι μάντευμα, καὶ θεοπροπία ἡ μαντεία, καὶ τὸ ῥῆμα θεοπροπέω, ὅθεν καὶ μετοχὴ τὸ ἐν Δαν. κ. τ. λ. (109.) ἦν δὲ καὶ τάγμα τι θεῖον [Λακεδαιμονίων] ἐν Δελφοῖς οἱ θεοπρόποι, οἳ καθ' Ἡροδότον (6, 57., 7, 140.) ἐσιτοῦντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια. (Herod. 6, 57.: οἱ δὲ Πύθιοί [lacon. Ποίθιοι. U.] εἰσι θεοπρόποι ἐς Δελφοὺς etc.) θεοπροπίας dixit 385.

86, 7. ᾧτε. ᾧ. ᾧτε εὐχ., *quem precatus.* oraculorum auctor Calchanti Apollo (72.), Apollini Jupiter. (hymn. Hom. in Apoll. 132., in Mercur. 468., quae loca U. suggessit. cf. Aeschyl. Eum. 19.) — ἀναφαίνεις. φανερὰς ποιεῖς, προσημαίνεις. Sch. E.: οὐκ ἔστι καιριώτερον φάναι τοῦ ἀναφαίνεις· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι εἶπον τὸ ἀνεῖλεν ὁ Φοῖβος καὶ ὅσα τοιαῦτα.

88. δερκ. ὁρῶντος, ἀτενίζοντος. Sch. ubi v. Villois. male Sch.: ἢ ὁρωμένου, ε φαινομένου, Paraphrastes βλεπομένου, cum hoc verbum non adhibeatur passive. sic Attici dicunt ζῶν καὶ βλέπων. Terent. Eun. I, 1, 28.: *vivus vidensque.* cf. H, W, U.

89. παρὰ ν. apud naves, h. e. in castris navalibus. — βαρ., graves, *violentas.* Sch.: ὑβριστικὰς, φονικάς.

90. libri: συμπάντων. ita ξὺν p. σὺν scripsi ubicunque per metrum licuit. v. Th. §. 175, 3, 4, 5.

91. πολλὸν, πολὺ, longe. cf. 69. — ἄριστος, optimus, maximus, potentissimus. Sch.: ἐξοχώτατος. cf. ann. ad 80. — Ἀχαιῶν αἱ Ἀρισταρχειοι (ἐκδόσεις), inquit Schol. Ven. A.; ὁμοίως

Καὶ τότε δὴ θάρσησε καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων·
„οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβης,
ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει·
οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει,
πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην

καὶ ἡ Σωσιγένους, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους, καὶ ἡ Ζηνοδότου. antea in vulgaribus libris legebatur *ἐνὶ στρατῷ*, quod Heyneo sublectum videtur β', 82. (cf. ο', 296. U.), Vossio autem *krit. Bl.* p. 173. placet. — *εὔχεται. καυχᾶται.* Sch. latini interpp.: *gloriatur.* male, id quod Ern. notavit, quoniam *εὔχεται εἶναι* ap. Hom. nihil aliud est quam *profitetur se esse*, *habetur*, *est.* quippe prisci illi homines simplices quidquid erant vel se esse credebant, libere et confidenter pronuntiabant, nec quidquam dissimulabant vafre, aut occultabant per modestiam; sed rex regem se dicebat, vates vatem, mendicus mendicum. Plato Gorgia p. 449.: *ΣΩ. ῥήτορα ἄρα χρή σε καλεῖν; ΓΟΡ. ἀγαθόν γε, ὦ Σώκρατες, εἰ δὴ, ὅ γε εὔχομαι εἶναι, ὡς ἔφη Ὅμηρος, βούλει με καλεῖν:* quem locum indicavit W. in schedis, quas penes me habeo.

92. *ηὔδα. αὐδᾷν λέγεται τὸ ἀνθρωπίνως λαλεῖν. αὐδὴ γὰρ οὐχ ἁπλῶς ἡ τυχοῦσα φωνὴ, ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνη* etc. E. cf. 249. — *ἀμύμων. ἀμώμητος.* (v. Schn. v. *μῶμος.*) *ὅταν δὲ εἴπῃ* (Odyss. α', 29.) *μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο, οὐ τοῦ καθόλου ἀμωμήτου, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἔργου τῆς μοιχείας .... νότερον* (scribam *καινότερον*, *nove*, *insolenter.*) *γοῦν ἐπιφέρει φρεσὶ γὰρ κέχρητ' αγαθῇσι* (Odyss. γ', 266.). Ap. Sch.: *ἄμωμος, ἀγαθὸς καὶ ἄψογος.* est haec velut appellatio dignitatis, ut *δῖος.* v. ann. ad 4. et 423. sic W.

95. *ἀπέλ.*, *ἀπεδ.* v. 60. simplex conjunctio enuntiatorum per *δὲ* et *καὶ*, quorum loco recentior scriptor participia usurpasset, *ἠτίμησεν, οὔτ' ἀπολύσας θυγατέρα, οὔτ' ἀποδεξάμενος ἄποινα.* K et W. cf. 134, 220, 224. etc.

96. *ἔδωκεν*, ut β', 375. idem 2. dixit *τιθέναι*, et 110. *τεύχειν.* cf. K. est tamen paulo rarior hic modus loquendi fereque in diis usurpatur: nam paulo diversa sunt haec et similia *ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου καὶ παισὶ δοὺς* Eurip. Phoen. 1514., *κακὸν γὰρ αὐτοῖς νόστον ἀντὶ τῶνδ' ἐγὼ Δώσω* Eurip. Heracl. 1007.; propius huc accedit *διδόναι πικροὺς λόγους* Eurip. Hel. 441., et eodem [illegible] modo Xenophon Mem. Socr. 2, 2, 7. dixit *κακὸν διδόναι τινὶ*, quod imitantes Latini frequentant *malum* seu *damnum dare.*

97. restitui librorum scripturam, cum recte dicatur *ἀπέχειν χεῖρας λοιμοῖο*, *abstinere manus a peste* importanda, quemadmodum, Heyneo et Vossio *krit. Blätter* p. 174. annotantibus, Odyss. χ', 316. *κακῶν ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι* est *abstinere a sceleribus.* frustra Aristarchus aliique: *οὐδ' ὅγε πρὶν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει*, insolenter quidem usurpato verbo *ἀπώθειν.* nec probanda erat Marklandi conjectura *βαρείας Κῆρας*, quamvis *Κῆρες θανάτοιο* β', 302. et saepe alias dicantur. male habuisse videntur Criticos parvo intervallo repetita verba *βαρείας χεῖρας*, quae tamen res nihil offensionis habet. E.: *ὅτι τὸ οὐδ' ὅγε λοιμ. χ. ἀφ. διχῶς νοεῖται· ἢ γὰρ ὅτι οὐκ ἂν ὁ Φοῖβος τοῦ καθ' ἡμῶν λοιμοῦ τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας ἀπόσχῃ, ἢ ὅτι οὐκ ἂν τὰς τοῦ ἀποτροπαίου θεοῦ Λοιμοῦ χεῖρας ἀποκωλύσῃ ἡμῶν.* et paulo post: — *οἷον, οὐ πρὶν Ἀπόλλων λοιμοῦ χεῖρας ἀφέξει* etc., ex quo intelligas, eum priorem istam, eamque meliorem, interpretationem alteri praetulisse.

98. *ἀπὸ — δόμεναι.* tmesis. v. Matth. §. 594, 2. intell. *τινὰ*, ellipsi satis nota. (Buttmann gr. gr. §. 129, ann. 6., Matth. §. 294, 2. etc.) *πρὶν* cum infinitivo, praesertim aoristi, constructum ita explicat Th. gr. p. 434., quasi dictum sit *πρὶν τοῦ ἀποδόμεναι.* cf. Viger. p. 442., Elmsl. ad Iphig. Aulid. 1324. — *ἑλικ. oculis mobilibus praeditam.* Pindar. Pyth. 6, 1. *ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας.* sic 389. ipsi Achivi vocantur *ἑλίκωπες*, *παρὰ τὸ ἑλίσσειν τὴν ὦπα*, quod faciunt alacres. recte Hesych. v. *ἑλίκωπες*: — *ἢ περιφερεῖς τὰ πρόσωπα. περιφερεῖς ὀφθαλμοὺς* dixit Lucianus 6. p. 259.: v. Schn. lex. gr. v. *περιφερής.* mitto ineptias grammaticorum. vere tamen E.: *ἡ δὲ τοιαύτη καὶ ἑλικοβλέφαρος* (Hom. hymn. 5, 19., ubi Venus sic appellatur. U.) *λέγεται.*

ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
ἐς Χρύσην. τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν."
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.
Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν·

99. ἀπρ., ἀνάποινον. ἄνευ πράσεως καὶ δώρων. ἐπιῤῥηματικῶς. Sch. sic et ἀνάποινον accipiendum est p. ἀναποίνως, nec cogitandum de adjectivo ἀπρίατος. Odyss. ξ', 317., annotante Tollio ad Ap. v. ἀπριάτην: ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο, Φείδων Ἥρως, ἀπριάτην. id tamen videatur dubitari posse, annon scribendum sit ἀπριάδην. Ap.: ἐσχημάτισται ὡς τὸ ἄρδην καὶ σποράδην. legit ille haud dubie in suis exemplaribus ἀπριάδην, quod posuisse dicitur Rhianus ap. Schol. Harlejanum. sed recte Buttm. *Lexil.* I. p. 16. ἀπριάτην ejusmodi accusativum esse dicit, quales sunt μακρὰν, ἀντιβίην, συναΐκτην (Scut. Herc. 189.), qui adverbiorum loco usurpantur. — ἄγειν. — φασί τινες τὸ μὲν ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων (ut h. l.) λέγεσθαι καὶ τὸ ἄγεσθαι, τὸ δὲ φέρεσθαι καὶ φέρειν ἐπὶ ἀψύχων· ὅθεν καὶ φορεῖον, καὶ φοράδην ἐπίῤῥημα, καὶ φέρτρον —, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ τὰ μὲν ἦγον, τὰ δὲ ἔφερον, ὡς δοκεῖν ἄγεσθαι μὲν τὰ αὐτοκίνητα, φέρεσθαι δὲ τὰ βασταζόμενα· ὅμως ἔστιν ὅτε ἀδιαφοροῦσιν, — καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ὕστερον, οἳ καὶ τὸ προσφέρειν καὶ τὸ προσάγειν ἀδιαφορεῖν οἴδασιν. *Ex E.*

100. ἱλασσ. prima brevi, quae in arsi producitur. cf. 147, β', 550., Apoll. Rhod. 2, 849., 4, 480.; quae loca suppeditavit H. ad 583; item Th. p. 218. — πεπίθ., augmento Ionico aoristi, p. πίθοιμεν. cf. 256. Camerar.: *forte moverimus placatum animum illius*, aut: *placato illo spem conceperimus.* hoc posterius probo; alterum ταυτολόγον est. cf. Schn. v. πίθω.

101. ἤτοι. v. 68.

102. εὐρυκρείων. *late tyrannum.* Horat. *late regem.* Virg. Aen. 1, 25. *Cl.* ὁ εὐρὺ βασιλεύων καὶ ὡς εἰπεῖν μέγας βασιλεὺς ἢ βασιλεὺς βασιλέων, εἴτε φύσει (natura, h. e. hereditate et domi aucta potentia, quem τῶν τότε δυνάμει προὔχοντα dicat Thuc. 1, 9.) τοῦτο εἶχεν, εἴτε ὡς αἱρετὸς ἁπάντων ἦν τῶν συμμάχων βασιλεὺς, ἵνα μὴ τῇ πολυαρχίᾳ διασπᾶται τὸ συμμαχικόν. ὅτι δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς ἐξ αἱρέσεως ἦν βασιλεὺς ὁ Ἀγαμ., Εὐριπ. ἐν Ἰφιγενείᾳ (Iphig. Aul. 289. seqq.) δηλοῖ σαφέστατα. E. cf. ann. ad 355.

103. ἀχνύμενος. ab ἄχω τὸ λυποῦμαι, ἄχνω, ἀχνύω, ἄχνυμι, ut ἄγω τὸ κλῶ, ἄγνω, ἀγνύω, ἄγνυμι et similia, quae E. protulit, ejusmodi verborum derivatorum exempla. — μένεος, irae, quo sensu recentiores quoque usurpant hoc vocab. et Latini τὸ *mens.* pertinet huc etiam μῆνις, de quo ad 1. W. — μέγα. 78. — μελαίνας (proprie ἀμφιμελαίνας, *circumcirca nigras*) δὲ φρένας ἔφη ὁ π. διὰ τὸ ἐντὸς αὐτὰς ἐν βάθει κεῖσθαι καὶ μὴ ὁρᾶσθαι· (similiter W.) ἢ καὶ ἄλλως μελαίνας τὰς τοῦ θυμουμένου καὶ μὴ ἔχοντος ἡμέρως, ἀλλ' οἷον σκοτεινοῦ καὶ νυκτὶ ἐοικότος, ὅπερ ἐπὶ θυμουμένου Ἀπόλλωνος εἶπεν ὁ π., καὶ ἐπὶ Ἕκτορος δὲ ὁμοίως ἐρεῖ (v. ann. ad 47.) etc. E.

104. ὄσσε. v. H. ad λ', 356, Schn. h. v. et v. ὄσσος. — λαμπ. cf. 31. — ἐΐκτην. v. Matth. §. 195, 5. ὡμοιώντο, δυϊκῶς. Ap. hemistichion etiam ap. Hesiodum Sc. Herc. 390. legitur de apro, quod παρῳδεῖ Comicus Pace 730., ubi hunc versum protulit Schol. *Ex Il.*

105. asyndeton, quo significatur emphasis celeritasque actionis. W. — πρώτιστα. superlat. a superlativo derivatus. v. Fischer. ad Aristoph. Plut. 787. et cf. Soph. Oed. R. 1359. Eurip. El. 617., qui et τὸ πρώτιστον habet Suppl. 416. — κάκ' ὀσσόμενος. *mala videns* seu *meditans.* v. Buttm. *Lexil.* I. p. 21. — 25., Schn. v. ὄσσομαι. Ap.: κάκ' ὀσσ. κακῶς ὑποβλεψάμενος. iterumque: ὀσσόμενος. ἤτοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων, ἢ (per metaphoram) κατὰ τὴν ψυχὴν προσδεχόμενος, quae verbi significationes alio pertinent. Sch.: δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος, quod jam verbis ὄσσε — ἐΐκτην significatum est. Iris ad Priamum ω', 172.: οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω, Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα, quem locum geminum qui

„Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας!
αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπας ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας.
καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν Ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
οὐκ ἔθελον δέξασθαι, ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
οἴκοι ἔχειν· καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
κουριδίης ἀλόχου, ἐπεὶ οὔ ἑθεν ἐστὶ χερείων,

adscriptit, H, tamen nescio quo modo probat Apollonii explicationem κακῶς ὑποβλεψάμενος. „sic et Eustath. (?)," inquit, „et Hesych., ubi v. Intpp. in Etymol. est περιβλεψάμενος, quam rationem cum recte improbet Porphyr. Quaest. Hom. 16., fallitur tamen ille, cum ait ὄσσεσθαι ap. Hom. nunquam esse *videre:* nam Odyss. η', 31.: μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε. sic et ψ', 365, ὄσσεσθαι Apollon. Rhod. 4, 318., ἐπιόσσεται 2, 27."

106. μάντι κακῶν. ὁ κακὰ μαντευόμενος, δύσφημος, κακόμαντις. v. E. — τὸ κρήγυον. τοῦτο, ὅ ἐστι κρ. ita sequ. versu τὰ κακὰ, ταῦτα, ἅ ἐστι κακά. cf. 11. — τὸ κρ. E. recte interpretatur „τὸ ἀγαθὸν, ὡς ὁ Πορφύριος λέγει": Hesych. ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές. ipse Porphyrius Quaest. Hom. 16.: — ἀντιτιθέντος οὐ τῷ ψεύδει, ἀλλὰ τῷ κακῷ, τὸ κρήγυον. — ἔστι δὲ κρήγυον τὸ τῷ κέαρι ἡδὺ καὶ προσηνὲς, ὃ ταὐτὸν τῷ θυμῆρες. cf. 108. videtur vox derivanda esse a κέαρ et γανύω, ita ut significet id, quo cor exhilaratur. v. H, Buttm. *Lexil.* I. p. 25., Th. p. 271. — Ven. cum Schol. A, Townl. et unus Vindob. ap. H. h. l. et 108.: εἶπες, quod tandem admisit W, quamvis ipse fassus, aoristum 2. serius usurpari coepisse quam primum. Aristarcheam scripturam esse εἶπας, testatur alter Schol. Ven.

107. ἐστὶ φίλα p. φίλον, more Ionum et Atticorum (v. Hom., Herod., Plat. passim, itemque Aeschyl. Agam. 1316, Soph. Trach. 472, Eurip. Iph. Taur. 599, Aristoph. Plut. 1081, Matth. gr. gr. §. 443, 1. etc.), h e. σοὶ ἀρέσκει. W. συντείνει δὲ τοῦτο εἰς τὸ δέκα ἔτη μαντεύσασθαι αὐτὸν ἐν Αὐλίδι τὸν πόλεμον, ὅσον ἀπὸ τοῦ συμβόλου τῶν στρουθῶν. Sch. cf. E. et Iliad. β', 299. seqq.

108. ἐτέλ. ἐπλήρωσας. Sch. καταχρηστικῶς, sed more, vates ipse dicitur perficere illa, quae eo praedicente eveniunt. v. W. et Ruhkopf. ap. K.

109. καὶ νῦν, *nunc quoque*, ut saepe alias. W. — ἐν Δαν. *inter Danaos*, in concione Danaorum. v. Matth. §. 577. etc. — θεοπρ. cf. 85.

110. ὡς δή, *quasi vero, quasi scilicet*, ironicum est, ut ap. Eurip. Androm. 574., Aristoph. Vesp. 1272. etc.

111. κούρης, *puellae*, h. e. filiae. κούρης ἄποινα, ut τῶνδ' ἄποινα ap. Eurip. Alc. 7., τῆς σῆς σφαγῆς ἀπ. Iphig. Taur. 1351 etc. v. Buttm. gr. gr. §. 132, 6. etc.

112. πολὺ βούλομαι, *vehementer cupio.* male H. aliique supplent μᾶλλον, quasi ἤ sequente, ut 117, ρ', 331, Odyss. γ', 232, Herod. 1, 172., Soph. Antig. 300, Eurip. Androm. 346, Aristoph. Plut. 273. et saepe alias. v. Bos. Ellips. ed. Schäfer. p. 769. sequ. sic μέγα quoque dicitur, ut 78. de discrimine verborum βούλομαι et ἐθέλω Buttmannus *Lexil.* I. p. 26.: „Während das ohne allen Vergleich haüfigere ἐθέλω der allgemeinste Ausdruck für Wollen ist, insbesondere aber das Wollen ausdrückt, worin ein *Vorsatz* liegt, also das Wollen, dessen Ausführung bei mir steht oder doch bei mir zu stehen scheint; so ist dagegen βούλομαι durchaus (? deos ipsos semper βούλεσθαι dici, velut η', 364., ipse Buttm. annotavit.) auf dasjenige Wollen eingeschränkt, worin der *Wunsch und die Geneigtheit* entweder allein liegt, oder doch vorzüglich ausgedrückt werden soll" etc.

113. de *Clytaemnestra* v. Apollod. 3, 10., Hygin. fab. 78. etc. — προβέβουλα. προκέκρικα, προτιμῶ. Sch. a προβούλω, quod tamen inusitatum est: v. Schn. h. v., Matth. §§. 189. ann. 6. et 226. v. βούλομαι.

114. κουριδίης. a κοῦρος, κούρη, quibus nominibus nonnisi ingenui appellantur ap. Hom., nusquam servi, quemadmodum ancillas κόρας dixerunt recentiores Graeci. perperam E: κουριδίη ἄλοχος, ἥν τις κόρην ἔτι οὖσαν ἠγάγετο, οὐ μὴν ἤ (imo καὶ, quae voculae misceri solent: v. Jacobs. indice

115 οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτε τι ἔργα.
ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.
αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος
Ἀργείων ἀγέραστος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.

Anthol. Palat., nos ad Eurip. Hel. 168. etc.) ἑτέρῳ προσυζευχθεῖσαν εἰς γάμον, ἢ καὶ ἄλλως γραῦν. sic et alii errarunt: animadvertit enim K, dilucideque demonstravit Buttmann. *Lexil.* I, 32. seqq., κουριδίους dici conjuges (addi velim *liberos* sive *ingenuos*, h. e. κούρους, κούρας) matrimonio junctos, opponique κουριδίην ἄλοχον servae amatae seu pellici. pellex Achillis Briseïs, Patrocli corpus alloquens τ', 295.: οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, inquit, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος, Κλαίειν, ἀλλά μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν Ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν. κουρίδιον πόσιν dixit ε', 414. cf. Herodot. 1, 135., 5, 18. etc. — οὐ ἕθεν. sic τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα, (praesertim Aristarchi: v. Scholl. Ven. et Lips. et Etym. in ἀπὸ ἕθεν.) ut refert E., non οὐ ἕθεν, neque opus est ὀρθοτονουμένῳ. ceterum si constantes esse voluissent editores Homeri principes, sane scripsissent οὐχ ἕθεν, sublato hiatu. nunc manifestum hoc est vestigium digammatis Aeolici, de quo ad 47. cf. 119 etc.

115. οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν. δέμας, a δέμω, proprie structuram corporis, quamque tum maxime spectabant, magnitudinem ejus ac proceritatem significat; φυὴ vero indolem, rectam compositionem membrorum, pulcritudinem. sic β', 58. postquam generatim dixit εἶδός τε, istud εἶδος sive speciem partibus persecutus subjicit μέγεθός τε φυήν τε. et similiter Odyss. ο', 418.: καλή τε μεγάλη τε, et ω', 376.: δέμας καὶ εἶδος ἀγητός. nec in laude ponendum est Tydei, quod ait ε', 801., Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, additque praeter expectationem ἀλλὰ μαχητής. E: ἐν δὲ τῷ οὐ — ἔργα ἐπαινεῖται ὁ π. ὡς ἐνὶ στίχῳ πᾶσαν γυναικὸς ἀρετὴν ἐμπεριλαβὼν, τὴν τοῦ σώματος εὐσυνθεσίαν, τὸ εὐφυὲς, τὸ συνετὸν, τὸ ἐργατικόν. — Θεόκριτος δὲ παραξέσας τοῦ Ὁμηρικοῦ τούτου ἔπους φησί που (idyll. 22, 160.) τὸ οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο. cf. K, U. Voss.: *weder an Bildung und wuchs, noch an geist und künstlicher arbeit.* — ἔργα, *opera mulierum*, inprimis texere atque acu pingere, quas artes donare creditur Ἀθήνη, dicta propterea ἐργάνη, ut annotavit U., laudatis Odyss. η', 108. seqq. ibidem ο', 418.: καλή τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα. cf. 31. etc.

116. καὶ ὣς, *etiam sic*, quamvis carissima mihi est Chryseïs. frustra grammatici τὸ ὣς scribi jubent ὥς, ὅμως id interpretati: v. H. — δόμεναι πάλιν, *reddere*. intell. αὐτὴν, ut 162. cf. 268.

117. βούλομ'. p βούλομαι, ut ἔρχομ' 168., ἔσοντ' 546. E: ἰστέον ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον μονόφθογγα καὶ βραχέα φωνήεντα ἐκθλίβονται, ἤγουν κουφίζονται, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς ἅπαντα· ὅθεν καὶ νῦν ἐν τῷ βούλομ' ἐγὼ ἡ αι δίφθογγος ἐξεθλίβη. cf. Soph. Philoct. 1027, Eurip. Iphig. T. 627, Aristoph. Ran. 648. aliisque nonnullis locis, Matth. §. 44.: neque enim vett. tantum sic solent. — σόον, σῶν αἱ Ἀριστάρχου, imo secundum Scholl. B Venet. Lips. et Vatic. ap. Bentl. ἅπασαι, ut ν', 773.: νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος. cf. Odyss. ε', 305. male Vratisl. a ap. H σῶος, quod recentiorum esse ait E. — ἢ ἀπ. intell. μᾶλλον. v. ann. ad 112.

118, 9. γέρας. τιμήν. Sch. γέρας est quidquid honoris causa tribuitur: velut diis tribuuntur sacra (δ', 49.), hominibus munera publica et dona ex praeda, ut h. l. (cf. 369, ι', 328 seqq., λ', 625.), regibus ducibusque τεμένη καὶ χῶροι (Aristid. orat. in Minervam tom. 1. p. 22.), προεδρία in concione, major cibi portio in epulis, sepulcra splendidiora etc. cf. 161, Feith. 2, 3., K et W h. l. — γέρας, ἄλλο γέρας, quia, quod habet, reddendum est. sic etiam 123. — αὐτίκα. παραχρῆμα, εὐθέως. Sch. est hoc imperiosi et irati. — ὄφρα etc. ἵνα μὴ μόνος, φησὶν, ἀγέραστος ἔω, ἤγουν ὦ καὶ ὑπάρχω —· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε, φησὶν, ἀγέραστον δηλαδὴ εἶναι τὸν ἐν πᾶσιν, ὡς μετὰ ταῦτα δειχθήσεται, γεραρώτατον. E. οὐδὲ ἔοικεν. h. e. οὐ δὴ, οὐ δῆτα ἔοικεν, quo sensu οὐδὲ etiam ap. scenicos poëtas

λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
„Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά·
ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται,
λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.

legitur aliquoties. cf. 124, 131, 137, et de hiatu 114.

120. λεύσσετε. ὁρᾶτε, βλέπετε. Sch. vox poëtica. — ὅ p. ὅτι, quod ex illo compositum est. W. cf. Th. §. 338, 1. b. etc. — ἔρχεται ἄλλῃ. ἀπέρχεται ἀλλαχοῦ. Sch. sic φροῦδον εἶναι seu βαίνειν dicunt Eurip. et poëtae scenici, ut W. annotavit.

121. ποδ. ἤτοι ὁ τοῖς ποσὶ ταχύς, ἢ ὁ ἐπαρκεῖν τοῖς ποσὶ δυνάμενος ἰσχυρός. Sch. curiosius haec distinguit E: οὐ γὰρ πᾶς ποδώκης ἤδη καὶ ποδάρκης, εἰ μὴ καὶ τοῖς ποσὶν ἐπαρκῶν ἀντέχει καὶ θέει ἀκάματα. Ap.: ποδάρκης, ὁ τοῖς ποσὶν ἐπαρκούμενος ἑαυτῷ τε, καὶ τοῖς συμμάχοις ἐπαρκῶν τουτέστι βοηθῶν. Helius Eobanus Hessus (Homeri Iliados libri XXIIII. nuper latino carmine elegantissime redditi, Basil. 1549.): *huic* animo pedibusque valens *respondit Achilles;* subridicule ille quidem, qui praesertim cum alias tum 84. bene reddiderit Homerica: *quem contra* pedibus celer *haec respondit Ach.* recte grammatici, quod ad notationem verbi attinet; ceterum consentaneum est, τὸ ποδάρκης nihil aliud significare quam, quod alias legitur, πόδας ὠκύς. maxime enim tum opus fuit ποδωκεία in bello, venatu, ludis; ducisque inprimis intererat expeditum esse, cum nondum essent equites, qui per ordines militum discurrerent jussa perferentes, ipsaque tuba vix in usum venisset: v. Feith. p. 508 sequ., Köpke *über d. Kriegswesen der Gr.* p. 209., Porson. ad Eurip. Phoen. 1392. qua laude prae ceteris floruit Achilles, ut quem unicum poëta ornet hoc epitheto. Odyss. θ', 147., annotante K.: οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κεν ᾖσιν, Ἤ ὅ τι ποσσίν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἑῇσιν. Tyrtaeus 3.: Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης, — Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς. — δῖος. 7.

122. κύδ. ἐνδοξότατε. Sch. appellatio dignitatis, qua alii alios ornant deos majorum gentium, Hom. autem nonnisi Jovem, Minervam, et ex hominibus Agamemnonem, ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς Σκηπτοῦχος βασιλεύς, ᾧτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν, ut ait 278. cf. δ', 515.; quae loca indicavit K. — φιλοκτ. φιλοχρηματώτατε. κτέανα δὲ τὰ χρήματα. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Ap.

123. ut Graeci γάρ, ita Latini *nam*, nostrates autem *denn* vel *doch* particulas usurpare solent, cum quaerunt aliquid ἐμφατικῶς. W. et U. — μεγάθυμοι. μεγαλόψυχοι, γενναῖοι. Sch. Virg. Aen. 6, 649.: *magnanimi heroes.*

124. οὐδ' ἔτι που. οὐδ' ἔτι Cl. in ann., που Schol. A Venetus. οὕτως καί, inquit, ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους, Sch. autem B Lips. et Vatic. de omnibus exemplaribus affirmat. quos auctores secutus W edidit οὐδ' ἔτι που, nec ferri potest vulgata scriptura οὐδέ τί πω. — ξυνήϊα. κοινὰ χρήματα. Sch. κοινὰ καὶ ἀδιαίρετα. Hesych. idem ξυνὸς et ξύνειος sive ξυνήϊος. v. E et Th. p. 272. multiformis lingua Graecorum, praesertim illo tempore. praeterea notatu dignum est, produci τὸ υ in ξυνήϊος, corripi autem in ξὺν praepositione ante vocalem; cujus rei non alibi causam quaesiverim quam in natura versus heroïci, quem aliter vocab. illud non intrabat. quemadmodum deinde et ξυνὸς priore longa pronuntiarunt.

125. *sed alia ex urbibus praedati consumsimus.* dicit inprimis victum. ἐξεπράθομεν ab ἐκπέρθω. Sch.: ἐξεπορθήσαμεν. similiter Τροίης ἐξήρατ' Odyss. ε', 39. aliaque dicta sunt, quae protulit U. — τὰ δέδ. *alia divisa sunt*, captivi, arma, vestes, artes, res pretiosae.

126. λαούς, *milites.* — οὐκ ἐπ. οὐ προσῆκόν ἐστι. — παλίλλογα. παλισύλλεκτα. ἀντὶ τοῦ, οὐ δίκαιόν ἐστιν εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν συναγαγεῖν τοὺς Ἕλληνας τὰ ἅπαξ φθάσαντα αὐτοῖς διαμερισθῆναι χρήματα. Sch. ὅπερ ἄμπαλον ὁ Πίνδαρος ἔφη (Olymp. 7, 110.), τουτέστι δεύτερον πάλον καὶ κλῆρον ἐπὶ μερισμῷ. Ex E.

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἴ κέ ποθι Ζεὺς
δῷσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι."

ita irritatus Agamemnon atrocia jurgia nectit cum Achille; et Chrysae quidem filiam reddere, populum lustrare, deumque sacrificio placare, non recusat, sed Achilli, quod praemium virtutis retulerat, Briseïdem, quamvis obnitente Nestore, eripit.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„μηδ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὔτως

127. θεῷ. τῷ Ἀπόλλωνι. — πρόες. πρόπεμψον. Sch.

128. ἀποτ. *reddemus*, tanquam debitum. τὸ ὑπὲρ τῆς Χρυσηΐδος δηλαδὴ ἀντισηκοῦν, inquit E. cf. 214.

129. δῷσι. p. δῷ. Sch.: δῷσι. παράσχῃ. τὸ σι ἐπέκτασις. Odyss. θ', 318.: πατὴρ ἀποδῷσι. cf. E, Matth. §. 195, 7. et grammaticos. — πόλιν Τροίην, *urbem Trojam*, ut Odyss. λ', 509, 512. Τροίης πτολίεθρον dixit ibid. α', 2. — εὐτείχεον, *bene moenitam*, ut Plautino verbo utar. εὔπυργον dixit η', 71. cf. ν', 145, φ', 446., generatimque praesidio murorum minime carebant opulentae urbes Asiae. cf. W. et U. — ἐξαλ. ἐκπορθῆσαι. Sch. auget significatum praepositio, ut in verbo ἐξεπράθομεν 125. ἀλαπάξαι δὲ, inquit E, κυρίως τὸ ἐκκενῶσαι, ὅθεν καὶ λαπάρα ἡ κενὴ ὀστῶν, καὶ λαφύσσω. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ λαπάζω (Aeschyl. Sept. 47.) etc.

130. κρείων. βασιλεὺς, ἄναξ. Sch. v. Schn. h. v. et cf. 102.

131. μηδὲ, μὴ δή. v. E, W, et ann. ad 119. — ἀγ. περ ἐών. καίτοι γενναῖος ὑπάρχων. Sch. ἀγ., bonus, *nobilis*. cf. 275. — θεοείκελε, θεῖε, δῖε. v. 7. potest tamen et proprie vox intelligi; quemadmodum Schol.: θεοῖς τὸ εἶδος ὅμοιε, ὅ ἐστι τὸ κάλλος· εὐειδὴς γὰρ παρὰ πάντας τοὺς ἥρωας Ἀχιλλεὺς etc. v. β', 673. sequ., quem locum E significans ad 121.: ἀφ' οὗ, inquit, h. e. ἀπὸ τοῦ κάλλους, καὶ θεοείκελος λέγεται, ὡς καὶ ὁ Πάρις Ἀλέξανδρος θεοειδής (γ', 16, 30 etc.): similiaque protulit K ἐπιείκελοι vel ἐναλίγκιοι ἀθανάτοισι, δέμας ἀθανάτοισιν ἐοικότες, et illud Theocriti 25, 40.: οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἦ ῥά νυ παῖδες Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι. *Camerarius* (Commentarii in libr. 1. Iliados, Francof. 1584. p. 46.): veteres, inquit, epithetis laudis quasi propriis usi sunt; itaque ne inimicos quidem atque adeo hostes suos illis fraudarunt.

132. κλ. νόῳ. ἀντὶ τοῦ παραλογίζου καὶ θέλε ἀπατᾶν. E. similiter Sch. Ap.: κλέψαι. ἔστι καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίως νοουμένου, [ἔστι] καὶ ἐπὶ τοῦ παραλογίζεσθαι. eodem sensu dicitur παρελεύσεαι. „ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ δρόμου, ἐν ᾧ παρελθὼν νικᾶ." Sch. Hesiodus, annotante K, Theog. 613.: ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.

133. sic primus Barn. libri vett praeter MS. Ven. et ed. Rom.: ἠὲ θέλεις. „Scilicet, ut semel moneam," inquit H, „observarunt grammatici, ἐθέλω esse Ionicum et Homero frequentatum, non autem θέλω. cf. vel Eustath." mirum vero, non dixisse Homerum θέλειν, qui dixerit sine discrimine, pro necessitate metri, κεῖνος, κεῖθεν, κεῖθι, κεῖσε, ῥύεσθαι, pro ἐκεῖνος, ἐκεῖθεν, ἐκεῖθι, ἐκεῖσε, ἐρύεσθαι, quae exempla protulit Th. p. 223. et hoc quidem loco, cujus plura sunt similia, Barn. sine negotio scripsit ἢ ἐθέλεις: at infra 277. non aeque res procedit, nisi vel — δηε — μονοσυλλάβως pronunties per synizesin inauditam, vel ponas 'θέλ', qui usus apostrophi pertinet ad Atticos et Dores, ad Homerum, nisi fallor, non pertinet. v. Matth. §. 44. qui non debebat scribere cum aliis δὴ 'πειτα ο', 163., ubi recte in codd. legitur δὴ ἔπειτα. quare poëtae formam temere addubitatam restituimus. — αὐτὰρ etc. subjecit hoc per ἀνακολουθίαν, quasi dixisset ἢ ἐθέλεις αὐτὸς ἔχειν γέρας: nam quod Eustathio in mentem venit, dici posse ἐθέλω ἵνα (vel ὄφρα) γράφω p. ἐθέλω γράφειν, ne graecum quidem est. — αὔτως W secundum multos libros, recteque ab αὐτὸς derivatur αὐτῶς, ab αὔτη vero cur duxerint αὔτως, *sic*, cum

ἧσθαι δευόμενον, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ
ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται·
εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας· ἢ Ὀδυσῆος
ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὅν κεν ἵκωμαι.
ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις·
νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν,

usu receptum sit οὕτως eodem aut simili sensu, non tam facile intelligas quam visum est Buttmanno *Lexil.* I, p. 34 — 41. probabiliter Herm. ad Viger. p. 736. discrimen esse negat inter haec vocabb., et ap. Hom. ubique αὔτως scribi jubet, τῷ αὔτως, nisi forte grammaticorum inventum sit, Atticis reservato. qui tamen etiam ap. Soph. Trach. 976. (1029.) scripsit ὧδ' αὔτως, sicut ap. Xenophontem Exped. Cyri 5, 6, 9. Bornemannus edidit ὥς δ' αὔτως, quod probo, semperque scribendum esse arbitror ὥς αὔτως, *sic plane*, non ὡσαύτως. cf. Buttmann. l. l., qui non inepte αὔτως pro αὐτῶς Aeolum more pronuntiatum atque scriptum esse putat, quemadmodum E ad β', 120.: τῶν δ' αὐτῶν, inquit (dicit autem Aeoles), ὡς ψιλωτικῶν, καὶ τὸ αὔτως. igitur h. l. αὔτως ἧσθαι significabit ἧσθαι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, *sedere eodem modo*, quo antea, cum etiam ἀγέραστος esset; vel *sedere solum*, nemine rationem ejus habente tributis praemiis, quo sensu αὐτὸς non raro legitur.

134. ἧσθαι, *sedere*, dicuntur ignavi, lugentes, miseri. v. K et W. — δευόμενον. ἐνδεόμενον, χρῄζοντα. Sch. — κέλεαι — ἀποδοῦναι; Atticus dixisset κελεύων vel ὅς με κελεύεις τ. ἀ. v. W et U. cf. 95.

135. ἀλλ' — ἔσται. intell. καλῶς ἔχει vel quiddam simile. σχῆμα ἀνανταπόδοτον, de quo E et interpp. h. l. et inferius ad 580., Aristoph. Schol. ad Plut. 466. cf. Thesmoph. 501. etc. annotavit H, haec et similia cum μιμήσει, h. e. gestu, sive κατ' ἦθος vel ἠθικῶς pronuntianda esse. etiam ἀλλὰ dictum est ἐλλειπτικῶς: οὐδαμῶς, ἀλλ' etc.

136. ἄρσαντες. ἁρμόσαντες κατὰ τὴν ψυχὴν, τουτέστιν ἀρεστὸν καὶ θυμήρες ποιήσαντες. (interpres: *satisfacientes animo* meo.) ἀντ. ἴσον τῇ τιμῇ, ἄξιον, ἰσότιμον. Sch. ab ἄγω, *appendo*. W. cf. Passow. lex. v. ἄγω, 4. U.

137. δώωσιν p. δῶσιν, ut γνώωσι 302. et κρήηνον 41. hujusmodi adjumenta metri plurima invenias ap. Hom. — ἐγὼ δὲ etc. apodoseos index est particula δὲ, ἰσοδυναμοῦσα illa, ni fallor, etiam talibus in locis τῷ δή. v. 119, 131. — ἕλ. aor. conjunct. potestate futuri. Th. gr. §. 294, 6. U.

138. Αἴαντος. Τέκμησσαν λέγει, τὴν Τελεύταντος θυγατέρα. Sch. vide Soph. Ajace, Horat. Od. 2, 4, 4. W et U. — Ὀδυσῆος. Ὀδυσῆος δὲ γέρας Λαοδίκη ἡ Κύκνου. Schol. Ven. B., et similiter Sch. de Cycno Paus. 10, 14, 2.: Κύκνον παῖδα εἶναι Ποσειδῶνος καὶ βασιλεύειν φασὶν ἐν Κολώναις· αἱ δὲ ᾤκοῦντο ἐν τῇ γῇ τῇ Τρωάδι αἱ Κολῶναι, κατὰ νῆσον κείμεναι Λεύκοφρυν. cf. Cellar. Notit. orb. ant. 2. p. 53. et Hederich. lex. mythol. p. 838.

139. κεχολ., *succensuerit*. fut. 3., quod simile est significatione futuro exacto Latinorum. v. W, Matth. §. 498. etc.

140. ἤτοι. v. 68. — μεταφρ. μεταβουλευσόμεθα. Sch.: καὶ ἐν ὑστέρῳ βουλευσόμεθα. — καὶ αὖτις, *etiam post* id deliberabimus sive deliberare poterimus, neque nunc eam rem agemus.

141. μέλαιναν. βαθεῖαν, ἢ πίσσῃ κεχρισμένην. Sch. de priore harum interpretationum v. Schn. lex. v. μέλας. mos autem pice inducendi naves, ap. Phaeacas repertus, teste Suida v. Ναυσικάα (Köpke libro germ. de re milit. Gr. p. 161. sequ.), nec Graecis incognitus fuerit, quamvis nulla ejus mentio fiat ap. Hom.; qui tamen picem ipsam haud ignoravit, μελάντερον ἠΰτε πίσσα dicens δ', 278. ceterum cf. 300. etc. — ἐρύσσομεν p. ἐρύσομεν, ἐρύσωμεν (alibi medium usurpat, velut ξ', 74., ut liberrimus harum rerum est Homerus), et similiter ἀγείρομεν p. ἀγέρωμεν, θείομεν p. θέωμεν, θῶμεν. v. Th. §. 224. etc. annotavit W, ἐρύειν νῆα ap. Hom. et esse *subducere navem* (ἀνάγειν, quo et ipse utitur, ἀνασπᾶν, ἀνέλκειν et inprimis νεωλκεῖν), et *deducere* (κατασπᾶν, καθέλκειν, καθελκύειν). hic quidem navem e navali, in quo stabat ne situ corrumperetur, in mare deduci jubet rex. legendus de hoc vocab. Buttm. *Lexilogo* I. p 62 — 66. — δῖαν. quid-

ἐς δ' ἐρέτας ἐπίτηδες ἀγείρομεν, ἐς δ' ἑκατόμβην
θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον
βήσομεν· εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
145 ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς,
ἠὲ σὺ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
ὄφρ' ἥμιν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας."
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„ὤ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον,

quid insolitum, ingens, mirabile horrendumque est (Hesiod. Theog. 297.: *θείην κρατερόφρον' Ἔχιδναν.* U.), divinum vel sanctum (Nitzsch. ad Odyss. γ', 278. U.) videtur priscis hominibus, quos propriae rerum causae solent latere. de personis, quae *δῖαι* vocantur, v. ann. ad 7. et cf. 145 etc.

142. *ἐρέτας*, milites, qui remigent, non remiges proprie dictos, h. e. servos emtos ad remigandum, quales haud novit aetas heroïca. v. Köpkei *Kriegswesen der Gr.* p. 156., 167. — perperam et hic et Odyss. ο', 28. in libris scriptum legitur *ἐπιτηδὲς*, quod grammatici interpretantur *ἐπιτηδεῖς* ab inusitato *ἐπιτηδής*, *ἐκβληθέντος τοῦ ι*, ut ait E. notum est adverbium *ἐπίτηδες*, quo Thuc. Xenophon Eurip. Aristoph. aliique usi sunt. ipse E.: *ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπίτηδες μὲν προπαροξυτόνως φαμὲν τὸ ἐν ἔργῳ καὶ ἐπιτηδευτῶς — διὰ χρείαν μετρικὴν* etc. Camerar.: „apte legamus remiges, i. e. aptos et idoneos." cf. Buttmann. *Lexil.* I. p. 41. seqq.

143. *αὐτήν. τὴν νῆα.* — *καλλ.* ab Ionico *παρηΐη* pro *παρειὰ*, *τῷ ι* subscripto. Sch.: *καλὰς παρειὰς ἔχουσαν, ἀπὸ μέρους καλήν.* quasvis puellas, etiam turpes, *καλλιπαρήους* appellari, non adducor ut credam Wolfio, nec ap. Hesiodum Theog. 270., ubi vulgo legitur *Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρήους*, sperno Seleuci, a Scholiaste commemoratam, scripturam *καλλιπάρηος*, quo epitheto et 238. ejusdem carminis gaudet Ceto, cum ante conjunctum sit nomen *Γραίας* cum verbis *ἐκ γενετῆς πολιὰς*, quibus illud explicatur, nec inepta pulcra mater opponi videatur filiabus deformibus.

144. *εἷς τις*, *unus aliquis.* v. U et, quem laudavit, Th. §. 283, 1. — *ἀρχός. ἀρχηγὸς, ἡγεμών. νῦν δὲ ναύαρχος.* Sch. cf. 311. — *βουλ.* Sch.: *βουλευτής.* et similiter E.: *βουληφόροι παρὰ τῷ π. οὓς νῦν τῆς συγκλήτου φαμέν.* annotavit W, in *βουλῇ* sedisse Ajacem Telamonium, Diomedem, Ulyssem, Idomeneum, Cretensium regem (γ', 230.), paucosque alios, quorum non omittendus erat Nestor. qua de re et de tota Graecorum Hom. *πολιτείᾳ* U conferri jussit C. O. Mülleri *Gesch. hellen. Stämme* 3, 9. et Wachsmuthii *Alterthumskunde* I, 76. sequ.

146. *ἐκπαγλ. ἐκπληκτικώτατε. φοβερώτατε. ἢ ἐξοχώτατε.* Etym. M. similiter Sch. Hesych.: *ἐκπαγλ. θαυμαστότατε. ἐκπληκτώτατε.* E: *τὸ δ' ἐκπαγλ. ἐκ τοῦ ἐξεπλάγη δευτέρου ἀορίστου γενόμενον ὤφειλεν ἐκπλαγώτατε εἶναι διὰ τοῦ ω μεγάλου· ἐπεὶ δὲ ἡ τοιαύτη γραφὴ ἀσυντελὴς ἦν δακτυλικῷ μέτρῳ, γέγονε μετάθεσις τοῦ λ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν* (imo *ἐπὶ τὰ ὄπισθεν*), *ὡς ἂν οὕτω, σμικρυνθέντος τοῦ ο διὰ τὴν πρὸ αὐτοῦ μακρὰν συλλαβὴν, γένηται ἡ λέξις εἰς δάκτυλον χρήσιμος. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἐκπαγλ. δόξειε μὲν ἂν μέτριόν τι σκῶμμα εἶναι καί πως ὅμοιον ὡς ἐν εἰρωνείᾳ τῷ θαυμάσιε, ὃν δηλαδὴ ἐκπλαγείς τις θαυμάσεται.*

147. *ἥμιν.* encliticum, de quo Th. p. 283. etc. — „*Ἑκάεργον*, *e longinquo operantem*, h. e. sagittantem. cf. ann. ad 14. — *ἱλάσσ.* aor. 1. conjunct. pro *ἱλάσῃ.* — *ἱερὰ ῥέξας*, *sacris faciendis*; quod et per se *ῥέζειν* et *facere* sive *operari* dicitur. cognatum *ῥέζειν* verbo *ἔρδειν* (315.), quo pertinent *ἔργον*, *ὄργια*" etc. E W.

148. *ὑπ. ἀντὶ τοῦ δραστικὸν καὶ δριμὺ, ὡς ἀπὸ τοῦ δρῶ τὸ πράττω· μάλιστα δὲ, ὡς ὀρθῶς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, ἀντὶ τοῦ ὑποβλεπτικῶς, παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν καὶ τὸ δρῶ τὸ βλέπω* (v. Bast. ad Gregor. Corinth. p. 338. ed. Schäfer.) *καὶ οἱονεὶ διορῶ, ἐξ οὗ, φασὶ, καὶ τὸ δέρκω παράγωγον* etc. idem *ὑποδερκόμενος* ap. Q. Calabr. 3, 325., ut H annotavit.

149. *ὤ μοι*, indignantis est, ut *οἴμοι* ap. Soph. Ant. 86, ubi v. ann. — *ἐπ.* pro *ἐφειμένε*, *indute. ἀν. ἐπ.*, inquit E, *ἀντὶ τοῦ προφανῆ ἔχων ἀναίδειαν καθά τι περίβλημα, η ἐνδεδυ-*

πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν,
ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι;
οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἤλυθον αἰχμητάων
δεῦρο μαχησόμενος, ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν
(οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, βωτιανείρῃ,

μένε αὐτὴν οἷά τι ὅπλον κατὰ τὸ ὅπλα εἱμένοι, καὶ ἐπιειμένος ἀλκήν. (η', 164. quemadmodum in bibliis justitia vocatur vestis dei. W.) καλεῖ δὲ αὐτὸν καὶ κερδαλεόφρονα, ὥσπερ καὶ φθάσας φιλοκτεανώτατον ἔσκωψεν αὐτόν (122). — δῆλον δὲ ὡς κερδαλεόφρων ἐστὶ καὶ ὁ ὕπουλος δίκην κερδοῦς, ὅ ἐστιν ἀλώπεκος τῆς δολίας (κερδαλῆ vulpem vocat Archilochus fragm. ap. Gaisford. 39, 5. W et U.) ἢ ὁ τὰ πρὸς κέρδος ἤτοι δόλον φρονῶν. Sch.: κερδ. πανοῦργε τὸ φρόνημα, ἢ περικερδῆ (malim περὶ κέρδη.) τὸν νοῦν ἔχων, τουτέστι κερδαίνειν φρονῶν.

150. τοι — ἔπεσιν p. σοῖς ἔπ. — πρόφρων. προθύμως. Sch.

151. ὁδὸν interpretantur λόχον, ἐνέδραν, quo quidem sensu legitur vox ap. Pindarum Ol. 11, 31. ed. Th. et Demosth. or. c. Aristocr. p. 637. ed. Reisk.; verum h. l. id non agitur, sed legatio, πρεσβεία, quam intelligi posse in vocabulo ὁδὸς vidit E. ea τῷ ἶφι μάχεσθαι, h. e. bellicae expeditioni, opponitur, negatque hisce verbis Achilles se deinceps vel oratione vel manu adjuturum esse regiam avaritiam. sic inferius 503.: Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα Ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ etc. suboluit hoc etiam Clarkeo. Vossius sic vertit: *einen gang dir zu gehn.* — ἐλθ. v. ann. ad 170. — ἀνδράσιν. dat. componi solitus verbis bellandi. cf. 277, Th. p. 394. W et U.

152. αἰχμ., *militum*, ἀπὸ ἑνὸς μέρους τῶν ὅπλων, ἤτοι τῆς αἰχμῆς, inquit E, similiaque profert nomina εὐκνήμιδες, θωρηκταὶ, ἀσπιδιῶται sive ἀσπισταὶ, κορυθάϊκες sive κορυθαίολοι, κορυσταὶ, „προστεθέντων δὲ καὶ τῶν ἵππων ἱπποκορυσταὶ," δορίκλυτοι. cf. 290.

153. μαχ., a μαχέομαι. dicit Hom. etiam μαχέσσομαι γ', 290. et υ', 26. habet ipsum μαχεῖται, proprium post Atticorum. cf. 298. — αἴτιοι, *incusandi.* ὅτι αἴτιος παρ' Ὁμήρῳ λέγεται ὁ αἰτιατέος καὶ ὑπὸ μέμψιν καὶ αἰτίασιν κείμενος, καὶ ἀπολύτως λαμβάνεται, οἷον οὔτι μ. α. εἰσιν οἱ Τρῶες, καὶ οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ τοι αἴτιοί εἰσιν. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ἄλλως χρῶνται τῇ λέξει. (scil. addito genitivo rei, cujus dicitur culpa sive auctor.) E.

154. causae tum bellorum, rapinae. — ἐμὰς βοῦς, non ἐμοὺς, similiterque et Iones et Attici, de quibus E dicit, et in universum Graeci, cum generatim loquuntur, quemadmodum et τὰς ὄϊς dicunt, τὰς ἵππους, τὰς ἡμιόνους, τὰς κύνας. — οὐδὲ μὲν pro οὐδὲ μὴν, Ionice et prisce. cf. 77.

155. Φθίῃ. Achillis et Myrmidonum patria, Ἑλλὰς quoque dicta: v. β', 683. etc. ibi H.: „Commentatur," inquit, „in h. l. Strabo 9. p. 658. sequ. observat is, Thessaliam ap. Hom. in X partes seu dynastias esse divisam. scil. 9 duces deinceps memorantur, omissa decima turma Dolopum, duce Phoenice, quam tamen alio loco nominat ι', 480. plerique hi duces Aeolicae stirpis erant; alii Achaeis annumerati, ut Achilles, Polypoetes. *Achillis ditio*, quae primo loco memoratur, latius patuit quam forte putes: scil. inde a Trachine sub Oeta usque ad Enipeum, ubi est Pharsalus, a qua non multum abfuisse *Helladem* putarunt Pharsalii, Melitaeensibus tamen Helladis vestigia in agro suo monstrantibus ap. Strab. 9. p. 660., quem exscripsit E. debuit ea inde procedere ad Peneum usque, siquidem circa Larissam *Argos Pelasgicum*, seu urbem seu tractum, fuisse ajunt: Strabo p. 659 A. interjectae tamen et ab oriente finitimae fuere dynastiae Protesilai, Eumeli, Philoctetis. locus classicus est Strabonis p. 661 A.: τὴν δὲ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ (sc. χώραν νομίζουσιν εἶναι) τῆς Φθίας ἀπὸ Δολοπίας καὶ τοῦ πεδίου μέχρι τῆς Μαγνητικῆς θαλάττης (quod Ossam et Pelionem montes alluit. B.), μέχρι τε τῆς ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ πόλεως Ἀντρῶνος, ἣ νῦν πληθυντικῶς λέγεται· scil. Antrones. ita constituendus iste locus. fuit adeo Spercheus fl. quoque in Achillis ditione, cui ille comam dedicaverat, ψ', 142., ibid. p. 662. A. B., ubi etiam urbes ei subjectae enumerantur. insederant Thessaliam Pelasgi,

καρπὸν ἐδηλήσαντ᾽, ἐπειῆ μάλα πολλὰ μεταξὺ
οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα)·
ἀλλὰ σοὶ, ὦ μέγ᾽ ἀναιδὲς, ἅμ᾽ ἑσπόμεθ᾽. ὄφρα σὺ χαίρῃς,
τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα,
πρὸς Τρώων. τῶν οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ᾽ ἀλεγίζεις·
καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
ᾧ ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.

et mansere etiam post auctas Hellenum opes, cum Aeolenses et Achaei magnam ejus partem occupassent." cf. C. Mannerti *Geogr. der Gr. u. R.* vol. 8. p. 18. sequ. — ἐριβώλακι. μεγαλοβώλῳ, εὐγείῳ. Sch. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς (ι', 475.) καὶ μητέρα μήλων, ἤγουν προβάτων καὶ θρεμμάτων, αὐτὴν ὀνομάσει διὰ τὸ πίονα εἶναι τὴν ἐκεῖσε γῆν. E. contra λεπτόγεως fuit Attica, teste Thuc. 1, 2. annotavit K, secundum Sprengelii *Beiträge zur Länderkunde* t. 2. p. 217., hodieque Thessaliam, praesertim circa Thessalonicam urbem, haberi fertilissimam frumento regionem Europae. de ἐρι particula αὐξητικῇ, ut ἀρι, v. Th. p. 268. — βωτ. ἄνδρας βοσκούσῃ, ἢ τρεφούσῃ. Sch. a βότης, Ion. βούτης, Dor. βώτης, et ἀνήρ: v. E. generatim dictum est ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ in hymnis in Apoll. (363) et Ven. (266).

156. ἐδηλ. ἔβλαψαν. Sch. fortasse a δῆλος, *apertus*, *manifestus*, qualia sunt loca exusta et vastata. — ἐπειῆ scripsi p. ἐπειὴ, ut Vindob. et alii MSS. et ed. Rom., h. e. ἐπεὶ ἦ, quod dictum ut ἐπεὶ δὴ, ἐπειδή. Schol. uterque Ven. et Lips.: περισπαστέον τὸ η· ἔστι γὰρ βεβαιωτικόν. Ap.: η ψιλούμενον καὶ περισπώμενον δηλοῖ σύνδεσμον παραπληρωματικὸν (?) ἴσον τῷ δή· ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερόν ἐστι (169.). cf. Th. p. 181., 499. et E inferius ad 365. male has argutias grammaticorum vocat H.

157. ὄφρα σὺ χαίρῃς. hoc est illud Odyss. ε', 307. χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες. quam de Tyndareo et Helenae procis narrant Eurip. Iph. A. 343., Apollod. 3, 10, 8., Paus. 3, 24. aliique historiam, Hom. quoque tangere nonnullis videtur β', 339. seqq., cum ibi foedus tantum dicatur principum Graeciae, qui Trojam proficiscebantur. cf. 76 etc. ceterum inter procos istos Achilles non fuit.

159. τιμὴν ἀρ. τιμωρίαν εἰσπραττόμενοι παρὰ Τρώων. Schol. Ven. A. et similiter Sch. aliique. cf., jubente K., γ', 286, 290., qui locus est clarissimus; item 454. „ἄρνυμαι Homero est *capio*; tum *appeto* ut capiam, σπουδάζω λαβεῖν, ut χ', 160; tandem *tueor*, cupio tenere, retinere, ut ζ', 446., Odyss. α', 5." Ex H. cf. Th. p. 330. — σοί τε, κυν. ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ σοῦ, ὦ ἀναιδέστατε. Sch. sic 225. κυνὸς ὄμματ᾽ ἔχων et κύνεος ι', 373, saepeque impudentes comparantur cum canibus; quin se ipsa Helena appellat κυνώπιδα γ', 180, ζ', 356., Vulcanus autem matrem Junonem σ', 396, Juno Dianam φ', 481, Iris Minervam θ', 423. nec conviciis abstinent isto aevo, quibus tamen Achilles magis indulget quam Agamemnon senior et συνεννοησάμενός που καὶ αὐτὸς τὸ τοῦ Τραγικοῦ (Soph. Ajac. 1085. sequ.), ὡς αἰσχρὸν λόγοις κολάζειν τὸν δυνάμενον ἔργοις ἀμύνασθαι, ut ait E. minuit quoque invidiam convicii major tum hominum cum animalibus similitudo, horumque honor ap. populos venatores, bellatores, agricolas: quare cum tauro comparatur Agamemnon β', 280., cum asino Ajax Telamonius λ', 558. (cf. ρ', 742 seqq.); quo pertinet etiam solenne Junonis epitheton βοῶπις, quali nemo hodie ornaverit deam. cf. W, U, Nitzsch. ad Odyss. vol. I. p. 5, 312. seqq et annotata inferius ad 189.

160. πρὸς Τρ. παρὰ τῶν Τρώων. τῶν οὔτι μετ. ὧν, εὐεργεσιῶν δηλαδὴ, οὐδὲν ἐπιστροφὴν ποιῇ, ἢ φροντίζεις. οὐδ᾽ ἀλ. οὐδὲ λόγον ποιῇ τινα. Sch. E. notavit, quod hic sit μετατρέπεσθαι, idem ἐντρέπεσθαι dici in Odyssea (α', 60. cf. Il. ο', 554., quae sunt Homeri loca, in quibus vox illa legitur. μετατρέπεσθαι proprio sensu legitur inferius 199.); τὸ ἀλεγίζειν autem παράγωγον esse ἐκ τοῦ ἀλέγειν. cf. 181.

161. καὶ δή, *quin etiam*. Viger. 8, 7, 14. αὐτὸς, non σὲ αὐτόν: v. 77. αὐτὸς *tu ipse* ille, de quo bene merui.

162. δόσαν — Ἀχ. βαρὺ ἡγεῖται καὶ ὅτι ἀφαιρεῖται ἀπ᾽ αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς ὃ μὴ δέδωκεν αὐτὸς, ἀλλ᾽ οἱ Ἀχαιοί. — ἰστέον δὲ ὅτι λείας ἐπισυναχθείσης πολλῆς ἐμερίζοντο ἐπίσης τὰ λάφυρα διά τινος λαχμοῦ· ἐδίδοντο δὲ ἰδίᾳ τοῖς βασιλεῦσι καὶ ἀριστεῦσι κατ᾽ ἐξαίρετον ἀπόμοιραί τινες, αἳ δὴ καὶ γέρας ἐλέγοντο etc. cf. 118.

οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ
Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον·
ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο
χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ', ἀτὰρ ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται,
σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
οἴκαδ' ἴμεν ξὺν νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδέ σοι οἴω
ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν."

ᾧ ἔπι: ἐφ' ᾧ. ἀναστροφὴ ὁ τρόπος. — ἐμόγ. ἐκοπίασα, ἐκακοπάθησα. Sch. — animadvertit W, verbis μογεῖν et μόγος inprimis bellicum laborem significari. videtur autem μάω dictum esse μάγω digammate immisso, mox μόγω, more Aeolum. v. Matth. §. 22. — glossarum scriptor in cod. Vatic. ad 229.: δόσαν δέ μιν, per se non male, sed facile pronomen intelligitur, ut 116. aliisque locis non paucis similibus. — υἷες Ἀχ. περιφραστικῶς οἱ Ἕλληνες. Sch. sic κοῦροι Ἀχαιῶν γ', 183. et παῖδες Τρώων Odyss. λ', 547., ubi tamen scribendum puto παῖδες δ' ἡρώων (ϝερώων), h. e. ἥρωες. καὶ ἐν τῷ ἔθει φιλοσόφων παῖδες ἀντὶ τοῦ φιλόσοφοι, inquit Ap. v. υἷες Ἀχαιῶν. quemadmodum et παῖδες ἰατρῶν et similia dicuntur, etiam Hebraeis. v. Viger. 3, 10, 3. et Vorstii Philol. sacr. cap. 13., quos auctores citavit Schaufelbergerus Nov. Clav. Hom. I. p. 39.

164. *εὐναιόμενον*. καλῶς οἰκούμενον. Sch. simile, quod β', 501. et alias legitur, ἐϋκτίμενον, cujus illud est consequens. dicit opulentum aliquod oppidum Trojanorum, qualia non pauca tum Graeci expugnata diripuerant; in quibus ipse Achilles 23., ut gloriatur ι', 328. sequ. — *πτολίεθρον*, πόλιν. v. ann. ad 4. et cf. β', 226 seqq.

165. *πολ.* πολλὰς ὁρμὰς καὶ κινήσεις ἔχοντος, ἀστάτου. Sch. a πολὺ, et ἀΐσσω, *irruo*. E W. sic et ν', 328. et Odyss. λ', 313. Il. ε', 811.: ἀλλά σευ ἢ κάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν.

166. *διέπ.* διοικοῦσι. Sch. *persequuntur*. v. W. et Th. p. 337. — *δασμός*. v. ann. ad 161.

167. *ἐγὼ δ' ὀλ. τε φίλον τε.* ἐμοὶ ἐλάχιστόν τι ἔρχεται, καὶ τοῦτο προσφιλὲς ἡγοῦμαι. Sch. Odyss. ζ', 208.: δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. E K. se parvo semper munere contentum esse ait. Camerar.: *nam pars luctifici nostrarum maxima belli Est manuum, partae pars est tua maxima praedae. Ipse, fatigatus pugna, quae munera dantur, Consulo pauca boni.*

168. *ἔρχομ'.* v. 117. ἔρχομαι dictum p. ἀπέρχομαι. — *κεκάμω*. aor. 2., dictus per διπλασιασμὸν, ut λελαβὼν, λελαχών. v. E, Matth. §. 165, 4. et grammaticos. *κεκ. πολεμίζων* p. πολεμίζειν. v. Matth. §. 549. seqq., Th. §. 297, 3. etc.

169. *εἶμι.* h. e. ἐλεύσομαι. v., si tanti est, Matth. §. 504, 3. — *πολὺ φέρτερον.* κατὰ πολὺ κρεῖσσον, βέλτιον. Sch.

170. *ἴμεν* p. ἰέναι. E ad 151.: ταῦτα, inquit, καὶ τὴν τελευταίαν δίφθογγον (αι) ἀποβάλλουσι καὶ γίνονται θέμεν καὶ ἔμεν καὶ δόμεν. frequentissimum est ἴμεν ap. hunc nostrum, ἴμεναι υ', 32., Odyss. ξ', 532. aliisque locis paucioribus legitur, quae v. ap. Seberum p. 283. ed. Commelin. — *κορων.* epitheton varie a grammaticis vexatum. optime Ap.: αἱ καμπυλόπρυμνοι. est scil. κορώνη pars navis extrema incurvata, quemadmodum et cornu arcus dicitur κορώνη δ', 111. et ipsum κορωνὶς aedificiorum et voluminum. v. Etymol. *Ex H. ad* β', 392. — *οὐδέ σοι οἴω.* sic Bentlejus, recte probantibus J. H. Vossio *krit. Bl.* I. p. 180. et W., nec refragante H., cum adhaerescat scriptura librorum haec οὐδέ σ' οἴω ἐνθάδ' etc. neque enim σοὶ eliditur, ut μοὶ ι', 673, κ', 544, ν', 481, Odyss. δ', 367, μέντοι δ', 341. habuerunt tamen σ' illud pro σοὶ viri docti, qui nihil mutandum esse censuerunt. causa erroris οι semel positum, cum bis perscribendum esset, ut similia omitti solent, praesertim in scriptura continua. — οἴω sive ὀΐω, quo quidem frequentius utitur poëta, est *puto, cogito*, sed etiam *voluntatem* sive propositum significat, velut h. l. et 296. notavit W.

171. *ἄφενος.* πλοῦτος, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ περιγινόμενος (ἔνος γὰρ ὁ ἐνιαυτός)· ἢ ἀπενός (!) τις ὢν, ὁ κεχωρισμένος πενίας. ἀπὸ τούτου καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος. Ap.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται! οὐδέ σ' ἔγωγε
λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
οἵ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεύς.
ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι Διοτρεφέων βασιλήων·
αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεός που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
οἴκαδ' ἰὼν ξὺν νηυσί τε σῇς καὶ σοῖς ἑτάροισι
Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε·
ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
τὴν μὲν ἐγὼ ξὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι
πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρῃον,

similiter E et Sch. quorum notationibus repudiatis Buttmannus *Lexil.* I. p. 47. finxit adjectivum ἀφνὺς, quod ortum sit ex ἄφθονος per nescio quam κόλουσιν, quemadmodum Germani dicant *Leumund* p. *Leutemund.* cujus rei fides sit penes auctorem. ceterum τὸ ἄφενος Atticum esse creditur, ὁ ἄφενος Ἑλληνικόν. v. Buttmann. — ἀφύξειν. ἀπαντλήσειν, περισωρεύσειν. Sch. E: ἀφύσσειν δὲ τὸ ἀντλεῖν ἐνταῦθα, καὶ δηλοῖ τὴν τοῦ πλουτεῖν δαψίλειαν. simili metaphora dicitur πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ, ut K annotavit. *pecuniam exhaurire* et similia frequentant Latini.

173. superbe et regie respondet Agam., μυκτηρίζων, inquit E, ὡς οὐδὲν χρήσιμον ὄντα, καὶ τὴν παρ' ἐκείνου λεγομένην ἀπέλευσιν φυγὴν οἷον εὐσχήμονα ὀνομάζων, ὡς δειλανδρήσαντος. — ἐπέσσ. pro ἐπέσυται, ab ἐπισεύω, *incito.*

174. πάρ' ἔμοιγε — Ζεύς. utitur h. l. Cic. epist. ad Div. 3, 7., ut Camerar. annotavit. in πάρ' intelligendum est verbum substantivum, ut alias in ἔνι, ἔπι, μέτα, ὕπο. v. E et W.

175. de ἂν seu κὲ partic. cum fut. v. Matth. §. 598. — μητιέτα p. μητιέτης Aeolice, ut τοξότα, ἱππότα, αἰχμητὰ, κυανοχαῖτα Ποσειδάων, ἠπύτα κήρυξ, quae exempla protulit E. cf. Sch. vocat. μητίετα legitur 508. itidem E: σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ μητ. Ζεὺς καὶ μητιόεις λέγεται, ὃν ἑρμηνεύει Θεόκριτος ἐν τῷ Διὸς μέγα βουλεύοντος. „scite Hesiodus Theog. 886. conjugem ejus finxit *Μῆτιν*, Sapientiam." K. de tota sententia v. ann. ad sequ. versum.

176. ἐσσί. Matth. §. 212. — Διοτρ. ab Jovi educatorum, qui et διογενεῖς vocantur, ut dii ap. Aeschylum Suppl. 577. (Theb. 278.), quod notavit K.; E autem et Sch. illud, potestatem suam reges habere creditos esse ab Jove, secundum Hesiodum Theog. 96. cf. ipsum Homerum 279, β', 205. sequ. etc.

179. ἑτ. ἑταίροις, comitibus, commilitonibus. cf. 183.

180. de Myrmidonibus v. ann. ad 155. Francogalli pumiliones sive homines parvae staturae per jocum appellant *mirmidons*, fortasse quia Myrmidones e formicis orti ferebantur: v. Ovidii Met. 7, 654. etc. *Hauteroche* in comoedia *Crispin musicien: de voir cent mirmidons dans le siecle où nous sommes.* inepte Dacieria: „par-tout ailleurs je n'ai osé employer ce nom des sujets d' Achille, parce qu'en notre langue ce mot *Myrmidon* est un mot de dérision, pour dire un petit homme; mais ici je m'en suis servie, parce qu'il m'a semblé qu'il y faisoit un bon effet." vertit autem haec ita: „retire-toi avec tes vaisseaux et tes troupes, et va regner sur tes Myrmidons." — ἄνασσε per se dictum est, nec pertinet ad *Μυρμ*, ut E. putabat. domi Achillem imperare jubet, non hic sibi et Graecorum exercitui.

181. ὄθ. μετατρέπομαι (160), ab ὄθω inusitato. v. Schn. h. v. et Buttmann. *Lexil.* I. p. 269. seqq., qui tamen Seberum non inspexerat, cum scripsit, verbum ὄθομαι bis tantum legi ap. Homerum. — ἀπ. — ὧδε, *minaborque tibi sic*; non ita, ut antea, cum vel tibi, vel Ajaci, vel etiam Ulyssi dono datam captivam me abducturum esse ostenderem. nunc, mutato consilio, tibi soli hoc faciam, te ulciscens.

182. ὡς, *quoniam.* cf. 276 etc. — ἔμ' ἀφ. p. ἐμοί. Matth. §. 412.

184. Βρισηΐδα. Brisae filiam, Myneti nuptam regi Lyrnesi, Mysorum op-

αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας, ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος
ἶσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην."
Ὣς φάτο· Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ
στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίξοι,
ἠὲ χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν.

pidi, quod Achilles expugnavit. v. β', 689 seqq. Hippodamia vocatur ap. Tzetzam ad Lycophr. 299.

186. *φέρτερος.* κρείσσων. *στυγ.* μισήσῃ, εὐλαβηθῇ. (sic etiam Latini, velut Horat. Epist. I, 16, 52.: *oderunt peccare boni virtutis amore.*) Sch.

187. *ἶσον ἐ. φάσθαι.* (p. φάναι: v. ann. ad 43.) ἰσηγορῆσαί μοι, τουτέστιν ἐξίσου πρὸς ἐμὲ λέγειν. (cf. ο', 167. et inferius 230.) *καὶ ὁμ.* καὶ ἐξισωθῆναι. *ἄντην.* ἐξ ἐναντίας. Sch. magis perspicue E: τὸ ὁμ. ἄντην πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται. (35.) ὁμοιωθήσεται μὲν γάρ τίς ποτε μεγάλῳ ἄρχοντι οὐ μὴν οὕτω ἄντην καί, ὡς εἰπεῖν, κατ' ἐνώπιον (*coram* et palam), ἰδίᾳ δέ που καὶ κρύφα καθ' ἑαυτὸν γλώσσῃ χαριζόμενος.

188. *ἐν δέ οἱ ἦτορ στήθεσσιν* etc. synchysis, sive hyperbaton p. ἐν δὲ στ. οἱ ἦ.

189. *στηθ. λασ.* ὁποῖοι πολλοὶ τῶν θερμοτέρων, inquit E. — διὸ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς (β', 851, π', 554.) Πατροκλῆος ἐρεῖ καὶ Πυλαιμένεος δὲ *λάσιον κῆρ* κατὰ τοιοῦτον σημαινόμενον. (scil. τὸ θερμὸν, ἢ τὸ συνετόν: „λάσιον μὲν γὰρ τὸ πυκινὸν ἤτοι πυκνόν· πυκινὸν δὲ καὶ πυκνὸν τὸ φρόνιμον ἐν πολλοῖς, ὥστε εἴη ἂν στῆθος λάσιον. [scribendum est στ. φρόνιμον, quae verba permiscuit E, dum festinat.] — οὐ γὰρ δή που τετρίχωνται τὸ κῆρ ἐξ ἀνάγκης, εἰ καί τινες καρδίαι ἐξ ἀνατομῆς τοιαῦται ἐφάνησαν κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, ὡς καὶ ἡ τοῦ Λυσάνδρου, καὶ ἡ τοῦ κυνὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου. εἶναι δὲ τὰ τῶν πανούργων καὶ συνετῶν στήθη λάσια, δηλοῦσιν οἱ φυσιογνώμονες.") de quorundam, in his Aristomenis Messenii (Plin. H. N. 11, 37., vol. I. p. 626. ed. Hard.), corde hirto tribus verbis dixit Muretus V. L. 12, 10. — *διάνδιχα.* διχῶς, εἰς δύο. Ap. Sch.: διχῶς. quasi διὰ, ἀνὰ διχὰ, in quibus διὰ pertinet ad ἀκρίβειαν. — annotavit W, dici *μερμηρίζειν* (p. μερμερίζειν metri gratia: v. 1. E.) a μείρειν et μέρος per διπλασιασμὸν, proprieque esse *in varias partes volvere.* simile δοάζεσθαι, nisi quod id etiam δοκεῖν significat a consequente: v. ν', 458 etc. Odyss. υ', 25.: ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ, πολέος πυρὸς αἰθομένοιο, Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα Αἰόλλῃ, μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι, Ὣς ἄρ' ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο μερμηρίζων etc., quae comparatio decet poëtam ignarum τοῦ πρέποντος temporum seriorum. κακοζήλως autem, judice W, Virg. Aen. 4, 285. et 8, 20: *atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc, In partisque rapit varias, perque omnia versat.*

190. de pronominibus ὅγε et ὁ sequente versu v. ann. ad 35. conferri jussit W γ', 409, Bentl. ad Horat. I, 9, 16. sic etiam Virg. Aen. 5, 457.: *nunc dextra ingeminans ictus, nunc ille sinistra.* — *φάσγανον.* ξίφος. Sch. proprie *instrumentum necis*, a φάω. ferebatur olim gladius ab humeris loro suspensus, ita ut in latus desineret. hinc eum *a femore*, παρὰ μηροῦ, extrahere dicuntur milites, velut h. l. et ap. Virg. Aen. 10, 786. seqq., ut notavit Feith. Antiqu. Hom. p. 475., qui praeterea adscripsit β', 45, λ', 29, Odyss. β', 3, Hesiod. Scut. Herc. 221. sequ. neque sic Graeci tantummodo, sed etiam Romani atque Germani veteres. Tacitus Ann. I, 35.: *ferrum a latere diripuit*, ubi v. Lips., quem citavit W in schedis meis. gladiorum vero sive ensium vaginis appendebant μάχαιραι, *pugiones* (γ', 271 seqq.), quibus et in pugna utebantur, et pro cultris in mensa, ut Feith. suspicatur, quando non alia vox huic rei significandae apta legitur ap. Graecos. cf. Köpke *Kriegsw. der Gr.* p. 119. sequ.

191. *τούς.* Ἕλληνας. (ceteros Graecos, qui circumstabant.) *ἀναστ.* ἀναστάτους καὶ ἐν ταραχῇ ποιήσειε, τουτέστι φυγάδας καταστήσειεν. *ἐναρ.* φονεύσοι. Sch.

192. *ἐρητ.* τε θ. καὶ ἐπίσχῃ τὴν ὀργήν. Sch. incertae vox notationis est

ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε.
στῆ δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα,
οἴῳ φαινομένη, τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὁρᾶτο.
θάμβησεν δ' Ἀχιλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνω

ἐρητύειν, quam *ἀπὸ τῆς εἱρκτῆς* derivasse dicuntur vett., ut esset *εἱρκτύειν*, *τὸ οἱονεὶ καθείργειν* etc. v. E. idem: *ταυτολογεῖ Ὅμηρος*, inquit. sic sane est; sed perspicuitati studet poëta, quam adjuvant ejusmodi *ταυτολόγως* et *ἐκ παραλλήλου* dicta, more Orientalium.

193. *ἕως*, *dum.* *μονοσυλλάβως* pronuntiandum est *ἕως*, cui subjectum *ὁ* efficit trochaeum, similem dactylo pedem metricum, quemadmodum anapaesto similis est iambus. neque enim vel Wolfio assentiar, amphibrachum usurpatum esse existimanti pro dactylo aut spondeo propter *ἰσοχρονίαν*, vel Hermanno Elem. doctr. metr. p. 58. et Thierschio gr. gr. p. 221., qui *εἷος* pro *εἵως*, pariterque *τεῖος* pro *τείως*, h. l. et similibus scribendum putant, quae formae inusitatae sunt, quamvis legatur *εἵως* et *τείως*. non tam regnat in Homeri carminibus metrum quam rhythmus, neque ad vivum resecandum est hoc genus ap. poëtas antiquissimos, qui breves nonnunquam vocales producebant (v. ann. ad 205.), et contra longas corripiebant, versu id flagitante, cujus rei exempla vidimus verba *ξυνήϊα* et *ἱλασσάμενοι* 100. et 124. cf. Guil. Mülleri *hom. Vorschule* p. 16. et 40. — *ὥρμ.* *ἐνεθυμεῖτο*, *διενοεῖτο*. Sch. E.: *ὁρμαίνειν δὲ* (ab *ὅρω*) *ἀεὶ λέγει ὁ π. τὸ ἔτι ἐν κινήσει καὶ ἀρχῇ τυγχάνειν βουλεύματος* etc. — *κατὰ — θυμόν.* *mente animoque.* Cam.: „*φρένα* mentem, *θυμὸν* animum commotum interpretantur. sed videtur idem bis dixisse *ἐξηγητικῶς*: non enim dubium est quin Hom. mentem, cogitationem, consilia, rationem, in pectore collocarit. " — cf. ann. ad antecedentem versum.

194. *ἕλκετο δέ.* *educebatque.* Sch.: *εἷλκεν*, nec aliter E. cf. 187 etc. — *κολ.*, *vaginae.* erant vaginae metallo vel ebore, ut Odyss. 8, 404. cf. Virg. Aen. 9, 305. et Köpkeum l. l. ad 190. — *τὸ δὲ μέγα ξίφος μεγάλην τὴν τοῦ ἥρωος χεῖρα δηλοῖ συλλογιστικῶς* etc. E. eodem sensu Agamemnonii *ξίφεος μέγα κουλεὸν* dixit *γ'*, 272. — *ἦλθε δ' Ἀθ.* apodosis, cujus index est *δὲ* particula, ut passim.

195. *οὐρ.* *coelitus.* vicinum esse videbatur coelum Olympi verticibus, in quibus habitare vulgo credebant deos. hinc promiscuus illorum vocabulorum usus; nec negari potest, etiam in ipso coelo versantes fingi ap. Homerum deos, ex quo coelo, non Olympo, et Vulcanus in terram dejicitur (591.), et aurea catena illa (*θ'*, 19.) dependere cogitanda est, ex qua dii deaeque omnes cum terra et mari suspendantur. quam tamen catenam ex vertice Olympi aptam dicit poëta *θ'*, 25., antea usus verbis *ἐξ οὐρανόθεν.* 497.: *ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε.* v. Cammanni *Vorschule zu der Il. u. Od. des Hom.* p. 157. sequ., collatis 18. et 420. — *πρὸ — Ἥρη.* summi deorum Jupiter et Juno, quibus ceteri parent et eorum jussa perferunt. favent autem Graecis Juno et Minerva, itaque nolunt rixari diutius inter se illorum fortissimum potentissimumque.

196. *φιλ. — κηδ. τε.* incongrua constructio, quales ap. auctores vett. passim occurrunt, ut Virgilianum hoc (Aen. 11, 280.) *nec veterum memini laetorve malorum:* non enim dicitur *κήδομαί σε*, sed *σοῦ*, neque *laetor malorum.* Cam.

197. *ὄπιθεν.* *ὄπισθεν.* vox poëtica, metro apta, quemadmodum *Ἀχιλεύς*, *Ὀδυσεύς* et similia dicuntur. v. Th. p. 230. etc. — *ξανθῆς κόμης.* quae pars pulcritudinis, etiam in Menelao celebrata saepius (*γ'*, 284, *δ'*, 183 etc.) et in Meleagro *β'*, 642., ut Feithius annotavit p. 350. cf. Theocr. 18, 1., Catull. 66, 8. sequ., Virg. Aen. 4, 559., Hor. Od. I, 5, 4. et alios. coma apprehendi Achillem mirati sunt quidam recentiorum, cum ita ferat natura aevo rudiore. ridicule E.: *ξανθῆς δὲ κόμης ἑλεῖν τὸν Ἀχιλλέα ἡ Ἀθηνᾶ λέγεται συμβολικῶς, καὶ τοῦτο διὰ τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ ἱδρύσθαι τὸ ἡγεμονικόν.*

199. *μετὰ δ' ἐτρ.* *καὶ περιεστράφη.* Sch. cf. 160. — *αὐτίκα δ' ἔγνω.* et h. l. et in sequentibus verbis *δεινὼ — φάανθεν* est *δὲ* causale, ut passim.

Παλλάδ' Ἀθηναίην (δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν),
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Τίπτ' αὖτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο;
ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀΐω·
ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ."

200. *Ἀθηναίην* Ion. ut *Σεληναίη*, *ἀναγκαίη* etc. annotavit W secundum E, non item, ut *Ἀθηναῖον*, dici etiam *Ἀθηναίαν γυναῖκα*, sed *Ἀττικὴν* sive *ἀστὴν*, propter reverentiam numinis. — *οἱ*, Minervae. — *φάανθεν*, ⟨*ἐφαάνθησαν*, *ἐφάνθησαν*, ut *ἤγερθεν* 57. visu, gressu, odore, cognoscuntur dii. E ad 206.: *ὅτι γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ οὐ μόνον γραφικῶς, ὡς ἁπλῶς γλαυκοὺς ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ καί, ὡς ἂν εἴποι τις, δεινὴ τὴν ὄψιν καὶ ἐκπληκτικὴ κατὰ τὰ γλαυκωπὰ τῶν θηρίων. γλαυκοὶ γὰρ καὶ οἱ λέοντες* (*υ'*, 172.) *οἱ βασιλισκοὶ καὶ ἰδεῖν δεινοί, καὶ δράκοντας δέ τις τῶν ποιητῶν γλαυκῶπας καλεῖ* (a quo etiam *γλαὺξ* nomen habet.) etc.

201. *ἔπ. πτερ. λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον.* Sch.

202. *τίπτ' αὖτ'. τί δή ποτε. συγκοπὴ ὁ τρόπος.* Sch. *αὖ* et *αὖτε* etiam K et W interpretantur *δή*, nescio qua de causa. conferri jussit K 540., quo versu *αὖ* manifesto significat *rursus*, uti et h. l. versari tum credebantur dii inter homines, saepeque se illis conspiciendos dare; qua de re praeclarus locus est Catulli 64. extremo. igitur Minerva rursus convenire dicitur Achillem, ut saepe antea. cf. 55. — *αἰγ. αἰγίδα ἔχοντος. αἰγὶς δέ ἐστιν ὅπλον Διὸς ἡφαιστότευκτον.* Sch. E: *τουτέστι τὸ δέρμα*, inquit, *τῆς αἰγός, ἣν ἐθήλασεν* (in Creta insula: v. Apollod. I, 1, §. 6. etc.). *ἔφερε γάρ, φασίν, αὐτὴν ἐναπτόμενος εἰς μνήμην. καί ἐστιν αἰγίοχος, ὡς ἂν τις εἴπῃ αἰγίδοχος, ἐκπεσόντος τοῦ δ διὰ ὄγκον χασμώδη σεμνότητι πρέποντα.* (!) coriis ferarum occisarum et induebantur, et pro scutis utebantur, prisci illi homines, velut Hercules et Theseus; itaque tali vestis vel armorum genere etiam deos instruebant suos. sic aegide, h. e. pelle caprina, armati finguntur Jupiter et Minerva. quia tamen vox *αἰγὶς* etiam turbinem seu tempestatem significat, scutum illud deorum (Serv. ad Aen. 8, 435.), praesertim Jovis, quem aërem intelligebant *ἀλληγορικῶς*, variis terriculis impleverunt poëtae. quorum Hom. *ε'*, 736.: *ἡ δέ*, inquit (dicit autem Minervam), *χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο, Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν, Δεινήν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωτο, Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή, Ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, Δεινή τε, σμερδνή τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.* mire Diod. 3, 70. describit *τὴν αἰγίδα προσαγορευομένην, θηρίον τι καταπληκτικόν, γηγενές, καὶ φυσικῶς ἐκ τοῦ στόματος ἄπλετον ἐκβάλλον φλόγα* etc.; quod animal tandem a Minerva interfectum esse narrat, quae pellem ejus pro lorica induerit. cujusmodi commenta spernens et animalis notionem prorsus segregans H annotavit ad *β'*, 148. *τὴν αἰγίδα* nonnisi vibratum ab Jove vel Minerva turbinem intelligit; quem turbinem Welckerus *Aeschyl. Tril.* p. 153. figura hieroglyphica (*phonetische Hieroglyphe*) pellis caprinae significatum putat. cf. Aeschyl. Choëph. 554. — *εἰλ. ἐλήλυθας, παρεγένου. ἡ δὲ διάλεκτος Ἰώνων.* Sch. saepius ap. Hom. leguntur *εἰλήλουθα*, *εἰληλούθειν*, *εἰληλουθώς*, duabus syllabis brevibus metri potissimum gratia productis.

204. *ἔκ τοι ἐρέω.* tmesis. cf. 212. — *τὸ δέ.* h. e. *ὃ δή*, vel *τοῦτο δέ*.

205. *ἧς ὑπ. ταῖς ἰδίαις ὑπερηφανίαις.* Sch. Ap. v. *ὑπεροπλίσαιτο*: — *οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.* (Odyss. *ρ'*, 286.) *ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσι νικήσειεν* (imo *κινήσειεν* et statim *κινητικοὶ* p. *νικητικοί*. scatent ejusmodi mendis libri veterum.)· *καὶ γὰρ οἱ νεώτεροι λέγονται ὁπλότεροι ἀπὸ τοῦ νικητικοὶ εἶναι ἐν τοῖς ὅπλοις. — ὑπέροπλοι γὰρ οἱ ὑπερήφανοι λέγονται ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ δύναμιν τὴν ἰδίαν ὅπλοις μείζοσι χρῆσθαι.* hanc quidem notationem verborum *ὑπέροπλος* et *ὑπεροπλία* vulgo sequuntur; sed probabilior videtur Schneideri ratio, ab *ὁπλὸς νέος* ea derivantis, unde *ὁπλότερος*, *ὁπλότατος*, *ὁπλία νεότης*, et *ὑπεροπλία ἡ ἄγαν νεότης*, quemadmodum *νέος*, *νεανίας*, *νεανικὸς* et similia dicuntur, cum significatur audacia ac temeritas, qualis adolescentulorum esse solet. v. ann. ad Soph. Antig. 691. E: *σημείωσαι δὲ ὅτι ὁπλό-*

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἴ κε πίθηαι,
οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε.
ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἕλκεο χειρί·
ἀλλ' ἤτοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, ὡς ἔσεταί περ.
ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα
ὕβριος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.“
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσασθαι,
καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὣς γὰρ ἄμεινον.
ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.“
Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν,
ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησεν
μύθῳ Ἀθηναίης· ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει
δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

τατον μὲν καὶ ὁπλότερον ὁ π. λέγει τὸν νέον καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενον, οὐκ ἐπὶ ψόγῳ τὴν λέξιν τιθείς· τὸ δὲ ὑπέροπλος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ σκώμματι λαμβάνεται. — de ι medio porrecto in voce *ὑπεροπλίῃσι* v. Th. p. 178. sequ. et cf. ann. ad 193. — *θυμὸν, animum*, vitam. Virg. Aen. 10, 487.: *una eademque via sanguis animusque sequuntur.*

207. *αἴ κε πίθ. si forte parueris*, quod opto. cf. 420. et Th. 501. sequ.

210. *λῆγ' ἔριδος.* ut Hor. Od. II, 9, 17.: *desine — querelarum.* E W. cf. Matth. §. 331, d. etc.

211. *ὡς ἔσ. περ. utut fuerit* illud, quod ei dices; utcunque ei maledixeris. Comicus Pace 24.: *ὗς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων, Φαύλως ἐρείδει.* perperam Sch.: *ὥσπερ καὶ γενήσεται.*

213. *καὶ* pertinet ad *τρὶς τόσσα.* praedicit dea, quod scit futurum esse. v. ι', 121. seqq. *E W. τρὶς τόσσα.* locutio proverbialis. E: *εἰκὸς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πολλάκις εἰρῆσθαι τὸ τρὶς* etc. cf. 128.

214. *ἴσχεο. παύου.* Sch. *κατίσχεο* K, W. cf. β', 247. U.

216. *σφωΐτερον, ὑμέτερον.* Sch. Junonis et Minervae. — *ἔπος. μῦθον*, verbum, jussum. cf. 221 — *εἰρ. ἐρύσασθαι, φυλάξασθαι.* Ex E. *observare*, revereri. v. Th. p. 220.

217. *καὶ μάλα περ. καίπερ μάλα.* — *ἄμεινον, melius est* quam si aliter faciam, bene est. v. Th. p. 403.

218. similiter, annotante *Ant. Blackwall.* Auct. S. class. defens. et illustr. p. 171., Joh. 9, 31.: *ἐάν τις θεοσεβὴς ᾖ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει.* — *ἐπιπ.* actionem pingit praepositio. cf. 3, 319, 345 etc. — *μάλα τε. μάλα καί.* — *ἔκλυον αὐτοῦ*, exaudiebant eum antea, itaque et nunc exaudiunt exaudientque semper rogantem, h. e. *exaudire solent;* quemadmodum hunc usum imperfecti atque aoristi explicat sagacissimus Th. p. 424. cf. Matth. §. 503.

219. *ἦ. ἔφη, εἶπεν.* Sch. sic etiam Attici. W. v. Th. p. 198, Matth. § 209, II, 4. — *ἀργ. ἀργυροήλῳ.* v. Odyss. θ', 404, 406, Il. λ', 29. sequ. et cf. 15. K. — *κώπῃ. τῇ λαβίδι τοῦ ξίφους. σχέθε. ἐπέσχεν, ἐπέβαλεν.* (a σχέθω, quod a *σχέω* derivatur, ut *φλεγέθω, νεμέθω, φθινύθω,* a *φλέγω, νέμω, φθίνω. E W.*) Sch. *argenteo capulo admovit manum gravem.*

220. *κουλεόν.* Ion. p. *κολεόν.* cf. 194.

221. *βεβήκει, abierat*, dum Achilles reprimit ensem. celeres sunt dii. Apollo hymn. Hom. in Apoll. 186., quem locum protulit K, huic persimilem, *πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς ὥστε νόημα Εἶσι Διὸς πρὸς δῶμα, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων.*

222. *μετὰ δαίμονας. ἐπὶ τοὺς θεούς.* — Sch. non alio sensu Hom. dicit *δαίμονας*, quos a *θεοῖς* primus distinxit Hesiodus Opp. et D. 121 seqq. W. ecce Scholiastae Ven. B et Lips., qui negant deos adesse in Olympo, ut qui ad Aethiopes se contulisse dicantur infra 423., cum non intelligunt, verbis *μετὰ δαίμονας ἄλλους* significari locum, in quo habitant dii; quae verba perspicui-

Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προσέειπε, καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο·
„Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,
οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι,
οὔτε λόχονδ' ἰέναι ξὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι.
ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ,
δημοβόρος βασιλεὺς ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!

tatis causa Hom. more suo subjecit illis *Οὔλυμπόνδε δώματ' ἐς αἰγ. Διός.* idem est *ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ο'*, 54, 161 etc. eadem illi causa reprehenderunt etiam vocab. *οὐρανόθεν* 195., quasi non necesse sit coelo delabi Minervam, etsi ab Aethiopibus adveniat. *en cor Zenodoti, en jecur Cratetis!*

223. *ἐξαῦτις. ἐκ δευτέρου.* Sch. idem *τὸ ἐξ* ratus esse *αὐξητικὸν*, addit: *εὐθέως, παραυτὰ*, quasi *ἐξαῦτις γίγνεσθαι* non modo esset *rursus fieri*, sed etiam *statim subitoque*. mihi praepositio ad *ἀκρίβειαν* illam antiquam pertinere videtur, de qua non semel dixi in superioribus: significat enim, ni fallor, successionem harum actionum Achillis, *τὸ αὖτις γενόμενον ἐκ τοῦ προτέρου*, quae successio per se facile intelligitur. — *ἀταρτ. ἀτηροῖς, χαλεποῖς.* Sch. *βλαβεροῖς.* Ap. E: — *πλεονασμὸς δέ ἐστι φανερὸς* (?) *τῆς ταρ συλλαβῆς ἐν τῷ ἀταρτ.* vox incertae originis. v. Schn.

224. *καὶ — χόλ.* v. ann. ad 95.

225. *οἰν.* proprie hoc interpretatur E: *οἰνοβαρὴς μὲν οὖν ὁ Ἀγαμ. ὑπονοεῖται, διότι εὐεπιφόρως που ἔχων εἰς τὰ κατὰ οἶνον εὑρίσκεται* etc. et sane nonnunquam vino indulgebant heroës illi, quamvis apud eosdem probrosa habita fuit ebrietas. Odyss. γ', 137., annotante K.: *τὼ δὲ* (Atridae) *καλεσσαμένω ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἠέλιον καταδύντα (Οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν) Μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.* v. Feith. p. 277. seqq. et antiquitatum gr. scriptores. Nestor ι', 69.: *Ἀτρείδη, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι. Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικές. Πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν Ἠμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι.* cf. δ', 343 seqq. malit tamen W, *οἰνοβαρῆ* figurate intelligi eum, qui agit more ebrii. cui assentior. — *κυνὸς ὄ. ἔχων.* cf. 159. — *κραδ. δ' ἐλ. τουτέστι, δειλὲ ὡς ἔλαφος.* Sch. cervum Plin. H. N. 8, 32. vocat *placidissimum animalium*, abiitque in proverbium cervae et hinnulei timiditas. v. Horat. Od. 1, 23. etc.

226. vel in proelio (*ἅμα λαῷ*, h. e. cum exercitu), vel in locandis insidiis virtus spectabatur militum et ducum. celebres Diomedis et Ulyssis insidiae, quibus circumventi sunt Dolon et Rhesus: v. κ'.

228. *κήρ. θάνατος.* (cf. ann. ad 44.) *τοῦτο γάρ φησι· τὸ ἐν πολέμῳ ἢ λόχῳ εὑρεθῆναι ὡς θάνατος μισητόν σοι φαίνεται. εἴδεται. φαίνεται, δοκεῖ.* Sch.

229. seqq. ironice dictum. — *λώϊον, βέλτιον.* v. Schn. h. v. — *ἀποαιρ.* Ionice et prisce p. *ἀφαιρεῖται*, quo tamen et ipso utitur 161. et alias. cf. 275. *ἀπ. τοῦτον* (Matth. §. 414.), *ὅστις* etc. — libri: — *εἴπῃ. Δημοβόρος* etc. qua interpunctione obscuratur locus. recte istis *ἦ πολὺ — εἴπῃ* haec subjungit *δημοβόρος — ἀνάσσεις*, *quoniam, populum cum vores rex* (*δημ. βασ. ὢν*), *ignavis imperas*, quoniam dona dissentientibus auferendi potestas tibi est regi. nunc, verbis *δημ. βασ.* seorsim acceptis, male supplent *εἶ*, vel nominativum pro vocativo habent, vel aliis modis succurrunt loco minime laboranti. cf. 352. — *δημ. βασ. ὁ τὰ δημόσια κατεσθίων.* Sch. comparant *βασιλῆας δωροφάγους* ap. Hesiodum Opp. et D. 38. ceterum impotens Achilles irae, dum in Agamemnonem invehitur, ne ipsis quidem Graecis parcit, quos ignavos vocat propterea quod regi parent, cujus jam ipse exuit imperium. — *οὐτιδ.* cf. 293.

232. oratio elliptica: *ἦ γὰρ — λωβήσαιο, εἰ μὴ οὐτιδανοὶ ἦσαν, οἷς ἀνάσσεις.* alioqui *sane nunc supremum nobis insultasses.* Sch.: *ὄντως γὰρ δή, υἱὲ τοῦ Ἀτρέως Ἀγάμεμνον, ὑστάτην*

ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι·
ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
οὐδ' ἀναθηλήσει· (περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν
φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας
πρὸς Διὸς εἰρύαται·) ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος·
ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν

ἂν ταύτην τὴν ὕβριν εἰργάσω, φονευθεὶς ἐν αὐτῇ ὑπὸ πάντων, βλαβεὶς, ὑβρισθείς. — λωβ. a λώβη, quod est interprete E. ἡ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐν μέσῳ λαοῦ βαίνουσα (!) εἴς τινα, οἱονεὶ λαόβη καὶ κατὰ κρᾶσιν λώβη etc. cf. Schn. et lexicographos. de usu optativi h. l. v. Matth. §. 514. „sententiam comparat Schol. Sophoclis cum Ajac. 418—420.“ H.

233. ὀμ. fut. Att., ut μαχοῦμαι. W.

234. σκῆπτρον. cf. 15. per sceptrum jurabant reges aevi heroïci, praesertim cum jus dicebant. Aristoteles Πολιτικῶν 3. cap. 14.: τέταρτον δὲ εἶδος μοναρχίας βασιλικῆς αἱ κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ἑκούσιαί τε καὶ πάτριαι γιγνόμεναι κατὰ νόμον. διὰ γὰρ τὸ τοὺς πρώτους γενέσθαι τοῦ πλήθους εὐεργέτας κατὰ τέχνας ἢ πόλεμον, ἢ διὰ τὸ συναγαγεῖν, ἢ πορίσαι χώραν, ἐγίγνοντο βασιλεῖς ἑκόντων, καὶ τοῖς παραλαμβάνουσι πάτριοι. κύριοι δὲ ἦσαν τῆς τε κατὰ πόλεμον ἡγεμονίας, καὶ τῶν θυσιῶν, ὅσαι μὴ ἱερατικαί· καὶ πρὸς τούτοις τὰς δίκας ἔκρινον. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ μὲν οὐκ ὀμνύοντες, οἱ δ' ὀμνύοντες· ὁ δ' ὅρκος ἦν τοῦ σκήπτρου ἐπανάτασις. cf. Feith. p. 164., Köpke *Gesetzgeb. u. Gerichtsverf. der Gr.* p. 16. seqq., qui cum alia Homeri loca protulit, tum hunc, a Köppenio quidem petitum, κ', 321.: ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καί μοι ὄμοσσον. — multa verba facit de sceptro pridem abscisso in nemore, et quod nunquam repullulaturum sit, neque folia et ramos emissurum, quoniam similitudo quaedam ejus sceptri est cum re, quae agitur, rupto vinculo concordiae ac necessitudinis, quae ipsi cum Agamemnone intercessit.

235. τομήν. τὴν τμῆσιν. ὅ ἐστι τὴν ῥίζαν αὐτοῦ (τὸ στέλεχος, *truncum*. K.), τμηθέντα (imo τμηθεῖσαν) ἐν τῷ ὄρει, κατέλειψε. Sch.

236. ἑ, αὐτό. alibi αὐτὸν vel αὐτὴν significat, frequentissimumque est ap. Hom. propter usum facilem. cf. 237. — χαλκός. imperite Sch.: σίδηρος, etsi χαλκεὺς dicitur ὁ σιδηρεὺς per synecdochen. recte enim Cam.: aeramentis, inquit, antiquissimi, non ferramentis, utebantur. cf. Schn. h. v., Feith. Ant. Hom. c. 10., Wesseling. ad Diod. 381, 13., et inprimis Köpke *über das Kriegswesen der Gr.* p. 55. seqq. — ἔλεψεν. ἐλέπισεν. περιεῖλεν. Ap.

237. μὶν in tribus generibus usurpatur, ut Ap. notavit, citatis ζ', 417., Odyss. η', 67. et h. l. sic etiam νὶν et ἕ. jam autem Achilles non de suo sceptro loquitur, quod manu tenet, sed generatim de sceptris judicum, accipiendumque est νῦν pro τότε, ἐπεὶ ἐξελεπίσθη, quemadmodum *nunc* pro *tunc* dicitur nonnunquam ap. Latinos in oratione vividiore: v. Ovid. Met. 6, 666.; 9, 754. et quos praeterea locos commemoravimus ann. ad Octavam 505. — αὖτε. πάλιν. Sch. *postea*.

238. φορ. ἀντὶ τοῦ φέρουσι. — καὶ ἔστι πάνυ συνήθης ἡ λέξις παρὰ τοῖς ποιηταῖς. Ex E. idem: δικασπόλοι λέγονται οἱ περὶ δίκας πολοῦντες, ὡς οἰωνοπόλοι καὶ ὀνειροπόλοι οἱ περὶ οἰωνοὺς καὶ ὀνείρους. οἵτε — εἰρύαται. οἳ θέμιστας πρὸς Διὸς (h. e. παρὰ Διὸς, *ab Jove acceptum jus*, seu potius *auctoritate Jovis*. v. W et U.) φυλάσσουσι. — τὸ δὲ θέμιστας Δωρικόν. ὡς γὰρ χάρις χάριδος χάριτος, οὕτω θέμις θέμιδος καὶ θέμιτος, ἐξ οὗ τὸ θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον, πλεονασμῷ δὲ τοῦ σ θέμιστος, ὅθεν καὶ Θεμίστιος κύριον, καὶ ἀθεμίστια ἐν Ὀδυσσείᾳ τὰ ἄδικα. (cf. Matth. §. 71. ann. 1.).

240. Ἀχιλλῆος p. ἐμοῦ dictum est ἐμφατικῶς. sic Nisus ap. Virg. Aen. 5, 354.: *quae munera* Niso *Digna dabis?* cf. Liv. 1, 20. et ann. ad Soph. Trach. 153. — πόθος, ποθή, ut στρόφος στροφή, νόμος νομή, ῥόος ῥοή, πλόκος πλοκή: v. E. — haec est illa Ἀχιλλέως εὐχή, cui similis precatio Camilli in exilium euntis, ut mox cives desiderium

ξύμπαντας. τοῖς δ' οὔτι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ
χραισμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,
χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας."
Ὡς φάτο Πηλείδης, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, ἕζετο δ' αὐτός·
Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖσι δὲ Νέστωρ
ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής,

sui caperet. v. Appian. ap. Suidam h. v. annotavit H. cf. Liv. 5, 32.

242. χραισμεῖν. βοηθεῖν. εὖτ' ἂν. ὁπότ' ἄν. — ἀνδροφ. πολεμικοῦ. — ἀνδροφόνον αὐτὸν εἴρηκε πρὸς κατάπληξιν τῶν ἀκουόντων. Sch.

243. ἀμ. σπαράξεις. — Sch. ἀμύσσειν κυρίως τὸ ξέειν, inquit E, ὡς καὶ αἷμα ῥυΐσκεσθαι, οἱονεὶ αἱμύσσειν etc. v. Schn. v. αἶμος. τ', 284.: χερσὶ δ' ἄμυσσε Στήθεα. Latini haec et similia dicunt *cor* sive *animum rodere*, *edere*, *exedere*. hic ipse ζ', 201.: ὃν θυμὸν κατέδων, η', 210.: θυμοβόρου ἔριδος, Odyss. θ', 185.: θυμοδακὴς μῦθος, ut Horat. Od. 2, 11, 18.: *curas edaces*. v. K, W, U.

244. χωόμενος. *tibimet iratus*. Sch.: λυπούμενος etc. ὅτε non est intelligendum ὅτι, sed explicandum *quandoquidem*, ut Soph. Ajac. 747.: καθ' ἡμέραν Τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει, et Aristoph. Nub. 1169.: ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ πραγμάτων Ἕλκω σε κλητεύσοντα, ubi gloss. Brunck.: ὅτε, ἐπεί. cf. 412, 518, Matth. §. 548. ann., Th. §. 164, 9.; 321, 1.

245. ποτὶ — βάλε. tmesis. ποτὶ seu προτὶ est πρός. v. Matth. §. 31. etc. Sch.: προσέβαλε δὲ καὶ προσέῤῥιψε τῇ γῇ τὸ σκῆπτρον διὰ τὴν ὀργήν. sic etiam Telemachus Odyss. β', 80., ut W ann.

246. χρ. ἥλ. πεπ. χρυσοῦς ἥλους ἔχον, καὶ διαπεπερονημένων αὐτῶν ἠσφαλισμένον. Sch. — ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ χρυσόηλον εἰπεῖν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀργυρόηλον (ξίφος sive φάσγανον, vel θρόνον). E. cf. 15.

247. ἐμήνιε penultima brevi, ut μ', 10, Odyss. ρ', 14. etc., propter vocalem sequentem: nam proprie τὸ ι in μηνίειν producitur, velut β', 769. — Νέστωρ, fil. Nelei, qui Pylum Messeniam condidit, auctore Apollod. 1, 9, 9., ubi v. H. Obss. p. 60. 61. et cf. Nitzsch. ad Odyss. 3, 4. igitur ibi et Nestorem regnasse Mannertus *Geogr. d. Gr. u. R.* vol. 8. p. 538. aliique contendunt; nec negari potest, convenire in istam urbem maritimam (Thuc. 4, 3., Strab. 8, 4., p. 180. ed. Tauchniz.) Homeri narrationem Odyss. 2. extrema et principio tertiae rhapsodiae. at Cellarius Notit. orbis ant. 1. p. 1188.: „Tres in Peloponneso," inquit, „Pyli, Eliacus, Triphyliacus et Messeniacus. omnes alumno *Nestore* gloriabantur. quod vero Nestoris possessiones Hom. (β', 591. sequ., ε', 545., λ', 711.) ad utramque ripam Alphei disposuit, Strabo inde libro 8. p. 341. verosimillimum censet, Pylum Nestoris fuisse Triphyliacum, qui solus fuit circa fluvium Alpheum." probabiliter Nitzschius l. c. p. 136.: Demnach muss, wer Alles vereinigen will, mit Mannert S. 485. annehmen, Nestors Reich habe aus 2 ganz getrennten Theilen bestanden: aus Pisatis am Alpheios u. aus dem nordwestlichen Theile der spätern Landschaft Messenia" etc. de Nestore, olim juvene fortissimo, nunc sene prudentissimo atque eloquentissimo, v. quae dicit Agam. γ', 370 seqq. et cf. Nitzsch. l. l. p. 140. sequ.

248. ἀνόρ. ἀνώρμησεν, ἀνέστη. πῶς οὖν τὸ ἀνόρ. ἐπὶ τῷ Νέστορι ὁ π., τῷ ἐξώρῳ ἤδη, ἐχρήσατο; ἐπὶ νέων (νέῳ) γὰρ εἰκὸς ἦν τοῦτο λέγεσθαι. καὶ ῥητέον, ὅτι τὸ προνοητικὸν τῶν ὁμοφύλων νεανικὴν αὐτῷ περιτίθησι κίνησιν. οὐδὲ γὰρ γέροντα κυβερνήτην μέμψαιτο ἄν τις κινδυνεύοντος σκάφους ὑπὲρ τὸ δέον κινούμενον. Sch. τὸ δὲ λιγὺς οὐ λόγου ἁπλῶς, ἀλλὰ φωνῆς ἐστι ποιότης, ὡς τὸ λίγα κλάζοντες, ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἀρετή. οὕτω γὰρ καὶ οἱ κήρυκες λιγαίνειν λέγονται καὶ λιγύφθογγοι καλοῦνται, ὡς καὶ ἡ ἀηδών. λέγεται δὲ καὶ μάστιγξ λιγυρὰ καὶ ἠχὴ λιγύθροος καὶ ἄνεμοι λιγέες. ὀξυνομένου δὲ τοῦ λιγὺς — τὸ Λίγυς κύριον καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ἐθνικὸν βαρύνεται πρὸς διαστολὴν τούτου. (de hac re v. annot. ad Aristoph. Thesm. 1105., Aeschyl. Eum. 27.) — καὶ ὅτι, ὥσπερ ζητῶ καὶ ζητεύω, ὡς τὸ ζη-

τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή·
τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
„Ὦ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει!

τεύει βίοτον (Hesiod. Opp. et D. 400.), οὕτω καὶ ἀγορῶ, ἐξ οὗ ἀγορήσατο, καὶ ἀγορητής, καὶ ἀγορεύω, ἐξ οὗ τὸ μήτι φόβονδ' ἀγόρευε (ε', 252.). Ex E.

249. αὐδή. v. 92.

250. γεν., *aetates hominum*. — ὅτι γενεὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς οἱ τριάκοντα χρόνοι, μεθ' οὓς τελειοῦται ἄνθρωπος, ὡς δοκεῖ καὶ Ἡσιόδῳ ἐν τῷ μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλ' ἀπολείπων. (O. et D. 696.) τῷ τοίνυν Νέστορι δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίατο, τουτέστι παρῆλθον, ἤνασσε δὲ τῆς τρίτης γενεᾶς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ὄντων, τουτέστιν ὑπερέβη τὰ ἑξήκοντα ἔτη. — E. similiter Sch. sed Ap. γενεὰν h. l. interpretatur τὴν ἡλικίαν, ἀφ' ἧς δύναταί τις γεννᾶν. laxe Herodotus 2, 142.: γενεαὶ γὰρ τρεῖς ἀνδρῶν ἑκατὸν ἔτεά ἐστι. ridicule autem Naevius ap. Gellium 9, 7. Nestorem appellat *trisec lisenem*. cf. Nasonis interpp. Met. 12, 186 seqq. — rursum E: μέροπες δὲ οἱ ἄνθρωποι παρὰ τὸ φύσει μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα εἴς τε λέξεις καὶ εἰς συλλαβὰς καὶ εἰς στοιχεῖα, ὃ μηδεμία τις ἄλλη ἔχει φωνὴ παρὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων αὐδήν. — οἱ μέντοι τῆς ἡμετέρας θείας αὐλῆς (h. e. ecclesiae: v. Joh. 10, 1. etc.) μέροπας τοὺς ἀνθρώπους ἐπικληθῆναί φασιν ἀπὸ τοῦ μερισμοῦ ἤτοι διαμερισμοῦ τῆς ὀπός, ὃν ἔπαθον μετὰ τὸν τῆς Χαλάνης (scripserim Χαλδαίας. certe turrim Babyloniam dicit, de qua 1. Mos. cap. 11.) πύργον διαμερισθέντες ἁπανταχοῦ τῆς γῆς. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὄρνιθές τινες λέγονται μέροπες (apiastri: v. Aristot. H. A. 6, 1. 3., Plin. 10, 33.) —. εὕρηνται δὲ καὶ οἱ Κῷοι, τουτέστιν οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἔποικοι, Μέροπες ἰδίως καλούμενοι ὀνόματι ἐθνικῷ, καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶς Μεροπηΐς. εὑρεθήσεται δέ που καὶ κύριον ὄνομα ὁ Μέροψ ἐν τοῖς ἑξῆς. (β', 830.; λ', 329.) ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν μερόπων ἀνθρώπων ἐντελῶς πέφρασται, καθὰ καὶ τὸ βροτοὶ ἄνδρες· ὁ δὲ ἄλλως τοὺς ἀνθρώπους φράσας καταμόνας βροτοὺς ἢ μέροπας ἐλλείπει. posteriorem expositionem verbi μέροπες probavit K, cui altera doctior quam pro captu illius aevi esse videbatur. contra sentiebat W, linguaque magis quam ratione distinctos olim visos esse ab animalibus homines dicebat, similique hos nomine vocari ἀλφηστάς. cui adstipulatur J. H. Voss. ann. ad hymn. in Cer. 310., reddens ille τὸ μέροπας ἀνθρώπους isto quidem loco *viellautige Menschen*, hoc autem *redende Menschengeschlechter*, quae utrovis modo interpretari licet. nos hanc rem in medio relinquimus, nisi quod ipsi quoque putamus, prius faciliusque homines linguarum diversitatem quam discrimina ista grammatica animadvertisse, sicut hodieque pueris rudibusque hominibus usu venire solet.

251. τράφεν. ἐτράφησαν. pertinet haec vox ad primam aetatem hominum, quibuscum vixerat Nestor, ἐγένοντο ad posteriores, quas nasci viderat juvenis et senex. cf. 57, 266.

252. ἠγ. Sch.: πάνυ θεία, quemadmodum Ap.: ἠγάθεον (ζ', 133.), ἄγαν θεῖον. quam notationem E rejiciens (ἦ γὰρ ἂν ἐφύλασσεν, inquit, τὸ ν τοῦ ἄγαν ὁμοίως τῷ ἀγάννιφος Ὄλυμπος.) vocab. derivat ab ἀγῶ, ἀγάζω, ἀγαστός, ἀγαθός, ut ἠγαθέη sit ἡ ἀγαστή. enimvero Buttm. quoque *Lexil.* I. p. 48. τὸ ἠγάθεος nihil aliud esse censet quam ἄγαν θεῖος, τῷ α producto ut in ἠμαθόεις, ἠνεμόεις, ἠγερέεσθαι, ἠνορέη (ἤπειρος) etc., ν autem abjecto ut in ἀγάκλυτος propriisque multis nominibus; quemadmodum dicatur similis vox significationis ζάθεος. praeterea hoc epitheton ap. Hom., Pindarum (ἀγάθεος), Apollonium Rhod. (3, 981.; 4, 1131.), nonnisi in urbibus, regionibus, montibus, locisque sacris usurpari dicit, ut ἱερὸς et θεῖος, qua re notationem istam firmari.

254. Heynei exemplo scripsi ὦ πόποι, h. e. ὦ θεοί, ut ap. Soph. Oed. R. 165., ubi Schol. min.: πόπος παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεός. Plut. de aud. poëtis p. 225.: Δρύοπες δὲ πόπους τοὺς δαίμονας καλοῦσι. cf. interpp. Apollonii v. πόποι. argutantur E, Sch. et alii,

ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες,
ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν,
οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.
ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.
ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν
ἀνδράσιν ὡμίλησα, καὶ οὔποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον.
οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον,
[*Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.*]

quibus scribendum esse videtur, ut quidem scriptum est in plerisque libris vett., *ὢ πόποι*, quod Sch. interpretatur *φεῦ παπαί.* ceterum recte E: *σχετλιασμὸν δηλοῖ καὶ πάθος ψυχῇ ἐπὶ δεινοῖς τισι γινομένοις* etc. — *Ἀχ. γαῖαν. Ἀχαιούς.* regio dicta pro gente, quae eam incolit, per metonymiam. Sch. et W.

256. *κεχ.* aor. 2. cum reduplicatione. cf. 100. W.

257. *τάδε πάντα*, *omnem hanc altercationem.* *τάδε πάντα μαρν.* dictum est ut *ἔριδι μάχεσθαι* 8., ubi v. ann.

258. tmesis, *οἳ περίεστε μὲν πάντων τῇ βουλῇ, περίεστε δὲ καὶ τῇ κατὰ πόλεμον δεξιότητι*, ut ait E. de accusativis *βουλὴν* et *μάχεσθαι* v. Matth. §. 423.

260. de h. l. v., quos Cl. Heyneusque commemorarunt, Cic. Cat. 10, Plut. de sui laude v. 544, F., Themist. or. 15., Dio Chrysost. or. 57. — *ἀρείοσιν.* *βελτίοσι, κρείττοσιν.* — *ἠέπερ ὑμῖν.* *ἢ ὑμῖν.* Sch. perperam nonnulli: *ἡμῖν.* „sic Ven. cum Sch. A., scil. ex nostro decori sensu. v. E." H. *ἡμῖν ἐστί πως ὅμοιον τῷ οἳ νῦν βροτοί ἐσμεν*, inquit E, cui *ὑμῖν* videtur *πάνυ βαρὺ, ὡς μόνων τῶν δύο ἀριστέων καταφερόμενον.* sed cf. 262 — 272. Hessus: *namque ego saepe viris vobis melioribus olim Assuevi, gratusque fui.* et similiter J. H. Voss. interpretatione vernacula. cf. ejusdem *krit. Bl.* 1. p. 137. et U.

261. *ἀθ.* *ἠπείθουν, ἀπεδοκίμαζον.* Sch. — *μετήνεκται ἀπὸ τῶν ἀθέρων.* — *ἄχρηστοι δὲ οἱ ἀθέρες εἰς καρπὸν συγκομιζόμενοι. εἰσὶ δὲ στάχυες ἀγενεῖς, ἐφ' οἷς αἱ σταχυηλόγοι πονοῦνται, οὓς οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν ὁ γεωργός.* E. videtur proprie esse *paleam abjicere.*" H.

262. *ἴδωμαι*, *videro.* Th. §. 294, 6. cf. Odyss. *γ'*, 354, *π'*, 437. *Ex U.*

263. pugnae Lapitharum cum Centauris, feris et silvestribus montium Thessaliae incolis, vetus fuit fama accepta et a poëtis etiam peculiaribus *ἔπεσιν* exposita, quae sequi videtur Ovid. Met. 12, 210 seqq. cf. *β'*, 742, Odyss. *φ'*, 295. seqq., Hesiod. Scut. Herc. 178. seqq. *Ex H.* *Πειρίθοον.* Larissaeum, Ixionis fil., de quo Apollod. 1, 8, 2. etc. hi omnes fuere duces Lapitharum. v. Nasonis interpp. l. l. — *ποιμένα λαῶν.* *βασιλέα ὄχλων.* Sch. tropus frequens ap. Hom.: v. Seber. p. 448.

264. *Καινέα* *δισυλλάβως* pronuntiandum esse videatur, uti et *Θησέα* sequente versu, quoniam *α* finale illud produci solet, certe ap. Atticos. v. Cl. ad h. l., Etym. M. v. *βασιλεὺς*, Eurip. Androm. 1192. etc. rarum est *φονέα* postrema correpta ap. Eurip. Hec. 841. (870. Porson.) et duobus Electrae locis; quod Ionum more fieri dicit Schäferus Hecubae l. l., auctore Dracone p. 115. — de *Caeneo* E: — *ὁ μῦθος φύσει ἄτρωτον αὐτὸν εἶναί φησι, πλάττων καὶ ὅτι παρθένος εὐπρεπής ποτε γεγόνοι, καὶ Ποσειδῶνος αὐτῇ μιγέντος αἰτησαμένη ἀνὴρ γενέσθαι καὶ ἄτρωτος μεῖναι, ὧν ἤθελεν, ἔτυχε. λέγεται δὲ καὶ ὑπερφρονῆσαι. ἀκόντιον γὰρ, φασὶν, ἐν ἀγορᾷ μέσῃ πήξας εἰς ὀρθὸν θεὸν τοῦτο προσέταξεν ἀριθμεῖν. ὅθεν ἡ δίκη ποινὴν αὐτὸν ἀσεβείας εἰσπραττομένη πεποίηκεν ὑπὸ τοῖς Κενταύροις, οἳ δρυσί τε καὶ ἐλάταις αὐτὸν εἰς γῆν ἤρεισαν* etc. de Polyphemo Lapitha cf. Apollon. Arg. 1, 40., Orph. Arg. 166." K, W. — *ἀντίθεον.* *δῖον.* v. ann. ad 4.

265. Hesiodi versus Scut. Herc. 182., qui versus in multis Homeri codd. non legitur, cujusque nec ap. Scholiastas mentionem fieri annotavit W. Prolegg. ad Hom. p. 27.

κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.
καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθών,
τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· (καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
καὶ μαχόμην κατ' ἐμαυτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
τῶν, οἳ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο·)
καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον,
μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐών, ἀποαίρεο κούρην,
ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
μήτε σύ, Πηλείδη, θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ

266. ἐπιχθ. ἐπιγείων. Sch. epitheton perpetuum hominum, ut χαμαιγενὴς hymno in Ven. 108. et ap. Pind. Pyth. 4, 175. — τράφεν. 251.

268. Φηρσίν. θηρσί, θηρίοις. λέγει δὲ τοῖς Κενταύροις. Sch. Ap.: φῆρες. οἱ Κένταυροι, Αἰολικῶς, ἀπὸ τοῦ θηριώδη τὴν φύσιν ἔχειν, ἐν ὄρει ὄντες. οἱ δὲ Αἰολεῖς τὰ θηρία φηρία λέγουσιν (Th. p. 185.) etc. qui et h. l. profert et β', 743. idem: Ὅμηρος μόνος (μόνους. Villois.) τοὺς φῆρας εἴρηκεν, οὐδέποτε δὲ τὸν λέοντα φῆρα. cf. E. φῆρας alii etiam Satyros appellant, sed Eurip. Cycl. 597. θῆρας (germ. *Thiere*), ut ipsos Centauros, Soph. Trach. 1031. et pluribus locis ejus tragoediae. cf. W et U. — ὀρεσκ. E: — ὀρεσκῷοι θῆρες οἱ ἐν ὄρεσι κείοντες, ὅ ἐστι κείμενοι καὶ διάγοντες etc. ab ὄρος et κείω, κοῖος, κῷος. cf. Schn. v. ὀρέσκοιος. formam ὀρέσκοος usurpaverunt Aeschylus Sept. ad Th. 499. et Eurip. Hipp. 1219., Cycl. 233. — καὶ ἐ. ἀπ. ἐκπληκτικῶς, ὅ ἐστι κατὰ κράτος, αὐτοὺς ἐξαπώλεσαν. Sch. de ellipsi pronominis relat. v. 116.

269. μέν. h. e. μήν, sicut 273. et supra 77., ubi v. ann. perperam Sch.: καὶ τούτοις μὲν ἐγὼ etc. — μεθομ. συνανεστρεφόμην, συνεμαχόμην. Sch. sic, H annotante, λ', 502.: Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων Ἔγχεΐ θ', ἱπποσύνῃ τε.

270. ἐξ ἀπίης γαίης. ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης γῆς. Sch. derivatur adject. ἄπιος a praepos. ἀπὸ, ut ἄμφιος, unde ἀμφίον, ἄνιος, ἀντίος, ξυνὸς, πρόϊος, ab ἀμφὶ, ἀνὰ, ἀντὶ, ξὺν, πρό. non autem est Homerici usus nomen Ἀπία prima longa, quod significat Peloponnesum. v. Aeschyl. Suppl. 103, 236, Soph. Oed. Col. 1213., Buttm. *Lexil.* I. p. 67. seqq.

271. ἐμαυτὸν vett. edd., non ἔμ' αὐτὸν, quod nunc legitur in libris, auctore Aristarcho. cf. E. et dicit quidem Hom. ἕο αὐτοῦ, ἑοῖ sive οἷ αὐτῷ, non ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, sed idem et σεῦ αὐτῆς usurpat ξ', 397. et σαὐτῆς ζ', 490. bisque in Odyssea, praetereaque habet σαὐτοῦ Odyss. ξ', 185. et σαυτὸν κ', 389, Odyss. ι', 406. ubi putida mihi videtur recentiorum editorum scriptura σ' αὐτόν. scil., linguae progressu continuo, jam Homeri aevo haec coalescere coeperunt, manente tamen adhuc veteri usu, liberrimusque harum rerum poëta pro necessitate metri modo has modo illas formas adhibet, quas qui ad unam normam redigere student, ignorare videntur prisci temporis ingenium. — κατ' ἐμ. κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ δύναμιν. Sch. id H dicendum esse ait κατ' ἐμὲ (Xenoph. Oec. 11, 9.), non κατ' ἐμαυτὸν, hoc vero id significari putat, Nestorem non in turba Lapitharum pugnasse, sed seorsum pro se, pro sua parte. recte quidem. sic β', 366.: κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται, Virg. Aen. 5, 500.: *tum validis flexos incurvant viribus arcus* Pro se quisque *viri.* cf. Th. §. 274, 6.

271. κείνοισι, Centauris.

273. ξύνιον. (a ξυνίω, quod idem τῷ ξυνίημι prisco sermone. H secundum Aristarchum: ξύνιεν p. ξυνίεσαν, ut ἴεν μ', 33., μέθιεν Odyss. φ', 377. cf. W et U.) ἤκουον, ἐπείθοντο. Sch.

274. ὔμμες. v. Matth. §. 145.

275. ἀγαθός. *nobilis, princeps.* Sch.: καίτοι βασιλεὺς ὑπάρχων. cf. 131. — ἀπ. v. 230.

276. ἔα. αὐτήν.

277. sic Vatic. aliorum librorum monstra referre taedet. primus Turn. edidit Πηλείδη 'θέλ', quod fere probant viri docti. sed v. ann. ad 133.

ἀντιβίην, ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
σκηπτοῦχος βασιλεὺς, ᾧτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
εἰ δὲ σὺ κάρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
* Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
λίσσομ', Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὅς μέγα πᾶσιν
ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο."
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω.
εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;"

278. *ἀντ.* (intell. ὁδόν.) ἐξ ἐναντίας, Sch. *ἔμμορε.* v. Matth. §. 165. ann. 3.

279. *σκηπτ.* σκηπτοφόρος. — Sch. *ᾧτε.* ᾧ, ᾧτινι. cf. ann. ad 176.

282. nulli rei est αὐτὰρ, sive id interpreteris δὲ vel καὶ, ut Odyss. η', 121. explicandum putat H *et praeterea*, quo sensu dictum esse contendit Odyss. ο', 159.; quae nemo facile largietur viro doctissimo. mitto alios. corrupta vox est, sed remedium in promptu. scribamus sensu praeclaro: αὖ γὰρ ἔγωγε λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ etc., *iterum enim precor, ut Achilli remittas iram tuam.* similes Γ et Τ litterae, saepeque mixtae in codd.; quod et h. l. factum. — *Ἀτρείδη, σὺ δὲ* — p. σὺ δὲ, Ἀτρ., ut β', 344, φ', 448, aliisque locis, etiam Atticorum, quae protulit Th. p. 396. cf. Porson. ad Eurip. Or. 614, nos ad Soph. El. 143.

284. *ἕρκος.* περίφραγμα, τεῖχος. Sch. — ἵνα νοῆται ὁ Ἀχ. οἷά τι κατὰ τῶν πολεμίων πυργοειδὲς ἔρυμα ἵστασθαι, ὁποῖος καὶ ὁ Αἴας ἐν τοῖς ἑξῆς που ῥηθήσεται. (dicere videtur η', 219. cf. Soph. Oed. R 1137. et Callini eleg. versu penultimo.)

285. ridet hujusmodi repetitiones Homericas Martialis, cum dicit 1, 46.: *Edita ne brevibus pereat mihi charta libellis, Dicatur potius: τὸν δ' ἀπαμειβόμενος.* sed talia ornare variando vix potuit magnus vates, certe noluit, infinitum eundemque putidum fugiens laborem. pluribus eum defendit, similiaque etiam artificum, minus necessaria negligentium, exempla proposuit Klotzius Epist. Homer. p. 144 seqq. bene Cic. Oratore c. 23.: *solutum quiddam sit, — et quod indicet non ignoratam negligentiam de re hominis magis quam de verbis laborantis.*

286. *κατὰ μοῖραν.* κατὰ τὸ προσῆκον, κατὰ τὸ πρέπον. Sch. proprie: *secundum partem*, quae cuique tribuenda est. recte partiri ac distribuere aliquid, sive in judicio, sive apud mensam aliasque, est viri justi et prudentis. hinc κατὰ μοῖραν facere aut loqui dicitur is, qui *recte* atque *ordine* facit aut loquitur. idem ρ', 716. dixit κατ' αἶσαν ἔειπες (v. Ap. v. αἶσα), et η', 121. αἴσιμα παρειπεῖν. cf. K, W et ann. ad 306. E ἀτμήτως: *ἀλλ' ὅδ' ἀ. ἐθ. πάντων περιέμμεναι ἄλλων*, quemadmodum περίειμι legitur Odyss. τ', 326., περίεσσι Odyss. σ', 248. paulo saepius hic reperiuntur disjuncta περὶ — εἰμὶ, περὶ — ἦεν et alia id genus. contra oratores, ap. quos tamen non ita frequens est περιεῖναι seu περιγίγνεσθαί τινος. sine genitivo Xenophon Exp. Cyri 3, 4, 33.: πολὺ περιῆσαν οἱ Ἕλληνες. Sch.: τουτέστιν, inquit, πάντων θέλει ὑπερέχειν.

289. *σημ.* προστάσσειν. Sch. tautologiam irati notat E. τιν', τινὰ, aliquem, *me.* v. Matth. §. 487, 3., Soph. Ant. 707. et cf. 296. male scripserunt ἅτινα pro ἅ, contra usum Homeri, ap. quem ὅστις valet *quisquis.*

290. *αἰχμ.* πολεμικόν. (152.) *ἔθεσαν.* ἐποίησαν. *αἰὲν ἐόντες.* διαπαντὸς ὄντες, ἀθάνατοι. Sch.

291. *τοὔνεκα.* τοῦ ἕνεκα, τούτου χάριν. — *προθέουσιν* a προθέω, προτίθημι. *προθέουσι μυθήσασθαι ὀνείδεα*, quemadmodum dicitur προτιθέναι λόγον, *facere potestatem dicendi.* v. Xenophon Mem. Socr. 4, 2, 3. *num propterea permittunt ei conviciari?* ἅπαξ λεγόμενον.

Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
„ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅττι κεν εἴπῃς.
ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὀΐω.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης
οὔτε σοὶ, οὔτε τῳ ἄλλῳ, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·
τῶν δ' ἄλλων, ἅ μοί ἐστι θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο.
εἰ δ', ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε·
αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί."
Ὣς τώγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένω ἐπέεσσιν
ἀνστήτην, λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Πηλείδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἐΐσας

292. ὑπ. ὑποβάλλων τὸν ἴδιον λόγον Ἀχιλλεὺς, καὶ μεσολαβήσας τὸν Ἀγαμέμνονος, πρὶν ἢ σιωπήσει αὐτὸς εἰπών. Sch. similiter alii grammatici. saepe tamen ὑποβάλλειν nihil aliud est quam *respondere*, et ὑποβλήδην *respondendo*, velut Apoll. Rhod. 3, 401. dixit: καὶ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπε, „κακῶς", inquit Schol., sed ipse κακῶς. nihilominus h. l. τὸ ὑπ. reddiderim *interpellando*, quod decet Achillem vehementer irritatum.

293. οὐτιδ. *nihili homo*. v. Schn. h. v. et cf. 231.

295. ταῦτα, *ista*, quae Agam. dixit 146.

298. μαχ. μαχοῦμαι. Sch. cf. 153. Schol. Ven. A: οὕτως, διὰ τοῦ η, μαχήσομαι, οὐ διὰ τὸ ες, μαχέσσομαι. qui μαχήσομαι in Massiliensi, Argolica, Sinopica, Antimachi et Aristophanis recensione fuisse ait; nec aliter, Schol. B auctore, ipse Aristarchus; sed Heracleon, nescio qua de causa, nomina quidem per η, sed verba per εσσ scribi jubebat, velut Σολύμοισι μαχέσσατο ζ', 184. sic etiam Bentl. codd. fluctuant, et habet sane utraque ratio quo se tueatur. v. H, qui olim ε et η non distincta esse ait, itaque scripsisse veteres μαχέσομαι, μαχέσατο et similia, etiam cum altera horum vocabb. syllaba producenda esset, quam deinde grammaticorum alii in η, alii in εσσ mutarint. idem annotavit, rari generis esse Theocriteum γαμεθεῖσα p. γαμηθεῖσα 8, 91., cujus simile videtur μαχέσονται β', 366., nec ejus formae patrocinium praetexendum putem τῷ μαχέσσομαι.

300. τῶν δ' ἄλλων. *quod autem ad cetera attinet*. v. Matth. §. 320, 3. — θοῇ. 12.

301. ἀνελών, λαβών, ἢ ἀφελόμενος. Sch. cf. E. perperam quidam codd. ἂν ἑλὼν, bis illata ἂν particula, more Atticorum.

302. εἰ δ'. εἰ δὲ βούλει. v. E et Th. p. 517. contrario sensu dicitur εἰ δ' οὖν Eurip. Hipp. 486, Soph. Ant. 678 etc. cf. 524.

303. ἐρ. περὶ δ. περιῤῥυήσεται τῷ δόρατι. Sch. alias ἐρωεῖν est ὁρμᾶν. v. lexica. Schol. B et L: ἐναργῶς δὲ πέφανται τὸ περὶ δόρυ μεθ' ὁρμῆς ἐκχεόμενον αἷμα· καὶ ταύτας ἐμψύχους ἔλεγεν εἶναι παρ' αὐτῷ (Homero) λέξεις Ἀριστοτέλης. *Ex H.*

304. ἀντ. μαχ. ἐπ. cf. ann. ad 8. Sch.: ἐναντίοις, ὅ ἐστι στασιαστικοῖς λόγοις.

305. ἀνστ. ἀνεστήτην. *surrexerunt* abituri. — λῦσαν. plur. pro duali usurpatus. v. Matth. §. 300. E: ὅτι τὸ τὴν σύναξιν σκεδάννυσθαι λύεσθαι λέγει. φησὶ γὰρ λῦσαν δ' ἀγορὴν, καὶ λῦτο δ' ἀγὼν (ω', 1.), καὶ ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. (Odyss. β', 69.) — παρὰ νηυσὶν, in castris navalibus. cf. 306 etc.

306. ἐΐσας. ἰσοτοίχους, ἰσοπλεύρους, ut Sch. aliique reddunt. Ap.: τὰς νῆας τὰς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἴσως πλεούσας. ὅταν δὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας (Odyss. σ', 248.), εὐκράτους, ἀγαθάς. cognatum est aequum justo, recto, bono. cf. ann. ad 286. itaque νῆας ἐΐσας, h. e. ἴσας, etiam interpretari licet *bonas*, agiles, bene fabricatas. proprie autem δαῒς ἐΐση dicitur 468. et aliis Homeri locis, h. e. epulae, in quibus portio cuique sua aeque tribuitur, *ein gleichvertheiltes, gemeinsames Festmahl*, ut exponit J. H. Voss. *krit. Bl.* 1. p. 207.

ἤϊε σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν·
Ἀτρείδης δ᾽ ἄρα νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσεν,
ἐς δ᾽ ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν, ἐς δ᾽ ἑκατόμβην
βῆσε θεῷ, ἀνὰ δὲ Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον
εἷσεν ἄγων· ἐν δ᾽ ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Οἱ μὲν ἔπειτ᾽ ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα·
λαοὺς δ᾽ Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
οἱ δ᾽ ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ᾽ ἔβαλλον·
ἔρδον δ᾽ Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας
ταύρων ἠδ᾽ αἰγῶν παρὰ θῖν᾽ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
κνίσση δ᾽ οὐρανὸν ἷκεν, ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.
Ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ᾽ Ἀγαμέμνων
λῆγ᾽ ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ᾽ Ἀχιλῆϊ,
ἀλλ᾽ ὅγε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,

307. Μεν. filio Menoetii Aeginetae atque Argonautae, de quo Apollod. 1, 9., de ipso Patroclo autem 3, 10. et 13. cf. Hederich. lex. myth. p. 1588 sequ.

308. προέρυσσεν. καθείλκυσεν. Sch. deduxit, deduci jussit.

309. ἔκρινεν. κατηρίθμησεν, ἐπελέξατο. Sch. — ἑκατ. v. 65, 315. sequ.

310. βῆσε. ἐνεβίβασεν, ἐνέθηκεν. Sch. Matth. § 417. — καλλιπ. 143.

311. εἷσεν. Matth. §. 234. — ἀρχός. 144. — πολύμητις. πολύβουλος, συνετός. Sch. epitheton Ulyssis, uti et πολύτλας.

312. ἀναβ. νῆα. Sch. cf. 143. sequ. Sch.: ἐπιβάντες. — ὑγρὰ κέλ. τὴν διὰ θαλάσσης ὁδόν. Sch. κέλευθα dictum p. κελεύθους per metaplasmum. οὕτω γάρ, inquit E, καὶ τοὺς μηροὺς μηρὰ λέγει ἡ ποίησις, καὶ τοὺς ῥύπους ῥύπα, ὡς καὶ Θεόκριτος (15, 20.) ἅπαν ῥύπον. καὶ τὰ ζυγὰ δὲ τοῦ τοιούτου εἴδους εἰσίν. ὡσαύτως καὶ τὰ δεσμὰ καὶ τὸ γυμνάζει τὰ τράχηλα παρὰ Καλλιμάχῳ. οὕτω δὲ καὶ τοὺς λύχνους καὶ τοὺς δίφρους λύχνα καὶ δίφρα φασὶν οἱ παλαιοὶ etc.

313, 4. lustrat Agam. Graecos et sacra facit, cum pestis causa (Paus. 8, 41.), tum ad placandum Apollinem ob injuriose habitum ejus sacerdotem. v. Feith. 1, 6, 4. E: ὅτι λύματα ἐλέγοντο τὰ καθάρματα, οἱονεὶ λούματά (? rectius dixisset λοίματα, λοίμας. v. Schn. v. λοιμός.) τινα ὄντα, ἅπερ ἐν τῷ λούεσθαι ἀπεβάλλοντο, καὶ τὸ καθαίρεσθαι ἀπολυμαίνεσθαι. καὶ ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς αὕτη καιριωτάτη λέξις ἐν ταῖς ἐπὶ θυσίᾳ καθάρσεσι. — διὰ τί δὲ εἰς τὴν ἅλα ἢ πάντως διὰ τὸ φύσει ῥυπτικὸν εἶναι τὸ τῆς θαλάσσης ὕδωρ; εἰς τὴν ἀπέριττον οὖν (h. e. purum. Eurip. Iph. T. 1094. sive 1161. ed. Seidl.: θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά, ubi v. ann.), φασί, τὰ περιττώματα ἔβαλλον etc. cf. Hase Class. Alterthumsk. 1. p. 94. sequ. et Nitsch. de antiqq. gr. 1. p. 673. seqq. — ἄνωγεν. ἐκέλευσε, προσέταξεν. Sch.

315. ἔρδον. ἐπετέλουν, ἔθυον. Sch. cf. 147. — τελ., τελείας. E: ὅτι δηλοῖ καὶ ἐνταῦθα (ut 66.) ὁ π., τέλεια δεῖν εἶναι τὰ θυόμενα. — ὥσπερ δὲ φθόγγος φθογγήεις (et ἦχος ἠχήεις, quod usitatius), οὕτω τέλος τελήεις, οὗ θηλυκὸν ἡ τελήεσσα.

316. ἀτρυγ., ἀκάρπου, a τρύγη et τρυγᾶν, p. ἀτρυγητοῦ (Th. gr. §. 168.), „τρύγην μὴ ἐχούσης, τὸν καρπόν," inquit Ap., „πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς γῆς." cf. E et Sch. sic περίῤῥυτα ἀκάρπιστα πεδία Σικελίας mare Siculum dixit Eurip. Phoen. 204., ipse autem Hom. etiam aethera vocat ἀτρύγετον ρ', 425., sicut Pindarus ἔρημον Ol. 1, 18. v. K. W.: „Es ist der erste Kindesblick eines Volkes, das Erde mit Wasser und Luft vergleicht."

317. ἷκεν. Ionum forma et Dorum. v. Aristoph. Ach. 776, Lys. 87. Toup. Emendd. Suidae vol. 1. p. 94.: „verbum ἵκειν," inquit, „Musa Attica ignorat." cf. E ad h. l. et Bast. Ep. crit. p. 232. et Append. p. 52. — ἑλ. περι. h. e. περιελισσομένη καπνῷ, per anastrophen. v. E. perperam libri: περὶ καπνῷ.

318. πέν. ἐνήργουν, ἔπραττον. Sch. a πένομαι, unde πέπονα, πόνος, ut a τέμνω τέτομα, τόμος. W.

319. ἐπηπ., androhte. W. v. 218.

320. sequ. Ταλθ. τε καὶ Εὐρ. horum inprimis celeber est Talthybius, de quod Herod. 7, 134.: ἐν γὰρ Σπάρτῃ ἐστὶ Ταλθυβίου ἱρόν· εἰσὶ δὲ καὶ ἀπό-

τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε·
„Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
ἐλθὼν ξὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται."
Ὣς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
τὼ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην.
τὸν δ' εὗρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
ἥμενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
τὼ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλῆα
στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
„Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν!
ἆσσον ἴτ'· οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,

γονοι, Ταλθυβιάδαι καλεόμενοι, τοῖσι αἱ κηρυκηΐαι αἱ ἐκ Σπάρτης πᾶσαι γέρας δίδονται. Paus. 7, 23., Aegii, nobilis oppidi Achajae, memorabilia describens: καὶ Ταλθυβίου, τοῦ κήρυκος, inquit, τάφος. κέχωσται δὲ Ταλθυβίῳ καὶ ἄλλο μνῆμα ἐν Σπάρτῃ, καὶ αὐτῷ αἱ πόλεις ἐναγίζουσιν ἀμφότεραι. cf. Paus. 3, 12. ap. ipsum Hom. Talthybius audit θεῖος κήρυξ δ', 192. et θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν τ', 250., saepiusque memoratur quam Eurybates, cujus nomen praeterea legitur tantum ι', 170.; nam alius est Eurybates Ithacensis, praeco Ulyssis, β', 184. et Odyss. τ', 247. — de praeconibus, qui regibus ad omnia ministeria publica praesto erant, v. Feith. 2, 5, 2 — 5. et Köpkei disputationem libro germ. de re bell. Gr. p. 254. seqq. cf. etiam ann. ad 334. — ὀτρηρώ. σπουδαῖοι. παρὰ τὸ ὀτρύνω. Sch. Ap.: ὀτρηροί. ἐναργεῖς καὶ ἐπεστραμμένοι· καὶ τὸ ὀτραλέως ταχέως etc. cf. Schn. h. v. dictum velut formula: v. Odyss. α', 109.

323. ἀγ. ὥστε ἄγειν. K. alii infinitivum sensu imperativi accipiunt per asyndeton, quo non est opus.

325. πλεόν. intell. ἀνδράσι, non κτήμασιν, ut putant Scholiastae propter 300. quanquam ne illud quidem rejicit E: ὡς οἷα καταδημαγωγοῦντος τοῦ βασιλέως τοὺς Ἕλληνας, ὡς δυναμένους τῷ Ἀχιλλεῖ ἀντεπεξάγεσθαι, περὶ ὧν καὶ φθάσας εἶπεν (174.) ὅτι πάρεισί μοι καὶ ἄλλοι etc. cf. 299. 281.: ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει. Odyss. χ', 13.: μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσιν. cf. Odyss. π', 88., et solet ita dici πλέονες. πλεόνεσσι μέτ' ἀνδράσι dixit ο', 62. rarius est πλεόνεσσι δεσμοῖσι Odyss. μ', 54. et 164. — ῥίγιον. φρικωδέστερον καὶ χαλεπώτερον. Sch. sic etiam 563. et saepius.

326. προΐει. v. 3, 218. — κρατ. — ἔτελλεν. 25.

330. οὐδὲ — γήθησεν. ἀλλ' ὑπερελυπήθη δηλονότι. dictum σχήματι τῷ κατὰ ἀπόφασιν, ὡς καὶ ὅτε εἴπῃ (ο', 11.) τὸ οὐ γάρ μιν ἀφαυρότατος βάλεν, ἀλλὰ δηλαδὴ ὁ ἰσχυρότατος. *Ex E.* imitatur Virg. 6, 392. Horat. Od. I, 28, 14.: *non sordidus auctor Naturae verique.* cf. Eurip. El. 816. etc.

332. ἐρ. ἀνηρώτων. Sch. *nec alloquebantur*, vel *salutabant eum* (veriti dicere punito χαῖρε) *nec sciscitabantur*, utrum tradere vellet Briseïdem, necne.

334. Διὸς ἄγγελοι καὶ ἀνδρῶν appellantur praecones, quia in judiciis versantur ap. reges, juris vero auctor est Jupiter cum Themide, ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει, ut ait β', 69. addit E, etiam in sacris eos ministrare, et originem ducere a Mercurio, Jovis filio. cf. Sch. h. l. item ann. ad Eurip. Heracl. 271. et superius ad 320 sequ. Διῒ φίλοι vocantur θ', 517. ceterum hoc dictum est breviter et ἐλλειπτικῶς: nam integra oratio sic haberet: ἠμὲν Διὸς ἄ. ἠδὲ κ. ἀ., *et Jovis nuncii, et etiam virorum* sive *hominum*; suntque hae proprie particulae asseverandi, ἦ μὴν, ἦ δή. v. β', 789, ο', 226, 642. et in superioribus perscriptum locum Odysseae. inconsiderate igitur E: ὅρα δὲ ἐν τῷ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, ὡς ἐκ παραλλήλου κεῖται ὁ καὶ καὶ ὁ ἠδὲ, κείμενοι ὡς σύνδεσμος εἷς.

335. ἆσσον (Matth. §. 132.) ἴτ'. ἐγγὺς παραγενέσθε. — ἐπαίτιοι. αἴτιοί ἐστε. πεπαιδευμένως δέ· οὐ γὰρ δεῖ τὰς ἰδίας ἐφ' ἑτέρους μετάγειν,

ὃ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
ἀλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
καί σφωϊν δὸς ἄγειν. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων
πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων,
καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴποτε δ' αὖτε
χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοιῇσιν φρεσὶ θύει,
οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
*ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί."
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ·
ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρῃον,
δῶκε δ' ἄγειν. τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν.
ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν.

hac incensus injuria juvenis acer statuit se cum Myrmidonibus a societate belli sejungere; quod propositum a matre ejus Thetide confirmatur, quae et supplicanti ultionem promittit.

Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
δακρύσας ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθεὶς

ὡς κύνα κατὰ τοῦ βεβλημένου λίθου. Sch.

337. Πατρ. p. Πατρόκλεες a Πατροκλέης, unde Πατροκλῆς, ut Ἐτεοκλέης, Ἐτεοκλῆς. saepius vocatur Πάτροκλος: v. 345, θ', 476, ι', 201, π', 478. etc.

338. μάρτυροι. forma antiqua, quae post obsolevit. v. Sext. Empir. adv. gramm. p. 260., E, H et h. l. et ad β', 302.

339. πρὸς θεῶν, *apud deos.* cf. Matth. §. 590, δ. — μακ. — εὐδαιμόνων. Sch. ζ, 138.: θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. contra homines ὀϊζυροὶ ν', 569, Odyss. δ', 197. W.

340. ἀπ. ἀπηνοῦς, χαλεποῦ, σκληροῦ. Sch. — εἴπ. δ'. h. e. εἴποτε δή. nihil mutandum est, ne infuscemus antiquitatem, etsi λ', 137. legitur εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο et ibidem 386. εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον per synizesin, quibus etiam ipsis locis haud male scripseris εἰ μὲν δ': sed ne ibi quidem latum unguem recedendum est a scriptura librorum, quoniam haec magis magisque excultae linguae sunt vestigia.

341. ἀεικέα λοιγὸν, *indignam calamitatem*, λοιγὸν, ὃν οὐκ ἔοικε τλῆναι. K. Sch.: αἰκιστικὸν, χαλεπόν. dictum per λιτότητα, ut W ann. cf. 398, 456, ι', 491. etc.

342. τοῖς ἄλλοις. v. 11. — ὀλοιῇσι (nam ita scribendum est, non ὀλοίῃσι) codex Ven. et Schol. A, quemadmodum scriptor antiquissimus hymni in Ven. 225.: ξῦσαί τ' ἀπὸ γῆρας ὀλοιόν. cf. E, item Hesych. et Etym. v. ὀλοιῇσι. vulgares libri ὀλοῇσι, metro durissimo, cui ut succurreret, digamma Aeol. inferciri jussit H, idque, si diis placet, duplicatum. Sch.: ὀλοῇσιν. ὀλεθρίαις.

343. οἶδε νοῆσαι, ut οἶσθα ἐνιδεῖν ap. Soph. Phil. 811. Liv. 38, 52.: — *quam ut reus esse sciret.* cf. ann. ad Soph. Ant. 450, Aristoph. Vesp. 364. *nec scit*, h. e. nec potest per indomitum animum superbiamque, *vel prospicere vel retrospicere.* Sch.: πρ. καὶ ὀπ. τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. τουτέστιν, οὐκ οἶδε προσκοπῆσαι καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀπόβασιν τοῦ πράγματος. E.: — ἐπεὶ οὐκ οἶδεν ὅτι, ὥσπερ τὰ πρὸ τούτου δι' ἐμοῦ πολεμαρχοῦντος ἠνύητο, οὕτω καὶ τὰ ἐσύστερον etc. est haec descriptio viri prudentis, quem negat esse Agamemnonem. cf. γ', 109. σ', 250. et Odyss. ω', 452.: ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. idem sine metaphora dicitur 70., ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα etc.

344. μαχέοιντο Ἀχαιοί. recte H.: „hiatus non est Homericus, etsi non aliter Ven., Schol. A et Schol. Theocr. 3, 24." etc. scribendum esse arbitror μαχεοίατ' secundum Barn., Bentlejum, Payneum. μαχέοιτο legitur 272., nec ineptus huic loco est optativus: v. Matth. §. 518. ann. 1. maluit tamen Th. p. 545. fut. indic. μαχέονται.

345. ἐπ. cf. 218.

348. κίεν. cf. 35.

349. ἄφαρ. εὐθέως, ταχέως. νόσφι. χωρίς. λιασθείς. (a λιάζεσθαι.) χωρισθείς. (Hesych. ἐκκλίνας.) Sch. ὅτι συμπαθεῖς οἱ ἥρωες παρὰ τῷ π. καὶ ἑτοιμοδάκρυες. καὶ ἔστιν ἀγαθοῦ ἤθους τὸ τοιοῦτον παραστατικόν· διὸ καὶ ἡ

θίν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς, ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·
„Μῆτερ, ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα,
τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
ἦ γάρ μ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.“
Ὣς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, ἠΰτ' ὀμίχλη,

παροιμία φησὶν ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. (Plutonem *illacrimabilem* dixit Horat. Od. II, 14, 6.) Ἀχιλλ. οὖν ἐνταῦθα τῆς Βρισηΐδος ἀφαιρεθεὶς δακρύει, καὶ μετ' ὀλίγα δακρυχέων προκαλεῖται τὴν μητέρα καὶ βαρυστενάχων· καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ (ι', 14.) ὁ Ἀγαμ. οἷα κρήνη μελάνυδρος προῤῥέει τὰ δάκρυα· (cf. π', 3.) καὶ ὁ Πάτροκλος δέ που (π', 7.) ὡς κόρη νηπία δακρύει, καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ τῶν ἡρώων ὅμοιά τινα πάσχουσι. (cf. η', 426, κ', 377, Odyss. δ', 195. sequ.) — οὐ γὰρ ἀπαθὴς ὁ σπουδαῖος, ἀλλὰ μετριοπαθής. ἀρκεῖ δὲ αὐτῷ (Achilli) ὅτι οὐκ ἀντελάβετο τῆς Βρισηΐδος, καὶ ὅτι οὐδὲν εἶπε βαρὺ πρὸς τοὺς κήρυκας (qui erant ἄσυλοι, *inviolabiles*, καὶ ἐξῆν αὐτοῖς πανταχόσε ἀδεῶς ἰέναι, ut ait Pollux 8. p. 159. v. Animadv. in Feith. p. 84.), οὐδὲ ἔπραξεν. εἰ δὲ δακρύει, μέτριον τοῦτο πάθος καὶ οὐ πάνυ ἐπίμομφον· ὁ δὲ καὶ τοῦτο αἰδεῖται ποιῶν· διὸ καὶ νόσφι τῶν ἑταίρων ἑζόμενος δακρύει ὅτι ἠτίμωται. οὐ γὰρ φιλογύνης ὁ νεανίας (etsi Briseïdem ἄλοχον θυμαρέα vocat ι', 336.), ἀλλὰ φιλότιμος. ὁ μέντοι παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ Αἴας οὐδὲ ἐπὶ τοῖς μεγίστοις τῶν κακῶν ἐδάκρυσεν· (videtur dicere Ajacis Soph. 304. seqq.) ἐμβριθὴς γὰρ ἐκεῖνος, καὶ μεγαλόθυμος, καὶ μανίας ἐγγύς. E. cf. Soph. Philoct. 258, Oed. R. 1393. Xenoph. Cyrop. 1, 7.: ἐδάκρυσεν, ὥσπερ εἰκός. v. Lessingii Laocoon p. 6, K, W., qui refutat reprehendentem στωϊκῶς, more recentiorum, hasce Achillis lacrimas Plutarchum de aud. poëtt. c. 8.

350. πολ. λευκῆς διὰ τὸν ἀφρόν. Sch. propter albicantem spumam littoribus illisi maris. cf. K. contra πόντος, h. e. altum, dicitur οἴνοψ, μέλας, κυάνεος, πορφύρεος, „ὅτι ἔοικε τὸ παλαιὸν ὁ οἶνος μέλας εἶναι τὴν χρόαν,“ inquit E, „μήπω περιεργασαμένης τῆς τρυφῆς τούς τε λευκοὺς, καὶ τοὺς κιῤῥοὺς, καὶ τοὺς ἀνθοσμίας. καὶ βότρυες δὲ ὡσεπιπολὺ τοιοῦτοι· οἷον μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν (σ', 562.) etc. de vino nigro Athen. p. 26. B, quem citavit Feith. p. 279.: δυναμικώτατος γάρ ἐστι καὶ μένων ἐν ταῖς ἕξεσι τῶν πινόντων πλεῖστον χρόνον. cf. Odyss. ι', 196. seqq., Iliad. λ', 638. etc.

351. ὀρ. ἐκτείνας. Sch. cf. 450, ι', 568 — 570. porriguntur manus precantium ad coelum, mare, terram, locosque eos, in quibus versari creduntur numina invocata. E K et W.

352. μιν περ ἐόντα, *quamvis haud vitalem*, cum tamen a dea ortus sim. Sch.: μιν. ὀλιγοχρόνιον. duplex fatum, quod Achilli destinatum erat, ipse enarrat ι', 410 seqq.

353. πέρ, *saltem*. W. cf. 508. Vratisl.: τιμὴν μέν. Vindob. τιμ. πέρ μιν. — Sch.: ἐγγυαλ. ἐγχειρίσαι, παρασχεῖν.

354. ὑψ. ὁ ἐν ὕψει ἠχῶν, ὅ ἐστι βροντῶν. βρόμος δὲ κυρίως (?) ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς ἦχος. — οὐδέ με τυτθόν. οὐδ' ὀλίγον με. Sch. — εὐρ. epitheton Agamemnonis praeterquam λ', 750., ubi Neptuno tribuitur. saepius in Iliade legi consentaneum est; in Odyssea semel usurpatur, γ'. 248.

356. ἀπ. ἀφορίσας, ἀφελόμενος. Sch. de hoc verbo v. Buttm. *Lexil.* I, p. 75. seqq. et in gr. gr. Matth. §. 223, Th. p. 171, O et p. 332, 23. — αὐτὸς pertinet ad ἔχει.

358. πατρὶ γέρ. τῷ Νηρεῖ. (Virg. Georg. 4, 392.: *grandaevus Nereus*. — ἀφ' οὗ καὶ Δωρίδος, τῆς Ὠκεανοῦ, αἱ Νηρηΐδες. Sch. cf. Hesiod. Theog. 233., Apollod. 1, 7, 4. et ibi H. — versus repetitus infra σ', 36. habitat autem Nereus cum aliis diis marinis in fundo maris Aegaei (Apollon. 4, 771. sequ.), ubi et regia. v. Excurs. 2. ad Virg. Georg. 4. H.

359. καρπ. ταχέως. ἀνέδυ. ἀνῆλθεν. (cf. 496.) ἠΰτ' ὀμ. (ὡς ὀμ. hoc videtur excidisse. de verbo ἠΰτε v. in-

καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,
χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
„Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω."
Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω;
ᾠχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος,

primis Buttm. *Lexil.* II. p. 227. seqq.) ἔστι δὲ ὁμ. ὁ παχὺς καὶ ὑγρότατος ἀήρ. Sch. ἠΰθ' ὀμίχλη Vratisl. b. et a. a m. 2.; at Ionicum est ὀμίχλη, quod docet Etym. hoc ipso versu adscripto. H. cf., si tanti est, E. idem: ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν (ω', 80.) δαίμονά τινα (Iridem) καταδυομένην εἰς τὴν θάλασσαν μολυβδαίνῃ εἰκάσει· βάρους γὰρ χρεία τοῖς καταδυομένοις. ἐνταῦθα δὲ τὴν Θέτιν ἀναβαίνουσαν ἐκ θαλάσσης ἀναδῦναι λέγει καθὰ ὀμίχλην· καὶ γὰρ καὶ οἱ ἀναδυόμενοι κουφότητος δέονται, καὶ ἡ ὀμίχλη τοιοῦτόν ἐστι. alias nebula circumfusi adveniunt dii, velut ε', 186, ο', 308, Hesiod. Theog. 9., Ovid. Met. 12, 595., Virg. Georg. 4, 424., quae loca indicavit K. cf. Horatii interpp. ad Od. I, 2, 31.

361. κατ. p. κατέῤῥεξεν, quod est Atticorum. sic ε', 373.: τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε; etc. — argute Sch.: κατέψηξε, καθωμάλισεν. argute idem: ἔπος — ὀνόμ. τόν τε λόγον εἶπε, καὶ τὰ μέρη αὐτοῦ διεξῆλθε. fuerunt quoque, qui τὸ ἐξονόμαζεν interpretarentur ἐξ ὀνόματος ἐκάλει. quos refellens E: ὅπερ ἐν πολλοῖς, inquit, οὐκ ἀληθὲς εὑρεθήσεται. ὥσπερ οὐδὲ ἐνταῦθα· οὐ γὰρ Ἀχιλλέα προσφωνεῖ τὸν υἱὸν ἡ Θέτις ἐξ ὀνόματος, ἀλλὰ Τέκνον, φησὶ, τί κλαίεις; οἱ δὲ ἀκριβέστεροι ἀντὶ τοῦ ἐλάλησεν ἁπλῶς, ὡς εἶναι ἐκ παραλλήλου ταυτὰ τό τε ἔφατο ἔπος καὶ τὸ ἐξον., ὥσπερ καὶ ἐν τῇ σ' ῥαψῳδίᾳ (9.) φησὶ διαπέφραδε καί μοι ἔειπε etc. formula frequens: v. Seber. v. ὀνόμαζε.

363. εἰδόμεν, p. εἰδῶμεν: ita Pamphilus in Scholl. Ven. et Th. p. 222., quemadmodum et εἰδέτε scripsimus θ', 18. libri: εἴδομεν, quod frustra defensum eunt. cf. H.

365. τίη pro τί ἡ, ut ἐπειῇ (156. etc.) E: σημείωσαι δὲ ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐν μὲν τῷ ἐπειῇ — περισπῶσι τὸ η τῆς ληγούσης, ἐνταῦθα δὲ βαρύνουσιν ἐγκλίνοντες, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ὀξυτόνως λέγουσι τιὴ καὶ ὁτιή. — οἶσθα, *nosti.* scil. expugnationem Thebes, et quomodo Agam. dono acceperit Chryseïdem; quibus subjicit narrationem de Chryse et Agamemnonis insolentia, quam adhuc ignorat Thetis: neque enim πανδαεῖς sunt dii Homerici. cf. 363.

366. ᾠχ. ἐς Θήβην. παρεγενόμεθα εἰς τὰς Θήβας. (militaris h. l. vox est οἴχεσθαι, *proficisci*, quemadmodum Xenoph. Exp. C. 3, 5, 1.: οἱ δὲ ἀμφὶ Τισσαφέρνην καὶ Ἀριαῖον ἀποτραπόμενοι ἄλλην ὁδὸν ᾤχοντο, Aristoph. Ach. 81.: ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο στρατιὰν λαβών, ubi Schol.: ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐπὶ πόλεμον ᾤχετο etc. cf. ε', 511. simili sensu ibidem 508. et mox 383. dicitur ἐποίχεσθαι.) νῦν δὲ λέγει τὰς Ὑποπλακίους. — Κίλικες ἔθνος βάρβαρον τῆς ὑπὸ τὸ Πλάκιον ὄρος Θήβης· τούτων ἦρχε τῶν Κιλίκων Ἠετίων, ἔχων υἱοὺς ἑπτὰ, θυγατέρα δὲ τὴν Ἀνδρομάχην τὴν γαμηθεῖσαν Ἕκτορι. — Θῆβαι δὲ αὗταί εἰσι τὸ νῦν Ἀδραμύττιον καλούμενον. Sch. v. Cellar. 2. p. 42. seqq. et ann. ad 11. et 38. praeterea conferri jubent interpp. ζ', 397. seqq., 416, β', 691, π', 153, τ', 99, χ', 479. „laudatur ap. Strab. 13. p. 875 D., 910 A. cum tribus seqq., ubi hinc docet, Chrysen fuisse in ditione Thebes. nobile fuit seriore aetate τὸ Θήβης πεδίον, teste Strab. l. c. p. 910 B., quod et ap. Polyb., Xenoph., al. occurrit, ap. Melam 1, 18. *campus Thebe* dictus. cf. ibi Voss." H. — ἱερήν. ἱερὰν, μεγάλην καὶ θαυμαστήν. Sch. ἱερὰ δὲ οὐ μόνον ἡ ῥηθεῖσα Θήβη, ἀλλὰ καὶ πᾶσα πόλις, ὡς φυλακτικὴ τῶν ἐντὸς, ὅπερ θεῖον τῷ ὄντι ἐστίν. ὅθεν ἐν τοῖς ἑξῆς (κ', 56.) καὶ τοὺς νύκτωρ φυλάσσοντας τὸ στρατόπεδον καὶ ὑπεραγρυπνοῦντας τῶν ἄλλων ἱερὸν τέλος φυλάκων φησὶ, καὶ ἱερὰ δέ που τείχεα (Θήβης δ', 378.), καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ (α', 2.) ἱερὸν Τροίης πτολίεθρον. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ εἰς ἱερόσυλον ἀποτάσσουσι πολίτην ἐκεῖνον, ὃς καθέλῃ χάριν οἰκείαν τεῖχος πόλεως. — cf. 38. et K. h. l.

τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν,
ἐκ δ' ἕλον Ἀτρείδῃ Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον.
Χρύσης δ' αὖθ', ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος,
ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοὶ
θνῆσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο
πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο.
αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι·
Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστὰς
*ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.

367. *διεπρ.* *ἐξεπορθήσαμεν.* Sch. cf. 125. *ἤγομεν.* — *κοινῶς ἄγειν λέγει ἐπί τε ἐμψύχων καὶ μὴ τοιούτων* etc. E. proprie dicitur *ἄγειν καὶ φέρειν.*

368. *εὖ δάσσ.* *καλῶς ἐμέρισαν.* Sch. *τουτέστι κατὰ δικαιοσύνην καὶ ἰσότητα διεμοιράσαντο* (v. Feith. p. 529, Köpke *Kriegsw. der Gr.* p. 241.) *μετὰ σφίσιν, ὅ ἐστιν ἐν αὐτοῖς* (*inter se*). E.

369. *ἐκ δ' ἕλον.* *ὡς ἐξαίρετον ἔλαβον καὶ ἔδωκαν.* Sch. β', 226.: *πολλαὶ δὲ γυναῖκες Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι.* cf. ann. ad 118.

371. *χαλκ.* *θωρηκτῶν.* epith, quod dicunt, perpetuum bellatorum, inprimis Graecorum generatim, sed etiam singulatim Boeotorum ο', 330, Epeorum δ', 537, λ', 693. et Cretensium ν', 255., praetereaque Trojanorum ε', 180. et ϱ', 485.

372. seqq. est haec prima repetitionum Homericarum, quas fastidientes, more aevi recentioris, non sunt imitati poëtae epici Alexandrini. prudenter E: *ὅτι ἐν πολλοῖς ἔξεστι τῷ ῥητορεύοντι ἀνεπιλήπτως ταυτολογεῖν, καὶ μὴ τὰ καλῶς ῥηθέντα παρακινεῖν, μηδὲ κόπους ἑαυτῷ παρέχειν ἐν κενοῖς, μηδενὸς κατεπείγοντος, μηδὲ μελετᾷν ἀγωνιᾷν εἰσαεί.* cf. 13—16, 22—25., quae repetiit poëta, ut debuit, verbo tenus; non item cetera minus necessaria, ut intelligens judicium habebat; quod animadvertit E. non aliter faciunt nuntii, velut β', 28. seqq.; cf. Mos. I, 41. etc. turbasse videntur aliquoties in hoc genere rhapsodi; sed hic quidem fraudis minime sunt insimulandi cum Payneo, qui delevit 366. — 392. cf. W.

383. *ἐπ.* Favorin.: *ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες Νωμελέως πόλεμόνδε* (δ', 427.). *Αἰολικὴ λέξις, ποιηταῖς φίλη, τὸ ἐπασσύτερον, ἐκ τοῦ ἆσσον γινομένη. δηλοῖ δὲ τὸ ἐγγὺς καὶ διὰ τοῦτο τῇ ἐπαλληλίᾳ πυκνόν. συγγενὲς δὲ καὶ τὸ νωμελὲς τῇ τοιαύτῃ λέξει. — ἐπασσύτεροι παρ' Ὁμήρῳ ἐν πρώτῃ ῥαψ. κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀλλεπάλληλοι, συνεχεῖς* etc. similiter Sch., Ap., Hesych. *ἐπασσυτεροτριβῆ χερὸς ὀρέγματα* dixit Aeschylus Cho. 390. cf. δ', 423, θ', 277, μ', 194, π', 418, Odyss. π', 366., Hesiod. Theog. 715. etc. — *κῆλα* 53. — *ἄμμι.* *ἡμῖν.* Sch. Matth. §. 145, 7.

385. *θεοπρ.* 85. *Ἑκ.* 75.

387. *Ἀτρ.* — *λάβεν.* dictum ut Eurip. Herc. fur. 283.: *σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλεὴς δορὸς* per hypallagen; quemadmodum et Ione 1010. dixit *τίς προθυμία Ποδῶν ἔχει σε*, et Hel. 514. *αὐτὸς γὰρ σὲ κἄμ' ἔχει λόγος*, ubi v. ann.

388. elumbis versus. Thierschio p. 171.

τὴν μὲν γὰρ ξὺν νηῒ θοῇ ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ
ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
τὴν δὲ νέον κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
κούρην Βρισῆος, τήν μοι δόσαν υἷες Ἀχαιῶν.
ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος·
ἐλθοῦσ' Οὔλυμπόνδε Δία λίσαι, εἴποτε δή τι
ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διός, ἠὲ καὶ ἔργῳ.
πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
οἴη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,
ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσαο δεσμῶν,
ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,

in mentem venit μῦθον ἐπηπείλησεν. leniore medicina scripseris ἠπείλησέ με μῦθον, quod dictum videtur ut εἶπε Μενέλαον p. Μενελάῳ ρ', 237. v. Matth. §. 410. ipsum ἀπειλεῖν Buttm. *Lexil.* I. p. 274. refert ad ἔπος, ut proprie sit *vociferari*, *laut reden*. Sch.: ἠπ. ἐπηγγείλατο. Eton. MS.: ἠπείλησε. facile pronomen exciderit propter μ sequens, vel ex industria deletum fuerit, tanquam inusitatum.

389. ἑλ. 98.

390. ἐς Χρύσην, *Chrysam* urbem. cf. 431. — δῶρα ἄνακτι. opus esse videtur digammate. v. Th. 187.

391. νέον. νεωστί. Sch.

393. περ. βοήθησον. Ex E. Odyss. ι', 199.: οὕνεκά μιν ξὺν παισὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικί, ubi Schol.: περιεσώσαμεν, ἐφυλάξαμεν. cf. Ap. v. περισχόμεθα. praeterea vox haec non legitur ap. Hom. — ἑῆος W et H, h. e., Apollonio interprete, ἀγαθοῦ, προσηνοῦς, ab ἐΰς, ἀγαθός, itaque φίλον a consequente. v. W praef. Iliados, ab eo editae 1785., et Buttm. *Lexil.* I. p. 85—92.

395. ἔπει καὶ ἔργῳ. formula. cf. 504, ε', 879. — ὤν. ὠφελῆσας. Sch. *juvisti*, delectasti, ut K. interpretatur. cf. Schn. v. ὄνημι. „τὸν δὲ Δία (503.) ἐνταῦθα περιφράζων κραδίην Διὸς λέγει." — E.

396. τὸ πολλάκι ἀποβολὴν ἔπαθε τοῦ σ, ὡς καὶ τὸ πλειστάκι, καὶ τοσαυτάκι, καὶ δηθάκι, καὶ τὰ ὅμοια. — E. πατρὸς ἐμοῦ, Pelei.

397. ἔφησθα. Matth. §. 195, 7. — κελ. παρὰ τὸ κελαινὸς φαίνεσθαι, inquit E: τοιοῦτος γὰρ ὁ ἀήρ. ἐντεῦθεν δὲ καὶ αἷμά που (δ', 140. et saepius.) ἐρεῖ κελαινεφὲς etc. minus recte Sch.: τῷ τὰς νεφέλας μελαίνοντι, ὀμβροποιῷ. cf. Schn. h. v. — Κρονίωνι altera correpta, quae producitur nominativo. cf. 405.

398. ἀ. λ. ἀμ. 341. mythus antiquissimus. prorsus haec conveniunt cum mythis cosmogonicis: similiaque narrantur ab Hesiodo, qui nec ipse ea commentus est, sed ab antiquioribus poëtis accepit. nomen Briarei a βριαρὸς symbolicum vires praepotentes significat, qui usus adhuc superest in Indorum religionibus. similis est fabula vincti Jovis a Typhone. — vetustum esse intelligitur carmen, in quo ab iisdem diis, qui in bello cum Titanibus socii Jovis fuerant, bellum motum fuerit etc. Ex H. eodem judice non inepte Didymus ap. Schol. Ven. A in Jovem novo regno ferocientem surrexisse tradit Junonem Neptunum et Apollinem; tum Thetidem re comperta e patre Nereo Jovi consilia aperuisse, qui poenam exegerit, a Junone quidem, ut suspensa esset in aëre, a Neptuno autem et Apolline, ut in θητείαν venderentur Laomedonti. cf. Sch. Apollinem Minervae substituerat Zenodotus (v. Schol. B, Lips. et E. scripsit ille καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων.), quasi aptius esset, filium insurgere patris regno quam filiam. E Junonem Jovi succensuisse dicit secundum Mythicos διὰ ζηλοτυπίαν, Neptunum διὰ τὸ τῆς μερίδος ἑτερόζηλον, denique Minervam, διότι αὐτὴν ἀφῆκε βιασθῆναι ὑπὸ Ἡφαίστου, ὁπηνίκα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ γεννηθεῖσα τελεία προέκυψε.

399. ἄλλοι, Ἥρη τε etc. *cum alii, tum Juno* etc.

402. ἑκατ., unum Centimanorum: nam 3 fuisse dicebantur, Briareus, Gyes, Cottus, filii Coeli et Terrae. v. Hesiod.

ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες
*Αἰγαίων' (ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων)·
ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο, κύδεϊ γαίων·
τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοὶ, οὐδέ τ' ἔδησαν.
τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο καὶ λαβὲ γούνων,
αἴ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς
κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,

Theog. 147. seqq., Apollod. I, 1. alii aliter, quae mitto. — *μακρόν.* *μέγαν.* Sch. *latum*, *vastum*, non *altum*, ut quidam volunt.

403. recte Sch.: *τῶν δυωνύμων τὸ μὲν πρότερον ὄνομα* (nomen antiquius et obsoletum) *Ὅμηρος εἰς θεοὺς ἀναφέρει, τὸ δὲ δεύτερον εἰς ἀνθρώπους, ὡς καὶ τὸ χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν* (ξ', 291.), *καὶ περὶ τοῦ ποταμοῦ, ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον* (υ', 74.). praeterea E commemoravit herbam *μῶλυ* Odyss. κ', 305., nonnisi a diis appellatam, et Marpissam, quae domi vocata fuit Alcyone ι', 553. seqq., cujus tamen Marpissae diversa ratio est. U etiam β', 813. 4. conferri jussit, nec negligenda est Köppenii de hac re disputatio. — *Βριάρεων* p. *Βριάραον*, ut *Πηνέλεων* ν', 92.: v. Th. §. 184, 17.

404. *Aegaeonis* nomen nec Hesiodus habet, nec Apollodorus. ab *αἶγες*, verbo Dorico, quod sonat undas (v. Hesych. h. v.), id derivat Welckerus *Aeschyl. Tril.* p. 149., pertinetque sine dubio ad mare, cum ipsum Neptunum *αἰγαίωνα* appellaverit Pherecydes ap. Schol. Apoll. Rhod. 1, 831. cf. Ovid. Met. 2, 9. sequ., Cellar. 1. p. 1282. E —: *φησὶ γὰρ ἡ τοῦ Ἀῤῥιανοῦ ἱστορία ὅτι Βριάρεως, Γῆς καὶ Οὐρανοῦ παῖς, θαλαττοκρατήσας ὁρμητηρίῳ ἐχρήσατο Εὐβοίᾳ τῇ νήσῳ, κἀκεῖθεν ὁρμώμενος κατεστρέψατο τὰς Κυκλάδας, ὃς καὶ Αἰγαίων ὠνόμασται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. οὗτος δὲ καὶ αἰτίαν παρασχεῖν λέγεται τῷ Αἰγαίῳ πελάγει εἰς ἐπωνυμίαν· σῆμα δὲ αὐτοῦ δείκνυσθαι κατὰ τὸν Ῥυνδακὸν ποταμὸν* (in Mysia: Cellar. 2. p. 38. et 144), *οὐ πόῤῥω θαλάσσης, λόφον τινὰ, καὶ τοῦτον ἐπικαλεῖσθαι Αἰγαίωνος, καὶ ἀπὸ τοῦ λόφου τούτου πίδακας ἐκδιδόναι ἑκατὸν, καὶ ταύτας καλεῖσθαι παλάμας Βριάρεω.* — *βίῃ.* Sch. A: *οὐ διὰ τοῦ ν βίην. Ἀρίσταρχος.* reperit igitur Aristarchus in codd. *βίην*, quo magis adducor ut ponendum esse censeam *ὁ γὰρ ἀντιβίην οὗ π. ἀ.*, *nam ille, congressus cum aliquo* (v. 278, ε', 220, φ', 226), *fortior est patre suo* Coelo, h. e. fortissimus; quae apta est sententia, cum, *αὖτε* quid sibi velit, vix intelligas. *αυ* et *αι*, itemque ε et ι, permutari inter se tralatitium est.

405. *κ. γαίων.* *τῇ αὐτοῦ δόξῃ γαυριῶν καὶ σεμνυνόμενος.* Sch. id ipse Jupiter diique facere dicuntur, velut ε', 906, θ', 51, λ', 81. hinc *κυδιᾶν* β', 579, ζ', 509 etc.

406. *ὑπ.* non est otiosa praepositio, sed actionem pingit metu se subducentium deorum. neque enim parvum metum significat h. l. *τὸ ὑποδείδειν*, quod alienum, sed *ἐμφατικῶς* dictum est p. *ὑπέφυγον δείσαντες.*

407. *λαβὲ γούνων.* supplicum gestus, qui etiam mentum attingere et manus osculari (Pollux 2, 144.) solebant ejus, cui supplicabant. v. Camerar. et interpp. cum h. l., tum inferius ad 501. sequ., et, quae laudant loca, ζ', 45, φ', 65, ω', 478., Odyss. ζ', 149, χ', 312, 344., Eurip. Hecub. 260, 324. cf. etiam Feith. p. 382. seqq.

408. *ἐπὶ Τρ. ἀρ.* *ἐπιβοηθῆσαι τοῖς Τρωσί.* Sch. tmesis.

409. *κατὰ πρύμνας.* quas primas in terram trahebant appellentes. cf. 436. Virg. 6, 3.: *obvertunt pelago proras; tum dente tenaci Ancora fundabat naves, et littora curvae Praetexunt puppes.* E K. — *ἔλσαι.* ab *ἔλω*, *εἴλω*, *εἰλέω*. Ap.: *συγκατακλεῖσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ συστρέψας καὶ ἐνειλήσας*, quae participia pertinent ad *ἔλσας* Odyss. ε', 132, η', 250., ut Toll. ann. cf. Matth. §§. 173, 232. etc.

410. *κτειν.* *ὥστε κτείνεσθαι.* Matth. §. 550. ann. 4. — *ἵνα — βασ.* *ἵν' ἀπολαύσωσι πάντες τῆς ἀβουλίας τοῦ βασιλέως. τουτέστιν, ἵνα ἀπόλωνται δι' αὐτόν.* Sch. v. Matth. §. 361., Th. p. 337. *ἐπαυρ.*, fruantur sensu malo, h. e. *luant*, quo sensu etiam *ἀπολαύειν* usurpari solet. cf. ζ', 353, ο', 17, Herod. 7,

γνῷ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἣν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
„ὤ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα!
αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
ἧσθαι, ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν!
νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων
ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διῒ τερπικεραύνῳ
εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴ κε πίθηται·
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν
μήνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας

180. cum accus. constructum est ἐπαυρεῖσθαι Odyss σ', 107., ut H ann. *telo attingere* significat λ', 391.

412. ἣν ἄτην. τὴν ἰδίαν ἀβουλίαν καὶ βλάβην. Sch. *seine Schuld*, *seine Verblendung*. v. Buttm. *Lexil*. I. p. 223 seqq., qui annotavit, alias vocab. ἄτη significare *miserias* seu *calamitatem*, idque proprie, velut β', 111, θ', 237. et ap. Hesiodum O. et D. 229, 350. — ὅτ'. v. ann. ad 244.

414. αἰνὰ τεκ. h. e. αἰνῶς. Sch.: ἐπὶ κακῷ γεννήσασα. Ap. v. αἰναρέτη (π', 31.): — αἰνὸν γὰρ τὸ δεινὸν, καὶ αἰνῶς (Odyss. δ', 597.) ἀντὶ τοῦ δεινῶς. similiter 418.: τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον.

415. ἀδάκρυτος. (active, ut etiam ceteris Homeri locis, Odyss. δ', 186. et ω', 61., et ap. Eurip. Hecub. 657., ubi v. ann.) ἄνευ δακρύων, ἄλυπος. Sch.

416. μίνυνθα — δήν. sic de moribundis ν', 573. et Odyss. χ', 473. μάλα producta posteriore, de quo v. Th. p. 178. Sch.: ἐπεί νυ — αἶσα. ἐπειδή σοι εἱμαρμένη, μοῖρα. μίν. ἐπ' ὀλίγον χρόνον. (v. Schn. h. v., cujus contrarium est δήν, a quo δηναιὸς, δηρὸν etc. v. E. quo contrario subjecto res magis affirmatur, more prisco loquendi. Camerar.: *fatum impendit tibi paulo post*.)

417, 8. ὠκ. ταχυθάνατος. περὶ πάντων. ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους. ἔπλεο. ἐγένου. τῷ σε. διὸ δή σε. Sch.

419. τερπ. τερπομένῳ κεραυνοῖς, ἢ καταγωνιζομένῳ τοὺς ἐναντίους καὶ τρέποντι (male codd. τέρποντι. v. Toll. ad Ap. h. v.) κεραυνοῖς. vera prior interpretatio, quemadmodum in superioribus Briareus dicitur κύδεϊ γαίων. Bürger: *dem donnerfrohen*. Hesiod., annotante K, 504.: δῶκαν δὲ βροντὴν ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν Καὶ στεροπήν, — Τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει. cf. Aristoph. Av. 1622, Apoll. Rhod. 1, 510. sequ.

420. ἀγάννιφον, *valde nivosum* (Hesych.: ἄγαν, πάνυ.), ut montem altissimum. cf. σ', 186, 615., Herod. 7, 128. (τόν τε Ὄλυμπον καὶ τὴν Ὄσσαν, μεγάθεΐ τε ὑπερμήκεα ἐόντα.) idem mons Odyss. ζ', 42. seqq. describitur amoenissimus, ut sedes deorum. v. ann. ad 18., K, et Völckeri *hom. Geogr.* p. 6. — αἴ κε π. 207.

421. ὠκ. v. ann. ad 12.

422. πάμπαν. παντελῶς, πάνυ. Sch. vox poëtica, frequens ap. Hom.

423. profectum esse dicit Jovem cum ceteris diis coelestibus ad Oceanum fluvium, cujus in ripis versus orientem atque occidentem habitare perhibebantur Aethiopes, ἔσχατοι ἀνδρῶν (Odyss. α', 24., ubi v. Nitzsch. et cf. Völcker l. l. p. 87. sequ.); gens pia et religiosa (cf. ψ', 206.), cui similes Abii, δικαιότατοι ἄνθρωποι (ν', 6.), Phaeaces ἀγχίθεοι, φίλοι ἀθανάτοισιν (Odyss. ε', 34., ζ', 203, η', 201. seqq.), et ap. recentiores scriptores Hyperborei, quos ἱερὰν γενεὰν vocat Pindarus Pyth. 10, 66.; dissimiles autem, ut qui maxime, Cyclopes et Laestrygones ἀνθρωποφάγοι, qui populis illis velut opponuntur a poëta. igitur ap. Aethiopes nunc esse finguntur dii ad sacrum per 12 dies continuos celebrandum. „est enim hoc sollenne," inquit H, „ut dii sacris suis intersint et in iis epulari dicantur: unde ad sacrificia et festa proficisci solent. [quo pertinent etiam *lectisternia* Romanorum. U.] sic Pindarus Ol. 8, 68. Neptunum ait redire Corinthum, ἐποψόμενον δαῖτα, et ap. Oeneum — θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας ι', 531." etc. ejusmodi sacri fama a finibus terrae ad Graecos pervenerit

χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο·
δωδεκάτῃ δέ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε·
καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
*καί μιν γουνάσομαι, καί μιν πείσεσθαι ὀΐω."
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικὸς,
τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων.

domum reducitur Chryseïs, mactatisque hostiis expiatur scelus.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἐς Χρύσην ἵκανεν, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην.
οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,

necesse est; quod sacrum seu festum quale fuerit, curiosius inquisiverunt; quidam ἱστορικῶς, ut ait E, qui Jovis festum Diospolitanum intelligebant, λέγοντες ὅτι ἐν Διοσπόλει μέγιστόν ἐστι Διὸς ἱερὸν, ἀφ' οὗ λαβόντες Αἰθίοπες (imo Αἰγύπτιοι) Διὸς ξόανον καὶ ἄλλων δαιμόνων σὺν αὐτῷ κατά τινα καιρὸν τεταγμένον περινοστοῦσι τὰ κατὰ τὴν Λιβύην, καὶ πανηγυρίζουσι πολυτελῶς ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας, ἐπεὶ καὶ τοσοῦτοι παρ' αὐτοῖς οἱ θεοί. cf. Diod. Sic. 1, 97., qui et Nilum Oceanum appellari dicit ap. Aegyptios 1, 12. et 19. alii de astronomia Aegyptiorum cogitabant, ap. quos sol quotannis ad Aegypti fines australes accedens Aethiopes adire videbatur, sequentibus 12 signis Zodiaci totidemque mensibus, in deos mutatis hieroglyphice; quam rationem, ne ipsi quidem Eustathio (p. 128.) ignotam, exposuit inprimis Gatterer. in comment. de theogonia Aegyptiorum (Scriptt. Soc. Scient. Gotting. 1785. vol. 7.) et *Weltgesch.* 1785. vol. I. p. 213. subtiliores etiam argutias Stoïcorum, qui stellas mari nutriri credebant, v. ap. Macrob. Sat. 1, 23. et Somn. Scip. 2. p. 170. sequ. cf. H. et interpp. — ἀμύμονας. ἀμωμήτους etc. Sch. *irreprehensos*, h. e. pios, probos. cf. 92. — Αἰθ. forma similis τοῦ ἡνιοχεὺς ε', 505, θ', 312. etc., quae metrum juvat. fuerunt autem appellati Aethiopes a colore, quemadmodum vinum nigrum et aes (χαλκὸς) vocari solet αἴθοψ: v. 462, δ', 495. etc.

424. κατὰ δ. sic Aristarcho auctore W et H. vulgo: μετὰ δ., quod inelegans. finem actionis et consilium significat praepositio κατὰ, ut docet Matth. §. 581.

426. χαλκ. δῶ, *aere fundatam domum*, cujus pavimentum aere constratum est. cf. ξ', 173, 438, 505. et Odyss. 4., ubi Alcinoi aedes dicuntur, quarum χάλκεον οὐδὸν memorat η', 83., ut Tartari θ', 15. ap. Menelaum Telemachus Odyss. δ', 72. admiratur χαλκοῦ τε στεροπὴν καδδώματα ἠχήεντα, Χρυσοῦ τ', ἠλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλέφαντος. v. K, Nitsch. vol. I. p. 347. Hase p. 57. 58. χάλκεον, πολύχαλκον, σιδήρεον, οὐρανὸν dixit alias: v. Völker p. 5. — δῶ p. δῶμα per apocopen. pro δώματα dixit Hesiod. Theog. 932.

427. non tam putidum novi Homerum, ut ita locutus esse videatur. plane scribendum arbitror καὶ μὲν πείσεσθαι ὀΐω, h. e. καὶ μὴν, ut ι', 628.: καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φόνοιο Ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος. sic Odyss. π', 440. in ed. Hervag. a. 1551. legitur καί μιν τετελεσμένον ἔσται, ubi nunc καὶ μὴν, quo etiam ipso loco malim καὶ μὲν, more prisco. contra μὶν pro μὲν recte positum est in Anthologia: v. Jacobs. Anth. Pal. 3. p. 372. sequ.

429. ἐϋζ. γυν. genit. causae. Sch.: εὐζώστου (imo ζωστῆς) καλῶς (καλλιζώνους alias vocat, velut η', 139.) καὶ εὐστόλου. ἀφ' οὗ εὐειδοῦς, ἀπὸ μέρους. idem est βαθύζωνος ι', 590, Odyss. 3, 154, Aeschyl. Pers. 132. Trojanae quidem mulieres, velut proprio epitheto, vocantur βαθύκολποι σ', 122, 339, et ω', 215.; sed etiam Nymphae hymno antiquissimo in Venerem 258. recte igitur, opinor, K haec vocabb. pro synonymis habet, quibus omnibus significetur τὸ εὖ ζώννυσθαι sub pectore, magno cum sinu vestis. cf. tamen ann. ad Aeschyli l. c. et inprimis Haseum *Griech. Alterthumskunde* I. p. 62. seqq.

431. ἐς Χρύσην. locum significari ostendunt sequentia. cf. 366, 390, Matth. §. 578. et de ipso illo oppido 37.

432. πολ. πολὺ βάθος ἔχοντος, βαθυτάτου. Sch. quae virtus portuum, ut nemo nescit.

ἱστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηῒ μελαίνῃ·
ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες
καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς·
ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
ἐκ δὲ Χρυσηῒς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέειπεν·
„Ὦ Χρύση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν."
Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην
ἑξείης ἔστησαν ἐΰδμητον περὶ βωμόν·
χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.

433. *ἱστία στείλαντο*, *vela legerunt* seu *composuerunt*. verbum rei proprium. Germani dicunt *die Segel einstellen*. E: *στείλαντο ἱστία ἀντὶ τοῦ συνέστειλαν* (sive *ἔστειλαν*) *εἴρηται*.

434. *ἱστοδόκη ξύλον κατὰ πρύμναν ἐξέχον, καθ' οὗ κλίνεται ὁ ἱστός. γράφεται δὲ διὰ τοῦ κ, διότι τὰ παρὰ τὸ δέχω (δέχομαι) οὕτω προάγονται Ἰωνικῶς, οἷον ξεινοδόκος, δοροδόκη, ἱστοδόκη· ἤδη δὲ καὶ Ἀττικῶς. πανδοκεύτριαν γοῦν ὁ Κωμικός φησι, καὶ ξυροδόκην, καπνοδόκην καὶ τοιαῦτά τινα. δῆλον δὲ ὅτι κοινωνία τις ἦν τῇ παλαιᾷ Ἰάδι καὶ Ἀτθίδι. πρότονα δὲ κατά τινας μὲν σχοινία, δι' ὧν τὰ ἱστία πῇ μὲν ἀνέλκονται, πῇ δὲ χαλῶνται, μάλιστα δὲ τὰ συνδέοντα τὸ κέρας πρὸς τὸν ἱστόν.* (?) — *εὕρηται δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ πρότονος.* (v. Odyss. *μ'*, 409., et de re ipsa Köpke *Kriegswesen der Gr.* p. 171.) *τὸ δὲ ὑφέντες καιρίως εἴρηται ἀντὶ τοῦ χαλάσαντες.*

435. *ὅρμον.* E: — *ὅλον μὲν ὁ λιμὴν, μέρος δὲ ὅρμος, αὐτὸ δὴ τὸ πρὸς τῇ γῇ, ἔνθα καὶ ὁρμεῖ ἡ ναῦς, καὶ ὑπὸ τῶν ναυτῶν ὁρμίζεται.* (*statio, die Anfurth.*) *καὶ εἰς μὲν τὸν λιμένα πλησίστιοι καταβαίνουσιν οἱ πλέοντες, εἰς δὲ τὸν ὅρμον ἐρετμοῖς καθιστῶσι τὴν νῆα.*

436. *εὐνάς.* Sch.: *τὰς ἀγκύρας νῦν λέγει τὰς σιδηρᾶς.* similiter E et Ap.; sed potius *saxum*, *quod pro ancora tum fuit*, ut hodieque est ap. rudes populos, intelligunt viri docti. *εὐναίης ὀλίγον λίθον* et *βριθὺν* commemorat Apoll. Rhod. 1, 955. seqq. v. Köpke *Kriegsw. der Gr.* p. 169. Plin. H. N. 7, 56. extr.: *rostra addidit Pisaeus Tyrrhenus; ancoram Eupalamus; candem bidentem Anacharsis* etc. cf. Donndorfii *Gesch. der Erfind.* 1. p. 50. — *πρυμνήσια. τὰ ἀπόγεια σχοινία, οἷς ἐκ τῆς πρύμνης προσδεσμεῖται ἡ ναῦς πρὸς τῇ γῇ.* Sch. eadem *πείσματα* vocantur in Odyssea *ζ*, 269, *κ'*, 167. aliisque locis et ap Theogn. 1362. vid. Schn. v. *πεῖσμα.*

437. *ῥηγμῖνι.* (*Brandung.*) *τῷ αἰγιαλῷ, ᾧ τὰ κύματα προσρήσσονται* (*δ'*, 425.). — *ἐν δὲ Ὀδυσσ.* (*μ'*, 214.) *καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἣν αἱ κῶπαι ῥήσσουσι, ῥηγμῖνα καλεῖ.* Ex E.

444. *ἱλ.* pro *ἱλασώμεθα.* v. Th. p. 528. sequ.

445. *πολ. πολλῶν στεναγμῶν αἴτια.* Sch.

447. *κλειτήν. ἔνδοξον.* Sch. imo activo sensu hecatomben, quae decus atque honorem affert deo, cui mittitur.

448. *ἑξ. ἑξῆς, ἐφεξῆς*, *rite*, *ordine.* — *ἐΰδμ.* a *δέμω.* Sch.: *περὶ τὸν καλῶς ᾠκοδομημένον βωμόν.*

449. de ritibus sacrificiorum praeter Feithium p. 70. seqq. et scriptores antiquitatum gr. v. inprimis F. A. Wolfii *Verm. Schr.* p. 243 — 287. — *χερν. τὰς χεῖρας ἐνίψαντο. οὐλοχ.* (ab *οὖλος*, h. e. *ὅλος*, et *χύω, χέω.*) *οὐλάς. εἰσὶ δὲ κριθαὶ* (*κρῖ λευκὸν* Odyss. *μ'*, 358.) *μεθ' ἁλῶν μεμιγμέναι*, (male: nam *mola salsa* Romanorum propria est, ut docuit J. H. Voss. ad Virg. Ecl. 8, 82. cf. Theocr. 2, 18.) *ἃς ἐπέχεον τοῖς*

τοῖσιν δὲ Χρύσης μεγάλ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών·
„Κλῦθί μευ, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις!
ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον."
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον
λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.

ἱερουργουμένοις ζώοις πρὸ τοῦ θύεσθαι, ἤτοι πολυπληθείας χάριν, (E: πολυπλήθειαν καρπῶν οἰωνιζόμενοι, ὧν ἀπαρχαὶ οἷον αἱ οὐλαὶ αὗται προσήγοντο.) ἢ μνήμην ποιούμενοι τῆς ἀρχαίας βρώσεως. ὡς γάρ φησι Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ εὑρημάτων, πρὶν ἢ μάθωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀλεῖν τὸν Δημητριακὸν καρπὸν, (quod tamen ipsa Ceres instituisse dicitur ap. Plin. H. N. 7, 56.) οὕτω σώας αὐτὰς ἤσθιον. ὅθεν οὐλὰς αὐτάς φησιν ὁ π. (semel Odyss. γ', 441.: ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς Ἐν κανέῳ. οὐλοχύτας saepius dicit in utroque carmine.) Sch. — ἀνελ. E et Schol. ap. Wassenberg. etiam hic legerunt προβάλοντο, ut 458., idque interpretatur Etymologus. sed retinendum est ἀνέλοντο, h. e. H interprete: manu suspensa *elevabant molam* supra caput victimae, dum preces fiebant, vel secundum alios: *tollebant molam* de canistro. Voss.: *wuschen die hände sodann, und nahmen sich heilige gerste.*

453. ἤδη μέν. h. e. μὴν, ut saepe ap. hunc nostrum. — πάρος, πρὶν, πρότερον, 43. 451, 2. v. 37. sequ.

454. τίμ., *ultus*. cf. 505. W. et U. sic τιμὴν p. τιμωρίαν 159. — ἴψαο, ἴψω, ab ἴπτομαι, *comprimo, affligo:* unde ἶπος, *muscipula.* W.

455. ἐπικρ. ἐπὶ τῷ προτέρῳ.

459. αὐέρ. εἰς τοὐπίσω ἀνέκλασαν τὸν τράχηλον τοῦ θυομένου ἱερείου, ὡς προσέχειν εἰς οὐρανὸν τοῖς θεοῖς, οἷς καὶ ἐθύοντο, ὡς καὶ αὐτῶν ὄντων ἐν οὐρανῷ· πάλιν δὲ τοῖς ἥρωσι ὡς κατοιχομένοις (rectius E: ἥρωσιν ἢ ὅλως τοῖς κατοιχομένοις, heroïbus et generatim Inferis, diisque inferis.) ἔντομα ἔθυον, ἀποβλέποντα κάτω εἰς γῆν. Sch. personatus Orpheus Argon. 311.: ταῦρον Σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα δῖαν. de Inferorum sacrificiis cf. Odyss. κ', 517 seqq., λ', 25 seqq. etc.

460. μηρούς. v. ann. ad 40. — κνίσσῃ. τῷ λίπει, τῇ πιμελῇ, *adipe.*

461. δίπτ. ποιήσ. διπλώσαντες τὴν κνίσσαν. — Sch. h. e. undique involventes adipe ossa femorum, quo laetius conflagrarent. K: „die Lendenknochen, μηροὶ, auch μηρία, μηρὰ, lagen auf einer Lage Rindstalg (Talg, Fett), und mit einer andern wurden sie bedeckt." — ὠμ. ὠμοθετεῖν ἐκάλουν τὸ τοῖς μηροῖς ὠμὰ πάντοθεν ἀκρωτηριάζοντας κρεάτων ἐπιτιθέναι τμήματα, ὡς δοκεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὅλα οὕτω τὰ μέρη τοῦ ἱερείου καρποῦσθαι. Ex E.

462. καῖε. ταῦτα. (non inspersa mola, ut Odyss. ξ', 429.) — Camer.: „σχίζας fissa lignorum vocat." ἀφύλλους dixit β', 425., σχίζην δρυὸς Odyss. ξ', 425. cf. Odyss. γ', 459. — „αἴθ. οἶνον. τὸν πυρωπὸν, seu μέλανα. quod praeunte Heliodoro a multis traditum, etiam ab Athenaeo 1. p. 26. B, et probabilius esse videtur quam quod alii habent et Ap., τῇ φύσει θερμὸν, vel διάπυρον." H. sic, annotante K, αἴθοψ χαλκὸς, λέβης, (addere poterat *Αἰθίοπας*, a colore dictos: v. E et ann. ad 423.) αἴθων λέων, ἀλώπηξ, βοῦς, ἵππος (*Brandfuchs*).

463. πεμπ. Aeolice p. πεντώβολα, quod tamen inusitatum est hoc sensu: nam πέμπε Aeoles dicebant πέντε. sunt igitur πεμπ. interprete Hesychio πέντε ὀβελίσκοι τριαινοειδεῖς συνεχόμενοι. cf. Sch., E, et Ap. h. v. Cumaeis in usu fuisse, aliis autem tridentes furcas, narrant E, L et B Ven.

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο,
νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,

464. *καὶ σπλ. ἐπ.* — πρὸ τοῦ φαγεῖν ἐμερίζοντο ἑαυτοῖς εἰς βρῶσιν — τὰ σπλάγχνα, τουτέστι τὰ ἐντοσθίδια, σπλῆνα, καρδίαν, ἧπαρ. — ἔστι δὲ *πάσασθαι* τὸ γεύσασθαι, ἀφ' οὗ καὶ *ἄπαστος ἐδητύος* (Odyss. δ', 788, ζ', 250. cf. Il. τ', 346.) ὁ ἄγευστος. — E. Ein kleines Voressen. W.

465. *μίστ.* εἰς μικρὰ διέκοψαν. Sch. παρὰ τὸ μεῖον, μειστὸς, μιστὸς, μιστύλλω, secundum Etym. quo pertinet etiam μίω, μινύθω. Virg. Aen. 1, 212.: *in frusta secant.*

466. *περιφρ.* πάνυ ἐμπείρως καὶ ἐντέχνως. Sch. *perite, bene.* dictum sine emphasi. W. *ἐρύσ.* εἰς τοὐπίσω εἵλκυσαν τοῦ πυρός. Sch.

467. *πόνου.* τῆς περὶ τὴν εὐωχίαν ἀσχολίας. Sch. *τετ.* aor. 2. med. cum reduplicatione a τύκω, quod idem τῷ τεύχω. W. cf. 4.

468. *ἐδ.* ἐνδεὴς ἦν. Sch. *δαιτὸς ἐΐσης.* cf. ann. ad 306.

469. *ἐδητ.* ab ἔδω, ut ἐδωδή. vetus vocab. W. et U. — *ἐξ ἔρον ἕντο.* (tmesis.) ἐξέβαλον τὸν τῆς τροφῆς ἔρωτα, ὅ ἐστιν ἐκορέσθησαν. *ἔρον* δὲ τὸν ἔρωτα Αἰολικῶς λέγει. Sch. ἕντο aor. 2. med. ab ἕω, ἵημι.

470. *κρητ.*, vasa in quibus vinum aqua miscetur, *Mischkrüge*, a κεραννύναι. Virg. Aen. 1, 724.: *crateras magnos statuunt.* ap. eundem, fugit quo loco, latere aliquis fugiens dicitur post craterem. Ovid. Met. 5, 80.: (Perseus) *altis Extantem signis, multaeque in pondere massae, Ingentem manibus tollit cratera duabus, Infregitque viro.* — *ἐπεστ.* ὑπὲρ τὸ χεῖλος ἐπλήρωσαν, ὥστε δοκεῖν ἐστέφθαι τῷ ὑγρῷ. Schol. B et L. Buttm. *Lexil.* I. p. 97.: „Wenn man nämlich ein Gefäss so voll füllt als möglich, so erhebt sich die Flüssigkeit noch etwas über den Rand, und bildet gleichsam eine Bedeckung, oder wenn man will eine Bekränzung, rings umher." Aristot. Symposio ap. Athen. 15. p. 674. extr.: τὸ δὲ *στέφειν* πλήρωσίν τινα σημαίνει. Ὅμηρος· *κοῦροι — ποτοῖο.* illud δοκεῖν τὸν κρατῆρα ἐστέφθαι τῷ ὑγρῷ bonam scaevam putabant, teste Athen. I. 11. p. 13 E: καὶ ταῦτα ἔπρασσον πρὸς οἰωνοῦ τιθέμενοι. v. Feith. p. 281. cave cogites de corollis, quibus craterem illi cinxerint, quemadmodum pocula coronari dicunt recentiores, in his Soph. Oed. Col. 437. seqq., Theocr. 2, 2., Virg. Georg. 2, 527., Aen. 1, 724. et alii. recte enim negant corollarum usum illum novisse heroës Homericos. est igitur κρητ. ἐπ. ποτ. dictum ut κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο θ', 232., quem usum genitivi explicat Matth. §. 329. cf. W.

471. *ἐπ.* h. e. πάλιν ἀρξάμενοι, ut E interpretatur ad φ', 263. *ἐπαρξάμενοι νωμᾶν, denuo incipientes vinum distribuere:* nam antea jam illi biberant inter epulandum, sed modice; nunc libatione facta majoribus se invitant poculis, laudes Apollinis canentes. sic propemodum K et J. H. Voss. in censura Homeri Heyn. p. 324. nam alii, in his W. et Buttm. *Lexil.* I. p. 102., τὸ ἐπάρχεσθαι habentes pro vocabulo sacro, qualia sunt ἄρχεσθαι et ἀπάρχεσθαι, quemadmodum Odyss. γ', 445. dicitur *Νέστωρ Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο*, putant ipsam libationem significari τῷ καταρξάμενοι. quibus recte respondit H, non libare pueros sive οἰνοχόους, sed convivas poculis, quae illi dederunt. Odyss. σ', 423.: *τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως, — Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσι Σπείσαντες μακάρεσσι πίον μελιηδέα οἶνον.* cf. Odyss. η', 183, φ', 272. quod legitur hymno in Apollinem 123.: *οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα θήσατο μήτηρ, Ἀλλὰ Θέμις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν Ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπήρξατο*, ita videtur explicandum esse, ut verbum quiddam nutriendi intelligatur in ἐπήρξατο, quod verbum monstrat τὸ θήσατο, praepositione autem ἐπὶ pingatur actio Themidis accedentis.

καλὸν ἀείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
μέλποντες Ἑκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων.
οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,

473. παιήονα. παιᾶνα, qua voce quivis hymnus significatur, ut auctor est Abresch. ad Aeschyli Cho. 149. recte Schol. A: τὸν ἐπὶ καταλύσει λοιμοῦ ὕμνον.

474. verbo μέλπειν conjunctae artes musicae poëseos et saltationis significantur, praesertim in Odyssea. v. Odyss. α', 152. etc. W.

475. κνέφας pertinet ad νέφος: v. ann. ad 35.

477. ἠρ. ἤτοι ἡ τὸν ὄρθρον γεννῶσα ἡμέρα, ἢ ἡ ὑπὸ τοῦ ὄρθρου γεννωμένη. ῥοδ. ῥοδόχρους, διαυγής· πυῤῥώδης γὰρ ὁ ἀὴρ ὄρθρου γίνεται ἐν τῇ ἀνατολῇ. ἀπὸ δὲ τοῦ σχήματος τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων παρίστησι τὸ τῶν ἀκτίνων σχῆμα. (similiter Ap.) Sch.

478. ἀν. ἀνήγοντο, ἐπέπλεον. Sch. *provehebantur ex portu.* cf. E.

479. similiter Odyss. β', 420, ο', 292. ἴκμενον οὖρον πλησίστιον dicit Odyss. λ', 7. et μ', 149. praeterea vox non legitur; quam quidem interpretantur *ventum secundum.* Sch.: ἤτοι πορευτικὸν, παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι. ἢ ὑγρὸν, ἀπὸ τῆς ἰκμάδος. — prior harum interpretationum verior videtur: nam humidum ventum deprecati essent, opinor, Graeci, nec faustum quodpiam, sed tempestates sonant ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες Odyss. ε', 478. et τ', 440. Hesiodus Th. 868.: ἐκ δὲ Τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων Νόσφι Νότου Βορέω τε καὶ ἀργέστεω Ζεφύροιο. Οἵ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεῇ, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ· Αἱ δ' ἄλλαι μὰψ αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν, Αἳ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον, Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ etc. accipiemus igitur ἴκμενον pro ἱκόμενον, mutato spiritu ut in ὁμίχλη, ἄλτο (359, 532.) aliisque verbis, et ο eliso ut in τίπτε, quod utrumque fit Ἰωνικῶς, et οὖρον ἴκμενον nihil aliud esse putabimus quam ventum secundum, qui flare incipit sive oritur, jussu Apollinis, sicut Minervae Odyss. β', 520, ο', 292, Calypsus Od. ε', 268, Circes λ', 7.; neque enim ap. Hom. solus ventorum rex dominusque est Aeolus, ut ap. Virgilium et recentiores. v. W, U, et de Aeolo J. H. Vossii *krit. Bl.* 2. p. 300.

481. ἐν δ' ἄ. πρ. tmesis. πρῆσεν recte interpretantur ἐφύσησε. hinc altero loco πρήθειν significat incendere conflato igne; quas duas significationes uni verbo tribui frustra vetat Buttm. *Lexil.* I, 27. v. H.

482. στείρῃ. τῇ τρόπιδι τῆς νεώς, ἐπεὶ στερεωτέρα τῶν σανίδων ὑπάρχει· ἐπὶ γὰρ τῷ ξύλῳ τούτῳ ὥσπερ ἐπὶ θεμελίῳ τινὶ ἐποικοδομεῖται τὰ ἄλλα ξύλα τῆς νεώς. Sch. πορφ. μέλαν. Sch. sic et alii; sed multorum colorum erat succus πορφύρεος variorum testaceorum, de quo v. Heerenii *Ideen* 2. p. 598. 1. ed., nos ad Aeschyl. Ag. 865, 6. etc. recte igitur W varium maris fulgorem intelligit, „nicht eine specielle Farbe, sondern den *stralenden Schein*, wo gewisse Farben in einander spielen.“ E: ὅρα ὅπως ἐν μὲν τῇ στάσει τοῦ ἱστοῦ καὶ τῇ ἐκπετάσει τῶν ἱστίων λεία ἐστὶν ἡ φράσις τῷ ποιητῇ, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ἐτράχυνε τὴν φωνὴν, τῇ τε ὀνοματοποιΐᾳ τοῦ ἴαχε καὶ τῷ συχνῷ ῥοίζῳ τοῦ ρ τὸν τραχὺν ἦχον τοῦ πλοῦ μιμούμενος. Sch. Lips.: Ἀριστοτέλης φησὶν, ὡς κινούμενα ὀνόματα γράφει ὁ π. quod ab aliis quoque annotatum est. v. H.

483. διαπρ. διαπερῶσα, διερχομένη. Sch.

484. μετά. sic plerique libri vett. id usitatius vulgato κατὰ, quod debetur Aristarcho. v. H.

νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν·
αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —

Achilles autem porro succensere Agamemnoni et Graecis: itaque in Olympum ascendit Thetis; cui Jupiter occulte annuit, victores in proeliis fore Trojanos, donec Achilli satisfactum fuerit.

Αὐτὰρ ὁ μήνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
Διογενὴς Πηλῆος υἱὸς, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν,
οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον, ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ
αὖθι μένων, ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες
πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων
παιδὸς ἑοῦ, ἀλλ' ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε,
εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα,
λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·
„Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα

485. *ἐπ' ἠπ.* v. Matth. §. 584, Passov. lex. gr. v. *ἐπὶ* I. A. 2.

486. *ἕρματα.* trabes, quibus fulcirentur erectae in littore naves. *Camer.* Sch.: *ἐρείσματα, στηρίγματα.* cf. *β'*, 154., Hesiod. O. et D. 624. K. W.: „*ψάμαθος*, oder in anderer Aussprache *ἄμαθος* (*ἄμμος.* U.), *der Sand*, vorzüglich an den Ufern. (*die Dünen.*) Weil man aber nicht sicher ist, dass das Schiff nicht leide, so wurden *ἕρματα*, später *φάλαγγες*, *Walzen*, *Balken*, untergelegt, *machinae* Horat. Od. I, 4, 2.“ — *ἕρματα* ab *ἕρειν*, *ἕρειν*, *εἴρειν*, *jungere*, *conserere*, adeoque *firmare*, *stabilire.* Ex H.

487. *ἐσκ. κίδναται* dixit *ψ'*, 227. W. cf. E.

489. *Πηλῆος*, quod Barn. posuit, habent codd. Harl. ap. Bentl. et Mosc. 1. male vulgatum *Πηλέος* defenditur: v. ann. ad 21. *υἱὸς* priore brevi, ut Odyss. *λ'*, 270. cf. Th. p. 262.

490. *πωλ. ἀνεστρέφετο, παρεγένετο.* Sch. verbi forma Ionica, ut *φθινύθεσκε*, *ποθέεσκε* et similia. — *κυδ. ἐνδόξους ἄνδρας ἔχουσαν, ἢ ἐνδόξους τοὺς ἄνδρας ποιοῦσαν.* Sch. *μάχην κυδιάνειραν* dixit *δ'*, 225. et alias.

491. *φθιν. διέφθειρεν.* Sch.

492. *αὖθι. αὐτόθι, ἐπὶ τόπου.* — *ἀϋτήν. βοήν. ἀπὸ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντός φησι τὴν μάχην.* Sch. cf. E.

495. *ἐφ. ἐντολῶν.* Sch.

496. *κῦμα.* genitivum habet 359. U.

497. *ἠερίη. ἑωθινὴ, ὀρθρινή.* Sch. sic etiam E. *τινὲς δὲ*, inquit, *ἠερίην τὴν ἀερίαν νοοῦσιν· οὐ γάρ ἐστιν εἰς οὐρανὸν κάτωθεν ἀνελθεῖν, εἰ μὴ διὰ μέσου ἠέρος ἤτοι ἀέρος.* sed recte Schol. K. quoque: „*ἠερίη, ἅμα ἦρι, mit dem Morgen*, ut *ἐννύχιος* dicitur p. *ἐν νυκτὶ* etc. *σ'*, 136.: *ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι.*“ simile est illud Horatii Sat. I, 1, 10.: *sub galli cantum consultor ubi ostia pulsat.* tempus id negotiorum. — *οὐρ. Οὔλ.* v. Voss. *krit. Bl.* 2., 201. seqq., *mythol. Br.* 1. 189., Völker §. 6. sequ., et superius ann. ad 18. etc.

499. *πολυδ. πολλὰς ἐξοχὰς ἔχοντος*, (in quibus habitant dii.) *πολυαυχένου.* Sch.

500. cf. ann. ad 407.

501. *ἀνθ. τοῦ ὑπὸ τὸ γένειον τόπου, παρὰ τὴν ἐξάνθησιν τῶν τριχῶν.* Sch. Plin. 11, 45.: *antiquis Graecis in supplicando mentum attingere mos fuit.* notus Callimachi locus h. in Dian. 26. (*ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα γενειάδος ἤθελε πατρὸς Ἅψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας, Μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας* etc.) *Ex H.*

ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ·
τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων
ἔπλετ'· ἀτάρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ."
Ὣς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧστο· Θέτις δ', ὡς ἥψατο γούνων,
ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ εἴρετο δεύτερον αὖτις·
„Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
ἢ ἀπόειπ', ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι."
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις

504. *ἢ ἔ. ἢ ἔργῳ.* 395. *τόδε — ἐέλδωρ.* 41.

505. *τίμ.* *honora*, non *ulciscere*, propter oppositum *ἠτίμησεν*, etsi ipsa quoque ultione honoratur, si injuriam alicujus ulciscimur. sic et *τῖσον* vertendum est 508., utpote *ἐκ παραλλήλου* dictum. cf. 510. ceterum concisa est haec oratio et *ἐλλειπτικὴ* propter perturbatum Thetidis animum; quam orationem hoc modo explicueris: *τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος μὲν τῶν ἄλλων ἦν, ὅτι τοῦτο πεπρωμένον αὐτῷ ἐστιν, ἀλλ' ἅμα πεπρωμένον ἦν τιμιώτατον αὐτὸν εἶναι τῶν ἄλλων· ἀτάρ μιν* etc. cf. simillima 352 seqq.

507. *ἀπ.* 356.

508. *πέρ*, *certe*. cf. 353. *μητ. Ζεῦ.* 175.

509. *τόφρα. ἐπὶ τοσοῦτον. τίθει.* (a *τιθέω*, ut *ἵει*, *προΐει* ab *ἱέω*, *προϊέω*.) *πάρεχε. τὸ ἑξῆς, ἕως τούτου πάρεχε τοῖς Τρωσὶ δύναμιν, ἕως ἂν οἱ Ἕλληνες τιμήσωσιν αὐτόν.* E Sch. *κράτος* *vim*, *robur*, et a consequente victoriam. ρ', 210, annotante K: *δῦ δέ μιν Ἄρης Δεινὸς ἐνυάλιος, πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς Ἀλκῆς καὶ σθένεος.*

510. *ὀφ. — τιμῇ*, *augeantque etiam eum honore.* *ἐξηγητικὸν* nonnunquam est *τὲ*, ut *que* latinum, atque *αὐξητικόν*: *donec eum honoraverint, et quidem sic ut honorem ejus etiam adaugeant.*

512. *ὡς ἥ. γ.*, *ut semel genua ejus apprehenderat, sic tenebat ea inhaerens.*

513. *ἐμπ.* (p. *ἐμπεφυκυῖα*: v. Th. §. 211.) *ἐμπλέξασα τὰς χεῖρας. ἰσχυρῶς κρατήσασα.* (h. e. *ἔχουσα*, ut loquuntur recentiores Graeci. Tat. Jacobs. p. 118. *δίκελλαν κρατοῦσα* etc.) Sch. E: *ὅτι ἐμπεφυκέναι καὶ ἐμφῦναι τὸ ἐγκρατῶς καὶ δυσαποσπάστως δράξασθαι. οὕτω καὶ πολύπους ἐμφύεσθαι τῇ πέτρᾳ λέγεται* etc. nostrates id vulgo dicunt *wie angewachsen.* sic ζ', 253. et saepe alias: *ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί.* cf. K.

514. *νημ. τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ ἀληθές.* E. h. e. *νημερτῶς, ἀληθῶς.*

515. *ἀπόειπ'. ἀπάρνησαι. — ἔπι, ἔπεστι.* (*ἔνεστι.*) Sch. nihil metuere cum dicit Jovem, hoc significat, Jovem esse eum, cui nihil a quoquam metuendum sit, quique libere loqui et agere possit.

516. *ὅσσον.* Sch.: *ὁπόσον.* sed *ὅσσον* cum superlativo idem propemodum significat quod *ὡς*, quo sensu etiam *ὅσῳ* dicitur. Soph. Ant. 58.: *νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα σκόπει Ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ'.* cf. ibid. 968. sequ. aliud genus est, quod comparat K, *ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν* supra 186. — *μετὰ πᾶσιν.* h. e. *πάντων.* Sch.: *ἀντὶ τοῦ ἐν ἅπασι τοῖς ἀνθρώποις.* cf. 525.

517. *ὀχθ. ὅτι ὀχθῆσαι τὸ δεινοπαθῆσαι ἢ ἐπᾶραι τὸν θυμόν· ὃ δή φησι Σοφοκλῆς ἐν τῷ ὑψοῦ δ' αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἐν λύπαις* (Oed. R. 861.). *ὄχθος γὰρ τοπικὴ ἐπανάστασις.* — E. Ap.: *ὀχθήσας. οἷον μετεωρίσας τὴν ψυχήν· τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας* (η', 454.)· *ἀπὸ τῶν ὄχθων, αἵ εἰσιν ἀναστήματα τῶν ποταμῶν* etc. cf. 570.

518. *λοίγια. ὀλέθρια.* E, Sch. male facere ait Thetidem, quae se et conjugem Junonem committat. — *ὅτε.* v. 244. — *ἐχθ.* proprie est *inimico atque infesto strepitu invehi in al.* ab *ἔχθος* et *δόπος*, *δοῦπος.* laxe interpretatus Sch.:

Ἥρη, ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.
ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
νεικεῖ, καί τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖτις ἀπόστιχε, μή τι νοήσῃ
Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω.
εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς·
τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν,
οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.“
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων,
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον.

ἐχθρὸν καταστῆσαι. idem: ἐφήσεις. ἐποτρυνεῖς, ἐφορμήσεις.

519. ὅταν — ἐπέεσσιν. *quando me irritat contumeliis.* tum se non posse ait quin vicissim eam acerbe increpet.

522. sic H. vulgo: μή σε νοήσῃ. Sch. Ven. A: οὐχὶ μή σε, ἀλλὰ μή τι αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ ἄλλαι σχεδὸν πᾶσαι διορθώσεις. et similiter Sch. Lips. ap. Wassenb. — ἀπόστιχε (p. ἀπόστειχε, ut ἰδυίῃσι p. εἰδυίῃσι 608.) ἀπαλλάσσου, ἀναχώρει. Sch. ἅπαξ λεγόμενον. bis legitur ἀποστείχειν in Odyssea.

524. εἰ δ'. cf. 302. τοί. σοί.

525. μετ' ἀθ. *inter deos*, h. e. diis a me datum. cf. 516, 520.

526. τέκμωρ. τέλος, τεκμήριον. Sch. idem est τέκμαρ, a τέκω, τεύχω (v. Schn.), significatque vox, ni fallor, proprie quidquid struitur sive ponitur, praesertim res magni momenti, velut termini ponuntur, quem primum significatum esse putat Buttmannus *Lexil.* I, 32. H ad ζ', 349.: „priscis," inquit, „τὸ τέκμαρ et τὸ τέκμωρ est primo πέρας, finis, meta, scopus, ut η', 30. porro est fides, qua firmatur et constituitur eventus, signum, argumentum. α', 525.: τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν μέγιστον τέκμωρ, cum Jupiter annuit, eoque nutu eventus rei sciscitur et sancitur etc." Voss.: *Solches ist ja meiner verheissungen unter den göttern Heiligstes pfand.* — ἐμόν. λείπει τὸ ἔπος ἤ τι τοιοῦτον, ὡς καὶ ἐν τῷ κερτομίοις Δία Κρονίωνα προσεῖπε (539. memoriter scripsit.) λείπει τὸ ἔπεσιν. E. — παλ. (a πάλιν et ἀγρέω, ἀγρεύω. U.) παλίλληπτον, οἷον μεταμέλητον· οὐ γὰρ ἐμὸν παλ. Ap., ubi v. ann. a Villoissono. *revocabile, was man zurücknehmen kann.*

528. ἦ. 219. κυαν. κυανεαῖς, μελαίναις. (epitheton a colore coeli repetit Cl., uti et Neptuni κυανοχαίτης. cf. 43, 477. Dionys. Halic. περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως c. 6.: ἐπίθετα οἰκείως καὶ προσφυῶς τοῖς ὑποκειμένοις ἡρμοσμένα δύναμιν ἴσην ἔχει τοῖς κυρίοις ὀνόμασιν· ὥσπερ τῶν θεῶν ἑκάστῳ ἰδίαν τινὰ προσηγορίαν προστίθησι, τὸν Δία μητιέτην καὶ ὑψιβρεμέτην, καὶ τὸν Ἥλιον ὑπερίονα, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα φοῖβον καλῶν.) — ἐπ' ὀ. ν. ταῖς ὀφρύσιν ἐπένευσε. τμῆσις. Sch.

529. ἀμβρ. θεῖαι. χαῖται. τρίχες. (a χάω, χέω. annot. E, et deorum hominumque, et animalium, velut leonis, ursi, equi, dici χαίτας, equorum etiam τρίχας, cum appellentur καλλίτριχες (κ', 491. etc.), quemadmodum leo χαιτήεις, et ursa χαιτήεσσα, quae tamen verba non sunt Homerica.) ἐπ. ἐπεσείσθησαν. (ab ἐπιῤῥώεσθαι, ἐπικινεῖσθαι. cf. ν', 107, ψ', 367, ω', 616. et quae praeterea H adscripsit loca.)

530. μέγαν δ' ἐλ. Ὄλ. Virg. Aen. 10, 115.: *annuit et totum nutu tremefecit Olympum.* locus celeberrimus. Strabo 8, 3., ubi templum Jovis Olympici describit: μέγιστον δὲ τούτων (τῶν ἀναθημάτων), inquit, ὑπῆρξε τὸ Διὸς ξόανον, ὃ ἐποίησε Φειδίας Χαρμίδου Ἀθηναῖος ἐλεφάντινον, τηλικοῦτον τὸ μέγεθος, ὡς, καίπερ μεγίστου ὄντος τοῦ νεῶ, δοκεῖν ἀστοχῆσαι (?) τῆς συμμετρίας τὸν τεχνίτην, καθήμενον ποιήσαντα, ἁπτόμενον δὲ σχεδόν τι τῇ κορυφῇ τῆς ὀροφῆς, ὥστ' ἔμφασιν ποιεῖν, ἐὰν ὀρθὸς γένηται διαναστὰς, ἀποστεγάσειν τὸν νεών. — ἀπομνημονεύουσι δὲ τοῦ Φειδίου, διότι πρὸς τὸν Πάναινον εἶπε πυνθανόμενον, πρὸς τί παράδειγμα μέλλει ποιήσειν τὴν εἰκόνα τοῦ Διὸς, ὅτι πρὸς τὴν Ὁμήρου, δι' ἐπῶν ἐκτεθεῖσαν τούτων· ἤ, καὶ κυανέῃσιν — Ὄλυμπον. εἰρῆσθαι γὰρ μάλα δοκεῖ καλῶς, ἔκ τε τῶν ἄλ-

Junonem, inimicam Trojanis, pungunt haec clandestina consilia: inde rixatur cum Jove super coenam.

Τώγ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
εἰς ἅλα ἆλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν
ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
535 *μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.*
ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, οὐδέ μιν Ἥρη
ἠγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ ξυμφράσσατο βουλὰς
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.

λων, καὶ τῶν ὀφρύων, προκαλεῖ τὴν διάνοιαν ὁ π. ἀναζωγραφεῖν μέγαν τινὰ τύπον καὶ μεγάλην δύναμιν ἀξίαν τοῦ Διός· καθάπερ καὶ ἐπὶ Ἥρας, ἅμα φυλάττων τὸ ἐφ' ἑκατέρῳ πρέπον. ἔφη μὲν γάρ· (θ', 198.: *νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη,*) *σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον· τὸ δὲ ἐπ' ἐκείνῃ συμβὰν ὅλῃ κινηθείσῃ, τοῦτ' ἐπὶ τοῦ Διὸς ἀπαντῆσαι ταῖς ὀφρύσι μόνον νεύσαντος* etc. cf., jubente H, Plin. 34, 8. et Valer. Max. 3, 7. ext. 4., quibus addi potest Macrob. Sat. 5, 13. p. 107. vol. 2. ed. Bip. de Euphranore quoque id narrant E et Schol. Lips. ad 530. similia autem de vi deorum K commemoravit ε', 839, ν', 18. et Virg. Aen. 6, 412. v. etiam Köppenii *Blumenlese* T. 1. p. 141. et Petronium carmine de bello civili prope finem.

531. *διέτμαγεν* p. *διετμάγησαν* (v. Schn. v. *διατμάω*), *disjuncti sunt, discesserunt.* sic E, Hesych, Etym. Ap. cf. H. et supra 57.

532. hiatum tollunt Bentl. Voss. et Th. p. 205. scribendo *εἰς ἅλαδ'*, ut Odyss. κ', 351. — *εἰς ἅλα βαθ.* in profundum, ubi habitat: vide 358. — *ἆλτο.* p. *ἧλτο*, ab *ἥλμην*, quod est plusquamp. ab *ἅλλομαι*, tenui substituta aspiratae, more Aeolum et Ionum. (479.) *saliit*, desiliit, delapsa est, *sie schwebte hinab.* cito magnisque passibus gradiuntur dii. v. Vossii *mythol. Br.* 1, 22. seqq. — *αἰγλ. λαμπροῦ, παρὰ τὴν αἴγλην.* Sch. a fulgore solis. cf. ν', 243, Odyss. υ', 103.

533. *Ζεὺς — δῶμα.* intell. *ἦλθε* per zeugma. *πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρὰ τῷ π., ὧν ἓν καὶ τὸ σῖτον καὶ οἶνον ἔδοντες* (Odyss. π', 110.). E. domus Jovis sita est in summo vertice Olympi. ibi congregantur dii, ut proceres ap. regem, ad habenda consilia, vel ad epulandum. cf. 499, 607, λ', 77, υ', 4, 5., Odyss. α', 26, η', 49, 50, θ', 40 seqq. E K. — *ἀνέσταν.* assurgere finguntur dii diis majoribus (cf. hymn. in Apoll. 3.), ut Lacedaemonii assurgebant regibus suis (Xenoph. de rep. Laced. 15, 6.), militibusque, qui fortiter pugnassent. (Tyrt. 3, 41.) Idem.

534. *σφοῦ πατρός.* quemadmodum Jupiter vocari solet *πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε*: neque enim omnes genuit deos principes, sed juniores tantum, Apollinem, Vulcanum, Martem, Mercurium, Dianam et Venerem. est igitur a parte potiori facta denominatio. — *ἔτλη. ὑπέμεινεν.* Sch. ausus est, sustinuit.

536. *θρόνου.* de thronis sive sellis principum et deorum v. θ', 442, ξ', 238 seqq., σ', 389, Odyss. α', 130 seqq., ubi et *κλισμοῦ*, *subsellii*, fit mentio, in quo sedebant tenuiores minusque honorati, aliaque Homeri loca, et cf. Feith. 3. c. 5. Athen. 5. p. 192. E.: *θρόνος*, inquit, *μόνον ἐλευθέριος καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ*, quod *ὑποπόδιον* seu scabellum *θρῆνυς* appellatur ap. hunc nostrum. dii a thronis aureis, quibus picta variis coloribus stragula injecta erant, appellantur *εὔθρονοι, χρυσόθρονοι, ποικιλόθρονοι*, ut K annotavit. — *οὐδέ μιν* etc. notum *ἰδίωμα* linguae graecae: v. Viger. 5, 1, 14.

537. *ἠγν.* pro *ἠγνόησεν* dictum est, ut hujusmodi alia sexcenta ap. vett., praesertim poëtas. v. Matth. §. 26. — *ἰδοῦσα*, *quae vidisset* eum id facere. — *ξυμφρ. συνεβουλεύσατο.* Sch.

538. *ἀργ. λαμπρόπους, ἀπὸ μέρους ὅλη καλή. πέζα γὰρ ὁ πούς.* Ap.: *ἀπὸ μέρους ὅλη λευκή. δηλοῖ δὲ τὸν πόδα· πέζα γὰρ* (Arcadum et Dorum esse vocem, Zenodotus narravit in *Ἐθνικοῖς*, ut auctor est Galenus in gloss. Hippocr. H.) *ὁ πούς. οἷον λευκόπους. ὅθεν καὶ ἡ πεζὴ πορεία, καὶ πεζὸς στρατιώτης ὁ μὴ ἵππῳ χρώμενος.* frustra hoc epitheton ad candorem pedum pulcritudinemque (ne ineptiores memorem explica-

αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·
„Τίς δ' αὖ τοι, δολομῆτα, θεῶν ξυμφράσσατο βουλάς;
αἰεί σοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα,
κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν, οὐδέ τί πώ μοι
πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος, ὅττι νοήσῃς."
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
„Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
εἰδήσειν· χαλεποί τοι ἔσοντ', ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
ἀλλ' ὃν μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα
οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι,
μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·

tiones) revocare solent interpp., etsi notum est, vel nudis pedibus incessisse Graecorum mulieres, quo pertinet Baccharum *λευκὸν κῶλον* ap. Eurip. Bacch. 560., ubi v. ann., vel soleis usas conspiciendos magna ex parte dedisse pedes candidos, quemadmodum de Creusa, regis Corinthiorum filia, Eurip. dicit Med. 1107.: *διέρχεται Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί.* sola Thetis *ἀργυρόπεζα* vocatur ap. Homerum, Venus ap. Pindarum Pyth. 9, 16., utraque a colore maris, in quo degit altera, et ex quo altera orta fingitur. sic Neptunus appellatur *κυανοχαίτης* (v. ann. ad 528.), Apollo *φοῖβος*, Nereus senex a colore maris, qui idem est senum. neque hae sunt appellandae allegoriae, quod genus philosophiae cognatum est, sed ipsius naturae pro captu hominum rudiorum imagines.

539. naturam Hom. sequitur, non decorum, ut seriores; neque igitur mirandum est, altercari cum Jove Junonem, a Graecis sentientem, propter promissam Thetidi vindictam Achillis. — *κερτ.* *τοῖς τὸ κέαρ, ὅ ἐστι τὴν ψυχὴν, τέμνουσι καὶ λυποῦσι λόγοις. νῦν δὲ ἐρεθεστικοῖς, χλευαστικοῖς.* (ita haec scribenda sunt. perperam libri: *κερτ. ἐρεθ., χλευαστ. νῦν δὲ τοῖς — λόγοις.*) Sch.

540. *ὡς πολλάκις τις διά τι πάθος ψυχῆς ἐρωτᾷ καὶ περὶ οὗ ἀκριβῶς οἶδεν. — οὔκουν ἀεὶ διὰ μάθησιν ἐρωτᾷ τις, ἀλλ' οὐδὲ διὰ μόνην παραμυθίαν τοῦ ἐρωτωμένου, ὡς ἡ Θέτις τὸν υἱὸν Ἀχιλλέα ἠρώτησεν* (362.)· *ἔστι δὲ ὅτε καὶ διὰ ἔλεγχον καὶ διὰ θυμόν.* Ex E. *δολ. δόλια βουλευόμενε.* Sch. similia *ποικιλομήτης, ἀγκυλομήτης, πολύμητις,* alia. v. Th. p. 270.

541. *ἀπον. νόσφι, χωρίς.*

542. *δικ. δικάζειν.* Sch. *δικάζειν δὲ λέγει τὸ σεμνῶς καὶ βασιλικῶς οἰκονομεῖν καὶ ἐπικρίνειν.* E. *θ'*, 430.: *κεῖνος — Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικές.* E K.

543. *πρόφρων. προθύμως.* Sch.

545. *ἐπιέλπεο*, *spera praeter alia,* quae scis, et quae te scire fas est. haec est vis praepositionis. male Sch.: *ἔλπιζε.*

546. *χαλεποί. βλαβεροί.* (propter odium, quod propterea incurris, meum.) Sch.

547. *ὃν μέν κε ᾖ ἐπιεικὲς* etc.

549. *ἐθέλωμι* W et Th. §. 344, 10. sed v. Matth. §. 527. ann. 1. et §. 514.

550. *διείρεο. ἀνερώτα.* Sch. *μεταλλᾶν δὲ τὸ πολυπραγμονεῖν ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ γῆν τὸ μεταλλεύειν εἴρηται, καὶ τὰ ἐκεῖθεν ἀνορυττόμενα μέταλλα λέγονται* etc. E.

551. *βοῶπις. μεγαλόφθαλμος. ἢ μεγάλως ἐφορῶσα, ἐπεὶ καὶ τὸν Δία εὐρύοπα λέγει.* Ap. de hoc Villoison.: „egregius sane sensus, qui optime deorum reginae conveniat." sed aptum *τὸ εὐρύοπα εἶναι* Jovi, non item Junoni, neque ejus verbi significatio inest *τῷ βοῶπις*. magni sunt oculi boum, cumque in laude sit oculorum magnitudo, recte ap. Hom. et Juno dicitur *βοῶπις*, *farrenaügig*, ut reddidit Bürgerus, male fastidiente Vossio, et Clymene ancilla Helenae *γ'*, 144.; etiam Philomedusa, mater Menesthii, hoc epitheto celebratur *η'*, 10. et Nereïs Halie *σ'*, 40. cf. Hesiod. Theog. 355. et Pind. Pyth. 3, 162., quae loca suppeditavit U. de *βοῦ*, particula augendi, v. Weller. gr. gr. et Fischeri Animadv. p. 290., quos auctores citavit Schaufelberger. in Clavi h. v. et eum secutus Gailius in *Clef d' Homère* p. 113.

„αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι, οὔτε μεταλλῶ,
ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι, ἅσσ' ἐθέλῃσθα·
νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
ἠερίη γὰρ σοίγε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
τῇ σ' οἴω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλῆα
τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν."
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω·
πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστὶν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ,
μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
ἆσσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω."

552. αἰν. δεινότατε, ἐπίφοβε. Sch. — τὸν μῦθον. h. e. τοῦτον τὸν μῦθον, ὃν εἶπες, orationem, quam modo habuisti. v. Matth. §. 265. et ann. ad 11.

553. καὶ λίην πάρος, *etiam diu ante*, non modo nunc. — εἴρομαι, *sciscitor*, sciscitari soleo.

554. τὰ, ταῦτα. — Sch.: ἅσσα, ἅτινα.

555. αἰνῶς. δεινῶς, χαλεπῶς. Sch. σφόδρα, πάνυ, μάλα, *admodum*. sic etiam Herodotus et alii. W, U. — δείδοικα. δέδοικα, εὐλαβοῦμαι. Sch. perfectum, quale est Latinorum *memini*, quod proprie significat *in memoriam revocavi*, h. e. *recordor*. v. W, Matth. §. 505, Aristoph. Thesm. 755, Nub. 291 etc. — παρείπῃ. πείσῃ, παραπείσῃ. sinistrae saepe significationis est παρὰ praepositio verbalis. cf. 132., Odyss. ξ', 290, K, W.

558. libri οἴω, temere asperato metro. ἐτ. ἀληθές. (ἀληθῶς.) Sch.

559. πολ. πολλοὺς Ἀχαιῶν. frustra Zenodotus ap. Schol. Lips. πολεῖς. v. Matth. §. 123.

561. δαιμ. δαιμόνιος proprie is est, quem daemon aliquis movere atque instigare videtur, seu bonus, seu malus. est et medium quiddam, quod ironiae ansam dare solet ap. Atticos, cum nescimus, utrum bonum an malum sit, quod quis dixit aut fecit, neque id tale nobis esse videtur, quod ab homine, quales vulgo sunt homines, proficiscatur; quale dictum vel factum considerantes etiam ejus auctorem vocamus δαιμόνιον, quod Germani dicere solent *wunderlich* vel *sonderbar*, Angli *whimsical*. hic quidem vox δαιμονίη significat eam, quae instigata esse videtur a malo genio, germanice *eine Besessene*, *ein Teufelsweib*. Sch.: δαιμ. νῦν κακὴ κεφαλή. ὁτὲ δὲ εὐδαίμων, μακαρία. idem: αἰεὶ μὲν ὀΐεαι. διαπαντὸς μέν με ὑπονοεῖς. — W: *du hast immer etwas zu vermuthen, spielst immer auf etwas an.*

562. πρῆξαι, p. πρᾶξαι, Ionice. — ἀπὸ — ἔσεαι. ἀλλ' ἀποθύμιός μοι πλέον καὶ ἐχθρὰ γενήσῃ. Schol. contrario sensu dicitur κατὰ θυμὸν et καταθύμιος: v. supra 136, κ', 383, ξ', 261, ρ', 201, Odyss. χ', 392.

563. τὸ — ἔσται. cf. 325.

564. ἐμοὶ — εἶναι. ἠθικῶς εἶπεν, οἷον, ἐμοὶ, ὡς ἔοικε, φίλον ἐστίν· ἀντὶ τοῦ, οὕτω μοι ἀρέσκει, οὕτως ἐγὼ θέλω. E. W.: *es wird wohl so sein*, für: *es kommt so heraus*. Telemachus Odyss. α', 232.: μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν, ubi itidem μέλλειν simile est verbo auxiliari. cf. Schn. v. μέλλω, 4.

566. cf. 28.

567. ἰόνθ'. h. e. ἰόντε p. ἰόντες, duali usurpato significatione pluralis, ut saepe alias. sic ο', 104.: νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες, Ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες Ἢ ἔπει ἠὲ βίῃ. ita Buttmann. *Lexil.* I. p. 3. secundum Zenodotum aliosque grammaticos. frustra argutatur H, nec nolit accipi τὸ ἰόνθ' p. ἰόντα, ut Schol. Lips.: ἰόντα ἀντὶ τοῦ ἰόντος. cf. etiam ζ', 143, ξ', 247, χ', 92. — ἀάπτους. ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο, quae expositio est inter Apollonii, h. e. invictas. cf. Sch.

ea re contristatur omnis consessus deorum; quos tandem ad hilaritatem claudus Vulcanus, Ganymedis officio praeter morem functus, revocat.

Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες.
τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
μητρὶ φίλῃ ἐπὶ ἦρα φέρων, λευκωλένῳ Ἥρῃ·
„Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε,
ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.

et H. — ἐφείω, ἐφέω, ἐφῶ, ab ἐφίημι. Sch. ἐπιβάλλω, ἐπενέγκω. verbera minatur, ut ο', 17. (καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω), vel severiorem etiam poenam, quali jam olim eam affecerat. v. ο', v. l. et cf. 581, 588 seqq., ξ', 257. sequ.

569. ἐπιγν. ἐπικάμψασα τὴν αὐτῆς ψυχὴν, ὅ ἐστι πραΰνασα. Sch. E: — λέγεται δέ τις καὶ ἄλλον κάμπτειν, ἤτοι πείθειν, μετάγειν, ὡς τὸ ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας (Ἥρη λισσομένη β', 14.). sic Latini sicunt *flectere animum*, ut K annotavit.

570. ὤχθ. 517. — οὐρ. οὐράνιοι, non Coeli filii, Titanes, ut ε', 898. et hymni in Cererem, quod recentioris poëtae opus est, 409. Ex W. et U. Sch.: οὐρ. οἱ ἐν οὐρανῷ κατοικοῦντες.

571. κλυτ. ὁ περὶ τὴν χαλκευτικὴν ἔνδοξος. Sch. nota ἡφαιστότευκτα, quorum celeberrima enumeravit Voss. *mythol. Br.* 1. p. 186. seqq. ipsas deorum aedes, aeneas dictas, aedificavit Vulcanus: v. 426, 606 seqq., σ', 369 seqq., Odyss. θ', 268 etc.

572. ἐπὶ ἦρα et hic et 578. scripsimus pro vulgato ἐπίηρα, Buttmanno auscultantes *Lexil.* I. p. 149. seqq., cum ἦρα φέροντες legatur ξ', 132., ἐπ' — ἦρα φέρων autem vel φέρουσιν, φέροντες, per tmesin Odyss. γ', 164, π', 375, σ', 56., recteque sumatur substantivum ἦρ, unde accus. sing. ἦρα (v. Herodian. ap. E.), quamvis inusitatum, non item ἐπίηρ. huc accedit, quod praepositio, quae non regit casum, referenda est sensu adverbii ad verbum totamque sententiam, itaque 3 illis locis Odysseae cogitandum est ἐπιφέρων, ἐπιφέρουσιν, ἐπιφέροντες, non ἐπίηρα, quod placuit Aristarcho et recentioribus, quemadmodum ἐπίκλοπος, ἐπίορκος et similia dicuntur, in quibus ἐπιήρανα (Odyss. τ', 343.), quod praetendi non posse τῷ ἐπίηρα ostendit Buttmannus. at ἐπιφέρειν Homericum esse vocab., et dici posse χάριν ἐπιφέρειν pro φέρειν, negant nonnulli. male quidem, cum θ', 516. legatur Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρων πολύδακρυν ἄρηα, simileque sit ὀργὰς ἐπιφέρειν τινὶ ap. Thuc. 8, 83., ἐπὶ autem in ἐπιφέρειν ad pingendam actionem pertinere videatur, ut in ἐπαμύνειν, ἐπαρήγειν. invenitur tamen ἐπίηρος ap. Leschen (Tzetz. ad Lycophr. 1263.), Empedoclem (Aristot. de anima 1, 5.), Sophoclem (Oed. R. 1040.), Apollonium Rhod. (4, 375.); sed adjectivum est ap. hos scriptores, nec eo convelli potest Homericum illud ἦρα ξ', 132. est igitur ἦρα φέρειν sive ἐπιφέρειν τινὶ idem quod χάριν φέρειν τινὶ, *gratum facere alicui*; proprie autem significat *ferre* vel *afferre alicui*, *quod aptum est eique congruit*, siquidem ἦρ vel ἦρα derivandum est ab ἄρω, ἀρέσκω. — λευκ. Ἥρῃ. alii ap. Schol. B. Ven. et Lips.: τετιημένη ἦτορ, quae haud dubie est correctio ejus, qui saepius repetitum λευκώλενος Ἥρη haud concoqueret.

575. κολ. Ap.: κολῳός· θόρυβος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κολοιῶν· θορυβητικὸν γὰρ τὸ ζῶον. cf. Sch. et E. recte, ni fallor, Buttm. *Lexil.* I. p. 159. a καλέω, κέλω, κέλομαι, et vocabulum κολῳὸς, *strepitus*, derivat, unde κολῳᾷν β', 212., et nomen avis κολοιός: neque enim alterum ab altero duci potest ἀναλογικῶς. Hesych.: κολοιή· φωνή. — ἐλαύνετον. διεγείρετε. — Sch. E: ἀντὶ τοῦ ἐπιτείνετε, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἐλαυνομένου ἵππου ἢ σιδήρου.

576. ἦδος, non ἧδος, Eton., Ven., W, H., Ionice, secundum Herodianum ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ, ut refert Schol. A. cf. H. et Schn. v. ἅδω. Sch.: ἦδος. ἡδονὴ, ὠφέλεια. — τὰ χερ. *pejora*, h. e. mala, rixae, discordiae. Odyss. σ', 229., annotante K: ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια. haec item leguntur Odyss. σ', 403.

μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
πατρὶ φίλῳ ἐπὶ ἦρα φέρειν Διΐ, ὄφρα μὴ αὖτε
νεικείῃσι πατήρ, ξὺν δ' ἡμιν δαῖτα ταράξῃ.
εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
ἐξ ἑδέων στυφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν."
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον
μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέειπεν·
„Τέτλαθι, μῆτερ ἐμὴ, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
θεινομένην. τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
χραισμεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα

577. παρ. παραινῶ, συμβουλεύω. Sch.

579. νεικ. νεικείῃ, νεικῇ. Th. p. 311. *Ex U.* — ξὺν — ταρ. tmesis. epularum inprimis curam habet Vulcanus, sed earum, quarum ἀναθήματα μολπή τ' ὀρχηστύς τε (Odyss. α', 152.), non Thraciarum. cf. 601, 603, 4.

580. Ὀλ. ἀστ. h. e. Jupiter. cf. 583. Sch.: ἀστραπτικὸς, ἀστραπὰς ποιῶν. (ab ἀστεροπὴ, ἀστραπή.) dicta haec sunt ἐλλειπτικῶς, ut illa εἰ μὲν δώσουσι etc. 135. minus bene quidam στυφελίξαι habent pro optativo, virgula posita post vocem ἀστ. v. E et interpp.

582. καθ. cum fere significet λοιδορεῖσθαι, ὀνειδίζειν, notatur nunc esse φιλοφρονεῖσθαι, ἱκετεύειν (ὁμιλεῖν, λόγον τινὰ ἀξιοῦν. E. cf. Odyss. β', 39, κ', 70, ω', 393.). cf. Hesych. sic etiam Plato aliique. *Ex E.*

583. Ὀλ., ut β', 309, δ', 160 etc.

584. δέπας. ἔκπωμα, ποτήριον. ἀμφ. ἀμφοτέρωθεν κοῖλον καὶ περιφερές. — Sch. recte. videtur dictum esse ἀμφικύπελλος, ut ἀμφίστομος, ἄμφωτος etc., significatque δέπας ἀμφ. κύπελλον ἀμφοτέρωθεν ὂν κύπελλον, quod germanice dicatur *ein Doppelbecher*. Aristot. H. A. 9, 27, 4., quo loco describit cellas apum: περὶ μίαν γὰρ βάσιν δύο θυρίδες εἰσὶν, ὥσπερ τῶν ἀμφικυπέλλων, ἡ μὲν ἐντὸς, ἡ δ' ἐκτὸς, quibus ex verbis colligas, substantivum esse ἀμφικύπελλον, junctum alii substantivo, sensu adjectivi, ut fieri solet ap. vett. cf. E, Buttm. *Lexil.* I. p. 160 seqq., ζ', 220, ι', 652, Odyss. γ', 63 etc.

586. ἀν. ἀνασχοῦ, ὑπόμεινον. κηδ. περ. καίπερ λυπουμένη. Sch.

587. ἐν ὀφθ. Matth. §. 401. ann. 2.

588. θειν. haec impia nec diis decora videntur cum aliis, tum Platoni de Rep. 2. p. 378, D. et Sexto Empirico adv. gramm. p. 280., qui philosophi parum reputant, deorum ap. hunc nostrum mores describi eos, quales antiquissimorum Graecorum fuisse credibile est, quibus de moribus fama accepta memoriae tradidit Homerus: neque enim similes ap. eum Jovi et Junoni, aut Vulcano et Veneri, finguntur Ulysses et Penelope, Hector et Andromache, aliique heroës et heroinae. quanquam ne tum quidem barbariem omnem exuerat mirabilis illa gens, cujus vir fortissimus 12 captivos immolaverit ad rogum amici, sapientissimus, victis inimicis, omni genere crudelissimorum suppliciorum saevierit in servos servasque. ceterum cf. 567. — ἀχν. λυπούμενος. Sch.

589. ἀργ. γάρ. χαλεπὸς γάρ ἐστιν ὁ Ζεὺς τῷ βουλομένῳ αὐτῷ ἀντιφέρεσθαι, ὅ ἐστιν ἐναντιοῦσθαι καὶ φιλονεικεῖν. Sch. ἀντ. idem est ἀντιφερίζειν. passivum est ἀντιφέρεσθαι: *difficilis est, cui resistatur.* Ex W.

590. εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἰσχύος τοῦ Διὸς λέγει. Ἡρακλῆς ἀνακομιζόμενος μετὰ τὴν γενομένην ὑπ' αὐτοῦ πόρθησιν τῆς Ἰλίου ἐπὶ τῇ τοῦ Λαομέδοντος ἀπάτῃ, παρόσον αὐτῷ ἀντὶ τῶν ἀθανάτων ἵππων, οὓς ὑπέσχετο, ἀντέδωκε θνητοὺς ἀπατήσας, κατ' ἐκεῖνο καιροῦ προσέσχε τῇ Κῷ τῆς Μεροπίδος (imo πρ. Κῷ τῇ Μεροπίδι. v. Thuc. 8, 41., Cellar. vol. 2. p. 25.), χειμῶνι κατεχόμενος κατὰ χόλον Ἥρας μισούσης τὸν ἥρωα, καὶ διὰ τοῦτο πρότερον κατακοιμησάσης τὸν Δία· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Κῶ θεασάμενοι αὐτὸν, καὶ ὡς ἄγριον θῆρα φοβηθέντες, ἐξήλασαν ἀπὸ τῆς πόλεως. ἐφ' ᾧ ἀγανακτήσας ὁ Ἡρακλῆς ἐξεπόρθησε τὴν Κῶ. ἐπὶ δὲ τῇ τῆς Ἥρας κατακοιμήσει ὁ Ζεὺς ὀργι-

ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο·
πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
κάππεσον ἐν Λήμνῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα."
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
ᾠνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα

σθεὶς ἐν δεσμοῖς κατέσχε τὴν Ἥραν. ἣν ἐπειρᾶτο τηνικαῦτα ὁ Ἥφαιστος λύειν, καὶ φωραθεὶς ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου ἐξεῤῥίφη, (pariter ac Somnus, qui Jovem deceperat Junonis jussu: v. ξ', 249. seqq.) καὶ εἰς Λῆμνον πρὸ τῆς Θράκης νῆσον καταπεσὼν χωλὸς ἐγένετο, ὥς φησιν ὁ π. διὸ ἱερὰ τῷ θεῷ ἡ Λῆμνος. Sch. cf. ο', 16 seqq., Apollod. 1, 3, 5.; 2, 7, 1. et H, qui Vulcanum puerum, quia natus erat claudus, ab ipsa matre projectum esse narrat secundum Homerum σ', 395, Odyss. θ', 308 seqq. quod in Lemnum decidisse dicitur, eo pertinet, quod illa insula olim arsit ignibus subterraneis: v. Musgrav. et interpp. ad Soph. Philoct. 761. — ἀλεξ. ἐπιβοηθεῖν. μεμ. προθυμούμενον. Sch.

591. τετ. partic. aor. 2. cum redupl. a τάω, τάγω, *corripio*, unde *tango* Latinorum. cf. W, U, et Th. p. 346. — βηλοῦ. Ap.: βηλός. ὁ τῆς θύρας βαθμός· ἀπὸ βηλοῦ θεσπ. a βάω. cf., si tanti est, Sch. et Villois. ad Ap. — θεσπ. θείου. — Sch. *a limine divino*, h. e. coeli.

593. κάππ. cf. 606.

594. Σίντιες. Σίντοι vocantur ap. Thuc. 2, 98. populus Thraciae, qui olim Lemnum insulam occupavit. v. H, Strabo 7. p. 511. et 12. p. 826., Cellar. 1. p. 1047., Gattereri Commentt. Soc. reg. scient. Gotting. vol. 6. p. 53., Ukert. *über Lemnos u. den Berg Mosychlos, in den allg. geogr. Eph.* 1812. *St.* 12. Σίντιας ἀγριοφώνους ab asperitate linguae dixit hic noster Odyss. θ', 294. Sch., incertum qua fide, piratas fuisse memorat, qua ex re nomen duxerint, ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι καὶ βλάπτειν. — ἄφαρ. εὐθέως, ταχέως. κομ. ἐπιμελείας ἠξίωσαν καὶ ἀνείλοντο. Sch.

595. μείδησεν. Atticum est μειδιᾶν, ἐπιμειδιᾶν: v. Plat. Phaed. p. 388 E, Xenoph. Cyrop. 2, 2, 16., Bähr. ad Plut. Pyrrhum p. 204. forma μειδιᾶν utitur etiam Hom.

596. παιδός. eodem sensu dixisset παρὰ παιδός: neque enim jungenda sunt verba παιδὸς et κύπελλον. vide Matth. §. 374, Th. p. 370.

597. ἐνδ. (idem dicitur ἐπιδέξια φ', 141.) ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν δεξιῶν μερῶν ἀρξάμενος. Sch. *boni ominis causa:* quoniam in auguriis dextrae partes faustae sunt habitae a Graecis. v. U et Feith. p. 128. sic υ', 184. praeco dextrorsum circumfert sortem, δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν, Odyss. ρ', 365. Ulysses mendicans βῆ ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον, et ap. Plat. Symposio aliquoties a dextra procedunt vices bibendi et loquendi, ut H. annotavit. valde superstitiosi fuerunt Graeci, qua de re W inprimis evolvi jussit Hesiodi O. et D. 765. usque ad finem.

598 ᾠν. dictum καταχρηστικῶς, quia non vinum infundebat, sed nectar, quod tamen ipsum ἐρυθρὸν vocatur, ut vinum, τ', 38. cf. H et Schn. v. νέκταρ, quae vox, a νήχω, νέω derivanda, nihil aliud notat quam *fluidum.*

599. ἄσβεστος. ἀκατάπαυστος, πολύς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ πυρός. Sch. cf. λ', 50., Odyss. θ', 326, υ', 346.

600. ποιπν. ἐνεργοῦντα, διακονοῦντα. Sch. *anhelantem, gnaviter atque alacriter opus facientem.* (v. Schn. h. v.) effuse rident dii Vulcanum, nectar ministrantem, quia claudicat (σ', 411.); alioqui non riderent. cf. δ', 2—4. *E W.*

601. locus notandus propter notionem vitae deorum beatae declaratam per epulas toto die continuatas, heroum more, velut procorum in Odyssea et Alcinoi. porro ut inter hos bonis dapibus adjunctus est cantus citharae, sic inter deos Apollo agit fidicinem. novum vero est, quod Musae accinunt: nam ap. he-

δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος,
ἧχι ἑκάστῳ δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤϊ' Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς· παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη.

roas solus *ἀοιδὸς* adhibetur, neque adsunt feminae cantantes. (v. tamen Odyss. *ψ'*, 143 — 147. et Il. *σ'*, 567 — 572. Voss. *krit. Bl.* 1. p. 225.: „Man denke nicht bloss Saitenspiel und Gesang, sondern nach griechischer Art einen Reigen, wo Gesang mit Tanz oder lebhaft nachahmenden Geberdungen verbunden war.") novum item, quod hic alternis canunt Musae, quae ap. Hesiodum aliosque choreas ducunt, cherago Apolline. pariter quidem Odysseae libro ultimo 60. in Achillis funere *Μοῦσαι ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ Θρήνεον*: sed is liber quin a seriore poëta profectus sit, hodie non dubitatur. denique et illud memorabile est, deas cum diis accumbere, contra ac solent heroum et generatim Graecorum omni tempore conjuges filiaeque et cognatae, quae nunquam convivio intersunt. Ex H.

603. *οὐ μέν.* h. e. *οὐ μὴν*, *multo minus.* cf. H. *οὐδὲ — οὐ —*, ut ap. Soph. Trach. 476 etc.

604. *ἣν ἔχε.* quam tenebat, ea canens.

606. *κακκείοντες.* h. e. *κατακείοντες*, ut *κάππεσον* pro *κατάπεσον* 593., *κάββαλε* etc. verbum desiderativum, ut *ὀψείειν*, *βρωσείειν*, *πολεμησείειν*, quae protulit E. Sch.: *κατακοιμηθησόμενοι.*

607. *ἧχι.* *ἔνθα*, *ὅπου.* *περ.* *ὁ πάνυ ἔνδοξος.* *ἀμφ.* *ὁ ἀμφοτέροις τοῖς γυίοις, ὅ ἐστι τοῖς ποσὶ, χωλός* (similiter Ap.: *ἀμφότερα τὰ γυῖα χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος*: nec aliter Etym., Suid., alii. et ap. Lycophronem quidem 144. *γυιὸς* dicitur claudus, ex quo istam significationem verbi efficias; sed recte tamen Porphyrius Qu. Hom. 11. *ἀμφιγυήεντα* interpretatur *τὸν περὶ τὰ γυῖα βεβλαμμένον*, h. e. infirmis gressibus incedentem, quod facit etiam is, qui uno pede captus est; quo sensu *γυιοῦν* et *ἀπογυιοῦν* dici annotarunt K et H.

608. *ἰδ.* p. *εἰδυίῃσι*, ab *εἰδὼς*, *sciens*, *peritus*, germ. *kunstverständig.* v. Th. p. 223. W et U. cf. 522. — *πραπ.* *φρεσὶ*, *διανοίαις.* (idem *πραπίδες* et *φρένες.* *λ'*, 579.: *ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων.* Odyss. *ι'*, 301.: *ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι.* K. cf. H ad *ν'*, 412.) Sch.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Β.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Β ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ζεὺς, Ὄνειρον ἐπιπέμψας Ἀγαμέμνονι, παρακελεύεται τοὺς Ἕλληνας ἐξάγειν ἐπὶ τὸν πόλεμον. ὁ δὲ πρότερον μὲν τῶν ἀρίστων συνέδριον συνήγαγεν, ἔπειτα δὲ ἐκκλησίαν ποιησάμενος ἀποπειρᾶται αὐτῶν, παρακελευσάμενος φεύγειν εἰς τὰς πατρίδας. κατέχει δὲ αὐτοὺς Ὀδυσσεὺς, Ἀθηνᾶς προνοίᾳ, καὶ Νέστωρ δημηγορήσας· εἶτα τροφὴν ἀνελόμενοι ἐξοπλίζονται αὐτοί τε καὶ οἱ ἡγεμόνες, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Τρῶες, Ἴριδος αὐτοῖς ἀπαγγειλάσης. κατάλογον δὲ ὁ ποιητὴς ἐποίησε τῶν στρατευμάτων καὶ τῶν νηῶν.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Β.

ΟΝΕΙΡΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, somniorum deum noctu mittit ad Agamemnonem, qui deus eum ad faciendum proelium spe victoriae incitet.

Ἄλλοι μέν ῥα, θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ,
εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος,
ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα
τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον Ὄνειρον·

Annotationes. Vers. 1. ἱππ. Sch. inter alia: ἀφ' ἵππων μαχόμενοι, h. e. de curru: nam equites abhorrent ab usu aevi Homerici. recte item Sch.: τουτέστι, πολεμικοί. neque enim omnes ἀνέρες, h. e. milites, de curru pugnabant, sed nominantur illi pro omnibus, tanquam praecipui, quemadmodum et Meones Paeonesque vocantur ἱπποκορυσταὶ κ', 431, π', 287, φ', 205. idem est ἱππεὺς, ἱππότα, ἱπποδάμος, ἱππηλάτα, ἱππιοχάρμης. ceterum cf. locum similem ω', 677.

2. οὐκ ἔχε. οὐ κατεῖχεν, ab effectu τοῦ λαβεῖν. α', 387.: Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν, ubi v. ann. ω', 679.: ἀλλ' οὐχ Ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν. cf. 33, 34. — νήδυμος. ἡδύς. Sch. γλυκὺς dixit 71. ἥδυμος cum digammate, ut censet Buttm. *Lexil.* I, 46. — de ipsa imagine Jovis vigilantis, dormientibus diis hominibusque, F. G. Eichhoff (*Etudes grecques sur Virgile*, Paris. 1825. vol. 2. p. 279.) conferri jussit κ', 1. et Odyss. υ', 57. excerpsit fere vir ille doctus atque elegans quod boni inest in F. Ursini *Virgilio collatione scriptorum graec. illustrato*; sed multa de suo perutilia addidit, praesertim ex poëtis recentiorum gentium petita, in quibus quo successu Virgilium illi, exemplaria graeca versantem, imitati fuerint, judicio exponit. quod genus quoniam negligere solent Homeri veterumque interpp., gratum nos multis facturos esse arbitrati sumus, si commemorata ab Eichhoffio aliorum loca, Homericis similia, adscriberemus; idque παρενθέτως, addito ipsius nomine, quo facilius haec a nostris annotationibus discernerentur.

3. μερμ. α', 189. — κατὰ φρένα. Schol. A: βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ φρένας καὶ τιμήσῃ. legit igitur homo in exemplari suo φρένας, quod probat H, quia sic tollitur hiatus, qui tamen facilius fertur propter interpunctionem, κόμμα metricum et sequentem adspiratam.

6. πέμψαι ἐπ' Ἀτρ. id recentiores dicunt ἐπιπέμψαι Ἀτρείδῃ. codd. Barocc. Laud. et unus Vindob.: πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, ut 18.: βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα. cf. 89. etc. — οὖλον. ὀλοὸν, ὀλέθριον. (ε', 461, φ', 536.) E: τὸν ὀλέθρου αἴτιον τοῖς Ἕλλησι διὰ τὴν ἀπάτην, ὑφ' ἧς θαῤῥήσαντες τὸν πόλεμον δίχα τοῦ Ἀχιλλέως κακῶς ἔπαθον. Sch.: — οὐκ αὐτὸν ὀλέθριον ὄντα, ἀλλὰ τὸν ἐπ' ὀλέθρῳ πεμπόμενον. v. Buttm. *Lexil.* I, 47. de duplici genere somnio-

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Βάσκ' ἴθι, οὖλε Ὄνειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω.
θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

rum, veraci et fallaci, locus notissimus est Odyss. τ', 560 seqq. cf. Virg. Aen. 6, 894 seqq. ἄγαλμα Ὀνείρου ap. Corinthios in templo Aesculapii, una cum Somni leonem sopientis, commemoravit Paus. 2, 10. Philostratus Imagg. 27.: δεῖ γὰρ τοῖς ἐκεῖ (in templo Amphiarai, quod fuit Oropi in Boeotia) μαντευομένοις ὕπνου· καὶ Ὄνειρος αὐτὸς ἐν ἀνειμένῳ τῷ εἴδει γέγραπται, καὶ ἐσθῆτα ἔχει λευκὴν ἐπὶ μελαίνῃ, τὸ, οἶμαι, νύκτωρ αὐτοῦ καὶ μεθ' ἡμέραν.

8. βάσκ' ἴθι. Schol. A: παραλλήλως. similiter Sch. et E. sed hic addit: ἢ καὶ ἄλλως, τὸ μὲν βάσκε ἀντὶ τοῦ πορεύθητι, τὸ δὲ ἴθι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐπίῤῥημα παρακελεύσεως, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Ajace, 929.) ἴθ' ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν. ibidem Soph. 914.: ἴθ' ἐγκόνει, ξύγκαμνε. cf. Voss. *krit. Bl.* 1. p. 231. est igitur dictum, metri gratia, βάσκ' ἴθι p. ἴθι βάσκε, quemadmodum Virg. quoque Aen. 4, 223.: *vade age, nate, voca Zephyros et labere pennis*, p. *age vade* etc.

9. asyndeton ἐπεξηγητικόν.

10. ἀτρ. ἀτρεκέως esse ἀκριβῶς, *exacte*, ap. Hom. et Hippocratem, hoc versu adscripto docet Erotianus. H. Ap.: ἀτρεκέως. ἀληθῶς, κατὰ στέρησιν τοῦ τρέχειν. quasi non currendo, sed stabili modo. — W.: ἀγ. infin. p. imperativo.

11. θωρ. ἰστέον ὡς Ὅμ. μὲν θωρήσσειν ἀεὶ ἐπὶ ὁπλισμοῦ φησιν, οἱ δὲ μετ' αὐτὸν καὶ ἐπὶ μέθης τὴν λέξιν τιθέασιν. E. — καρηκ. una voce legi solet in codd.; sed iidem nonnullis in locis divisim: κάρη κομόωντας (v. Schol. Lips. ad 443.), quod placuit Heyneo, quia inusitatum est καρηκόμης, ex quo derivari posset verbum καρηκομᾶν, ut καρηβαρεῖν a καρηβαρής: quemadmodum etiam εὖ ναιόμενον, ἐῢ κτίμενον et similia excudi jussit. v. ejus Excursum ad α', 164., tom. 4. p. 180. servavimus tamen vulgatam scripturam cum propterea quod haud ineptum est sumi formam καρηκόμης, ut ἀβροκόμης, οὐλόκομος, tum quia nusquam legitur κομόωντες Ἀχαιοὶ, quod fieri versimile esset, nisi haec vocabula pridem coaluissent. Sch.: καρ. τοὺς τὰς κεφαλὰς κομῶντας ἀνδρείας χάριν. τῶν Ἑλλήνων τοπαλαιὸν ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδρείας κομώντων τὰς κεφαλὰς, λόγος, πρῶτον Θησέα ἀποκειράμενον τὴν ἐμπροσθίαν κόμην εἰς Δῆλον ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι. mansit mos ille antiquissimus, nec solum graecarum gentium, sed etiam barbarorum (δ', 533, ρ', 51, 52.), comam alendi, sive omnem, sive partem ejus (542.), ap. Argivos usque ad Croesi tempora, cum, referente Herodoto 1, 82., victi a Lacedaemoniis, viros tonderi jusserunt, donec oppidum Thyreas recuperassent. Λακεδαιμόνιοι δὲ, inquit, τὰ ἐναντία τούτων ἔθεντο νόμον, οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου, ἀπὸ τούτου κομᾶν. contra Athenienses, apud quos aevo seriore praeter pueros mulieresque nonnisi equitibus licuit κομᾶν. cf. Xenoph. de rep. Laced. c. 11., Comici Schol. ad Equ. 225., Salmasii Epist. ad A. Colvium de capillo virorum et mulierum coma, Lugd. Bat. 1644., Feith. 3, 10., Nitsch. et Köpkei *Beschr. des Zustandes der Gr.* vol. 1. p. 619., Voss. *krit. Bl.* 1. p. 231.

12. πανσ. πανστρατί. Sch. Ap.: πασσυδίῃ. μετὰ πάσης σπουδῆς. συνθεῖναι (συνθῆναι Villois. recte.) γὰρ τὸ ὁρμηθῆναι. ὅθεν καὶ ὁ σῦς, παρὰ τὸ σεύεσθαι· ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον. hoc malim, quod germanice dicas *mit aller Macht*, quamvis in Hesychii quoque interpretationibus legatur πανδημεί. E inter alia: Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἀντὶ τοῦ παντελῶς, ὅθεν παρὰ Θουκυδίδῃ (8, 1.) τὸ πανσυδεὶ διεφθάρθαι. quem v. etiam ad 38. — Sch.: εὐρ. πλατυάμφοδον, μεγάλην. ἀγυιαὶ γὰρ τὰ ἄμφοδα. idem est εὐρύχορον infra 498. et alias, ut K annotavit.

13. ἀμφὶς φράζονται. χωρὶς ἀλλήλων βουλεύονται, διχογνωμοῦσι περὶ τῆς Ἰλίου. τουτέστιν, οὐκ ἔτι γὰρ οἱ τὸν Ὄλυμπον κατοικοῦντες θεοὶ διάφορα φρονοῦσιν, οἱ μὲν τὰ ὑπὲρ Τρώ-

ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
* Ἥρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται."
Ὣς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὄνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν,
καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς Νηληΐῳ υἷι ἐοικὼς
Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖ' Ἀγαμέμνων·
τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε θεῖος Ὄνειρος·
„Εὕδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;
οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,

ων, οἱ δὲ τὰ ὑπὲρ Ἑλλήνων. Sch. omnes deos pro Graecis stare dicit.

14. ἐπ. ἐπέκαμψεν, ἔπεισεν. Sch. cf. α', 569.

15. Τρ. δὲ κ. ἐφῆπται. Aristot. Sophist. elench. 1, 4.: καὶ τὸ περὶ τὸ ἐνύπνιον τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅτι οὐκ αὐτὸς ὁ Ζεὺς εἶπε δίδομεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι. idem Poët. 25.: κατὰ δὲ προσῳδίαν, ὥσπερ Ἱππίας ἔλυεν ὁ Θάσιος τὸ δίδομεν δέ οἱ. ex quibus verbis colligit H, philosophum hic legisse δίδομεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι, quod hemistichium habetur φ', 297. scribebat autem Hippias διδόμεν p. διδόμεναι (ὥστε διδόναι δή οἱ τοὺς θεοὺς εὖχος ἀρέσθαι), quo mendacii crimen ab ipso Jove amoliretur. sane assentior Heyneo, verba Τρώεσσι — ἐφῆπται 32. sublecta esse suspicanti, nec invitus servata illa ab Aristotele restituerim. cf. Bentl. ap. H, et Tyrwhitt. ad Aristot. Poët. p. 204., de mentiente autem Jove succensentem Platonem l. de Rep. 2. extremo; cui narrationi similem Hebraeorum (Regum 1, 22.) commemoravit W. Sch.: κήδεα. κακά. ἐφῆπται. ἐπήρτηται, ἐπικρέμαται, τουτέστιν ἐπίκειται. E: — λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κρέμασθαι τὸ ἅπτεσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ βρόχον ἥψατο. (Odyss. λ', 278.: ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου.) ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ π. (η', 402.) ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται κατὰ ὁμοίαν ἔννοιαν.

16. τὸν μῦθον. sermonem, quem modo habuit Jupiter. de usu articuli ap. Hom. v. ann. ad α', 11. — comparatur Virg. Aen. 7, 404 seqq.

17. καρπ. ταχέως. Sch.

18. ἐκ. κατέλαβεν. Sch.

19. περὶ — ὕπνος. περιεκέχυτο αὐτῷ ὁ θεῖος ὕπνος. Sch. E: — τὸ δὲ ἐκέχυτο ὡς ἐπὶ ὑγροῦ ἔφη, περιχεομένου ὅλῳ τῷ σώματι. similiter, annotante K, ξ', 253., Odyss. π', 214., Lucret. 1, 40. aliis autem usi metaphoris falsus Orpheus Argon. 1009.: πάντα εὐνάζων ὑπὸ χρυσείαις πτερύγεσσιν, Tibull. II, 1, 91.: *cum te fusco velavit Somnus amictu*, et ipse Hom. κ', 25.: οὐδὲ γὰρ αὐτῷ Ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε.

20. ὑπὲρ κεφ. τὸ ἡγεμονικὸν γὰρ, τὰς αἰσθήσεις ἀνειμένον, ἐστὶν αὐτόθι. Sch. Herod. 7, 17.: ὑπερστὰν δὲ (τὸ ὄνειρον) τοῦ Ἀρταβάνου εἶπε, quem locum protulit E. idem ἐφίστασθαι dixit historicus ibidem 12. et 14. conferri jussit Usterius κ', 496, Odyss. δ', 803. cum ann. Nitzschii, Odyss. ζ', 21, υ', 32. — Νηλ. — Νέστορι. ὅτι Ὅμ. εἰδὼς ὡς εἰώθαμεν ἄνθρωποι ἐν ὕπνοις ἐκείνους ὡσεπιπολὺ φαντάζεσθαι, οἷς προσπαθῶς πως ἔχομεν, κατὰ τὸ οὔπερ ὀΐω μεμνήσεσθαι ἔν περ ὀνείρῳ (Odyss. τ', 581.), τῷ Νέστορι πλάττει ἀπεικασθῆναι τὸν Ὄνειρον. E. Νηλ. υἷι p. Νηλέος, ut Τελαμώνιος Αἴας et similia. v. W et U. cf. 54.

21. γερ. ἐντίμων, πρεσβυτέρων. Sch. neque enim proprie *senum*, in quibus essent Achilles, Diomedes, Ajaces duo et alii juvenes. eodem sensu γερουσίαν dicebant Lacedaemonii, *senatum* Romani. v. K, et de honore, quem Nestori tribuit Agam., inferius 371 seqq.

22. ordo: τῷ ἐεισ. θεῖος Ὄν. προσεφ. μιν.

23. δαΐφρονος. (60, 875 etc.) πολεμικὸν φρόνημα ἔχοντος. Sch. a δαΐς, *pugna*. alias, praesertim in Odyssea, δαΐφρων est *prudens*, additumque habet ποικιλομήτην, quemadmodum h. l. et aliis nonnullis τῷ δαΐφρονος adjectum est, velut explicandi causa, ἱπποδάμοιο v. Buttm. *Lexil.* I, 49. — ἱππ. v. ann. ad 1.

24. βουλ. βουλευτικόν. Sch. consiliarium, senatorem, sed eum, ᾧ λαοί τ' ἐπ. κ. τ. μέμηλεν, *cui populi* exercitus-

ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλεν.
νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.
θωρῆξαί σ' ἐκέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθη
αἱρείτω, εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.

in errorem rex inductus mane surgit, remque aperit primoribus; mox concionem habet universorum Graecorum.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
φῆ γὰρ ὅγ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ,
νήπιος, οὐδὲ τὰ ᾔδη, ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα·
θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου (θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή)·

que *commissi sunt*, *et qui tot negotia curanda habet*, h. e. principem sive regem.

25. ἐπιτ. ἐπιτετραμμένοι καὶ ὑποτεταγμένοι εἰσί. Sch. Ἰωνικὸν ὅμοιον τῷ τετύφαται etc. E. sententia usurpata saepius et cujus memor gubernatorem reip. βλέφαρα κοιμᾶν ὕπνῳ vetat Aeschylus Sept. ad Th. 3. praeterea H conferri jussit Maxim. Tyr. diss. 21., Liban. t. 1. p. 27. Stob. serm. 46. ludicre de cane pastorali Theocr. 8, 66.: οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

26. ξύνες. ἄκουσον. ἀντὶ τοῦ, τοῦτο τὸ παρ' ἐμοῦ λεγόμενόν σοι νόησον. (cf. α', 273. et E.) ὦκα. ταχέως. Sch.

27. κήδ. φροντίζει. Schol.

28. sic codd. Mori, Barocc. et unus Vindob., Ven. autem et Lips. σ' ἐκέλευε. vulgo: θωρ. σε κέλευσε, invecto amphibracho, pede debili, quem quantum potest ab se segregant Epici et poëtae.

29. de repetitionibus hujusmodi dictum est ad α', 372.

33. ἀλλὰ etc. τουτέστι, τὸ λεχθέν σοι κατὰ νοῦν ἔχε καὶ μέμνησο. Sch. inde τὸν ἐχέφρονα dici annotavit E: ὁ γὰρ ἔχων ἐν φρεσὶ καὶ μὴ ἐπιλανθανόμενος ἐχέφρων ἂν λέγοιτο.

34. αἱρ. καταλαμβανέτω. (sic δ', 23.: χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, et ρ', 67.: μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ. E K. cf. 2.) μελ. ὁ ἡδύς. (οἶνον μελίφρονα dixit ζ', 264. et saepius, πυρὸν θ', 188., σῖτον Odyss. ω', 489.) ἀνήῃ. (p. ἀνῇ.) καταλίπῃ, ἐάσῃ. (71.) Sch.

36. sic unus Vindob., Schol. A, W. vulgo: ἔμελλε, auctore Zenodoto. Ald. 3.: ἔμελλεν. alterum ἀρχαϊκῶς dictum est; quanquam ita solent etiam Scholiastae et recentiores. v. Matth. §. 299.

37. φῆ. ἔφη, εἶπεν, ἐλογίσατο. Sch. quemadmodum pueri, quidquid cogitant, dicunt. W, U. Hesych.: φημί. — ὑπολαμβάνω. Aristoph. Plut. 345.: λέγ' ἀνύσας ὅ τι φῂς ποτε, ubi v. ann. et cf. Schaeferi Mel. cr. p. 136. Schn. v. φημί. — ἤματι κείνῳ, illo die, quo haec somniavit.

38. νήπιος. ἄφρων, ἀνόητος. τά. ταῦτα. μήδετο. ἐβουλεύετο. Sch. ἔργα additum simplicitate prisci sermonis.

39. θήσειν — ἐπ' p. ἐπιθήσειν, ut Eurip. Hecub. 479.: Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα. v. Matth. §. 594, 2.

40. κατὰ (sic) κρ. ὑσμ. κατὰ τὰς ἰσχυρὰς μάχας. Sch. cf. 345.

41. ἔγρετο p. ἤγρετο, ab ἔργω, ἐγέρω, ἐγείρω. — θείη — ὀμφή, *nam divina eum circumfuderat vox somnii*; germ.: *denn die göttliche Stimme umfloss ihn.* sic ῥέεν αὐδὴ α', 249. et de luscinia Odyss. τ', 521.: ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν. cf. K. „hinc Ζεὺς πανομφαῖος θ', 250., Jupiter, qui oracula omnia inspirat.“ W.

ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
καλὸν, νηγάτεον, περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος,
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ,
ξὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον,
Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων,
Νεστορέῃ παρὰ νηῒ Πυλοιγενέος βασιλῆος,

42. „μαλ. v. Odyss. α', 437." U. χιτῶνα, *tunicam*, quam exuerat dormiturus (v. Odyss. α', 437. seqq.); quod mulieres Graecas fecisse negat Nitsch. vol. 1. p. 629. (v. ann. ad Eurip. Hecub. 886.), viros quoque Haseus *Griech. Alterthumskunde* 1. p. 66.; quem serioris, ni fallor, aevi morem significare videtur Aeschylus, cum dicit Agamemnonis ἄρκυν ξύνευνον Agam. 1002. Haseus l. l.: „Auch die Männer tragen einen *Chiton*: ein wollenes ärmelloses Hemd" etc. E: — ὅτι οὐδὲ πάντοτε χιτὼν λέγεται τὸ ἐκ λίνου μὲν ὑφανθὲν (mulierum in usum, non virorum: v. Nitsch. l. l. p. 635.), ἐπικείμενον δὲ αὐτίκα τῷ σώματι, εἴγε καὶ ἐξ οὔλων ἐρίων χιτὼν (virorum, et quotidiano usu etiam mulierum) λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. cf. Feith. p. 313 seqq.

43. νηγ. p. νεογάτεον, νεωστὶ γεγονὸς, a γάω, γίνομαι. cf. H. Sch.: νεωστὶ κατεσκευασμένον ἢ νενησμένον. φᾶρος, ἱμάτιον. (pallium. cf. Feith. Has. Nitsch. l. l.).

44. λιπ. τοῖς εὐτραφέσι καὶ εὐσάρκοις. Hesych. cf. Schn. h. v. πέδ. ὑποδήματα. Sch.

45. E: — ἦν ἔθος τοῦτο παλαιὸν ὁπλοφορεῖν ἀεὶ τοὺς ἥρωας, ὡς καὶ ὁ Τηλέμαχος ἐν Ἰθάκῃ ποιεῖ. περὶ δὲ τοὺς ὤμους τὰ ξίφη ἔφερον, καὶ οὐκ ἐξώννυντο αὐτὰ, καθάπερ οἱ ὕστερον. v. ann. ad α', 190. — Sch.: ἀργ. ἀργυροῖς ἥλοις διαπεπαρμένον. (α', 246.) manubrium ensis clavis argenteis distinctum intelligit H.

46. πατρ. προγονικόν. ἄφθ. αἰεὶ. ἀδιάφθαρτον, αἰώνιον. (utpote Vulcani opus: v. 101 seqq. et, K jubente, ε', 724, ν', 22, σ', 370.) Sch.

47. χαλκ. χαλκοθωράκων. Hesych.: χιτών. ἐσθής, θώραξ, ἱμάτιον ἀνδρικόν. cf. Etym. M. v. χιτών. frequens epitheton militum ap. Hom. cf. 163, 187 etc.

49. ἐρ. ἀπαγγελοῦσα, δείξουσα. Sch. ἀφυπνίζουσα οἷον ἐκείνους (τοὺς θεοὺς), inquit E. τὸ δὲ φῶς ἐρεῖν ταυτόν πώς ἐστι τῷ φωσφορεῖν.

50. de verbo κελεύειν cum dativo v. W. et Schn.

53. sic plures olim et meliores libri, in his Aristophanis atque Aristarchi. vulgo: βουλὴν, Zenodoto auctore, quam scripturam merito W et H repudiarunt, cum ἵζειν sensu activo nonnisi ω', 553. legatur. cf. 96. — πρῶτον. ἤγουν πρὸ τῆς ἀγορᾶς Βουλὴν ἐποίει σύγκλητον. Ex E. — μεγ. μεγαλοψύχων, γενναίων. Sch. cf. α', 123, 135.

54. Νεστ. π. νηΐ dictum est, ut Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου ε', 741. et τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε etc. ap. Soph. Oed. R. 252. K. cf. E. Nestorea navis intelligenda ea, qua ipse Nestor vectus erat: nam 90 navibus constabat ejus classis, Agamemnonis autem 100, nec quisquam ducum graecorum pluribus imperabat. cum hanc ob causam, tum propter prudentiam benevolentiamque Nestoris, primum eum convenire solet Agamemnon, ubi consilio opus est, velut κ', 73., et nunc ad ejus navem convocat senatum. (404—408.) Πυλ. similia sunt ὁδοιπόρος, χοροιτύπος, „πλεονασμῷ τοῦ ι ἐκ τοῦ Πύλος," inquit E. „εἰ δὲ γράφεται διὰ τοῦ η Πυληγενὴς (habent scil. vulgati libri Πυληγενέος, sed codex Ven. et ejus Scholiastae, item W et H, Πυλοιγ.), τροπὴν ἔπαθεν, ὁποίαν καὶ τὸ ἐλαφηβόλος καὶ τὰ ὅμοια." Πύλοι est vetus dat. loci. v. Th. §. 166. ann. 4.

τοὺς ὅγε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
„Κλῦτε, φίλοι. θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὄνειρος
ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ
εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει.
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
εὕδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;
οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.
θωρῆξαί σ' ἐκέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν. Ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
ᾤχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
ἀλλ' ἄγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.
πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστὶν,

55. *πυκ.* συνετὴν, σώφρονα. *ἠρτ.* παρεσκεύασεν, ἐποίησε. (et ἠρτύνετο, et ἀρτύνετο habet Ap.; qua voce etiam Herodotum uti notavit H, commemoravitque τοὺς ἀρτύνας, magistratum Argivorum [Thuc. 5, 47.], et Epidauriorum ἀρτύνους, de quibus egit Wernsdorf. ad Plut. Quaest. gr. p. 16.) Sch.

56. *ἐν.* κατὰ τοὺς ὕπνους. Sch. sic et alii, vel similiter; quorum nonnulli addunt ἐνυπνίως. cf. H et Th. §. 269. Eurip. Hec. 667.: ἐνύπνιον ὀμμάτων ἐμῶν ὄψιν. sic ὄναρ dicitur pro κατ' ὄναρ, *per somnium.*

57. *ἀμβρ.* θείαν, *alma nocte.* μακάρων τοι νύκτες ἔασιν, inquit Hesiodus, deorumque plena omnia videntur veteribus. v. α', 5 seqq. et cf. K.

58. cf. α', 115. — *ἀγχ.* ἔγγιστα. *ἐῴκει.* ὡμοίωτο. Sch.

60. iterum haec, et quaedam tertium, posuit Hom.; qua repetitione indignatus Zenodotus scripsit, ceteris expunctis:
ἠνώγει σε πατὴρ ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
Τρωσὶ μαχήσασθαι προτὶ Ἴλιον. ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
ᾤχετ' ἀποπτάμενος etc.
φασὶ δὲ πρὸς τοῦτον οἱ παλαιοὶ, inquit E, ὡς οὐ δυσωπητέον ἐν τοῖς τοιούτοις τὴν ταυτολογίαν· τὰ γὰρ ἀπαγγελτικὰ ἐξ ἀνάγκης δὶς καὶ τρὶς ἀναπολεῖται ταῖς αὐταῖς λέξεσιν. ἦν δὲ, φασὶ, καὶ ἄλλως ἀναγκαῖον τοῖς συγκεκλημένοις βουλευταῖς διηγήσασθαι τὰ τοῦ ὀνείρου.

71. *ᾤχ. ἀπ.*, *ivit avolans.* hujus loci oblitus esse videtur J. H. Vossius *Mythol. Br.* 2, 4. p. 35., ubi alatos deos ejusmodi, qualis est deus somniorum, fere ad seriora tempora referendos esse dicit.

72. *θωρ.* pro θωρήξωμεν, ὁπλίσωμεν, dictum accipiunt Scholiastae (v. ann. ad 363. etc.) ex regula, quae jam ap. Hom. regnat. nec tamen male H rudem, necdum scriptam, Graecorum illius aevi linguam excusat, similisque usus τοῦ ἂν futuro juncti etiam ex Atticis exempla profert Matth. §. 598, d. cf. ann. ad Eurip. El. 439.

73. *ἣ θ. ἐστίν.* Sch.: ὡς νενόμισται, ὡς προσῆκον ἐστίν. imo: ὅπου νεν., *ubi solet*, loco consueto, in concione, in qua fas erat summum ducem agere cum exercitu; praesertim in tanto discrimine, cum, sejuncto fortissimo ducum, oppugnare jussus esset Trojam, urbem munitissimam; quod adhuc non ausi erant Graeci per tot annorum spatia, regionem vastare oppidaque expugnare atque diripere contenti. igitur jus fasque observans simul sibimet ipsi prospicit Agamemnon, ne accusari possit, si inceptum non successerit; proptereaque βουλὴν istam πυκινὴν vocat poëta. cf. K. ι', 32.: Ἀτρείδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι, Ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγορῇ, qui locus geminus est. non huc pertinet formula frequens ἣ θέμις ἐστὶ, sive ἥτε θέμις ἐστὶν (Odyss. ι', 268.), *ut jus fasque est*, quam formulam ubique resti-

καὶ φεύγειν ξὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν."
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἠμαθόεντος·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
„Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπεν,
ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι.
ἀλλ' ἄγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν."
Ὣς ἄρα φωνήσας Βουλῆς ἓξ ἦρχε νέεσθαι·
οἱ δ' ἐπανέστησαν πείθοντό τε ποιμένι λαῶν,
σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,

tuens ap. Hom. Buttmannus *Lexil.* I. p. 240. fallitur.

74. *φεύγειν. νοστεῖν*, *redire*, idque celeriter. cf. 141, 159, 175, α', 173. W, U. — *πολ. πολυκαθέδροις, ἐξ οὗ πολυκώποις. κληΐδες γὰρ καλοῦνται αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι.* Sch. similiter Ap. et Hesych. cf. 175, 293.

75. *ἐρ. κατέχειν, κωλύειν.* Sch. cf. 97, 99, α', 192 etc. infin. sensu imperativi.

77. *ἠμ. ψαμμώδους, τραχείας. ἄμαθος γὰρ ἡ ψάμμος.* Sch. *arenosi*, utpote mari adjacentis. v. ann. ad α', 252, et cf. ι', 153, 295, λ', 711, Hesiod. Scut. Herc. 360. etc.

79. *μέδοντες. πρόβουλοι.* Sch. formula frequens: v. ι', 17, κ', 301, 533, λ', 276 etc.

80. *ἔνισπεν. εἶπεν, ἔλεξε.* Sch.

81. *νοσφ. χωριζοίμεθα.* Schol. *μᾶλλον ἢ πιθοίμεθα*, *deduceremur* ab ejus sententia *potius* quam in illam discederemus. cf. Schol. B ad ω', 222. minus placent, qui *μᾶλλον* interpretantur *μάλα*. v. tamen ann. ad Eurip. Hipp. 241.

84. scripsi ἓξ, ne quis cogitaret *ἐκνέεσθαι*, quod inusitatum. v. Th. §. 279, 9.

85. *οἱ δὲ — σκηπτοῦχοι βασιλῆες.* nomen illatum simul cum pronomine, perspicuitatis causa, ut 105, α', 472. et saepe alias. — *ἐπαν.* post Nestorem surgebant etiam ceteri proceres atque exibant ad armandum exercitum: *ἐπανέστησαν ποιμένι λαῶν*, h. e. *ἀνέστησαν ἐπὶ ποιμ. λ.* v. Matth. §. 586. — *ποιμ. λαῶν.* cf. 243.

87. *ἔθνεα μελισσάων*, ut *ὀρνίθων*, *μυιάων ἔθνεα* 459, 469., h. e. *σμήνη, ἑσμοί, ἀπὸ τοῦ ἐθίζεσθαι.* v. Schn. v. *ἔθνος.* Sch.: *πλήθη. πρώτη δὲ αὕτη ἡ παραβολὴ τῷ ποιητῇ.* (E: *πρώτη μὲν αὐτῷ βραχυτάτη παραβολὴ καὶ ἀναπόδοτος ἐν τῇ α' ῥαψ.* [359.] *ἐστὶ τὸ ἠΰτ' ὀμίχλη· πλατεῖα δὲ πρώτη αὕτη ἐνταῦθα ἐκ τῶν μελισσῶν ληφθεῖσα* etc. intelligendae sunt apes, quas *ὑλονόμους* vocat Aristot. H. A. 9, 27, 9., Plin. 11, 18. *rusticas et silvestres*, quae specu vel arborum aliisque cavis abditae esse solent. (Virg. Georg. 4, 44., Colum. de R. R. 9, 8., Judicum cap. 14, 9.) quod cum nescirent prisci homines, mella sudare arbores credebant. (Tibulli interpp. I, 4, 45.) — homoeoteleuton, quod raro usurpant vett. poëtae. Voss. *Krit. Bl.* 1. p. 238.: „Der Gleichlaut *μελισσάων ἀδινάων*, *ἐρχομενάων*, verstärkt den Begriff der Haüfigkeit." Eurip. Bacch. 678.: *πέλτας δ' ὅσοι πάλλουσι, καὶ τόξων χερὶ Ψάλλουσι νευράς.* Virg. Ecl. 8, 80.: limus ut hic *durescit*, et haec ut cera *liquescit.* Ovid. A. A. 1, 59.: quot coelum *stellas*, tot habet tua Roma *puellas.* cf. Vindic. Ovid. p. 15. et Annott. ad Horat. 2. p. 139., item inferius 484 etc. ridicule Aristoph. Nub. 691.: *δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι, Καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν, Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν, Καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν, Καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν, Καί μ' ἀπολοῦσιν.*) *ἀδ. τῶν ἄδην καὶ ἀθρόως πεταμένων. παρὰ τὸ ἄδην· διὸ καὶ δασύνεται.* sic et alii grammatici; sed *ἄδην*, *ἀδινὸς*, servant Etymologus, Hesych., Ap.; nec male, cum et *ἄλτο* pro *ἅλτο* et similia dicantur. v. Buttm. *Lexil.* I. p. 206., qui docuit, *τὸ ἀδινὸν* esse *confertum*, *copiosum*, et a consequente *vehemens.* cf. H et Schn. v. *ἄδην.*

πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
αἳ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἳ δέ τε ἔνθα·
ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο
ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δὲ σφίσιν Ὄσσα δεδήει,
ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.
τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
λαῶν ἱζόντων, ὅμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας
κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἴποτ' ἀϋτῆς

88. γλαφ. κοίλης, a γλάφω. γλάφυ πετρῆεν eodem sensu dixit Hesiod. O. et D. 533., ubi Schol.: γλάφυ, κοίλωμα. — αἰεὶ, semper, h. e. *identidem*. — νέον. νέᾳ τε (scrib. τῇ) πτήσει χρωμένων, ὡς νομίζειν νεωστὶ ἀρχὴν πεποιηκέναι. Sch.

89. βοτρ. συνεστραμμέναι καὶ συνηγμέναι ὡς ἐν βότρυος σχήματι. Sch. ἑτέρα τῆς ἑτέρας ἐχομένη, ὡς οἱ βότρυς τὰς ῥάγας ἔχουσιν. Ap. similiter de apibus, annotante ibi Villoisono, Virg. Georg. 4, 558.: *lentis* uvam *demittere ramis*. βοτρ., verbum ἅπαξ λεγόμενον, mediam producere videtur, ut ὡρυδὸν ap. Nicand. Alex. 222. quanquam et brevis ferri posset ista syllaba. v. ann. ad α', 193. — ἐπ' ἄνθεσιν pro ἐπ' ἄνθεα dictum esse ajunt A Schol. et E, ut ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι δ', 251. cf. 6.

90. ἅλις. δαψιλῶς καὶ ἀθρόως (ita haec scribenda sunt.) etc. Sch. πεποτ., *volare solent*. Sch.: πέτονται. v. α', 37, Matth. §§. 503, 505. potest quoque, ut perfectum significet celeritatem actionis, quemadmodum βεβήκει dictum est α', 221.

92. ἠϊόνος βαθ. τὸν ἀγχιβαθῆ αἰγιαλὸν τοῦ ναυστάθμου interpretatur E, Hessus *alta littora*. Voss.: *am rand des tiefen Gestades*. intelligenda esse videntur lata maris littora, quae tantam multitudinem caperent. ξ', 33.: οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἐών, ἐδυνήσατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν. cf. Comment. Soc. Gotting. vol. 6. p. 149., easque secutum K vol. 1. p. 327. — ἐστ. ἐστιχῶντο, a στιχᾶσθαι: ἔστιχον, ἔστειχον. Sch.: ἐν τάξει παρεγένοντο.

93. ἰλ. (verbum ἅπαξ λεγόμενον.) κατὰ ἴλας καὶ συστροφάς. Ὄσσα. (cf. Odyss. ω', 412, Voss. *Krit. Bl.* 1. p. 239.) θεία φήμη καὶ κληδών. (Schol. A: ὅτι Ὄσσα ἡ θεία κληδών. οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ πάσῃ φήμῃ. cf. Ruhnken. ad Tim. v. Ὄττα. et H h. l., qui Hesiodi Musas ὄσσαν ἱείσας commemorat Theog. 10. et 43. sed recens additum videtur istud prooemium.) Sch. δεδ. ἐξῆπτο, διεγήγερτο, ἐφαίνετο. (subest notio studii, impetus; rei, quae increbescit, calet, ardet, ut μάχη, πόλεμος etc. cf. μ', 35, ν', 736, ρ', 253. — Scut. Herc. 62.: κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει. Ex H. cf. K.) Sch. ἄσβεστον γέλωτα dixit α', 599. W.

95. τετρ. p. τεταράχει, a ταράσσω, „συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η," ut ait E., qui et recte exponit τετάρακτο. cf. Buttm. *Lexil.* I, 52. — ὑπὸ — γαῖα. recentior dixisset ὑποστεναχιζομένης γαίης, *gemente terra;* vetus poëta decies uno in loco usurpat δὲ suum.

96. ἱζόντων, ut ἷζε 53. cf. 792, σ', 422. etc. — ὅμαδος. θόρυβος, παρὰ τὸ ὁμοῦ αὐδᾶν. Ap. similiter E. v. Schn. v. ὁμάς. — ἐννέα κήρυκας novem seniorum regum dici putat H; sed quorumnam, haud indicavit. quodsi intellexit senatores, τοὺς γέροντας, plures fuere. non male E: προσπαθῶς ἔχει ὁ π. τῷ ἐννέα ἀριθμῷ διά τε ἄλλας αἰτίας, ἃς λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, οἷον καὶ ὅτι τετράγωνός ἐστι καὶ τέλειος, ἐκ τελείου τοῦ τρία γινόμενος πολυπλασιασθέντος εἰς ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς Μούσας, αἳ τῷ ἀριθμῷ τούτῳ περιγράφονται. — πολλαχοῦ τοίνυν ὁ π. εὐεπίφορός ἐστιν εἰς τὸν ἐννέα ἀριθμὸν, ὡς δειχθήσεται. διὸ καὶ ἐνταῦθα τοὺς κήρυκας ἐννέα εἶναί φησι, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δέ που (η', 161.) ἐννέα τινὰς ἀντανιστᾷ τῷ Ἕκτορι πολεμίους. τινὲς δὲ πειρῶνται καὶ ἱστορικῶς ἀποκαθιστᾷν τὴν τῶν κηρύκων τούτων ἐννεάδα etc. sic 9 passeres conspexisse dicuntur Graeci Aulide 313, 9 filios convocat Priamus ω', 252., 9 canes aluit Patroclus, idem τρὶς ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν π', 785., ipsaque Trojae oppugnatio 9 annis duravit. cf. α', 53. et ibi K, W, U.

97. ἀϋτῆς. βοῆς. Sch.

σχοίατ', ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφέων βασιλήων.
σπουδῇ δ' ἕζετο λαός· ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας,
παυσάμενοι κλαγγῆς. ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων·
(Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι,
αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ,
Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ,
αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέϊ, ποιμένι λαῶν,
Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ,
αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι,
πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν·)
τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·

98. σχοίατο. σχοῖντο, ἀπόσχοιντο, παύσοιντο.

99. σπουδῇ. μόλις, δυσχερῶς. Sch. — ἐρ. — ἕδρας. *et cohibebantur sedibus* quisque suis. ceterum humi consederunt. cf. 211.

100. κλαγγῆς. ὅρα τὸ κλαγγὴ ἐνταῦθα ἐπὶ ἀνθρώπων κραυγῆς τεθέν. E. cf. γ', 3, κ', 523, π', 430, Odyss. λ', 604.

101. commemorarunt hunc locum Paus. 9, 40. et Julian. or. 2., tanquam eum, quo poëta Pelopeae domus splendorem atque antiquitatem celebraverit. constabant autem opes heroum fundis, armentis, artibusque pretiosis varii generis. v. H, K, Has. 1. p. 57. sequ. etc. artifex deorum est Vulcanus. — κάμε. ἔκαμε, κατεσκεύασε, καμὼν ἔτευξεν. ἀναστροφὴ δὲ ὁ τρόπος. Sch.

103. διακτ. τῷ διάγοντι τὰς ἀγγελίας τὰς τῶν θεῶν. (quod fere Iridis munus est in Iliade: v. 786 etc.) Sch. alii Mercurium διάκτορον appellatum esse dicunt ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ψυχὰς, quo sensu Charon ξυνδιάκτορος Mercurii vocatur ap. Lucianum Contempl. 1. sed generatim διάκτωρ sive διάκτορος significare videtur eum, qui res quascunque sapienter administrat gubernatque, germ. *den Walter*, quemadmodum γῆν καὶ πόλιν ὀρθοδίκαιον διάγειν dixit Aeschylus Eum. 902. Odyss. ο', 319.: Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει. cf. Schwenk. *etym. mythol. And.* p. 121. seqq. mire Buttm. *Lexilog.* I, 54. διάκτορον interpretatur διώκτορον, pariterque διάκονον διώκονον, *cursorem*, *nuntium*, a διώκειν, *currere*, quae verba inusitata sunt. ceterum saepe Mercurius vocatur διάκτορος Ἀργειφόντης (φ', 497, Odyss. ε', 43. etc.) p. Ἀργοφόντης, quasi nomen sit Ἀργεύς: dicitur enim notissimus ille Argus πολυόμματος, Ionis custos, de quo Apollodorus 2, 1, 3. et alii.

104. πληξ. ἵππους πλήττοντι, πολεμικῷ. Sch. idem est ἱπποδάμος, ἱπποκορυστὴς, κέντωρ ἵππων, 1, 23, δ', 391 etc. cf. δ', 327, ε', 705, λ', 93.

105, 107. ὁ αὖτε Πέλοψ, ὁ αὖτε Θυέστα. cf. 85. et W praef. Iliadis primum ab illo editae a. 1785., p. 38. sequ.

106. πολύαρνι. πολυθρέμμονι, πλουσίῳ. Sch. cf. Feith. p. 405, et ann. ad 101, 229.

107. Θυέστα. nominativi forma vetus, quam retinuerunt Thessali et Macedones, ut Apollon. libro de Syntaxi p. 213. aliique aliis locis similibus annotarunt. cf. α', 175. apposuerunt hisce signum >— vett. Critici propterea, quod hic nulla fit odiorum mentio mutuorum, quibus flagrasse perhibent fratres Atreum et Thyesten. v. Aeschyl. Agam. 1078, Soph. El. 470, Eurip. Or. 962. et cf. H. Sch. de Atreo: — μέλλων δὲ τελευτᾷν τὸν βίον, σπεισάμενος πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἔχθραν, παραδίδωσιν αὐτῷ τὴν βασιλείαν, ἵνα Ἀγαμέμνονι ἀνδρωθέντι ἀποδῷ. ὁ δὲ πιστῶς ποιήσας ἀποδίδωσι. similiter E.

108. πολλ. νήσοισι. in sinu Argolico et Saronico, ut censebat K. sed Thuc. 1, 9., ubi hunc versum protulit: οὐκ ἂν οὖν, inquit, νήσων ἔξω τῶν περιοικίδων (αὗται δὲ οὐκ ἂν πολλαὶ εἴησαν) ἠπειρώτης ὢν ἐκράτει (Agamemnon), εἰ μή τι καὶ ναυτικὸν εἶχεν. cf. 569—575, 612, ι', 149—154., Strab. 8. p. 571 A., Mannert. vol. 8. p. 531 sequ. — intelligendum ὥστε πολλ. etc., quo accepto sceptro regio, per manus tradito, multis insulis et omni Argolidi imperaret.

109. ἔπε' Ἀ. μετ. sic meliores li-

ad tentandam populi, cui diffidet, voluntatem consilium repetendae patriae simulat.

„Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ,
σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
μὰψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὔπω τι πέφανται.
εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθήμεναι ἄμφω,

bri MSS. edd. inde a Flor.: ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. legitur hoc hemistichium etiam ι', 16.

110. fictam atque ambiguam orationem admirantur vett., inprimis Dionys. Hal. Art. rhet. p. 317. et p. 332. sequ. — θερ. Ἄρηος. ὑπηρέται τοῦ Ἄρεος, πολεμικοί. Sch. sic etiam ο', 733.; et Lesches parva Iliade: Ἴλιον ἀείδω καὶ Δαρδανίην κλυτόπωλον, Ἧς πέρι πολλὰ πάθον Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος.

111. μέγα. μεγάλως. Sch. h. e. ἰσχυρῶς. sed idem fere significatur τῷ βαρείῃ, quae res causam scribendi μέγας attulisse videtur Zenodoto, vel potius Aristarcho, cui auscultarunt Dionysiodorus Alexandrinus, Ammonius, et Callistratus ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος, ut auctor est Didymus ap. Schol. A; quemadmodum μέγας Ζεὺς legitur σ', 292., et de Jove μέγας θεὸς ω', 90., et θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιὴ τ', 410. cf. 134. aptissimum sane μέγας, *magnus*, *potens*, quem non mirum est Agamemnonem, regem quidem maximum, sed eundem tamen hominem humanis viribus, tam duro necessitatis vinculo obstrinxisse. Aeschylus Suppl. 600.: Ζῆνα μέγαν σεβόντων. cf. 116 seqq. ceterum haec itidem leguntur ι', 19—25.

112. σχέτλιος. τάλας, ἀγνώμων, χαλεπὸς etc. Ap. ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς, inquit, οὐ δυνατὸν οὕτως ἀκούειν. quasi non ipse Apollo his verbis incesseret deos ω', 33.: σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ, δηλήμονες. cf. 114, Odyss. γ', 161, qui locus est simillimus, Schn. h. v. et K, qui comparari jussit γ', 365, notavitque, Tataros semiferosque homines et reges et deos suos objurgare solere, hosque etiam verberare, si quid in se admisisse videantur.

113. ἐκπέρσαντα. ἐκπορθήσαντα. Sch. ἀπ. prima longa propter ictum metricum.

116. μέλλει φίλον εἶναι, ut α', 564., ubi v. ann. — Ap.: ὑπ. ὑπερέχοντι κατὰ τὸ μένος, τουτέστι τὴν ἰσχύν.

117. καρ. ἀκροπόλεις. ἐξ οὗ βασίλεια(?). Sch. turres, στέφανον (ν', 736.), κρήδεμνα, ut π', 100.: ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν. E K.

120. μάψ. μάτην. Sch. cf. 214, ε', 759 etc.

122. παυρ. ὀλιγωτέροις. οἱ μὲν Τρῶες χωρὶς τῶν ἐπικούρων ἦσαν ἀριθμῷ μυριάδες ε'· τῶν δὲ Ἑλλήνων τὸ πλῆθος, τινὲς μέν φασι, μυριάδες ιβ', ἄλλοι δὲ ιδ'. πέφ. ἐφάνη. Sch. etiam Schol. A Trojanorum sine sociis numerat 50 millia, cum tamen θ', 558, 9. socii in computationem veniant, ut E notavit; itidemque et ille et Lips. E et alii Graecorum fuisse tradunt 120 millia, vel, Aristarcho auctore ap. E p. 190. extr., 140 millia. prudenter de hisce rebus disserit Thuc. 1, 10.

124. ὅρκια πιστά. πιστοὺς ὅρκους. ταμ. δι' ἐντόμων ποιησάμενοι. (intelligenda esse σφάγια sive ἱερεῖα ὅρκια, victimas ad jusjurandum foedusque sanciendum adductas, nemo nescit. v. H et, quos citavit, Herod. 4, 70, E ad γ', 245. aliosque. Eurip. Heracl. 387.: σφάγιά θ' ἡτοιμασμένα Ἕστηκεν, οἷς χρὴ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν. de nota-

Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν,
ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοὶ,
Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστοι ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν,
πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο·
τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν
Τρώων, οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν. ἀλλ' ἐπίκουροι
πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
οἵ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
Ἰλίου ἐκπέρσαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ,
καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
εἵατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον

tione verbi ὅρκος (unde ὅρκιον), quod proprie significat rem, per quam juratur, v. Schn. et Buttm. *Lexil.* II, 73. cf. 755 etc.) ἀρ. ἀριθμηθῆναι. Sch.

125. λέξ. συλλεγῆναι καὶ ἀθροισθῆναι ἐν τῷ αὐτῷ. ἐφέστιοι. ὅσοι ἐφ' ἑστίας, τουτέστιν οἰκίας, αὐτόθι διαμένουσι (*Ansässige.* οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν dixit 130. Sch.: ἔποικοι. ὅ ἐστιν αὐτόχθονες, πολῖται.) E Schol. A.

126. διακ. διακοσμηθείημεν. Sch.: διαταχθείημεν. E: κατὰ δεκάδας δὲ διαιρεῖ τοὺς δαιτυμόνας ὁ βασιλεὺς, ἐπεὶ, φασὶν, ἔθος ἦν μὴ πλέονας τῶν δέκα συνεσθίειν. ἱστορεῖ γοῦν καὶ ὁ σοφώτατος Ἰάμβλιχος, τὰ Πυθαγορικὰ συσσίτια μὴ ἔχειν πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευωχουμένους. sed dicendum potius, varium nec definitum fuisse numerum convivarum. v. Feith. p. 295., Bos. Antiqu. gr. descript. brev. p. 237. et H, cui alienum videtur, quod etiam ex Aristotelis *Πολιτείαις* afferant, non plures quam decem convivari solitos esse ap. Graecos, cum id tantum agatur h. l., ut multitudinis utriusque rationem intelligamus. manifesto falsum est, quod addit E, ὅτι μεγαλοπρεπῶς καὶ ἀστείως ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ καθ' ὑπόθεσιν τούτῳ συμποσίῳ δουλείαν τοῖς Τρωσὶν οἰωνίζεται. ὑπηρετικὸν γὰρ τὸ οἰνοχοεῖν. ita enim postea fuit; apud Homerum autem κήρυκες quoque et heroës hoc officio funguntur, velut γ', 245. seqq., ι', 202., Odyss. ο', 141. v. K et Köpke *über das Kriegsw. der Gr.* p. 256. sequ.

127. male vulgati libri: ἕκαστον. Schol. L.: ὁ Ἰξίων διὰ τοῦ ι, τινὲς δὲ διὰ τοῦ ν. ἕκαστοι ἑλοίμεθα οἱ ἐν τῇ δεκάδι. οὕτως Ἰξίων. probant τὸ ἕκαστοι Voss. *Krit. Bl.* 1. p. 244. et U.

129. πλέας, ut πλέες λ', 395, ab inusitato πλῆς sive πλέης. E: ὅρα τὴν συγκοπὴν (?) τοῦ πλέας ἀπὸ τοῦ πλέονας, καί ἐστιν ὁμοία τῷ χέρηϊ καὶ τοῖς τοιούτοις. et πλέες et πλέας est ἅπαξ λεγόμενον.

130. ἐπίκουροι. (quasi dicas *Beimänner*, *Nebenmänner*, qui aliis opitulatum veniunt.) οἱ ἐπὶ ξένης χώρας σύμμαχοι τῶν πολεμουμένων, καὶ βοηθοί. Sch.

131. ἐγχ. οἱ τὰ ἔγχη πάλλοντες, καὶ κινοῦντες τὰ δόρατα, πολεμικοί. ἔσειον δὲ αὐτὰ πρὸ τῆς ἀφέσεως, (?) μή ποτε ἄρα εἶεν κλασθέντα. Sch.

132. πλάζ. ἀποπλανῶσι τοῦ σκοποῦ. E. εἰῶσι p. ἐῶσιν, Ionice.

134. βεβ. (Matth. §. 183, 7.) παραβεβήκασι, παρεληλύθασι. Sch. Διὸς δὲ μεγάλου ἐνιαυτοὶ ἀντὶ τοῦ ἡλίου, inquit E: μέτρον γὰρ κινήσεως ἡλιακῆς ὁ χρόνος ἐστίν. sed annus Jovis esse dicitur, ut dies et nox Odyss. ξ', 93., quemadmodum et quaevis magna difficiliaque explicatu divina vocantur.

135. δοῦρα. δόρατα, ξύλα. σέσ. διασέσηπται ἐκ τοῦ χρόνου. σπάρτα. σπαρτία, σχοινία. λέλ. διαλέλυνται, σαπέντα δηλαδή. Sch. notant grammatici, eodem versu alterum plurale neutrum cum singulari, alterum cum plurali verbo junctum esse. Sextus autem Empir. adv. gramm. p. 260. ridiculum fore ait qui sic loquatur, h. e., ni fallor, qui neutrum plur. cum verbo plurali copulet. (v. Matth. §. 299. etc.) de voce σπάρτα, quam hoc tantum loco habet Hom., frustra dubitat Varro ap. Gell. 17, 3., de Hispanico ille sparto cogitans, quod Romam advehi solebat, cum isto nomine plura fruticis genera significentur. cf. H et Billerbeck. Flor. class. p. 180.

137. εἵατ', εἵαται, ἕαται, ἧνται. Sch.: ποτ. προσδεχόμεναι. Schol. MS.

αὔτως ἀκράαντον, οὗ εἵνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
φεύγωμεν ξὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν."

quo audito statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare.

„Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν
πᾶσι μετὰ πληθὺν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
* κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μέν τ' Εὖρός τε Νότος τε
ὤρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων·
ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν,
λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν,

edit. Cantabr. a. 1689. p. 742.: ὅταν τὰ οὐδέτερα ὀνόματα εἰσὶ τοῖς θηλυκοῖς ἑπόμενα, τότε τὸ ἑπόμενον ἐπίθετον θηλυκόν ἐστιν, ὅταν δὲ τὰ θηλυκὰ τοῖς ἀρσενικοῖς ὀνόμασιν ἕπονται, τότε ἀρσενικὸν τίθεται τὸ ἐπίθετον. nota perfectum significatione praesentis, sive actionis durantis. v. Matth. §. 505.

138. αὔτως, incassum. v. α', 133. Sch.: ἀκρ. ἀτελείωτον, ἀπλήρωτον.

142, 3. ὄρινεν. διετάραξε. μετὰ πληθύν. ἐν τῷ πλήθει. (Matth. §. 587.) Sch.

144. κινήθη. cf. α', 47. — ὡς κύματα. Zenodotus: φὴ κύματα, ut ξ', 499.: ὁ δὲ, φὴ κώδειαν ἀνασχὼν, Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα: nam sic ista scribenda sunt auctore Buttmanno *Lexil.* I. p. 237., cui tamen non assentior φῇ pro πῇ, *qua via*, *sicut*, veteri lingua dictum putanti ut φάτρα p. πάτρα, sed φὴ, nomen antiquum, derivem a φάω, sicut ὑφὴ ab ὑφάω, ut vel speciem rerum significet, a φάω, φαίνω, vel idem sit ac φάτις, λόγος, a φάω, φάναι. hoc si sumemus, φῇ κύματα vel erit *specie fluctus*, non veri fluctus, vel λόγῳ (οὐκ ἔργῳ) κύματα, h. e. tale, quod fluctum esse dicas; in quo utroque inest notio comparandi, quae exprimitur verbis *ut*, *sicut*. origine autem nominis obscurata scribi coepit, opinor, φῇ vel φὴ, ἵνα τὸ φὴ ταυτὸν ὑπάρχῃ τῷ ὡς, ut ait Schol. A., Zenodoti explicans scripturam. usi sunt hoc vocabulo Antimachus aevo Platonis et Callimachus (v. Scholl ad ξ', 499. et Buttmann. l. l.), vereorque sane, ne ponendum sit φὴ κύματα secundum vetustiores libros, quos secutus haud dubie est Zenodotus, cum praesertim ὡς, *sicut*, medio enuntiato (nam initio sententiarum usurpari nemo ignorat) abhorrere visum sit Buttmanno ab usu Homerico. — comparavit Eichhoff. 3. p. 60. Virg. 7, 718 seqq.

145. πόντου Ἰκ. mare procellosum, teste Porphyrio ap. Schol. Leid., ut H annotavit. „cf. Tournefort. Itinerar. 2. p. 139." K. item Horat. Od. I, 1, 15. W. E: πόντος δὲ Ἰκάριος, μέρος τι τοῦ Αἰγαίου, Εὔρῳ καὶ Νότῳ μάλιστα κυμαινόμενος. — Ἰκάριος δὲ πόντος ἢ ἀπὸ Ἰκάρου, τοῦ θρυλλουμένου υἱοῦ Δαιδάλου, ὃς αὐτόθι καταπεσὼν ἀπεπνίγη καὶ ἀφῆκε τῷ πόντῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ κλῆσιν, ἢ ἀπὸ νησίου τινὸς αὐτόθι ὄντος. — κἀνταῦθα δὲ ἀρκέσει τοσοῦτον εἰπεῖν, ὅτι κατὰ τὸν γεωγράφον παράκειται τῇ Σάμῳ νῆσος Ἰκαρία, ἀφ' ἧς τὸ Ἰκάριον πέλαγος.

146. ὤρορε, *concitare solet*. — „Διὸς, τοῦ νεφεληγερέτου. Διὸς ὄμβρον dixit Hesiodus O. et D. 626." *E K.* aetheris enim deus est. v. Cic. de N. D. 2, 26. etc.

147. Ζέφυρος. cui vento Asia minor maxime exposita est, mare Aegaeum perflanti. v. δ', 276, η', 63, ψ', 200. (Ζεφύροιο δυσαέος, uti etiam Odyss. μ', 289.) — βαθύ. μέγα, εὔφορον. λήϊον. σιτοφόρον χωρίον. Sch.

148. λάβρος ἐπ. σφοδρὸς πνέων (ἐπιπνέων), μέγας. Sch. Odyss. ο', 292.: τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη, Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. proprie λάβρον est μέγα κατὰ τὴν βοράν· τὸ γὰρ λὰ μέγα δηλοῖ, ut ait Ap. cf. Etym., Hesych., H. — de vocab. ἐπαιγ. v. ann. ad α', 165. — ἐπί τ' ἠμ. ἀστ., *et spicis incumbit.* Hesych.: ἠμύει. κλίνει. (κλίνεται.) πίπτει. Ap.: ἤμυσε. ἐκλίθη. ἐξ οὗ τὸ πεσεῖν δηλοῖ. ἐπὶ δὲ

ὣς τῶν πᾶσ᾽ ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ᾽ ἀλαλητῷ
νῆας ἐπεσσεύοντο, ποδῶν δ᾽ ὑπένερθε κονίη
ἵστατ᾽ ἀειρομένη· τοὶ δ᾽ ἀλλήλοισι κέλευον
ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ᾽ ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν,
οὐρούς τ᾽ ἐξεκάθαιρον· ἀϋτὴ δ᾽ οὐρανὸν ἷκεν
οἴκαδε ἱεμένων, ὑπὸ δ᾽ ᾕρεον ἕρματα νηῶν.

seditionem Minervae, ab Junone excitatae, monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis, usus ita ut concionem restituat.

Ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ᾽ εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν

μόνου τοῦ κλιθῆναι *ἐπί τ᾽ ἠμύει ἀσταχύεσσιν.* ibi Toll. annot., *cadendi* notione vocab. poni infra 373. et δ′, 290.; sed hic quoque convenit *ἐπιπίπτει.* Virg. Aen. 2, 304.: *in segetem veluti cum flamma furentibus austris Incidit.* et Georg. 3, 201. de Aquilone: *ille volat, simul arva fuga, simul aequora verrens*, quem locum Homerico comparavit Eichhoff 1. p. 239., quo jubente cf. etiam Aen. 4, 397 seqq. cf. H. *ἄσταχυς* et *σταχὺς* sine discrimine dicitur pro usu metri. v. Th. p. 223.

149. *ἀλ. θορύβῳ. προσληπτέον τὴν σὺν, ἵν᾽ ᾖ σὺν θορύβῳ.* Sch.

150. *νῆας ἐπ.* v. Matth. 418, 3. minus bene Ven. et alii: *ν. ἐπ᾽*, vel *ἔπ᾽*, *ἐσσεύοντο.* cf. 86, 208, σ′, 575 etc. — *κονίη ἵστατο.* cf. ν′, 336. similiter *κῦμα, μάχη, νεῖκος ἵστασθαι* dicitur, ut K annotavit. Sch.: *ὑψοῦτο, ἠγείρετο.*

152. *ἑλκ. καθέλκειν.* Schol. intell. e superioribus *νῆας* sive *αὐτάς.* v. Th. p. 408.

154. *οὐρ. ταφροειδῆ ὀρύγματα, δι᾽ ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν.* — Sch. — *παρὰ τὸ ἑλκομένας τὰς ναῦς ὀρούειν εἰς τὴν θάλασσαν.* Ap. v. *οὖρος.* E: *οὐροὶ λέγονται οἱ τόποι ὅθεν ἡ ναῦς ὁρούει, τουτέστιν ὁρμᾷ, καθελκομένη εἰς θάλασσαν. τούτους δὲ οἱ Ἕλληνες ἐξεκάθαιρον τῆς ὡς εἰκὸς τῷ πολλῷ χρόνῳ αὐτόθι συμπεφυρμένης ὕλης.* conferri jubent Apoll. Rhod. 1, 371 seqq., quo loco fossae istae vocantur *ὁλκοί.* eodem pertinet *νεώριον*, *navale*, quod dictum videatur Ionice pro *νεούριον, τόπος φυλακτικὸς νεῶν*, ab *οὖρος*, custos. — *ἕρματα.* α′, 486.

155. *ὑπέρμορα.* (verbum *ἅπαξ λεγ.*) *ὑπὲρ τὸ προσῆκον, ὑπὲρ τὸ εἱμαρμένον.* (nam fatale erat, Trojam a Graecis expugnari. sic *ὑπὲρ μόρον* Odyss. α′, 34., *ὑπὲρ μοῖραν* Il. υ′, 336., *ὑπὲρ αἶσαν* ζ, 487. *Ex H.* — *ἐτύχθη. ἐγένετο.* Sch.

157. *ὢ πόποι.* α′, 254. — *αἰγ.* α′, 202. — *Ἀτρ. ἄτρυτε, ἀκαταπόνητε.* Sch. sic itidem poëta ε′, 115, 714, κ′, 284, Odyss. δ′, 762. etc.

158. *δή.* v. ann. ad 310.

159. *νῶτα θαλ. ἤτοι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. — ἰστέον δὲ ὅτι οὐδετέρως τὸ νῶτον καὶ τὰ νῶτα λέγει ὁ π. πανταχοῦ*, (etiam ubi animalium terga dicit, velut Odyss. δ′, 65., ι′, 433, 441, κ′, 161. et infra 308. v. Schn. v. *νῶτον* et Xenophontis interpp. *περὶ ἱππ.* 3, 3.) *καὶ Ἡσίοδος, καὶ οὐκ ἀῤῥενικῶς.* Sch.

160. *τὸ ἑξῆς, καταλίποιεν δ᾽ ἂν καύχησιν οἱ Ἕλληνες τοῖς Τρωσὶ τὴν Ἑλένην ἐνταῦθα. εὐχ. εὐχὴν, καύχησιν.* Sch.

161. *Ἀργ. Ἑλένην. τὴν Λακωνικὴν, ὡς καὶ τῆς Λακεδαίμονος Ἄργους καλουμένης, καθάπερ καὶ ὅλη ποτὲ ἡ Πελοπόννησος.* (Strab. 8. p. 256.) E. *Ἀργ. τὴν Πελοποννησίαν. ἡ γὰρ Λακωνικὴ μέρος ἦν πέμπτον τῆς Πελοποννήσου.* (6 partes numerat Mela 2, 3.: Argolidem, Laconicen, Messeniam, Elidem, Achajam, Arcadiam; alii pauciores, vel plures, in his *Κορινθίαν* et *Σικυωνίαν.* v. Cellar. 1. p. 1169., Mannert. 8. p. 353.) Sch. similiter, ann. H., Pind. I. 2, 15.: *τὠργείου ῥῆμα* dixit Aristodemi Spartani.

ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
*μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας."
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα,
καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον,
ἑσταότ', οὐδ' ὅγε νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης
ἅπτετ', ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες;
καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώει·
σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
*μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας."
Ὣς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης,
βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν

162. *φίλης ἀπὸ π. α.*, *procul* a cara patria. hoc proprie significat *ἀπό*. W.

164. *ἀγ. προσηνέσι, πρᾴοις*. Sch.

165. *μηδὲ ἔα*. hiatus aegre excusabilis. P. tamen Knightius confidenter: *μηδ' εϝαε ναϝας ϝαλαδ' ϝελκεμεν αμφιϝελισσας*. Bentl.: *μηδ' ἐάα*, quemadmodum *ἐᾴας, ἐᾴᾳ, ἐᾴαν* legitur *ϑ'*, 414, Odyss. *ϑ'*, 509, *λ'*, 109. etc. adjuvat hanc emendationem aliquot codicum scriptura *μηδ' ἔα*. sic etiam Th. gr. gr. ed. 2. p. 205.; post maluit *εἴα*. H autem et hic et 181. ponendum putat *μηδέ τ' ἔα*. cf. 179 etc. — *ἀμφ. ἀμφοτέρωθεν ταῖς κώπαις ἐλαυνομένας. ἢ εἰς ἑκάτερα τὰ πλευρὰ στρεφομένας*. Sch.

168. male omissus est hic versus in Veneto et aliis nonnullis codd.; quo versu deleto Ulyssem in Olympi verticibus invenisse videbitur Minerva. minus necessarius est supra 17., sed ne ibi quidem expungendus.

169. „Das rasche *εὗρε* ohne *δὲ* ist auch *δ'*, 89, *ε'*, 169." Voss. l. l. p. 250. cf. 187 etc. — *Διῒ μ. ἀτ. τῷ Διῒ τὴν εὐβουλίαν ἶσον*. Sch. — *ἀλλαχοῦ δὲ* (Odyss. *ν'*, 89.) *θεοῖς ἐναλίγκια μήδεα ἔχοντα ἐρεῖ αὐτόν*. E. et passim *πολύμητιν*. isto autem praeconio praeter Ulyssem (407, *κ'*, 137 etc.) unus nobilitatur Hector *η'*, 47. sic fortes bellatores *ἀτάλαντοι Ἄρηϊ* vocantur *ν'*, 500. *E K.* *τὸ α* habet hic vim *τοῦ ἅμα, ὁμοῦ, ἴσως*, estque igitur *ἀτάλαντον* proprie *τὸ ἰσόζυγον, οἷον ἰσόσταθμον*. (*einem die Wage haltend*. Voss. l. c.) *τάλαντα γὰρ τὰ στάθμια*, quae sunt verba Apollonii. cf. Etym. *Ex H.*

170. *ἐϋσσ. εὐκαθέδρου. σέλματα γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι*. Sch. cf. 358.

173. *πολ. πολύβουλε, συνετέ*. Sch. epitheton Ulyssis a consiliis dolisque inveniendis. quem *θυμολέοντα, παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον* appellat Penelope Odyss. *δ'*, 724.

175. *πολυκλ.* 74.

179. *μηδέ τ' ἐρ. μηδὲ συγχώρει, ἡσύχαζε, μένε*. Sch. *ἐρωέειν* proprie vim transitivam habet, ut *ν'*, 57.: *ἐσσύμενόν περ ἐρωείτω*. similiter autem *ρ'*, 422.: *μήπω τις ἐρωείτω (ἑαυτὸν) πολέμοιο*. *Ex H.* *μηδ' ἔτ' ἐρ.* Schol. Lips. et Voss. l. l.; sed v. Herm. ad Vig. p. 836. et ad Soph. Tr. 936.

183. *βῆ δὲ θέειν*, ut *βῆ δ' ἴμεν ε'*, 167, *βῆ δ' ἐλάαν ν'*, 27 et similia, in quibus *βῆ* significat impetum actionis, germ.: *er machte sich auf zu laufen*. cf. W. simili *ἀκριβείᾳ* veteris aevi scriptor Geneseos 29, 1.: *Deinde sublatis Jacob pedibus suis perrexit in*

κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει·
αὐτὸς δ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν
δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί·
ξὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·
„Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι,
ἀλλ' αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς.
οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρείδαο·
νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν·
ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.
μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν.
θυμὸς δὴ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος,
τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δέ ἑ μητιέτα Ζεύς."
Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι,
τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ·

regionem orientalem. ἀπὸ δὲ χ. β. quo expeditius curreret οἰοχίτων (Od. ξ', 489.). χλαῖναν, *laenam.* Plut. Numa, tom. 1. Opp. p. 64, C.: καὶ γὰρ ἃς ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς λαίνας, ὁ Ἰόβας χλαίνας φησὶν εἶναι. E χιτῶνος παχύτερον περίβλημα vocat π', 224. Hase p. 66.: „ein viereckig oder rundlich geschnittnes Stück Tuch, das gewöhnlich vom linken Arme aus nach hinten unter dem rechten Arme durchgenommen und mit dem Endzipfel über die linke Schulter geworfen wird." cf. Feith. p. 315 seqq. et Schn. v. χλαῖνα. aliud, quamvis simile, genus vestimenti est φᾶρος 43.

184. Eurybates, Ulyssis praeco, describitur Odyss. τ', 244 seqq. alius est Agamemnonis α', 320, ι', 170. K. — ὀπ. ἠκολούθει. Sch.

185. ὁ Ὀδυσσεὺς, φησὶ, παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος λαμβάνει τὸ σκῆπτρον. οὐχ ἁπλῶς δὲ τοῦτο ποιεῖ, ἀλλ' ἵνα δοκῇ σὺν τῇ τοῦ βασιλέως γνώμῃ κρατεῖν αὐτούς. Sch.

186. δέξατό οἱ, αὐτῷ, p. αὐτοῦ vel παρ' αὐτῷ. ο', 88.: Θέμιστι δὲ δέκτο δέπας etc. Siculam figuram vocat Lesbonax p. 181. *E K et H.*

188. annotavit K., nonnullos ipsorum regum ac ducum, sive desiderio patriae, sive impetu concionis abreptos, cum iisque illos, qui non affuerant in senatu, revera reditum parasse. quos leniter admonet et a proposito deterret Ulysses. — ἔξοχον ἄνδρα, principem virum, ducem.

190. δαιμόνιε. v. ann. ad α', 561. — malim οὐ σὲ ἔοικε. — κακὸν, *teneum,* δήμου ἄνδρα (198.), non ignavum, ἄνανδρον, ut interpretatur Sch. idem recte: δειδ. εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι. alias ap. Hom. δειδ. est ἐκφοβεῖν, *perterrefacere*, velut δ', 184, ν', 810. etc. cf. H. — ἄλλους. τοὺς ὑπὸ σὲ δηλαδή. E. — ἵδρυε. καθέζεσθαι κέλευε. Sch.

192, 3. οἷος. ὁποῖος. νόος. νοῦς, διάνοια. ἀντὶ τοῦ, ἔτι οὐκ οἴδαμεν, τί βούλεται, περὶ φυγῆς ἡμῖν λέγων. (Ἀτρείωνος, forma exquisitiore, meliores libri, teste Schol. A, quod probat Voss. πειρ. υἷας Ἀχ.) τάχα. ταχέως. ἴψ. βλάψει. (α', 454.) Sch.

195. μήτι etc. intell. ὅρα vel quiddam simile, ellipsi notissima. — ῥέξῃ. ποιήσῃ, πράξῃ. Sch.

196. ita Cantabr. codex et edd. Aristot. Rhet. 2, 2. vulgo: θυμὸς δὲ etc., quemadmodum hae particulae misceri solent. δὲ si genuinum esset, causam indicaret, ut passim; sed longe efficacius est δὴ illatum ἀσυνδέτως, magisque placet eo quod δὲ bis positum est in proximis.

197. τιμὴ δὲ Διοτρ. βασιλῆος, quae verba huc pertinent. — μητ. α', 175.

198. δήμου ἄνδρα. δημότην. sic μ', 447.: δύ' ἀνέρε δήμου. δῆμον pro δημότας ibidem dixit 213. *Ex H.* abutitur hoc loco accusator Socratis Mem S. 1, 2, 58.

199. ἐλ. ἔπληττεν. ὁμ. καὶ ἠπείλησε μεθ' ὕβρεως. Sch. Ap.: ὁμοκλή. ἀπειλή. trepidant grammatici, ne haec non conveniant cum praecepto Minervae 180.: nam verbera et blanda verba vix videntur sub eandem notionem revocari

„Δαιμόνι', ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
οἳ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί.
οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.“
[σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]
Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδε
αὖτις ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἠχῇ, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

posse. scil. Minervae praeceptis Ulysses verbera de suo adjecit. *Ex H.*

200. *ἀτρ.* vox Homerica p. *ἠρέμα*, observata ab Ap., Etym., aliis. H.

201. *οἵ σέο*, non *οἵ σεο*, propter comparationem. Th. p. 282.

204. *ἀγ.* p. *ἀγαθή*, ut *δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες* ap. Eurip. Or. 218. cf. Phoen. 908, Hipp. 421, Xenoph. Symp. 2, 12. (*ἡ ἀνδρία διδακτόν.*), K. h. l. etc. — *πολ. πολυαρχία.* Sch.

205. *ἀγκ. ἀγκυλομήτης ὁ Κρόνος ἐκλήθη, ἤτοι ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευσάμενος κατὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν παίδων, ὥς φησιν Ἡσίοδος* (Theog. 168 seqq.) *τοῦ μὲν γὰρ τὰ αἰδοῖα τῇ ἅρπῃ ἀπέτεμε, τοὺς δὲ κατέπιεν.* Sch. — H.: „versus 204. et 205. inter *πολυθρύλλητα* referendi sunt. recitantur modo uterque, modo alter, jam ab Aristot. Metaph. lib. 11. sive 12. sub finem, aliquoties ap. Max. Tyr., Dion. Chrys. et inter sententias Stobaei serm. 45. p. 322.“ Nepotem Dione c. 6. conferri jussit Giphanius.

206. versus *ἄμετρος*, nec perscriptus in pluribus codd., in aliis autem, quos secutae sunt vett. edd., dictus *νόθος* vel *στίχος νόθος*, cujus vestigium nullum est in scholiis, quemque *ι*', 99. sublectum esse vidit H. cupide arreptus fuerit ab iis, qui accusativum ad *ἔδωκε* referendum requirerent, cum facile intelligatur *τὸ εἶναι βασιλέα*, sive Eustathii verbis *τὸ βασιλεύειν*. cf. H. Barnes., laterem lavans: *ἵνα σφίσιν ἐμβασιλεύῃ*, cum ipsum *σφίσιν* abhorreat ab hac sententia.

207. *κοιρ. διατάσσων, διερχόμενος* (scrib. *διὰ τάξεων διερχ.*), *καὶ τὸ τοῦ κοιράνου ἔργον ἐπιτελῶν.* — *δίεπε. διέτασσε, διῴκει.* (E.: *ἔστι δὲ διέπειν τὸ τάσσειν ἀπὸ τοῦ ἕπω τὸ λέγω, ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ· ἀκολουθίᾳ γάρ τινι χρώμενος πρεπόντως ἐπέταττε τῷ λαῷ. ἐκ δὲ τούτου οὐ μόνον δίοποι οἱ ἄρχοντες, ὡς καὶ Αἰσχύλος δηλοῖ* (Pers. 43.), *ἀλλὰ καὶ ἀδίοποι οἱ μὴ ἀρχόμενοι* etc.) Sch. cf. *δ*', 250. — *ἀγ.* de castris Graecorum Homer. doctissimus Haseus *Griech. Alterth.* 1. p. 79.: „Innerhalb des Walles standen die aufs Land gezogenen Schiffe stufenartig hintereinander (Il. 14, 35.), u. bei den Schiffen lagerten die zu ihnen gehörigen Mannen. — Rechts war Achilles Zelt, links war Ajax; im Mittelpunkte des Ganzen wahrscheinlich Agamemnon, auch Odysseus wohl nicht weit davon. Nahe bei diesem ein Platz, *ἀγορά*, mit den Altären der Götter (Il. 8, 3, 222. vgl. Il. 11, 805—808.). Zwischen den einzelnen Schifflagern befanden sich Strassen. (Köpke *Kriegswesen der Gr.* p. 179.: „Wir wissen aus Homer, dass die griech. Völker nazionenweise im Lager stehen, jedes für sich; dass jedes seine Pferde u. Wagen voran, und das Fussvolk hinter jene gestellt hat; und dass auf diese Art Zwischenraüme sich bilden, welche Hom., weil sie gleichsam den Krieg mit dem Kriege verbinden, die Brücken des Krieges nennt, *πολέμοιο γεφύρας*, Il. 4, 371, 8, 378.“ u. s. w.) Unter Erdhütten, *κλισίαι*, aus Stroh mit Weidenruthen verbunden, an den Wänden mit Erde befestigt, u. bedeckt mit Binsen, wohnen die Griechen. (Il. 16, 156. u. 23, 111. ff. *Köpke.*) Grössere Bequemlichkeit jedoch boten die Hütten der Fürsten (besonders die des Achill, Il. 24, 450. ff., die nach dem Wunsche seiner Myrmidonen, welche sie aufgeführt, vor den übrigen Lagersitzen sich auszeichnen sollte durch Umfang, Grösse u. Festigkeit. *Köpke* a. a. O. S. 180.). Ein Hof, *αὐλή*, ein überdeckter halboffner Vorplatz, *αἴθουσα*, u. tannene Thürpfosten werden in diesen erwähnt.“ cf. Köpke toto isto capite, et Feith. 2, 6.; 4, 13.

208. *κλισ.* v. proximam ann.

209. *πολ. α*', 34.

αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.

Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, ad terrorem ceterorum gravius castigat.

Ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας·
Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα,
ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη,
μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
ἀλλ' ὅ τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν

210. *μεγ. βρ.* haud male Bentl.: *μεγάλα βρ.* poterat etiam scribi *μεγάλως*, vel *μεγαλοβρέμεται*, ut *μεγαλοφρονεῖν*, cum praesertim *μεγαλοβρόμος* legatur ap. Orpheum personatum. sed recte E.: *ὅρα ὅπως τὴν πρὸ μικροῦ ῥηθεῖσαν παραβολὴν τὴν τῶν μακρῶν κυμάτων ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πόντῳ ἄλλως ἐνταῦθα προήνεγκεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἁπλῶς ἐμνήσθη κυμάτων κινουμένων ἐν μέσῳ πελάγει, ἐνταῦθα δὲ καὶ προσρησσομένων αἰγιαλῷ μεγάλῳ καὶ διὰ τοῦτο μεῖζον βοώντων διὰ τὸ τοῦ ἤχου διπλοῦν, τό τε ἐν τῷ πόντῳ καὶ τὸ ἐν τῷ αἰγιαλῷ. ἐπαινεῖται δὲ ἡ παραβολὴ διὰ τὰς τραχείας ὀνοματοποιΐας, τὸ ἠχῇ, τὸ πολυφλοίσβου, τὸ βρέμεται, τὸ σμαραγεῖ, δι' ὧν ἡ φράσις τῷ νοουμένῳ συνεκτραχύνεται.* (sunt etiam efficaces anapaesticae voces 3 continuae *μεγ. βρέμ. σμαρ.*) — Sch.: *σμαρ. ἠχεῖ.* Ap.: *σμάραγος. ψόφος, ἢ κίνησις· σμαραγεῖ δέ τε πόντος.*

211. cf. 99.

212. de Thersite multi multa. quae Lessingius et Herderus disputarunt, breviter complexus Jacobs. (*Bibl. der alten Litt. u. Kunst*, 5. St. S. 10. 11.) praeterea exoptati a Graecis reditus in patriam commendationem ab inviso homine fieri putat eo consilio, ut propter eum res ipsa in invidiam adducatur; quae et Dionysii Hal. sententia est Art. c. 11, 9. cf. H. Sch.: *Οἰνεῖ, ἀμελήσαντι τῆς Ἀρτέμιδος, θυσιῶν ἕνεκα ἡ θεὸς ὀργισθεῖσα ἔπεμψε τῇ πόλει σῦν ἄγριον. ἐφ' ὃν ἦλθε στρατιὰ τῶν ἀρίστων τῆς Ἑλλάδος, ἐπειδὴ ἐλυμαίνετο τὴν χώραν, ὥς φησιν αὐτὸς ὁ π. ἐν τῇ ι. μεθ' ὧν ἦν καὶ ὁ Θερσίτης. ὃς δειλωθεὶς κατέλειψε τὴν παραφυλακὴν, ἐφ' ἧς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν ἐπί τινα τόπον ὑψηλὸν, τὴν σωτηρίαν θηρώμενος. ὀνειδιζόμενος δὲ ὑπὸ Μελεάγρου ἐδιώκετο, καὶ κατὰ κρημνῶν πεσὼν τοιοῦτος ἐγένετο, οἷον Ὅμηρος αὐτὸν παρίστησιν. ἱστορεῖ Εὐφορίων* (et Pherecydes. v. H.). *Οἰνεὺς καὶ Ἄγριος ἀδελφοὶ, ὥς λέγει ὁ π. ἐν τῇ ξ'* (117.). *ἀλλ' ὁ μὲν Οἰνεὺς ἦν πατὴρ Μελεάγρου, ὁ δὲ Ἄγριος Θερσίτου* etc. cf. Hesych. v. *Ἄγρων.* Thersitae nomen pro Thersippi H. restituit Apollodoro 1, 8, 6. ridiculi Thersites (215.) et primo libro Vulcanus; qua re quis sanus offendatur? Horat. Sat. I, 10, 14.: *ridiculum acri Fortius et melius magnas plerumque secat res.* inepte igitur Klotzius Epist. Hom. p. 44. Thersiten dimitti jubet, aut, si reluctetur, obtorto collo ejici; merito tamen similia tentantes quosdam recentiorum castigavit. oppositus autem est Thersites Achilli, ut pulcherrimo turpissimus; Ulyssi, ut prudenti oratori ineptus et garrulus. in Posthomericis quoque partes ei datae fuere, ut H annotavit; velut in Aethiopide Arctini ap. Proclum, p. 478. Hephaest. Gaisford., *Ἀχιλλεὺς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοιδορηθεὶς πρὸς αὐτοῦ καὶ ὀνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσιλείᾳ λεγόμενον ἔρωτα.* cf. Quintum 1, 720—778., Sch. ad 219, Schol. A ad 220. in tabula Iliaca Thersites ad aram pro victima caeditur ab Achille. add. Tzetz. Posthom. 199. sequ., ubi Jacobs. commemoravit Chaerephontis tragoediam inscriptam *Ἀχιλλεὺς Θερσιτοφόνος.* laudationem Thersitae habet Liban. t. 1. p. 80. ejusdem imagine a perito artifice picta valde delectatus est Belurgerius, teste Nic. Erythraeo Pinacoth. p. 205., ut narrat Klotz. l. l. p. 27. ceterum ap. Hom. miles gregarius est Thersites: nam ducem non talibus minis insequeretur Ulysses, quales jactat 261. seqq. *ἀμετρ.* (vox nonnisi h. l. lecta.) *ἄμετρος ἐν τῷ λέγειν, φλύαρος. ἐκολ. ἐθορύβει.* (*α'*, 575. a *κέλλω* ducit Döderlinus Lectionum Hom. specim. 1.) Sch.

213. *ἄκοσμά τε πολλά τε.* usitatiore forma loquendi dixisset *πολλά τε καὶ ἄκοσμα.* v. Matth. §. 444, 4.

214. *μὰψ*, *temere*, stulte. intell. *ὥστε.* Sch.: *οὐ κατὰ κόσμον. οὐ κατὰ τὸ πρέπον, ἀτάκτως. τουτέστιν, οὐ δικαίως ἐφιλονείκει τοῖς βασιλεῦσιν.*

ἔμμεναι. αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·
φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὼ δέ οἱ ὤμω
κυρτὼ ἐπὶ στῆθος ξυνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθεν
φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ·
τὼ γὰρ νεικείεσκε· τότ' αὖτ' Ἀγαμέμνονι δίῳ
ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα. τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ·
αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ·
„Ἀτρείδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις;

216. *ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν*, *subiit altam Trojam*, *Ἴλιον αἰπεινὴν* (ο', 558. cf. Virg. Aen. 2, 290).

217. asyndeton *ἐπεξηγητικόν*. Ap.: *φολκός*. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ οἷον φαελκὸς, ὁ τὰ φάη εἱλκυσμένος, οἷον στραβός. similiter alii grammatici. sed negat Buttmannus *Lexil.* I. 59., strabos recte dici ἕλκειν τὰ φάη sive τοὺς ὀφθαλμοὺς, neque illorum sententiae subscribit, qui φολκὸς nihil aliud esse putant quam ὁλκὸς cum digammate; sed sumit potius verbum φέλκω, h. e. πλέκω, a quo ducta sint φάλκη, φάλκης sive φάλκις vel φόλκις, et ἐμφαλκωμένοις (scrib. ἐμφαλκουμένοις, vel cum Buttmanno ἐμπεφαλκωμένοις), περιπεπλεγμένοις ap. Suidam (cf. Schn. v. φάλκης): ut φολκὸς significet *valgum*, *einen Schiefbeinigen*, quod vocab. ex illo ortum esse non male suspiceris. mire Hesych.: φολκὸς, στραβός. οἱ δὲ λιπόδερμον: ex quo tamen intelligas, ipsos veteres de significatione hujus verbi dubitasse. sane meliore vitiorum ordine Thersites dicitur *valgus et claudus* quam *strabus et claudus*, itaque a pedibus ad humeros caputque et crines velut ascenditur.

218. *ξυν*. Sch.: συνοχ. συμπεπτωκότες, συνηγμένοι. E: — γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς ξυνοχῆς, ἥτις παρὰ τῷ π. (ψ', 330.) δηλοῖ τὴν ἀπὸ πλατέος εἰς στενὸν σύμπτωσιν, ὅπου ξυνοχὰς λέγει ὁδοῦ, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν κλεισούρας καὶ στενότητας. Hesych.: συνοκωχότε. ἐπισυμπεπτωκότες. συνοκωχὴ γὰρ ἡ σύμπτωσις. Ionica vox fuit ὀκωχὴ, unde ἀνοκωχὴ, quod plerumque scribitur ἀνακωχὴ, et συνοκωχὴ ap. Hippocratem: v. indicem Aretaei Cappad. et Erotianum, Valck. ad Ammon. p. 23., H ad h. l., Th. p. 338. v. ἔχω.

219. *φοξός*. καὶ τοῦτο τῶν ἅπαξ εἰρημένων. σημαίνει δὲ (perperam libri καί: v. Schaeferi Melett. crit. p. 59.) τὸν ὀξυκέφαλον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς (Etym. addit ἢ τοῦ πυρός. *Villois.*) ἀπωξυμμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης· *αὐτὴ δὲ φοξίχειλος* (sic Athen. 11. p. 480. et Etym. codd. Apollonii mendose: φοξὴ χειρός) *Ἀργείη κύλιξ*. Ap. derivari solet haec vox ab ὀξὺς, in quo nunquam digamma usurpatum esse docuit Buttm. *Lexil.* I. 59., potiusque ducendam eam putat a φώγειν, *torrere*, unde φωξὸς, φοξὸς, *igne tortus*. „Wahrscheinlich hiess man nämlich φοξὸν alles was dadurch, dass es dem Feuer zu sehr ausgesetzt worden, sich warf, und folglich statt rund etwas zugespitzt ward. Diese Benennung ging dann sehr natürlich auf Gegenstände über, welche, ohne diese Ursach, eine solche von der regelmässigen abweichende Gestalt hatten, und namentlich auf den Kopf.“ ita vir sagax p. 244. — *ψεδνή*. ἀραιὰ, μαδαρὰ, οἷον ἀπεψιλωμένη. Ap. — *ἐπεν*. ἐπήνθει, ἐπέκειτο. Sch. ἐπῆν, ἐπέκειτο. Ap. similiter Hesych. et Suid. cf. H. perfectum obsoleti verbi ἐπενέθειν ab ἐνέθειν et ἔθειν, *sedere*, ut ἐνέθειν sit *insidere*, *inhaerere*, et ἐπενέθειν, *inesse in superficie* al. rei. sic Buttm. l. l. p. 292. — *λάχνη*. τρίχωσις. (v. Schn. v. χλαῖνα.) — Sch.

220. *ἐχθ*. ἐχθρότατος. Sch. *invisissimus*, quia conviciabatur eos (cf. α', 176.), non *inimicissimus*, ut ap. Soph. Ajac. 1248. et alias. — notandum est μάλιστα superlativo junctum.

222. *ὀξ*. μεγάλα. *κεκλ*. κεκραγὼς, ἐκβοῶν. Sch. cf. 224. *λέγ'*. v. ann. ad 435.

223. *ἐκπ*. ἐκπληκτικῶς, μεγάλως. *κοτ*. ὠργίζοντο. *νεμ*. (ἐνεμεσήθησαν.) ἐμέμφοντο. Schol.

225. *τέο*. (τοῦ.) τίνος. — *ἐπ*. ἐπιμέμφῃ, ἐπιζητεῖς. *χατ*. χρῄζεις. (idem est ἐπιδεύεαι 229.) Sch. de quo *iterum* (ut nuper de Achille) conquereris? cu-

πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ
πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν.
ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει
Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου υἷος ἄποινα,
ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν,
ἠὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι,
ἥντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι; οὐ μὲν ἔοικεν,
ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοὶ,
οἴκαδέ περ ξὺν νηυσὶ νεώμεθα, τόνδε δ' ἐῶμεν
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται,
ἤ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἠὲ καὶ οὐκί·
ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἕο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.

jusnam rei *adhuc* indiges, ἐπιμέμφεαι, ἐπιδεύεαι?

226. πλεῖαι. πλήρεις, γέμουσαι. Sch. χαλκοῦ. *aeris*, vasorum artiumque ex aere.

227. ἐξ. εὐειδεῖς, ἐπίλεκτοι, αἱ κατὰ τιμὴν διδόμεναι ἀπὸ τῶν αἰχμαλώτων γυναῖκες. Etym. M.

229. χρυσοῦ. auri pondera dicit non signati, cum pecuniae usus abhorreat ab aevo heroïco, cujus ἀχρηματίαν Thuc. 1, 11. causam fuisse dicit diuturni belli Trojani. auri talenta post signata fuisse in Graecia nemo ignorat; ap. Hom. autem ψ', 269. aliisque locis pondere, non figura, censa intelligenda esse notavit Feith. p. 201. cf. ann. ad 101, 449, Bähr. et interpp. Herodoti 1, 94., Aristophan. Ran. 671. seqq., Plin. H. N. 33, 3., Donndorf. *Gesch. der Erfind.* 2. p. 19. etc.

232. μίσγεαι, κατίσχεαι, p. μίσγηαι, κατίσχηαι.

233. αὐτός. μόνος. *tu tibi solus.* H. ἀπ. ἄποθεν καὶ χωρὶς, μόνος. — οὐ μὲν (h. e. μὴν) ἔοικεν. οὐ μὲν οὖν πρέπει. Sch.

234. ἐπ. ἐπιβαίνειν. Sch. — ὅτι οὐκ ἐνδέχεται αὐτὸν ἀρχηγὸν ὄντα ἐπιβιβάζειν κακῶν τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ μᾶλλον ἀγαθοῖς ἐμβιβάζειν. — E.

235. ὦ πέπ. ἔκλυτοι καὶ ἀσθενεῖς. ὁτὲ δὲ ἥδιστοι. — Sch. Ap.: πέπον. λαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἐπαίνου (ε', 109, ι', 252. λ', 764 etc.), καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου (θ', 55, ν', 120, π', 628, ρ', 171.). ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεπαινομένων καρπῶν, οἷον (imo ὅσον, *quatenus, quoniam.* Villois.: οἷ, sive οἷ οὖν.) μετρίως μὲν πεπανθέντες εὔχρηστοι καὶ ἀπόδεκτοι, ὑπερπεπανθέντες δὲ ἔκλυτοι καὶ σεσηπότες. Hesych.: πέπον. προσφιλέστατε, προσηνέστατε. ἔκλυτε, μαλακέ. cf. Etym. sic Latini et laudantes et vituperantes appellant aliquem *bonum virum*, Teutones *Freund* etc. — H.: „κάκ' ἐλ., ut alias ὀνείδεα, pro ἐπονειδιστοὶ, ἐλέγχιστοι, probris digni, qui et latine *opprobria* dicuntur.“ — Ἀχαιΐδες — Ἀχαιοί. γυναῖκες, οὐκέτι ἄνδρες. Sch. similiter Virg. Aen. 9, 617.: *o vere Phrygiae, neque enim Phryges!* W, *Eichhoff.* Tasso La Gerus. liber. 11, st. 61.: *o Franchi no, ma Franche.*

236. νεώμεθα. πορευώμεθα. Sch.

237. γέρα πεσσ. τὰ γέρα (p. γέρατα, quasi a γέρον.), ὅ ἐστι τὰς τιμὰς κατέχειν. (*concoquere* et a consequente *frui.* jubet Agamemnonem frui, si possit sine exercitu, praemiis, quibus eum Graeci honorarint.) ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν γαστρὶ σιτίων· καὶ γὰρ αὐτὰ, ἂν μὴ κρατηθῇ τὸν ὡρισμένον χρόνον, ἀσθενούσης τῆς καθεκτικῆς (ita vir doctus ap. H. p. καθολικῆς.) δυνάμεως, οὐ πέπτεται. Sch. cf. H., K. et α', 81.

238. ἤ — ἠὲ, *utrum — an.* Matth. §. 609. — χ' ἡμ. πρ. κε ἡμ. προσαμύνωμεν. Sch.: προσαμ. προσβοηθοῦμεν. *an alicujus ei usus simus, necne.* — H.: „>— quod οὐκὶ p. οὐχὶ scriptum. (praesertim in hac ipsa phrasi ἠὲ καὶ οὐκί. v. 300, 349, κ', 449 etc. ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκὶ legitur ο', 137., πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκὶ ν', 255. *Both.*) saepe repetita observatiuncula; inde et ap. Suid. et al.“

240. versus repetitus ex Achillis Thetidosque orationibus α', 356, 507.

ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων·
ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.“
῝Ως φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεὺς,
καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
„Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς,
ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν·
οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον
ἔμμεναι, ὅσσοι ἅμ' Ἀτρείδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις,
καί σφιν ὀνείδεά τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις.
οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
ἢ εὖ ἠὲ κακῶς νοστήσομεν υἷες Ἀχαιῶν·
τῷ νῦν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
ἧσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὧδε,

241. *ἀλλὰ — φρεσίν.* ἀλλὰ πάνυ ὁ Ἀχ. ἄχολος καὶ ἀόργητος ὑπάρχει. *μεθ.* ἀμελής. Sch. — δηλοῖ δὲ ὁ μεθήμων οὐ τὸν πρᾷον, ἀλλὰ τὸν πέπονα καὶ ἀμελήτην καὶ ἔκλυτον, ἀπὸ τοῦ μεθιέναι, ἀφ' οὗ καὶ ἡ μέθη γίνεται. ἐνταῦθα δὲ λεληθότως καὶ τὴν ἀνδρίαν τοῦ Ἀχιλλέως καταῤῥιπτεῖ, ῥωμαλέον μὲν πάνυ αὐτὸν ὑπεμφαίνων, χαῦνον δὲ καὶ οὐ θαρσαλέον οὐδὲ ἐντρεχῆ. E.

242. inepte Achillis verba repetit α', 232., quasi ipsum ignavum oratio fortissimi deceat Graecorum. merito igitur conviciis τοῦ ἀκριτομύθου καὶ ἀφραίνοντος eum verberat Ulysses.

243. *ποιμένα λαῶν*, *pastorem gentium*, h. e. regem. frequens metaphora ap. Hom. et sacros scriptores. significanter dici putat E ποιμένα λ., non αἰπόλον vel βουκόλον: οὐδὲν γὰρ, inquit, τῶν ἄλλων εὐπειθὲς ὡς τὸ πῶϋ τῷ ἄγοντι. ἔστι δὲ πῶϋ μὲν πλῆθος προβάτων, ποιμὴν δὲ ὁ κατανέμων αὐτά.

245. *ἠν.* ἐκακολόγησεν, ἐπέπληξεν. Sch. ἠνίπαπε, ut ἠρύκακε ε', 321 etc. v. Th. §. 232, 47.

246. *ἀκρ.* ἄκριτε περὶ τοὺς λόγους καὶ ἄτακτε. — Sch. temere et sine judicio loquens, blatero. Hessus: *garrule Thersita.* Odyss. τ', 560.: ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι. saepius haec vox non legitur ap. Hom. cf. 796. — *λιγὺς*, *clara voce praedite*, ut Nestor α', 248. cf. 222.

247. *μηδ'* etc. cf. α', 277.

248. *χερ.* χείρονα. Sch. Matth. §. 135.

250. sequ. *τῷ.* διὸ δή. *ἀνὰ στ. ἔχων.* διὰ στόματος ἔχων, λοιδορῶν. — *προφ.* ὀνειδίζοις. (ut Theog. 156. sed h. l. προφέρειν ὀνείδεα est *proferre convicia*, facere convicium alicui.) *νόστον τε φυλ.* καὶ ἐπιτηροίης τὸν καιρὸν τοῦ ἀπόπλου. (Voss.: *noch laur' auf die Heimfahrt.*) Sch. vetat eum ista facere, sed leniter, neque usurpato imperativo.

252. *οὐδέ τί πω.* οὔπω δή.

254. *τῷ* etc. perperam haec per interrogationem effert E.; nec recte alii versus 252 — 256, alii 254 — 256 in suspicionem adduxerunt.

256. *κερτ.* ἐρεθίζων, χλευάζων. Sch. α', 539, δ', 6, π', 261, Odyss. σ', 350 etc.

257. cf. α', 212, θ', 286 etc.

258. *κιχ.* κιχήσωμαι. — Sch.: *ὥς νύ περ ὧδε.* οὕτως ὡς νῦν. accepit νὺ pro νῦν, ut ε', 311. et ψ', 485 exponi posse videbatur Vigero p. 425. sed desiderantur certa ejus significationis exempla ap. Hom. itaque plane quidam desperarunt de hoc loco, velut curator olim Sinopicae ed., qui scripsit κιχήσομαι ὡς τὸ πάρος περ. cf. H. nihil mutandum est, sed intelligendum e proximis, notissima figura, ἐκίχανον: εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ, h. e. ὥσπερ ἐκίχανον ὧδε, *si te in posterum d 'irantem invenero, uti sic inveni.* idem hoc modo dixisset εἴ κ' ἔτι σ' ὧδε ἀφραίνοντα κιχήσομαι, idque

μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη,
μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην,
εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω,
χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν."
Ὣς ἄρ' ἔφη, σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω
πλῆξεν· ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ·
σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη
σκήπτρου ὕπο χρυσέου· ὁ δ' ἄρ' ἕζετο, τάρβησέν τε,
ἀλγήσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ.

significat Didymus ap. Schol. A: „δύναιτο δ' ἂν τὸ ὥ ς ν ύ π ε ρ ὧ δ ε ἀκούεσθαι ἁπλούστερον ο ὕ τ ω ς, ὥ σ α ύ τ ω ς." et similiter eodem loco Aristarchus. facilior etiam Etymologi ratio est, ὧδε interpretantis νῦν, modo certi essemus de hac significatione verbi ὧδε. ceterum H, Aristarcho auctore, edidit εἴ δ' ἔτι etc., quod quomodo superioribus ἀλλ' — ἔσται conveniat, non intelligo.

259. sequ. h. e. ne vivam, nisi te castigavero. jurabant vett. per deos, coelum terram et mare, fortunas suas, conjuges, liberos, patronos et quaevis carissima: v. α', 233, ξ', 271, ο', 36, ψ', 43, Odyss. β', 377, ε', 184, κ', 299, ξ', 158., Plaut. Bacch. 4, 8, 64, 65, Menaechm. 5, 9, 1. et generatim de more jurandi variarum gentium Potteri Archaeol. 1. p. 565. — ἐμφατικῶς dictum Ὀδ. pro ἐμοί. cf. Soph. Trach. 153, Eurip. Med. 863, Suppl. 814 etc.

261. φ ί λ α, *cara* tibi, h. e. tua. v. α', 20, 98 etc. minatur servitutem et ἀτιμίαν sive capitis deminutionem, qua notato juribus civium, inprimis jure concionandi et honorum potestate, interdictum fuit. a majore autem poena ad minorem hanc descendit per ὑστερολογίαν: nam summa ignominia est virgis vel loris caedi, tanquam servum aut eum, qui ad servorum conditionem detruditur. intelligimus ex h. l., quid duci tum licuerit in militem, qui idem civis esset: neque enim mercenariis militibus illo tempore utebantur Graeci. cf. Hase 1. p. 84.

262. τ ά τ' α. ἀ μ φ. *subligaculum, fascias femorales.* Clark. simile vestimenti genus armatorum fuit μίτρα, de quo Schol. A ad δ', 133: ἔνδοθεν δὲ τούτων (τοῦ θώρακος καὶ τοῦ ζώματος) πρὸς τῷ χρωτὶ, κατὰ τὰ κοῖλα καὶ τὰς λαγόνας, ἡ μίτρα. cf. Hase 1. p. 72., Köpke *Kriegsw. der Gr.* p. 102., alios. neque enim armatum in concionem venisse Thersiten, indicio est χλαῖνα, qua indutus fuit; ex quo colligamus licet, gregarios milites eo venire solitos esse sine armis, duces autem armatos, certe gladio, quo cinctus est Achilles α', 190. cf. Has. 1. p. 67.

264. ἀ ε ι κ. αἰκιστικαῖς. Sch. et Ap. *ignominiosis*, libero indignis.

265. μ ε τ. τὸν μεταξὺ τῶν ὤμων τόπον. Sch. — τὸ ἀπὸ αὐχένος ἕως ὀσφύος, μᾶλλον δὲ τὸ ἀντικρὺ ὄπισθεν τῶν φρενῶν. E. Meleager 77. de anu: ἐπὶ μὲν νώτοιο μετάφρενον ὡς κέρας ἱστῷ Κυρτοῦται. cf. Schn. h. v.

266. ὁ δ' ἰ δ ν. οὗτος δὲ ἀπὸ τῆς ὀδύνης συνεκάμφθη. (Ap.: εἰς τοὐπίσω ἐκάμφθη· οἱονεὶ, τὸ ἰνίον ἐδονώθη. (?) sic et E.) θ α λ. θερμὸν, ἀκμαῖον. (Ap.: θάλλον, οἷον ἀκμάζον, καὶ οἱ ἀκμάζοντες νεανίαι θαλεροί. „lacrima, quae ex oculis quasi propullulat." H. item μεταφορικῶς, annotante K., dixit θαλερὴν χαίταν, h. e. βαθεῖαν, ρ', 439., θαλερὴν φωνὴν ib. 696., θαλερὸν γόον Odyss. κ', 457.) Sch.

267. σ μ ῶ δ ι ξ. ὁ ἐκ πληγῆς ὕφαιμος μώλωψ. (*vibex*, germ. *Schwiele, Strieme.*) Sch. ἐ ξ. sic plures praepositiones cum verbis componere solent Graeci γραφικῶς. v. Th. p. 164.

269. ἀ χ ρ. ἰ δ ώ ν. ἀπρεπὲς καταστήσας τὸ πρόσωπον. Sch. Ap.: εἰς οὐδεμίαν χρείαν ἐμβλέψας. ἢ σκυθρωπάσας, καὶ οἷον διαστρέψας τὴν ὄψιν. καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης (Odyss. σ', 163.): ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν, εἰς οὐδεμίαν ἀξίαν· ἐξ οὗ τὴν οὐκ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν. recte H in τῷ ἀχρ. ἰδεῖν intelligit *vultum stolidum*, cum dolorem Thersites dissimulans simul ira pudore ac metu haberet os distortum; quemadmodum Theocr. 25, 71.: τὸν δὲ γέροντα (κύνες) Ἀχρεῖον κλάζοντε περίσσαι-

οἱ δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν,
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
„Ὢ πόποι, ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,
βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν."

sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et promissis stare jubent Graecos, et ostentis utuntur ad suscitandam spem cito capiendi Ilii; Agamemnon autem indicit proelium, et ardore pugnandi omnium animos implet.

Ὣς φάσαν ἡ πληθύς· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
ἔστη, σκῆπτρον ἔχων· παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν
μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίατο βουλήν·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
„Ἀτρείδη, νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν,
οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσταν

νόν' γ (fort. περισσαίνονθ') ἑτέρωθεν, cum dicit *inepte gannientes* canes; et λόγος ἀχρεῖος *vecors dictum* est ap. Antonin. Lib. 11. p. 72., et ἀχρήϊος ἀνὴρ *stolidus* ap. Hesiod. Opp. 297. cf. E ad 274 et K. ἀπομ. ἀπεμάξατο, ἀπεψήσατο. Sch. sic Ven., Townl., Eton., unus Vindob., E, Ap., W, H. vulgo: ἀπεμόρξατο. sed usitatum Homero est ὀμόργειν, non item μόργειν. v. H.

270. ἀχν. περ. οἱ δὲ Ἕλληνες, καίτοι λυπούμενοι διὰ τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐπὶ τὸν οἶκον ἀνακομιδῆς, ἡδέως ἐγέλασαν ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ Θερσίτου. E Sch. ἡδὺ γέλ. φιλογέλωτες sunt Graeci (vide supra 215, α', 599, ζ', 484, ψ', 784, Odyss. α', 599, υ', 346 etc.), sed iidem φιλοδάκρυες, pro mobili versatilique gentis ingenio. vid. Hase 1. p. 100. sequ.

271. τίς. cf. 382.

272. ἔοργεν. εἴργασται. Sch. Matth. §. 161.

273. genitivo verbum ἐξάρχειν jungitur σ', 605. et Odyss. δ', 19. hymn. Hom. 25, 18.: ἐξάρχουσα χοροὺς, et ita recentiores; nec tamen propterea insimulandus est hic locus. „βουλὰς ἐξ. ἀγ., *consiliorum prudentum auctor.*" Ex W. — κορ. καθοπλίζων, παρασκευάζων. Αἰολικὸν, (?) ἀπὸ τοῦ κορύττω (imo ἀπὸ τῆς κόρυθος, quasi dicas: *und den Krieg helmend*, h. e. *rüstend*. Ap.: κορύσσετο. ἀφ' ἑνὸς μέρους, τῆς κόρυθος, τὸ καθοπλίζεσθαι.) Sch.

275. τὸν significat, omnibus Graecis notum esse Thersiten. cf. α', 11. λωβ. ὑβριστήν. ἐπ. ἔπεσιν, ὅ ἐστι λόγοις, βάλλοντα, λοίδορον. (ut ap. Tragicos φθόνος βάλλει, et ap. Pind. Ol. 8, 73.: μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος. H. ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν dixit Odyss. δ', 159. K.) ἀγ. δημηγοριῶν, φλυαριῶν. Sch.

276. οὐ θήν. οὐ δή. cf. θ', 448. ἀν. ἀναπείσει, παρορμήσει. — ἀγ. ὑβριστὴς καὶ θρασύς. ἔστι δ' ὅτε δηλοῖ καὶ τὸν ἀνδρεῖον. Sch.

278. πτολ. v. ann. ad 728.

279. σκ. ἔχων. uti solebant tum oratores. v. ann. ad α', 28.

280. ἀν. plusquampf. significatione imperfecti. U.

281. ἅμα θ'. respondet τὲ particula τῷ καὶ in verbis καὶ ἐπ. βουλήν.

282. ἐπ. ἐπισκέψαιντο, ἐπινοήσωσι. Sch. cf. ν', 741. K.

283. φάσαν. p. ἔφη. Matth. §. 301. — πτολ. ὁ τὰς πόλεις πορθῶν, ὁ πολεμικῶς διακείμενος Ὀδυσσεύς. — Sch. sic infra 728. Oïleus et θ', 372. Achilles vocatur πτολίπορθος. *E K.*

285. ἐλ. ἐπονείδιστον, ἐφύβριστον. Sch. μερ. α', 250.

ἐνθάδ' ἐπιστείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
*ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες,
ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι.
ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
ἀσχαλάᾳ ξὺν νηῒ πολυζύγῳ, ὅνπερ ἄελλαι
χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς
ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν. ἀλλὰ καὶ ἔμπης
αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἦε καὶ οὐκί.
εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἐστὲ δὲ πάντες
μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
χθιζά τε καὶ πρωΐζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν

287. *ἐπιστ.* ita cod. Cantabr. Dionysii Hal. Art. rhet. 8. v. H., qui male vulgatam scripturam ἔτι στείχοντες interpretatur: „quam polliciti sunt adhuc (!) tum, cum huc proficiscerentur." scilicet Homericum esse negat ἐπιστείχειν. et ἀποστείχειν Hom. dixit et ἀποστίχειν, Eurip. autem fragm. incert. 81. ἐπιστείχουσαν ἡμέραν. — ἱππ., *equos alentis*, quorum magna fuit copia in Argolide. Horat. Od. I, 7, 9.: *aptum dicet equis Argos.* v. Cellar. 1. p. 1214.

288. *ἐκπέρσαντα σέ.* cf. 113, ε', 716, ι', 20. *Ex W.*

289. negligenter dictum; nam ἢ proprie requirit ἢ χῆραι γυν. Bentl. et H ann.: εἰ. malim ἂν, quo leniatur convicium.

290. ἀλλ., *inter se.* v. Porson. ad Eurip. Phoen. 199.

291. conqueri ait Graecos; et sane quemvis calamitosum laborare, ut domum redeat; nec dubie calamitosos esse illos. Sch.: ἔστι δὲ ὄντως καὶ πόνος. K.: ἦ μὴν καὶ πονεῖ τις ἀνιηθεὶς νέεσθαι.

292. *θ' ἕνα. καὶ ἕνα, vel unum mensem.* H: τις ἕνα codd., ut Vind. sed τίς τε pro τις obvium est. (?)" — μένων ξὺν νηΐ. quod olim legebatur, παρὰ νηΐ, explicationem esse intellexerunt viri docti, petitam ex 297.

293. ἀσχ. λυπεῖται, ἀσχάλλει. (*aegre fert.*) *πολ.* πολυκαθέδρῳ. ζυγὰ γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι. (idem est πολυκληῒς 74, 175. et alias.) Sch.

294. *εἰλ.* συνειλῶσι, συγκλείωσιν. Schol.

295. *περ.* περιτρεπόμενος, ὅ ἐστι περιερχόμενος, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μέλλων τελειοῦσθαι. Sch. περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς 551. et alias dixit. *Ex W.*

296, 7. *μιμν.* μένουσι. *τῷ.* διὸ δή. *οὐ νεμ.* οὐ μέμφομαι, εἰ οὕτω ῥαθυμοῦσιν. *ἔμπης.* ὅμως. Sch.

298. *κεν.* κενὸν, ἄπρακτον. Schol. ξὺν κεινῇσιν νηυσὶ dixit δ', 181, κενεὰς χεῖρας ἔχοντες Odyss. κ', 42., Aeschylus autem Sept. c. Th. 322.: κενὸς κενὸν καλεῖ. *E K.*

299. *ἐπὶ χρόνον, in tempus,* germ. *eine Zeit lang.* Odyss. ο', 494.: οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον. Il. ι', 415.: ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν Ἔσσεται. — vertit 299—330. Cic. de Div. 2, 30. *K.*

300. *μαντ.* praesens loco praeteriti. cf. 238.

301. narratio celebris, quam imitatus est Ovid. Met. 12., aemulatus Maro Aen. 2, 201. et 5, 84. cf. etiam Ovid. Met. 3, 28, 15, 669 seqq., et Eichhoff. 2. p. 307. — *ἴδμεν — ὅτε.* expectaris ὅτι: sed v. ann. ad α', 244.

302. *Κῆρες θαν.* cf. 834. et saepe κῆρα et Κῆρας dicit poëta. v. α', 228, Hesiod. Scut. H. 249. seqq. et ann. ad Eurip. Herc. fur. 445. — *ἔβαν φέρ., abstulerunt.* mire harum dearum κύνας κηρεσσιφορήτους dixit θ', 527.

303. *χθ. τε καὶ πρ. heri et nudius tertius*, h. e. adhuc, dum hic versamur: neque enim peste tantum mortui intelliguntur, nec desunt loca, in quibus χθὲς καὶ πρώην, quod idem τῷ χθιζὰ καὶ πρωΐζα, longius elapsum tempus signi-

ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς
ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,
καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ.
ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς,
σμερδαλέος, τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε,
βωμοῦ ὑπαΐξας πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν·
ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα,
ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ πετάλοις ὑποπεπτηῶτες,
ὀκτὼ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.

ficat, velut Herodotus 2, 53. Homerum et Hesiodum πρώην τε καὶ χθὲς ante se vixisse dicit; quo sensu latiore Latini quoque dicere solent *nuper*. v. Cic. de Div. 1, 39, 86., de N. D. 2, 50., et plura de hac re ap. W. et U. perperam igitur Sch.: χθὲς καὶ πρώην. κατεσμίκρυνε δὲ τὸν ἐνναετῆ χρόνον, ἵνα μὴ διὰ τῆς ἀναμνήσεως πλέον ποιήσῃ ἀγωνιᾶσαι τοὺς Ἕλληνας. Αὐλίδα. Αὐλὶς πόλις Βοιωτίας, κεκλημένη (?) ἀπὸ τοῦ αὐτόθι αὐλισθῆναι, ὅ ἐστιν ἀθροισθῆναι τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν. Sch. de Aulide cf. 496., Cellar. 1. p. 1134. sequ., Mannert. 8. p. 242. sequ. Strabo 9. p. 618 B: Αὐλὶς πετρῶδες χωρίον καὶ κώμη Ταναγραίων. Diodor. Sic. 13, 47.: τῆς μὲν Εὐβοίας κατεσκευάσθη τὸ χῶμα κατὰ τὴν Χαλκίδα, τῆς δὲ Βοιωτίας πλησίον Αὐλίδος· ἐνταῦθα γὰρ ὁ μεταξὺ τόπος ἦν στενότατος. Mela 2, 3: *Aulis, Agamemnoniae Grajorumque classis in Trojam conjurantium statio.* πρυμνοῦχον Αὖλιν dixit Eurip. El. 955. cf. Iph. Aul. 14, 80. etc., Ovid. Met. 12., Hygin. fab. 98.

304. ἠγ. συνηθροίζοντο, συνηγείροντο. Sch.

305. ἀμφὶ p. adverbio est, *circum*. cf. φ', 10. etc. K.

306. v. α', 315.

307. πλατ. vocatur etiam ἡ πλάτανος, *platanus orientalis* Linn.; φυτὸν ἄκαρπον μὲν, καλὸν δὲ τοῖς σκιατραφουμένοις, ut ait E. cf. Cic. de Orat. 2, 7., Plin. 12, 1. etc. hanc arborem adeo amavit Xerxes, ut pulcherrimam aliquam platanum, in Lydia repertam, dum per eam terram proficiscitur, aureo monili (κόσμῳ χρυσέῳ) decoraverit, teste Herodoto 7, 31. platano et vite aureis Darium donaverit Pythius Lydus, ut idem narrat ejusdem libri c. 27. cf. Plin. 33, 10. Cic. de Div. 2, 30.: *sub platano umbrifera, fons unde emanat aquai.* monstratus est Pausaniae (9, 19.) truncus platani Homericae et fons, ut H annotavit. platanum in longaevis arboribus numerat Plin. 16, 44. — ἀγλαόν. καλόν. Sch. v. α', 23. — ὕδωρ porrecta priore in arsi, ut δ', 453. in thesi corripitur, velut ι', 171.

308. ὅπου ἡμῖν ὤφθη ὁ δράκων. οὗτινος δράκοντος τὸ ὄνομα ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς Ζητήμασί φησι, λέγων αὐτὸν Σθένιον. οὕτως γὰρ ἱστόρηται Διονυσίῳ ἐν τῇ ε' τῶν Ἀπόρων. σῆμα. σημεῖον ὑμῖν (ἡμῖν) ἐφάνη ὑπὸ Διὸς πεμφθέν. νῶτα (sic) δαφ. πυῤῥὸς κατὰ τὰ νῶτα. ἢ ὁ ἄγαν φόνιος. (Ap.: δαφοινός. ὁ μεγάλως φοινὸς, ἐρυθρός. ἔνιοι δὲ δαφοινὸν τὸν μεγάλως φόνιον. cf. Schn. h. v.) Sch.

309. σμερδ. καταπληκτικὸς, φοβερός. Sch. (σμερδνὸς [ε', 742.], a σμέρδειν, ἀμέρδειν, *laedere*. cf. H.) Ὀλ. ὁ Ζεύς. ἧκεν. ἀφῆκεν, ἔπεμψε. φόωσδε. εἰς τὸ φῶς. Sch.

310. ῥά, h. e. ἄρα, valet ad connectendam sententiam cum eo quod praecessit, ut Cl. annotavit ad α', 56., collatis β', 158, ε', 858, θ', 558. Demetrius Phal. περὶ Ἑρμ. §. 55. seqq.: τοῖς παραπληρωματικοῖς συνδέσμοις χρηστέον οὐχ ὡς προσθήκαις κεναῖς, — ὥσπερ τινὲς τοῦ δὴ χρῶνται πρὸς οὐδὲν, — ἀλλ' ἐὰν συμβάλλωνταί τι τῷ μεγέθει τοῦ λόγου, καθάπερ παρὰ Πλάτωνι ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, καὶ παρ' Ὁμήρῳ (α', 493.) ἀλλ' ὅτε δὴ κ. τ. λ. — λαμβάνεται δὲ καὶ ἐν παθητικοῖς πολλάκις ὁ σύνδεσμος οὗτος, ὥσπερ — οὕτω δὴ οἶκόνδε (β', 158.) —. εἰ γοῦν τὸν σύνδεσμον ἐξέλοις, συνεξαιρήσεις καὶ τὸ πάθος. cf. Zeun. ad Viger. p. 443. et de νὺ part. (germ. *ja*) Buttm. *Lexil.* I. p. 248.

312. ὑπ. ab ὑπὸ et πέτω, unde πέπετα et contractum πέπτα, πεπτεώς, πεπτηώς. v. H, K, Matth. §. 245. Sch.: ὑποπεπτωκότες, ὑποκείμενοι.

ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν,
τὸν μὲν ἀΐζηλον θῆκεν θεὸς, ὅσπερ ἔφηνεν·
λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν. οἷον ἐτύχθη.
ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας,
Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
„ „Τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε, καρηκομόωντες Ἀχαιοί;
ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητιέτα Ζεὺς,
ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν,
ὀκτὼ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα,

314. ἐλεεινὰ (ἐλεεινῶς, οἰκτρῶς. Sch.) τετριγ. — τ ε τ ρ. τρίζοντας, κράζοντας. Sch.

316. π τ έ ρ υ γ ο ς. v. Matth. §. 366. — ἀ μ φ. h. e. ἀμφὶ ἰαχυῖαν. verbum ἅπαξ εἰρημένον. Sch.: περὶ τὰ τέκνα αὐτῆς θρηνοῦσαν.

318. ἀ ΐ ζ η λ ο ν. libri Hom.: ἀρίζηλον, quod Sch. exponit διάδηλον, φανερόν. Ap.: ἀριζήλη (σ', 219, 221.). οἷον ἀρίζηλος, μεγάλως ἔκδηλος. sed idem: ἀΐδηλον. ὅτε μὲν τὸ ἄδηλον, οἷον ἀφανές· ὅπερ καὶ ἀείζηλον λέγει· τ ὸ ν μ ὲ ν ἀ ε ί ζ η λ ο ν θ ῆ κ ε ν θ ε ὸ ς etc. scribamus ἀΐζηλον, h. e. ἀΐδηλον, δ littera in ζ mutata, more Aeolum et Ionum. (Matth. §. 28.) non ita raro ει et ι permixta deprehenduntur, praesertim in marmoribus (Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 901., Welcker. Epigr. graec. spicil. altero p. 16.); quemadmodum εὐρείαις αὔραις pro οὐρίαις α. legitur ap. Aeschylum Suppl. 770., et contra ἴσθι pro εἴσει ibidem 830. et 841. Etym. M.: ἀΐζηλον· ἄφαντον. Hesych.: αἴζηλος· ἄδηλος. rursus Etym. M. p. 41, 44.: ὁμοίως καὶ τ ὸ ν μ ὲ ν ἀ ΐ δ η λ ο ν θ ῆ κ ε θ ε ὸ ς, ubi itidem ponendum est ἀΐζηλον: nam ἀΐδηλον ne metro quidem congruit. Schol. Ven.: λέγει μέντοιγε ὅτι ὁ φήνας αὐτὸν θεὸς καὶ ἄδηλον ἐποίησεν. Cic. de Div. 2, 30.: *qui luci ediderat genitor Saturnius, idem* Abdidit *et duro firmavit tegmina saxo.* solis luce clarius est, utrumque horum in exemplari suo legisse ἀΐζηλον, nec ferri potest ἀρίζηλον, ut videtur Buttmanno *Lexil.* I. p. 258.

319. ἀ γ κ. cf. 205, δ', 59, 75 etc.

320. ἐ τ. ἐγένετο. Sch.

321. π έ λ ω ρ α, *monstra*, *prodigia.* ε', 741.: ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου. Odyss. κ', 219.: τοὶ δ' ἔδδεισαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα, a πέλωρον. μ', 202., Odyss. ι', 257. et ο', 161 legitur adject. πέλωρος, *ingens*, quod idem τῷ πέλωρ Odyss. ι', 428. et frequentiori πελώριος. mire Ap.: πελώριος· μέγας, ἀπὸ τοῦ προσπελάζειν τῷ Ὠρίωνι.— ε ἰ σ ῆ λ θ ε. εἰσέπεσε. Eurip. Phoen. 194.: ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν. Cic. l. l.: *nos autem timidi stantes mirabile monstrum Vidimus in mediis divom versarier aris.*

322. codd. Mori et Barocc.: Κάλχας αὐτίκ', idque salvo quidem metro, quia nomen Κάλχας producit posteriorem; sed retinendum tamen est δέ: v. α', 58.

323. ἄ ν. ἄφωνοι. κατὰ στέρησιν τῆς ἰωῆς, ὅ ἐστι τῆς φωνῆς. Sch. ἄνεω Ven. et alii libri, ut Odyss. ψ', 93.: ἡ δ' ἄ ν ε ω δ ὴ ν ἧ σ τ ο, ubi E: τὸ δὲ ἄ ν ε ω σημειῶδές ἐστιν ἐπίῤῥημα ὂν, καὶ δίδωσιν ὑπόνοιαν, καὶ τ ὸ ο ἱ δ' ἄ ν ε ω ἦ σ α ν (ι', 30, 691. cf. Odyss. η', 144, κ', 71.) τοιοῦτον εἶναι, καθὰ καὶ τὸ Ἀ θ η ν ᾶ δ' ἀ κ έ ω ν ἦ ν (δ', 22.) δοκεῖ ἐπίῤῥημα εἶναι διὰ τὸ ἀ κ έ ω ν δ α ί ν υ σ θ ε (Od. φ', 89.). sic ille, perquam probabiliter. vulgo tamen Odysseae quidem ψ', 93. scribunt ἄνεω, sed alibi, ubi plures dicuntur, ἄνεῳ, ab adjectivo ἄνεως, quod nusquam legitur, nec fortasse usu receptum fuit. v. Buttmann. *Lexil.* II. p. 2., qui mendosum esse putat ἀνεοὶ ap. Hesychium.

325. ὄ ψ ι μ ο ν. βραδυχρόνιον. ὀ ψ ι τ. ὀψὲ καὶ βραδέως τελεσθησόμενον. Sch. ὅου, οὗ τέρατος. „v. Etym. et Knight p. 48." (Matth. §. 153.) H. semper celebratum iri dicit hoc prodigium propter eventum, quem habiturum sit.

ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν αὖθι,
τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν." "
κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν."
"Ως ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον (ἀμφὶ δὲ νῆες
σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν),
μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„Ὢ πόποι, ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
πῆ δη ξυνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν;
ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν,
σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ, ᾗς ἐπέπιθμεν!
αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
εὑρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.
Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔθ', ὡς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν
ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·

328. *αὖθι.* αὐτόθι ἐν τῇ Ἰλίῳ. Sch.

330. *τελ.* τελειοῦται, πληροῦται. Sch. τελεσθήσεται. Schol. Lips. immo *in eo sunt ut eventum habeant.* etsi in vaticiniis futura per praesens enuntiantur. H.

334. *κον.* ἤχησαν. Sch.

336. *Γερ.* vocatur Nestor, quia ἡ Γέρηνος, τὰ Γέρηνα, ἡ Γερηνία (tam varie flectitur nomen), Messeniae urbs (Strab. 8. p. 552, B.), Nestorem adolescere vidit: v. Apollod. 1, 9, 9. et not. p. 62. *Ex H.* Ἐλευθερολακώνων urbibus 18 Gereniam annumerat Paus. 3, 21, 7. idem ib. 26, 6.: *πόλιν δὲ ὀνομαζομένην ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἐνόπην τοῖς Ὁμήρου* (ι', 292.), *Μεσσηνίους ὄντας, ἐς δὲ τὸ συνέδριον συντελοῦντας τὸ Ἐλευθερολακώνων* (quam urbem cum 6 aliis Agamemnon offert l. c. ad placandum Achillem), *καλοῦσιν ἐφ' ἡμῶν Γερηνίαν. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει Νέστορα οἱ μὲν τραφῆναι λέγουσιν, οἱ δὲ ἐς τοῦτο ἐλθεῖν φεύγοντα τὸ χωρίον, ἡνίκα Πύλος ἡλίσκετο ὑπὸ Ἡρακλέους.* cf. Sch., Cellar. 1. p. 1206., Mannert. 8. p. 558. et ann. ad α', 248. — *ἱππ.* „commune heroum epitheton ἱππότης, quia curru vehebantur, maxime in proeliis." H. v. ann. ad 1., sed etiam ad 601. et 777.

337. *ἐμφατικῶς* dixit *ἀγοράασθε*, idque opponit *πολεμηΐοις ἔργοις*, non loqui jubens Graecos, sed agere. nam si etiam nunc concionari ac deliberare velint, non opus fuisse foedere olim icto in Aulide. Jovem quoque faustum signum dedisse solventibus etc. commendat hanc orationem ab arte rhetorica Dionys. Hal. Art. 8. s. 12. cf. H.

338. *νηπ.* νηπίοις.

339. *βήσεται.* ἀποβήσεται. Sch. *quorsum tandem evadent nobis pacta et foedera?* quid fiet illis? cui rei nobis erunt?

340. igne consumi, h. e. perire, jubet capta olim consilia, foedusque principum Graecorum, novis semper concionibus deliberationibusque irritum factum. Sch.: *ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀφανισθεῖεν αἵ τε γνῶμαι ὑμῶν καὶ τὰ βουλεύματα.* — *γεν.* γένοιντο. igne vel aqua absumi, ventisque auferri, jubent vett. quidquid deletum cupiunt; qua de re K protulit Horat. Od. I, 16, 3., Tibull. III, 6, 50. cf. 346.

341. *σπ. τ' ἄκρ.* καὶ αἱ δι' ἀκράτου οἴνου γενόμεναι θυσίαι. (libationes ap. Gr. et Rom. fiebant mero. Feith. p. 53.) *δεξιαί.* δεξιώσεις, συνθῆκαι. *ᾗς ἐπ.* αἷς ἐπεπιστεύκειμεν. (Matth. §. 195, 5.) Sch.

342. *αὔτως* (sic). εἰκῇ, μάτην. *ἐρ.* ἐρίζομεν, φιλονεικοῦμεν. *μῆχος.* μηχάνημα, τέχνασμα. (sic et Odyss. μ', 392. Il. ι', 249.: *οὐδέ τι μῆχος Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν*, h. e. ἀμήχανόν ἐστιν εὑρεῖν. Herod. 4, 151.: *ἐπείτε δὲ κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος*, ubi v. interpp. K.) Sch.

344, 5. *ἀστ.* ἀσφαλῆ καὶ ἀμετακίνητον. *ἀρχ. Ἀργ.* ἡγοῦ τῶν Ἑλλήνων. Schol. *κρ. ὑσμ.* cf. 40 etc. frequens

τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
νόσφιν βουλεύωσ' (ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν)
πρὶν Ἄργοσδ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἦε καὶ οὐκί.
φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
ἤματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι,
πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε.

est ap. Hom., praesertim Iliade pugnarum plena, vox ὑσμίνη, ab ὕδω, *fundo*. ὑσμῖνι dixit 863. et θ', 56.

346. τούσδε Ἀχ., τοὶ etc. Sch.: φθιν. φθείρεσθαι. ἕνα καὶ δύο. εὐφυέστερον αἰνίττεται Ἀχιλλέα καὶ Πάτροκλον. ἕτεροι δέ· ἕνα καὶ δύο, ἀντὶ τοῦ Θερσίτην καὶ ἕτερον τοιοῦτον. malim intelligi Achillem et Thersiten. deprimit Nestor auctoritatem Achillis per talem socium consilii.

347. ἄνυσις — αὐτῶν. ἐντελὴς δὲ πρᾶξις οὐ γενήσεται αὐτῶν, ὥστε πρὸ τοῦ δέοντος χρόνου πορευθῆναι ἡμᾶς εἰς τὴν Πελοπόννησον τῇ Διὸς γνώμῃ. (verba τῇ Δ. γν. ponenda esse videntur post χρόνου.) Sch.

350. ὑπερμ. cf. 116. etc.

351. ὠκ. ταχείαις. Sch. cf. α', 421.

352. κῆρα. α', 228. hendiadys, ut 359. germ.: *Tod u. Verderben bringend.* cf. γ', 6, ε', 652, λ', 443 etc.

353. nominat. absolutus. pro ἀστράπτοντα, φαίνοντα. v. E, H cum h. l., tum ad ζ, 396, Matth. §. 310. Sch.: ἐπιδ. ἐπιδεξίως, αἰσίως. (augurium agentes Graeci spectabant septentrionem, Romani autem meridiem. hinc Cic. de Div. 2, 39.: *ita nobis*, inquit, *sinistra videntur, Grajis et barbaris dextra, meliora*, scil. ratione habita orientis solis. Pindari Schol. in Prolegg.: δεξιὰ καλεῖ ὁ Ὅμηρος τὰ ἀνατολικὰ, ἀριστερὰ δὲ τὰ δυτικά. cf. Feith. 1, 16, 3). ἐναίσ. καθήκοντα, συμφέροντα, ἀγαθά. (E: ἐναίσιμα δὲ τὰ μὴ ἁπλῶς σημαντικά τινος φυσικῶς, οἷον ὑετοῦ, ἢ ἀνέμου, ἢ χιόνος, ἀλλὰ αἴσης τῆς ἐν πρακτέοις ἀνθρωπίνοις, ἐφ' οἷς χρεία μαντείας.) σήματα. σημεῖα. φαίνων. δεικνὺς καὶ φανερὰ ποιῶν ἡμῖν.

354. ἐπ. σπουδαζέτω, σπευδέτω. Sch.

355. τινὰ, *quemque*.

356. Ἑλ. ὁρμ. τε στον. τε, *Helenae ausa et gemitus*, h. e. fugam et dolorem poenitentiamque, quibus indulgere coepit Helena, postquam peccati sui magnitudinem intellexit. v. γ', 139 seqq., 172 seqq., 242, 399 seqq., 428, Odyss. δ', 260. et ibi Nitzsch. E: — ὁρμήματα μὲν λέγει τὴν ἐξ ἀρχῆς ἑκουσίαν ἐξ ἁρπαγῆς ἔλευσιν αὐτῆς εἰς Τροίαν· στοναχὰς δὲ τὸν ἐπὶ τούτοις μετάμελον. φιλέλλην γὰρ ὢν ὁ π., καὶ διὰ τοῦτο τῆς Ἑλένης ὑπερπαθῶν, ἀπελθεῖν μὲν αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν ἱστορεῖ, οὐ δυνάμενος ἀντικαταστῆναι τῇ ἀληθείᾳ· μεταμέλεσθαι δὲ αὐτὴν πολλαχοῦ λέγει etc. scite K. E. Schubarth (*Ideen über Hom. u. sein Zeitalter*, p. 177.): „Helena kann sich in ihrer Sinnlichkeit nicht bändigen u. meistern, als Derjenige ihr naht, der vorzugsweise in der männlichen Natur u. Welt ihr Gegenbild darstellt. Sie verlässt auf der Stelle den rechtmässigen Gemahl u. das rechtmässige Kind. (Il. 3, 173—175, Odyss. 4, 12—14.) Aber der Dichter stellt auch in ihr den Irrthum einer reinen, grossen, entschiedenen, ächten Sinnlichkeit dar, die mehr und leichter als man gewöhnlich denkt u. zuzugeben geneigt ist das Wahre für den Irrthum einzutauschen das besondere Vorrecht hat. Sie erscheint daher wohl schwach, aber nicht gemein; u. ihrer besseren Natur, der sich heraufzuarbeiten gelungen ist (Il. 3, 399—412. 6, 344—358.), thut es wohl, dass Hektor, den sie als ein Muster u. Urbild von Reinheit u. Schuldlosigkeit verehrt, sie nicht verkennt, sich der Verlassenen, der Preisgegebenen, der Unbeschützten, (Il. 3, 413—415, 424—426.), der Fremden (Il. 24, 761—775.), annimmt." male Sch.: ὁρμ. ἐνθυμήματα. nec alii melius. Ap. autem mendose: οἴμησεν. ὥρμησεν. καὶ οἰμήματα, ὁρμήματα. καὶ οἶμα λέοντος ἔχων. (π', 752.) hoc haud dubie dederat grammaticus: — καὶ

εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἶκόνδε νέεσθαι,
ἁπτέσθω ἧς νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης,
ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
ἀλλά, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ·
οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπω.
κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.
εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς, καί τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
γνώσῃ ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς, ὅς τέ νυ λαῶν,
ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι· κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται·
γνώσεαι, εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
ἦ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο."

οἴματα, ὁρμήματα, ὡς οἶμα etc. similia sectantes librarii οἰμήματα scripserunt ut ὁρμήματα, et καὶ pro ὡς, quae particulae confundi solent. — versum ex 590. irrepsisse putat H. ἐπέχω.

358. νηὸς ἐ. μελ. sic poëta etiam 170. et saepius. cf. ann. ad α', 141. νῆας μελαίνας, quae et κυανόπρωροι dicuntur, vel μιλτοπαρῄους (637.), Haseus 1. p. 80. interpretatur naves nigro vel rubro colore pictas, more hodieque recepto inter populos isto tractu incolentes. (*in den Gegenden näher dem Schauplatz der Ilias.*)

359. ὄφρα πρόσθ' ἄλλων. σαρκαστικῶς et praeter exspectationem non νοστήσῃ vel quiddam simile, sed subjecit θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, h. e. πότμον θανάσιμον.

360. apostrophe. — αὐτός τ' εὖ μ., π. τ' ἄλλῳ. breviter graviterque dictum. Hesiodus O. et D. 293., annotante E: οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει, — Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται etc., ubi v. Robins. et interpp.

361, 2. ἀπ. ἀποβολῆς ἄξιον, ἀδόκιμον. (*verwerflich.* W.) κρῖνε. διάκρινε, διαχώρισον. (perperam libri: διαχώρησον.) Sch. — fuit quaesitum, cur nunc demum, nec statim initio belli Troj., Nestor tactices curam Achivis injecerit. respondent, Achillis virtutem ipsis adhuc nullum tactices desiderium fecisse, nec acie pugnatum fuisse. sic Schol. A ad 368. et h. l. B atque L; E autem et hic et in prolegomenis primi libri. *Ex H.* — κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, *nach Stämmen u. Verwandtschaften* oder *Geschlechtern.* Ap.: φρήτρη κυρίως μὲν ἡ πατρία (h. e. φρατρία. H.) καὶ συγγένεια· Ὅμηρος δὲ καταχρηστικῶς τοὺς κατὰ πόλιν μαχομένους. (sic item H. libri: τοῖς κ. π. μαχομένοις.) σημαίνει δὲ διὰ τῶν φυλῶν (a φύω) τοὺς κατὰ ἔθνη. similiter Sch., E, Hesych., Suidas. Xenoph. Cyrop. 1, 2, 5. Persarum δώδεκα φυλὰς commemorat, Herod. autem 1, 125. multa eorum γένεα, h. e. φῦλα, φυλὰς, ἔθνη, et nobilissimi γένους Pasargadarum φρήτρην Achaemenidas. cf. Schn. v. φατρία, K, H commentatione de acie Hom. vol. 4. p. 654. et Bähr. ad Herod. l. c. ejusmodi descriptio naturalis hodieque est Indorum, Scotorum montanorum et indigenarum Americae; πολιτικὰ vero nomina post Athenis fuerunt φυλῶν et φρατριῶν, sicut Romae *tribuum* et *curiarum*, quae huc non pertinent.

363. ὅπως ἡ ἰδία φρατρία τῇ ἑαυτῆς φρατρίᾳ (Ald.: φατρία — φατρίᾳ.) βοηθῇ. φῦλα δὲ φύλοις. τὰ δὲ ἔθνη τοῖς ἔθνεσιν. Sch. φρήτρηφιν. Matth. §. 87., Th. §. 177.

366. κατὰ σφέας. καθ' ἑαυτούς. Sch. Xenoph. Cyrop. 6, 3, 32.: τὴν τῶν ἱππέων χιλιοστὺν, ἧς ἑκάτερος ὑμῶν ἄρχει, μὴ συγκατατάττετε εἰς τὴν φάλαγγα, ἀλλ' ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν ἐξοπλίσθητε καθ' ὑμᾶς αὐτούς. — K. cf. α', 271. — μαχέονται meliores libri. Ald. 2. et aliae olim edd.: μαχέσονται, quae videtur esse interpretatio. v. Th. p. 299.

367. sic Barn., Hesychium secutus v. θεσπέσιον. vulgo: γνώσεαι δ', εἰ —, quod si genuinum est, miror, cur non γνώσῃ scripserit, ut 365. sed γνώσεαι scripsit sequente vocali, quo efficeretur dactylus, per asyndeton ἐπεξηγητικόν. — Sch.: θεσπεσίῃ. θείᾳ γνώμῃ. (Porphyr. Quaest. Hom. s. 5.: θείᾳ βουλήσει, καὶ οὐ συμφύτῳ κακίᾳ. similiter Hesych. cf. E et H. W.: scil. μοίρᾳ, γνώμῃ. sic 379.: ἐς μίαν, scil. γνώμην." *divinitus.*) ἀλ. ἐκπορθήσεις.

368. κακ. κακίᾳ, δειλίᾳ. ἀφρ. ἀπειρίᾳ. — Schol.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν.
αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
τοιοῦτοι δέκα μοι ξυμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.
ἀλλά μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων.
εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται οὐδ' ἠβαιόν.
νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα.
εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν,

370. *μὰν* Doricum abhorrere videtur a dialecto Homerica, nec ferendum putat I. Bekker. *Jen. A. Litt. Zeit.* a. 1809. p. 148. et *μὴν* hic quidem habet E; sed frequentior ap. Hom. est haec forma quam ut tuto mutetur.

371. testatur maximos deos, se hoc vere et de sententia sua dicere. fuerunt autem illi Atheniensium *θεοὶ πατρῷοι*, per quos jurare solebant lege Solonis, qui Homeri fortasse auctoritatem sequebatur: v. ann. ad Aristoph. Nub. 610. Sch.: — *ἐντεῦθεν δέ τινες νομίζουσιν, Ἀθηναῖον γεγονέναι τὸν ποιητήν.* (!) *τὸ γὰρ Ἀθηναίη Ἀττικὸν,* (?) *καὶ ἴδιον εἶναι τὸν ὅρκον Ἀθηναίοις.* Demosth. or. Leptinea extrema: *οὐ δήπουγε*, inquit, *ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ*, cum eadem potissimum numina, ni fallor, Attica intelligeret.

372. *ξυμφρ. σύμβουλοι.* Sch.

373. *ἠμ. κλιθείη, πέσοι.* Sch. cf. 148.

376. *ἀπρ. πρὸς ἀπράκτους, πρὸς ἃς οὐδέν ἐστι πρᾶξαι φιλονεικίας.* (*rixas, quibus nihil proficitur.*) *βάλλει. ἐμβάλλει.* Sch.

377. *μαχ. ἀντ. ἐπ.* cf. *α'*, 8. — dicta haec ab Agamemnone magna cum arte esse videntur Dionysio Hal. Art. c. 8. et 9., ut vel confessione sua et miseratione animos sibi Achivorum placet. *E Cl. et H.* E: — *ὁμολογεῖ, ὅτι ἐγὼ ἦρχον χαλεπαίνων· οὐ σπεύδει μέντοι πρὸς καταλλαγὴν διά τε τὸ μὴ ἐπικεῖσθαι ἀνάγκην, καὶ διότι καὶ πέποιθε τῷ ὀνείρῳ.*

379. *εἰ — βουλ. ἀπὸ κοινοῦ ληπτέον ἐκ τοῦ βουλεύειν ῥήματος ὄνομα τὴν βουλὴν, ἵνα λέγῃ ὅτι εἰς μίαν βουλὴν βουλεύσομεν.* Ex E. *ἔς γε μίαν. εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν καὶ συμβουλίαν.* Sch. cf. ann. ad 367. *si concordabimus.*

380. *ἀνάβλησις* hic et *ω'*, 655. est *ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις τοῦ κακοῦ*, secundum Sch. et Hesych. h. v. H. — *οὐδ' ἠβ. οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον καὶ ὀλιγοχρόνιον.* Sch. idem est *βαιὸν*, omissa *η* littera.

381. convivio excipi ab imperatore solent duces ante proelium. W. — Sch.: *δεῖπνον. τὸ παρ' ἡμῖν νῦν ἄριστον λεγόμενον, τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα* etc. annotavit H, inter vett. ad fastidium disputatum esse de temporibus cibi sumendi aevo heroïco. „trina fuisse," inquit, „tempora multi statuebant, eoque trahebant vocc. *ἄριστον, δεῖπνον, δόρπον.* ipse Aeschylus Palamedi hoc tribuerat: *σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα Ἄριστα* (sic scribendum est p. *ἄριστον. Both.*), *δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρία.* addiderunt alii tempus quartum. alii hoc negarunt fuisse: unde tot disputationes ortae de vocabb. *δεῖπνον* et *δόρπον.* — v. Hesych. in *ἄριστον* et primo loco Athen. 1, 9. p. 11., e quo multa petiit Eustath. ad Il. *ω'*, p. 1358, 3., Odyss. *π'*, princ. et alias." idem ann. ad *λ'*, 86. probabiliter censet, prisca aetate *δεῖπνον* generale nomen fuisse cibi quovis diei tempore sumendi. cf. Schn. h. v. *ἵνα ξυν. ἄρηα*, h. e. *μάχην, ut committamus pugnam.* Attici dicunt *συνάπτειν μάχην.* idem est *μίγνυσθαί τινι* vel *μ. ἐν δαΐ ε'*, 143., *ν'*, 286., ubi *ἀνδράσιν* intelligendum est in verbo *μιγήμεναι*, et ap. recentiores *συμμίγνυσθαι. E K.*

382. *τὶς, ἕκαστος*, ut 271. W. *θέσθω. εὐτρεπισάτω.* Sch.

εὖ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἰδὼν πολέμοιο μεδέσθω·
ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' ἄρηϊ.
οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται οὐδ' ἠβαιὸν,
εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσιν
ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται·
ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων.
ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὔ οἱ ἔπειτα
ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς."

384. ἀμφὶς ἰδών. περισκεψάμενος καὶ ἀκριβῶς καταμαθών. μεδ. ἐπιμέλειαν ποιείσθω. Schol.

385, 6. παν. δι' ὅλης ἡμέρας. στυγ. μισητῷ, φοβερῷ. (malim: *infenso*, ut ξ', 158.) κριν. διακρινώμεθα, ἐνεργῶμεν. ἄρηϊ. πολέμῳ. (*Marte decernamus*. vereor ne latine quoque scribendum sit *mars*, *ceres*, ubi res significantur, quibus praesunt illa numina. res enim prius cognitas fuisse necesse est quam fingerentur auctores earum dii; nec dubium videtur, quin ἄρης, unde *Mars*, idem sit τῷ ἀρῇ, quod intellexit Schn. h. v., *ceres* autem terram significet: v. Schwenk. *Etym. mythol. And.* p. 107. et cf. 426. contrariam tamen ingressus viam W in schedis, quas penes me habeo, ita scribit: „Ἄρηϊ. Man denkt hierbei nicht mehr an die Person. Die Idee von dieser vermischt sich mit der metaphorisch dadurch bezeichneten Sache. Man denke an Virgils *Cererem corruptam, verdorbenes Getreide*, Aen. 1, 177. Die Gottheit lebt gleichsam in den von ihr beschützten Dingen." Idem: „κρίνεσθαι Ἄρηϊ, *sich gleichsam auseinandersetzen durch Kampf.* [*die Sache mit dem Schwert ausmachen.* Both. cf. H.]") μετ. ἐν ἡμῖν γενήσεται. Sch.

387 seqq. διακρ. διαχωρίσει. μένος ἀνδρῶν. περιφραστικῶς ἄνδρας, τὴν ἑκάστου δύναμιν καὶ προθυμίαν. ἱδρ. ὑγρανθήσεται ὑπὸ τοῦ ἱδρῶτος τοῦ πολεμοῦντος. τεύ. τινός. (h. e. ἑκάστου.) τελαμών. ὁ ἀναφορεύς. νῦν τῆς ἀσπίδος, ὅ ἐστι πλατὺς ἱμὰς, ἀφ' οὗ ἡ ἀσπὶς ἤρτηται. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος τελαμὼν τοῦ ξίφους. ἀμφ. τῆς πανταχόθεν τὸν βροτὸν, ὅ ἐστι τὸν ἄνθρωπον, περιεχούσης καὶ σκεπούσης. ἀνδρομήκεσι γὰρ ἐχρῶντο ταῖς ἀσπίσιν οἱ παλαιοί. (Tyrtaeus 2, 23.: μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους Ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος. cf. π', 802, 3., σ', 478—482. *E K. rotundus* fuit clypeus: quare vocatur ἀσπὶς πάντοσ' ἐΐση ε', 300. et alias. v. Feith. 4, 8, 5., Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 108—114.) περὶ — καμ. κοπιάσει δὲ καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ βαστάζουσα τὸ δόρυ. (*fatigabitur manum circa hastam*, h. e. manu, vel quod attinet ad manum, quae hastam comprehenderit.) Sch,

390. ἐΰξοον. οὐ μόνον τὸ εὖ ἐξεσμένον πρὸς κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλως πρὸς τέχνης ἀρετὴν ξεσθὲν etc. E. τὸ καλῶς κατεσκευασμένον. (ἐΰξοον τράπεζαν dixit λ', 628, δόρυ κ', 373, τόξον ν', 594, ζυγὸν ib. 706, δίφρον Odyss. δ', 590, δουροδόκην ib. α', 128, σκέπαρνον ib. ε', 237. idem est ἐΰξεστος κ', 576, Odyss. δ', 48 etc.) τιτ. τείνων, ἕλκων. Sch.

392, 3. μιμνάζειν. μένειν. (sic etiam κ', 549.: μιμνάζειν παρὰ νηυσί. praeterea hoc verbum non legitur in utroque carmine.) κορ. καμπυλοπρύμνοις. (cf. α', 170.) ἄρκιον. ἱκανὸν, ὠφέλιμον. (Ap. ἄρκιον. ἕτοιμον. Buttm. *Lexil.* II, 70 ἄρκιον ap. vett. Epicos fere indicare putat ἕτοιμον, *zuverlässig, sicher* [cf. Il. κ', 304, ο', 502. Odyss. ε', 368.: μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος εἴη etc.]; ap. recentiores autem [Apoll. Rhod. 2, 799, Theocr. 8, 13, Callim. h. in Cer. 35.] ἱκανὸν, αὔταρκες, *vermögend, genügend;* quas tamen significationes cognatas esse non diffitetur.) Sch. — φυγέειν κ. ἠδ' οἰ. minatur poenam parricidarum. v. Aeschyl. Sept. 938., Soph. Antig. 29. habebant reges antiqui necis potestatem in bellicis expeditionibus, teste Aristot. Πολιτ. 3, 14., quem locum protulere Cl. et W. ibi philosophus: δηλοῖ δ' Ὅμηρος, inquit: ὁ γὰρ Ἀγαμέμνων κακῶς μὲν ἀκούων ἠνείχετο ἐν ταῖς ἐκκλησίαις· ἐξελθόντων δὲ καὶ κτεῖναι κύριος ἦν. λέγει γοῦν· ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης, — οὔ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγ. κύνας ἠδ' οἰωνούς. πὰρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος. postrema

jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactata majore hostia, epulantur; ceteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt et a suis quaeque natio ducibus instructa in aciem prodeunt.

Ὣς ἔφατ᾽· Ἀργεῖοι δὲ μέγ᾽ ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα
ἀκτῇ ἐφ᾽ ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθὼν
προβλῆτι σκοπέλῳ· τὸν δ᾽ οὔποτε κύματα λείπει
παντοίων ἀνέμων, ὅταν ἔνθ᾽ ἢ ἔνθα γένωνται.
ἀνστάντες δ᾽ ὀρέοντο κεδασθέντες κατὰ νῆας,
κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἕλοντο.
ἄλλος δ᾽ ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων,
εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον ἄρηος.
αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενέϊ Κρονίωνι·
κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
Νέστορα μὲν πρώτιστα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
αὐτὰρ ἔπειτ᾽ Αἴαντε δύω καὶ Τυδέος υἱόν,
ἕκτον δ᾽ αὖτ᾽ Ὀδυσῆα, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον.

verba, quae hodie non habentur in libris Homericis. W deleta esse suspicatur a criticis Alexandrinis, diversamque ab illorum ἔκδοσιν horum carminum usurpasse censet Aristotelem, ut qui raro consentiat cum vulgatis Homeri libris. fieri autem potest, ut verba ista omissa fuerint propterea quod versus erat imperfectus; cujusmodi plures fuisse putem in antiquis exemplaribus, sicut ap. Virgilium atque Epicum nostratem, et inter eos etiam de industria sic relictos propter gravitatem sententiarum.

394. ὡς ὅτε. intell. ἰάχει. W. cf. δ΄, 462. — U.

395. ἀκτῇ. ὁ παραθαλάσσιος καὶ πετρώδης τόπος, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν ἄγεσθαι, ὅ ἐστι ῥήσσεσθαι καὶ περικλᾶσθαι, τὰ κύματα. Sch.

396. πρ. σκοπ. εἰς προβλῆτα σκόπελον. v. Aeschyl. Eum. 68, Aristoph. Av. 1348, Matth. §. 393. Sch.: προβλῆτι. προβεβλημένῳ, ἐκκειμένῳ, ὅ ἐστι προέχοντι εἰς τὴν θάλασσαν. σκοπ. ὑψηλῷ τόπῳ, ἀφ᾽ οὗ περισκοπῆσαι καὶ ἀπιδεῖν ἐστι πάντα. λείπει. ἀπολείπει, ἐᾷ. — κύματα παντ. ἀν. dicuntur fluctus diversis flantibus ventis orti.

398, 9. ἀνστ. ἀναστάντες. ὀρ. ὥρμων. κεδ. διαμερισθέντες, σκορπισθέντες. (idem est κεδάζω et σκεδάζω. v. Th. p. 345. illud hic noster habet etiam ν΄, 739, ο΄, 328, π΄, 306.) κάπν. πῦρ ἀνῆψαν, καὶ ὀψοποίησαν. Sch.

400. ἔρεξεν. ἐπετέλει, ἔθυεν. Sch.

401. μῶλον. μολυσμὸν τὸν ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ πόνον. Ap.: μῶλος. ὁ ἐγχρονισμὸς τῆς μάχης, ἢ οἷον μώλυσις. ἢ παρὰ τὸ μολίσκειν εἰς τὴν μάχην etc. cf. Schn. h. v., ρ΄, 397. etc. Odyss. σ΄, 233.: οὐ μέντοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη Μνηστήρων ἰότητι· βίῃ δ᾽ ὅγε φέρτερος ἦεν.

403. πεντ. qua aetate maxime viget bos, de quo Aristot. H. A. 6, 21.: ζῇ δὲ ὡς ἐπιτοπολὺ πέντε καὶ δέκα ἔτη ἡ θήλεια· καὶ ἄῤῥενες δὲ, ἐὰν ἐκτμηθῶσιν· ἔνιοι δὲ ζῶσι καὶ εἴκοσιν ἔτη καὶ ἔτι πλείω, ἐὰν εὔφορον ἔχωσι τὸ σῶμα. — ἀκμάζει δὲ μάλιστα πενταετὴς ὤν· διὸ καὶ Ὅμηρόν φασι πεποιηκέναι τινὲς ὀρθῶς ποιήσαντα ἄρσενα πενταέτηρον καὶ τὸ βοὸς ἐννεώροιο (Odyss. κ΄, 19.)· δύνασθαι γὰρ ταυτόν. postrema verba hoc significant, et quinto aetatis anno et nono vigere boves, h. e. usque ad nonum. Virg. Georg. 3, 60.: *aetas Lucinam justosque pati hymenaeos Desinit ante decem, post quatuor incipit annos; Cetera nec feturae habilis, nec fortis aratris*, ubi v. H et interpp. similiter equos quinquennes certamen Circi accipere ait Plin. H. N. 8, 42., Harduin. ed. 1. p. 467. repetit haec Hom. η΄, 315. et Odyss. τ΄, 420.

404. κίκλ. ἐκάλει. γέρ. ἐντίμους βασιλεῖς. (γερουσίαν, Βουλήν. cf. 53, 84.) ἀρ. τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ ἀρίστους. Παν. πάντων τῶν Ἑλλήνων. (sic et Παναχαΐδα dixit Apollon. Rhod. 1, 243. et 3, 347. simile nomen Πανέλληνες infra legitur 530. v. H ad 684. et ann. ad α΄, 2.) Sch.

406. Αἴαντε δύω. cf. α΄, 16. W.

407. Διῒ μ. ἀτ. 169.

αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.
βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο·
τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
*μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα,
Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
χαλκῷ, ῥωγαλέον· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι

408. *αὐτ.* ὁ αὐτόκλητος καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ μεμαὼς ἤτοι προθυμούμενος ἐλθεῖν. — *βοὴν δὲ ἀγαθὸς* ὁ πολεμιστής· βοὴ γὰρ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ἡ μάχη. — *ἢ β. ἀγ.* ὁ εὐρυβόας· ἀρετὴ γὰρ καὶ τοῦτο στρατηγοῦ καὶ χρήσιμον ἐν μάχαις τὸ μεγαλόφωνον. μήπω γὰρ, φασὶ, σάλπιγγος εὑρεθείσης τῇ βοῇ διῴκουν οἱ παλαιοὶ τὰς τῆς μάχης ἐπιθέσεις τε καὶ ἀνακλήσεις, καὶ ἱστοροῦνται πολλοὶ τῶν στρατηγῶν ἐπαινετοὶ καὶ (imo κατὰ) τῆς εὐρυφωνίας· — οἷον *σμερδαλέον δ' ἐβόησε* (θ', 92.), καὶ *ἤϋσε διαπρύσιον* (ib. 227.), καὶ *βοὴν ἀγαθοὺς* ἀποκαλεῖ τόν τε Ἕκτορα, καὶ τὸν Αἴαντα, καὶ τὸν Διομήδην (563, ο', 249, 671 etc.), καὶ ἄλλους ἀνδρείους. — E. similiter alii Scholiastae. etiam oratori in concione opus erat voce magna; qua de re K evolvi jussit γ', 221.; de Achillis autem voce maxima σ', 217. seqq. ε', 785.: Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ, Ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.

409. *ᾔδεε.* ᾔδει, ἠπίστατο. Sch. (ᾔδεε p. ᾔδη scriptura prisca, ut δέελον κ', 466, quae forte neglexisse videntur grammatici emendatores. W.) *κατὰ θ.* κατὰ τὴν ψυχήν. *ἐπ.* ἐνήργει, ἔθυεν ὑπὲρ αὐτοῦ. Sch. *ᾔδεεν ἀδ., ὡς ἐπ.* p. ᾔδεεν ὡς ἀδελφεὸς ἐπ. modus loquendi Atticus, de quo Viger. p. 188. cf. Soph. Ajac. 118, Aristoph. Av. 458, Nub. 1073. etc.

410. *βοῦν δὲ περ.* περὶ δὲ τὸν βοῦν κύκλῳ ἔστησαν. (ἕστηκαν.) Sch. *οὐλ.* α', 449. cf. Aeschyl. Sept. c. Th. 42 seqq.

412 — 418. recitat Dio Chrys. Or. 2. p. 96., et dignas deo preces esse judicat Philostr. Heroic. c. 19. H. — *κύδιστε, — κελαιν.* 434, α', 122, 397.

413. vereor ut haec incorrupta sint. δῦναι sol dicitur, non ἐπιδῦναι, nec probabiliter E: *τὸ δὲ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν*, ἤγουν ἐπελθεῖν σκότος, πεφιλοτίμηται κἀνταῦθα ῥηθῆναι οἷα σύντροχον τῷ *ἐπιδῦναι ἥλιον*. similia captantes librarii scripsisse videntur ἐπὶ — δῦναι, ut ἐπὶ — ἐλθεῖν, vero suadeo scribamus μὴ πρὶν ἔτ' ἠέλιον etc., ἔτι, *porro*, ut his novem annis; quod efficacissimum. π et τ litteras permutari inter se solere in codd., nemo nescit. ceterum E: λείπει, inquit, τὸ δὸς, ἢ ποίησον, ἢ εὔχομαι, ἤ τι τοιοῦτον. cf. Ap. v. αἴθαλόεν et Plut. de superstit. p. 169. C., qui supplent δὸς, ut H annotavit; nec aliter et ipse et W. h. l., et Victorius ad Eurip. El. 738, et Comici interpp. Ran. 838, aliique. sed v. Th. §. 295, 3, 4. et U.

414. *κατὰ πρ. βαλ.* καταβαλεῖν, ὥστε καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν πεσεῖν. Sch. *μέλ.* — ἢ ὁ ὄροφος ἢ τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον, ὃ, φασὶ, καλεῖται ὑπέρτονον (der Tragbalken.), καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι αἰθομένου πυρὸς καπνῷ· (ut *atrium* ab atro colore appelatum putant.) ἐκ δὲ τούτου καὶ ὁ ὅλος οἶκος μέλαθρον. — E. cf. Hase vol. 1. p. 58.

415. *αἰθ.* ἤτοι μελαινόμενον, παρὰ τὴν αἰθάλην. Ex Ap. h. v. Aeschylus Pers. 862.: Ἀσία δὲ χθὼν — αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται, ubi Abresch. commemoravit illa Herodoti 6, 27.: μετὰ δὲ ταῦτα ἡ ναυμαχία ὑπολαβοῦσα ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε. — de genitivo *πυρὸς δ.* v. Matth. §. 349. idem dixisset πυρὶ δηΐῳ. Sch.: *δηΐοιο*· καυστικοῦ, φθαρτικοῦ. *θύρ.* θύρας. W.: „*altas fores, Doppelthüren*, wie schon die ältesten Palläste hatten." δικλίδας θύρας dixit Odyss. ρ', 268, item πύλας et σανίδας μ', 455. et Odyss. β', 345. E: τοῦ δὲ *θύρετρα* ὁ τύπος κατὰ τὸ τέρετρα, ὃ δηλοῖ τὰ τρύπανα.

416. *δαΐξαι.* διακόψαι. Sch.

417. *ῥωγ.* Ap. v. ῥωγαλέα: τὸν διεῤῥηγμένον θώρακα. (v. ann. ad 47.) διὰ γὰρ τοῦ παρακολουθοῦντος εὔχεται Ἀγαμέμνων Ἕκτορα ἀνελεῖν. dictum est

πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.“
"Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων,
ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
αὐέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
καὶ τὰ μὲν ἂρ σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον,
σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον ἡφαίστοιο.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
ὤπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
τοῖς ἄρα μύθων ηρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
μηκέτι δὴ νῦν ταῦτα λεγώμεθα, μηδ' ἔτι δηρὸν

ῥωγ. ab effectu τοῦ δαΐξαι χαλκῷ τὸν χιτῶνα. — πολέες, πολλοί. frequens ap. Hom. forma, dactylico metro aptior quam altera.

418. E: ὅτι ὀδὰξ λάζεσθαι τὴν γῆν, ἤγουν λαμβάνεσθαι τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ δάκω δάξω, δὰξ, — καὶ κατὰ πλεοναςμὸν ὀδάξ. (cf. Riemer. ap. Schn. in ὀδάζω. adverbium ejusmodi, qualia sunt ὀκλὰξ, παραλλὰξ, ἀναμὶξ, γνὺξ, πὺξ, λὰξ, de quibus exposuit Buttm. gr. gr. uber. 2. p. 345. unicum et singulare est *mordicus* Latinorum, de quo Ramshorn. gr. lat. §. 85, 2. *W et U.*) δηλοῖ δὲ τὸ δάκνειν τὴν γῆν τοὺς πεφονευμένους ἐν τῷ σφαδάζειν. τινὲς δὲ ὀδὰξ ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν ὀδόντων. (Ap.: ὀδάξ. τοῖς ὀδοῦσι. τοῦτο δὲ, οἷον ἐμβεβρυχότες τῇ γῇ: nam ita scribendum est auctore Villoisono pro ἐμβεβρυχότος. pertinet autem ista interpretatio ad h. l., etsi falsus est Ap., nec dentibus frendentes cogitandi sunt comites illi regis Priami, sed humum mordentes, quae descriptio est mortis procumbentium in proelio. v. Virg. Aen. 11, 418. et a K commemorata loca hujus nostri ε', 75. λ', 748.) λάζεσθαι δὲ (verbum vetus.) οὐ μόνον αἰτιατικῇ συμβιβάζεται, οἷον ὀδὰξ λαζ. γαῖαν καὶ λάζετο δ' ἔγχος (ε', 745.), ἀλλὰ καὶ γενικῇ, οἷον ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει (Eurip. Or. 435.) etc.

419. ἐπ. α', 455.

420. δέκτο. (p. ἐδέδεκτο. Matth. §. 164.) ἐδέξατο. ἱρά. (ionice. frustra Flor., Ald. 1. et 3.: ἱερά.) ἱερεῖα, θυσίας. πόνον. κάματον. ἀμ. ἄφθονον, ἀδρὸν, πολύν. (E: πόνος δὲ ἀμέγαρτος ἢ ὁ ἄφθονος ἐκ τοῦ μεγαίρω τὸ φθονῶ, ἢ ὁ πάνυ εἰς μέγα αἰρόμενος, ἢ ὁ ἀφθόνητος διὰ τὴν κάκωσιν· οὐδεὶς γὰρ φθονεῖ ἐπὶ κακοῖς. Ap. v. ἀμέγαρτε: — πόνον ἀμ. ὄφ. οἷον ἔργον ἀφθόνητον, ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν διὰ χαλεπότητα. hoc probat Buttm. *Lexil.* I. p. 261., negatque, ἀμέγαρτον etiam esse πολὺν, ut arbitratur Sch., cum omnibus in locis, in quibus vox illa legitur, intelligi possit *res vel persona, propter quam nemini invidetur*, h. e. *tristis*, *infelix*, *mala.*) ὄφ. ηὔξανεν. (imo *dedit*, *immisit*, ut Plato Cratylo p. 417. C.: καὶ Ὅμηρος πολλαχῶς κέχρηται τῷ ὀφέλλειν. ἔστι δὲ τοῦτο τοῦ αὔξειν καὶ ποιεῖν ἐπωνυμία. *Ex H.*) Sch.

421. cf. α', 458 seqq. Eichhoff. ad Virg. Aen. 1, 214., vol. 2. p. 68.: Les descriptions de repas sont fort multipliés dans Homère, qui les répète avec une scrupuleuse exactitude comme faisant partie des cérémonies sacrées.

426. ἀμπ. ἀναπ. Sch.: — διαπείραντες. (Virg. l. l.: *verubusque trementia* [viscera] *figunt.*) ὑπ. ὑπερεῖχον, ὑπεράνω εἶχον. Ἡφ. (quod scripsi ἡφ., de eo v. ann. ad 385.) τοῦ πυρός.

435. ita scripsimus, Zenodoto et Buttmanno *Lexil.* II, 78. auctoribus. vulgo, secundum Aristarchum: μηκ. νῦν δήθ' αὖθι λεγ., quod interpretantur συναθροιζώμεθα, μηκέτι νῦν ἐπὶ πολὺν χρόνον αὐτοῦ συνηθροισμένοι μένωμεν,

ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει·
ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας,
ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα."
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα Διοτρεφέες βασιλῆες
θῦνον κρίνοντες· μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε,
τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται,

quae praesentis nequit esse significatio. praeterea *ταυτολόγον* est *ἔτι δηθά*, cum sequatur *ἔτι δηρόν*. recte igitur Zenodotus *μηκέτι δὴ νῦν ταῦτα λεγ.*: neque enim dubium est quin ita scripserit, cum *ἄμετρος* sit quae scriptura ejus commemoratur in scholiis Ven. haec *μηκέτι νῦν ταῦτα λεγ.* Callistratus quidem *ἐν τῷ α' περὶ Ἰλιάδος*: *μηκέτι δὴ νῦν αὖθι λεγ.*, ut *λεγ.* per se significet *loquamur*, quemadmodum *δεινὸς λέγειν* et similia dicunt recentiores; verum satius est addi accusativum, ut *ν'*, 292, *υ'*, 244. Odyss. *ν'*, 296.: *ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα*, et Odyss. *γ'*, 240.: *Μέντορ, μηκέτι τ. λεγ.*, quae videtur fuisse formula colloquium longius atque inutile abrumpendi. ceterum mirum est, extitisse (v. Eustath. ad *ν'*, 275, *υ'*, 244, Steph. Thes. 2. p. 606, 9.), qui negarent, *λέγειν* sive *λέγεσθαι* ap. Hom. significare *loqui, dicere*, cum et haec loca in promtu essent, et similis supra 222. Ap. v. *λεγοίμεθα*: *σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰπεῖν.* loqui amplius Agamemnonem et heroas vetat Nestor, ubi agendum sit, magnumque tandem opus expugnandi Ilii perficiendum. cf. 337. sequ.

436. *ἀμβ.* *ἀναβαλλώμεθα, ἀνατιθώμεθα.* — *ἐγγυαλίξει.* (sic vulgati libri, sed Aristophanis *ἔκδοσις*, Aristarchus, Apollon. Rhod.: *ἐγγυαλίζει*, quos secuti sunt W et H. v. Schol. A) *ἐγχειρίσει, δώσει.* (E: *ἤγουν εἰς κοίλην χεῖρα θήσει, κατὰ τὸ ἔμβαλλε κυλλῇ* [Aristoph. Equ. 1006., sed scribenbendum est *ἔμβαλε.*] etc. cf. Schn. v. *γύαλον.*

437. *κήρ. Ἀχ. χ.*, non *Ἀχ. χ. λαόν.* W.

438. *ἀγ.* *ἀθροιζόντων.* Sch. *ἀντὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν.* — E.

440. *ἴομεν — ἐγείρομεν.* *ἴωμεν, ἐγείρωμεν.* W.: *θᾶσσον* pro superlativo dictum est, ut *ocius.* (cf. *α'*, 217., Th. §. 281, 2. b. U.) *ὀξὺν ἄρηα.* *κρατερὴν ὑσμίνην.*

442—454. comparavit Eichhoff. Virg. Aen. 8, 1—17, Tass. *La Gerus. lib.* 1, 71., Milton. *Parad. lost* 1, 531.

446. *θῦνον.* *ὥρμων.* (*sie stürmten umher.* W. cf. 450.) *κρίν.* *διαχωρίζοντες.* (cf. 362. K.) Sch.

447. *ἐρ.* *ἔντιμον, μεγαλότιμον.* *ἀγ.* *ἄφθαρτον.* Sch. *αἰγίδα clypeum*, non *thoracem*, recte intelligit H, ut *ε'*, 738, *ο'*, 308—311, *ρ'*, 593, *σ'*, 203, 4., quo clypeo concusso Pallas virtutem in animis Graecorum excitat, ut Scut. Herc. 343.: *ἐν γάρ σφιν* (equis currui Herculeo junctis) *μένος ἧκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Αἰγίδ' ἀνασείσασα· περιστονάχιζε δὲ γαῖα.* cf. *α'*, 202. — *ἀθάνατοι* et *ἀγήραοι* personae dici solent ap. Hom., velut *θ'*, 538, *μ'*, 323 etc. *μεταφορικῶς* igitur aegis deae vocatur *ἀγήραος ἀθανάτη τε.* cf. H. Odyss. *η'*, 91., quem locum W adscripsit: *χρύσειοι δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν, Οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, Ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.*

448. *θύσανοι*, *κροσσοί, κόρυμβοι, ὦαι, λέγνα*, unde *χιτῶνα λεγνωτὸν* Dianae dixit Callim. h. in Dian. 12., h. e. *fimbriatam, mit Franzen oder Troddeln besetzt.* angues eos *θυσάνους* appellat Herod. 4, 189. (*πλὴν γὰρ ἢ ὅτι σκυτίνη ἡ ἐσθὴς τῶν Λιβυσσέων ἐστὶ, καὶ οἱ θύσανοι οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων* [*τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἀθηναίης*] *αὐτῇσι οὐκ ὄφιές εἰσι, ἀλλὰ ἱμάντινοι, τὰ δὲ ἄλλα πάντα κατὰ τὠυτὸ ἔσταλται.*) *Ex H et K.* cf. Lobeck. ad Soph. Ajac. 846. (793.) — Sch.: *ἠερέθοντο.* (sic Ald.

πάντες ἐϋπλεκέες, ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος·
ξὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
ὀτρύνουσ' ἰέναι, ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ
καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην

3. et aliae vett. edd.) ᾐωροῦντο, ἐκρέμαντο.

449. ἐϋπλ. καλῶς πεπλεγμένοι. ἑκατ. ὁ ἑκατὸν ἤτοι πολλῶν βοῶν ἄξιος, τουτέστι (?) ζώων· ἐκ γὰρ τῶν βοῶν, μέρους ἑνὸς, πάντα δηλοῖ τὰ τετράποδα, δι' ὧν αἱ συναλλαγαὶ τοῖς παλαιοῖς. (101, 106, 229.) τίμιον δὲ ἐκείνοις ὁ βοῦς· διὸ ἐξ αὐτοῦ πολλὰ βιωτικὰ δηλοῦνται συναλλάγματα καὶ πράγματα, ὡς ἡ ἑκατόμβη, ὡς αἱ ἀλφεσίβοιαι γυναῖκες (σ', 593, hymn. in Ven. 119.), ὡς τὸ τετράβοιον (τεσσαράβοιον ψ', 705.), τὸ δωδεκάβοιον (δυωδ. ψ', 703.), τὸ εἰκοσάβοιον. (Odyss. α', 431, χ', 57.) — ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου ζώου ἐλέχθησάν ποτε βόες καὶ τὰ νομίσματα. (? quemadmodum a *pecore pecunia* dicta est.) διότι καὶ βοῦν ἐξετύπουν ἐν αὐτοῖς, καὶ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι, τιμῶντες τὸ ζῶον. ἐντεῦθεν καὶ παροιμία τὸ βοῦν ἐπὶ γλώττης φέρει (v. Suid. v. βοῦς ἐπὶ γλώττης et ann. ad Aeschyl. Ag. 36.), ἤγουν δῶρα λαβὼν σιωπᾷ. καὶ τὸ βοῦ δὲ ἐπιτατικὸν μόριον ἐκ τοῦ τοιούτου ζώου εἴληπται. E. Paus. 3, 12, 3., annotante Nitzschio ad Odyss. α', 431.: Λακεδαιμονίοις δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν ταύτην ἐστὶ — τὰ ὀνομαζόμενα Βοώνητα, Πολυδώρου ποτὲ οἰκία τοῦ βασιλέως· ἀποθανόντος δὲ παρὰ τοῦ Πολυδώρου τῆς γυναικὸς ἐπρίαντο ἀντιδόντες βοῦς. ἀργύρου γὰρ οὐκ ἦν πω τότε οὐδὲ χρυσοῦ νόμισμα, κατὰ τρόπον δὲ ἔτι τὸν ἀρχαῖον ἀντεδίδοσαν βοῦς, καὶ ἀνδράποδα, καὶ ἀργὸν τὸν ἄργυρον καὶ χρυσόν. cf. Sch. et Cammann. *hom. Vorschule* p. 367. bovis imaginem in numis Carysti et Eretriae, item Pamphyliorum, commemorat Eckhel. vol. 2. p. 322. 324., 452., 3. p. 15. 16.; bovis gradientis pedibus ligatis 2. p. 317.; bovis respicientis in numis Sybaridis et Thurii 1. p 160. 163.; denique bovis gibbosi 3. p. 106.; bovis autem caput apparet in numis Corcyraeorum, Phocensium atque Euboeensium, ut idem annotavit 2. p. 180. sequ., 193., 322. ibidem 2. p. 207.: „monetam Atheniensium," inquit, „argenteam longe vetustissimam fuisse bove insignem, testantur Plut., Pollux et Schol. Aristoph.; unde ajunt tractam paroemiam βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ, cum quis argenti causa tacuit. cf. Schol. Hom. ad Iliad. φ', 79. utut haec erunt, id genus monetae jam nunc superstes non est." eam monetam et similem Deliorum bovem appellatam fuisse, Eustathio, ni fallor, auctore, narrat L. C. Schmieder. *Handwörterb. der gesamten Münzkunde*, 1811. p. 63.

450. παιφ. ἐνθουσιῶσα, ὁρμῶσα. Sch. παιφάσσειν δὲ τὸ ἐνθουσιωδῶς καὶ ἐπιφανῶς ὁρμᾶν· ὅθεν καὶ ἐκπαιφάσσειν που ἐν τοῖς ἑξῆς (ε', 803.) τὸ ἐκφανῆ ὁρμὴν ἔχειν. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω, φάσσω, καὶ ἐν ἀναδιπλασιασμῷ φαφάσσω, καὶ τροπῇ τοῦ δασέος καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι παιφάσσω etc. E. sic ap. Virg. Aen. 12, 224. Juturna, *formam assimulata Camerti, In medias dat sese acies.* cf. quae de adventu fatae Melissae et Belzebubi, sed itidem personatorum, narrant Ariostus *Rol.* 39, 1. et Tassus *la Ger. lib.* 7, 99. *Ex Eichh.* est haec Ἀθηναίῃ illa λαοσσόος ν', 128. W.

451. ἑκάστῳ καρδίῃ. duplex dativus, more Homerico: v. ε', 125, λ', 11, ξ', 151, W praef. Il. p. 29. 1. ed. pertinet haec structura ad σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, de quo Th. p. 409.

452. ἄλλ'. ἄλληκτόν τι, ἀλλήκτως.

454. γλαφ. κοίλαις, βαθείαις. Sch. solenne navium epitheton ap. Hom. cf. 88.

455—483. similia celebrata, quorum multitudine non offendor, cum ea re praeclare significetur commotus poëtae animus, verba non reperientis, quibus tantarum copiarum in pugnam progredientium adspectus digne describi videatur, itaque descriptionem iterum iterumque aggredientis simileque simili accumulantis vel ἀσυνδέτως, ut 469, 480., donec animi sui complicatam notionem evolverit. cf. E, K.

455. ἀΐδ. ἀδηλοποιὸν, ἀφανιστικόν. (ex ἀΐδης ab εἴδω, quod visui eripit abolendo. cf. ι', 436. παῖδ' ἀΐδηλον,

οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή,
ὣς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκεν.
Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
*Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν,

h. e. *perniciosum*, dixit ε', 880. H.) ἄσπετον. πολλήν. (Ap.: ἄσπετα. ἀπαρακολούθητα. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολλά. v. λ', 245 etc. ib. 703.: ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά. cf. Schn. h. v.) Sch.

457, 8. θεσπ. θείου, θαυμαστοῦ. αἴγλη. λαμπρότης. (παμφ. παμφαίνουσα, *allleuchtender Glanz.*) Sch. αἰθ. ὅτι τῷ αἰθέρι καὶ τὸν ὑποτεταγμένον αὐτῷ ἀέρα συννοεῖν χρή. E.

459. πετ. πετεινῶν. ἔθνεα. ἔθνη, πλήθη. (87.) Sch.

461. Ἀσίῳ. h. e. Ἀσίου, quod habetur ν', 403., ab Ἀσίας, αο, εω. hoc veteres legisse in libris suis testantur Scholiastae et Etymologus. Herod. 4, 45.: ἤδη γὰρ Λιβύη μὲν ἐπὶ Λιβύης λέγεται ὑπὸ τῶν πολλῶν Ἑλλήνων ἔχειν τοὔνομα, γυναικὸς αὐτόχθονος, ἡ δὲ Ἀσίη ἐπὶ τῆς Προμηθέος γυναικὸς Ἀσίης τὴν ἐπωνυμίην. καὶ τούτου μὲν μεταλαμβάνονται τοῦ οὐνόματος Λυδοί, φάμενοι ἐπὶ Ἀσίεω, τοῦ Μάνεω, κεκλῆσθαι τὴν Ἀσίην, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθέος Ἀσίης, ἀπ' ὅτευ καὶ τὴν ἐν Σάρδισι φυλὴν κεκλῆσθαι Ἀσιάδα. etiam Strabo 14, p. 961. C. mentionem fecit Asiae heroïs, Ἀσίω, et Schol. Comici Acharn. 68., ubi protulit versus 460. et 461.: γενικὴ δέ ἐστιν, inquit, τὸ Ἀσίω. habet Ἀσίω etiam Flor.; sed in ceteris edd. antiquis legitur Ἀσίῳ ἐν λ., cui scripturae H frustra praetendit *Asia prata* ap. Virg. Georg. 1, 383., quae et ipsa intelligi possunt *Asiae heroïs prata.* admisit tamen ille Ἀσίω, Wolfii secutus editionem novissimam; annotavitque, λειμῶνα Ἀσίω esse tractum palustrem, angustum illum quidem, sed nobilissimum, Lydiae ad Caystrum fl., qui tractus Καΰστριον πεδίον, *Caystrius campus*, vocatur ap. Strabonem 14. p. 427., Stephanum Byz. h. v., Eustathium ad Dionys. Perieg. 837. v. Cellar. 2. p. 80. solere autem vett. regionum nomina petere a rege aliquo sive heroë; cumque Lydi, metallis atque opibus aucti, ab oris istis in Graeciam navigare soliti fuerint antiquitus, commercii causa, nomen eos Asiae illuc videri attulisse, quo nomine primum littus Graecis ex adverso situm orientale, tum omnis illa continens appellaretur. ceterum Asian hunc unum novi; plures commemorantur Asii, quorum duo ap. Hom., alter Hecubae frater π', 717., alter Hyrtaci filius 837, 838. librisque hujus carminis 12 et 13.; adjectivo autem Ἄσιος nusquam utitur Hom., corripiuntque primam verba Ἀσία, Ἀσιὰς et similia. sed haec hactenus. dicendum enim nunc est de nomine Καϋστρίου, quod diu tulisse miror editores inusitatum et male defensum ab Eustathio, quasi Καΰστριος dicatur pro Κάϋστρος, ut κάπριος pro κάπρος. etiam Schol. Aristophanis Acharnensium l. l.: Καΰστριος ποταμὸς etc., quemadmodum ista natio explicare solet quidquid reperit in libris suis. scribamus Καΰστρια ἀμφὶ ῥέεθρα. α et ου permisceri tralatitium est. erit fortasse, qui malit Καΰστρου, sed non placent eodem modo dicta Ἀσίω λειμῶνι et Καΰστρου ῥέεθρα. hiatus similes sunt 614, 697, 803, γ', 376, ε', 343, 424, ι', 555., ν', 821, ο', 402, 447. cf. Heynei Excurs. ad librum 15., vol. 7. p. 136., Th. §. 151. etc. de *Caystro* Cellar. 2. p. 79. annotavit, Colophonem inter et Ephesum fluminis ejus ostia poni ap. Ptolemaeum et Scylacem. graece Κάϋστρος, latine et *Cayster* vocatur et *Caystros*, ut Mela 1, 17.: *ibi Caystros amnis.* cf. Ovid. Met. 5, 386. Plin. 5, 29: *attollitur* (Ephesus) *monte Pione; alluitur Caystro, in Cilbianis jugis orto, multosque amnes deferente et stagnum Pegaseum, quod Pyrrhites amnis expellit.* laudant Hom. et poëtae hunc fluvium ab oloribus, quos magno numero alebat: v. Ovid. Met. l. l., Martial. 1, 54 etc.

462. ἀγ., figura πρὸς τὸ νοητὸν sive σημαινόμενον, quasi dictum sit ὄρνιθες. minus bene Ven. Barocc. aliique MSS., item excusi praeter Wolfii, ἀγαλλόμενα auctore Aristarcho. W.: „ἀγαλλόμεναι ist weniger grammatisch genau u. schon desswegen wahrscheinlicher. — Aristarch, ein sehr kalter grammatischer Kopf, sah hier nur auf

κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών,
ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν
σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ.
Ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά,
αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν
ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει,
τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
ἐν πεδίῳ ἵσταντο, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες.
Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες

grammatische Richtigkeit." E: *χαίρουσαι τῇ πτήσει καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς.* Virg. Aen. 1, 339.: *reduces illi ludunt stridentibus alis.* cf. K.

463. *π ρ ο κ.* h. e. *καθιζόντων πρὸ τῶν Καϋστρίων ῥεέθρων,* dum ante, sive ad, fluvium Caystrum considunt. — E: *τὸ δὲ σ μ α ρ α γ ε ῖ ὠνοματοπεποίηται πρὸς μίμησιν ἤχου, ὃν ἀποτελεῖ ὁ ὑγρὸς λειμὼν, καθιπταμένων αὐτόθι ὀρνίθων.* (alienum videtur *ὑγρός.* vel scribendum est *ὑγρὸς τόπος,* ut ap. Sch.)

465. perperam librarii quidam, metro timentes, *Καμάνδριον* et mox *Καμανδρίῳ.* cf. 634, 824, Th. §. 146, 8. — *ὑ π ὸ, subter.* v. ann. ad sequ. versum et 477.

466. *κ ο ν. ἤχει. ὀνοματοποιία ὁ τρόπος.* Sch. — *π ο δ ῶ ν.* genit. causae. Matth. §. 345. Virg. Aen. 7, 722.: *pulsuque pedum tremit excita tellus.*

467. *Σ κ α μ.* E ad 465.: *π ε δ ί ο ν Σ κ α μ ά ν δ ρ ι ο ν τὸ μεταξὺ τῶν δύο ποταμῶν, τοῦ τε Σιμόεντος καὶ αὐτοῦ τοῦ Σκαμάνδρου, ἔνθα ἐγίνετο ἡ μάχη· ὅπερ καὶ λ ε ι μ ῶ ν α λέγει Σ κ α μ ά ν δ ρ ι ο ν ἀ ν θ ε μ ό ε ν τ α. — ὁ δὲ γεωγράφος* (Strab. 13, 1., vol. 3. p. 106. ed. Tauchn.) *λέγει καὶ ὅτι ἰδίως Τρωϊκὸν πεδίον τὸ Σιμοείσιον καὶ τὸ Σκαμάνδριον, ἔνθα οἱ πλεῖστοι ἀγῶνες· πλατύτερον γάρ. ἐνταῦθα δὲ ὁρᾶται καὶ τὰ ἐν τοῖς ἑξῆς μνημονευθησόμενα, ὁ ἐρινεὸς* (ζ', 433, λ', 167 etc.), *ὁ τάφος τοῦ Αἰσυήτου* (793.), *ἡ Βάτεια* (*Βατίεια* 813.), *καὶ τὸ σῆμα τοῦ Ἴλου* (κ', 415, λ', 166 etc.). Sch.: *ὁ δὲ Σκάμανδρος, καταφερόμενος ἀπὸ τῆς Ἴδης, καὶ μέσον τέμνων τὸ ὑπὸ τῇ Ἰλίῳ κείμενον πεδίον, καὶ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἐκδιδοὺς εἰς θάλασσαν. καλεῖται δὲ Ξάνθος.* (scrib.: — *θάλασσαν, καλ. καὶ Ξ.* v. υ', 74. ceterum cf. Cellar. 2. p. 58. sequ., H. Il. tom. 5. p. 289, K et Ruhkopf. vol. 1. p. 327. de particulis *δὲ* et *καὶ* saepe confusis dixit Schäfer. Mel. cr. p. 59.)

468. *ὅ σ σ α τ ε φ ύ λ λ α* etc. utriusque gentis poëtae et scriptores sacri comparare solent mortales cum foliis floribusque, sive nascentibus, sive cadentibus marcidisque. vid. 800, ζ', 146, Odyss. ι', 51, Pind. Pyth. 9, 81, Virg. Aen. 6, 310, U et Eichhoff. 2. p. 396. — E: *ὥ ρ α ν δὲ τὴν ἐαρινὴν λέγει κατ' ἐξοχὴν ἢ κατ' ἔλλειψιν. προϊὼν γοῦν* (471.) *φησὶν ὥ ρ ῃ ἐ ν ε ἰ α ρ ι ν ῇ* etc. ab interprete est *ἦρι*, quod legitur ap. Lucian. Revivisc. 42. annotarunt Cl. et W.

470. *ἠ λ.*, ab *ἠλάσκειν, ἀλᾶν, ἀλᾶσθαι,* non ab *εἰλεῖν,* ut placet grammaticis. v. Toll. ad Ap. h. v. *Ex H.*

471. *γ λ ά γ ο ς. γάλα.* (recurrit versus π', 643., quae sunt loca, in quibus haec vox legitur ap. Hom.) *δ ε ύ ε ι. βρέχει.* Sch. h. e. verbis Eustathii, *ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ὅτε γάλα ἀμέλγεται πολύ τε, καὶ πῖον, καὶ γλυκύτερον, καὶ μυιῶν ἐπισπαστικόν· διὸ καὶ τὴν ἐαρινὴν ὥραν παρέλαβεν, ἐν ᾗ μάλιστα τὰ τοιαῦτα γίνεται.*

473. *δ ι α ῤ ῥ. διαφθεῖραι.* Sch. proprie *perfringere* vel *discutere tanquam malleo,* quo sensu Francorum ille dux Carolus appellatus fuit Martellus.

474. *α ἰ π. αἰγονόμια. αἰπόλιον γὰρ λέγεται τὸ τῶν αἰγῶν πλῆθος* (ex abundanti addita est h. l. vox *αἰγῶν.*), *ποίμνιον δὲ προβάτων, συβόσιον τὸ τῶν χοίρων, βουκόλιον τὸ τῶν βοῶν, ἱπποφόρβιον τὸ τῶν ἵππων. π λ α τ. μεγάλα.* (hoc delendum puto, quia sequentibus haud convenit. E: *ἢ τὰ μεγάλα, ἢ μᾶλλον παρατετηρημένως τὰ πεπλατυσμένα* etc.) *ὅτι ἐν διαστήμασι καὶ πλάτει πλείονι νέμονται αἱ αἶγες.* Schol.

ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν,
ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
ὑσμίνηνδ' ἰέναι· μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων,
ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ,
Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσιν·
τοῖον ἄρ' Ἀτρείδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ,
ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.

Inseritur hoc loco accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum secuti erant.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι
(ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε ἴστε τε πάντα,
ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν),
οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν!
πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,

475, 6. μιγ. (conj. aor. 2. pass. p. μιγῶσι.) ἀναμιγῶσιν. διεκ. διέτασσον. Sch.

477. μετὰ, *darunter*. H: μετὰ τούτοις τοῖς ἡγεμόσιν. solet Hom. praepositionibus uti pro adverbiis. v. 465 etc.

478. ὄμματα καὶ κεφαλήν. *vultum* dicas latine: v. Cic. de Legg. 1, 9. Seneca Herc. fur. 724. de Plutone: *vultus est illi Jovis, Sed fulminantis.* Hirt. *Bilderbuch für Myth., Archaeol. u. Kunst* 1. p. 20.: „Die freie, hohe Stirn, über welcher das hohe Haupthaar emporstrebt, lockig sich umbeugt, und dann zu beiden Seiten in Wellen sich auf die Achseln u. den Nacken herabsenkt; der starkgerollte Bart; die grossen Formen der Nase, der Augen u. des Mundes, erheben das Antlitz Jupiters über alle andern Götter-Ideale. Majestät, Kraft, Weisheit, Väterlichkeit sind darin versinnlicht. So dachte sich ihn Homer, so bildete ihn Phidias.“ cf. α', 528 seqq. et Böttigeri *Archaeol. Andeutt.* 1. Abth. p. 98 seqq.; de ipso autem Agamemnone γ', 166—179., ubi quod dicit, ἤτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι, corrigere sibi visus, ni fallor, Virg. Aen. 7, 783.: *ipse inter primos*, inquit, *praestanti corpore Turnus Vertitur arma tenens*, et toto vertice supra est. cf. Aen. 8, 162. idem cautius 1, 592.: *restitit Aeneas*, — Os humerosque deo similis.

479. ζώνην. ἤτοι τὸ κατὰ ζῶμα μέρος, ἢ τὴν ὅπλισιν ἀπὸ μέρους. Sch. partem corporis, ut caput et pectus, intellexit Ap.: ζώνη. ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ὃν οἷόν τε ζώννυσθαι. quicum sentit Etymologus. cf. H. minus recte Paus. 9, 17. τῶν ὅπλων τὴν σκευὴν dici putat h. l. planum vero ventrem, non qualis Sileni describitur, significari nemo dubitaverit: qualem monstrant Martis imagines antiquae. — στέρνον δὲ Ποσ. εὐρύστερνος fuerit necesse est Neptunus γαιήοχος, ἐννοσίγαιος, ἐνοσίχθων: qualis si non apparet in artibus hodie superstitibus (Hirt. l. l. p. 26.), signum id est, Praxitelis, Scopae, Lysippi opera celeberrima intercidisse. E: Ποσειδῶνος δὲ τὸ εὐρύστερνον καὶ εὐσθενὲς etc.

480—483. ἠΰτε. ὥσπερ, καθάπερ. ἀγ. ἐν τῇ ἀγέλῃ, ἐν τῷ πλήθει. (363.) τὸ γένος προσθεὶς (πρoθεὶς) τὸ εἶδος ἐπήνεγκε· γενικὸν γὰρ ὁ βοῦς ἐστιν, εἰδικὸν δὲ ὁ ταῦρος. — μέγ' ἔξ. ἐξοχώτατος. ἔπλετο. ἐγένετο. (*esse solet.*) ἀγρ. ἠθροισμέναις. ἐκπρ. ἐκπρεπῆ, διάδηλον. Sch.

484. novam carminis partem, eamque praecipuam, orsurus denuo Musas invocat. — ἔσπετε, ἔπετε, εἴπατε. v. Etym. h. v. et grammaticos. — „Ὀλ. δ. ἔχουσαι. Hesiod. Theog. 63. ἔχ. (κατέχουσαι), οἰκοῦσαι.“ E K. imitatus haec est Virg. Georg. 2, 42 seqq., Aen. 6, 625—27; 7, 1—6. *Eichh.* de homoeoteleuto dictum ann. ad 87. quod non ferens, opinor, Zenodotus scripsit — Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι.

485. πάρ. πάντα, *interestis rebus omnibus*, quae fiunt.

486. κλέος οἶον. μόνον φήμην τινὰ ἀνδρῶν. E Sch.

487. κοίρανοι, a κῦρος, κύριοι, βασιλεῖς. v. Schn. h. v.

488. πληθὺν, *totum exercitum.*

οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
φωνὴ δ' ἄῤῥηκτος χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη,
εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
θυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον·
ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω νῆάς τε προπάσας.

causale est δὲ, ut passim. — *μυθ.* *μυθήσωμαι.*

490. *ἀῤῥ.* *ἀδιάῤῥηκτος, στερεά.* (*unverwüstlich.* W.) E: *σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ φωνὴ δ' ἄῤῥ. εἴη* (lenius Latini dicunt *pulmones* rumpi. v. H.) *δέδωκεν ἀφορμὴν τοῖς Στωϊκοῖς τοῦ σῶμα λέγειν τὴν φωνήν· σωμάτων γὰρ εἶναι δοκεῖ τὸ ῥήγνυσθαι.* (!) — „sic omnia vett. reperire sibi videbantur ap. Hom.“ W. Virg. Georg. 2, 43. et Aen. 6, 625.: *Non, mihi si linguae centum sint, oraque centum, Ferrea vox* etc. Mocles, scriptor Persicus (*Mille et un jour*, 1. *tome*, Lille, p. 12.): *quand j'aurois cent bouches et dans chacune cent langues, je ne pourrois vous conter toutes les actions genéreuses qu'il a faites.*

491. *εἰ μὴ μνησαίατο*, *nisi forte commemorent.* reverentia quadam hoc Musarum dixit, quo vel difficillimum et id, quod humanas vires longe excedat, effici posse significet illarum ope, nec quidquam desperandum, quod tam potentes deae susceperint. cavet tamen rem ejusmodi infinitam ac molestam petat a Musis; sed duces tantum Graecorum enumerare illas jubet, quos militum multitudini opponens 493.: *ἀρχοὺς αὖ*, inquit, *νηῶν ἐρέω* etc.

Sequitur inde a 494. copiarum et navium graecarum recensus, quem *Βοιωτίαν* appellaverunt vett. a Boeotis, a quibus incipit. cujus recensus passim celebratur usus historicus (Wood. p. 72. cap. de geographia Homeri.); fuitque tanta olim auctoritate, ut controversiae de finibus eo dirimerentur (Schol. B et L, Eust. p. 263, 17.); Cercidasque, qui Megalopolitanis leges scripsit, pueros eum ediscere jusserit, ut Porphyrius, Proclus et Eust. memoriae prodiderunt. a Boeotis autem Hom. exorsus naturali ordine per vicinos populos progreditur (Strab. 1. p. 47., Macrob. 5, 15.); Virg. aeque probabili consilio per gentes graecae atque italicae originis: v. Heynei excurs. 8. ad Aen. 8. et 1. ad 10. frustra id ipsum quaesiverunt nonnulli, cur Boeotos primos commemoraverit, quod factum esse videbatur Aristarcho (Schol. A, Eust.) non *ἔκ τινος παρατηρήσεως, ἀλλὰ κατὰ ἐπιφορὰν, ἤτοι κατά τινα φορὰν καὶ τύχην. εἰ γὰρ καὶ*, inquit, *ἀπ' ἄλλου ἔθνους ἤρξατο, ἐζητοῦμεν ἂν τὴν αἰτίαν τῆς ἀρχῆς.* cf. Heynei commentationem de acie Homerica, quae videtur illi partim ad stirpium, partim ad situs terrarum, unde singuli advenerant, partim ad ordinis et loci, quem tenebant copiae, rationem instituta esse. singularis haec magni carminis pars visa veteribus singulari grammaticorum atque doctorum opera expolita est; et fuere qui paucos versiculos spissis voluminibus illustrarent: velut Demetrius Scepsius (*Σκήψιος*) 30 libris conscripsit *στίχων ἐξήγησιν μικρῷ πλειόνων ἢ ἑξήκοντα τοῦ καταλόγου τῶν Τρώων*, ut ait Strabo 13. p. 900. B.; nec Graeciae loca hic nominata prorsus neglexit. quem in plerisque secutus esse dicitur Apollodorus Athen. (Strab. 8. 522. A.: *παρ' οὗ μεταφέρει τὰ πλεῖστα.*), cujus librorum 12. *περὶ νεῶν* fragmenta disposuit H altera ejus ed. p. 417. seqq. eo inprimis usus est Strabo; Pausanias autem neque Apollodorum legisse videtur, neque ipsum Strabonem. praeterea E p. 263. mentionem fecit Menogenis, qui Catalogum 23 libris explanavit; ipse tamen E fere petiit sua ex Strabone et Stephani Byz. *Ἐθνικοῖς*, quae integriora tum extabant. delibavit quoque nonnulla Etymologus; paucissima autem ex antiquioribus servaverunt Scholiastae, de verbis potius quam rebus solliciti. cf. Gattererum, H, et, quos hic citavit, *Geographiae Homericae* scriptores, C. T. G. Schoenemannum, A. G. Schlegelium et H. Schlichthorstium; ex antiquioribus autem prae ceteris Palmerium et a Vindingio collecta. — de ipso numero navium et copiarum multi multa. *mille carinas* dixit Virg. Aen. 2, 198., ubi v. H et cf. Aeschyl. Ag. 45. mille ducentas naves fuisse contendit Thuc. 1, 10., copiarum ita constituens numerum, ut, cum Boeotorum navibus 120 viri, Philoctetis autem et Achillis 50, vecti esse dicantur (719. et *π'*, 170.), mediam ipse rationem sequatur; ejusque vestigiis insistentes grammatici totum Graecorum exercitum centies mille octingentis decem (100 810) viris constitisse

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε·
οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνὸν,
Θέσπιαν, Γραῖάν τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν·

putant (E et Schol. Lips. ad 488, Amst. et Reg. ad 494, Tzetz. Antehom. 192.); qui numerus nimius parumque verisimilis videtur Wolfio. *certant, et adhuc sub judice lis est.* — ad orationem quod attinet, meruit poëta laudes, quas ei tribuunt Demetrius de enunt. segm. 54. et Dionys. Hal. de composit. §. 16., propterea quod etiam hoc loco difficillimo commode collocando, multaque et varia interponendo, partim ex antiquitate, partim de situ locorum, tot nomina in carmen concluserit, et copiam naturalem proprietatemque felicis sermonis cum elegantia conjunxerit.

494. fuerunt hi Boeotorum duces oriundi omnes a Boeoto, Neptuni filio ex Arne Aeolide; vel Itoni, Amphictyonis filii. v. H ad Apollod. p. 224., qui H annotavit, propemodum omnes heroas Homer. genus ducere ab Aeolo. cf. ann. ad 507.

496. *Ὑ ρ ί η ν.* oppidum vetus, in ora Boeotiae haud longe a Tanagra et Aulide situm, in quo oppido Hyrieus, Neptuni ex Alcyone fil., Orionem genuisse dicitur. v. E, Strab. 9. p. 577 B. et p. 620 A., Apollod. 10, 1, 3., Parthen. Erot. c. 20., Plin. 4, 7., C. O. Müller. *Gesch. hellen. Stämme* 1, p. 99. fuerunt plura hujus nominis oppida: v. E. etiam Zacynthum ins. aliquando Hyrien appellatam fuisse auctor est Plin. 4, 12.; cujus rei meminit Cellar. 1. p. 1242., oppidi Hyries Boeotorum non meminit. — *ἐν. κατά́κουν.* Sch. — de *Aulide* v. 303.

497. E: *Σ χ ο ῖ ν ο ς ἢ ἀπό τινος ὁμωνύμου ἀνδρὸς, ἢ ἀπὸ σχοίνων φυομένων αὐτόθι, καθὰ καὶ ἐν τῇ Ἀρκαδικῇ Σχοινοῦντι, διὰ τὸ ἑλῶδες τοῦ τόπου. λέγεται δὲ ἀπὸ Σχοινέως τὴν κλῆσιν σχεῖν τοῦ πατρὸς Ἀταλάντης. ὁ δὲ Στράβων* (9. p. 626, B.; sed memoriter haec E.) *φησί· Σ χ ο ῖ ν ο ς χ ώ ρ α Θ η β α ϊ κ ὴ ἐ ν ὁ δ ῷ τ ῇ ἐ π ὶ Ἀ ν θ η δ ό ν α δ ι έ χ ο υ σ α Θ η β ῶ ν ὅ σ ο ν π ε ν τ ή κ ο ν τ α σ τ ά δ ι α. ῥ ε ῖ δ ὲ π ο τ α μ ὸ ς δ ι' α ὐ τ ῆ ς Σ χ ο ι ν ο ῦ ς κ α λ ο ύ μ ε ν ο ς.* — Strabo ib.: *Σ κ ῶ λ ο ς δ' ἐστὶ κώμη τῆς Παρασωπίας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι, δυσοίκητος τόπος καὶ τραχὺς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία· ε ἰ ς Σ κ ῶ λ ο ν μ ή τ' α ὐ τ ὸ ς ἴ μ ε ν, μ ή τ' ἄ λ λ ῳ ἕ π ε σ θ α ι. καὶ τὸν Πενθέα δὲ ἐνθένδε καταγόμενον διασπασθῆναί φασιν.* — *ὁ Ἐ τ ε ω ν ὸ ς δὲ Σκάρφη μετωνομάσθη.* (cf. 532.) *καὶ αὕτη δὲ τῆς Παρασωπίας. ὁ γὰρ Ἀσωπὸς καὶ ὁ Ἰσμηνὸς διὰ τοῦ πεδίου ῥέουσι τοῦ πρὸ τῶν Θηβῶν.* — Sch.: *π ο λ. πολλοὺς ἔχουσαν κνημούς. κνημοὶ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων κνημῶν· λέγονται δὲ αἱ τῶν ὀρῶν προβάσεις* etc. E: *π ο λ ύ κ ν η μ ο ν δὲ ταύτην λέγει ὡς ὀρεινήν· κνημοὶ γὰρ τὰ κάτω τοῦ ὄρους* (821.).

498. edd., in quibus Heynei: *Θέσπειαν*, ut Strabo p. 627., Paus. 9, 20. et Steph. Byz. sed recte Ven. aliique MSS.: *Θεσπίαν* media producta. MS. Sangerman. ad α', 357.: *π ό τ ν ι α.* — *Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ λέγει ὡς Θέσπια διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐπειδὴ εὕρηται συνεσταλμένη ἡ πι συλλαβή· [οἷον] ὡς καὶ παρὰ Κορίννῃ· Θ έ σ π ι α κ α λ λ ι γ έ ν ε θ λ ε, φ ι λ ό ξ ε ν ε, μ ο υ σ ο φ ί λ η τ ε.* cf. 518 et ann. ad α', 193. Steph. Byz., postquam communia nomina *Θέσπειαν* et *Θεσπιὰς* commemoravit: *γράφεται δὲ*, inquit, *καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ* etc.: nam sic scribendum est, expunctis verbis *καὶ ἐκτείνεται*, quae post *τοῦ ι* leguntur, merum illa *σφάλμα* librarii. — nobilitatae Thespiae Musarum cultu antiquo et Cupidine Praxitelis, de quo Strab. 9, 1. p. 627 C., Paus. 9, 26. 27. Strabo l. c.: *ἔστι δὲ πόλις πρὸς τῷ Ἑλικῶνι, νοτιωτέρα αὐτοῦ, ἐπικειμένη δὲ τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Ἑλικών. ἐπίνειον δ' ἔχουσιν αἱ Θεσπιαὶ Κρέουσαν, ἣν καὶ Κρεουσίαν καλοῦσιν.* de fortitudine Thespiensium in pugnis ap. Thermopylas et Plataeas Herod. memoravit 7, 202, 222. cf. Cellar. 1. p. 1147., Mannert. 8. p. 229 — 231. — *Γ ρ α ῖ α ν*, antiquitus Tanagram dictam, a Poemandri conditoris uxore Tanagra, Aeoli filia, quae ad summam senectutem vixerit, et ipsam, pariter atque illam, *Γραῖαν* appellatam fuisse, sed postea vetus nomen recepisse, narrat Paus. 9, 20. Aristoteles Oropum olim ita dictam esse tradidit. Strabo 9, 2. p. 618.: *καὶ ἡ Γραῖα δ' ἐστὶ τόπος*

οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας·
οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἠδ' Ὕλην καὶ Πετεῶνα,
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ', ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κώπας, Εὔτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην·
οἵ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἁλίαρτον,

Ὠρωποῦ πλησίον. cf. Steph. Byz. in Ὠρωπός. Sch.: Γραῖαν. τὴν νῦν Τανάγραν καλουμένην. idem: εὐρ. πλατεῖαν, μεγάλην. h. e. εὐρύχωρον (Th. p. 221.), εὐρυάγυιαν. ι', 474.: Ἑλλάδος εὐρυχόροιο. cf. ψ', 299, Odyss. δ', 635 etc. — de *Mycaleso* Strabo 9. p. 619 A.: καὶ ὁ Μυκαλησσὸς δὲ (sic. etiam libri Hom. fere: Μυκαλησσὸν, sed W: Μυκαλησόν.) κώμη τῆς Ταναγρικῆς. κεῖται δὲ παρ' ὁδὸν Θηβαίων εἰς Χαλκίδα· καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαληττόν. magnam urbem, πόλιν μεγάλην, appellat Thuc. 7, 29., quo loco crudeliter direptam atque eversam narrat Mycalesum a Diotrephe Athen., Thraces ducente, Olymp. 91, 1. praeterea H adhiberi jussit Paus. 1, 23.; 9, 19. et hymnum in Apoll. 224.

499. Strabo l. c.: ὡς δ' αὔτως καὶ τὸ Ἅρμα, inquit, τῆς Ταναγρικῆς κώμη ἔρημος περὶ Μυκαληττὸν, ἀπὸ τοῦ Ἀμφιαράου ἅρματος λαβοῦσα τοὔνομα, ἑτέρα οὖσα τοῦ Ἅρματος τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικήν. — οἱ δὲ τοῦ Ἀδράστου συντριβῆναι τὸ ἅρμα φεύγοντός φασιν ἐνταῦθα etc. cf. Steph., E, Paus. 9, 19. — rursum Strabo p. 623. A. B.: Ἕλος τε καὶ Ἑλεὼν καὶ Εἰλέσιον (ita haec nomina scripsit, non Ἐλεὼν, Εἰλέσιον, notationis causa.) ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ἕλεσιν ἱδρύσθαι· νῦν δὲ οὐχ ὁμοίως ἔχει ταῦτα etc. et in superioribus: Ἑλεὼν δὲ κώμη Ταναγρικὴ, ἀπὸ τῶν ἑλῶν ὠνομασμένη. Sch.: καὶ Εἰλέσιον καὶ Ὕλην, καὶ Ἐλεῶν' —: sed itidem scribendum est Εἰλέσιον, Ἑλεῶν', et in expositione ἐπειδὴ ἑλώδεις οἱ τόποι pro ὑλώδεις, verba autem καὶ Ὕλην delenda sunt, quae inferserunt, postquam scribi coeperat ὑλώδεις. — Ἐρύθρας. βαρυτόνως μὲν πόλις Βοιωτίας, ὀξυτόνως δὲ πόλις Ἰωνίας. sed verisimilius est, utriusque oppidi nomen scriptum esse Ἔρυθραι, quo discerneretur ab adjectivo ἐρυθρός. „*Erythrae* in agro Plataico sub Cithaerone: Strab. p. 620, A., qui Erythras Asiae hinc ductas esse docet. Paus. 9, 2. princ. ejus rudera viderat; Thucydidisque aetate superstes erat 3, 24. princ.“ H. de sibylla Erythraea v. Wachsmuth. *Hellen. Alterthumsk.* 2, 2. p. 275. U.

500. sequ. Barocc.: οἵ τ' Ἐλεώνην εἶχον ἴδ' Ὕλην, et plures codd.: ἴδ'. legitur Ὕλη priore brevi ε', 708., ubi tamen nonnulli habebant Ὕδη, et η', 221. scripturam Ὕδη temere damnat Strabo 9. p. 625., quoniam Lydiae sit urbs Hyde; quasi non plura inveniantur oppida cognominia, quemadmodum et in confinio Galatiae et Cappadociae Hyden urbem novit Plin. 5, 25. ed. Hard. quare videndum est, an rectius scribamus οἵ τ' Ἐλεώνην εἶχον, Ὕδην, ἰδὲ καὶ Πετ., ἰδὲ καὶ, ut alias ἠδὲ καί. Ὕδη, *Irrigua*, magis convenire videtur locis paludosis quam Ὕλη. Ἐλεὼν autem et Ἐλεώνη dixisse videantur, ut μελεδὼν et μελεδώνη, ἐγὼν et ἐγώνη etc. Δ et Λ litterae etiam ap. Aeschylum et Euripidem confusae. — Πετ. Strabo p. 629, C.: Πετεὼν δ' ἐστὶ κώμη τῆς Θηβαΐδος, ἐγγὺς τῆς ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδοῦ. ἡ δ' Ὠκαλέη (quae et Ὠκάλεια. H.) μέση Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενίου (Ἀλαλκομενῶν), ἑκατέρου τριάκοντα σταδίους ἀπέχουσα. παραῤῥεῖ δ' αὐτὴν ποτάμιον ὁμώνυμον. (hymn. in Apoll. 242, 3., E, Steph. Byz. h. v. H.) Μεδεὼν δ' ὁ μὲν Φωνικὸς ἐν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ, διέχων Βοιωτίας σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα· ὁ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνου κέκληται. πλησίον δ' ἐστὶν Ὀγχηστοῦ etc.

502. *Copae* ad paludem Copaïdem sita urbs, unde anguillae Atheniensibus advehebantur. Aristoph. Pac. 948. etc., Strab. p. 623 B, 630 A, Steph. h. v. — *Eutresis* vicus Thespiensium, cum templo Apollinis Eutresii: Strabo p. 630 B, Steph., E. — *Thisbe* πολυτρήρων, *columbis abundans*, cujus imitatione Aeschylus Pers. 282. Salaminem πελειοθρέμμονα dixit, mox *Thisbae* ap. Xenoph., sub Helicone, haud longe a Thespiis. Strab. l. c. etc. H.

503. *Coronea* et *Haliartus* (ἡ Ἁλίαρτος ap. Strab. 9, p. 630, 631. et Etym. h. v.) satis notae urbes. Coroneae post habita sunt Pamboeotia. cf. Paus. 9, 32. seqq. *Ex H.* Sch.: ποιήεντα. βοτανηφόρον, σύμφυτον. πόα (ποία) γὰρ ἡ βοτάνη. διὰ τούτου δὲ τὸ εὔγειον παρίστησιν αὐτῆς. — Ἁλ. Strabo l. c.: Ἁλίαρτος δὲ νῦν οὐκέτι ἐστὶ, κατα-

οἵ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος·
*οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἵ τε Μίδειαν,

σκαφεῖσα ἐν τῷ πρὸς Περσέα πολέμῳ· τὴν χώραν δ' ἔχουσιν Ἀθηναῖοι, δόντων Ῥωμαίων. ἔκειτο δὲ ἐν στενῷ χωρίῳ, μεταξὺ ὑπερκειμένου ὄρους καὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, πλησίον τοῦ Περμησσοῦ, καὶ τοῦ Ὀλμειοῦ, καὶ τοῦ ἕλους τοῦ φύοντος τὸν αὐλητικὸν κάλαμον.

504. *Πλάτ.* Plataeas, Persarum clade nobiles, Cithaeronem inter et Thebas sitas, ad Asopum, in confiniis Atticae et Megaridis. v. Strabo l. l. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Σικυωνίᾳ, inquit, δῆμος Πλαταιαί, ὅθενπερ ἦν Μνασάλκης ὁ ποιητής· Μνασάλκεος τὸ μνῆμα τῶ Πλαταιάδα. — Γλίσαντα (κατοικίαν ἐν τῷ Ὑπάτῳ ὄρει, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Θηβαΐκῇ, πλησίον Τευμησσοῦ καὶ τῆς Καδμείας. Strabo ibid.) alia olim pugna nobilitavit, Epigonorum cum Thebanis, de qua pugna, qua vicerunt Epigoni, et oppido Glisante v. Paus. 9, 5. et 19., Apollod. 3, 7, 3. et Pindari Schol. Pyth. 8, 68. adde Herod. 9, 43., Diodorum Sic. 4, 68, 69., Eurip. Supplicibus, Stat. Theb. 7, 308.

505. *Ὑποθ.* Strabo 9. p. 632.: οἱ μὲν δέχονται πολίδιόν τι Ὑποθήβας καλούμενον, οἱ δὲ τὰς Ποτνιάς· τὰς γὰρ Θήβας ἐκλελεῖφθαι διὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων στρατείαν, καὶ μὴ μετασχεῖν τοῦ πολέμου τοῦ Τρωϊκοῦ. (Paus. 9, 5, 7.: —κρατησάντων δὲ τῇ μάχῃ τῶν Ἀργείων, Λαοδάμας σὺν τοῖς ἐθέλουσιν ἕπεσθαι Θηβαίων ὑπὸ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα ἀπεχώρησεν ἐς Ἰλλυριούς. τὰς δὲ Θήβας ἑλόντες οἱ Ἀργεῖοι παραδιδόασι Θερσάνδρῳ, Πολυνείκους παιδί. ὡς δὲ τοῖς σὺν Ἀγαμέμνονι ἐς Τροίαν στρατεύουσιν ἡ διαμαρτία τοῦ πλοῦ γίνεται καὶ ἡ πληγὴ περὶ Μυσίαν, ἐνταῦθα καὶ τὸν Θέρσανδρον κατέλαβεν ἀποθανεῖν ὑπὸ Τηλέφου etc.) οἱ δὲ (quibuscum sentit Mannert. vol. 8. p. 226, 227.) μετασχεῖν μὲν, οἰκεῖν δὲ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τότε ἐν τοῖς ἐπιπέδοις χωρίοις, μετὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων ἔφοδον, τὴν Καδμείαν ἀδυνατοῦντας ἀνακτίσαι· ἐπεὶ δ' ἡ Καδμεία ἐκαλεῖτο Θῆβαι, ὑπὸ Θήβας (sic Scholl. B et Lips., divise.) εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ οἰκοῦντας τὸν ποιητὴν τοὺς τότε Θηβαίους. E Hypothebas dictas esse ait, ut Hypochalcidem urbem in Aetolia, multaque locorum nomina cum praepositionibus composita.

506. *ἱερὸν Ποσ.* h. e. ἱερὸν Ποσειδῶνος. minus bene scribunt Ὀ. θ' ἱερὸν, Ποσ. ἀγλ. ἄ., et similiter hymno in Apoll. 230.: Ὀγχηστὸν δ' ἶξες, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος, corrupta tome bucolica. Strabo 9. p. 632 C.: Ὀγχηστὸς δ' ἐστὶν, ὅπου τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνήγετο ἐν τῇ Ἁλιαρτίᾳ, πρὸς τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ καὶ τῇ Τηνερικῷ πεδίῳ, ἐν ὕψει κείμενος ψιλὸς, ἔχων Ποσειδῶνος ἱερὸν καὶ αὐτὸ ψιλόν. οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν, ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα, κἂν ᾖ ψιλά. dictus inde Neptunus Onchestius ap. Pind. Isthm. 4, 33. cf. Paus. 9, 26. — *ἄλσος.* τέμενος, nihil amplius. v. Pindari Schol. l. c. proprie tamen πᾶς τόπος σύνδενδρος, ὕδωρ ἔχων, καὶ θεοῖς ἀφιερωμένος, ἄλσος καλεῖται.

507. scriptum, ni fallor, more antiquo (Porson. ad Eurip. Med. 820. etc.) πολυσταφύλην mutarunt grammatici atticissantes. minuitur sic etiam numerus vocabulorum in ον exeuntium, quorum 9 tribus hisce versibus leguntur. — H ad 494.: „*Arne* (Boeoti uxor) nomen dedit urbi Thessaliae, quam Boeotus inhabitabat. haec Arne, in mythicis notissima, memoratur Scut. Herc. 381. cum Helice, et Anthea, et Iolco cum Myrmidonum urbe, h. e. Phthia. fuere adeo illae eodem tractu terrarum sitae: v. ibid. 474, 475. annis a Troja capta 60 Boeoti, ad quos sub belli Troj. tempora Cadmei confugerant, una cum iis Thessalia pulsi in Boeotiam abiere, ibique alteram Arnen condidere. v. Thuc. 1, 12., Diod. 4, 67. et ibi Wessel. ab hoc inde tempore Aeoles Boeotiam tenuere; antea enim ferae gentes stirpis Pelasgicae, in his Aones, eam inhabitarant, permixtae illae posthaec cum Aeolibus. cf. Strabo 9. p. 615 C, 616 A." idem h. l. et Homero et Thucydidi fidem constare dicit, si accidisse putemus id, quod in multis urbibus acciderit, ut locus et tractus ille acciperet nomen Arnes prius quam ipsa urbs ab Aeolibus, e Thessalia reducibus, conderetur. ceterum Arnen vicinam pro ipsa Chaeronea habet Paus. 9, 40. submersam nonnulli putabant una cum *Midea* lacu Co-

*Νῖσάν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν.
τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἑκάστῃ
κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.
Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος,

païde, ut auctores sunt Strabo 1. p. 102., 9. p. 633., et E. — de *Midea* praeterea nihil scitur: nam aliud est Argolidis oppidum *Μιδέα*, prope Tirynthem, in quo Alcmene vixit: v. Strab. 8, 6. p. 572 B. et E.

508. *Νῖσαν.* Sch.: *Νίσσαν.* (vulgata olim scriptura.) *Βοιωτίας, οὐ Μεγαρίδος. ἔστι δ' ἐν αὐτῇ Διονύσου ἐπιφανὲς ἱερόν.* similiter E. sed geographus 9, 1. p. 621.: *ἡ Νῖσα*, inquit, *οὐδαμοῦ φαίνεται τῆς Βοιωτίας. — κώμη δ' ἐστὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἡ Νῦσα.* eum vicum dici verisimile est: v. H et C. O. Müller. *Gesch. hellen. Stämme* 1. s. 89 et 381. temere emendatores scribebant *Ἶσον, Κρεῦσαν, Φηράς τε ζαθέας.* — *ζαθέην, ἱερὴν*, ob cultum Bacchi. — *Ἀνθ.* Sch.: *Ἀνθηδὼν πόλις Βοιωτίας. ἐκ ταύτης ἦν Γλαῦκος θαλάσσιος.* Strabo l. c.: *μετὰ δὲ Σαλγανέα Ἀνθηδὼν πόλις λιμένα ἔχουσα, ἐσχάτη τῆς Βοιωτικῆς παραλίας τῆς πρὸς Εὔβοιαν.* alia est Anthedon, portus Argolidis, de quo Plin. 4, 9. ed. Hard. de Glauco marino H praeter Athen. 7. p. 296., qui classicus est locus, conferri jussit Strabonem p. 621 B, quem E exscripsit; Paus. 9, 22. et scholl. ad Lycophr. 754. et Apollon. Rhod. 1. 1310.

510. *κοῦροι. αὐτερέται καὶ μάχιμοι πάντες*, ut ait Thuc. 1, 10. cf. ann. ad α', 309.

511. Strabo 9, 2. p. 636.: *τὴν δ' Ἀσπληδόνα χωρὶς τῆς πρώτης συλλαβῆς* (*Σπληδόνα*, velut Asclepiades ap. Apollod. fragm. 1124. ed. Heyn.) *ἐκάλουν τινές· εἶτ' Εὐδείελος μετωνομάσθη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ χώρα. — διέχει δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ στάδια εἴκοσι· μεταξὺ δ' ὁ Μέλας ποταμός.* sita urbs in confinio Boeotorum et Locrorum (E et Scholl., Steph. Byz., Etym. h. v.), post Boeotiae attributa est, sed tempore belli Trojani paruit Minyis, uti et Orchomenos aliaque loca. Strabo l. c. p. 635.: *ἑξῆς δ' ὁ π. μέμνηται τοῦ τῶν Ὀρχομενίων καταλόγου, χωρίζων αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ Βοιωτικοῦ ἔθνους· καλεῖ δὲ Μινύειον τὸν Ὀρχομενὸν ἀπὸ ἔθνους τοῦ Μινυῶν. ἐντεῦθεν δὲ ἀποικῆσαί τινας τῶν Μινυῶν εἰς Ἰωλκόν φασιν, ὅθεν τοὺς Ἀργοναύτας Μινύας λεχθῆναι. φαίνεται δὲ τὸ παλαιὸν καὶ πλουσία τις γεγονυῖα πόλις*, (supra Copaïdem paludem, in confinio Locrorum: Cellar. 1. p. 1142.) *καὶ δυναμένη μέγα. τοῦ μὲν οὖν πλούτου μάρτυς καὶ Ὅμηρος· διαριθμούμενος γὰρ τοὺς τόπους τοὺς πολυχρηματίσαντάς φησιν* (ι', 381.)· *οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας Αἰγυπτίας. τῆς δυνάμεως δὲ, ὅτι Θηβαῖοι δασμὸν ἐτέλουν τοῖς Ὀρχομενίοις καὶ Ἐργίνῳ, τῷ τυραννοῦντι αὐτῶν, ὃν ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθῆναί φασιν. Ἐτεοκλῆς δὲ, τῶν βασιλευσάντων ἐν Ὀρχομενῷ τις, Χαρίτων ἱερὸν ἱδρυσάμενος πρῶτος ἀμφότερα ἐμφαίνει, καὶ πλοῦτον καὶ δύναμιν, ὃς εἴτ' ἐν τῷ λαμβάνειν χάριτας εἴτ' ἐν τῷ διδόναι κατορθῶν, εἴτε καὶ ἀμφότερα, τὰς θεὰς ἐτίμησε ταύτας* etc. Sch. ι', 381.: *ποτινίσσεται. προσοδεύεται, προσέρχεται, ὅ ἐστιν ἀνάκειται.* a consequenti, inquit H., munera ille dici putans, quae religionis causa Orchomenum adeuntes in Gratiarum templo antiquissimo consecrarint; quemadmodum Delphi opibus inclaruerunt et Samothrace. sed generatim intelligenda sunt vectigalia, quae maxima fuisse Minyae, Orchomeniorum regi, testatur Paus. 9, 36.; *θησαυρόν τε*, inquit, *ἀνθρώπων, ὧν ἴσμεν, Μινύας πρῶτος ἐς ὑποδοχὴν χρημάτων ᾠκοδομήσατο.* de Orchomeno et Minyis scripserunt Buttmannus peculiari libello et C. O. Müller. in *Gesch. hellen. Stämme u. Städte*, vol. 1. cf. etiam Mannert. vol. 8. p. 196. seqq. et Bredow. *Handb. der alten Gesch.* p. 271. sequ., item Pindari interpp. Olymp. 14. diruta tandem est urbs celeberrima a Thebanis post Leuctricam pugnam, incolaeque abducti in servitutem. (Diod. Sic. 15, 79., Paus. 9, 15.) — de Arcadiae urbe Orchomeno v. 605.

512. hos et inter Argonautas et procos Helenae memorat Apollod. p. 83. et 321. ed. H. occisus est a Deïphobo Ascalaphus ν', 518.

οὓς τέκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο,
παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,
Ἄρηϊ κρατερῷ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ.
τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
*υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
Κρῖσάν τε ζαθέην, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα,
οἵ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο,
οἵ τ' ἄρα πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,

513. *Ἄκτορος.* qui fuit Ergini ex Azeo nepos. cf. H.

514. *αἰδ.* αἰδοῦς ἀξία καὶ τιμῆς. (Juno de se ipsa ξ', 210: *αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.* cf. σ', 386 etc.) *ὑπ. εἰσ.* εἰς τὸ δίστεγον ἐλθοῦσα, τὸ καλούμενον γυναικωνίτης (γυν-ην.). οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ταῖς γυναιξὶν ὑπερῴους τοὺς θαλάμους (et quidem in postica parte aedium. *Ex H.*) κατεσκεύαζον ὑπὲρ τοῦ δυσεντεύκτους αὐτὰς εἶναι.

516. *ἐστ.* ἔστειχον, a στιχᾶσθαι. Sch.: ἐν τάξει παρεγένοντο.

517. Schedius, Perimedis fil., et ipse Phocensis, commemoratur ο', 515. utrumque interfecit Hector. cf. ρ', 306, 7. *Ex H.*

518. *Ἰφίτου* media producta, ut *Ἀμφιος* 830, ε', 612., *ἱστίη* Odyss. ξ', 159., *Ἑστίην* Hesiod. Theog. 454. cf. 573, 588, ann. ad α', 193. et Aeschyl. Suppl. 38. malebat tamen Bentlejus *υἷες Ϝιφιτόφι*, ut *Ἰλιόφι* pro *Ἰλίου*, vereorque sane ne usus iste producendae vocalis brevis potissimum ad initia hexametrorum pertineat, ubi incertiore pede insistit rhythmus. sed scripserim potius *υἱέες Ἰφιτίδαι* (θ', 128.) *μ. Ν.*, qua forma loquendi 54. dixit *Νεστορέῃ παρὰ νηῒ Πυλοιγενέος βασιλῆος* pro *Νέστορος*. adscriptum fuerit *Ἰφίτου* ab explicatore. cf. 731. „genuit Sisyphus, Aeoli fil., Ornytum, hic Phocum, hic Ornytionem, cujus fil. fuit Naubolus, Iphiti pater. sic Scholl. B, L. Panopeum incoluerunt.“ *Ex H.* Argonauta fuit Iphitus: Apoll. Rhod. 1, 207.

519. *Κυπ.* Strabo 9, 3. p. 648 A: δέχονται διττῶς· οἱ μὲν ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, οἱ δὲ παρωνύμως κώμην ὑπὸ τῇ Λυκωρείᾳ. (in summo Parnasso.) Steph. Byz.: *Κυπάρισσος, πόλις ἐν Παρνασσῷ κατὰ τοὺς Δελφούς.* Dicaearchus: *ἐν τῇ μεσογείᾳ δ' ἐστὶ Κυπάρισσος πόλις.* antiquitus Eranon appellatum fuisse hunc locum tradidit Steph. l. c.; qui locus non videtur superstes fuisse aevo Homerico. v. H, Cellar. 1. 1126, 7. etc. — *Πυθ.* vetus nomen Delphorum. Strab. l. l. p. 639, 641, 2., Paus. 10, 6. et 7., Mannert. 8. p. 161. seqq., Wachsmuth. *hellen. Alterthumsk.* 2. p. 262.

520. de *Crissa* et *Daulide* adeundi Strabo et Paus., qui Crissam Homero dictam, quae post Cirrha fuit, prope sinum Crissaeum et *Πλειστὸν* fluvium, diserte docet 10, 37. (v. tamen Mannert. p. 148. seqq.); qua urbe excisa ob avaritiam atque impietatem, jussu Amphictyonum, a Clisthene et Solone, Cirrhaeus campus (*ἡ Κιῤῥαία*) Apollini consecratus est. *Daulidem*, a Thracibus olim habitatam (Thuc. 2, 29.), cujus arcem arduam Romani non expugnarunt (Liv. 32, 18.), rex olim Tereus (Apollod. 3, 13 etc.) nobilitavit; *Panopeum* Tityus, ab Apolline percussus, dum Latonae vim inferre conatur (Paus. 10, 4., E etc.). dicta urbs postea *Phanoteus* (Strab. 9. p. 648 B.), quam tenuisse H putat Epeum, qui equum ligneum fabricatus est, Panopei fil., Phoci nepos. sed v. ρ', 307.

521. *Anemoria* edito loco in confiniis Phocidis et Delphorum (Strab. 9, p. 648 B.: ὅριον δ' ἦν ὁ τόπος οὗτος Δελφῶν καὶ Φωκέων, ἡνίκα ἀπέστησαν τοὺς Δελφοὺς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ συστήματος τῶν Φωκέων Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐπέτρεψαν καθ' αὑτοὺς πολιτεύεσθαι.), dicta quoque *Ἀνεμώλεια*. cf. Steph., E, Scholl. — *Hyampolis* (quam incolae Hysampolin appellasse ait E et Schol. A) ab Hyantibus ex Boeotia profugis condita est in angustiis, quibus e Thessalia et Locride Epicnemidiorum aditur Phocis. v. Sch., Herod. 8, 27., Strabo l. c., Steph., Paus. 10, 35. et, horum qui scrinia compilavit, E. *acri subnixam scopulo* dixit Stat. Theb. 7, 345., ut Cellar. ann. 1. p. 1131.

522. sequ. *οὗτοι Ἐπικηφίσιοι λέγον-*

οἵ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῇς ἔπι Κηφισοῖο·
τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
οἱ μὲν Φωκήων στίχας ἵστασαν ἀμφιέποντες·
Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
ἀλλὰ πολὺ μείων (ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ,
ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς)·
οἳ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε, Καλλίαρόν τε,

ται, ὑπὸ δέ τινων Παραποτάμιοι. (Strabo 9, 3. p. 649.: *Παραποτάμιοι δ' εἰσὶ κατοικία τις ἐπὶ τῷ Κηφισσῷ ἱδρυμένη, πλησίον Φανοτεῦσι καὶ Χαιρωνεῦσι καὶ Ἐλατείᾳ* etc.) *ὁ δὲ Κηφισσὸς ποταμός ἐστι τῆς Φωκίδος, ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ Λιλαίας, ὥς φησιν Ἡσίοδος· ὅς τε (ὅστε) Λιλαίηθι προρέει* (ap. E et hymn. in Apoll. 241. *Λιλαίηθεν προχέει*) *καλλίῤῥοον ὕδωρ.* Sch. itidem de hoc Cephisso, qui Phocidem pererrans in Boeotiam tendit versus Copaïdem, Hesiodus ap. Strab.: *ὅς παρὰ Πανοπίδα Γλήκωνά τ' ἐρυμνὴν καὶ δὲ* (*καδδὲ*) *δι' Ὀρχομενοῦ εἱλιγμένος εἶσι δράκων ὥς.* alia hujus nominis flumina geographus commemoravit in Attica, Salamine, Sicyone, Scyro, Argis, et fontem Apolloniae prope Epidaurum. Paus. 10, 33, 4.: *γῆ δὲ διακεκριμένως ἀρίστη τῆς Φωκίδος ἐστὶν ἡ παρὰ τὸν Κηφισσὸν καὶ φυτεῦσαι, καὶ σπείρειν, καὶ ἀνεῖναι νομὰς, καὶ γεωργεῖται ταῦτα μάλιστα τῆς χώρας* etc. idem ib. 2.: *Λίλαιαν δὲ τῶν καλουμένων Ναΐδων καὶ θυγατέρα εἶναι τοῦ Κηφισσοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς νύμφης τὸ ὄνομα τεθῆναι τῇ πόλει, φασί· καὶ ὁ ποταμὸς ἐνταῦθα ἔχει τὰς πηγάς· ἄνεισι δὲ ἐκ τῆς γῆς οὐ τὰ πάντα μεθ' ἡσυχίας, ἀλλ', ὡς τὰ πλείω συμβαίνει, μεσούσης μάλιστα τῆς ἡμέρας παρέχεται φωνὴν ἀνερχόμενος· εἰκάσαις δ' ἂν μυκωμένῳ ταύρῳ τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος. ἔχει δὲ ἡ Λίλαια, καὶ πρὸς τὰς τοῦ ἔτους ὥρας μετοπώρου καὶ ἐν θέρει καὶ ἦρος ἐπιτηδείως, τὸν δὲ χειμῶνα μὴ ὁμοίως ἤπιον γίνεσθαι κωλύει τὸ ὄρος ὁ Παρνασσός.* vidit Lilaeae Paus. theatrum, forum, balnea, templaque Apollinis et Dianae cum statuis *ἐργασίας Ἀττικῆς καὶ τῆς Πεντέλησι λιθοτομίας.*

525, 6. *στίχας. τάξεις.* (*ἕστασαν*, p. *ἔστησαν.* v. H et Th. p. 316.) *ἀμφ. περὶ αὐτὸν* (*αὐτῶν*) *ἐνεργοῦντες καὶ ἐπιμέλειαν ἔχοντες. ἔμπλην. πλησίον.* (*ἅπαξ λεγόμενον* Homero. W.) *ἐπ' ἀρ. ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους.* (ad sinistram Boeotorum stabant in acie. cf. H.) *θωρ. καθωπλίζοντο.* Sch.

527. *Λοκρῶν.* qui postea Opuntii et Epicnemidii vocati sunt; alii vero ad occidentem versus Ozolae et horum in Italia coloni Epizephyrii. Strabo 9, 4. p. 287. de Locride: *διῄρηται δίχα. τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστιν οἱ πρὸς Εὔβοιαν Λοκροὶ* (535.), *οἳ σχίζονται ἐφ' ἑκάτερα τοῦ Δαφνοῦντος. ἐπεκαλοῦντο δ' οἱ μὲν Ὀπούντιοι ἀπὸ τῆς μητροπόλεως, οἱ δ' Ἐπικνημίδιοι ἀπὸ ὄρους τινὸς Κνημίδος* etc. cf. Cellar. 1. p. 1115 seqq. et geographos. gens haec quoque stirpis Aeolicae, fortis, sed paulo rudior, de qua U conferri jussit Wachsmuthii *hellen. Alterth.* 1., 1. et 2, 2. — *Oïleus*, rex Locrorum, inter Argonautas fuit: Apollon. 1, 74. etc. — *ταχύς.* laus heroum, ut *ποδάρκης.* cf. ann. ad 533. v. *Θρόνιον.*

528. *οὔτι — Αἴας.* v. *γ'*, 225 — 227., Paus. 1, 35. Sch.: *οὐ τηλικοῦτος τῷ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ τῇ δυνάμει.*

529. sequ. *λιν.*, ut Amphius Trojanus 830. linteis loricis utebantur sagittarii, quales fuerunt hic Ajax et Locri. v. *ν'*, 712. seqq. neque enim *ἐγχείη* intelligenda est *ἡ διὰ δόρατος μάχη*, ut ait Sch., sed generatim armorum et belli peritia. Ap.: *ἔγχος· δόρυ, ἀπὸ τοῦ ἐν χειρὶ εἶναι.* cf. E, Schol. Soph. Oed. R. 166, Aristoph. Av. 1622, Schn. v. *ἔγχος.* — *ἐκ. ἐκεκόσμητο, ἐνίκα.* Sch. *κάζειν* est *κοσμεῖν, κάζεσθαι* velut *κόσμῳ νικᾶν τινα.* cf. H ad *ν'*, 431. — *Παν. κ. Ἀ.* h. e. universos Graecos. v. ann. ad 404.

531. *Κῦνον.* Opuntiorum navale, ex adverso Euboeae: Strab. 9. p. 650., Steph. Byz. dictus ibi vixisse Deucalion, cujus fabulae proxime ad Locros spectant. notior est *Opus*, *Ὀπόεις*, *Ὀποῦς*, vel Pindarico carmine, Olymp. 9., Patrocli patria *σ'*, 326., qui est *Opuntius heros. Calliarus* Strabonis aetate non

Βῆσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινὰς,
Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο
Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
Οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες,
Χαλκίδα τ', Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἱστίαιαν,

amplius habitata fuit, p. 652 B. (quod oppidum Epicnemidiorum ditioni attribuit Cellar. 1. p. 1120.) *Ex H.*

532. *Βῆσαν.* ita pars codicum, more prisco; pars *Βῆσσαν*, ut variari solet in hoc genere. Sch.: *οὕτως ὠνόμασται διὰ τὸ σύμφυτον εἶναι τὸ χωρίον. πάντες γὰρ οἱ σύνδενδροι τόποι, καὶ μάλιστα τῶν ὀρῶν, βῆσσαι λέγονται.* Strabo 9, 4. p. 293.: *Καλλίαρος μὲν οὐκέτι οἰκεῖται· ἑξῆς δὲ Βῆσσά τι πεδίον* etc. — *Σκάρφη* etiam *Σκάρφεια* vocatur, et ap. Latinos Scarphea seu Scarphia. v. Cellar. 1. p. 1118, 9. Steph.: *Σκάρφεια, πόλις Λοκρίδος, τῶν Θερμοπυλῶν ἐγγύς.* Strabo l. c.: *Σκάρφεια, σταδίοις ὑπερκειμένη τῆς θαλάσσης δέκα, διέχουσα δὲ τοῦ Θρονίου τριάκοντα.* cf. ann. ad 497. — Sch.: *Αὐγ. — οὐκέτι οἰκεῖται.* H: „de *Augiis* nihil memoratur, nisi quod et alterae *Αὐγειαὶ* Laconicae fuere (583.), serius *Αὐγαῖαι* dictae; at Locrensium urbs prorsus interierat. ita accipiendus Strabo 8. p. 560 B. cf. Paus. 3, 21. p. 264." *ἐρατ. ἐπεράστους, καλὰς, καὶ ἐπιθυμίας ἀξίας.* Sch. *amoenas.*

533. *ἡ δὲ Τάρφη κεῖται ἐφ' ὕψους, διέχουσα σταδίους εἴκοσι, χώραν δ' εὔκαρπον καὶ εὔδενδρον ἔχει· ἤδη γὰρ καὶ αὕτη ἀπὸ τοῦ δάσους ὠνόμασται.* (Sch.: *οὕτως ὠνόμασται διὰ τὴν δασύτητα τῆς ὕλης. τάρφεα γὰρ τὰ συνεχῆ. — τὰ πυκνὰ*, inquit E.) *καλεῖται δὲ νῦν Φαρύγαι· ἵδρυται δ' αὐτόθι Ἥρας Φαρυγαίας ἱερὸν, ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις τῆς Ἀργείας. καὶ δὴ καὶ ἄποικοί φασιν εἶναι Ἀργείων.* Strabo p. 652. et ib.: *μετὰ δὲ εἴκοσι σταδίους ἀπὸ Κνημίδων λιμὴν, ὑπὲρ οὗ κεῖται τὸ Θρόνιον ἐν σταδίοις τοῖς ἴσοις κατὰ τὴν μεσόγαιαν.* (etiam e Livio notum. alterum Thronium erat in Epiro a Locris Troja redeuntibus conditum. Paus. 5, 22. H. Locrorum Epicnem. metropolis. Eurip. Iph. A. 221.: *Λοκρὰς δὲ τοῖσδ' ἴσας ἄγων ναῦς Ὀϊλέως τόκος, κλυτὰν Θρονιάδ' ἐκλιπὼν πόλιν.*) *εἶθ' ὁ Βοάγριος ποταμὸς ἐκδίδωσιν, ὁ παραῤῥέων τὸ Θρόνιον· Μάνην δ' ἐπονομάζουσιν αὐτόν. ἔστι δὲ χειμάῤῥους, ὥστ' ἀβρόχοις ἐμβαίνειν τοῖς ποσὶν, ἄλλοτε δὲ δίπλεθρον ἴσχειν πλάτος.* Liv. 36, 20.: *decem naves regiae ad Thronium in sinu Maliaco stabant.* cf. Cellar. 1. p. 1119., Mannert. 8. p. 128.

535. *πέρην Εὐβοίης*, *ex adverso sive e regione Euboeae.* sic Paus. 10, 8.: *πέμπουσι δὲ καὶ Λοκροὶ, οἵ τε καλούμενοι Ὀζόλαι, καὶ οἱ πέραν Εὐβοίας, ἕνα ἑκάτεροι*, qui scriptor hunc usum *τοῦ πέραν* frequentat, ut ostendit Buttmann. *Lexil.* II, 69. Aeschyl. Ag. 172.: *Χαλκίδος πέραν ἔχων Παλιῤῥόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις* etc. male interpres: *Locrensium, qui habitant ultra sacram Euboeam.*

536. de Euboea, *νήσῳ μεγάλῃ τε καὶ εὐδαίμονι, οὐκ ἐλάσσονι Κύπρου*, ut ait Aristagoras ap. Herod. 5, 31., v. Strabo 10, 1. et geographi; de cultu autem ibi Apollinis, Dianae et Neptuni praeter eosdem C. O. Müller. *Gesch. hell. St.* 2. p. 263., 369. et Wachsmuth. *Hell. Alterth.* 2, 2. — *μένεα πν.*, *robur spirantes*, strenui. cf. *γ'*, 8, *λ'*, 508 etc. — H.: „Fuere *Abantes* origine Thracica, ab Abis Phocidis profecti, ut ex Aristotele prodit Strabo 10. princ. (paulo aliter Strabo, cujus haec sunt verba: *Εὔβοιαν γοῦν εἰπὼν ὁ π. τοὺς ἀπ' αὐτῆς Εὐβοέας οὐδέποτε εἴρηκεν, ἀλλ' Ἄβαντες ἀεί. — φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς Θρᾷκας ὁρμηθέντας ἐποικῆσαι τὴν νῆσον, καὶ ἐπονομάσαι Ἄβαντας τοὺς ἔχοντας αὐτήν· οἱ δ' ἀπὸ ἥρωός φασι, καθάπερ καὶ Εὔβοιαν ἀπὸ ἡρωΐνης. Editor.*) insulam tamen insederant alii quoque advenae Pelasgicae stirpis, in his Dryopes (Paus. 4, 34. p. 366.), qui Styra; etiam Arabes, Cadmi comites (Strab. 10. p. 685 C.). postea immigrarunt in Euboeam Hellenes diversarum stirpium, Aeolicae inprimis et Ionicae, hujus tamen potissimum; cumque Ionibus ita permixti sunt Abantes, ut horum nomen exoleverit. colligas haec ex iis, quae ap. Herod. 1, 146. leguntur. itaque Abantes habentur inter populos Ionicae stirpis, qui Ionum nomine non utuntur."

537. Steph. v. *Χαλκίς*: *Χαλκίδ' Ἐρέτρειάν τε.* „ex urbibus Euboeae clario-

Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
οἵ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον,
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὄζος Ἄρηος,
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο θοοὶ, ὄπιθεν κομόωντες,
αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσιν
θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν.
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη

res *Chalcis* et *Eretria;* ista quidem coloniarum numero et institutis (v. Opusc. vol. 2. p. 266.); haec schola Eretriensi a Menedemo condita. (etiam Aristoteles Chalcide vixit et diem obiit. Strab. 10, 1. *Ed.*) *Histiaea* postea Oreus fuit, in extrema insulae parte boreali." H. Steph.: *Ὠρεὸς, πόλις Εὐβοίας.* — vox *Ἱστίαιαν* *ι* medio liquescente (*Histjaian*) pronuntianda est, ut altero in *Αἰγυπτίας ι'*, 382. cf. Th. p. 180. et *Ἱστίαιαν* et *Ἑστίαιαν* habet Steph. Byz. *πολυστ.*, annotante K., ut Theognis 782.: *ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον.* cf. Eurip. Schol. ad Phoen. 235. et ibi Valck.; item annotata de Carysto. v. sequ.

538. *Cerinthus* ad littus orientale (imo boreale. U.) sita: Strabo 10. p. 684, B. *Dium* circa Oreum: ibid. A. epitheton *αἰπὺ* declarat, in alto loco sitam fuisse. (*ἄκρον* vocat Ptol. Strabo l. c. *ἔστι δὲ τῷ Ὠρεῷ τούτῳ τό τε Κήναιον πλησίον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τὸ Δῖον* etc.) *Carystus* a marmore et amianto (etiam vino. *Ed.*) nobilis (in australi parte insulae: Cellar. p. 1252. *Ed.*): ibid. B., Steph. Byz. h. v. — *Styra*, *τὰ Στύρα*, vicina Carysto: v. ibid. H. plura Hom. alibi commemorat insulae hujus loca, velut Aegas *θ'*, 203., *ν'*, 21., Odyss. *ε'*, 381., Geraestum, Neptuni templis clarum utrumque, Geraestum etiam portu (Odyss. *γ'*, 177. sequ.), et Oechaliam 596, 730.

540. *ὄζος Ἄρηος* antiquo sermone *vir fortis* est, ut 663., 704. et alias: nam filius quidem Elephenor non Martis vocatur, sed Chalcodontis; sed permixta haec fuere nonnunquam, ut H annotavit, et in fabulas abiere, velut Actoris filiorum genus ad Neptunum refertur *λ'*, 750.

541. *Chalcodontem* illum Amphitruo interfecit in proelio Thebanorum cum Euboeensibus, Pausania teste 9, 19.

542. *θοοὶ*, *celeres*, *acres*, non *fortes* generatim, ut placet Buttmanno *Lexil.* II, 74, 3., ubi agit de his et similibus Homeri locis *ε'*, 430, 536, 571, *π'*, 496.; quod eo magis mireris, quo minus fugit virum sagacissimum, non modo corporis, sed etiam mentis consiliique celeritatem, seu bono seu malo sensu, significari hoc vocabulo, ut germanico *rasch.* — Sch.: *ὄπ. κομ. τὰ ὀπίσω μέρη τῆς κεφαλῆς κομῶντες ἀνδρείας χάριν. ἴδιον δὲ τοῦτο τῆς τῶν Εὐβοέων κουρᾶς τὰς ὄπισθεν τρίχας βαθείας ἔχειν.* causam a pugna Abantum cum Curetibus, in qua hi coma istos in fronte promissa apprehensos ceciderant, repetiere vett. v. praeter Sch. E, Strab. 10. p. 913 C., Plut. Thes. p. 2. F., 3. A. *Ex H.*

543. *μεμ. — στήθεσσιν.* h. e. pugna stataria proeliantes, secus ac Locri *ν'*, 713. *ὀρεκτ. μελ.*, ut *ἔγχει ὀρεξάσθω δ'*, 307. Strabo 10. p. 688.: *διττὴ γὰρ ἡ τῶν δοράτων χρῆσις, ἡ μὲν ἐκ χειρὸς, ἡ δ' ὡς παλτοῖς. καθάπερ καὶ ὁ κοντὸς ἀμφοτέρας τὰς χρείας ἀποδίδωσι· καὶ γὰρ συστάδην χρώμεθα, καὶ κοντοβολοῦντες· ὅπερ καὶ ἡ σάρισσα δύναται, καὶ ὁ ὑσσός.* — Sch.: *μελ. δόρασιν ἀπὸ μελίας ξύλου γενομένοις.* velut Achillis *χ'*, 328., Herculis Scut. Herc. 420. etc. Ovid. Met. 5, 142.: *nam Clytii per utrumque gravi librata lacerto* Fraxinus *acta femur.*

546 — 557. locus nobilissimus, quo gloriari solebant Athenienses. W.

547. *δῆμον*, *populum*, ut *Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ π'*, 437. et *Τρώων ἐνὶ δήμῳ* Odyss. *α'*, 237. *δήμους*, qui postea dicebantur Atticae, Hom. ignorat. *Erechtheus*, Pandionis fil., sextus Atheniensium rex, victoria ex Eumolpo, Thracum rege, reportata maxime inclaruit. Terrae filium dicit hoc noster (*τέκε δὲ ζείδωρος Ἄρουρα*), h. e. *αὐτόχθονα*, ut Cecropem Apollod. 3, 14, 1.; eundemque ab ipsa Minerva educatum, et post mortem pro heroë cultum, deae *σύνναον.* (549.) v. Herod. 8, 55, Paus. 1,

θρέψε, Διὸς θυγάτηρ (τέκε δὲ ζείδωρος Ἄρουρα),
κὰδδ' ἐν Ἀθήνῃς εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ
(ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν),
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.
τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ
κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας·
Νέστωρ οἶος ἔριζεν, ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν.
τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
*[στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.]
Οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,

26. idem Paus. 1, 5, 2.: *Ἐρεχθεύς τέ ἐστιν ἐν τοῖς ἐπωνύμοις* (*ἥρωσιν ἐπωνύμοις, ἀφ' ὧν Ἀθηναίοις ὕστερον τὰ ὀνόματα ἔσχον αἱ φυλαί.* ib. 1.), *ὃς ἐνίκησεν Ἐλευσινίους μάχῃ, καὶ τὸν ἡγούμενον ἀπέκτεινεν Ἰμμάραδον τὸν Εὐμόλπου.*

548. *ζείδωρος. ἡ τὸ ζῆν δωρουμένη γῆ.* Ap. sic etiam Hesych.; item Etym., qui tamen et alteram notationem a *ζειᾷ* profert. ad Venerem hoc epitheton transtulit Empedocles ap. Plut. Erot. p. 756, E. *Ex H.*

549. Erechtheum Athenis in aede sua collocasse dicitur Minerva, h. e. effecisse, ut ejus simulacrum in sacello quodam ejus templi dedicaretur. deinde proprio Erechtheus templo honoratus est, contiguo Minervae Poliadis, quod templum memoravit Herod., vidit Paus. ll. cc., cujusque etiamnum vestigia superesse putant, sed ad Pericleum aevum referenda. v. H ad Apollod. p. 845. ipse Hom. Odyss. *η'*, 81 Minervam Erechthei aedem Athenis subiisse ait, in quo sacrum heroï periodicum fieri solitum esse significat 550. et sequ. cf. H. h. l. et Herod. 5, 82. — *πίονι. ἀντὶ τοῦ πλουσίῳ καὶ εὐδαίμονι.* Sch. Parthenone in arce Athenarum. v. Paus. 1. c. 24. etc.

550. *μίν*, Erechtheum heroëm. — Sch.: *ἀρν. ἀρνοῖς, κριοῖς.*

552. *Πετεῶο* pro *Πετεῶ*, a *Πετεῶς*, secundum Herodianum. alii aliter: v. H, Matth. §. 70, 1., Th. p. 247. etc. simile *Πηνελεῶο ξ'*, 489. cf. *δ'*, 327 etc. — „Thesei filii Acamas et Demophoon, quos seriores in rebus Trojanis memorant, ab Homero ignorantur. Menestheus genus ducebat ab Erechtheo per Orneum, Petei patrem. exularant pater et filius Athenis, ejecti sive ab Aegeo, sive a Theseo. Paus. 10, 35., E p. 284. extrema. mox Menestheus redux Theseo successit, et in reditu a Troja mortuus Demophoontem successorem habuit. Plut. Theseo extr.“ *Ex H.*

554. *κοσμ. διατάξαι, καθοπλίσαι.* Sch. *ἵππους. ἱππεῖς*, h. e. de curru pugnantes, quod genus belli equestris usitatum fuit isto seculo. — *ἀσπ. ἀσπιδοφόρους, ὁπλίτας.* v. Schol. Thuc. 2, 41., p. 630. Duker. ed. *π'*, 167.: *ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. Ex H.*

558. putide dictum *στῆσε δ' ἄγων*, vereorque ne ponendum sit *στῆσε δ' ἀγῶν'.* v. *ψ'*, 23, 258, Schn. v. *ἀγών.* Quintil. 5, 11, 40.: *neque est ignobile exemplum, Megareos ab Atheniensibus, cum de Salamine contenderent, victos Homeri versu; qui tamen ipse non in omni editione reperitur, significans, Ajacem naves suas Atheniensibus junxisse.* Strabo 9, 1.: *καὶ νῦν μὲν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι τὴν νῆσον· τὸ δὲ παλαιὸν πρὸς Μεγαρέας ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἔρις περὶ αὐτῆς, καί φασιν οἱ μὲν Πεισίστρατον, οἱ δὲ Σόλωνα, παρεγγράψαντα ἐν τῷ νεῶν καταλόγῳ μετὰ τὸ ἔπος τοῦτο Αἴας — νῆας ἐξῆς τοῦτο στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες, μάρτυρι χρήσασθαι τῷ ποιητῇ τοῦ τὴν νῆσον ἐξ ἀρχῆς Ἀθηναίων ὑπάρξαι.* — plura in hanc rem dixerunt H, W, U.; hoc non dixerunt, quod vere dici posse arbitror, inutilem esse hunc versum, scribendumque, junctis duobus superioribus: — *ἕποντο· Αἴας δ' ἐκ Σαλ.* etc., ut possit intelligi *τῷ δ' ἄγεν* etc., *adduxit illi*, Menestheo; quanquam ne id quidem fieri necessarium est. omisit versum Vratisl. b.; Cantabr. ap. Bentlejum in margine adscriptum habet.

559. *Ἄργος.* urbem, non regionem. Argis, quod Danai posteri usque ad Per-

Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροιζῆν', Ἠϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν,

seum tenuerant, postquam ad ejus abnepotem Adrastum rediisset, quem excepit filius Aegialeus, hoc mortuo Diomedes, ejus ex sorore nepos, regnavit. interea Pelopidarum regnum Mycenis, quas, Eurystheo in pugna adversus Athenn. caeso, Atreus occupavit, opibus insigniter auctum Argivorum gloriam obscuraverat, ita ut jam altero a Mycenis et Lacedaemone loco haberetur Argos. Junoni haec urbs dicata fuit, quam *caram* illa vocat ap. Virg. Aen. 1, 24.: unde *ΗΡΑ ΑΡΓΕΙΑ*, *Juno Argiva*, in monumentis. de *Heraeo* dicetur ad 569. — *Tirynthem τειχιόεσσαν* dixit propter muros a Cyclopibus conditos: v. Strab. p. 572., Paus. 2, 25. Sch.: *τειχ. τὴν καλῶς τετειχισμένην. ἐπεὶ δοκεῖ ὑπὸ Κυκλώπων τετειχίσθαι.* iterum vox legitur inferius 646. — *Ἠϊόνες* Mycenaeorum navale fuit, Strabonis aevo deletum; *Mases*, oppidum olim Argolidis, Hermionensium, teste Paus. 2, 36. mirum Straboni quoque visum est p. 577. B. C., insulae subjungi oppidum in continente. *Tirynthem* et *Aeginam* tum Argivis paruisse, ex Homero discimus. *Ex H.*

560. *Ἑρμ.* vocatur etiam *Ἑρμιὼν* ap. Scylacem p. 20., Polybium et Eurip. Herc. fur. 579. Herod. 8, 73.: *Δρυόπων δὲ Ἑρμιόνη τε καὶ Ἀσίνη ἡ πρὸς Καρδαμύλῃ τῇ Λακωνικῇ.* et ib. 43.: *οἱ δὲ Ἑρμιονέες εἰσὶ Δρύοπες ὑπὸ Ἡρακλέος τε καὶ Μηλιέων ἐκ τῆς νῦν Δωρίδος καλεομένης χώρης ἐξαναστάντες.* Strabo 8, 6: *Ἑρμιόνη δ' ἐστὶ τῶν οὐκ ἀσήμων πόλεων, ἧς τὴν παραλίαν ἔχουσιν Ἁλιεῖς λεγόμενοι θαλαττουργοί τινες ἄνδρες. παρ' Ἑρμιονεῦσι δὲ τεθρύλληται, τὴν εἰς ᾅδου κατάβασιν σύντομον εἶναι· διόπερ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον. Δρυόπων δ' οἰκητήριόν φασι καὶ τὴν Ἀσίνην.* — fuerunt autem duae urbes nomine Hermiones. veterem, fanis quibusdam, in his Neptuni, Minervae, Solis, Cereris, et luco Gratiarum, exceptis, eversam tradit Paus. 2, 34.; novam vero 4 stadiis a promontorio, in quo Neptuni fanum erat, sitam. cf. Cellar. 1. p. 1211., et quos adhiberi jussit U, C. O. Müller. Aeginetic. p. 33. et Wachsmuth. *hellen. Alterth.* 2, 2. p. 183. *Asines* ruinas in littore vidit Paus. 2, 36. diruerant ipsi Argivi bello civili.

561. de *Troezene* geographus l. c.: *Τροιζὴν δ' ἱερά ἐστι Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ καὶ Ποσειδωνία ποτὲ ἐλέγετο, ὑπέρκειται δὲ τῆς θαλάττης εἰς πεντεκαίδεκα σταδίους, οὐδ' αὐτὴ ἄσημος πόλις.* (cf. Mannert. 8. p. 660. etc.) — *Ἠϊόνες δὲ κώμη τις ἦν, ἣν ἐρημώσαντες Μυκηναῖοι ναύσταθμον ἐποίησαν· ἀφανισθεῖσα δ' ὕστερον οὐδὲ ναύσταθμόν ἐστιν.* — *ἡ Ἐπίδαυρος δ' ἐκαλεῖτο Ἐπίκαρος· φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης κατασχεῖν αὐτὴν Κᾶρας, ὥσπερ καὶ Ἑρμιόνην, τῶν δ' Ἡρακλειδῶν κατελθόντων Ἴωνας αὐτοῖς συνοικῆσαι, τοὺς ἐκ τῆς Ἀττικῆς τετραπόλεως συνεπομένους εἰς Ἄργος. καὶ αὕτη δ' οὐκ ἄσημος ἡ πόλις, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἀσκληπίου θεραπεύειν νόσους παντοδαπὰς πεπιστευμένου, καὶ τὸ ἱερὸν πλῆρες ἔχοντος ἀεὶ τῶν τε καμνόντων, καὶ τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ θεραπεῖαι, καθάπερ ἐν Κῷ τε καὶ Τρίκκῃ. κεῖται δ' ἡ πόλις ἐν μυχῷ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, τὸν παράπλουν ἔχουσα σταδίων πεντεκαίδεκα, βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς θερινάς· περικλείεται δ' ὄρεσιν ὑψηλοῖς μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν, ὥστ' ἐρυμνὴ κατασκεύασται φυσικῶς πανταχόθεν.* inde prius per Graeciam sparsum Aesculapii cultum Romani arcessiverunt, Sibyllae libris moniti. Liv. 10. extremo. *ἱερὰν Ἐπίδαυρον* dixit Plut. Pericle p. 171.

562. de insula *Aegina* Strabo 8, 6. p. 576.: *ὅτι μὲν οὖν τῶν σφόδρα γνωρίμων ἐστὶν ἡ νῆσος, τί δεῖ λέγειν; ἐντεῦθεν γὰρ Αἰακός τε λέγεται, καὶ οἱ ὑπ' αὐτόν· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ καὶ θαλασσοκρατήσασα καὶ περὶ πρωτείων ἀμφισβητήσασά ποτε πρὸς Ἀθηναίους ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ κατὰ τὰ Περσικά. — ἐπῴκησαν δ' αὐτὴν Ἀργεῖοι, καὶ Κρῆτες, καὶ Ἐπιδαύριοι, καὶ Δωριεῖς· ὕστερον δὲ κατεκληρούχησαν τὴν νῆσον Ἀθηναῖοι· ἀφελόμενοι δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Ἀθηναίους τὴν νῆσον ἀπέδοσαν τοῖς ἀρχαίοις οἰκήτορσιν. ἀποίκους δ' ἔστειλαν Αἰγινῆται εἴς τε Κυδωνίαν τὴν ἐν Κρήτῃ, καὶ εἰς Ὀμβρικούς. Ἔφορος δ' Αἰγίνῃ ἄργυρον πρῶτον κοπῆναί φησιν ὑπὸ Φείδωνος·* (regis Argivorum, qui vixisse

τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φώς,
Μηκιστῆος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος·
ξυμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
ἀφνειόν τε Κόρινθον, ἐϋκτιμένας τε Κλεωνὰς,
Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,

fertur circa annum ante Chr. nat. 900. Potter. Archaeol. 3, 72. seqq., Donndorf. *Gesch. d. Erfind.* vol. 6. p. 148. Aelian. V. H.: *καὶ πρῶτοι [Αἰγινῆται] νόμισμα ἔκοψαν τὸ καὶ ἐξ αὐτῶν κληθὲν νόμισμα Αἰγιναῖον.) ἐμπορεῖον γὰρ γενέσθαι διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας, τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς· ἀφ' οὗ τὸν ῥῶπον Αἰγιναίαν ἐμπολὴν λέγεσθαι.* cf. inprimis C. O. Mülleri Aeginetica, Berol. 1817.

563. *Διομήδης*. Tydei fil., regis Aetolorum. Apollod. 3, 7, 2., Hygin. fab. 81. etc.

564. *Sthenelus*, etiam ipse ex Epigonis (δ', 406.) procisque Helenae, Diomedis auriga (δ', 367.).

565. *Εὐρ*. Talai nepos, ut Sthenelus. „factio Talaidarum seu Talaonidarum Argis superior tandem facta erat Oiclidis, ut ex Pindaro discimus Nem. 9, 32. sequ. partes ei dedit Polygnotus in Trojae excidio: v. Paus. 10, 25.“ *Ex H.*

566. perperam libri *Μηκιστέως*, Bentl. *Μηκιστέος*. v. α', 489.

568. *ὀγδ*. *ὀγδοήκοντα*. Sch.

569. *Μυκήνας*. Agamemnonis regiam *πολύχρυσον* (η', 180., λ', 46., Od. γ', 305.). *dites Mycenas* dixit Horat. Od. I, 7, 9. cf. Eurip. Iph. T. 461. et ann. ad Phoen. 114. Strabo 8, 6.: *αἱ μὲν οὖν Μυκῆναι νῦν οὐκέτι εἰσίν. ἔκτισε δ' αὐτὰς Περσεὺς, διεδέξατο δὲ Σθένελος, εἶτ' Εὐρυσθεύς· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τοῦ Ἄργους ἦρξαν. Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθησάντων Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ.* (v. Eurip. Heracl.) — *αἱ δὲ Μυκῆναι μετέπεσον εἰς τοὺς Πελοπίδας, ὁρμηθέντας ἀπὸ τῆς Πισάτιδος, εἶτ' εἰς τοὺς Ἡρακλείδας καὶ τοὺς τὸ Ἄργος ἔχοντας. μετὰ δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀργεῖοι μετὰ Κλεωναίων καὶ Τεγεατῶν ἐπελθόντες ἄρδην τὰς Μυκήνας ἀνεῖλον, καὶ τὴν χώραν διενείμαντο.* 10 stadiis a Mycenis, Argos versus, seu 40 ab Argis in via Mycenas ducente, fuit *Ἡραῖον*, Strabone auctore, i. e. *Junonis fanum*, quod Mela in praecipuis Argeae monumentis numerat. v. Cellar. 1. p. 1216. etc.

570. *Κόρινθον* memorat h. l., sed *Ἐφύρην* ζ', 152., quod fuit urbis nomen antiquius. notant igitur vett. anachronismum; recentiorum autem nonnulli, in his H, locum insimulant; quod nolim, cum fieri possit, ut jam isto tempore nomen Corinthi in usum venire coeperit, velut Orei, non prorsus obsoleto nomine Histiaeae (Paus. 7, 26, 2., nec novum sit, dupliciter appellari ap. Hom. res et personas. v. ann. ad α', 403. certe *Κορινθόθι* legitur ν', 664., et opem Corinthios Agamemnoni tulisse ait Pindarus Ol. 13, 77. seqq., cum a partibus adversis item Corintho oriundus staret Glaucus. — Sch.: *ἀφνειόν. πλούσιον.* v. ann. ad α', 171. anguste Strabo 8, 6. p. 580.: *ὁ δὲ Κόρινθος ἀφνειὸς μὲν λέγεται διὰ τὸ ἐμπόρειον, ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ κείμενος, καὶ δυοῖν λιμένοιν κύριος* etc., quamvis dubitari nequit, jam antiquitus commercio maritimo floruisse urbem celeberrimam. — *Κλεωνάς*. Strabo l. c. p. 260.: *Κλεωναὶ δ' εἰσὶ πόλισμα ἐπὶ τῇ ὁδῷ κείμενον τῇ ἐξ Ἄργους εἰς Κόρινθον, ἐπὶ λόφου περιοικουμένου πανταχόθεν καὶ τετειχισμένου καλῶς, ὥστ' οἰκείως εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ τὸ ἐϋκτιμένας Κλεωνάς.* „Ovid. tamen *humiles* dixit *Cleonas* Met. 6, 417., non a situ, sed ab exiguitate paucitateque colentium. in saltu prope hoc oppidum immanis ille leo fuit, quem Hercules interfecisse dicitur. Claudian. lib. 1. in Ruf. 285.: *una Cleonaeum pascebat silva leonem.* cf. Sil. 3, 36., Senec. Herc. Oet. 189. seqq.“ E Cellario vol. 1. p. 1217. sequ.

571. *Ὀρν.* *κώμην Ἀργείας.* „erat urbs supra campum Sicyoniorum sita; deserta jam Strabonis aetate (8. p. 586.); Priapi olim templo clara. cf. E et Paus. 2, 25. *Araethyrea* autem in agro Phlia-

καὶ Σικυῶν', ὅϑ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,
οἵ ϑ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν
Πελλήνην τ' εἶχον, ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν,

sio fuit. migrarunt inde incolae Phliuntem, non longe ab ea conditam. Strabo l. c., Paus. 2, 12., Schol. Pind. Nem. 6, 71.“ H.

572. urbs *Sicyon* reducta a mari, olim potens et suis regibus usa, postea libera, deinde inter certamina civitatum nunc Atheniensibus adjuncta, nunc a Spartanis oppressa fuit. Thuc. 5, 81., Justin. 13, 5. quamvis sita erat in Achajae tractu, tamen aliquando certa pactione in Argolide censebatur. Paus. 8, 1.: *Σικυώνιοι ἔσχατοι ταύτῃ μοίρας τῆς Ἀργολίδος.* alio tempore Achaeorum fuit. Liv. 32, 19. ceterum haec civitas artificum ingenio nihil Corinthiis concessit. hinc adagii loco *ὑποδήματα Σικυώνια*, *Sicyonii calcei*, elegantiores quam ut gravi viro convenirent; quod Socratis exemplo egregie demonstravit Cic. 1. de Orat. cap. 54. *E Cellar.* 1. p. 1174. sequ. quae adjecta sunt de *Adrasto*, ita habe. in seditione adversus Talaum (v. 564.), mota ab Amphiarao, Adrastus, Argis fugiens, Sicyonem ad Polybum, avum maternum, venerat, cui mortuo in regno successit. Pind. Nem. 9, 25, 33., Herod. 5, 67, 68., Apollod. 1, 9, 13 cum nota, Paus. 2, 6. postea tamen redintegrata amicitia Adrastus Argos rediit. — *πρῶτα* pro *πρότερον.* (*quondam.* W.: „*vormals*, nicht *zuerst.*“) Ex H.

573. *Ὑπ.* post *Αἴγειραν* dictam, urbem templis et simulacris deorum cum aliis, tum Iphigeniae et Apollinis antiquis, claram, cum navali ad sinum Corinthiacum. Polyb. 4, 57., Paus. 7, 26, Cellar. 1. p. 1177. etc. de *ι* producto v. ann. ad 518. hujusmodi inprimis nomina feminina producere solent penultimam, quae *ει* fuisse olim videtur. v. Valck. ad Eurip. Phoen. 1475. *Ὑπερησείην* habent codd. Barocc. Eton. Lips. — Sch.: *Γονόεσσαν. Γονοῦσαν. ἔστι δὲ ἀκρωτήριον Πελλήνης.* sic etiam E. Paus. 2, 4, 4.: *ἐκ Γονούσης τῆς ὑπὲρ Σικυῶνος.* ad Sicyonis, non Pellenes, agrum pertinuisse annotavit Mannert. 8. p. 394. secundum Paus. 7, 26, 6.

574. Strabo 8, 7.: *μετὰ Σικυῶνα Πελλήνη κεῖται. — ἔστι δ' ἡ Πελλήνη στάδια ἑξήκοντα τῆς ϑαλάττης ὑπερκειμένη, φρούριον ἐρυμνόν. ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅϑεν καὶ αἱ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς καὶ ἆϑλα ἐτίϑεσαν ἐν τοῖς ἀγῶσι* (Pind. Ol. 9, 146. sequ.). *κεῖται δὲ μεταξὺ Αἰγίου καὶ Πελλήνης.* cf. Herod. 1, 145., Paus. 7, 26. et H. *Aegium*, ubi postea Achaeorum conventus habiti. noti incolae *Αἰγιεῖς* ex historicis: v. Paus. 7, 23. in templum *ὁμαγυρίου Διὸς* prope Aegium Agamemnon convocavit principes Graeciae ad deliberandum de bello Trojano. Paus. ib. c. 24.

575. *Αἰγ. οὕτως ἐκαλεῖτο παραϑαλασσία χώρα, ἤτοι πλευρὰ τῆς Πελοποννήσου ἡ παρατείνουσα ἀπὸ Σικυῶνος μέχρις Ἤλιδος.* Sch. „hoc nomine reliquas Achajae urbes (in his Aegas, de quibus v. *ϑ'*, 203.) complexus esse videtur poëta Straboni p. 593. — *Helice*, ab Ione condita, ut fama fuit, vetus Achajae metropolis (Paus. 7, 1.), biennio ante Leuctricam pugnam a mari absorpta est; de qua v. Spanhem. ad Callim. h. in Del. 101.“ *Ex H.* cf. Mannert. 8. p. 397. de aliis urbibus, quae in ditione Agamemnonis fuere, H conferri jussit *ι'*, 149—154. idem parum sibi in his famam antiquam constare videri ait, cum Achajam, quae h. l. Achaeorum in potestate sit, illo tempore Iones tenuisse dicantur, ex Attica in Aegialeam profecti, quam adhuc Pelasgi Aegialenses habitaverant (Herod. 7, 94., Paus. 7, 1.). eam regionem inde Ioniam appellatam esse ajunt, et Aegialenses Iones, qui ibi regnaverint usque ad Doriensium atque Heraclidarum incursionem; quo tempore Achaei e sedibus suis exturbati in Aegialeam secesserunt, quae ab illis Achaja dicta est. quibus ita respondet H, si Iones immigrasse dicantur in Aegialeam, tamen non putandos esse occupasse omnem terram, sed inter priscos incolas Pelasgos consedisse, ut mox Achaeos inter Iones. si vero Ionia sit appellata Aegialea, serius hoc nomen in carminibus et historiis usurpatum videri, nihilque impedire, quominus tempore belli Troj. Iones una cum Pelasgis inhabitarint Aegialeam, tractusque iste Agamemnoni paruerit. „quod non diserte Ionum fit mentio,“ inquit, „causa esse potest, quod eorum nullae erant vires memorabiles, ut omnino *πολλῷ ἦν ἀσϑενέστατον τῶν ἐϑνέων τὸ Ἰωνικὸν, καὶ λόγου*

τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρείδης. ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
λαοὶ ἕποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκὸν,
κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
οὕνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.
Οἳ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
Φᾶρίν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
* Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινὰς,

ἐλαχίστου, ut Herodoti verbis utar 1, 143. contra Iones in Attica memorantur infra *ν'*, 685. praeterea Ionum stirps erat cognata cum Achaeis, ducta a Xutho ejusque filio Ione, Achaei fratre.“ cf. U, et, quos laudavit, C. O. Müller. *Gesch. hellen. Stämme* 1. p. 367., Aeginet. p. 24. sequ., et Grotefend in *Ersch's u. Grubers Encycl.* v. *Herakliden.*

578. *ἐν — χαλκόν.* h. e. *ἐν αὐτοῖς.* ornate *ἐδ. ν. χ.*, ut *θωρήσσοντο* 526, 587., *inter hos armari solebat*, his intererat, hos ducebat. sic fere H. „vocem *νῶροψ* a *νῶ*, *στερέω* ducunt grammatici, Porphyr. Quaest. Hom. 9., Etym., quia splendore praestringit oculos“ etc. Sch.: *λαμπρὸν, ἀμαυροῦντα τοὺς ὦπας, ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμούς.*

579. *κυδ. γαυριῶν τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ. μετ. διέπρεπεν, ἐκδηλότατος ἦν.* (*quia excellebat inter omnes heroas.*) Sch.

580. *ἄριστος.* nobilitate atque opibus (cf. *α'*, 91.), sicut 768. bellica virtute.

581. *κοίλην* spectat ad convallem inter Taÿgetum et Parthenium, quam Eurotas perfluit, *διὰ τὸ περιειλῆφθαι κυκλόθεν ὄρεσιν.* eodem sensu *τὸ κοῖλον Ἄργος* dictum est ap. Soph. Oed. Col. 343., ubi v. ann. cf. Strab. 8, 5. p. 563. seqq., Nitzsch. ad Odyss. *δ'*, 1. C. O. Müller. *Hellen. St.* 2. p. 68. seqq. Buttmann. *Lexil.* II. p. 97.: „*Λακεδαίμων* ist der Name des Landes, u. bekommt alle Attribute von diesem, auch wenn der Dichter bei Nennung desselben die Ankunft in Sparta wirklich zunächst in Sinne hat. (Odyss. *δ'*, 1.) Denn in jenen Zeiten, wo nicht Eine grosse Hauptstadt war, sondern das Land Gau- und Fleckenweise bewohnt ward, mit einem Mittelpunkt, wo die Herrschaft sich befand (cf. H et U ann. ad 608. et ab hoc laudatum Strab. 8, 3. p. 510. *Ed.*), damals, sag' ich, konnte man wirklich auf beide Art reden, ohne dass der Name Laked. zwiefach bedeutet hätte, indem man Laked. auch als die Stadt im weitern Sinn, das heisst als den Verband sämtlicher Flecken dachte, Sparta aber immer nur den Hauptort allein bezeichnete: ein Unterschied, der späterhin, als die Gaue sich in den Hauptort koncentrirt hatten, wegfiel; indem diesem nun beide Namen zukamen, für das Land aber, der Deutlichkeit wegen, die neuere Benennung Lakonien sich bildete.“ hoc quidem loco regionem dici, subjectum nomen Spartae ostendit. — *κητ. cavernosam, voraginosam*, a *κῆτος, κάω, χάω.* proprie vocab. *κῆτος* significare cavum seu voraginem, *τροπικῶς* autem immanes istas balaenarum et squalorum voragines („jene grossen Seeschlünde, die Wall- u. Haifische“), ibidem demonstravit Buttm. plena hiatuum et cavorum fuit Laconica ex terrae motibus, quibus infestabatur. Strabo 8, 5.: *εὔσειστος δ' ἡ Λακωνική· καὶ δὴ τοῦ Ταϋγέτου κορυφάς τινας ἀποῤῥαγῆναί τινες μνημονεύουσιν. εἰσὶ δὲ λατομίαι λίθου πολυτελοῦς, τοῦ μὲν Ταιναρίου ἐν Ταινάρῳ παλαιαί· νεωστὶ δὲ καὶ ἐν τῷ Ταϋγέτῳ μέταλλον ἀνέῳξάν τινες εὐμέγεθες* etc. cf. C. O. Müller. l. c. 2. p. 69.

582. *Φᾶριν.* Strabo l. l.: *ὑποπέπτωκε δὲ τῷ Ταϋγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ, καὶ Ἀμύκλαι, οὗ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, καὶ ἡ Φᾶρις.* Paus. 3, 20, 3.: *διαβᾶσι δὲ αὐτόθεν ποταμὸν Φελλίαν παρὰ Ἀμύκλαις, ἰοῦσιν εὐθεῖαν ὡς ἐπὶ θάλασσαν, Φᾶρις πόλις ἐν τῇ Λακωνικῇ ποτε ᾠκεῖτο.* — *Messa* urbs et portus fuit supra Taenarum. Strab. 8. p. 559, B., Paus. 3, 25. *Μέσσην* pro *Μέσην* dictam esse putabat Wassenberg. cf. H.

583. *Βρυσ.* Paus. 3, 20, 4.: *ἐντεῦθέν ἐστιν ἀπιοῦσιν ἐκ τοῦ Ταϋγέτου χωρίον, ἔνθα πόλις τότε ᾠκεῖτο Βρυσέαι.* — idem 21, 5.: *μετὰ δὲ Κροκέας ἀποτραπεῖσιν ἐς δεξιὰν ἀπὸ τῆς ἐς Γύθιον εὐθείας ἐπὶ πόλισμα ἥξεις Αἰγίας· Ὅμηρον δὲ ἐν τοῖς ἔπεσι τὸ πόλισμα τοῦτο ὀνομάζειν λέγουσιν Αὐγειάς.* ita libri; sed scribendum arbitror *Αἰγειάς.* dupliciter peccatum esse

οἵ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἕλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
*οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·
τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ἑξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
ἐν δ' αὐτὸς κίεν ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθὼς,
ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ
τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε.
Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἰπυ,
καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον (ἔνθα τε Μοῦσαι

videtur ap. Strab. 8, 6. p. 560, B, quo loco postquam de Messa dixit: *τῶν δ' ἄλλων*, inquit, *τῶν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κατωνομασμένων τὰ μὲν ἀνῄρηται, τῶν δ' ἴχνη λείπεται, τὰ δὲ μετωνόμασται, καθάπερ αἱ Αὐγειαὶ Αἰγαιαί.* imo: *καθ. αἱ Αἰγειαὶ Αἰγίαι.* cf. ann. ad 573. vereor itaque ne *Αἰγειὰς* ponendum sit h. l. Augeas Locrensium commemoravit 532.

584. *Ἀμ.* oppidum antiquum, cujus arx superest in jugo Taygeti. Polyb. 5, 19.: *αἱ Ἀμύκλαι καλούμεναι τόπος ἐστὶ τῆς Λακωνικῆς χώρας καλλιδενδρότατος καὶ καλλικαρπότατος· ἀπέχει δὲ τῆς Λακεδαίμονος ὡς εἴκοσι στάδια* (in austrum versus). — *ὑπάρχει καὶ τέμενος Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῷ σχεδὸν ἐπιφανέστατον τῶν κατὰ τὴν Λακωνικὴν ἱερῶν.* de hoc templo egit H in *Antiquar. Abhandll.* 1. vol. cf. Paus. 3, 18, 19., Cellar. 1. p. 1202., Mannert. 8. p. 616., C. O. Müller. l. l. 2. p. 91, 92., Wachsmuth. *Hellen. Alterth.* 1, 1. p. 303. — *Helos* ad intimam partem sinus Lacon. super Gythium sita erat. ruinas murorum vidit Paus. 3, 22, 3. hoc oppido potiti Dorienses incolas in servorum publicorum numerum retulerunt: unde nomen Helotum postea ad omne id genus hominum translatum est, ut narrant Paus. 3, 20, 6., Strab. 8, 561. aliique. sed prava est notatio ista nominis *Εἱλώτων*, quod captivos generatim significat: v. Schn. h. v., Lennep. Etymol. p. 257., C. O. Müller. l. c. 3. p. 33., U.

585. *οἵ τε Λάᾰν εἶχŏν.* numeri durissimi. quare malim scribi: *οἵ τε Λάαν τ' εἶχον.* Scylax in Laconica: *Λᾶς, πόλις καὶ λιμήν.* hoc oppidum 10 stadiis a mari, 40 a Gythio, situm fuisse refert Paus. 3, 24., Ptolemaeus Teuthronam inter et Eurotam; quo oppido expugnato Dioscuri *Λαπέρσαι* appellati sunt. v. Soph. Lacaenarum fragm. 3., Cellar. 1. p. 1194. — *Οἴτυλον.* supra Taenarum, 150 stadiis a portu Messae. Paus. 3, 21, 6. et 25, 7.

587. *ἀπ.* p. *ἄτερθε*, ut *ἀπάνευθε* p. *ἄνευθε*, *ἀπονόσφι* p. *νόσφι.* cf. *α'*, 541. W et U. — *θωρ.* v. ann. ad 578.

588. *προθυμῖῃσι.* 518. *ᾗσι προθ. πεπ.*, *animo suo fretus*, *animosus*, quemadmodum alias dicit *ἀλκὶ πεποιθὼς, ποδωκείῃσι πεποιθὼς, τόξοισι πίσυνος.* v. H.

590. cf. ann. ad 356.

591. *Πύλον.* *α'*, 248, 252. — *Ἀρήνην.* Strabo 8, 3. p. 533.: *οὐδαμοῦ σαφῶς εὑρίσκοντες ἐνταῦθα μάλιστα εἰκάζουσι τὴν Ἀρήνην, ὅπου καὶ ὁ παρακείμενος Ἄνιγρος ποταμὸς, καλούμενος πρότερον Μινύειος, ἐκδίδωσιν· οὐ μικρὸν σημεῖον. λέγει γὰρ ὁ π.* (*λ'*, 721.)*· ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων, Ἐγγύθεν Ἀρήνης.* cf. Paus. 5, 6, 2., hymn. in Apoll. 422. sequ.

592. Strabo 8, 3. p. 537.: *Θρύον δὲ καὶ Θρυόεσσαν* (*λ'*, 711.) *τὸ Ἐπιτάλιόν φασιν, ὅτι πᾶσα μὲν ἡ αὐτὴ χώρα θρυώδης, μάλιστα δὲ οἱ ποταμοί.* — et in superioribus: *Ἀλφειοῦ δὲ πόρον φησὶν, ὅτι πεζῇ περατὸς εἶναι δοκεῖ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον· καλεῖται δὲ νῦν Ἐπιτάλιον, τῆς Μακιστίας χωρίον.* — „*Aepy* Messeniae adscripsit Stephanus, versu hoc laudato; at Strabo in Triphylia urbem quaesivit p. 537, A." H.

593. *Κυπ.* urbem Triphyliae, in confiniis Messeniorum, quorum ditioni attribuitur a Stephano. cf. Strab. 8. p. 536, 537, 551. *Amphigeniam* quoque ad Messeniam retulit Steph. h. v., sed Apollodorus, eoque auctore, ut censet H, Strabo p. 537, C., ad Macistiam.

594 — 596. *Ptelcon* ab iis, qui Pteleo Thessaliae (697.) profecti erant, conditum tradit Strabo p. 538, A. alias hujus nominis urbes recitat Steph. Byz.,

ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν)·
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπὺ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταὶ,

de hac tacet. — H. Strabo ib.: Ἕλος οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀλφειὸν χώραν τινά φασιν, οἱ δὲ καὶ πόλιν, ὡς τὴν Λακωνικήν (584. v. ann. Buttmanni ad 581.)· οἱ δὲ περὶ τὸ Ἁλώριον Ἕλος, οὗ τὸ τῆς Ἡλείας Ἀρτέμιδος ἱερὸν, τῆς ὑπὸ τοῖς Ἀρκάσιν. Δώριον δὲ οἱ μὲν ὄρος, οἱ δὲ πεδίον φασίν· οὐδὲν γὰρ νῦν δείκνυται. ὅμως δὲ ἔνιοι τὴν νῦν Ὀλουρὶν ἢ Ὄλουρον, ἐν τῷ καλουμένῳ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας κειμένην, Δώριον λέγουσιν. αὐτοῦ δέ που καὶ ἡ Οἰχαλία ἐστὶν ἡ τοῦ Εὐρύτου, ἡ νῦν Ἀνδανία, πολίχνιον Ἀρκαδικὸν, ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ καὶ τῷ Εὐβοϊκῷ, ὅθεν φησὶν ὁ π. ἐς τὸ Δώριον ἀφικόμενον Θάμυριν τὸν Θρᾷκα ὑπὸ Μουσῶν ἀφαιρεθῆναι τὴν μουσικήν. de Oechalia Schol. A: ≻ ὅτι Θεσσαλίας ἡ Οἰχαλία καθ' Ὅμηρον· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπ' Εὐβοίας πεποιήκασιν. recte Schol. Thessalicam hujus nominis urbem intelligit, in qua olim regnavit Eurytus, alius Euboïco, notiore ex Tragicis, quem Hercules vicit et occidit. cf. 730. ceterum H annotavit, plures fuisse urbes cognomines (Steph. h. v., E p. 298.); quamque Strabo dicat, postea Andaniam nominatam, Arcadiaeque accensam, ab aliis Messeniorum ditioni attribui, et haberi pro Carnasio, oppido vicino Andaniae in Arcadum confiniis. v. Paus. 4, 2. colebatur quoque Eurytus heros a Messeniis, teste Paus. 4, 27, et sunt qui suspicentur, versum 596. insertum esse ab aliquo ejus heroïs et Messeniorum studioso. — de *Thamyride*, musico et poëta notissimo, quo spectat articulus τὸν Θρήϊκα, v. Apollodori interpp. 1, 3, 3. vixit antiquissimis illis temporibus, quibus permixti Pelasgicis populis Thraces passim Graeciam insederant; et ducebant musicae initia Graeci a Thracibus Lino, Orpheo, Musaeo aliisque.

597. στεῦτο. διεβεβαιοῦτο, ἔλεγεν. Sch. κατὰ διάνοιαν ἵστατο καὶ οἷον ὡρίζετο. Ap. Voss.: *denn sich vermessend Prahlt' er laut* etc.

599. πηρὸς generatim est ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος, sed usu loquendi vett. vocab. ad coecitatem retulerunt. v. H cum h. l., tum ad Virg. Aen. 2. exc. 17.

600. ἐκλέλ. κιθ. ἐπιλάθεσθαι ἐποίησαν τὴν κιθαρῳδίαν. Sch.

601. Γερ. 336. ἱππότα rarius aliorum heroum epitheton est, Nestoris autem perpetuum ap. Hom., nec temere, siquidem deus patrius ejus et Pyliorum fuit Neptunus, pater ille Neleï Thessali, quae gens equis, a Neptuno creatis, excellebat; quemadmodum et ipse Nestor, Neleïs equis invectus, aurigandi peritissimum se ostendit ψ', 306. seqq. cf. superius 553. seqq. et Nitzsch. ad Odyss. γ', 5.

603. Ἀρκ. regio Peloponnesi mediterranea (612 — 614), mature habitata, et quam diutius insederunt Pelasgi. pascuis abundans in montibus convallibusque fere continuis, πολύμηλος vocatur a scriptore hymni Hom. in Mercur. 2. et Pindaro Ol. 6, 169. cf. 605, Strab. 8. princ. et U. — Κυλλ. ὄρος. altissimus Arcadiae mons, in quo natus Mercurius appellatur Cyllenius, velut Odyss. ω', 1. ad sequentia Strabo l. c. annotavit, Arcades tot bellorum calamitates expertos esse, ut, plerisque urbibus ejus terrae deletis, ne vestigia quidem supersint ad situm earum cognoscendum. disertior est Paus. libro 8. *Ex H et W.*

604. Αἰπ. h. e. Αἰπύτου, qui fuit inter Arcadum heroas, Elati fil. v. E, Paus. 8, 16., Pind. Ol., 6, 54., H Obss. ad Apollod. 3, 9, 1., p. 266. protulit hoc hemistichium Schol. Theocriti ad 1, 125, quo doceat, tumulos altis olim in locis constitui solitos specularum usum habuisse. *Ex H.* Sch.: ἀν. ἀγχ. οἱ ἐγγὺς καὶ συστάδην μαχόμενοι ἄνδρες.

οἳ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
Ῥίπην τε, Στρατίην τε, καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παῤῥασίην ἐνέμοντο,
τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
ἑξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηῒ ἑκάστῃ
Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
νῆας ἐϋσσέλμους, περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Ἀτρείδης, ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.
Οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἦλιδα δῖαν ἔναιον,

605. *Pheneos*, ὁ Φενεὸς, fabulis de Hercule clara urbs, Evandri olim sedes. Paus. 8, 14, 43., Virg. Aen. 8, 165., Cellar. 1. p. 1228. — Ὀρχ., vetus oppidum media fere Peloponneso, praeda semper victorum; cujus incolae in Megalopolin, ab Epaminonda exstructam, concesserunt. Paus. 8, 27., Mannert. 8. p. 438, 9. etc. de cognomini urbe Boeotiae v. 511.

606. *Rhipe*, *Stratie*, *Enispe*, ignoto situ jam Strabonis aetate. ignorarunt etiam alii: Paus. 8, 25, 7. *Ex H.* ἠνεμ. ὑπὸ ἀνέμου καταπνεομένην, ὑψηλήν. epitheton montium arciumque, inprimis Iliacae (γ', 305, θ', 499, μ', 115. etc.). Odyss. ι', 400.: ἄκριας ἠνεμοέσσας, promontoria, *obvia ventorum furiis*, ut ait Maro Aen. 10, 694. *E K.*

607. Strabo sub finem libri 8.: Τεγέα ἔτι μετρίως συμμένει, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀλαίας Ἀθηνᾶς (quod asylum fuit: Paus. 3, 5. cf. 8, 4. et 46.)· τιμᾶται δ' ἔτι μικρὸν etc. nobilis quondam urbs, quae Spartanis diu restitit. v. C. O. Müller. *Gesch. hell. St.* 2. p. 152, 178, 188. *Ex U.* — Μαντ. de Mantinea Polyb. 2, 56.: ἀρχαιοτάτη καὶ μεγίστη πόλις τῶν κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν. Strabo l. c.: Μαντίνειαν μὲν οὖν ἐποίησεν ἔνδοξον Ἐπαμεινώνδας, τῇ δευτέρᾳ νικήσας μάχῃ Λακεδαιμονίους, ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς ἐτελεύτα. cf. Paus. 8, 8.

608. Στύμφηλον dixit ἰωνικῶς. urbs ad lacum cognominem, avium Stymphalidum ἀνθρωποφάγων, quas Hercules confecit, fabulis nota. v. Apollod. 2, 5., Paus. 8, 22. — *Parrhasiam* non tam urbem intelligemus quam tractum vicatim habitatum. v. ann. ad 581. Strabo 8, 8. sub init.: δοκεῖ δὲ παλαιότατα ἔθνη εἶναι τὰ Ἀρκαδικὰ τῶν Ἑλλήνων Ἀζᾶνές τε, καὶ Παῤῥάσιοι, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι. cf. Paus. 8, 27.

609. *Ancaeus* Arcas Lycurgi fil., Argonautarum expeditioni interfuit. a Calydonio apro interfectum narrat Ovid. 8. cf. H ad Apollod. 3, 9, 2. — Ἀγ., Tegeatarum rex, olim et ipse procus Helenae, qui capta Troja non rediit domum, sed tempestate in Cyprum insulam delatus Paphum urbem condidit, et in ea Veneris templum magnificum exstruxit. Apollod. 2, 9., Paus. 8, 5., Hygin. fab. 97.

610. πολ. — ἔβαινον, *multi in quaque navi Arcades profecti sunt.* cf. 619. *Ex H.*

611. Arcades, a mari undique seclusi, naves ad trajiciendum non habebant, Agamemnon habebat, multis ille insulis imperans. cf. Paus. 8, 1. et ann. ad 108. *Ex H.*

613. ἐϋσσ. 170. οἴνοπα. α', 350.

614. θαλ. ἔργα. ναυτική. sic et Odyss. ε', 67.; et similiter πολεμήϊα ἔργα 338, ε', 428, ν', 727. U. de Philopoemenis et Arcadum imperitia rerum nauticarum W conferri jussit Paus. 8, 50, 5. et Liv. 35, 26. praeterea H annotavit, veteres, in quibus Plutarchum de sollert. animal. p. 965, C., hoc versiculo uti tanquam vulgari dicto. — de hiatu verborum θαλ. ἔργα v. ann. ad 461.

615. Βουπρ. τε καὶ Ἦλιδα. h. e. *Buprasion et reliquam partem Elidis*, quam partem in sequentibus describit. nam Epeorum urbs fuit etiam Buprasion, quod discas ex ψ', 631. similiter dictum est Δουλ. Ἐχινάων τε νήσων 625. Strabo 8, 3. init.: νῦν μὲν δὴ πᾶσαν Ἠλείαν ὀνομάζουσι τὴν μεταξὺ Ἀχαιῶν τε καὶ Μεσσηνίων παραλίαν, ἀνέχουσαν εἰς τὴν μεσόγαιαν τὴν πρὸς Ἀρκαδίᾳ τῇ κατὰ Φολόην καὶ Ἀζᾶνας καὶ Παῤῥασίους· τὸ δὲ παλαιὸν εἰς πλείους δυναστείας διῄρητο, εἶτ' εἰς δύο, τήν τε τῶν Ἐπειῶν καὶ τὴν ὑπὸ Νέστορι τῷ Νηλέως. „hinc in Odyss. ν', 275. additur Ἦλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί. nondum illo tempore in

ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
πέτρη τ' Ὠλενίη καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἐέργει,
τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
νῆες ἕποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,
υἷες ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης·
τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος θεοειδής,

unum *κοινὸν* coïerant omnes Elidis urbes. initio enim eas terras tenuere populi Pelasgicae stirpis; quo de genere ipsi Epeï videntur fuisse. permixti cum iis Aeoles habitarunt: unde ipsi habiti sunt Aeoles; at Pylii referuntur inter Achaeos. itaque Achivi passim distinguuntur ab Epeïs: v. inf. ad *λ'*, 693. serius cum Heraclidis Elidem invaserunt Aetoli, duce Oxylo; quemadmodum antiquitus ex Elide in Aetoliam profugisse dicitur Aetolus, unde pater ejus Endymion cum Aeolensibus Elidem adierat: Apollod. 1, 7, 5. et 6. Pisam, nunc ne nominatam quidem, occupaverat advena Phryx Pelops. Eleorum res tum erant tenues et a Pyliis attritae: v. *λ'*, 670 seqq. accesserat clades ab Hercule illata: *λ'*, 688 seqq. cf. Strab. p. 543, C. pauca Homerica attigit Paus. 5. et 6. — *Buprasium* videtur fuisse pagus vel tractus, *κατοικία*, quae Strabonis aetate non extabat (p. 524, A.). urbem, fluvium et regionem eo nomine memorat Steph. Byz. et ex eo Etym. cf. *λ'*, 755. — *Elis* Epeorum fuit; quod diserte docet Odyss. *ν'*, 275.; tractus etiam ille (*ἡ χώρα κωμηδὸν ᾤκεῖτο.* Strab. p. 519, A.), non urbs, quae post Persica demum bella fuit condita." *Ex H.*

616. *ὅσσον ἐφ'*. h. e. *ἐφ' ὅσσον*, *bis dahin, wo Hyrmine Elis begränzet.* K. sic etiam H. durior est Wolfii ratio, praepositionem referentis ad *ἐέργει*, ut sit *ἐπείργει*, verbum inusitatum. — Strabo p. 525.: *Ὑρμίνη μὲν οὖν πολίχνιον ἦν, νῦν δὲ οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἀκρωτήριον πλησίον Κυλλήνης ὀρεινὸν, καλούμενον Ὅρμινα ἢ Ὕρμινα· Μύρσινος δὲ, τὸ νῦν Μυρτούντιον, ἐπὶ θάλατταν καθήκουσα κατὰ τὴν ἐκ Δύμης εἰς Ἦλιν ὁδὸν κατοικία, στάδια τῆς Ἠλείων πόλεως διέχουσα ἑβδομήκοντα.* — *ἐσχ.*, *extrema*, in confiniis sita.

617. *Olenia petra* putatur esse, quae postea *Σκόλλις* dicta est, inter Dymen, Tritaeam et Elidem, in confiniis Achajae et Elidis. Strabo l. c. et p. 525, B. Hesiodus ap. Steph. et Strab. p. 526.: *ᾤκεε δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθαις Εὐρείος Πείροιο.* Olenus Aetoliae urbs infra memoratur 639., qua paulo notior est Achajae illa cognominis, cujus rex, Centaurus Dexamenus, hospitio excepit Herculem, et ejus ope ab Eurytione, proco molesto filiae, liberatus est (Apollod. 2, 5, 5. cum ann. Heynei). — *Alisium*, post *Ἀλεισιαῖον* dicta urbs Pisatidis, sita erat in via montana ab Elide versus Olympiam. Strab. 8. p. 525, C. cf. *λ'*, 756. et H h. l. — Sch.: *ἐντὸς ἐέργει. ἐμπεριέχει, περιορίζει.*

618. quintus Epeorum dux Otus memoratur *ο'*, 518. U.

620. Eleorum res in Heracleïs passim expositae erant. Hercules, victo Augea, regnum ejus filio tradiderat Phyleo, interemtis Augeae sociis *Cteato* et *Euryto*, *Actoris*, vel populari fama Neptuni (Apollod. 2, 7, 2.), ex Molione filiis, quorum mentio fit *λ'*, 749. et *ψ'*, 638. jam Cteato fil. fuit *Amphimachus* (*ν'*, 185.), a quo diversus est Trojanus cognominis 871.; Euryto autem *Thalpius;* qui partem Elidis obtinuerunt, una cum *Diore*, Amaryncei filio, et *Agasthene*, Augeae filio. hic Phyleo fratri, qui Dulichium habitatum abierat (628, 9.), successit: quare ejus loco nunc filius *Polyxenus* Eleorum in ducibus annumeratur. — qui sub *Megetis* auspiciis pugnare dicuntur Epeï *ν'*, 691., sunt illi, qui Dulichium et in Echinades deducti fuerunt. cf. Paus. 5, 1. p. 380., Apollod. 2, 7, 1. *Ex H.*

621. ⤚ *ὁ μὲν — Εὐρύτου:* quod praeter morem *ὁ μὲν* ad prius membrum, *ὁ δὲ* ad posterius retulit, siquidem Amphimachus Cteati fil. fuit, Thalpius Euryti. Th. p. 468. — *Ἀκτορ.* ad Cteati quoque nomen pertinet, diceretur que sane rectius *Ἀκτοριώνων:* sed H usum esse ait poëtarum, certe post Homerum, ut singularem alteri e duobus subjungant. ceterum Ven.: *Ἀκτορίωνε.* Schol. A: — *Ἀκτορίωνε, δέον Ἀκτοριώνων.* — *Ἀκτορ.* media correpta propter vocalem longam, quae sequitur, ut *Κρονΐωνι* 102, *α'*, 405 etc.

υἱὸς Ἀγασθένεος Αὐγηϊάδαο ἄνακτος.
Οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων
νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς, Ἤλιδος ἄντα,
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Φυλείδης, ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεὺς,
ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς.
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,

625. Δουλ. Ἐχ. θ' ἱ. νήσων. h. e. ἐκ τοῦ Δουλιχίου καὶ τῶν ἄλλων Ἐχινάδων. v. Schol. A, Sch. brev., Strab. 10. 2. p. 703, A. et ex eo E, Th. p. 476., aliosque, et cf. 615. de *Echinadibus*, quarum una est Dulichium, H haec annotavit, sitas esse eas insulas ante ostia Acheloï, limo amnis aggesto sensim auctas. Strab. p. 702, C., Steph. h. v. a serioribus *Dulichium* attribui Ulyssis ditioni, et ipsum appellari Dulichium; sed ap. Hom. inde copias Epeorum ducere Megetem. v. ν', 686, 691, 2., Strab. p. 699, C., Steph. v. Δουλίχιον. Taphum insulam, quae et ipsa ex Echinadibus est, incoluisse olim Teleboas, quos vicit Amphitruo (Apollod. 2, 4, 4. et 6., Strab. 10. p. 699, 704.), huic nostro ignotos, qui tamen Taphios passim commemorat in Odyssea. — Ἐχινάων. Ἐχινάδων recentiore nomine, quod pariter atque illud Buttm. *Lexil.* II. p. 64. ducit ab ἐχίνῳ, cujus animalis figuram referebant parvae istae asperaeque insulae. („Nämlich diese durch den Ausfluss des Acheloos gebildeten Inseln lagen um denselben her, und streckten eine Menge Spitzen, wie sie durch ausströmende Wasser nothwendig sich bilden, nach aussen hin. Dies gab die Gestalt eines *Igels*“ etc.) sunt autem multae, teste Scylace. Ovid. Met. 8, 587., annotante Cellario 1. p. 1238.: *partesque resolvit In totidem, mediis quot cernis Echinades undis.* cf. Mannert. 8. p. 81., Völcker *über homer. Geogr.* p. 49. seqq., etc. — frustra Bentlejus, hiatum auferens, quales innumeros habet Hom.: Δουλιχίοιό τ'.

626. ναίουσι. ἀντὶ τοῦ ναίονται, ὡς τὸ νῆσοι πολλαὶ ναιετάουσι σχεδὸν ἀλλήλαισιν (Odyss. ι', 22. sequ.). Schol. B et L. cf. et Schol. A et E. recte tamen activum pro passivo usurpatum esse negat H., sed ναίειν vel ναιετᾶν esse *jacere*, *situm habere*, ut Odysseae l. c., infra 648, ξ', 415, Odyss. θ', 574. Soph. Ajac. 568.: ὦ κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλακτος. cf. Callim. h. in Del. 266., Apollon. Rhod. 1, 831. etc. sic et οἰκεῖν dicitur: v. K. et, quem consuli jussit, Wessel. ad Herod. 2, 165.

629. Dulichium secessit Phyleus, iratus patri Augeae propterea, quod stabuli purgandi pactam mercedem Herculi negabat. Apollod. 2, 5.

631. Strabo 10, 2. p. 695.: Κεφαλλῆνας δὲ νῦν μὲν τοὺς ἐκ τῆς νήσου τῆς Κεφαλληνίας λέγουσιν· Ὅμηρος δὲ πάντας τοὺς ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ, ὧν εἰσι καὶ οἱ Ἀκαρνᾶνες. — Ἤπειρον (imo ἤπειρον) μὲν οὖν καὶ τὰ ἀντιπέραν τῶν νήσων (ἀντιπέραια) βούλεται λέγειν ἅμα τῇ Λευκάδι, καὶ τὴν ἄλλην Ἀκαρνανίαν συμπεριλαβεῖν βουλόμενος, περὶ ἧς καὶ οὕτω λέγει (Odyss. ξ', 100.)· δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα μήλων. — Σάμον δὲ τὴν νῦν Κεφαλληνίαν, ὡς καὶ ὅταν φῇ (Odyss. δ', 671.)· ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης. τῷ γὰρ ἐπιθέτῳ τὴν ὁμωνυμίαν διέσταλται, ὡς οὐκ ἐπὶ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς νήσου τιθεὶς τοὔνομα. τετραπόλεως γὰρ οὔσης τῆς νήσου, μία τῶν τεττάρων ἐστὶν ἡ καὶ Σάμος καὶ Σάμη καλουμένη καθ' ἑκάτερον τοὔνομα, ὁμωνυμοῦσα τῇ νήσῳ. ὅταν δ' εἴπῃ (Odyss. α', 245.) ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ, τῶν νήσων ἀριθμὸν ποιεῖσθαι δῆλός ἐστι, καὶ Σάμην καλῶν τὴν νῆσον, ἣν πρότερον Σάμον ἐκάλεσεν. — cf. Mannert. 8. p. 87. seqq., Völcker l. c. p. 62. de Cephallenia ins. Thuc. 2, 30.: κεῖται ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα, τετράπολις οὖσα, Παλεῖς, Κράνιοι, Σαμαῖοι, Προνναῖοι. cf. Cellar. 1. p. 1241.

632. de situ *Ithacae* et insularum circumjacentium copiose dixit Völcker. l. c. p. 49. seqq. cf. C. Ch. E. Schreiberi librum, 1829. editum Lipsiae, 184 pa-

καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
οἵ τ' ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο,
τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντος·
τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.
Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὤλενον ἠδὲ Πυλήνην,

ginis, cum tab. aenea: *Ithaka, oder Versuch einer geographisch-antiquarischen Darstellung der Insel Ithaka nach Hom. u. den neuern Reisenden.* praeclare Ulysses Odyss. ι', 21.: ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. ἐν δ' ὄρος αὐτῇ Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσιν, Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος· Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται Πρὸς ζόφον (αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε), Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος: ex quibus verbis intelligitur, istarum insularum Ithacam esse maxime occidentalem, cum contra sit in Krusei et aliorum tabulis geographicis. Odyss. δ', 605.: ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών· Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο· Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων, Αἵθ' ἁλὶ κεκλίαται, Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων. Plin. 4, 12.: *ab ea* (Cephallenia) *Ithaca XV millia distat, in qua mons Neritus. tota vero circuitu patet XXV millia passuum.* sed incertum est, Homericamne Ithacam dicat an aliam insulam. cf. Mannert. l. c. p. 92. sequ.

633. *Crocylea* et *Aegilips* in Acarnania sive Leucade, quae Acarnaniae accensa fuit, memorantur a Strabone 9. p. 577, C. et 10. p. 693, C. Crocylii Thuc. meminit inter urbes Aetolicas 3, 96. Ithacae tractus 4, in his Crocyleum, numerat Heracleon Glauci fil. ap. Steph. Byz. h. v. cf. Palmer. Graec. ant. 4, 23. *Ex H.*

634. *Zacynthus* ins. Elidi ex adverso sita est. de ea et *Same* seu *Samo*, quae post Cephallenia dicta esse creditur, Palmer. egit l. c. c. 24. Strabo 10. p. 702.: ἔστιν ὁ κύκλος τῆς Ζακύνθου σταδίων ἑκατὸν ἑξήκοντα· διέχει δὲ [καὶ] τῆς Κεφαλληνίας ὅσον ἑξήκοντα σταδίους, ὑλώδης μέν, εὔκαρπος δέ· καὶ ἡ πόλις ἀξιόλογος ὁμώνυμος. — de τὲ correpto v. ann. ad 465.

635. ἤπειρον, *continentem*, Acarnaniam cum Leucade, Ithacae et Cephalleniae ex adverso posita. Strab. p. 693, B., 695, C. eandem continentem significat vox ἀντιπέραια. interfuerunt expeditioni adversus Trojam Acarnanes, qui oram illam incolebant (Strabo p. 708 sequ.); interiora tenebant alii barbari Pelasgicae et Thraciae originis, Curetes, Leleges, Teleboae, ut auctor est Aristot. ap. Strab. 7. p. 4. p. 495, C.; borealia autem loca Dolopes. *Ex H.* cf. ann. ad 631. Acarnanum nomen haud legitur ap. Hom.

637. μιλτ. legitur hoc voc. etiam Odyss. ι', 125., significatque idem ac φοινικοπάρῃος Odyss. λ', 123. et ψ', 271. scil. pigmentis inducebantur naves, ne maris et aëris injuria corrumperentur; et inferiores quidem partes, quas undae alluebant, pice vel resina oblitae fuisse videntur, indeque nigrae, μέλαιναι, appellatae naves; superiores autem laetis fulsisse coloribus. neque enim Scholiastis Venetis concesserim, solas Ulyssis naves minio pictas fuisse, quo locus concionis (λ', 805—807.) designaretur. certe generale navium epitheton est μιλτοπάρῃος Homeri altero isto loco (οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες παρὰ μιλτοπάρῃοι), et Herod. 3, 58.: τὸ δὲ παλαιόν, inquit, ἅπασαι αἱ νῆες ἦσαν μιλτηλιφέες: quare Pythia navem dixit ἐρυθρὸν κήρυκα. „cf. ann. ad α', 141. et C. O. Mülleri *Archäol. der Kunst* p. 49. et 391.“ U.

638. Andraemon Oeneo in regno Aetolorum successerat, qui e Gorge, Oenei filia, suscepit Thoantem. Apoll. 1, 8, 1, 6. laudatur Thoantis virtus et facundia ο', 281—284. cf. δ', 534, Odyss. ξ', 499.

639. harum urbium nobilissimae erant *Pleuron* et *Calydon*, quibus tota Aetolorum ditio significatur ν', 217, 8. et ξ', 116. Strabonis tamen aetate etiam illae tenuibus rebus utebantur. (Strab. 10. p. 691., 707.) — *Olenus* et *Pylene* non longe a Pleurone sitae: Strab. 10. p. 692, C, 707 A, et ex eo E, ut in ceteris. H.

Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν·
οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
*οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος,
τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν.
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
οἳ Κνωσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,

640. *Chalcis* in littore ad os Eveni sita fuit, non ad Acheloum; quod e Thucydide (2, 83.) docet Palmer. Graec. ant. 4, 16. et Strabonis auctoritate firmatur p. 692, B. ap. Stephanum est tertia urbs ejus nominis. *Ex H.* — *Καλ.* ad Evenum fl. sitam, caput Aetoliae, nobilitatum venatione apri Calydonii, Meleagro, Tydeo, Deïanira. v. Cellar. 1. p. 1110. sequ., Mannert. 8. p. 101. sequ. etc.

641. Oenei filios ex Althaea Apollod. 1, 8. commemoravit Meleagrum, Toxeum, Thyreum, Clymenum; ex Periboea vero Tydeum suscepit secundum Apollod. et Diod. Sic. 4, 38.

642. cur, quaeso, dixit *αὐτὸς Μελέαγρος, ipse* Meleager? certe non minus celeber fuit Tydeus. quod sentiens, opinor, Zenodotus, et hunc et antecedentem versum transverso calamo signavit. corrupta haec, si quae alia, vixque dubito quin ponendum sit *θάνε δ' ἐν ξανθῷ Μελεάγρῳ*, h. e. *ἐνέθανε, immortuus est Meleagro;* quod seu proprie interpreteris, ut Ovid. Met. 6, 295.: *illa sorori Immoritur,* seu *μεταφορικῶς*, ut sit *ἐμπέφυκε* (α', 513. Eurip. Hecub. 231.: *ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.*), quo intelligamus, inhaesisse Meleagro extincto Oeneum ita, ut avelli non posset, donec ipse dolore animam efflaret; utroque modo sensus erit aptissimus. aliter quidem haec narrat Apollod. 1, 8.; sed a Strabone quoque et Antonino Liberali ille dissentit in historia Oeneï: v. H. Obss. ad Apoll. p. 53. ap. Ovidium Met. 8, 528 Oeneus ad nuntium de tanta clade *pulvere canitiem vultusque seniles Foedat humi fusus, spatiosumque increpat aevum.* ad ipsam correctionem hanc nostram quod attinet, et apostrophus negligitur nonnunquam a librariis, quo facto *δε̄* pro *δ' ἐν* scriptum facile transiit in *δὲ*, et minime obscurum est, *ωι*, et *ος* permisceri solere in codd. vetustis; qua de re legenda sunt, quae Jacobs. annotavit ad Anthol. 3. p. 289. quid dubitemus, id etiam h. l. accidisse? *αὐτὸν* intelligi posse Oeneum, animadvertit etiam W. *θάνε δ' ἐν* dictum ut *ἔχεν κάτα* 699. etc. rursum W in schedis nostris: „*ξανθός. gelbbraun.* Farbe des Haars, die es in der Luft bekommt. (?)“

643. *ἐπὶ πάντ' ἐτ.* h. e. *ἐπετέταλτο πάντα. πάντα, πάντως.* Sch.: *τούτῳ δὲ προσετέτακτο, ἐγκεχείριστο* (sic curator ed. Cantabr. a. 1689. excusae p. 745. pro *ἐκεχ.*), *ἐπὶ τούτῳ δὲ ἦν τὸ πᾶν τῆς ἐξουσίας. ἀνασσ. βασιλεύειν.*

645. notiora sunt urbium Cretae nomina, quam illustratione indigeant, et habemus Meursii libellum, *Cretam*, ut ad seqq. *Rhodum.* cf. Strab. 10. p. 727. locus classicus de Cretae originibus est Odyss. τ', 172 — 179. H. v. inprimis librum germ. Kreta, *von Höck,* 3 voll., Lips. 1825. et C. O. Müller. *hellen. St.* 2. p. 30. et 206 seqq. U.

646. vulgo: *Κνωσσόν τ'.* antiquam scripturam *Κνωσὸν* habent Ven. et Vrat. b, c. de hac metropoli Cretae insulae v. Odyss. τ', 178. et Strab. 10. p. 729, C., de *Gortyne* autem (a recto *Γόρτυν*) seu *Gortyna* (ut Scylax, Ptol., Lucan. 3, 186. v. Cellar. 1. p. 1272.), quae olim florentissima fuit, eundem p. 732. sequ. „*calami spicula Cnosii* dixit Horat. Od. I, 15, 17.“ U. *τειχ.* cf. 559.

647. *Λύκτος* etiam *Λύττος* dicta esse videtur. v. Strab. 10. p. 729, Steph. h. v., Spanh. ad Callim. h. in Apoll. 33., Cellar. 1. p. 1273. Polyb. 4, 53.: *Λύττος ἡ Λακεδαιμονίων μὲν ἄποικος οὖσα καὶ συγγενής, ἀρχαιοτάτη δὲ τῶν κατὰ Κρήτην πόλεων, ἄνδρας ὁμολογουμένως ἀρίστους ἀεὶ τρέφουσα Κρηταιέων.* „Dorum urbs vetus mediterranea, quam in fabulis de Jove commemorat Hesiod. Theog. 477, 482.“ U. — *Μίλ.* ex hac urbe Cretae deducta in Ioniam, Sarpedone duce, colonia cognominem urbem celeberrimam (868.) condidit, de qua scripta extant Rambachii (de Mileto ejusque coloniis, Halae, 1791.), Aug. Schröderi (commentationis de re-

Φαιστόν τε, Ῥύτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας.
ἄλλοι θ', οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο·
τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Μηριόνης τ', ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἠΰς τε μέγας τε,
ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων,

bus Milesiorum particula 1., Stralsundae, 1827.) et Guil. Theoph. Soldani (rerum Milesiarum commentatio 1., Darmstadii, 1829.). — ἀργ. *candidum*, a cautibus candidis, quibus inaedificatum erat hoc oppidum. sic Paron *niveam* dixit Virg. Aen. 3, 126., *Album candidam* Tibull. 1, 7, 58., Cycladas *nitentes* Horat. Od. 1, 14, 19.; nec alio pertinere videtur nomen *Albionis*. cf. 656, 735, 739. Schol.: λευκόγειον, quemadmodum etiam τὸν ἀργῆτα Κολωνὸν interpretantur ap. Soph. Oed. Col. 629.; qua de re U conferri jussit Dissenii ann. ad Pind. fragm. p. 666. minus recte domorum lapides albos intelligit K, muros candentes H. „de *Lycasto* v. Steph. h. v. deletae sunt *Lycastus* et *Miletus*, agro Mileti a Lyctiis, Lycasti a Cnossiis occupato. Strab. p. 734, C.“ *Ex H.*

648. *Phaestum*, quam urbem Minos I. condidisse fertur, Epimenidis patriam, Gortynii diruerunt. Strab. 10, 4. p. 734., Diod. 5, 78. portum ejus novit Polyb. v. Mannert. 8. p. 717. viguit ibi cultus Herculis, Apollinis et Latonae, ut refert C. O. Müller. *Hell. St.* 2. p. 207. — „de *Rhytio* Strab. l. c.: Γορτυνίων δ' ἐστὶ καὶ τὸ Ῥύτιον σὺν τῷ Φαιστῷ.“ U. inter insignia Cretae oppida Rhytion nominat Plin. 4, 12.

649. ἑκατ. numerus rotundus, quo significatur hominum variae originis frequentia in Creta insula fertili et amoena. quanquam Plin. l. c. 40 ejus oppida recenset; „et aliorum circiter LX oppidorum,“ inquit, „memoria extat.“ cf. Meursii librum de Creta insula. sed Homeri vocem non ad vivum resecandam esse, ex eo colligas, quod 90 urbes Cretae memorat Odyss τ', 174., mirantibus, ut solent, τοῖς χωρίζουσι. male hic etiam Heraclides, Aristoteles aliique turbarunt. v. Strab. 10. p. 735., E, Sch.

650. de *Idomeneo* v. α', 145.

651. *Meriones*, Moli et Melphidis fil., Cretensis, procus et ipse olim Helenae, de quo Hygin. fab. 81, 97, 114., Diod. Sic. 4, 81. cf. H ad Apollod. 3, 3, 1., Obss. p. 219. — Sch. Ἐν. τῷ Ἄρεϊ. H ad ϱ', 211.: „δεινὸς ἐνυάλιος. ≻ „ „quod Ἐνυάλιος Martis epitheton ἀπὸ τῆς Ἐνυοῦς πολεμικῆς οὔσης ductum est, ut Ἀρήϊος ab Ἄρης. non autem, ut οἱ νεώτεροι, Enyus (ε', 333.) fil. est Mars: neque, ut Attici (Aristoph. Pac. 447.; sed v. ibi ann.), deus est aliquis Ἐνυάλιος, a Marte diversus.“ “ Schol. A. disertiora haec quam quae habent Hesych. et Etym. h. v. et Scholl. A. B. ad υ', 69.“ quod ad prosodiam nominis attinet, corripitur hic quidem τὸ υ propter vocalem, quae sequitur, proceleusmaticus autem -νῠᾰλῐῳ dactyli loco est.

653. *Tlepolemus*, Herculis ex Astyoche fil., cum Licymnium, Electryonis fil., invitus occidisset (658 seqq., Apollod. 2, 7, 6.; 8, 2.), Argis profugus, cum Aeolensium atque Achaeorum colonia (Strab. 14, 2., p. 965. 966.) Rhodum secessit, ibique tres urbes *Lindum*, *Ialysum* et *Camirum* condidit, auctore Diodoro Sic. 4, 60. et 5, 19. post Codri demum aetatem Dorienses in eandem insulam profecti sunt, ex eoque Doriensibus annumerati fuerunt Rhodii. v. H et U, quemque hic adhiberi jussit, C. O. Müllerum *Hell. St.* 2. p. 103, 109. et *Prolegg. zu e. wiss. Mythol.* p. 403. — ἠΰς, ἐσθλὸς (709 etc.), *vir bonus*, h. e. fortis. Sch.: μέγας. πλατύς· [τε καὶ μέγας]· ἀφ' οὗ γενναῖος.

654. *Rhodum* insulam *pulcherrimam et liberam* vocat Plinius 5, 31. cf. Strab. 14, 2., vol. 3. p. 192. seqq. ed. Tauchn., et de incolis μνήμης ἀξίοις πολλοῖς στρατηλάταις τε καὶ ἀθληταῖς, ὧν εἰσι καὶ οἱ Παναιτίου τοῦ φιλοσόφου πρόγονοι etc., eundem ib. p. 198. sequ. de Rhodo Thuc. 8, 44.: νῆσόν τε οὐκ ἀδύνατον καὶ ναυβατῶν πλήθει, καὶ πεζῷ. mature ibi etiam commercium floruit, vigebantque militiae studia navalis. v. Cellar. p. 29 — 33. ἀγ. Ap.: ἀγέρωχοι. ἡ μὲν καθ' ἡμᾶς συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ψόγου ταύτην τάσσει· τοὺς γὰρ αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους ἀγερώχους λέγει. ὁ δὲ Ὅμηρος τοὺς ἄγαν ἐντίμους, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ τοῦ γέρως ὀχεῖσθαι· ὡς αὖθις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων (γ',

οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.
τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ·
τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,

36.). ὁμοίως καὶ ὅταν· ἐκ Ῥόδου etc. Sch. B et Lips.: ἄγαν γέρας ἐχόντων, ἐντίμων. Etym. ducit ἀπὸ τοῦ γέρας ἔχειν. *spectabiles*, *insignes* interpretatur H. cf. Buttm. *Lexil.* II, 80. equidem, rejectis istis notationibus, cum α intensivum sumi nolim, vocem ἀγέρωχος potius derivandam puto ab ἀγέρειν et ὄχος, ut proprie significet fastuosos, qui multos currus sibi faciendos curant, quibus magnifice invehantur. Electra de matre ap. Eurip. El. 899.: καὶ μὴν ὄχοις γε καὶ στολῇ λαμπρύνεται. cf. Feith. 4, 11, 3., Köpke *Kriegswesen der Gr.* p. 135 seqq.

655. διὰ τρ. κοσμ. h. e. τρίχα διακοσμηθέντες. W. Sch.: τριχῶς διαταχθέντες.

656. Cellar. 2. p. 30.: „has urbes exhausit, ut decrescerent, urbs nova ad promont. in orientem versum, quae commune insulae sibi nomen Ῥόδος, *Rhodus*, vindicavit, exculta et bonis legibus instituta, iisque decorata ornamentis, ut vix, quae cum illa conferretur, haberet" etc. Strabo 14, 2., p. 450.: πρότερον μὲν οὖν καθ' αὑτοὺς ἐπολιτεύοντο οἱ Λίνδιοι, καθάπερ καὶ Καμειρεῖς καὶ Ἰαλύσιοι· μετὰ ταῦτα δὲ συνῆλθον ἅπαντες εἰς τὴν Ῥόδον. ἐντεῦθεν δ' ἐστὶν εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, Κλεόβουλος. — ἡ δὲ νῆσος κύκλον ἔχει σταδίων ἐνακοσίων εἴκοσιν. ἔστι δὲ πρώτη μὲν Λίνδος ἀπὸ τῆς πόλεως πλέουσιν, ἐν δεξιᾷ ἔχουσι τὴν νῆσον, πόλις ἐπὶ ὄρους ἱδρυμένη, πολὺ πρὸς μεσημβρίαν ἀνατείνουσα, καὶ πρὸς Ἀλεξάνδρειαν μάλιστα. ἱερὸν δ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς Λινδίας αὐτόθι ἐπιφανὲς, τῶν Δαναΐδων ἵδρυμα. — μετὰ δὲ Λίνδον Ἰξία χωρίον, καὶ Μνασύριον. εἶθ' ὁ Ἀτάβυρις, ὄρος τῶν ἐνταῦθα ὑψηλότατον, ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου. εἶτα Κάμειρος (ἀτείχιστος πόλις ap. Thuc. 8, 44.)· εἶτ' Ἰαλυσὸς κώμη, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν ἀκρόπολίς ἐστιν Ὀχύρωμα καλουμένη· εἶθ' ἡ τῶν Ῥοδίων πόλις ἐν ὀγδοήκοντά που σταδίοις. — τρίπολιν νᾶσον Rhodum appellat Pind. Ol. 7, 32.

658. Ἀστ. Astydameam vocat Pind. Ol. 7, 43., ubi v. Schol. — Sch.: βίῃ Ἡρ. περιφραστικῶς, τῷ Ἡρακλεῖ. cf. γ', 105, δ', 386. sic et μένος Βορέαο dicitur ε', 524. et σθένος Ὠρίωνος σ', 486. audacter Hesiodus Theog. 332.: ἀλλά ἑ ἲς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης. E K.

659. *Ephyrae* nomine plures fuerunt urbes Graeciae, in his Corinthus. v. Steph. Byz. h. v., Politus ad E t. 2. p. 674. etc. duae prae aliis commemorantur Ephyrae, altera Elidis, altera Thesprotiae, utraque sita ad Selleentem fluvium. Elidis itaque nonnulli, in quibus Strabo 8, 3. p. 521, A. (ἐκεῖ γὰρ μᾶλλον, inquit, αἱ τοῦ Ἡρακλέους στρατεῖαι.), intelligunt h. l.; plures vero Thesprotiam, quod certe dicitur (ν', 301 ne commemorem) ο', 531, Odyss. α', 259, β', 328. Apollod. 2, 7, 6.: στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτοὺς, καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ, τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. ubi v. H, uti et h. l. una cum ann. doctissimi Usterii. cf. 660. et de Selleente fl. 839.

660. ἄστεα πολλά. inprimis ipsam Ephyram, quando Phylantem, Dryopum regem, propter sacrilegium in Delphos commissum bello oppressit, eoque caeso filiam Astyochen sive Astydamiam abduxit. Diod. 4, 37., Apollod. 2, 7, 6. cum ann. *Ex H.* — Διοτρ. αἰζηῶν, *Jovis alumnorum juvenum*, h. e. ceterorum regulorum Epiri. supra 445.: Διοτρεφέες βασιλῆες etc.

661. annotavit H, illustrare hos versus Pindarum Ol. 7, 36. seqq., recitare Strabonem 14. p. 965. et 6. — τράφ' ἐνί. sic libri, quemadmodum ἐτραφέτην sensu passivo legitur ε', 555, ubi v. H, et καλὰ μὲν ἤεξεν, καλὰ δ' ἔτραφες, ap. Callim. h. in Jovem 55. frustra Barnes. aliique, secundum Sch. brev. et Pindari Schol. l. c.: τράφη ἐν, quod vereor ne etiam γ', 201. et λ', 222. mutandum sit in τράφ' ἐνί. τράφ'. ἔτραφεν, *adolevit*, ab antiquo τράφειν. v. Buttm. *ausführl. gr. Gr.* 2. p. 241. seqq., Th. p. 221. et 299.

αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος.
αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὅγε λαὸν ἀγείρας
βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης.
αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἷξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδὸν, ἠδ' ἐφίληθεν
ἐκ Διὸς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει,
καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.
Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός.
Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε,

662, 3. *ἱστόρηται, ὅτι Τληπόλεμος, θεασάμενος Λικύμνιον τὸν μήτρωα, ἤδη γεραιὸν ὑπάρχοντα, ὑπό τινος τῶν οἰκείων* (*οἰκετῶν* Schol. A et D, recte.) *ἀμελῶς χειραγωγούμενον, ἀφῆκε τὴν βακτηρίαν ἐπὶ τὸν οἰκέτην, καὶ τούτου μὲν ἥμαρτε, πλήξας δὲ τὸν Λικύμνιον ἀκουσίως ἀπέκτεινε· διὸ ἠναγκάσθη γενέσθαι φυγὰς τῆς πατρίδος.* (cf. ann. ad 653.) — *μήτρωα. μητρὸς ἀδελφόν.* (E: *μήτρως μὲν εἴρηται καθ' ὁμοιότητα τοῦ πάτρως. ὡς γὰρ παρ' Ἡροδότῳ πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ θεῖος, οὕτω νῦν ὁ ἀπὸ μητρικοῦ μήτρως· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ τοὺς ἁπλῶς κατὰ πατέρα προγόνους οὕτω καλοῦσιν* etc. cf. *π'*, 717. fuit Licymnius Electryonis, Alcmenae patris, filius nothus. K. — *ὄζον Ἀρ.* 540.

665. *ἀπ.* mortem scil., nisi vel in exilium iret, vel magno pretio lueret homicidium, more rudioris aevi. cf. *ι'*, 630, *ο'*, 335, 432., Kõpke *Gesetzgeb. der Gr.* p. 24. seqq. Tacitus, annotante K., Germ. 21.: *luitur homicidium certo armentorum numero.* cf. Garv. ad Cic. l. de Off. p. 237.

667. *ἀλ. πλανώμενος.* Sch. ut evenire solet nautis.

668. *τριχθά.* 655, 6. — *ᾠκ., ἐφιλ. ᾠκήθησαν, ἐφιλήθησαν.* — *καταφ. κατὰ φυλάς.* significari putes Dores *τριχάϊκας* (Odyss. *τ'*, 177.), de quibus praeter alios exposuit C. O. Müller. *Hell. St.* 3. p. 75.; sed v. ann. ad 653.

670. sunt qui hunc versum *τῆς νοθείας* insimulent, cum vett., tum recentiores, nescio an parum idonea de causa. similiter Pind. Ol. 7, 90. auro pluisse dicit in Rhodo insula, cum Minerva nasceretur: *κείνοις ὁ μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν πολὺν ὗσε χρυσόν.* quem locum cogitans Schol. A.: *τοῦτο ἄντικρυς ἐκ τοῦ ἀθετουμένου Ὁμηρικοῦ στίχου*, inquit, *εἴληφεν ὁ Πίνδαρος.*

671. *Syme* fuit parva insula, Rhodum inter et Doridem sita. Diod. 5, 53.; Steph. Byz. h. v. *Ex H.* colonia Cnidiorum, ut refert C. O. Müller. l. c. p. 105. et 124. cf. Cellar. 2. p. 28. — *ἐμφατικῶς* Nirei nomen ingeminat propter pulcritudinem viri, quam venerari solebant Graeci, quamvis aliis dotibus carentem, ut W annotavit. cf. ann. ad 838. fit Nirei hujus mentio etiam ap. Q. Calabrum 6, 372., 7, 7. et Tzetzam Antehom. 278. cf. Hygin. fab. 113. et Tzetz. ad Lycophron. 1011. alium Ptol. Hephaest. 2. p. 309 Herculi opem tulisse narrat in interficiendo leone Heliconio (Apollod. 2, 4, 9.).

672. *Χαρ.*, regis illius insulae, cujus uxor fuit Aglaja, non Gratiarum una, sed mortalis, quam etiam Diod. commemorat 5, 53. imitatus haec Virg. Aen. 7, 649.: *filius huic juxta Lausus, quo pulcrior alter Non fuit, excepto Laurentis corpore Turni.* ann. Eichhoff.

675. *ἀλ. ἀσθενής.* Sch. *ἄνανδρος.* Hesych. proprie *εὐπόρθητος.* *Ex H.*

676. jam sequuntur ceterae illius tractus insulae, Sporades dictae, quarum praecipua *Cos*, Epidauriorum in Argolide colonia, uti et *Nisyrus* et *Calydnae.* (Herod. 7, 99.) *Carpathus* quoque et *Casus* ab Argivis colonis conditae fuere. v. C. O. Müller. *Hell. St.* 2. p. 103. 105. de *Nisyro* geographus 10. extremo: *στρογγύλη, καὶ ὑψηλὴ, καὶ πετρώδης, τοῦ μυλίου λίθου εὐποροῦσα.* — *ἔχει δὲ καὶ πόλιν ὁμώνυμον, καὶ λιμένα, καὶ θερμὰ, καὶ Ποσειδῶνος ἱερόν· περίμε-*

καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας,
τῶν αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος·
τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Νῦν αὖ τούς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,

τρος δὲ αὐτῆς ὀγδοήκοντα στάδιοι. ἔστι δὲ καὶ νησίδια πρὸς αὐτῇ Νισυρίων λεγόμενα. φασὶ δὲ τὴν Νίσυρον ἀπόθραυσμα εἶναι τῆς Κῶ· προσθέντες καὶ μῦθον, ὅτι Ποσειδῶν, διώκων ἕνα τῶν γιγάντων Πολυβώτην, ἀποθραύσας τῇ τριαίνῃ τρύφος τῆς Κῶ ἐπ' αὐτὸν βάλοι, καὶ γένοιτο νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος, ὑποκείμενον ἔχουσα ἐν αὐτῇ τὸν γίγαντα. τινὲς δὲ αὐτὸν ὑποκεῖσθαι τῇ Κῶ φασιν. (cf. Apollod. 1, 6, 2., Steph. Byz. v. *Νίσυρος*. terrae motum ignesque subterraneos ea fabula significari, nemo dubitaverit. v. H.) *ἡ δὲ Κάρπαθος, ἣν Κράπαθον εἶπεν ὁ π.*, (metri haud dubie causa. [ut *κραδίη, κράτος, κρατερός*.] — hodie haec insula vocatur *Scarpanto*. Cellar. 2. p. 27.) *ὑψηλή ἐστι, κύκλον ἔχουσα σταδίων διακοσίων. τετράπολις δ' ὑπῆρξε, καὶ ὄνομα εἶχεν ἀξιόλογον· ἀφ' οὗ καὶ τῷ πελάγει* (Horat. Od. I, 35, 8., Juvenal. 14, 278. etc.) *τοὔνομα ἐγένετο. μία δὲ τῶν πόλεων ἐκαλεῖτο Νίσυρος. ὁμώνυμος τῇ τῶν Νισυρίων νήσῳ. κεῖται δὲ τῆς Λιβύης κατὰ Λεύκην ἀκτὴν, ἣ τῆς μὲν Ἀλεξανδρείας διέχει περὶ χιλίους, σταδίους, τῆς δὲ Καρπάθου περὶ τετρακισχιλίους. ἡ Κάσος δὲ ταύτης μὲν ἄπο ἑβδομήκοντά ἐστι σταδίων, τοῦ δὲ Σαλμωνίου τοῦ ἄκρου τῆς Κρήτης διακοσίων πεντήκοντα· κύκλον δὲ ἔχει σταδίων ὀγδοήκοντα. ἔστι δ' ἐν αὐτῇ καὶ πόλις ὁμώνυμος, καὶ Κασίων νῆσοι καλούμεναι πλείους περὶ αὐτήν. νήσους δὲ Καλύδνας τὰς Σποράδας λέγειν φασὶ τὸν π., ὧν μίαν εἶναι Κάλυμναν· εἰκὸς δ', ὡς ἐκ τῶν Νισυρίων λέγονται καὶ Κασίων αἱ ἐγγὺς καὶ ὑπήκοοι, οὕτως καὶ τὰς τῇ Καλύμνῃ περικειμένας, ἴσως τότε λεγομένῃ Καλύδνῃ. τινὲς δὲ δύο εἶναι Καλύδνας φασὶ, Λέρον καὶ Κάλυμναν, ὥσπερ καὶ λέγειν τὸν π.* — „ex nonnullis Sporadibus, inter Rhodum et Cretam Asiae a meridie subjectis, copias duxere *Phidippus* et *Antiphus*, filii Thessali, quem Hercules e Chalciope, Eurypyli filia, suscepit: Apollod. 2, 7, 8. fuit autem Eurypylus rex Coorum, quem a Troja redux Hercules interemit: ibid. 2, 7, 1. cf. *ξ'*, 255, *ο'*, 28. — *Cos* satis nota vel Venere Coa, Aesculapii templo et Hippocrate medico. eam Meropes tenebant, haud dubie barbari. in *Νόστοις* narratum fuerit, Podalirium et Machaonem ea insula insedisse: Aristid. 1. p. 42. 43. cf. Strab. 14. p. 971. et Thessalus Presbeutico p. 943. ed. Linden. *Calydnae* alterae juxta Tenedum sitae fuere, quae in fabula de Laocoonte commemorantur. de his Strabo 13. p. 900. cf. H ad Apollod. p. 431." *Ex H.* serius conditas esse has Dorum colonias, nec Heraclidas illos aut insulanos Archipelagi Trojanae expeditioni interfuisse, ostendere conantur C. O. Müller. *Hell. St.* 2. p. 109. 421. et U.

679. „Darum weil die Sage den Pheidippos u. Antiphos, die Stammherrn der koischen Herakliden, *Söhne des Thessalos* nennt, darf noch nicht geschlossen werden, dass die koischen Herakliden Thessaler gewesen seien: *Thessalos* ist eine mythische Collectivperson, welche das Geschlecht der thesprotischen Thessaler bezeichnet, die nachmals in das von ihnen benannte Thessalien zogen, u. dort der herrschende Stamm wurden (vgl. Böckh's *Expl. ad Pind.* p. 332.); sondern die koische Stammsage nannte den Sohn des Herakles bloss deswegen Thessalos, weil sie die Entstehung des Geschlechts an die Ueberwindung der Thessalerheimat, der thesprotischen Ephyra, knüpfte. (Vgl. K. O. Müller's Proleg. zu einer wissensch. Myth. S. 428.) —" U.

681. *νῦν αὖ τούς, nunc vero quod ad illos attinet.* cf. Eurip. Heracl. 202., Soph. Ant. 198 etc. frustra Ven.: *αὐτούς*, alii codd.: *αὐτοὶ* vel *οἱ δ' αὐτοί.* — „Incipit recensus copiarum Thessalicarum. commentatus in h. l. Strabo 9. p. 658. sequ. observat, Thessaliam ap. Hom. in 10 partes seu dynastias divisam esse. scil. 9 deinceps duces memorantur, omissa decima turma Dolopum, duce Phoenice, quam tamen *ι'*, 480. nominat. plerique horum ducum Aeolicae stirpis erant; alii Achaeis annumeranti, velut Achilles et Polypoetes. *Achillis ditio*, quae primo loco dicitur, latius patuit quam putes, scil. inde a Trachine sub Oeta usque ad Enipeum, ubi est Pharsalus; a qua non multum abfuisse *Helladem* crediderunt Pharsalii, Melitaeensibus tamen Helladis vestigia

οἵ τ' Ἄλον, οἵ τ' Ἀλόπην, οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες δ' ἐκαλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοὶ,

in agro suo monstrantibus. (Strab. 9. p. 660., quem exscripsit E.) pertinuisse illam necesse est ad Peneum usque, siquidem *Argos Pelasgicum*, sive urbem sive tractum, circa Larissam situm fuisse ajunt (Strab. p. 659. A.). interjectae tamen ab oriente finitimae fuere dynastiae Protesilai, Eumeli, Philoctetis. locus classicus est Strabonis p. 661. A.: *τὴν δὲ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ* (intell. *χώραν νομίζουσιν εἶναι*) *τῆς Φθίας ἀπὸ Δολοπίας καὶ τοῦ πεδίου μέχρι τῆς Μαγνητικῆς θαλάττης, μέχρι τε τῆς ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ πόλεως Ἀντρῶνος, ἣ νῦν πληθυντικῶς λέγεται.* (ita haec scribenda.) fuit igitur Spercheus quoque fl. in Achillis ditione, cui comam ille dedicaverat. (ψ', 142. et Strab. p. 662. A. B., ubi etiam urbes ei subjectae enumerantur. insederant autem Thessaliam Pelasgi, et ibi mansere etiam post auctas Hellenum opes, cum Aeolenses atque Achaei magnam ejus partem occupassent. *Πελασγικὸν Ἄργος* Achaïco (ι', 141, τ', 115, Odyss. γ', 251.) opponitur. fuere qui nomine *Πελασγικοῦ Ἄργους* omnem Thessaliam designari existimarent, sicut Achaïci Peloponnesum.“ *Ex H.*

682. *Ἄλον.* Phthioticam ad Amphrysum (Strab. p. 661, B, E, *τῆς Ἀχαιΐης Ἄλον* ap. Herod. 7, 173.), non Locrensium urbem *Ἄλον*, quam nonnullos intellexisse narrat Strabo 9, 5. p. 653.; quemadmodum et Alopen ejusdem tractus: *μέχρι δεῦρο ἐπικρατοῦντος Ἀχιλλέως, ὥσπερ καὶ μέχρι Τραχῖνος καὶ τῆς Οἰταίας. ἔστι γὰρ καὶ Ἄλος καὶ Ἁλιοὺς ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Λοκρῶν, καθάπερ καὶ Ἀλόπη. οἱ δὲ τὸν Ἁλιοῦντα ἀντὶ Ἀλόπην τιθέασι, καὶ γράφουσιν οὕτως· οἵ θ' Ἄλον, οἵ θ' Ἁλιοῦνθ', οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο. ὁ δὲ Φθιωτικὸς Ἄλος ὑπὸ τῷ πέρατι κεῖται τῆς Ὄθρυος ὄρους πρὸς ἄρκτον κειμένου τῇ Φθιώτιδι, ὅμορον δὲ τῷ Τυμφρηστῷ τῷ ὄρει καὶ τοῖς Δόλοψιν, ἐκεῖθεν δὲ παρατείνοντος εἰς τὰ πλησίον τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. ἀπέχει δ' Ἰτώνου περὶ ἑξήκοντα σταδίους ὁ Ἄλος ἢ ἡ Ἄλος· λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως. ᾤκισε δὲ ὁ Ἀθάμας τὸν Ἄλον* etc. „*Alope* obscurus vicus est in Phthiotide; alius in Locride Epicnemidiorum, e quo isti oriundi: Strab. 9. p. 653, C., E. — *Trachin* ad sinum Maliacum prope Thermopylas notissima; a qua non longe abfuit Heraclea Trachinia. Strab. p. 655, B.“ *Ex H.*

683. *Phthiam* et *Helladem*, quas unam eandemque cum Achaïa habuerunt nonnulli, aperte distinguit poëta pluribus locis, ι', 395, 474, Odyss. λ', 495. utraque urbs cum agro suo Achillis in ditione fuit. cf. ann. ad α', 155. et *Phthiam* quidem inter Helladem et Alon sitam fuisse, e multis colligas. at Phthii latius habitarunt, ut quo nomine etiam illi appellentur, qui sub Protesilao et Philoctete militabant (ν', 686, 693, 699.); fortasse et Eurypyli, illorum vicini, copiae (734. sequ. Strab. p. 660. 661.). *Helladis* autem nomine tota Thessalia comprehenditur, opposita Peloponneso, cujus pariter atque illius regionis magnam partem Achaei insederant, cum poëta dicit *ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος* Odyss. α', 344, δ', 726, 816, ο', 80. cf. ι', 395, Apollon. Rhod. 1, 904. *Ex H.*

684. de *Myrmidonibus* dictum ann. ad α', 180. Myrmidon ad Aeolidarum stirpem refertur. a quo Myrmidones orti ex Aegina ins., quam incolebant (Strab. 8. p. 576.), Peleum secuti sunt, cum Phthiam fugeret ad Eurytionem (Apollod. 3, 13, 1.); posteaque annumerati *Achaeis*, quibus se adjunxerant; itidemque *Hellenes* dicti ab Hellene, cujus fil. erat Aeolus, stirpis auctor; quod nomen ob principatum auctoritatemque Hellenicae gentis ad universos Graecos primi scriptorum Hesiodus atque Archilochus transtulere, ut notavit Apollod. ap. Strab. 8. p. 568, C. increbuit enim paulatim nomen Hellenicum, posteris Hellenis in multas urbes, quas Pelasgi tenebant, civitate receptis (Thuc. 1, 3.); tum institutis ludis Olympicis, ad quos soli Hellenes admissi, et concilio Amphictyonum. denique *Achaei* ap. Hom. summae rerum praesunt in Thessalia et Peloponneso, Graeciam proprie dictam, sive regionem inter Isthmum et Oetam, incolentibus Aeolici Dorici atque Ionici generis populis. qui vero hic memorantur Achaei, non omnes intelligendi sunt, sed Phthiae et Helladis incolae, post, occupata Phthiotide, appellati Achaei Phthiotae; qui ad Herodoti Thucydidisque aetatem duraverunt, ultimo-

τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
ἀλλ' οἵγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο·
οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο·
κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο,
τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογήσας,
Λυρνησσὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης,
καδδὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους,
υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἄνακτος·
τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
Οἳ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,
Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε, μητέρα μήλων,
ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα, ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην,

que loco memorantur ap. Liv. 33, 32 inter populos, quos victo Philippo Romani liberos esse jusserunt. multis autem Homeri locis ob Achaeorum potentiam eorum non minus quam Hellenum nomine omnes Graeci significantur, quemadmodum et *Παναχαιοὶ* et *Πανέλληνες* vocantur 404, 530, *η'*, 73, 159. etc. *Ex H.* ceterum *M. δ' ἐκαλεῦντο* habet Vrat. a, quod merito probavit Th. p. 290. propter alacriores numeros. vulgo: *M. δὲ καλεῦντο. τοῦ εο* in *ευ* contracti idem exempla protulit p. 310. et 311.

685. ceteri illorum duces Menesthius, Eudorus, Pisander, Phoenix et Alcimedon commemorantur *π'*, 168 — 197. U.

686. *δυσ. κακὸν ἦχον ἐπιτελοῦντος.* (*horrisonae pugnae.* W.) *ἐμν. μνείαν ἐποιοῦντο.* Sch.

687. *ἐπὶ στ. ἡγ.* h. e. *ἐφηγήσαιτο στ.*

688. *κεῖτο. νῦν ἀργῶς διετέλει. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐπὶ κλίνης ὄντων, καὶ ἀργῶς διατελούντων.* Sch. eodem sensu *ἕζετο* dictum est *α'*, 349. cf. ib. 134. Callinus ap. Brunck. Anal. 1. p. 39.: *μέχρις τεῦ κατάκεισθε;* K et U. cf. 694.

690, 91. *Lyrnesus* sita erat in regione Adramyttena, non longe a *Thebe* (*α'*, 366.) ad austrum versus, supra Adramyttium (Strab. 13. p. 910.); urbs Troadi assignata una cum Thebe (unde Quintus 4, 478.: *Λυρνησσοῖο Τρώϊον ἄστυ*), quamvis eam tenebant Cilices sub rege Mynete. de expugnatione hujus urbis captaque Briseïde et hic memoravit noster, et *α'*, 184, 392, *τ'*, 60, 291 seqq., *υ'*, 92, 192. cf. Strab. 13. p. 875, C. pater virginis nomen habuit Brises vel Briseus: Meziriac. ad Ovid. Epist. p. 1. p. 227. seqq. simul cum Lyrneso eversa fuit ab Achille *Πήδασος αἰπεινή*, de qua v. *ζ'*, 35. alia alii addiderunt: Brisen incoluisse Pedasum; habitum illum pro Chrysae fratre (E. p. 77.); filiamque deductam esse Lyrnesum, ut regi Myneti nuberet (Sch. et E p. 322, 32.). *Ex H.*

692. *ἐγχ.* v. ann. ad 840.

693. *Σελ. Σεληπίου παιδός.* Sch. *δῆλον δὲ, ὡς παρὰ τὸ σέλας καὶ τὸ ἤπιος σύγκειται ὁ Σελήπιος.* E.

694. *τῆς.* genit. causae. *ἀνστ. ἀναστήσεσθαι.* Sch. contrarium *τοῦ κεῖσθαι* 688.

695. *Phylace* Phthiotidis est, Maliensibus vicina: Strab. 9. p. 661, C. *Pyrasus*, *Antron* et *Pteleus* erant ad mare sitae: p. 664, C, 665, A, B. *Ex H.* Protesilai ditionis fuit Phylace, uti et Thebae Phthioticae, teste Strabone 9. p. 661, C. — Sch.: *ἀνθ. ἄνθη φέροντα, φυτοῖς θαλερόν.* „pratis florentem." W.

696. *Δήμ. τέμενος.* Strab. 9. p. 665, A.: *τὸ δὲ Δημήτριον* (oppidum. v. Steph. h. v.) *Δήμητρος εἴρηκε τέμενος.* male subjicit: *καὶ ἐκάλεσε Πύρασον*, cum expectaret *Δημητρός τε τέμενος*, quae copula non magis hic requiritur quam 498, 501, 502, aliisque locis similibus. idem ib.: *ἦν δὲ πόλις εὐλίμενος ἡ Πύρασος, ἐν δυσὶ σταδίοις ἔχουσα Δήμητρος ἄλσος καὶ ἱερὸν ἅγιον, διέχουσα Θηβῶν σταδίους εἴκοσιν. ὑπέρκεινται δὲ Πυράσου Θῆβαι, Θηβῶν δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ τὸ Κρόκιον πεδίον πρὸς τῷ καταλήγοντι τῆς Ὄθρυος, δι' οὗ ὁ Ἄμφρυσος ῥεῖ ποταμός. τοῦτον ὑπέρκειται ὁ Ἴτωνος* (hic *Ἴτων* dictus), *ὅπου τὸ Ἰτωνίας* (Minervae Itoniae) *ἱερὸν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ ὁ Κουάριος ποταμός.* — *μητ. μήλων*, ut *μητέρα θηρῶν θ'*, 47., h. e. *ovibus, feris, abundantem.* cf. K.

697. *Ἀντρῶνα. ὠνόμασται οὕτω διὰ τὸ τοὺς ἐκεῖ τόπους ἀντρώδεις,*

10 *

τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
ζωὸς ἐών· τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.
τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο,
καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν.
οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γέ μιν ἀρχὸν,
ἀλλά σφεας κόσμησε Ποδαρκὴς, ὄζος Ἄρηος,
*Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
ὁπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,

τουτέστι σπηλαιώδεις καὶ ὑπονόμους, εἶναι. ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ συλλέξας καὶ τὸν ἐν παροιμίαις Ἀντρώνιον ὄνον ἐντεῦθεν εἰρῆσθαι λέγει· εὐφυεῖς γὰρ, φησὶ, πρὸς μύλωνας ἔχει λίθους, ὥστε κατὰ τοῦτον τὸν λόγον Ἀντρώνιος ὄνος ὁ πρὸς ἀλετὸν δεξιός. E. cf. Sch. — λεχ. βαθείας βοτάνας ἔχουσαν, ἀφ' ὧν ἦν (ᾗ) καὶ λέχος καταστῆσαι, τουτέστι κοίτην. Sch. δ', 383.: Ἀσωπόνδ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην. Voss.: *und Ptéleos schwellende rasen.*

700. ἀμφ. ἀμφοτέρωθεν δρυπτομένη. Sch.: ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς κατεξεσμένη διὰ τὸν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς θάνατον

701. ἡμιτελής. ἤτοι ἄτεκνος, ἢ ἀφῃρημένος τοῦ ἑτέρου τῶν δεσποτῶν etc. Etym. h. v.: οἶκος οἱονεὶ μὴ τέλειος, ἑτέρου τῶν συζύγων ἐστερημένος. Strabo 7, 3., vol. 2. p. 73. ed. Tauchn.: Ἀβίους δὲ προσαγορεύειν (Homerum ν', 6.) μάλιστα, ὅτι χωρὶς γυναικῶν, ἡγούμενος (ἡγούμενον) ἡμιτελῆ τινα βίον τὸν χῆρον, καθάπερ καὶ τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, διότι χῆρος. recte haec interpretatio placuit Wolfio. — Δάρδανος ἀνήρ. *vir Dardanus*, h. e. Trojanus. nescitur, quis ille fuerit, nec refert scire; tamen id otiose quaerunt grammatici. tumulum Protesilai in Chersoneso Thracia commemoravit Hygin. Astron. 2, 40. cf. Philostrat. Heroic. 2, 1., Plin. 16, 44., Calab. 7, 407., quos citavit Hederich. in lex. myth. de divino honore Protesilai post mortem v. Paus. 1, 34., Mela 2, 2. Hygin. fab. 103.: *Achivis fuit responsum, qui primus littora Trojanorum attigisset, periturum. cum Achivi classes* (classem) *applicuissent, Iolaus, Iphicli et Diomedeae fil., primus e navi prosilivit, qui ab Hectore confestim est interfectus. — quod uxor Laodamia, Acasti filia, cum audisset* [*eum perisse*], *flens petiit a diis, ut sibi cum eo tres horas colloqui liceret. quo impetrato,* [*a Mercurio reductus, tres horas cum eo collocuta est. quod*] *iterum cum obisset Protes., dolorem pati non potuit Laod.*

703. v. ann. ad 726. „das doppelte οὐδὲ verstärkt nicht.“ W. idem sentit Th. p. 444., vereor ut recte: potest enim οὐδ' οἳ reddi *ne hi quidem*, quos ἀνάρχους fuisse putes. οὐδ' οἳ Ald. 3. et vett. edd. nuperae demum male: οὐδ' οἱ. μὲν pro μὴν accipiebat W. — πόθ. — ἀρχόν. recentior dixisset conjuncte: καίπερ ποθέοντες. sed talis per omnia est Homeri sermo.

704. vulgo: Ποδάρκης, sed mutandus est tonus nominum appellativorum, cum fiunt propria. v. H ad 712 et ι', 150, nos ad Aeschyl. Eum. 27, Aristoph. Thesm. 1105.

705. malim εὐφώνως et fortiore numero: Ἰφίκλοιο πάϊς πολ. Φυλ. ν', 698.: αὐτὰρ ὁ Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο. posset servari vox υἱὸς priore correpta ut α', 489., nisi videretur esse interpretatio verbi exquisitioris, quod παῖς scriptum versui officeret. Protesilaus et Podarces fuerunt filii Iphicli, isque Phylaci, quem genuit Deïones, hunc autem Aeolus, ita ut fratres illi ex nobilissima Aeolidarum stirpe oriundi essent. Apollod. 1, 9, 4. et 12. ann. H. Φυλ. prima longa pronuntiandum est virtute ipsius versus, qui non fert breves continuas tres, quin earum primam producat. sic ᾱπονέεσθαι 113, πᾱρέχει Odyss. τ', 113 etc.

707. ὁπλ. νεώτερος. (sane fuit vocab. ὅπλος, quod superest in ὑπέροπλος, ut H annotavit; nec tamen proprie ὁ ὅπλος significare videtur τὸν νέον, sed ab ἕπω, ὅπα, derivatum esse ὅπιλος, ὅπλος, *is qui sequitur alium*, τὸν πρότερον. proposuit eandem notationem Buttm. *Lexil.* II. p. 216., sed ἕπω sensu activi interpretatur („von ἕπω, dem eigentlichen

ἥρως Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα.
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
Βοίβην, καὶ Γλαφύρας, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκὸν,
τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος πάϊς ἕνδεκα νηῶν,
Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν
Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
Οἳ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν,
τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδὼς,
ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα
ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι.
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἷες Ἀχαιῶν,
ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου.
ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον

Verbo für alles Bearbeiten."), nos medii *ἕπομαι*, cum, activum quomodo huc pertineat, haud intelligamus.) *γενεῇ. τῇ ἡλικίᾳ, τῷ γένει.* Sch.

708. *οὐδέ τι — ἐόντα.* verba intolerabilis plena *ταυτολογίας.* W.

709. *δεύονθ'. ἐνδεεῖς ὑπῆρχον. ἐσθλόν. ἀγαθὸν, γενναῖον.* Sch.

711 — 713. commentatur in hos versus Strabo 9. p. 666 sequ., e quo E, ut solet, et ex Stephano Byz. — *Pherae* (diversae a Pheris Messeniis, ε', 543., ι', 151., 293., Odyss. γ', 448., ο', 186. et 296. memoratis. W.) in confiniis Magnesiae et Pelasgiotidis, clarae aliquando tyrannis, Iasone inprimis Pheraeo, et Admeto rege in fabulis. (cf. Odyss. δ', 798. W. v. etiam ann. ad 763.) nec longe abfuit *Iolcos*, fabulis Peliae, Iasonis et Acasti celebrata. *Boebe* vicus ad paludem Boebeïdem. *Glaphyrae* ignotum aliis nomen. H.

712. ita Vratisl. a, W, H. vulgo: *Γλαφυράς.* v. ann. ad 704.

713. *πάϊς* Aldinae, Turn., H, non *παῖς*, ut vulgo. „per totum Homerum hoc tenendum est, melius divisim scribi *πάϊς* quam *παῖς*, etsi libri ubique variant." H. *Iolcos*, *εὐρύχορος* dicta Odyss. λ', 225., prope Pelium montem sita erat ad sinum Pagasaeum, Minyarum Thessalicorum metropolis. W, U, C. O. Müller. *Hellen. St.* 1. p. 248 — 257.

716. *Μηθώνη* (*Μεθοόνη*) alias vocatur *Μεθώνη:* v. E etc., itemque inferius 763. „erant hi e Phthiorum gente, qui ab Achillis inde ditionis finibus loca haec insederant: v. ν', 694 seqq., supra ann. ad 683. — *Methones* Strabo 9. p. 667. meminit, in ora maritima sitae. cui finitima est *Meliboea*, quam Virg. nobilitavit Aen. 5, 251., ubi v. not. utraque Magnesiae. *Thaumaciam* et *Olizonem* Steph. Byz. memorat. Methones nomine plures urbes fuerunt, de qua v. E et Wassenberg." *Ex H.* cf. Strab. 9, 5. p. 667. Thaumacia videtur esse oppidum *Θαυμακοί* ap. eundem ib. p. 663. *Meliboeam* pro Philoctetis domicilio habet 6, 1. p. 390. sita fuit ad sinum maris, ab ea appellatum. U.

718. *δέ. δή.*

720. *ἐμβ. ἐμβεβήκεισαν.* Sch.

721. *ἱστόρηται, ὅτι Φιλοκτήτης ἐν Λήμνῳ καθαίρων τὸν βωμὸν τῆς Χρυσῆς καλουμένης Ἀθηνᾶς ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου, καὶ ἀνιάτῳ* (alii Scholl. *ἀνιαρῷ*) *τραύματι περιπεσὼν κατελείφθη αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ᾔδεισαν γὰρ, τοὺς Ἡφαίστου ἱερεῖς θεραπεύειν τοὺς ὀφιοδήκτους.* Sch. aliam rationem relinquendi illic Philoctetis affert Soph. Philoct. 8., ejulatum ejus continuum vocesque male ominatas, quibus sacrificia turbabantur. U.

722. *ἠγ. πάνυ θείᾳ, ὅτι ἱερὰ τοῦ Ἡφαίστου ἦν ἡ Λῆμνος.* Sch. de insula Lemno v. Cellar. 1. p. 1292., Soph. Philoct. 2, 761.

723. *ὕδρου* Sch. B, L et E interpretantur *χέρσυδρον*, cujus a morsu putrescentia ulcera aqua marina curari illi putant, Plin. autem 22, 7. erynge.

724. *τάχα — ἄνακτος.* argumentum fabulae Sophocleae.

Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἄνακτος.
οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γέ μιν ἀρχὸν,
ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱὸς,
τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρθῳ.
Οἳ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος,
*τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
ἰητῆρ' ἀγαθὼ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Οἳ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα,

726. ita cod. Bentleji et hic et 703. vulgo: *γε μέν.*

727. *Medon*, Ajacis Oïlei frater nothus, memoratur etiam *ν'*, 695, *ο'*, 333. *Ex H.*

728. *Ῥήνη.* nympha. Hygin. fab. 97. Mercurium ex Rhena Saonem suscepisse, secundum quosdam scriptores, narrat Diodorus Sic. 5, 48. — *πτολ. πόλεις πορθοῦντι, πολεμικῷ.* commune epitheton heroum et bellatorum. cf. 278, *ε'*, 333, Odyss. *θ'*, 3 etc. *πτολιπόρθιον* dixit Odyss. *ι'*, 504, 530.

729. interiora Thessaliae; quae pars, antea Doris appellata a Doro, qui eam tenuerat (Strab. 9. 5. p. 668, B, H ad Apollod. Obss. 41, 194.), dein Hestiaeotidis accepit nomen, postquam Perrhaebi Hestiaeae, Euboïcae urbis, incolas captos eo traduxerant, *διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐποικησάντων Ἱστιαίων*, ut ait geographus. ipsos Perrhaebos, ad quos Centauri pertinebant, mox ad Pindum et Olympum, inter Athamanes et Dolopes, se recipere compulerunt Lapithae Ixion et fil. ejus Pirithous, qui Pelium quoque montem occupavit, expulsis Centauris. ita Lapitharum, et quidem Larissensium, Minyis cognata gens campestria loca circa Peneum fl. inhabitavit, permixtis tamen Perrhaebis; qui populi omnes e Pelasgica stirpe oriundi erant. v. Strab. 9, p. 671, 673, A, 676, A, H h. l. et ad 748 seqq., C. O. Müller. l. c. 2. p. 26. — „*Tricca* templo Aesculapii clara fuit, qui ad Lethaeum amnem vicinum natus esse dicebatur. Strab. 9. p. 668, B. et 14. p. 957, C. *Ithome*, Messeniae urbi cognominis, in praerupto loco, *ἐν κλώμακι*, etiam *Θώμη* dicta et serius *Θούμαιον.* Strab. ibid. et Steph. h. v., e quibus emendandus est E. — Ap.: *κλωμακόεσσαν. ὁ μὲν Ἀπίων τραχεῖαν καὶ ὀρεινήν.* et sic fere Schol. (et Sch. brev.) disertior E docet, *κλώμακας* dici *τόπους ἢ λόφους ὑψηλοὺς, ἀπὸ τοῦ κατακλᾶν τοὺς ἀναβαίνοντας.* Hesych.: *κλωμακόεν. κρημνῶδες, δύσβατον.*" *Ex H.*

730. v. ann. ad 596.

731. hic quoque vereor, ne elegantem sermonem grammatici vel librarii infuscaverint, malimque cum Heyneo *Ἀσκληπιάδα δύο παῖδε*, quemadmodum *λ'*, 490. Doryclum Hom. dixit *Πριαμίδην νόθον υἱόν.* adscriptum *Ἀσκληπιοῦ*, ut *Ἰφίτου* 518., quae nomina correpta penultima leguntur *δ'*, 194, *λ'*, 517., *ρ'*, 306., offecisse videtur genuinae voci, et metrum corrupisse. nam si breves quovis loco porrigere licebat metri causa, nescio cur *Φηρητιάδαο* scripserit inferius 763. alia videtur esse ratio *τοῦ ι* longae in *Ἄμφιος* 830, ut in nominibus *Ἀμφίων, Ὑπερίων, Ὠρίων.* ceterum H annotavit, Aesculapii natales referri ad Thessaliam (E ad h. l., Schol. B et L ad *α'*, 266.); matrem Coronidem Phlegyae, cujus ibi ditio (H ad Apollod. p. 235., Schol. Pind. p. 3., 14. ed. Heyn., Sch. ad *δ'*, 193.), filiam perhiberi; deique cultum Triccae et ap. Lapithas viguisse. cf. C. O. Müller. l. c. 1. p. 198. sequ. minore jure Messenii Aesculapium sibi vindicarunt, ut auctor est Paus. 2, 26. *Podalirium* et *Machaonem* inter procos Helenae recenset Apollod. 3, 10, 8. fuerunt illi et arte medica et bellica virtute clari. v. E ad *λ'*, 514, praetereaque *δ'*, 193, *λ'*, 832, Paus. 3. cap. ult., Quintum 6, 398. seqq. Virg. Aen. 2, 267. et H h. l.

734. *Ormenium* vicus fuit sub Pelio ad sinum Pagasaeum, in Magnesia. Strab. 9. p. 666, B., 669, C. fontem *Hyperiam* (*ζ'*, 457.) in media Pheraeorum urbe esse ait Strabo p. 671, A. meminit ejus Pind. Pyth. 4, 222. *Ex H.*

735. Strabo 9. p. 671, A: *Τίτανος* (mons cum vico cognomini.) *ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὠνομάσθη* (quia

τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δ' Ἄργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ὄρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν,
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς
(τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια
ἤματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας,
τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσεν)·
οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρηος,
υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο.

τίτανος est calx seu gypsum)· λευκόγεων γάρ ἐστι τὸ χωρίον, Ἄρνης πλησίον. καὶ τὸ Ἀστέριον δ' οὐκ ἄπωθεν τούτων ἐστί.

736. *Eurypylus*, Ormenii natus, ab Ormeno, urbis conditore, oriundus fuit, qui genus ducebat ab Aeolidis: nam *Aeoli* fil. fuit *Cercaphus*, Cercaphi *Ormenus*, Ormeni *Amyntor* et *Euaemon*, pater Eurypyli. Ex Amyntore natus *Phoenix*, qui ad Peleum fugerat, ι', 447. seqq. hinc *Eurypylus*, Euaemonis natu minoris fil., copias duxit. haec ex Demetrio Scepsio recitat Strabo 9. p. 670. plura de Eurypylo v. ap. Paus. 7, 19. ap. Hom. inter principes et fortissimos habetur: velut η', 167 ex iis est, qui cum Hectore se congressuros esse profitentur; et θ', 265 inter προμάχους, itidemque λ', 575., ubi tandem vulneratus poelio excedit. *Ex H.*

738. *Gyrtone* et e vicinia copias duxere Lapithae *Polypoetes* et *Leonteus*. v. ann. ad 729. ejus populi urbs *Argissa*, post *Argura* dicta, ad Peneum sita fuit, superque illam Atrax, et ipsa ad Peneum; et *Orthe*, arx Phalangae, urbis Perrhaeborum prope Tempe. eorum quoque oppida sub Olympo erant *Elone*, post *Limone* dicta, et *Oloosson*, ab albedine soli argillacei appellata λευκὴ, cui postea nomen Elasson fuisse auctor est E. cf. Strab. p. 672. et Steph. ceteris notior est *Gyrton* seu *Gyrtone*, Perrhaeborum urbs ad Peneum, cujus urbis conditor fertur Gyrton (Steph. v. Γυρτών.), Phlegyae, cujus fil. fuit Ixion, frater seu patruus. a Phlegya Gyrtonii Phlegyarum nomen habuisse dicuntur ap. Strab. 9. p. 674, B. add. Excerpta e l. 7. p. 508. *Ex H.* a Gyrtone, Phlegyae filia, Gyrtonem urbem appellatam ait Schol. Apollonii Rhod. ad 1, 57.

740. μεν. (a μένειν πόλεμον.) ὑπομονητικὸς ἐν τῷ πολέμῳ. — Sch. cf. sequ. ann.

741. *Pirithous*, Lapitharum clarissimus, Jovis ex Dia (vel Ixionis, regis Lapitharum, secundum Apollod. 1, 8, 2.) fil., duxit *Hippodamiam*, cujus in nuptiis celebrandis Centaurorum cum Lapithis pugna illa intervenit, de qua Nestor α', 267, 8. alia est, quam hic factam dicit quo die natus est Polypoetes, cum Centauros, magna strage edita, Pelio depulit Pirithous, pueroque nato nomen imposuit Πολυποίτης, quod dictum ajunt pro Πολυποινίτης, διὰ τὸ πολλοῖς Κενταύρων ἐπιθεῖναι ποινὴν, h. e. τιμωρίαν (ἐτίσατο 743.). v. Sch. et E, qui Hippodamiam vocant Melanippen. tum Centauri, Pelio expulsi, sedem collocarunt in confiniis Aethicum, qui ad occidentem Thessaliae, Epirum versus, in jugis Pindi habitabant, Strabonis autem tempore jam defecerant (Strab. 9. p. 664, A. cf. p. 657, C.); maturiusque etiam cum iis permixtum nomen exoleverat Centaurorum, ut testantur geographus p. 671, B., 675, A., et Schol. Lycophr. 802. ceterum *Polypoetes* quoque numeratur inter duces fortissimos (v. μ', 129. etc.), fueruntque partes ejus in excidio Trojae, cujus excidii pictura, a Polygnoto facta, ostendit eum caput taenia revinctum (Paus. 10, 26. extr.). *Ex H.*

742. κλυτὸς p. κλυτὴ, ut Odyss. ε', 422. v. Th. p. 275. U.

743. Φῆρας. Centauros. cf. α', 268, Odyss. φ', 295 sequ., 303 sequ. λαχν. *hirsutos*. id alias virile robur significat, velut in Vulcano σ', 415. quo sensu et λάσιον κῆρ Pylaemenis dicitur 851., itemque Patrocli π', 554. et ipsius Achillis α', 189. *Ex H.*

746. ὑπερθ. μεγαλοψύχου, γενναίου. Sch. *Caeneus*, Elati (Hygin. fab. 14., 242.) vel Atracis (Antonin. Lib. c.

τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,

17.) fil., celeberrimorum unus Lapitharum fuit. v. α', 264, Ovid. Met. 12. etc.

748, 9. *Γουνεὺς οὗτος ἕτερός ἐστι παρὰ τὸν ἐν τῷ Λυκόφρονι ἐργάτην τῆς δίκης Γουνέα, ἤτοι τὸν δίκαιον. ἐκεῖνος γάρ, φησὶν, Ἄραψ, προσηγορίαν ἔχων τὸ δίκαιος, ὡς καὶ ὁ Ἀριστείδης παρ' Ἕλλησι· τοῦ δὲ Ὁμηρικοῦ Γουνέως βασίλειον ἡ Κύφος, πόλις, φασὶ, Περῤῥαιβίας, ἀπὸ Κύφου κληθεῖσα, υἱοῦ Περῤῥαιβοῦ τοῦ Παλληνέως. ἔστι δὲ, φασὶ, καὶ Θετταλικὴ, καὶ ποταμὸς δὲ ἦν Κύφος.* E. Lycophronis Schol. ad 902.: — *καὶ ὁ μὲν Λυκόφρων Γουνέα, Πρόθοον καὶ Εὐρύπυλον εἰς Λιβύην φησὶν ἀπελθεῖν· Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ οἱ λοιποὶ οὕτω φασί. „Γουνεὺς εἰς Λιβύην, λιπὼν τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, ἐπὶ Κίνυφα ποταμὸν ἐλθὼν, κατοικεῖ, ὡς καὶ οὗτος* (Lycophron) *φησὶ, Μάγνητες δὲ καὶ Πρόθοος ἐν Εὐβοίᾳ περὶ τὸν Καφηρέα σὺν πολλοῖς ἑτέροις διαφθείρονται. Νεοπτόλεμος δὲ μετὰ ζ' ἡμέρας πεζῇ εἰς Μολοσσοὺς ἀπῆλθε μετὰ Ἑλένου, καθ' ὁδοῦ θάψας τὸν Φοίνικα. τοῦ δὲ Προθόου περὶ τὸν Καφηρέα ναυαγήσαντος, οἱ σὺν αὐτῷ Μάγνητες εἰς Κρήτην ῥιφέντες ᾤκησαν.* ex quibus nequaquam apparet, alium esse Guneum Homeri, alium Lycophronis. pertinent autem haec ad *Νόστους*, sive reditus Achivorum Troja expugnata. v. Apollod. Heyn. p. 386, 7. „*Aenianes* (*Ἐνιῆνες*, quod nomen habet etiam Herod. 7, 185. ε et αι misceri solent in libris.) et *Perrhaebi*, gentes Pelasgicae, tempore belli Trojani alias quam quas seriore aevo Thessaliae partes tenuerunt: nam postea Aenianes quidem ad austrum in Oetaeis montibus et ad Sperchei ripas, Perrhaebi vero, quos metri gratia *Περαιβοὺς* dixit poëta, ad Pindum habitarunt. v. Strabo 9. p. 654, A, C, qui idem Aenianes et Athamanes confundere videtur p. 674, C, et 675, A.; quanquam et illi e locis circa Dotium, haud longe a Boebe, expulsi a Lapithis recesserunt in juga Pindi, Epirum ab occidente intercludentis, tandemque inter Illyricas gentes obliteuerunt. at Trojanis temporibus Aenianes cum Perrhaebis conjunctos a septentrione Penei habitasse necesse est. Perrhaeborum quidem, a Lapithis fugatorum (v. ann. ad 729.), alii in boreali parte Thessaliae illa, quae et ipsa deinde Perrhaebia dicta est, habitarunt ad amnem Titaresium. atque istis quidem in regionibus quaerenda est *Cyphus* urbs Perrhaeborum cum monte cognomini (Strab. p. 675, A.). eorum pars in angustas sedes compulsa fuit sub Olympo, in vicinia Macedonum; pars major concessit ad montes Athamanum et ad Pindum (Strab. p. 675, B.); ubi inter eos consederunt Dorienses, donec hi in Dryopidem immigrarunt, quae inde Doris appellata est. (v. Obss. ad Apollod. 2, 7, 7., p. 194. et Schol. Pindari p. 1, 121. ed. Heyn.) Strabonis quidem aetate nullae aut perquam exiguae supererant eorum reliquiae. minus perspicue haec exposuit Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. Schol. p. 116. sequ.“ *Ex H.* cf. C. O. Müller. l. c. 2. 25. seqq. et p. 44., Wachsmuth. l. c. 1, 1. p. 46. U.

750. ex hoc toto loco inde a 681. intelligitur, *Thessaliae partes interiores* isto aevo minus accessas, *littorales* autem magno hominum cultu frequentatas fuisse, siquidem fere ex maritimis locis profecti sunt Thessali, qui Trojanae expeditioni interfuere. advenerunt tamen etiam a *Dodona* Epiri excitae copiae Perrhaeborum; quam urbem primum Chaones incoluerunt, deinde Thesproti, tum Molossi. Perrhaebi et Aenianes usque ad Herodoti memoriam vicinis sedibus habitarunt: v. Herod. 7, 185. et Steph. Byz., ap. quem legitur: *Αἰνία, πόλις Περῤῥαιβῶν. Ex H.* de *Dodona* urbe Paus. 1, 17.: *τῆς δὲ γῆς τῆς Θεσπρωτίδος ἐστὶ μέν που καὶ ἄλλα θέας ἄξια, ἱερόν τε Διὸς ἐν Δωδώνῃ, καὶ ἱερὰ τοῦ θεοῦ φηγός.* Strabonis libro septimo extremo haec adscripta sunt, quae miror legi inter ipsa verba geographi: *Σουΐδας δὲ, τοῖς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους προσχαριζόμενος, ἐκεῖθέν τέ φησιν εἶναι τὸ ἱερὸν* (Jovis Dodonaci) *μετενηνεγμένον ἐκ τῆς περὶ Σκοτοῦσσαν Πελασγίας. ἔστι δ' ἡ Σκοτοῦσσα τῆς Πελασγιώτιδος Θετταλίας.* cf. ipsum Strabonem 9, 5. p. 673. et Ritteri *Vorhalle Europ. Völkergeschichten* p. 381—391., 455, itidemque ab altera parte Wachsmuth. l. c. 1. p. 310. et C. O. Mülleri Aeginet. p. 159., quos li-

οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο,
ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕδωρ,
οὐδ' ὅγε Πηνειῷ ξυμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον·
ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ.
Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱὸς,
οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
ναίεσκον· τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.

bros huic loco adhibuit U. praeterea vero v. Cellar, 1. p. 1093. et geographos. — *δυσχείμερον*, utpote in saltibus sitam. Strabo 7. circa finem: *ἡ Δωδώνη τοίνυν τὸ μὲν παλαιὸν ὑπὸ Θεσπρωτοῖς ἦν, καὶ τὸ ὄρος ὁ Τόμαρος ἢ Τμάρος (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται), ὑφ' ᾧ κεῖται τὸ ἱερὸν* etc. cf. *π'*, 234.

751. de amne Titaresio Strab. Excerpt. libri 7., 4.: *ὅτι ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν Τεμπῶν [καὶ ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Πίνδου ὄρους] καὶ διὰ μέσης Θεσσαλίας καὶ τῶν Λαπιθῶν καὶ Πεῤῥαιβῶν, δεχόμενός τε τὸν Εὐρώταν ποταμὸν, ὃν Ὅμ. Τιταρήσιον ὠνόμασε, διορίζει Μακεδονίαν μὲν πρὸς βοῤῥᾶν, Θεσσαλίαν δὲ πρὸς νότον. αἱ δὲ τοῦ Εὐρώτου ποταμοῦ πηγαὶ ἐκ τοῦ Τιταρίου ὄρους ἄρχονται, ὅ ἐστι συνεχὲς τῷ Ὀλύμπῳ.* — Sch.: *ἱμερτόν. ἐπιθυμητὸν, καλόν.* (U.: *ἱμερτὸν* bezieht sich wohl weniger auf das Wasser selbst als vielmehr auf die Gegend, von welcher Wachsmuth a. a. O. 1, 1. S. 13. sagt: „Jetzt noch bietet das Flussthal des Peneios Wunderanblicke dar: die schwindelerregenden Felskegel Meteora am Abhang des Pindos zwischen Gomphoi u. Trikka, u. das Thal Tempe, dessen Windungen durch grüne Matten u. schroff überhangende Felswände, u. die Silberflut des mit dem Peneios sich vereinenden Titaresios, milde Lust u. herzbeengendes Staunen mischen.“) — *ἔργα. νῦν τὰ γεώργια, ἵν' ᾗ ἐγεώργουν.* (Odyss. *ζ'*, 259.: *ὄφρ' ἂν μέν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων.* K. hinc potissimum explicanda est inscriptio libri Hesiodei, in quo poëta de hominibus aetatis aureae 119.: *οἱ ἐθελημοὶ Ἥσυχοι* (malim *Ἥσυχα*) *ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.* et 306.: *σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν, Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί. Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε* etc.

753. *ἀργ. λαμπρὰ καὶ καλὰ ῥεύματα ἔχοντι. δῖναι γὰρ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί.* Sch.

754. *καθ. ἄνωθεν.* Sch. descriptio aquae bituminatae sive *ἀσφαλτίτιδος*, qualem etiam Stygis cogitaverint. Strabo 9, 5. p. 673, B.: *τὸ μὲν οὖν τοῦ Πηνειοῦ καθαρόν ἐστιν ὕδωρ· τὸ δὲ τοῦ Τιταρησίου λιπαρὸν ἔκ τινος ὕλης, ὥστ' οὐ συμμίσγεται.* ubi v. Causab. praetereaque cf. Mirab. auscult. c. 123. ed. Beckmann., Oberlin. ad Vibium p. 308., H et K h. l.

755. *ὅρκου.* v. ann. ad 124. ordo: *ὕδατος γὰρ Στυγὸς, δεινοῦ ὅρκου, ἐστὶν ἀπ.* Styx proprie appellatus est Arcadiae fons prope urbem Nonacrin, de quo Paus. 8, 18, 2.: *τὸ δὲ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ τοῦ παρὰ τὴν Νώνακριν στάζον ἐπιπίπτει μὲν πρῶτον ἐς πέτραν ὑψηλὴν, διεξελθὸν δὲ διὰ τῆς πέτρας ἐς τὸν Κρᾶθιν ποταμὸν κάτεισι. θάνατον δὲ τὸ ὕδωρ φέρει τοῦτο καὶ ἀνθρώπῳ, καὶ ἄλλῳ ζώῳ παντὶ* etc. per eam aquam jurabant Arcades (Herod. 6, 74.), quemadmodum Judaei per aquam amaram (Mos. 4, 5, 18. seqq.), Siculi per fontem sulfuratum Palicen (Diod. Sic. 11, 89.), ut K. annotavit; itidemque Thessalos illos per Titaresium jurasse auctor est A Schol. — Ap.: *ἀποῤῥώξ. ἀπόῤῥηγμα, ἀπόσπασμα* (brachium Stygos fluminis.)· *ὅρκου* etc.

756. permixti cum Perrhaebis et Lapithis circa Peneum Peliumque montem, non in urbibus, quas nullas eo tractu Thessaliae memorat poëta, sed vicatim habitabant *Magnetes*, gens item Pelasgica, quorum pars in Asiam trajecerat, et a quibus postea littoralis plaga appellata est Magnesia. Aeolum inter eos invalescente potentia, originem repetere coeperunt a Magnete, Aeoli filio, a quo oriundus fuit Prothous. v. Schol., Apollod. 1, 9, 6., Hygin. fab. 97.

τίς τἂρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
αὐτῶν, ἠδ' ἵππων, οἳ ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἕποντο.
Ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὥς,
ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας,
τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ἄμφω θηλείας, φόβον ἄρηος φορεούσας.
ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,

761. τίς τἂρ, τίς τοι ἄρα, ut α', 8. Ven.: τίς ταρ. Vrat. b. et codd. Juliani Or. 2. p. 155, A: τίς γάρ.

763, 4. μέγ' ἄρ. ἐξόχως καὶ μεγάλως ἄριστοι, ὡς Θεσσαλικοί. καὶ ὁ χρησμός (ἐκδοθεὶς Αἰγιεῦσιν Strab 10, 1., 2. p. 327. ed. Tauchn.) φησιν· ἵππον Θεσσαλικόν, Λακεδαιμονίαν τε γυναῖκα, Ἄνδρας θ' οἳ πίνουσ' ἱερὰν πηγὴν Ἀρεθούσης. — et hic et ψ', 376. dixit Φηρητιάδαο p. Φερ., cum tamen Φέρητα legatur Odyss. λ', 259., quemadmodum Μηθώνην p. Μεθώνην scriptum est, itidem metri, ut videtur, gratia 716. fuit Pheres Pherarum, cujus urbis navale fuit Pagasae (Strab. 9. p. 390.). v. 711. et Cellar. 1. p. 1065. „Εὔμηλος. Admeti fil., Pheretis nepos, Crethei et Tyrus abnepos, adeoque ex Aeolidis. Apollod. 1, 9, 14. de *Admeti equis* et *Eumelo cursu victore* v. ψ', 287. seqq.“ H.

765. ὄτρ. ὁμότριχας. (Ven. B. et Lips.: ὁμόχροας.) οἰέτ. ἰσοετεῖς, ὁμήλικας. (est igitur τὸ ο p. ὁμοῦ, ὁμοίως, ut ὄπατρος λ', 257., videaturque οἶος fuisse primum ὄος, unde ὅμος, ὅμοιος. *Ex H.* cf. Th. p 227.) σταφ. — ἐΐσας. οὕτως ἴσας καὶ ἀναλόγους τοῖς νώτοις [ἐπὶ νῶτον, ἐπὶ νῶτα.], ὥσπερ στάθμῃ. [imo στάθμη, h. e. πρὸς στάθμην. E: ὡς ἐὰν σταφύλῃ ἐξισώθησαν.] σταφύλη γὰρ ὁ τεκτονικὸς διαβήτης· οἱ δὲ τὴν στάθμην λέγουσιν. ἔστι δὲ ἡ στάθμη σχοινίον λεπτὸν χριόμενον μίλτῳ ἢ μέλανι, ᾧ σημειούμενοι ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα. Sch.

766. Πιερίῃ. sic vett. edd., nec aliter Schol. Ven. ad ψ', 383. ap. Bekkerum (Villois.: Πηερίῃ.) et Macrob. Sat. 1, 17.; estque haec vulgata scriptura, quam habet etiam H. Steph. Byz.: Πηρεία· Θεσσαλίας χωρίον. Hesych. Πηρία· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Wolf. Prolegg. ad Hom. p. 28.: „Plerique boni codd.,“ inquit, „cum Eustathio servant nomen paene inauditum in geographia, sed hoc ipso ad corruptionem pronum, Φηρείῃ (Φηρίῃ cod. Voss. ap. Valck. ad Ammon. 3, 12.) seu Πηρείῃ (hic E), idque haud dubie ex h. l. praebent Steph. Byz. et Hesych. pro regione Thessaliae Pheris vicina.“ recepit tamen W Πηρείῃ in novissimam ed. suam, cum ante probasset Πιερίῃ, quia ne hanc quidem scripturam defendere sibi posse videbatur. verum non male H annotavit, Pieres, Thraciam gentem, pluribus olim Thessaliae tractibus habitasse, praesertim ad Olympum; et ap. Virg. Georg. 3, 2. Apollinem ad Amphrysum fl. in Phthiotide pavisse dici Admeti armenta. nec ita inepte K huic loco adhibuit verba illa hymni Hom. in Merc. 69.: αὐτὰρ ἄρ' Ἑρμῆς Πιερίης ἀφίκανε θεῶν ὄρεα σκιόεντα, Ἔνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὖλιν ἔχεσκον, ut ex quibus intelligatur, fertilissimam fuisse Pieriam, et pascendis armentis aptam. habuisse igitur ibi creditus fuerit Apollo etiam equorum greges, cumque Admeto serviret in vicinia, par eorum regi amicissimo donasse. Plin 4, 8.: *In Thessalia — oppida: Pherae* (Pheretis et Admeti regia), *quarum a tergo Pieris* (h. e. Pieria regio) *ad Macedoniam protenditur.* Φηρείῃ quidem si genuinum esset, dictum videri posset pro Φηρῇ, idque pro Φηραῖς sive Φεραῖς, quemadmodum Φηρητιάδαο idem ac Φερητ. esse vidimus 763. et Φηρὴν Hom. ε', 543. appellavit Messeniae oppidum, quod Φηραὶ Straboni est, Ptolemaeo Φεραί: sed incertior est ejus scripturae auctoritas quam cui veterum edd. minime contemnendam posthabeamus. — ceterum quidvis sui generis praestantissimum ad deos referri prisco illo seculo, nemo ignorat; qua de re K conferri jussit supra 101. seqq. et ε', 265 seqq. v. etiam ann. ad 770.

767. θηλ. ad propagandum genus eximium. praeterea equae sunt agiliores. *E K.* φόβον ἄ. φ. *terrorem bellicum inferentes* hostibus incursando. — ἄρηος scripsi pro Ἄρηος, cum res dicatur, non deus.

768. Odyss. λ', 550.: Αἴανθ', ὃς πέ-

ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
ἵπποι θ', οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα.
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Ἀτρείδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες,
τόξοισίν θ'. ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος
λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον
ἕστασαν, ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἐμάχοντο.
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο·

οι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. K.

770. Achillis equos Xanthum et Balium olim gigantes fuisse, eorumque solos diis auxiliatos esse narrat Ptol. Hephaest. 6. p. 332. Gal. mortem instantem domino praedicit Xanthus τ', 404. Apollod. 3, 13, 5. de nuptiis Pelei: *γαμεῖ δὲ ἐν τῷ Πηλίῳ· κἀκεῖ θεοὶ τὸν γάμον εὐωχούμενοι καθύμνησαν. καὶ δίδωσι Χείρων Πηλεῖ δόρυ μείλινον, Ποσειδῶν δὲ ἵππους Βαλιόν τε καὶ Ξάνθον. ἀθάνατοι δὲ ἦσαν οὗτοι.* mirabilium equorum celeberrimus in fabulis est Pegasus. Plin. 8, 21.: *lyncas — Aethiopia generat, multaque alia monstri similia: pennatos equos, cornibus armatos, quos Pegasos vocant* etc. Odini dei equus octipes Slaipner memoratur in Edda Islandorum; aliusque item fatidicus heroïs cujusdam Tungusorum in Georgii itinerario.

772. ἀπ. αὐξητικὸν est ἀπὸ in hoc verbo. Sch.: ἐπιμόνως ὀργισθείς. cf. τ', 62.

774. δίσκος ἐστὶ βαρὺς λίθος, ὃν ἐῤῥίπτουν οἱ γυμναζόμενοι. τὸν δὲ σιδηροῦν σόλον προσαγορεύουσι. — αἰγ. ἀκοντίοις. Sch. ἱέντες. intell. ταῦτα, δίσκους, αἰγανέας, ὀϊστούς.

776. λωτὸν ἥμερον Discoridis 4, 171, *trifolium Messanense* Linn. v. Billerbeck. Flor. class. p. 195. — ἐρέπτεσθαι, *carpere*, dicuntur animantes (pisces φ', 204.), sed etiam ἔδειν, velut ε', 203., ubi v. E. cf. H. — ἐλεόθρ. Etym. et alii. Sch.: ἐν ἕλει τεθραμμένον, ὅ ἐστι φυόμενον. mire E: ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μὲν ἕλος δασύνεται —, τὸ μέντοι ἐλεόθρεπτον ψιλοῦται διὰ κανόνα λέγοντα ὅτι τὸ ε πρὸ τοῦ λ, τῆς τρίτης συλλαβῆς καθαρευούσης, ψιλοῦσθαι θέλει. H: „sufficit," inquit, „ita usum ferre." — apii, σελίνου, plura genera sunt: v. Billerbeck. l. c. p. 70. *hipposelinum*, sive *Smyrnium olus atrum* Linn., intelligendum esse dicas, cum praesertim seratur teste Plinio 21, 5. H tamen: „σέλινον hoc seu apium palustre (?)," inquit, „quale sit ignoratur. (dicere videtur H τὸ ἐλειοσέλινον, helioselinum Plinii 19, 8., *apium graveolens* Linn., *den wilden Gartenselleri.* Harduin. ap. Plin. l. c.: „ἐλειοσέλινον, h. e. apium palustre et apium idem officinarum, Gallis *ache.* — Theophrast. hist. pl. 7, 6.: τὸ μὲν γὰρ ἐλειοσέλινον τὸ παρὰ τοὺς ὀχετοὺς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι φυόμενον μανόφυλλόν τε καὶ οὐ δασὺ γίνεται.) diversum esse a petroselino (*selino silvestri* Linn., *Steinfelseneppich*, *Waldsilie*, vel *hortensi* sive *apio* dicto κατ' ἐξοχὴν, *Gartenselleri.*), notant Scholl., et apponi equis, ne stranguria ex otio et inertia vexentur. v. E, Schol. Nicandri Ther. 597., Plut. Sympos. 5, 7."

777. πεπ. ἐσκεπασμένα. Sch. *velis intenta.* „ε', 193.: ἀλλά που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἕνδεκα δίφροι Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται." E K. — ἀνάκτων, heroum et προμάχων, qui soli curribus istis bellicis utebantur. cf. 1, 601, Feith. p. 492., Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 130 — 148.

778. οἱ δέ. ἄνακτες. non male Daciera, quacum sentit Cl.: „une bienséance qui me charme ici, c'est la difference que le Poëte met entre les soldats d'Achille et leurs capitaines; les soldats se divertissent, et le capitaines, comme plus touchés de la gloire que les soldats, se promenent dans le camp tout tristes et inconsolables de ce que leur général ne les mene plus au combat."

780. οἱ δ' ἄρ'. οἱ δὲ δὴ Ἕλληνες.

γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διῒ ὣς τερπικεραύνῳ
χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ
εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς,
ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.

item Trojani, comperto, quid minentur Graeci, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, quorum brevior recensus adjicitur.

Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις

— *ὡσεί τε — νέμοιτο.* ὡς ἂν εἰ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν γέμοιτο καὶ κατεσθίοι τὸ πῦρ. Sch. *und sie schritten, wie rings durch das Land verzehrendes Feuer.*

781. *quemadmodum vero adgemere solet terra Jovi tonanti, cum iratus in Arimis Typhoei cubile flagellat, sic terra gemuit* etc. „resonabat solum, velut fulmine percussum.“ *Ex H.*

782. *ἀμφὶ Τυφ.* in loco, ubi terra ei est injecta. de Typhoeo, Terrae fil., qui Jovi bellum intulit, v. Hesiod. Theog. 820 seqq., Apollod. 1, 6, 3. notum est, veteres illos terrae motus attribuere subjectis ab Jove gigantibus et ejusmodi monstris, quale etiam Typhoeus fuisse fertur, quae monstra flammas exhalare putant inter turbines et fulmina, quibus percussa terra exardescat. *Ex H.* dicitur *Τυφῶς, Τυφωεύς, Τυφάων.* v. U. Sch.: *ἱμ. μαστίζῃ, ὅ ἐστι κεραυνοῖς πλήττῃ.* sane praestat fulmina intelligi quam flagellum proprie dictum, quo tamen sectari sontes dicitur Jupiter *ο'*, 17. contra apud Hesiodum Theog. 857. Jovis *πληγαὶ* intelligendae sunt *κεραυνοί*, quemadmodum in superioribus dixit *Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα Βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν, Πλῆξεν, ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος.*

783. *εἰν Ἀρ.* τὰ Ἄριμα οἱ μὲν ὄρος τῆς Κιλικίας φασίν, οἱ δὲ Λυδίας. Sch. *Arima, τὰ Ἄριμα ὄρη, Arimi montes,* ubi fuerint, quaesivere vett., nec historicis argumentis expediverunt; conjectando ad diversa loca rem revocant, quae subterraneis ignibus aliquando arserunt. itaque in Phrygia (Diod. 4, 71., ubi v. Wessel.), Lydia, Mysia, Cilicia, Syria, Arimos collocaverunt. locus clarissimus est Strab. 13. p. 929. qui Phrygiam, Lydiam, Mysiam memorant, cogitant de terra dicta *κατακεκαυμένη*: qui Ciliciam vel Syriam, conveniunt inter se quodammodo, siquidem Arimi, iidem qui Aramaei, Ciliciam olim insederunt. in iisdem Arimis Echidnae speluncam fuisse dicit Hesiodus Theog. 301. Siciliam impositam esse Typhoeo *ἑκατοντακαράνῳ* (Pind. Pyth. 8, 16., Aesch. Prom. 351.), finxit Pind. Pyth. 1, 16., ubi v. Böckh. cf. K, W, U et H h. l., et Exc. 2. ad Virg. Aen. 9, 715. — „*εὐνάς.* *cubile* dixit Virg., Pind. *στρωμνήν.* — e Strabone 13. p. 929. C. et Eustathio discimus fuisse quosdam qui h. l. versum *υ'*, 385. sublectum insererent, sic scribentes: — *εὐνάς, Χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ,* quo Typhoeum ad Lydiam referrent, in qua sita erat urbs Hyde. quem versum paulo immutatum alii post 866. inculcarunt.“ *Ex H.*

785. *διεπρ. πεδ.* cf. 801, Odyss. *β'*, 404, *δ'*, 380. quem genitivum alii aliter explicant: v. Th. §. 255, 5., Bernhardy *Synt. der gr. Spr.* p. 145, 37, b., Kühner *gr. Synt.* §. 38., Schn. v. *πρήσσω.* mihi *πεδίοιο* dictum videtur pro *ἐν πεδίῳ*, sicut *Σουνίου* pro *Σουνίῳ* Eurip. Cycl. 279., ubi v. Matth. cf. Soph. Ajac. 396, El. 843 etc. *διαπρήσσειν κέλευθον* Hom. dicit *α'*, 483. et alias, quemadmodum Germanus *des Weges gehen* et *den Weg gehen.*

786. *ποδ.* τοῖς ποσὶ ταχεῖα. Sch. epitheton perpetuum Iridis, ejusque solius. v. *ε'*, 353, 368, *λ'*, 195 etc. *ἀελλόπος* vocatur *θ'*, 409, *ω'*, 77, 159. utroque verbo id significatur, quod aliis in locis (*μ'*, 207, *π'*, 149, *ψ'*, 367 etc.) dicitur *πνοιῇς, ἅμα πνοιῇς, μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, πέτεσθαι,* ex quo intelligas, non ex abundanti additum esse *ὠκέα.* non inepte K priscos Graeciae incolas iridem sive arcum pro ponte habuisse censet, quo dii in terram descenderent, et commercium cum hominibus haberent; quae etiam veterum Scandinavorum opinio fuit, et Latinorum, qui Iridem deam per arcum ire et redire fingunt (Virg. 5, 606., Ovid. Met. 11, 632. etc.). nec aliter Judaei, quorum deus Genes. 9, 13.: *arcum meum*, inquit, *disposui in nube, qui sit in signum foederis inter me et terram.*

πὰρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν,
πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷϊ Πριάμοιο Πολίτῃ,
ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε, ποδωκείῃσι πεποιθὼς,
τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἐφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
τῷ μιν ἐεισαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
„Ὦ γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν.
ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
ἀλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα·
λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν
ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.
Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι·

787. σὺν ἀγγ. ἀλ. cum nuntio tristi de exeuntibus in aciem Graecis, quos Achillis discessu consternatos fugam meditari putabant Trojani, praesertim ex quo certiores facti erant, eos ad naves procurrisse (144 seqq.)

788. ἀγ. ἀγ. idem est ac frequens illud ἠγερέθοντο, quasi dicas *concitas habebant conciones.* Ap.: ἀγορά, ἡ ἐκκλησία, τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, καὶ τὸ συνάθροισμα: et similiter Hesych. et Etym. — ἐπὶ Πρ. θύρ. more Orientalium, qui convenire solebant ad portas regiae deliberatum de re publica: unde est quod hodieque Turcarum senatus atque imperium appellatur *Porta* sive *Porta alta*, *die Pforte*, *die hohe Pforte*. v. Xenoph. Anab. 1, 9, 3., Cyrop. 1, 2, 3. seqq. *Ex W.*

791. voce se assimulavit Politae, ceterum a nemine conspiciebatur. „Polites, βοὴν ἀγαθὸς ω', 250, fortiter pugnat ν', 533. plura de eo narrarunt in Posthomericis, unde Virg. transtulit caedem ejus ante ora parentis Aen. 2, 526. cf. Aen. 5, 546.“ *Ex H.*

793. solebant prisci illi tam altos mortuis tumulos exstruere, ut pro speculis esse possent. hic quidem Aesyetae tumulus 5 stadia abfuit a vetere Ilio, situs ad viam, quae Alexandriam ducit: v. Strab. 13. p. 894. sequ. *Aesyetam* sunt ap. E qui Antenoris et Ucalegontis patrem putent; alii ab antiquiore quodam Ucalegonte oriundum credidere, cui nupta fuerit Ilios, Laomedontis regis filia. ipse Hom. Aesyetae filium memorat Alcathoum, Anchisae generum, ν', 427.

794. δέγμενος. ἐκδεχόμενος, ἐπιτηρῶν. Sch. idem recte: ἐφορμηθεῖεν. ἐφορμήσειαν (ita H. pro ἐφορμήσειεν). vulgo: ἀφορμηθεῖεν, quo accepto ναῦφιν interpretantur ἀπὸ νηῶν, quasi Trojani expectaverint, Graecos in aciem exituros esse; quod ut adhuc per 9 annos non fecerant, ita nunc, post discessum fortissimi omnium heroïs, minime ausuri esse videbantur Trojanis; sed sperabant illi, quamprimum eos soluturos esse, infectaque re in patriam redituros; idque observare jussus erat Polites. quam horum sententiam esse, et ναῦφι significare νηυσὶν, εἰς νῆας, *quando se in naves conjecturi essent Graeci*, probe intellexit H, adstipulante Ruhkopfio; nolensque ego glandibus nos vesci fruge reperta, posui ἐφορμηθεῖεν. nam ἀφορμ. si dedisset poëta et illud cogitasset, quod putant vulgares interpp., longe id alio modo apertiore et magis ἐμφατικῷ dixisset. miscentur autem nonnunquam hae praepositiones; quemadmodum contraria menda ἐπάγεσθαι p. ἀπάγεσθαι scriptum est in vulgatis Aristophanis codd. Nub. 1064.

796. ἄκριτοι. ἀδιάκριτοι, πολλοί. Sch. sic ἄχεα ἄκριτα γ', 412., ἀκριτόφυλλον p. πολύφυλλον inferius 868., ἀκριτόμυθος p. πολύμυθος supra 246. *Ex H.* alloquitur Priamum.

797. ἀλίαστος. ἀνέκκλιτος. [πολύς.] Sch. Etym.: ἀκατάπαυστος — ὃν οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι, λιάζοιτο. cf. H.

800. λίην. λίαν, πάνυ. Sch. λίην ἐοικ.

801, 2. ἔρχ. πεδ. cf. 785.

πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι,
ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·
τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει,
τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας."
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν,
αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο.
πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔστι δέ τις πόλιος προπάροιθ' αἰπεῖα κολώνη,
ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα,
τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν ἠδ' ἐπίκουροι.
Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ

804. *πολ.* ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς διεσπαρμένων, πολυγενῶν, ἢ πολυεθνῶν. *σημ.* προστασσέτω, κελευέτω. — *ἄλλων.* Thracum et Pelasgorum, ex quibus populis constant socii Trojani, diversis tantum ejusdem linguae dialectis usi; quemadmodum ap. Aeschylum Sept. 152. Argivorum exercitus vocatur ἑτερόφωνος στρατός. ipsi Trojani ad Pelasgos pertinent. *Ex H.*

806. *et hos ducat, ordinatis civibus quisque suis.*

807. *οὔτι — ἠγν.* *non ignoravit jussum deae;* non latuit eum, Iridem hoc edixisse, non Politen, cujus illa vocem assimulaverat. cf. α', 537 etc.

810. *ὀρ.* θόρυβος. Sch.

811. sic Ap. v. κολωνός. male vulgati libri: ἔ. δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπ. κ.

812. *ἀπ.* ἔξω τῆς πόλεως. *περ.* περιφερής, στρογγύλος, πανταχόθεν περιτρέχεσθαι δυνάμενος. *ἔνθα καὶ ἔνθα.* εἰς πλάτος καὶ εἰς μῆκος. Sch.

813. *ἄνδρες — ἀθάνατοι.* haec quomodo intelligenda esse videantur, significavimus ann. ad α', 403. fuerint igitur, quae *deorum verba* dicit Hom., *veterum* Pelasgorum. v. U et, quem consuli jussit, Göttling. in *Jahrb. für wiss. Kritik*, 1830. p. 304. ibi Göttlingius de h. l.: „die Tradition der Pelasger (denn Das sind die Troer) nannte ein Hünengrab vor Troja *das Mal der Myrina*, die Griechen (imo: homines qui tum vivebant, sive Graeci, sive Trojani aut barbari.) nannten es bloss *Dornberg*. (*Βατίεια.* Sch.: *Βατίεια, πόλις* [?] *Τρωϊκή. παρὰ τῶν περὶ αὐτὴν βάτων.* quae notatio si vera est, neglectus fuit Myrinae tumulus, nec arboribus consitus, utpote inimicae, contra ac moris erat veterum, ut K annotavit, prolatis Virg. Aen. 3, 22. et 11, 851. „fuit enim *Myrina* ex Amazonibus [Schol. A et Sch. brev.], quas impressionem in Asiam Troademque fecisse, vetus fama obtinuit: nam et Bellerophon et ipse Priamus cum iis pugnavit: γ', 189., ζ', 186. sic etiam Cume nomen ab Amazone duxisse credita est et Smyrna: Strab. 13. p. 924, C. et 940, A." *Ex H.*) *Myrina* aber gehört (?) in den Mythenkreis der Pelasger, wie der Name ihrer Stadt auf Lemnos beweist (s. Steph. v. Byz. s. v. Ἡφαιστία.)" de hac Myrine v. Schol. Apoll. Rhod. ad 1, 604.

814. *σῆμα.* νῦν τάφον. ἄλλοτε δὲ σημεῖον. (χῶμα, τύμβος. cf. ζ', 419, η', 84 seqq. *E K.*) *πολ.* πολυκινήτου, ταχείας, διὰ τὸ πολλὰ αὐτὴν ἐνεργεῖν ἐν τῷ πολέμῳ. σκαρθμὸς γὰρ ἡ τῶν ποδῶν κίνησις (Ap. v. εὔσκαρθμοι: — *πολ. Μυρ.* τῆς πολυσκαρίστου, [mendose libri: πολὺ ἐκαρίστου, nec recte Villois.: π. εὐσκαρίστου. Etym.: εὔσκαρθμοι. εὐσκάριστοι.] ἢ πολυκινήτου· καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολεμικῆς. „*choreas agiliter ducentem* alii interpretantur. contendunt igitur Myrinam Troïs vel Teucri fuisse filiam, Dardani uxorem. v. E, qui Lycophronem et Strabonem laudat cum Arriano. adde Wassenberg. virginem Arisben appellavit Cephalo, Hellanicus Batiam. v. Sturz. Hellanici fragm. p. 100., Steph. Byz. vv. Ἀρίσβη, Βάτεια, Δάρδανος." *Ex H.*)

816. sequitur recensus gentium, ex quibus constabat exercitus Trojanorum, quae gentes peninsulam Asiae inhabitabant, h. e. anterioris Asiae partem illam, quae Sinope et Isso includitur. *Τρῶες* h. l. proprie dicti Ilio et Troade continentur. alias commune nomen est et Trojano-

Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείῃσιν.
Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο,
Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη,
Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα·
οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε,

rum et sociorum, quemadmodum universi Graeci appellari solent Achivi vel Danaï. v. Strab. 12. p. 860, qui Troum ex Homero ditionem constituit ab Aesepo fl. usque ad Caïcum, regione in 8 vel 9 portiones divisa. cf. 13. p. 872 seqq. *Troas proprie dicta* tum Idae praetexta et Lecto promontorio finita fuit; ad quam fere spectant 816 — 839. ω', 543. Priami regnum a Lesbo ins. ad Phrygiam et Hellespontum porrigitur. acceperat haec Hom. fama antiquorum temporum: nam Troja capta, multoque magis post migrationem in eas regiones et Aeolum et aliorum Graecorum, magna harum rerum facta erat mutatio. Strab. 13. p. 877, C. *Ex H.* de situ Ilii sive urbis Trojae et agro Trojano multi multa scripserunt, sed pleraque omnia vel falsa aut parum certa, vel mirabilius aucta atque ornata studio vatis celeberrimi. v. prolegg. hujus ed., interpp. h. l., Cammanni *hom. Vorschule* p. 393 seqq. etc. — Sch. *κορυθ. ὁ αἰόλλων τὴν περικεφαλαίαν, ὅ ἐστι κινῶν, διὰ τὰς ἐν πολέμῳ συνεχεῖς καὶ σφοδρὰς ἐνεργείας.* (Ap.: *ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων. αἰόλλειν γὰρ τὸ κινεῖν.*) *ἢ* (?) *ὁ αἰόλον καὶ ποικίλην ἔχων τὴν περικεφαλαίαν.* (hoc dicendum foret *αἰολόκορυς*, ut *αἰολοθώρηξ* etc.) epitheton Hectoris et semel Martis ν', 38. idem est *κορυθάϊξ* χ', 132. ν', 805.: *ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.* add. ο', 608, 9. et Schol. Aeschyli ann. ad verba *δοχμολόφων ἀνδρῶν* Sept. 106. Tyrtaeus 2, 25.: *δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος, Κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.* Ex H et K. cf. Schn. vv. *αἰόλος, αἰολόπωλος.*

818. *μεμαότες* antepenultima producta hic tantum legitur ap. Hom., *μεμαῶτες* autem et similia saepius (v. 473, ε', 244 etc.), quorum quidem penultima producta antepenultima corripitur metri gratia: nam *ἀναλόγως* dicitur *μεμαότες* ut *τετυφότες*, porrigiturque *α* ut in *μάω.* — *μεμαότες. προθυμούμενοι.* Sch. *ἐγχεσίμωροι.* v. 840. *μεμ. ἐγχείῃσιν* pro *ἐγχειῶν* paulo insolentius dictum est, potest tamen *ἐγχείῃσιν* intelligi *εἰς* sive *πρὸς ἐγχείας*, quemadmodum *aures proniores offensioni* pro *ad offensionem* dixit Tacitus Ann. 4, 29. vel referamus *θωρ.* ad *ἐγχ.*, ut *hastis armati* esse dicantur Troes, et per se intelligatur *μεμ.*, *cupidi* pugnae, quemadmodum *μεμαῶτες* et *μεμαὼς* ν', 40, 137. planior sermo 543. et similibus locis.

819. *Δαρδαν. Δαρδάνους* vocat ο', 425. cf. 701. υ', 215.: *Δάρδανον ἂρ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς· Κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων, Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας πολυπίδακος ᾤκεον* (perperam libri: *ᾤκεον πολ.*) *Ἴδης.* fuit igitur urbs Dardania, quam etiam *τὴν Δάρδανον* appellat Strabo, sicut Herod. 7, 43., Ptol. autem *τὸ Δάρδανον* (Cellar. 2. p. 50.), fuit igitur, inquam, haec urbs metropolis Ilii: quamobrem portae Trojae appellantur *πύλαι Δαρδάνιαι* ε', 789. et alias. sita fuit sub Ida, non longe ab Abydo, teste Strab. 13. p. 885, A., cujus tempore ne vestigium quidem ejus supererat. de Dardano, stirpis auctore, v. Heynei Excurs. 6. ad Aen. 3.

820. *Aeneas* ex fortissimis Trojanorum fuit (υ', 259. seqq., Hygin. fab. 115. etc.), Romanorum fabulis celebratissimus; quem post excidium Trojae reliquiis gentis in montibus Idae, praesertim Gergithe (Xenoph. Hellen. 3, 1, 15. cf. Herod. 5, 122.; 7, 43.; Cellar. 2. p. 38. *Γέργιθα* plurali vocat Strab. 13. 1.) imperasse putat C. O. Müller. *Hellen. St.* 2. p. 221. v. Virgilii interpp., inprimis Heyneum.

821. *κνημ. ταῖς προβάσεσι τῶν ὀρῶν.* Sch. ibi armenta habuit Anchises: v. ε', 313., hymn. Hom. in Ven. *W et U.*

822. rarior memoria est *Antenoris*, Dardaniae partem imperio tenentis. de eo v. Excurs. 7* ad Aen. 1. (est ex *δημογέρουσι*, nec pugnat amplius. γ', 148, 203 seqq., 262 seqq., 347 seqq. uxor ejus fuit Theano, soror Hecubae. ζ', 298. U.) Antenoris filii Archelochus et Acamas iterum memorantur μ', 100 et cum Polybo et Agenore fratribus λ', 59,

Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
ἀφνειοὶ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο,
Τρῶες, τῶν αὖτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπὺ,
τῶν ἦρχ' Ἄδρηστός τε καὶ Ἄμφιος λινοθώρηξ,
υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων

60. (nominantur etiam fratres Pedaeus ε', 69., Laodocus δ', 87., Iphidamas λ', 221., Coos λ', 248, Laodamas ο', 516., Demoleon υ', 595. U.) Archelochus caeditur ξ', 464., Acamas π', 342. H.

823. Ἀρχέλοχος libri meliores, non Ἀρχίλοχος. similia nomina Bentl. et H proferunt ἀρχέκακος, ἀρχεπτόλεμος, et propria virorum Ἀρχέδημος, Ἀρχέτιμος, Ἀρχέστρατος, Ἀρχέλαος, Ἀρχέμαχος Euboeensis ap. Strab.

824. de urbe *Zelea*, quae etiam Ζελίη et Ζέλη appellatur, Strabo 13, 1. p. 878.: ἡ Ζέλεια ἐν τῇ παρωρείᾳ τῇ ὑστάτῃ τῆς Ἴδης ἐστὶν, ἀπέχουσα Κυζίκου μὲν σταδίους 190, τῆς δ' ἐγγυτάτω θαλάττης, καθ' ἣν ἐκδίδωσιν Αἴσηπος, ὅσον 80. „limes Troadis Aesepus. ulteriora sunt Mysiae: Strab. 12. p. 847, C. cf. Schol. Ven. ad ζ', 1. seriore aevo Zelea pertinebat ad Cyzicenam (863, A, 874, A.), memoraturque adhuc in Alexandri M. expeditione ap. Arrianum 1, 12, 15." *Ex H.* δ ὲ Ζ έ λ. v. ann. ad 465.

825. ἀ φ ν ε ι ο ί. *opulenti.* Hesiod. O. et D. 308.: πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε. mire quidam ap. Strab. 13, 1. p. 878. Ἀφνειοὺς ἀπὸ Ἀφνίτιδος νομίζουσι λίμνης· καὶ γὰρ οὕτω καλεῖται ἡ Δασκυλῖτις. cf. E. — μ έ λ α ν. βαθύ. Sch.

826. dicitur hic Pandarus Troës duxisse, οἵ οἱ ἕποντο παρ' Αἰσήποιο ῥοάων δ', 91. at ε', 105 *e Lycia se profectum* esse ait, ἀπορνύμενον Λυκίηθεν. cf. ib. 173., ubi Lycios omnes arte sagittandi superasse dicitur. colligunt inde vett. ap. E, partem istam Troadis Lyciam appellatam fuisse, quam Lycii coloni habitaverint; vocatque eos Strabo Lycios 12. p. 858, A, 13. p. 876, C, 878, A. sed quando et qua de causa Lycii in Troadem profecti sint, haud reperio. in Lyciam quidem proprie dictam Termilas ex Creta, unde et Teucri originem ducebant, immigrasse auctor est Herod. 1, 173. utut haec sunt, sui juris manserunt Lycii, certe proprie dicti, post Trojana tempora, etiam sub Lydis (Herod. 1, 28.); dein vero Persarum jugum subierunt, ab Harpago victi. v. Herod. 1, 171, 173, Strab. 12. p. 858 etc. *Ex H.* — *Lycaonem*, Priami fil., Hom. commemoravit φ', 35, Apollod. 3, 12, 5.

827. *Pandarus* sagittarius fuit clarissimus, propterea que arcum suum ab ipso Apolline dono accepisse dicitur. cf. δ', 84 seqq., ξ', 95, 290.

828, 9. urbes *Adrastea*, *Apaesus*, *Pityea* cum *Terea* sitae erant in terra Cyzicena et Pariana inde ab Aesepo fl. (Strab. 2. p. 848.); qui tractus postea fuit Mysiae. *Adrasteam* Strabo 13, 1. p. 879. etiam Ἀδραστείας πεδίον vocatam esse tradit, quemadmodum idem locus dicitur Thebe et Thebes campus, Mygdonia et Mygdoniae campus. nomen oppidi Callisthenes repetebat a Nemeseos et Adrasti, regis Argivorum notissimi, qui primus templum Nemesi exstruxit. ἡ μὲν οὖν πόλις, inquit, μεταξὺ Πριάπου καὶ Παρίου, ἔχουσα ὑποκείμενον πεδίον ὁμώνυμον, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖον ἦν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος κατὰ τὴν Πυκάτην etc. *Apaesus* vel *Paesus*, Παισὸς, inter Lampsacum et Parium sita fuit (Strab. 13. p. 881, B., Steph. Byz. h. v.); *Pityea* vero Parium inter et Priapum (Steph. Byz.) in agro Pariano. (Strab. p. 880, C.: ἐν τῷ Πιτυοῦντι τῆς Παριανῆς.) quae et Πιτύη dicta fuit, ut docuit Wassenberg. h. l. *Terea*, Τήρεια, fuit mons et tractus in regione Cyzicena. Strabo p. 881. cf. H.

830. *Adrastus* hic ab Agamemnone occiditur ζ', 37 seqq. — Ἄ μ φ ῖ ο ς. v. ann. ad 731. — λ ι ν., tanquam leviter armatus et sagittarius. cf. 529.

831. Π ε ρ κ. Percote oriundi. ejus filiam Clitem commemorat Apollon. Rhod. 1, 975. *Ex H.*

*ᾔδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν
στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Οἳ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο,
καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην,
τῶν αὖθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

832. οὐδὲ οὕς. dura ectasis τοῦ — δὲ, durus, vel digammatis sumto usu, hiatus, quamvis similia quaedam loca inveniuntur ap. Hom., quo pertinet etiam Διΐ ὥς 781. cf. Th. §. 156, 3. alioqui nullo negotio poni posset — μαντοσύνας. οὐ δὴ οὓς etc. libri vett.: οὐδὲ ἑοὺς, quod fuit fortasse οὐ δέε (ut δέελον κ', 466.) οὕς. οὐδὲ ἔασκεν *et prohibebat.* Sch.: ἔασκεν. εἴα, συνεχώρει.

833. sequ. φθισ. τὸν φθείροντα τοὺς ἄνδρας. ἄγον. ἀνάγκη γὰρ ἔφερον αὐτοὺς αἱ θανατηφόροι Μοῖραι. (cf. 302.) Sch.

835, 6. *Percote*, *Sestus*, *Abydus*, *Arisba*, urbes sunt sitae ad Hellespontum, ad quem Priami ditio pertinuit: Strab. 13. p. 877, A. Περκώπη edd. λ', 229. et hoc ipso loco Barocc. et Vrat. b. Περκώπην, quod nomen habet etiam Steph. Byz., defenditurque ab Ernestio et Brunckio ad Apoll. Rhod. 1, 932. sed v. Wessel. ad Herod. 5, 117. p. 435 et Xenophontis interpp. Hellen. 5, 1, 25. rectum sane est Περκώτην, unde gentile Περκώσιος 831. et λ', 329. situm et ordinem horum locorum ostendit Alexandri iter ap. Arrianum 1, 12, 10.: nam ἐξ Ἰλίου ἐς Ἀρίσβην ἧκε, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ἐς Περκώτην. cf. Cellar. 2. p. 49. de Πρακτίῳ Strabo 13. p. 883, B.: ὁ δὲ Πράκτιος ποταμὸς μέν ἐστι, πόλις δ' οὐχ εὑρίσκεται, ὥς τινες ἐνόμισαν. ῥεῖ δὲ καὶ οὗτος μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου. τὸ οὖν καὶ Πράκτιον ἀμφ. οὕτω δεκτέον ὡς περὶ ποταμοῦ, καθάπερ κἀκεῖνα οἵ τ' ἄρα — (522.) καὶ ἀμφί τε — (854.). de *Arisba*, Asii regia, quae post inter urbes Aeolicas numerata est, v. Steph. Byz., Arrian. l. c. et H ad Aen. 9, 264. fuit et in Lesbo ins. urbs Arisba, appellaturque haec Troadis Μιτυληναίων ἄποικος. „ita dicendum est,“ inquit H, „in antiquam metropolin serius ex Lesbo novos colonos deductos esse.“ memoratur etiam ζ', 13, μ', 96, φ', 43. de *Sesto*, urbe Thraciae ad Hellespontum, v. Herod. 7, 34 etc. Mela 2, 2.: *est et Abydo objacens Sestos, Leandri amore pernobilis.* cf. Ovid. Epist. 18., Virg. Georg. 3, 258., Stat. Theb. 6, 542. Leandri ausum nostra memoria imitatus est, sed vacuus, Britannorum poëta φιλέλλην, Byronus. „narrant grammatici, propter Sesti et Abydi conjuncte factam h. l. mentionem controversiam aliquando habuisse Sesti incolas et Abydenos, Sestumque Abydenis adjudicasse Athenienses. v. Schol. Ven. B ad 494. et E.

837. de *Hyrtaco* Apollod. 3, 12, 5.: Πρίαμος δὲ Ἀρίσβην ἐκδοὺς Ὑρτάκῳ, δευτέραν ἔγημεν Ἑκάβην etc. de *Asio* cf. 461. — Sch.: ὄρχαμος. ἡγεμὼν, ἔξαρχος.

838. Ἄσιος Ὑρτ. ejusmodi repetitiones non carent emphasi, quod quidam putant: cf. 671 – 673, 850. quod autem 870 legitur, τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην, Νάστης Ἀμφίμαχός τε, ita explicandum videtur, ut Nasten horum fratrum natu majorem fuisse arbitremur; quem cum, metri necessitate adductus, posteriore loco poëta nominasset, jam velut se reprehendens ac corrigens addit Νάστης Ἀμφίμαχός τε, ut vulgo dicere solebant, cum eorum faciebant mentionem. cf. de hoc Asio μ', 110 seqq. alius cognominis, Hecubae frater, memoratur π', 717.

839. αἴθωνες, *rutili*, *Rothfüchse*; qui idem, annotante K., color est apud Hom. leonis (κ', 23.), boum (βόες αἴθωνες, μεγάλοι Odyss. σ', 371.), aquilae (ο', 690.); et ἀλώπηκα αἴθωνα, *ravam vulpem*, dixit Pind. Ol. 11, 20. Virg. de equis Georg. 3, 81.: *honesti Spadices, glaucique; color deterrimus albis, Et gilvo*, ubi H docet, spadicem, a spadice palma dictum, esse ex rufo genere, similemque colorem ejus fusco illi, quem a castanea appellant. transfertur quidem haec vox ad animum ingeniumque, velut Rheso 122. dicitur αἴθων ἀνὴρ, *vir fervidus*, *impetuosus*; verum h. l. id dicendum erat, quo equi illi ab aliis distinguerentur; animosi erant omnes ad bellum adhibiti. — Σελλ. eo nomine plures fuere fluvii. de

Ἱππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων,
τῶν, οἳ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
τῶν ἦρχ' Ἱππόθοός τε Πύλαιός τ', ὄζος Ἄρηος,
υἷε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως,
ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος ἐντὸς ἐέργει.
Εὔφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητάων,

hoc quidem Strabo: *τὸν μὲν Σελλήεντα φησὶν ὁ π. πρὸς τῇ Ἀρίσβῃ ῥεῖν* etc. cf. 659.

840. hactenus omnes, quos hostium memoravit, Trojanis sunt accensi; praetereaque Priami imperio paruisse videntur *Leleges* (v. κ', 429, φ', 87, Strab. 13. p. 902, 908, et H annot. ad finem hujus libri.); *Cilices*, quorum alii parebant Eetioni, Theben incolentes, alii Myneti, regi Lyrnessiorum; *Caucones* (κ', 429, υ', 329.), quos Paphlagoniae attribui dicit geographus 7. p. 496, A. (cf. ann. ad 855.); denique *Cetei* sub filio Telephi, Eurypylo (Odyss. λ', 520.); qui sedes habuisse videntur ad Caïcum fl. in Mysia. v. Strab. 13. p. 915, C, 921, B, 996, B. hi omnes parum validi fuisse putandi sunt, praesertim Cetei; Cauconum nomen mature defecit; Lelegum autem atque Cilicum res Graecorum vastatione tam accisae erant, ut pauci superessent sub Hectore. v. Strab. 13. p. 920. sequ. jam recensentur *Pelasgi*, *Thraces*, *Cicones*, *Paeones*, hi quidem Europaei; dein *Paphlagones*, *Halizones*, *Mysi*, *Phryges*, *Maeones*, *Cares* et ultimo loco *Lycii;* quibus si Trojani annumerantur, 12 Asiae atque Europae gentes videmus Graecis oppositas. — de Pelasgorum gente, per loca plurima utriusque continentis sparsa, nec eodem ubique nomine appellata, quorum pars etiam Troadis tractum, in qua sita urbs *Larissa*, insederant, v. H et Homeri interpp., C. O. Müller. *Hellen. St.* 1. p. 125. seqq., Wachsmuth. *Alterthumsk.* 1, 1. p. 25. seqq., H. Hase *Class. Alterthumsk.* 1. p. 29. seqq., aliosque. — *ἐγχεσ. περὶ τὰ δόρατα μεμωρημένων.* Sch. idem significatur verbis *μεμάοτες ἐγχείῃσιν* 818., siquidem *μάορος*, *μωρὸς*, a *μάω* derivatur, ut *τιμάορος*, *τιμωρὸς*, a *τιμάω*, sonatque proprie *cupidum* et *appetentem*, sive bonarum rerum, velut h. l., ubi *ἐγχεσίμωροι* dicuntur fervidi bellatores, sive malarum, cum eo verbo intemperantia stultitiaque indicatur.

841. *Λάρισσαν.* 11 Larissas enumerat Steph. Byz., quandoquidem Pelasgi id nomen inprimis frequentarunt novis sedibus appellandis. ex his Strabo 13. p. 921 C, D, memorat Larissam Troadis ipsi Ilio subjacentem; alteram sub Tmolo apud Ephesum; denique tertiam circa Cymen Aeolidis, quae post Phriconis appellata fuit; quam quidem intelligendam esse putat, quoniam Hippothous ρ', 301 cecidisse dicitur *τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης. χίλιοι γάρ που*, inquit, *στάδιοι μεταξύ· — ἡ δὲ καθ' Ἀμαξιτὸν ἐν ὄψει τελέως τῷ Ἰλίῳ, καὶ ἐγγὺς σφόδρα ἐν διακοσίοις που σταδίοις.* illam vero sub Tmolo potius ad Maeoniam sive Lydiam pertinere. cui assentior: neque enim ad vivum resecandus est ap. poëtam ordo, quo haec loca et incolentes ea populi commemorantur.

842. *Hippothoum* occidit Ajax: v. ρ', 289 seqq. *Pylaei* nomen hic tantum legitur ap. Hom. vindicabant eum sibi Lesbii, eoque se duce Trojam profectos esse gloriabantur, teste Strab. p. 922, C.

843. de *Letho* obscura fama est, nec *Teutami* praeterea fit mentio, quantum sciam: neque enim hic quidquam negotii est Teutamo, Assyriorum regi, cui subjectum fuisse Priamum narrat Diod. Sic. 2, 22.: *καὶ τὸν μὲν Πρίαμον βαρυνόμενον τῷ πολέμῳ — πέμψαι πρὸς αὐτὸν πρεσβευτὰς περὶ βοηθείας· τὸν δὲ Τεύταμον μυρίους μὲν Αἰθίοπας, ἄλλους δὲ τοσούτους Σουσιανοὺς σὺν ἅρμασι διακοσίοις ἐξαποστεῖλαι, στρατηγὸν ἐπικαταστήσαντα Μέμνονα τὸν Τιθωνοῦ* etc.

844. *Θρήϊκας.* Thraces Europaeos, Hellesponti accolas. *Acamas* Eusori fil. fuit, cujus speciem Mars adscivit ε', 462. cf. ζ', 8. *Ex H.* *Piroos*, Imbrasi fil., ab Aeno Thraciae oppido ad Hebri ostia sito advenerat, de quo cf. δ', 520, 528. *Ex eodem*, ex cujus annotatione etiam sequentia fere excerpta sunt.

845. Hellespontus *ἀγάῤῥοος*, *aestuosus*, dicitur propter maris Aegaei et Ponti Euxini reciprocationem, qua de re dixit Woodius.

846. *Cicones*, Thracum et ipsi genus, supra Maroneam et Ismarum habitarunt; quorum reliquias inter Hebrum et Lis-

υἱὸς Τροιζήνοιο Διοτρεφέος Κεάδαο.
Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους
τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.
Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ
ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,

sum memorat Herod. 7, 108. v. Gattereri comm. 2. de Herodoti et Thucydidis Thracia p. 80. gens bellicosa, de qua v. etiam ρ', 73, ubi Mentes dux commemoratur, Odyss. ι' ab initio, item 165., et ψ', 310.

847. Κεάδαο. *Ceae*, ignoti regis, filii.

848. ultra Cicones paulo longius austrum versus *Paeones* habitarunt, quos Τεύκρων ἐκ Τροίας ἀποίκους vocat Herod. 5, 13. et ibidem 1. τοὺς ἀπὸ Στρύμονος Παίονας. cf. 7, 20., 75., H et C. O. Mülleri *Prolegg. zu e. wiss. Mythol.* p. 351. sequ. — ἀγκυλ., *curvis arcubus utentes*, ἐπικαμπῆ τόξα ἔχοντας, ut interpretatur ille in Scholl. brevibus, non *jaculis amentatis armatos*, quos quidam dici putant; qui usus verbi ἀγκύλη ad serius aevum pertinere visus est Heyneo. fuerunt autem milites horum fere sagittarii et leviter armati (cf. κ', 428.); duces vero principesque ἱπποκορυσταὶ et δολιχεγχέες (π', 287, φ', 155.), ut ap. Graecos; in quo male poëtam reprehendit H.

849. Strabo epitome libri 7, 9: εἶτα (post Pellam et paludem vicinam ei oppido) ὁ Ἀξιός, διαιρῶν τήν τε Βοττιαίαν καὶ τὴν Ἀμφαξῖτιν γῆν, καὶ παραλαβὼν τὸν Ἐρίγωνα ποταμὸν ἐξίησι μεταξὺ Χαλέστρας καὶ Θέρμης. ἐπίκειται δὲ τῷ Ἀξιῷ ποταμῷ χωρίον, ὅπερ Ὅμηρος Ἀμυδῶνα καλεῖ, καί φησιν, τοὺς Παίονας ἐντεῦθεν εἰς Τροίαν ἐπικούρους ἐλθεῖν· τηλόθεν — εὐρ. ἀλλ' ἐπεὶ μὲν Ἀξιὸς θολερός ἐστιν, κρήνη δέ τις ἐξ Ἀμυδῶνος ἀνίσχουσα καὶ ἐπιμιγνυμένη αὐτῷ καλλίστου ὕδατος, διὰ τοῦτο τὸν ἑξῆς στίχον Ἀξιοῦ — αἶαν μεταγράφουσιν οὕτως· Ἀξιοῦ, ᾧ κ. υ. ἐπ. αἴης· οὐ γὰρ τὸ τοῦ Ἀξιοῦ ὕδωρ κάλλιστον τῆς γῆς τῇ ὄψει κίδναται, ἀλλὰ τῆς γῆς τῷ Ἀξιῷ. fuerunt etiam, qui fontem istum *Αἶαν* appellatum esse comminiscerentur. v. E. Steph. Byz.: Αἶα. ἐστὶν Αἶα καὶ Μακεδονίας πηγή, ὡς Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι. sed turbidus, opinor, post fuit Axius, Homeri aetate non fuit, ut mutari solet natura fluminum et locorum.

850. ἐπ. ἐπικλύζει, ἐπιῤῥεῖ. Sch.

851. de *Paphlagonia*, quae terra a Parthenio flumine, Bithyniae termino, incipit, v. Cellar. 2. p. 308, 333. et geographos. eminuerunt tum inter Paphlagones *Eneti*, qui nulli memorantur in isto tractu post Homerum. v. Strab. 12, 3. p. 819, A. diversis fabulis Enetorum historiam exornaverant cyclici poëtae et, Polybio teste 2, 17, 6., Tragici, quas fabulas excutere nihil attinet. cf. Herod. 1, 195., Strabo 5. p. 325., 12. p. 830, B, et H cum h. l., tum Excursu 7. ad Aen. 1. ordo: Πυλ. λ. κῆρ ἐξ Ἐνετῶν, h. e. Πυλαιμένης Ἐνετός. fuit dux ille e nobilissima Paphlagonum gente oriundus; qui Paphlagones posteriore tempore vituperari solebant, pariter ac Phryges, propter barbarismum, ut Casaub. annotavit ad Comici Equ. 2. — λάσιον κῆρ. v. ann. ad 743.

852. ὅθεν — ἀγρ. de mulis istis agrestibus nihil habeo quod dicam. v. Plin. 8, 44. significari putabat K animal illud medium inter equum et asinum, quod hodie vocatur *Dschiggetai*, *equus hemionus* Linn., quod animal, hodie in Tartaria repertum (Pallas *Nord. Beiträge*, 11. Bd. 1. Th.), fieri potest ut isto tempore Paphlagoniam habitaverit, quemadmodum et onager non amplius invenitur in Asia minore est autem majus illud animal asino et mulo, cursuque celeriore quam ipse equus. πῶλοι Ἐνέται laudantur ap. Eurip. Hipp. 209., ubi v. ann.

853. sunt haec loca omnia Paphlagoniae occidentalis; quae item recenset Apoll. Rhod. 2, 942, 3. quorum locorum *Cytorus* et mons est ejus tractus, et oppidum; mons buxorum nobilis, praesertim ap. poëtas (Strab. 12. p. 820, B.); oppidum postea navale Sinopensium. ad *Sesamum* urbem *Parthenius* fl. in Pontum Eux. effluit. v. Schol. Apoll. Rhod. 2, 938. utrumque oppidum commemorat Steph. Byz. iisdemque in locis etiam *Cromna* et *Erythia* sitae fuere, *Aegialus* autem littoralis plaga est citra Carambin promont. cum pago. v. Strab. p. 820, B, C. ceterum et ὁ vel ἡ Κύτωρος

ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
Αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.
Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδὴς
τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
Μῄοσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,

dicitur, et *τὸ Κύτωρον*. v. E et Wassenberg. e 4 *κατοικίαις* sive pagis *Sesamo*, *Cytoro*, *Cromna* et *Tieo* postea conflata est Amastris, Sesamusque pro arce ejus civitatis habita. Strab. ib. p. 820, B.

855. *ὑψ. Ἐρ.* *Erythini colles*, qui Erythrini sunt Straboni 12. p. 820, C., nomen traxerunt a rubro colore soli, ut tradidit Schol. Apollonii Rhod. ad 2, 943. — desiderabant hic quidam Caucones, non Eleos (Odyss. γ', 366., Callim. h. in Jov. 39.), sed illos, qui oram maritimam a Mariandynis usque ad Parthenium fl. incoluere, Strabonis autem aetate desierant. quorum male feriatorum Callisthenes, qui res Trojanas attigit (v. Heynei Excurs. 1. ad Aen. 2.), duobus versibus trajectis, additoque uno *αὐτοποιήτῳ*, scripsit: — *Ἐρυθίνους. Καύκωνας αὖτ' ἦγε Πολυκλέος υἱὸς ἀμύμων, Οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον.* v. Strab. 8. p. 531, A, B, et 12. p. 817. seqq.

856. *Ἁλιζ.* (cf. ε', 39.) nomen aliunde ignotum, itaque non uno modo tentatum a vett. Criticis. probabiliter Strabo *Halizones* eosdem esse censet ac Chalybes, qui deinde Chaldaei dicti sunt, circa Pharnaciam; cujus generis nominum mutationes plures ibi memorat. v. Strab. 12, 3. p. 826, C, 14. p. 995 seqq. et cf. H. — de *Odio* cf. ε', 39. *Odius* praeco memoratur ι', 170. est et alius *Epistrophus*, Boeotorum dux, tertiusque Lyrnessius 517. et 693.

857. *ἐξ Ἀλ.* ex *Alyba* seu terra Chalybum, quorum metalla, olim argento fecunda, postea defecerunt, ferrique tantum proventu celebrabantur. v. Xenoph. Anab. 5, 5. princ. — Sch. *ὅθεν — γεν.* *ὅπου κάλλιστος ἄργυρος γεννᾶται. γενέθλη γὰρ ἡ γέννησις.*

858. *Mysi* h. l. Asiae sunt populus, etsi Europaeos quoque Mysos, Istri accolas, novisse videtur hic noster. (ν', 5. cf. Strab. 7. p. 453.) erant autem Mysi Thracia stirpe orti. (Strab. 12. p. 856. sequ. p. 816, C. fines Mysiae Homeri aevo ita constituendi esse videntur, ut ab ostiis Aesepi fl. ad Olympum m. pertingere dicantur (ibid. p. 847, A, B.), versus septentrionem autem usque ad Ascanium lacum extendi. cf. 862. diversa est Mysia serius dicta in regione Adramyttena. (Strab. p. 912, B, 863, C.) praeterea Mysi sparsi per Lydiam habitarunt, eodem Strabone teste p. 931. sequ. Chromis ρ', 218. vocatur Chromius, cujus nominis plures memorantur ap. Hom., sicut etiam alius Ennomus, ab Ulysse caesus, λ', 422. — Sch.: *οἰων.* *οἰωνοσκόπος, ὁ δι' ὀρνίθων μαντευόμενος.*

861. *κερ.* *διέφθειρε.* — Ap. *ἀπὸ τοῦ κείρειν*, a *demetendo*, non *ἀπὸ τοῖς κέρασι ζώων ἀμυνομένων τοὺς ἐπιόντας*, ut idem ait. cf. E, H et Schn. h. v.; de pugna autem, quam dicit, Achillis φ', 19 — 26.

862, 3. *Phorcys* seu *Phorcyn* (ρ', 312.), Phaenopis fil., ab Ajace interficitur l. c. *Ascanius* censetur inter fortissimos suae partis (ν', 792.). Sch.: *Ἀσκανίη πόλις Φρυγίας καὶ λίμνη ὁμοίως.* is lacus in Bithynia situs fuit, ad quem hinc Mysia, illinc Phrygia pertingebat, ita ut ad utramvis harum regionum referri posset; quemadmodum Mysos et Phryges permixtis finibus habitasse constat. cf. γ', 186, ν', 792, π', 717 seqq., Strab. 12, 4. p. 828, C, 847, B. *Ascaniam* Troadis minus accurate dixit Steph. Byz. h. v. alia urbs cognominis in Berecyntum, Phrygiae gentis, sedibus sita mature e memoria excessit, teste Strabone 12. extr. cf. ib. 14. p. 999.

864. Homero sunt *Μῄονες*, qui aliis *Μαίονες* sive *Μηΐονες* (Strab. 13. p. 928, B, 14. p. 996, B), Herodoto *Μήονες*. cf. E. habuerunt alii Maeones pro diverso a Lydorum populo, alii pro eo-

υἷε Ταλαιμένεος, τὼ Γυγαίη τέκε λίμνη,
οἳ καὶ Μῄονας ἦγον ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας.
Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
Μαιάνδρου τε ῥοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·

dem, in quibus Herod. 7, 74., probante Strabone p. 928, B. — *Mesthles* iterum memoratur ρ', 216. *Antiphus* ab aliis ejusdem nominis, praesertim duce illo Graecorum insulanorum 678., et a Priami filio δ', 489. discernendus est.

865. *Γυγαίη λίμνη, lacus Gygaeus*, posteriore aevo *Coloe* dictus, in regione Sardiana, ad quem situm fuit templum *Veneris Coloenae.* cf. υ', 391, 2., Herod. 1, 93., Strab. 13. p. 929., Chandler. Itiner. Asiae cap. 78., qui vidit lacum, nec procul ab eo regum Lydiae sepulcra. e quo lacu nati dicuntur duces illi prisco sermone propterea quod ibi geniti erant atque educati.

866. de *Tmolo*, qui et Timolus dicitur, Lydiae monte notissimo, e quo aurifer amnis defluit Pactolus, v. Cellar. 2. p. 126. fuit et urbs ibi cognominis. — huic versui in Homeri ed. Euripidea, *τῇ κατ' Εὐριπίδην*, de qua ed. praeterea nihil comperimus, subjectus erat alius hujuscemodi: *Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ*, qui versus legitur etiam ap. Strab. 13. p. 929, C. cf. ann. ad 783.

867. *Cares*, communi stirpe orti cum Lelegibus et Pelasgis, Troïcis temporibus tenebant *Miletum*, de qua urbe dictum est ann. ad 647.; quos deinde Iones expulerunt. v. Pherecydes ap. Strab. 14. p. 933. Cariae oram Scylax *ἀπὸ Μαιάνδρου ποταμοῦ ἐπὶ τὸν Κράγον, ο ἐστι Καρίας ἀκρωτήριον* extendit. v. Cellar. 2. p. 90. fuit subjugata primum a Croeso, tum a Persis. Herod. 1, 28, 171. Cares, quae gens bellicosa fuit, sed postea in vituperationem adducta, tanquam mercenaria (v. Bredow. *Handb. der alten Gesch.* p. 212. sequ.), poëta vocat *βαρβαροφώνους*, h. e. *βαρβαρίζοντας*, quod recentior dixisset *σολοικίζοντας*, quia graecis verbis admiscebant barbara Lydorum, Persarum, aliorumque populorum finitimorum. Sch.: *βαρβ. ἀγριοφώνων*, (Odyss. θ', 294.: *οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.*) *καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἠχρηστωκότων*, (*depravantium*, a verbo *ἀχρηστόω*, quod lexicis addendum puto, nec mutandum, etsi Scholl. Ven. B Lips. et Leid. de Caribus: *ὅτι Κρητῶν ἄποικοι ὄντες ἐκρήτωσαν τὴν Ἑλληνίδα φωνὴν* etc. E quoque: *ἢ διότι, φασί, Κρητῶν ἄποικοι ὄντες ἠχρήστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνήν.* ceterum ap. Herod. 1, 171. Cretenses narrant, Cares primo insulas incoluisse sub Minoïs imperio; cum Cares jure contenderent, antiquiores se in continenti Asiae sedes habuisse.) *ὅτι τὰ μὲν ἀῤῥενικὰ θηλυκῶς ἔλεγον, τὰ δὲ θηλυκὰ ἀῤῥενικῶς.* cf. Nitzsch. ad Odyss. α', 183. merito Thucydidem reprehendunt (Schol. A., Strabo 8, p. 568., 14. p. 976. sequ.), qui barbarorum nomen recentius esse dixerit 1, 3. nec bene H: „atqui non refellitur Thuc.," inquit: „non magis enim collectivo nomine barbaros dixit Hom. quam Hellenas." quasi non compositis verbis *βαρβαρόφωνος* et *Πανέλληνες* usus simplicium declararetur. — *Nastes* in quibusdam exemplaribus, quorum E meminit, *Ναύστης* dictus, ap. Strab. 14. p. 976, C. est *Μάσθλης*, cum fortasse *Μέσθλης* 864 adhuc sonaret in auribus librarii. certe *Νάστης* etiam ap. Hesychium habetur; quod nomen nonnisi h. l. legitur ap. nostrum.

868. *Φθειρῶν.* MSS. nonnulli et vett. edd.: *Φθιρῶν.* Steph. Byz.: *Φθίρα* (*τὰ Φθίρα*, puto. H. E: *ὁ δὲ ἐθνογράφος φησί: Φθὶρ* etc.), *ὄρος Καρίας. οἱ κατοικοῦντες Φθίρες* (*Φθῖρες.*). E: — *οἱ δὲ σχολιασταὶ οὕτω· Φθιρῶν ὄρος Καρίας περὶ Μίλητον, πολλὰς ἔχον πίτυς, ὧν τὰ ἐξανθήματα οὕτω καλεῖται, ὡς ὅμοια φθειρσίν.* idem Herodianum *τὸ Φθὶρ* tueri dicit tanquam verius, quod nec Heyneo displicet, cui verisimilius videtur, mutatum esse minus frequens vocabulum *φθῖρες* quam notissimum *φθεῖρες*. Ap.: *Φθειρῶν. φθεῖροι λέγονται ὑπό τινων αἱ πίτυες. Φθειρῶν γὰρ ὄρος τῆς Καρίας περὶ Μίλητον, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ γὰρ τόποι τῶν πιτύων φθίραι προσαγορεύονται. οἱ δέ, ὅτι τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στροβίλια οὕτως λέγονται, ἃ καὶ πιτυοκάμπους φασίν. ἢ ἀπὸ Φθίρωνος τοῦ Ἐνδυμίωνος. ἢ ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων ὅμοιά εἰσι φθειρσίν.* et similiter Sch.

869. ergo per juga promontorii sparsis sedibus habitarunt Cares. — versu

τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν, ἠΰτε κούρη·
νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων
τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος.

hoc usos esse Milesios in controversia de Mycale narrant vett. ap. E h. l. et Schol. B ad 494. de *Mycale* v. Strab. 14. p. 943. C. et E. *Ex H.* de *Maeandro* Scholl. A et D: *Μαίανδρος ποταμὸς ἀρχόμενος ἀπὸ Φρυγίας, ῥέων δὲ διὰ τῆς Καρίας εἰς τὴν θάλασσαν, πλησίον Μιλήτου. σκολιὸς δέ ἐστι καὶ πολλὰς ἐκροὰς ποιούμενος.* Scholl. B et Lips.: *Μυκάλη δὲ ὄρος ἀντικρὺ Σάμου. ἔστι δὲ ἐν μυχοῖς Καρίας ἕτερος.* cf. Cellar. 2. p. 81. seqq. ap. Mycalen Graeci, Leotychida et Xanthippo ducibus, Xerxis exercitum vicerunt. v. Diodori Sic. interpp. ad 11, 34.

870. diversus ab hoc *Amphimacho* est Epeorum dux 620. Amphimachum regem Lyciorum commemoravit Conon Narrat. 6.

871. Nomion absque hoc versiculo fuisset memoria dilapsus.

872. barbari ornamentis aureis argenteisque utebantur, ut puellae. v. ρ', 52. quos imitatus est Antimachus.

873. *ἐπ. ἐβοήθησε.* Sch. cf. Buttm. *Lexil.* I, 1.

875. *δαΐφρων.* 23.

876. *Σαρπ.* Jovis e Laodamia fil. (ζ', 198.) fortissimus, quem Patroclus occidit π', 541. seqq. *Glaucus* Hippolochi, fratris Laodamiae Lyciorumque regis, fil. fuit, nepos Bellerophontis. cf. ζ', 119. et de proverbio *χρύσεα χαλκείων* Erasmi Adagg. p. 338. „videntur Lyciam aliquando tenuisse *Solymi*, quibus ademerunt terrarum partem advenae ex Creta, *Termilae* dicti, sub Sarpedone, Minoïs filio: unde Lycios genus e Creta ducere dixit Herod. 1, 173. cum iis habitarunt *Cares* et *Leleges*, Pelasgici generis. advenerunt exteri e *Graecia*, in quibus *Bellerophon* Corintho, Sisypho oriundus, adeoque ex Aeolidis. ab eo hic *Sarpedon* genus duxit: ζ', 152. seqq. et *Bellerophon* et fil. ejus *Isander* bellavit cum *Solymis* (ζ', 184, 204); qui in montes confugere coacti sunt. ab iis nomen habuere *montes Solymorum* Odyss. ε', 283., in quibus memorantur Caballenses ap. Strab. p. 935, A, B. Pisidiae Solymos attributos videas ap. Steph. Byz., Schol. Pind. Ol. 13, 129. aliosque, propterea quod Lyciae fines olim patebant latius, Pisidiae partem, maxime littoralem, complexi, ita ut Lycia Ciliciam, et ipsam extensiorem, attingeret. inter advenas etiam *Lycum* fuisse ajunt, Pandionis filium, Atheniensem, a quo Lycia dicta est regio tum Termilarum. ceterum sui juris manserunt Lycii post bellum Trojanum, etiam sub Lydis (Herod. 1, 28); donec Persarum jugum subierunt. v. Herod. 1, 171, 173., qui locus classicus est, Strab. 12. p. 858, B, C, 935, A, B, 983, A, B, et ex illo E cum h. l., tum ad ζ', 184., Paus. 1, 19., Diod. Sic. 5, 79., 7, 3.“ *Ex H.*

877. *Xanthus* Lyciae fl. praeterea commemoratur ε', 479, μ', 313.; Troadis autem ζ', 4, ξ', 434, υ', 40, 74, φ', 2. U.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Γ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Γ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

᾿Αλεξάνδρου προκαλεσαμένου Μενέλαον εἰς μονομαχίαν ἐπὶ τῇ τοῦ ὅλου διαλύσει, ὅρκοι γίνονται ἐφ᾽ ᾧ τὸν νικήσαντα τὴν Ἑλένην λαβεῖν καὶ χρήματα αὐτῆς. ἡττηθέντα δὲ ᾿Αλέξανδρον ᾿Αφροδίτη ἁρπάζει καὶ εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον ἀπάγουσα μετακαλεῖται ἀπὸ τοῦ τείχους τὴν Ἑλένην· οἱ δὲ συνομιλήσαντες εἰς ὕπνον τρέπονται.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Γ.

ΟΡΚΟΙ ΚΑΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΕΛΑΟΥ.

Primo concursu proelii Paris sive Alexander fortissimum quemque Graecorum ad pugnam provocat; sed ut Menelaum conspexit de curru desilientem, abjecto animo refugit.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
(ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρὸ,
αἵτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,

Annotationes. Vers. 1. Αὐτὰρ ἐπεί. ἐπειδὴ δέ. — ζητεῖται πρῶτον, πῶς δεῖ τὸν αὐτὰρ σύνδεσμον προφέρεσθαι. ὀξυτόνως γὰρ ἀνεγνώκασί τινες, ὡς Καλλίμαχος· οἱ δὲ βαρυτόνως, λόγῳ τοιῷδε. „πᾶσα λέξις εἰς αρ λήγουσα βαρύνεται, οἷον ἄφαρ, εἶθαρ, μάκαρ, στέαρ, οὖθαρ. ῥητέον δὲ, ὅτι οὐδεὶς συμπλεκτικὸς ἢ περισπᾶται, ἢ βαρύνεται, πάντες δὲ ὀξύνονται. (cf. Etym. et grammaticos.) κοσμ. διετάχθησαν, ἐκοσμήθησαν. — Sch.

2. κλαγγῇ. σὺν κλαγγῇ, μετὰ κλαγγῆς. scriptor de Hom. poësi §. 10. τῶν ἀσυντάκτως φερομένων παμμιγεῖς φωνὰς hoc versu declaratas ait. H. significatur scil. inconditus et semibarbarus clamor ad proelium euntium Trojanorum, cum Graeci tacite in hanc primam aciem descendant: nam alias ne ipsi quidem clamore bellico abstinent: v. ν', 835, 837, ξ', 400 sequ., quae loca monstravit U.; quod seriores proprie dicunt ἀλαλάζειν: v. Xenoph. Anab. 4, 2, 7., Hellen. 4, 3, 17. etc. instar commentarii est locus libri 4., 427 — 438. cf. Köppenii ann. ad 8. E.: ἀκύρως νῦν τὴν κλαγγὴν ἐπὶ ἀνθρώπων εἰπὼν παρεμυθήσατο τὴν τόλμαν τῇ τῶν γεράνων παραβολῇ etc. — Sch. ἐνοπῇ. κραυγῇ, φωνῇ· καὶ εἴρηται παρὰ τὸ ἐνέπειν, ὅ ἐστι λέγειν. — H.: „ὄρνιθες ὥς. de notissima hac anastrophe, quam Ionum propriam esse volunt, v. Koen. ad Corinth. p. 210." cf. 60, β', 764, Odyss. τ', 280, 400. (θυγατέρος ἧς).

3. ἠΰτε. καθάπερ, ὃν τρόπον. Sch. asyndeton ἐπεξηγητικόν. — de *gruum migratione* sub adventum hiemis v. Aristot. H. A. 8, 14. et scriptores rerum naturalium. — Sch.: οὐρ. πρό. πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, ὅ ἐστιν ἐν τῷ ἀέρι. sic Ἰλιόθι πρὸ θ', 557, κ', 12, ἠῶθι πρὸ λ', 50, Odyss. ε', 469. cf. Matth. §. 257. etc.

4. ἀθ. πολύν. Sch. Hesych.: ἀθέσφατον. πολὺ, ἀπαρακολούθητον, καὶ ὅσον οὐδ' ἂν θεὸς φατίσειε δι' ὑπερβολὴν πλήθους. v. Buttm. *Lexil.* I, 42.

5. ταίγε, a τόσγε, quod idem τῷ ὅγε, pronomine demonstrativo: v. Schn. v. τὸς, Th. p. 283. sequ. neque enim metri tantum gratia τοὶ, ταὶ, τὰ, dicitur pro οἵ, αἵ, ἅ. simile τόσδε, τήδε, τόδε, habet ipse Schn. solet autem inferri ap. hunc nostrum pron. demonstr. ἐμφατικῶς: quod imitati sunt Latini. v. 7, δ', 21, μ', 240, ο', 708, ρ', 391 etc. Cic. de Off. 3, 9.: *philosophi, non mali* illi quidem, *sed non satis acuti* etc.

ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι·
ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·)
οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ,
ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.
Ηὖτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,

— Sch.: ἐπ' Ὠκ. ῥοάων. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰς τοῦ Ὠκεανοῦ ῥοὰς καὶ τὰ Λιβύων κλίματα. — Ἀττικῶς, inquit Schol. A. cf. Suid., E, H, Matth. §. 584. dicit extrema terrae, quam Oceanus circumfluit. cf. α', 423. et sequ. ann.

6. Aristot. l. c. de gruibus: μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν Σκυθικῶν (τόπων) εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥεῖ. ἔστι δὲ ὁ τόπος οὗτος, περὶ ὃν οἱ Πυγμαῖοι κατοικοῦσιν. οὐ γάρ ἐστι τοῦτο μῦθος, ἀλλ' ἔστι κατὰ τὴν ἀλήθειαν γένος μικρὸν μὲν, ὥσπερ λέγεται, καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι· τρωγλοδύται δ' εἰσὶ τὸν βίον. sed Strabo 17. p. 565.: (Αἰθίοπες) κακόβιοί τε δὴ καὶ γυμνῆτές εἰσι τὰ πολλὰ καὶ νομάδες, τά τε βοσκήματα αὐτοῖς ἐστι μικρὰ πρόβατα καὶ αἶγες καὶ βόες καὶ κύνες μικροὶ, τραχεῖς δὲ καὶ μάχιμοι (οἱ) οἰκοῦντες, μικροὶ ὄντες. τάχα δὲ καὶ τοὺς Πυγμαίους ἀπὸ τῆς τούτων μικροφυΐας ἐπενόησαν καὶ ἀνέπλασαν· ἑωρακὼς μὲν γὰρ οὐδεὶς ἐξηγεῖται τῶν πίστεως ἀξίων ἀνδρῶν. postremis hisce verbis non tam philosophum tangere videtur, secutum illum haud dubie scriptores rerum Alexandri M., quam Ctesiam atque Hecataeum, quo quidem auctore Plinium 7, 2. p. 373. ed. Harduin. haec prodidisse de Pygmaeis: *fama est, insidentes arietum caprarumque dorsis, armatos sagittis, veris tempore univero* (malim *universos*) *agmine ad mare descendere, et ova pullosque earum alitum* (grues dicit) *consumere; ternis expeditionem eam mensibus confici; aliter futuris gregibus non resisti*, ex Scholl. A et B Venetis et Lipsiensi intelligitur. tradit autem Plin. certe h. l. (cf. Cellar. 2, 4, 8. p. 246.), esse Pygmaeos in extremis Indiae gentibus. nec aliter Ctesias Eclog. Ind. cap. 2. p. 250. ed. Bähr., ubi haec leguntur: ὅτι ἐν μέσῃ τῇ Ἰνδικῇ ἄνθρωποί εἰσι μέλανες, καὶ καλοῦνται Πυγμαῖοι, τοῖς ἄλλοις ὁμόγλωσσοι Ἰνδοῖς· μικροὶ δέ εἰσι λίαν, οἱ μακρότατοι πήχεων δύο, οἱ δὲ πλεῖστοι ἑνὸς (καὶ) ἡμίσεος πήχεως etc. spectat hoc ad vulgarem notationem nominis Πυγμαῖος. de populis pusillis, qui et olim fuerunt, et adhuc sunt, praeter Buffoni et aliorum disputationes H evolvi jussit Cami *Notes sur l'histoire des animaux d'Aristote* t. 2. p. 398. sequ. cf. K. ab hoc initio profectus Swiftius excogitavit Lilliputios suos, *human creatures not six inches high, with a bow and arrow in his hands, and a quiver at his back*, ut ait in *a Voyage to Lilliput chap.* 1. — φόνον κ. κ. φ. cf. β', 352, Odyss. δ', 273, ϑ', 513, ρ', 82. hendiadys.

7. ἠέριαι perperam Sch., ut Plin. l. c.: ἐαριναί. id Hom. dixisset εἰαριναί. v. Buttm. *Lexil.* I. p. 121. ann. E: ἠέριαι δὲ τοῖς Πυγμαίοις αἱ γέρανοι ἐπιτίθενται, ὅ ἐστι πρωϊναὶ, ἢ διὰ τοῦ ἀέρος πετόμεναι. sine ulla dubitatione Ap.: ἠερίη· ὀρθρία, πρωϊνή. ἠέριαι· πρωϊναὶ, ὀρθριναί. et recte. cf. Etym. h. v. Buttm. l. c. p. 119.: „Der Dichter denkt sich, dass die Kraniche, sowie gewöhnlich bei uns die Zugvögel, so auch im Südlande, bei Nacht ankommen, und gleich in der Frühe die Pygmäen überfallen." — Sch.: προφ. ἐπιφέρουσιν. K.: Herod. 7, 20.: μέλλει τις ἀντιώσεσθαι πόλεμον προφέρων. Odyss. ζ, 92.: ἔριδα προφέρουσαι, *aemulatae.*

8. μένεα πν. β', 536 etc.

9. ἀλ. ἐπιβοηθεῖν. Sch.

10. Buttmanno *Lexil.* II. p. 229. obsecutus scripsi ηὖτ' pro εὖτ', quod est ὅτε, *quando.* ita τ', 386. cod. Ven., Schol. A et vett. edd.: τῷ δ' ηὖτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν. nam alii libri etiam illic habent εὖτε, hoc autem loco nonnullae ἐκδόσεις, velut Chia et Massiliensis, ostendebant ἠὖτ' ὄρευς, contractione inusitata Homero in hoc vocabulo. cf. β', 684, Hesiod. Th. 97. etc. — κορ. κατὰ κορυφάς. — κατ. *offundere solet.* aoristi usus pervulgatus. cf. 23, 33, Matth. §. 503, 3. etc.

11. οὔτι φίλην. οὐδαμῶς προσφιλῆ. (*invisam, illaudatam.* W. λιτότης.) τὴν ὁμίχλην φησὶ τοῖς μὲν ποιμέσιν ἀσύμφορον εἶναι, τοῖς δὲ κλέπταις καὶ νυκτὸς ὠφελιμωτέραν, ἐπεὶ τῆς μὲν νυκτὸς, ὡρισμένον ἐχούσης καιρὸν, ἐν ἀσφαλείᾳ φυλάττεται τὰ βοσκήματα, τῆς δὲ ἡμέρας ἐσκεδασμένοις τοῖσδε κατὰ τὰς νομὰς ὁπόταν ἐξαίφνης ἐπέλθῃ ὁμίχλη, εὐκόλως αὐτὰ ἀφαιροῦνται. Sch.

τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν,
ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς
ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
πάλλων Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,

12. h. e. *καί τις ἐπιλεύσσει τόσον, ὅσον καὶ ἐφίησι λᾶαν.*

13. *ἀελλής.* malit Buttm. *Ausf. gr. Gr.* 1. p. 172. ann. *ἀελλῆς* p. *ἀελλήεις*, ut *τιμῆς* p. *τιμήεις* ι', 605. et *αἰγλῆς* p. *αἰγλήεις* σ', 475. Ap.: *ἄελλα, ἡ τοῦ ἀνέμου συστροφὴ, ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐστι πνέειν, καὶ ὁ κονιορτὸς ἀελλώδης ἀελλὴς, οἷον ἄν τις ἀπὸ τῶν ἀελλῶν γένοιτο· ὡς ἄρα — ἀελλὴς* etc. similiter Etym. comparavit Eichhoff. illa Maronis Aen. 9, 25.: *hic subitam nigro glomerari pulvere nubem Prospiciunt Teucri, ac tenebras insurgere campis.* Aeschyl. Sept. ad Theb. 79.: *μεθεῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπὼν, Ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς πρόδρομος ἱππότας. Αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ', Ἄναυδος, σαφὴς, ἔτυμος ἄγγελος.*

14. *μάλα — πεδ.* cf. β', 785.

16. *προμ. προεμάχει.* Sch. fuit Paris inter *προμάχους* seu *πρόμους* (44, ε', 533 etc.), qui postea vocabantur *πρωτοστάται* seu *προστάται*, et fere duces erant (Xenoph. de rep. Laced. 11, 5., de Mag. equit. 2, 6.), similes illi Romanorum antesignanis. Caesar de Bello civ. 1, 57.: *delectos ex omnibus legionibus fortissimos viros antesignanos centuriones ei Caesar attribuerat.* Tyrtaeus 1.: *τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα Ἄνδρ' ἀγαθὸν* etc. cf. 21, 22, 31, 32, 36, δ', 253 etc. *E K.* — *θεοειδής. θεοῖς τὸ εἶδος ὅμοιος, εὐπρεπής.* Sch. cf. 39 — 55. et ann. ad β', 356.

17. *παρδ. δορὰν*, quemadmodum *λεοντέη, λυκέη* (κ', 459), *τραγέη* et similia dicuntur. v. E. leoninam pellem induit Agamemnon κ', 23., ut Hercules ap. Theocr. 25, 279.; taurinam Argus Apoll. Rhod. 1, 324., ubi Schol.: *σύνηθες τοῖς ἥρωσι τὸ δερματοφορεῖν.* cf. Feith. p. 462, 3., κ', 29, Pind. Pyth. 4, 81 etc. de Germanis quoque Tacitus libro de mor. Germ. cap. 17.: *gerunt et ferarum pelles* etc.

18. *δοῦρε δύω.* α', 16. U. *κεκ. ἐστομωμένα, ἠκονημένα.* Sch. aciem aeneam seu ferream dicit hastarum. Virg. Aen. 12, 488.: *duo forte gerebat — praefixa hastilia ferro.* W. duas hastas gerere solebant heroes: v. Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 117., Lobeck. ann. ad Soph. Ajac. 350.

20. *αἰνῇ. δεινῇ, χαλεπῇ. δηϊοτ. μάχῃ, παρὰ τὸ δηϊοῦσθαι ἐν αὐτῇ τοὺς τιτρωσκομένους* etc. Sch. imo a *δήϊος*, ut *κακότης* a *κακὸς*, *φιλότης* a *φίλος*, *ἀγριότης* ab *ἄγριος*, nec sane intelligo, cur scribendum sit *δηϊοτὴς*, ut praecipere solent grammatici, agmen ducente Herodiano *ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ*: et fuere plurimi, qui defenderent scripturam *ἀνάλογον δηϊότης*.

21. *Ἀρ. πολεμικός.* Sch. item conjuncte scripserim *Διΐφιλος* ν', 674., ut nomen proprium *Δίφιλος* et *διϊπετής*: cujus generis verba sunt etiam *διογενὴς* et *διοτρεφὴς*, h. e. *Διὸς γενόμενος, Διὸς τρεφόμενος.*

22. *μακρὰ βιβ.* *magnis incedentem passibus.* W. more festinantium et fastosorum.

23. laudantur alacres numeri hujus versus. — *σώματι.* corpori, h. e. cadaveri, quo sensu *σῶμα* dicitur ap. Hom.; nec nisi dejecto animali convenit, quod statim sequitur, *κατεσθίει.* Ap.: *σῶμα. ὁ Ἀρίσταρχος παρατετήρηκε τὸ σύνηθες* (ita Toll. p. *συνήθως*.) *Ὁμήρῳ. καὶ σεσημείωται διπλῇ, ὅτι σῶμα Ὅμηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν* etc. aliter seriores, in his Tragici, ap. quos *σῶμα* idem est ac *δέμας*, et *σῶμα τόδε* p. *ἐγὼ* (Eurip. Alc. 610.), *σώματα ἀνόητα* p. *ἀνόητοι*, similiaque leguntur, quae imitati sunt Latini, velut Virg. Aen.

εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοί·
ὣς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον θεοειδέα
ὀφθαλμοῖσιν ἰδών· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων ξὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ,
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.

7, 649. dixit: *Lausus, quo pulcrior alter Non fuit excepto Laurentis corpore Turni*, h. e. Laurente Turno. v. Livinejus ad Propert. 2, 26, 57., Muret. V. L. 3, 4. ceterum, annotante Eichh., Maro Aen. 10, 723.: *impastus stabula alta leo ceu saepe peragrans* (*Suadet enim vesana fames*), *si forte fugacem Conspexit capream aut surgentem in cornua cervum, Gaudet hians* etc. qui noluit fortasse cadaver tactum dici a leone, a quo tamen non abstinere famelicum docuerunt naturae animantium periti. cf. H. praeterea non male E: *λέοντα ἔοικε λέγειν ἐντυχεῖν* (perperam libri: *εὐτυχεῖν*) *τετοξευμένῳ ζῴῳ καὶ διωκομένῳ*. — v. et 449.

24. *ἀγρ. αἶγα.* cum sint plura genera *τῶν αἰγάγρων*, vel *capra ibex* Linn., *der Steinbock*, intelligenda esse videtur Köppenio, vel potius *capra aegagrus*, *der wilde Bock*, quam eandem puto ac *capram ammonem* Linn., *das Muffelthier*, *die sibirische Ziege*, *das wilde Schaf*, *das Steinschaf*, *das Argali*, quod animal magnis cornibus praeditum (δ', 109.) hodie non solum in rupibus Caucasi et Sibiriae, Africaeque septentrionalis, sed etiam in insulis Corsica et Sardinia invenitur. v. Wilmsen. *Handb. d. Naturgesch.* 1. p. 429. sequ. et, quos K citavit, Pallas *Nord. Beiträge* 4. p. 386. et Zimmermann. *Geogr. Gesch.* 1. p. 176. similiter Hesiodus Scut. Herc. 405: *ὡς αἰγυπιοὶ — Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην Αἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο* etc.

25. *εἴπερ — σεύωνται.* *κἂν αὐτὸν διώκωσι.* Sch.

28. *φάτο.* *ἐλογίσατο.* Sch. cf. 44. *τίσεσθαι* Ven., W, H. alii libri habent *τίσασθαι.* temere H, postquam annotavit, ambiguam hanc scriptionem aoristi et futuri locis innumeris reperiri: „enimvero," inquit, „*τίσεσθαι* grammatica ratio postulat et usus Hom. post *ἐφάμην*, *putabam*, *sperabam*. Odyss. ϱ', 41.: *ἦλθες — οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε ὄψεσθαι ἐφάμην.* ξ', 481.: *ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης.* cf. ν', 357. et al. Il. ε', 190.: *καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν.* θ', 498, 9.: *νῦν ἐφάμην — ἂψ ἀπονοστήσειν.* μ', 165, 6. ο', 251. — *φῆ — τίσεσθαι* recte Odyss. ω', 461." at alias verba cogitandi seu sperandi sequitur aoristus. ipse Ven. infra 366.: *ἦτ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος.* cf. 112, Odyss. β', 171, γ', 320, Usterii ann. ad Plut. Consol. ad Apollon. c. 16. p. 56., Matth. §. 506. etc. nec tanta est Veneti libri auctoritas, ut ei alios probatos codd. posthabeamus. nihilominus secutus sum librum non malum et viros illos eruditissimos, qui optime nostra memoria de Ionio vate meruerunt, cum praesertim in verbis illis cogitandi ac sperandi inest quidem significatio incerti, et, quod incerto cognatum est, futuri; sed fortius tamen res, quam cogitamus aut speramus, exprimitur usurpato ipso tempore futuro. — *ἀλείτην.* *τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἄδικον*, inquit Etym. v. *ἀλίτην*, quam etiam Ap. habet per errorem. v. Schn v. *ἀλείτω*.

29. curru vehebatur Menelaus, Paris autem pedes erat, ut significatur 22. — *ὀχέων.* a neutro *ὄχος*, quo solo utitur Hom., cum dicit currum. portus navium *ὄχους* dixit Odyss. ε', 404. Sch.: *σὺν* (sic, ut vulgo.) *τεύχεσιν.* *σὺν ὅπλοις.*

31. *ἀμέτρως* Vratisl. b. *κατεπλάγη*, quemadmodum Eurip. dixit Med. 8.: *ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεὶς Ἰάσονος*, et scriptor Rhesi 277.: *θάμβει δ' ἐκπλαγέντες.* cf. Aristoph. Equ. 615. nec tamen ita semper Attici, ut censent Cl. et H.: v. Aeschyl. Theb. 575, Soph. Ant. 761, Oed. Col. 565. etc. ceterum nemo nescit, *τροπικῶς* dici solere *πλήσσεσθαι*, ut *percellere* ap. Latinos.

32. *ἂψ δέ.* *πάλιν δὲ, εἰς τοὐπίσω.* *ἔθνος.* *πλῆθος.* *ἐχ.* *ἀνεχώρει.* *κῆρ' ἀλ.* *φυλασσόμενος καὶ ἐκφεύγων τὴν θανατηφόρον μοῖραν.* Sch.

ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη
οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς·
ὣς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων,
δείσας Ἀτρέος υἱὸν, Ἀλέξανδρος θεοειδής.

paulo post idem, Hectoris voce correptus, offert se certamini singulari cum Menelao de summa belli ineundo.

Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
„Δύσπαρι εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς ἠπεροπευτὰ,
αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι!
καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν
ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὕνεκα καλὸν
εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή.
*ἦ τοιόσδε ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν

33. *παλ.* — εἰς τοὐπίσω ὁρμήσας. Sch.

34. *ἐν βήσσῃς.* τοῖς γονιμωτάτοις καὶ βασιμωτάτοις τόποις τῶν ὀρῶν. (Ap.: βῆσσαι. οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρῶν.) — *γυῖα.* γόνατα, μέλη. (Ap.: γυῖα κυρίως πόδες καὶ χεῖρες.) Sch. comparatur Virg. 2, 379. seqq.; item Ariost. Orl. 1, 11. et 39, 32.

35. producitur postrema verbi ἀνεχ. propter ictum metricum, caesuram, interpunctionem. cf. 24 etc. — *ὦχρος*, *pallor*, semel legitur ap. Hom., quod vulgo intelligunt τὸν ὦχρον, sed recte, ni fallor, Buttm. *Ausf. gr. Gr.* 2. p. 325. τὸ ὦχρος, quoniam inusitata est in altera declinatione ejusmodi forma substantivi, a simili adjectivo derivati, nec sumi posse videtur ὠχρὸς pro χρὼς ὠχρὸς, ellipsi pariter insolita. sic ὁ ὦχρος nihil aliud erit quam *cicera* Linn., *die graue Kicher*, de qua Theophrast. hist. plant. 4, 2. Ap.: ὦχρος. ὠχρίασις etc.

36. *ἀγερ.* β', 654.

39. *Δύσπαρι* dictum est ut δυσελένα ap. Eurip. Or. 1349. ipse Hom. Odyss. ψ', 97. dixit μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ, cui simile est γάμος ἄγαμος Eurip. Hel. 641. cf. Eurip. Hecub. 587. Schol. A: Δύσπαρι. ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε, (E: — ὅτι ἐπὶ κακῷ καὶ ἐγεννήθη καὶ ἐκλήθη Πάρις. Ap.: δυσώνυμε etc.) κακὲ Πάρι. καὶ Ἀλκμάν φησι· *Δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ.* comparat H κακοΐλιον, οὐκ ὀνομαστὴν Odyss. τ', 260, 597, ψ', 19. — Sch.: *γυν.* ἤτοι ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενε, (recte. sic Aristoph. Av. 1020. cicadam ἡλιομανῆ dixit. K.) ἢ γυναῖκας εἰς μανίαν φέρων διὰ τὸ κάλλος. (similiter alii. dictum videtur γυναιμανὴς p. γυναιομανής.) *ἠπ.* ἀπατεὼν, ψεύστα. (dictum haud dubie est ἠπεροπεύειν, unde derivatum ἠπεροπευτὴς sive ἠπεροπεὺς, ἀπὸ τοῦ ὀπεύειν ἤπειρον, ab inspicienda atque exploranda continente; quod faciunt mercatores vel peregrinantes, sed etiam praedones, mendici, et homines fraudulenti, qui non habent larem certum. id genus, breviter descriptum Odyss. λ', 364—366., nostrates vocant *Landfahrer*, *Landstreicher*, qualis Hectori visus fuerit Paris, cum improbo consilio profectus est in Graeciam. non congruebat hexametro diphthongus: quare procuderunt ἠπεροπεύειν, ut Ἑρμέας, θηλέας, ὠκέα, quae usus ejus exempla protulit Th. p. 222. quanquam fieri potest ut initio dixerint ἤπερος a πέρας.) germanice dicas *du rasender Frauenverführer.* sic itidem Hector ν', 769.

40. numeri vehementes anapaestici, quibus ira Hectoris significatur. Sch.: *ἄγ. τ' ἔμεναι.* μὴ γεγεννῆσθαι.

41. *καί κε τὸ βουλ.* καὶ δὴ τοῦτο ἤθελον. *καὶ — ἦεν.* καὶ γὰρ οὕτω πολὺ βέλτιον ἦν ἡμῖν. Sch.

42. *ὑπόψιον.* sic meliores libri, in quibus Ald. 3., quod fugit Heyneum. alii minus bene: ἐπόψιον. Ap.: *ὑπόψιον.* ὕποπτον καὶ ὑποβλεπόμενον. Etym.: τὸν ὑποπτεύεσθαι ὑπὸ τῶν πάντων καὶ μισεῖσθαι ἄξιον. cf. H.

44, 5. *φάντες.* 28. — *ἀριστ.* ἄριστον. (cf. α', 227, β', 404.) *πρόμον.* πρόμαχον. *ἔπ'.* ἔπεστί σοι. Sch.

46. *τοιόσδε ἐών.* turpis hiatus. nec tamen scribendum est secundum E. ann. ad σ', p. 1152. τοιοῦτος ἐὼν, quae

πόντον ἐπιπλώσας, ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας,
μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες
ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων,
πατρί τε σῷ μέγα πῆμα πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ!
οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;
γνοίης χ', οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.
ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη

est interpretatio, sed cum Payneo Knightio τοῖος δὴ ἐὼν, *talis scilicet cum sis*, ignavus et quem ignominiae dedecorisque haud pudeat. permisceri solent hae particulae, notumque est, δὴ usurpari in ironia. ἦ — δὴ, ut σ', 12.: ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς etc. neque enim haec dicta sunt ἐρωτηματικῶς, ut putant viri docti, libris vett. temere obtemperantes.

47. ἐπιπλ. ἐπιπλεύσας. ἑτ. ἐρ. ἀγ. ἄγαν εὐαρμόστους καὶ ἐπεράστους φίλους, τουτέστιν αὐτῷ ὁμοίους φίλους καὶ ἅρπαγας, συναθροίσας. Sch. dicitur ἐρίηρος et plurali ἐρίηρες, quae voces compositae sunt ex ἐρι, particula inseparabili αὐξητικῇ, et ἄρω, *apto*, vel ἦρ. v. Buttm. *Lexil.* I. p. 151.

48, 9. μιχθείς. παραγενόμενος. — ἀλλ. ἀλλοεθνέσι, ξένοις. — ἀν. (a littore in altum. v. H, α', 478 etc.) διὰ θαλάσσης πλέων ἔφερες. ἐξ ἀπ. γαίης. ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης γῆς etc. (v. α', 270.) Sch. νυόν. Photius: νυὸς καλεῖται μὲν ἐπίπαν ἡ τοῦ υἱοῦ γυνὴ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ· χρῶνται δὲ τῷ ὀνόματι ποικίλως οἱ ποιηταί. ut latini poëtae vocabulo *nurus*. v. H, qui annotavit, τὸ νυὸς nonnisi proprie dici ap. Hom. — Sch. αἰχμ. πολεμικῶν. h. e. πολεμικοῦ, Atrei.

51. χάρμα. γέλωτα, χαράν. κατ. αἰσχύνην, ὄνειδος. οἱ γὰρ αἰσχυνόμενοι κατηφεῖς εἰσι. Sch. possunt quidem accusativi πῆμα, χάρμα, κατηφείην referri ad νυὸν et γυναῖκα, sed rectius intelligentur subjuncti esse per appositionem, de qua v. Matth. §. 426, 1., Soph. Oed. R. 570, Ant. 44, Eurip. Phoen. 211 etc. eodem igitur sensu dictum foret πήματι, χάρματι, κατηφείῃ, vel Wolfii verbis: „ὥστε εἶναι πῆμα — κατηφείην, *zum Schaden u. zur Schande.*"

51. δή, *nunc. non sustinueris Menelaum nunc*, postquam Graecorum quemvis fortissimum provocasti? cf., monstrante Bentlejo, ε', 32, 456, κ', 204.

53, 4. θαλ. ἀκμαίαν, νέαν. παρ. γυναῖκα, γαμετήν. οὐκ ἄν τ. χρ. οὐκ ἄν σοι βοηθήσῃ. κίθ. ἡ κιθαρῳδία. (nobilitata est Paridis cithara Horatii Od. 1, 15, 15. et dicto Alexandri M. ap. Aelian. V. H. 9, 38. [ὁ μὲν Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἴλιον ἦλθεν. ἀνασκοποῦντι δὲ αὐτῷ φιλοπόνως τῶν τις Τρώων προσελθὼν τὴν λύραν ἐδείκνυεν Ἀλεξάνδρου. ὁ δὲ ἔφη· προτιμησαίμην ἂν μᾶλλον ἰδεῖν τὴν Ἀχιλλέως etc.] H. citharizabat enim Achilles quoque (ι', 186.), sed rarius quam id fecisse Paridem credibile est.) τά τε δῶρ' Ἀφρ. ἡ Ἑλένη, ἢ, ὅπερ ἔχεις, κάλλος. (recte. ejus pulcritudinis partes sunt crines et forma, quas in sequentibus commemorat. alio tamen sensu Hesiodus Scut. Herc. 46. de Amphitruone: παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι, Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης, ut K annotavit; quo loco Hesiodi scribendum est αὐτὰρ Ἰφικλῆα δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι, expuncto γε post nomen Ἰφ., quam particulam nescio quis imperitus infersit, qui nesciret, vocem trochaïcam αὐτὰρ pro spondaïca usurpatam esse, nec corripiendam primam in Ἰφ., quae natura longa est. ceterum sic et δῶρα Βάκχου, Δήμητρος et similia dicuntur.) Sch.

55. μιγείης pro μιγείῃς dedi auctore Th. p. 496., cum conjunctivus sit in priore membro hujus sententiae. — ἥ τε κόμη. Horat. Od. 1, 15, 13.: *nequidquam, Veneris praesidio ferox, Pectes caesariem* etc. — ὅτ' ἐν κ. μιγ. descriptio caedis in proelio. cf., jubente K., δ', 482, κ', 457, π', 775.

56. δειδ. δειλοὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς βασιλέας. (εὐλαβεῖς, παρὰ τὸ δέος. Ap. Trojanos nimis revereri ait principes suos, quamvis pessimos.) ἦ τέ κεν — χιτῶνα. νῦν γὰρ εὐθέως ἂν λιθόλευστος ἐγεγόνεις. (vetus supplicium. v. Aeschyl. Eum. 176, Eurip. Or. 596, Xenoph. Hellen. 1, 2, 13. Köpke *Gesetzgeb. d.*

λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ', ὅσσα ἔοργας."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
„Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν
(αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρὴς,
ὅστ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ
νήϊον ἐκτάμνῃσιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστὶν),
μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης!
οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο.

Gr. p. 726.) Sch. λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, *lapideam vestem induisses*, more priscorum dictum est, res per similia potius quam verbis propriis declarantium. is, qui lapidatur, visus est quasi amictus lapidibus. comparat E Hesiodeum ἠέρα ἕσσασθαι, h. e. ἐνδύεσθαι. accommodatius est Pindari ἐφέσασθαι γῆν Nem. 11, 21. cf. Apollon. Rhod. 1, 691. et interpp. Hesychii v. ἐπιέσσασθαι γῆν, ταφῆναι. Apollon. l. c. 1326. de Glauco, qui in mare resilit: ἦ, καὶ κῦμ' ἁλίαστον ἐφέσσατο, νειόθι δύψας. *Ex H.*

59. oratio confusi ἀσύνδετος et in qua insint, quae ipsa inter se repugnant: nam qui justum castigatorem dicat Hectorem, eundem tamen saevitiae incusat, donaque deorum contemnenda esse negat. Sch.: κατ' αἶσαν. κατὰ τὸ προσῆκον. dictum hoc est fortius, negato contrario. simile notavit H, quod legitur ι', 70.: ἔοικέ τοι, οὔ τοι ἀεικές: item illud Sophoclis principio Oedipi Regis γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι Προσήλθεθ' ἱμείροντες, quod quidem et hic et ad ζ', 333. protulit E.

60. durum asyndeton, sed conveniens perturbato. minus commotus haec fere hunc in modum dixisset: Hector, quoniam me reprehendisti, neque id injuste, ita ut tibi respondendum esse videam (nam injusto non responderem; quanquam etsi non injuste, tamen semper acerbe inveheris in eos, qui deliquerunt, quo non opus facto), ne mihi objicias dona Veneris etc. — Sch.: ἀτειρής. ἀκαταπόνητος. „Ap. et ex eo Hesych.: ἀτειρής. ὁ στερεὸς, καὶ ἄτρωτος, καὶ ἀνένδοτος, καὶ ἀκαταπόνητος. addit Etym. σκληρὸς, et ἀτειρέα χαλκὸν (τ', 233.), φύσει δύστρωτον. opponitur ἁπαλός." *Ex H.* porrigit vox πέλεκυς postremam propter caesuram et ὥς sequens. cf. 2.

61. ὑπ' ἀν. Sch. supplet καταφερόμενος: sed ἰέναι ὑπό τινος nihil aliud est quam *ire*, h. e. *agi*, *per aliquem*. v. Matth. §. 592.

62. νήϊον. ξύλον πρὸς ναυπηγίαν κατασκευὴν ἐπιτήδειον. ἐκτ. ἐκκόπτει. (malim ἐκκόπτῃ.) ὀφ. δ' ἀ. ἐρ. αὔξει δὲ τοῦ ἀνδρὸς δύναμιν ὁ πέλεκυς, ὀξὺς ὑπάρχων καὶ διερχόμενος ἑτοίμως, ὥσπερ ὁ ἀμβλὺς τοὐναντίον ποιεῖ. Sch. εἶσιν — ἐκτάμνῃσιν — ὀφέλλει. Wenn der relative Satz eiue Beschaffenheit andeutet, so steht der Indicativ; der Conjunctiv, wenn er eine Begebenheit, somit einen gesetzten oder angenommenen Fall, enthält. „Es ist die natürliche Beschaffenheit des Beiles, in das Holz zu dringen, εἶσι, und des Mannes Kraft zu verstärken, ὀφέλλει: beides geschieht, wenn er es zum Hauen anwendet, ἐκτάμνῃσι." Th. Gr. §. 346, 3, 4. a. — U.

63. ἀτ. ἀκαταπτόητος, ἄφοβος. (contra ac Trojanorum animos esse dixit Hector 56.) Sch.

64. χρυσέης. χρυσοφόρου, καλῆς. (*auro ornatam* intelligens scriptor hymni Hom. in Venerem dixit πολύχρυσον Ἀφροδίτην, quemadmodum κ', 315 Dolon vocatur πολύχρυσος, πολύχαλκος. sed hic quidem et Odyss. δ', 14 et ap. Mimnermum 1, 1. aliosque poëtas χρυσέη Ἀφροδίτη est *Venus pulchra*, quo sensu etiam Latini dicunt *auream*. v. Virg. Aen. 10, 16., Ovid. Met. 10, 277 etc. Ap.: χρυσῆς Ἀφροδίτης. καλῆς, ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῖν θαυμαζομένης ὕλης. Soph. Oed. R. 181. de Minerva: ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς, ubi Schol.: χρυσ. τιμία.) Ἑστιαία δὲ ἡ γραμματικὴ φησιν (Histiaea sive Hestiaea, femina docta Alexandrina: v. Strab. 13. p. 894, D. *Ex H.*), ὅτι πεδίον ἐστὶ χρυσοῦν καλούμενον, ἐν ᾧ χρυσῆν Ἀφροδίτην τιμᾶσθαι, καὶ εἶναι οὕτως χρυσῆς Ἀφροδίτης ἱερόν. καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Πάφου, οἱ δὲ τὴν καλήν. Κλεάνθης δὲ καὶ ἐν Λέσβῳ οὕτω τιμᾶσθαι Ἀφροδίτην χρυσῆν. Sch.

65, 6. ἀπ. ἀποβολῆς ἄξια. — ἐρικ. μεγάλα, ἔνδοξα. ἑκών. βουλόμενος.

νῦν αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς,
αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
ξυμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες
ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα, τοὶ δὲ νεέσθων
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα."
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας,
καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες.
τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον.
αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄϋσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι! μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ."

(Schol. A.: — *μὴ διδόμενα δὲ παρ' αὐτῶν ἀδύνατόν τινα λαβεῖν οἰκείᾳ σπουδῇ.*) Schol.

68 — 70. *κάθισον. καθίδρυσον, καθεσθῆναι ποίησον.* (78.) *ἀμφ' Ἑλ. κ. κτ. περὶ τῆς Ἑλένης καὶ τῶν κτημάτων αὐτῆς.* Sch. *συμβαλεῖν δὲ μάχεσθαι λέγει τὸ συνάψαι εἰς πόλεμον, ἐξ οὗ καὶ ἡ πολεμικὴ συμβολή.* E. idem est *ξυνιέναι μάχεσθαι α'*, 8. W. — *κτήματα πολλά* dicit Menelaus *ν'*, 626., ubi Schol. B.: *μετὰ πολυτελοῦς ἀποσκευῆς, ὡς ἐπὶ θυσίαν ἤκουσα, ἥρπαστο ὑπ' αὐτοῦ.* inter sacra Bacchi factum esse narrat Lycophron 106. sequ. cf. ejus Schol. ad 93., Tzetzae Antehom. 130., Proclum libro de Cypriis carmm. p. 473. Hephaest. Gaisford., ipsumque Homerum *χ'*, 114 — 116.

71. diplasiasmus, ut notatum est in Sch.

73. *φιλ. φιλίαν. καὶ ὅ. π. καὶ ὅρκους πιστούς. ταμ.* (quae vox pertinet ad *φιλ.* per zeugma.) *ὅ ἐστι δι' ἐντόμων θυσίαν ποιήσαντες.* Sch. cf. *β'*, 124.

74. *ἐριβ. μεγαλόβωλον, εὔγειον.* (*ἐρίβωλον* dixit *ν'*, 329. et saepius. epitheta haec sunt plurium oppidorum et terrarum fertilium ap. Hom.) *νεέσθων. πορευέσθωσαν.* Sch.

75. h. e. *in Graeciam*, quae terra significatur partibus suis praecipuis, Argolide et Achaja, h. e. Thessalia, quoniam Achaei incoluerunt Phthiam et Helladem. *ι'*, 395.: *πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.* cf. *β'*, 683, 4. eodem sensu Odyss. *α'*, 344. et alias in eo carmine dicitur *καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.* — *ἱππ. β'*, 287.

77. *ἀν. ἀνεῖργεν, ἐκώλυε τοῦ πολέμου. φάλ. τὰς στρατιωτικὰς τάξεις.* (de phalange, quae postea dicta fuit, Macedonica, Philippi regis invento, v. Polyb. 18., c. 11. — 15. et Köpkei *Kriegswesen d. Gr.* p. 283.)

78. *μέσσον δουρὸς ἑλών. ἤτοι ἀψάμενος*, inquit E. v. Matth. §§. 365. 366.: neque enim hujus loci eadem ratio est quae illorum *ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα α'*, 197 et similiter dictorum. Bentl., accusativum requirens, maluit *μέσσον δουρὸς ἑλών.* sed dixit haud dubie Hom. *ἑλὼν φάλαγγας μέσσου δουρός*, h. e. *μέσῳ δορὶ* (v. Matth. §. 349. ann., nos ad Soph. Ant. 896.), *phalangas excipiens hasta media* arrepta et protensa ingredientibus. ceterum hic versus abest a Veneto, incertum casu an consilio. certe legitur *η'*, 56., ubi haec repetita sunt, et hoc loco explicatur ab E., qui annotavit, *ἱδρύω* ap. Hom. significare *κάθημαι.* ap. Atticos autem esse *ἱερὰν λέξιν. ἱδρύεται γὰρ ναός*, inquit, *καὶ ἱδρύεται ἄγαλμα, καὶ τὸ ἀφίδρυμα δὲ παρ' ἐκείνοις ἐντεῦθεν ἐλέγετο.* — p. *ἱδρύνθησαν* Attici dicunt etiam *ἱδρύθησαν* ab *ἱδρύω*, cum illud proprie ad *ἱδρύνω* pertinere videatur. v. Matth. §. 186. *γ'*, 2. et Th. p. 229.

80. *ἰοῖσι. βέλεσι.* (jaculis.) *τιτ. καταστοχαζόμενοι.* — Sch. „*saxa* per fundas jacta intellige." H.

83. *στεῦται — ἔπος. διαβεβαιοῦται γὰρ* [*ὑπισχνεῖται*] *λόγον.* Sch. —

Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἔσχοντο μάχης, ἄνεῴ τ᾽ ἐγένοντο
ἐσσυμένως· Ἕκτωρ δὲ μετ᾽ ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
* „Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
τεύχεα κάλ᾽ ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸν δ᾽ ἐν μέσσῳ καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
οἴους ἀμφ᾽ Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
κτήμαθ᾽ ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ᾽ ἀγέσθω·
οἱ δ᾽ ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.“

qua conditione accepta poscit Menelaus, ut sponsio fiat, praesente Priamo sancienda.

Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
„Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
θυμὸν ἐμόν. φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη
Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
εἵνεκ᾽ ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ᾽ ἀρχῆς.
ἡμέων δ᾽ ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
οἴσετε δ᾽ ἄρν᾽, ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,

κατὰ διάνοιαν ὁρίζεται. Schol. A. cf. *β'*, 597.

84. *ἔσχοντο. ἐπαύσαντο.* Sch. *ἄνεφ.* *β'*, 323.

85. *ἐσσ. σπουδαίως. μετ᾽ ἀμφ. ἐν ἀμφοτέροις, λέγω δὴ Τρωσὶ καὶ Ἕλλησιν. ἢ μετὰ ἀντὶ τῆς ἐν προθέσεως.* Sch. cf. Ap. v. *μετά.*

86. *κέκλυτέ μευ — μῦθον Ἀλεξάνδροιο.* oratio soloeca, cui medicinam faciens Wasse scribebat *κέκλυτε νῦν*, ut 97. et hymno Hom. in Apoll. 334. *κέκλυτε νῦν μοι, Γαῖα* etc. sed dixit, nisi fallor, Hom. *κέκλυτε μὲν*, h. e. *μὴν*, ut *ἄγε μὴν α'*, 302. cf. ib. 77. nam id malim, utpote *ἐμφατικώτερον*, quam ipsum *μὲν*, etsi id quoque ferri potest, ut docuit Matth. §. 606, 4. vel forte confusae sunt litterae similes *ν* et *υ*, vel, quod centies in utroque carmine legerant librarii, *κέκλυτέ μευ*, etiam hic male inculcaverunt.

89. *πουλ. τῇ πολλοὺς τρεφούσῃ.* Sch. epitheton terrae frequens ap. Hom. cf. 195, 265, *ζ*, 213 etc.

90. zeugma. expectes enim *αὐτὸς δὲ βούλεται* etc. W.

95. *ἀκήν.* Ap. v. *ἀκέων: — καὶ ἐπιῤῥηματικῶς ἀκὴν, τὸ ἐφ᾽ ἡσυχίας· ἀκὴν ἐγένοντο.* proprie *ἀκὴν* est acc. sing. fem., ut *πέραν, μακράν.* v. Buttm. *Lexil.* I, 3. et ann. ad *α'*, 34. similiter dictum est *σῖγα πᾶς ἔστω λεὼς* ap. Eurip. Hecub. 507.

97. *μάλιστα — ἐμόν. nam ad me animumque meum maxime pertinet hic dolor*, haec calamitas diutini belli.

98. *φρονέω. βουλεύομαι. διακρ. διαχωρισθῆναι.* Sch. *censeo igitur, jam diremtum iri hoc bellum Graecorum cum Trojanis.*

99. *πέποσθε. πεπόνθατε.* Sch. sic et alii; sed proprie haec forma derivanda est a *πένω, πέπονα, πέπομμαι* (v. Schn. v. *πένω*): *ἐπεὶ κακὰ πολλὰ ἐπονήσατε.* Eurip. Or. 1573.: *πόνους πονήσας μυρίους* etc.

100. h. e. *ἕνεκα ἐμῆς καὶ ἕνεκα Ἀλεξάνδρου ἀρχῆς ἔριδος.* minus recte Sch.: *ἕνεκα τῆς ἐμῆς φιλονεικίας καὶ τῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου γενομένης ἁρπαγῆς· αὕτη γὰρ ἀρχὴ κακῶν.* ita *νείκεος ἀρχὴν* dixit *χ'*, 116. et Paridis naves *ἀρχεκάκους ε'*, 63. cf. H.

101. *θάν. καὶ μοῖρα.* hendiadys.

103. *ἄρν᾽. ἄρνας, δυϊκῶς. ἕτερον — μέλαιναν. τὰ οἰκεῖα ἑκάστῳ θεῷ ἱερουργούμενα εἰσάγει. τῷ μὲν γὰρ Ἡλίῳ, λαμπρῷ ὄντι καὶ ἄῤῥενι, φησὶ λευκὸν ἱερουργηθῆναι ἄρνα· τῇ δὲ Γῇ μέλαιναν καὶ θήλειαν, ἐπεὶ τοιαύτη ἡ θεός.* Sch. cf. foederis verba inferius 276 seqq., *τ'*, 197, 258 seqq., Stat. Theb. 8, 341 seqq. Terrae et So-

Γῇ τε καὶ Ἠελίῳ· Διῒ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ
αὐτός, ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι,
μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται.
αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται·
οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται."

igitur arma deponunt exercitus, et sacrificia ab utraque parte parantur.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο.
καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
πλησίον ἀλλήλων· ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπεν

lis cultus nec tam celeber tum fuit, nec assiduus, ut aliorum numinum; habuerunt tamen et illi sua templa, vel aras statuasque, ap. utrumque populum, neque in sacris hujusmodi negligebantur. v. Paus. 2, 4. et 18.; 8, 31., Alex. Donat. l. 3, 3, 14, 15, 26, Voss. Theol. gent. 2, 51. seqq.; te templo autem magnifico Solis ap. Emesenos in Syria Herodian. 5, 3. — Ζεὺς intelligendus ὅρκιος. cf. 107.

105. ἄξετε. ἀγάγετε. modeste imperantis est ἄξετε et οἴσετε 103. W. cf. Matth. §. 511, 5.

106. παῖδες. praesertim Paris. Sch: ὑπερφίαλοι. ὑπερήφανοι, ἄθεοι, καὶ παραβαίνοντες τοὺς ὅρκους καὶ τὰς σπονδὰς τὰς διὰ φιαλῶν γιγνομένας. hanc notationem verbi ὑπερφίαλος, quam habent etiam Etym. et scholl. ad Odyss. α', 134, Buttm. *Lexil.* II, 99. rejicit propterea quod fieri non posse putat, ut τὸ παραβαίνειν τοὺς διὰ φιαλῶν γενομένους ὅρκους translatum sit ad omnia nimia et quae modum excedunt, „weil von einem Wort so arger u. bestimmter Bedeutung die Verschwächung auf alles *übersteigende*, (volebat dicere *übertriebene*, vel quiddam simile.) selbst rechtmässige, nicht denkbar ist." equidem id non temere affirmaverim; nec placet, quod in mentem venit viro doctissimo, dictum esse ὑπερφίαλος pro ὑπερφύαλος, h. e. ipso interprete ὑπερφυής, causa non apparente, cur ista vocalium facta sit mutatio.

107. ὑπερβ. Ap.: ὑπερβασίῃσι. (Toll. et H ὑπερβασίῃ.) παραβάσει (durch *Uebertretung.* W.) τῶν ὅρκων καὶ τοῦ δικαίου, οἷον ἁμαρτίᾳ. Sch.: δηλ. βλάψει (βλάψῃ) τοῦ παρελθεῖν αὐτούς (τοὺς Διὸς ὅρκους).

108. ὁπλ. νεωτέρων. (β', 707.) ἠερ. ἀπαιωροῦνται, κρέμανται. οἷον οὐκ εἰσὶ σταθεραί, ἀλλ' ἀβέβαιοι. Sch. cf. ann. ad 231.

109. ὁ γέρων. ἄνθρωπος, ὅς ἐστι γέρων. dignitatem quoque voci γέρων addit articulus. πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει, *porro et retro spectat.* cf. α', 343, Odyss. ω', 452. ita prisci illi significant prudentiam, ut K annotavit.

110. μετ' ἀμφ. h. e. ἐν ἀμφοτέροις, *apud utrosque: ut quam optime sit*, sive *eveniat*, *utrique parti.* cf. 85.

112. bene multi codd.: παύσασθαι. v. ann. ad 28.

113. ἔρυξαν. κατέσχον. ἐπὶ στίχας. ἐπὶ τὰς τάξεις ἐφεξῆς. (*in ordinibus, in Reih' und Glied.* κατὰ στίχας dixit 326.) Sch. ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί, *et ipsi ex curribus descenderunt.*

114. cf. 134 sequ. Virg. loco simili, quem indicavit Eichhoff., Aen. 12, 129.: *utque dato signo spatia in sua quisque recessit, Defigunt tellure hastas, et scuta reclinant.*

115. πλ. ἀλλ. *prope ab se invicem*, h. e. Graeci prope a Trojanis. ὀλ. — ἄρουρα. *nam parvum erat interstitium.* Sch: βραχὺ δ' ἦν τὸ μεταξὺ τῶν στρατευμάτων διεῖργον αὐτοὺς χωρίον. (recte hanc interpretationem probarunt K, W, H et alii, mirorque frigus Buttmanni, *Lexil.* II, 100. in vocabulo ἀλλήλων solos Graecos intelligentis, quorum singulorum inter arma posita breve spatium interfuerit.) — ἄρ. γῆ, παρὰ τὸ ἀροτριοῦσθαι. Voss: *denn weniges feld war dazwischen.*

καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πρίαμόν τε καλέσσαι.
αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων
νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν
οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίῳ.

interim Helena ex turri Priamo et senioribus Trojanis, eximiam mulieris pulcritudinem admirantibus, demonstrat duces Graecorum in campo subjacente.

Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινεν,
δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.

117. *καρπ. φέρειν*, non *ἔπεμπεν καρπ.* contra morem Homericum versus ejusdem vocabb. conjungendi. *Ex Schol. A, W, H.*

119. *ἐκέλευεν οἰσέμεναι.* paulo rarior constructio verbi *κελεύειν*, quod jungi solet praesenti vel aoristo. sed bene habet *οἰσέμεναι*, quia jussa pertinent ad res futuras.

122. *γαλόῳ. γάλῳ. γάλως δέ ἐστιν ἀνδρὸς ἀδελφή. — δάμαρτι. γυναικὶ, παρὰ τὸ δεδμῆσθαι καὶ ὑποτετάχθαι τῷ ἀνδρί.* Sch.

123. *εἶχεν. ἐγεγαμήκει. κρείων. βασιλεύς.* (rex, h. e. regis fil.) Schol. vir alias ignotus.

125. *ἐν μεγ. ἐν τῷ οἴκῳ* Sch. br.; et putes hoc satis esse; at Sch. A. B. L. esse dicunt pro *ἐν θαλάμῳ.* ibi enim matremfamilias versari, viduas vero et virgines *ἐν ὑπερῴῳ. Ex H.* sane in cubiculo tum fuisse dicitur Helena 142.; ceterum de usu *τοῦ ὑπερῴου* errare illos ut intelligas, vide vel unum locum, qui est Odyss. α', 328—364, collato Hasei libro *Class. Alterth.* 1, p. 56, 7. — *ἱστὸν ὕφ.* cf. α', 31.

126. *δίπλακα. διπλοΐδα, διπλοῦν ἱμάτιον, ὅ ἐστι χλανίδα δίπτυχον, διπλῆν.* Etym. M. cf. Hesych., Sch. *διπλοΐδα χλαῖναν. οἱ δὲ δίμιτον χλαῖναν.* Scholl. B et Lips. K.: „*δίπλακα*, ein Kleid von doppeltem Einschlage, so dass der Grund weiss u. die Figuren purpurn waren. (vgl. Böttigers Vasengemälde 3. p. 39. ff. *Ruhkopf.*) — *ἡ δίπλαξ, διπλῆ, διπλοῒς*, scil. *χλαῖνα, ἐσθὴς*, steht hier substantive. (ut loco gemino, χ', 441.) Nach Andern (in quibus sunt H et W.) ist es ein Gewand, das man doppelt umschlagen kann. (talis vestis et dignitatis, fortunae, aut mollitici, significationem habere, et vero etiam corpus adversus frigus munire potuit. ad prius spectat Odyss. ν', 224. *ἀνδρὶ νέῳ παναπάλῳ* assimulata Pallas, *δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην*, h. e. *διπλῆν* seu *δίπλακα.* frigoris arcendi causa ea veste induti etiam noctu processerunt, fuitque illa propterea et crassior et villosa. sic Nestor κ', 133. indutus est *χλαῖναν διπλῆν, ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.* contra *χλαῖνα ἁπλοῒς* sive *ἁπλοῒς* [Odyss. ω' 230, 275. cf. Pollux 7, 47., qui tamen rem non declarat.] calidae tempestati [et tenuioribus] accommodata est. *Ex H.* cf. ann. ad β', 183.) vgl. κ', 133, Odyss. ν', 224. (Odyss. τ', 225. U.) Webereien mit Figuren waren die Beschäftigung u. die Zierde besonders der königl. Frauenzimmer (s. Odyss. β', 117.); auch der Göttinnen (Odyss. κ', 222. quin inventrix earum artium fertur Minerva. v. Odyss. η', 110, Ovid. Fast. 3, 815 seqq. etc.)" — *πορφυρ.* Zenod., Aristoph. et ipse Aristarchus, ut testantur Schol. A et Eust. libri impressi: *μαρμαρέην*, ut χ', 441., unde huc videtur illatum esse. de voc. *πορφ.* cf. α', 482. *ἐνέπασσεν.* (*in[illegible]gebat.*) *ἐνεποίκιλλεν.* Sch. χ', 441.: *ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.* Pind. Ol. 10, 113.: *ἀναπάσσει χάριν.* ibi Schol.: *ἀναποικίλλει*, hoc versu adscripto, ut hoc item facto ap. Schol. Theocriti 2, 18., qui Schol. addit: *ἀντὶ τοῦ μετὰ κόσμου ἐτίθη. Ex H.*

128. *ἕθεν.* pro *ἕο* sive *οὗ.* W. Sch.: *οὕστινας ἕνεκα αὐτῆς (αὐτῆς). — παλ.* manuum.

ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
„Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἄρηα
ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο·
οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ (πόλεμος δὲ πέπαυται),
ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο·
τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.“
Ὣς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ
ἀνδρός τε προτέροιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκήων.
αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν
ὡρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο,
Αἴθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.

130. *νύμφα φίλη*, ut Odyss. δ', 743. *νύμφα.* γύναι. v. Schn. h. v., H ad Tibull. 3, 1, 21. Sch.: *θέσκελα.* θεῖα, θαυμαστά.

133, 4. *ὀλ.* ὀλεθρίου. *λιλ.* ἐπιθυμοῦντες. *ἕαται.* (p. ἧνται.) καθέζονται. Sch. *πόλ. δὲ πέπ.* simplex oratio illius aevi. recentior dixisset πολέμου πεπαυμένου. W.

135. *ἀσπ. κ.* (h. e. εἰς ἀσπίδας.) ταῖς ἀσπίσιν ἐπικείμενοι. *παρὰ — πέπηγε.* παραπέπηγε δὲ αὐτοῖς, ὅ ἐστι παράκειται (?), τὰ μακρὰ δόρατα. (male hastas humi projectas fuisse ait Schol., quae, σαυρωτῆρι immissae, terra defigebantur, ubi miles cessabat armis. κ', 152.: ἔγχεα δέ σφιν Ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο. cf. Feith. p. 472. et ann. ad 114.) Sch.

137. *μακρῆς ἐγχ.* δολιχόσκιον ἔγχος 346. et alias dicit eodem sensu. est enim intelligendum hastarum genus missile; non illud, quo cominus utebantur. v. l. c., β', 131, 543.

138. *κεκλήσῃ.* κληθήσῃ. Sch. fut. pass. cum reduplicatione. κὲ illud ὑποθετικὸν est, ut α', 175. U. de fut. 3. pass. v. Matth. §. 498. *et qui forte vicerit, ei tu appellata fueris conjux.*

141. *ἀργ.* λευκαῖς, λαμπραῖς. (*καλ. cum se ipsa cooperuisset*, significatione propria medii. v. Cl. et quae commemoravit loca similia, θ', 199, ξ', 184, Odyss. ε', 491. etc.) *ὀθ.* ὀθόναις. λέγει δὲ ὑφάσμασι λινοῖς. (sic interpretari solent τὴν ὀθόνην, et linteo quidem magis quam laneo velo convenire videtur illud, quod legitur Odyss. η', 107., καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, modo certo sciremus sensum verbi καιροσέων. at Pollux 7, 54., quo loco haec recitat, laneam vestem intelligendam esse contendit. „gossypinam puta,“ inquit H.; „fortasse ex usu antiquiore.“ ceterum Feith. p. 326.: „tale quid (quale κρήδεμνον) etiam ὀθόνη, *linteum*, fuit, quo velata Helena egreditur ad videndum proelium Iliad. 3. mos hic gentibus illius tractus jam inde ab antiquissimis temporibus, ut nonnisi velatae egrederentur ac prodirent mulieres.“ cf. 419, Odyss. α', 331, Hase l. c. p. 64 etc.) Sch.

144. *Αἴθρη, Πιτθῆος.* ἑτέρα τῆς Θησέως μητρός ἐστιν αὕτη ἡ Αἴθρα· αἰσχρὸν γὰρ ὑπάρχει, θεραπαίνης τρόπῳ ἀκολουθεῖν τῇ Ἑλένῃ τὴν Αἴθραν, ἐκυρὰν νομισθεῖσαν. (quia scil. Theseus Helenam rapuit juvencam. E quoque hanc Aethram et Pittheum putat esse ὁμωνύμους τοῖς εὐγενέσιν Ἑλληνικοῖς.) (ἄλλως.) ὡς γὰρ ἱστορεῖ Ἑλλάνικος (v. Sturz. Hellanici fragm. p. 115.), Πειρίθους καὶ Θησεὺς, ὁ μὲν Διὸς, ὁ δὲ Ποσειδῶνος, συνέθεντο γαμῆσαι Διὸς θυγατέρας, καὶ ἁρπάσαντες τὴν Ἑλένην κομιδῇ νέαν παρατίθενται εἰς Ἄφυδναν τῆς Ἀττικῆς Αἴθρῃ, τῇ Πιτθέως μὲν θυγατρὶ, μητρὶ δὲ Θησέως. οὕτως εἰς ᾅδου παραγίγνονται ἐπὶ τὴν Περσεφόνην. οἱ δὲ Διόσκυροι, μὴ ἀπολαμβάνοντες τὴν ἀδελφὴν, τὴν Ἀττικὴν σύμπασαν πορθοῦσιν, Αἴθραν δὲ αἰχμαλωτίζουσι. Sch. adscripsi ἄλλως, quoniam apparet, haec non ab eodem profecta esse omnia. fabula haec decantata fuit in tragoediis, quippe quae multum opportunitatis daret poëtis no-

αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος,
Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν,
γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
ἐσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην

va et Atheniensibus accepta fingendi; eadem in artibus antiquissimis expressa, velut in Cypseli arca ap. Paus. 5, 19. itidemque in Polygnoti tabula ap. Delphos Aethra adstabat Helenae detonso ad cutem capillo, una cum aliis duabus ancillis Electra et Panthalide, ibid. 10, 25. Hellanici antiquiorem narrationem habet etiam Schol. Eurip. ad Hecub. 125. cf. Plut. Theseo p. 14 E. F., Apollod. 3, 10, 7. cum ann. p. 286. sequ., Lycophr. 503. ejusque Schol., Tzetzae Antehom. ed. Jacobs. 130., Hellanici fragm. ed. Sturz. p. 115. fontem tamen rei invenimus in Arctini *Ἰλίου πέρσιδι* ap. Proclum p. 484. Hephaest. Gaisford.; cujus loco Lescheum memorat Paus. 10, 25. quod Aethra nimis tum vetula ancilla visa est quibusdam grammaticis, cum ipsum Theseum poëta inter *προτέρους ἄνδρας* numeret Odyss. λ', 630., ad id alii responderunt, Odyss. α', 191 Laërten in agro vivere dici *γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε παρτιθεῖ:* nec talia in fabulis priscarum stirpium ad vivum resecanda esse dicit H., cujus ex annotatis haec excerpsimus. — hodieque in Hispania feminas nobiles comitari solet famularum seu paedagogarum genus, grandium saepe natu, quae vocantur d u e ñ a s. ceterum *Pittheus*, Pelopis fil. vel gener, fuit rex Troezeniorum; de quo Paus. 2. 30, 31., Plut. Thes. 5., Apollod. 3, 14., Eurip. Hipp. 11 etc. — *Clymene*, de qua tacent Scholiastae, etiam ipsa fuit inter captivas in Polygnoti tabula de excidio Ilii et reditu Graecorum: v. Paus. 10, 26., qui id tradidisse narrat Stesichorum *ἐν Ἰλίου πέρσιδι.* „in orat. funebri, quae inter Demosthenicas est, p. 1398. ed. Reisk. legitur: *ἐμέμνηντο οἱ Ἀκαμαντίδαι τῶν ἐπῶν, ἐν οἷς Ὅμηρος ἕνεκα τῆς μητρός* (imo *μάμμης*. *Ed.*) *φησιν Αἴθρας Ἀκάμαντα εἰς Τροίαν στεῖλαι. ὁ μὲν οὖν παντὸς ἐπειρᾶτο κινδύνου τοῦ σῶσαι τὴν αὐτοῦ* (fort. *τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ*. *Ed.*) *μητέρα ἕνεκα.* auctorem aut fefellit memoria, aut in ejus codice plura lecta fuisse necesse est quam quae in nostris libris habentur.“ *H.*

145. *Σκαιαὶ πύλαι. αἱ τῆς Ἰλίου. αὗται δὲ καὶ Δαρδάνειαι προσαγορεύονται, δι' ὧν ἐξῄεσαν εἰς τὸ πεδίον οἱ Τρῶες. Σκαιαὶ δὲ εἴρηνται ἤτοι ἀπὸ Σκαιοῦ τοῦ κατασκευάσαντος,* (at tum scriptum oportuit tono mutato *Σκαῖαι πύλαι* et nomen viri *Σκαῖος*, ut ap. Apollod. 3, 10, 5.) *ἢ ὅτι ἐν τοῖς σκαιοῖς καὶ ἀριστεροῖς μέρεσι τῆς πόλεως κεῖνται* etc. hanc rationem probat H; et sane, cum occidentem meridiemque spectaret porta Scaea, ut qua exirent Trojani ad planitiem et castra Graecorum (ζ', 393.), et ab Aesepo et a Caïco, quibus fluviis utrinque terminabatur Priami imperium, Trojam proficiscentibus ad laevam sita fuit, eique opposita porta, quam sumamus necesse est, quamvis haud commemoratam in hisce carminibus, ad dextram. cf. ann. ad 184.

146. *οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον.* h. e. *ὁ δὲ Πρίαμος καὶ Πάνθοος* etc. v. E et h. l. et ad ζ', 436, μ', 139, 140. de *Priamo*, Laomedontis filio, qui Trojae regnavit, v. Apollodori interpp. ad 2, 6, 4. *Panthous* seu *Panthûs* Othryis sive Othryae (Aen. 2, 319.) fil. fuit, paterque Polydamae, Euphorbi et Hyperenoris, qui commemorantur ρ', 24, 40. de ejus origine Delphica narrant Scholl. ad μ', 231, E p. 900, 46. et Serv. ad Aen. l. l., ubi v. ann. *Thymoetes*, notus ex Virgilio Aen. 2, 32., Priami frater dicitur ap. Diod. Sic. 3, 66.; quod quidem de *Lampo*, *Clytio* et *Hicetaone* scimus ex υ', 138. et Apollodoro 3, 12, 3. *Ucalegontem* memoravit Virg. Aen. 2, 311. denique de *Antenore* H egit excursu 7. ad 1. Aen.

149. *δημ. οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότεροι.* Hesych. cum Schol. H. λ', 372.: *Ἴλου —, παλαιοῦ δημογέροντος.* cf. β', 793. de senibus in muro urbis obsessae stantibus cf. σ', 515. *E K.*

151. *τεττ.* Aristot. H. A. 5, 24. (30): *τῶν δὲ τεττίγων γένη μέν ἐστι δύο· οἱ μὲν μικροί, οἳ πρῶτοι φαίνονται καὶ τελευταῖοι ἀπόλλυνται· οἱ δὲ μεγάλοι, οἱ ᾄδοντες, οἳ καὶ ὕστερον γίγνονται καὶ πρότερον ἀπόλλυνται. ὁμοίως δ' ἔν τε τοῖς μικροῖς καὶ ἐν τοῖς*

δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν·
τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ.
οἱ δ' ὡς οὖν εἴδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
„Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς

μεγάλοις οἱ μὲν διῃρημένοι εἰσὶ τὸ ὑπόζωμα (*quae ad praecinctum secturam habent*), οἱ ᾄδοντες· οἱ δὲ ἀδιαίρετοι, οἱ οὐκ ᾄδοντες. καλοῦσι δὲ τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς τεττιγόνια· ᾄδουσι δὲ μικρὸν καὶ τούτων οἱ διῃρημένοι. οὐ γίγνονται δὲ τέττιγες, ὅπου δένδρα μή ἐστι· διὸ καὶ ἐν Κυρήνῃ οὐ γίγνονται ἐν τῷ πεδίῳ, περὶ δὲ τὴν πόλιν πολλοί· μάλιστα δὲ, οὗ ἐλαῖαι· οὐ γὰρ γίγνονται παλίνσκιοι. ἐν γὰρ τοῖς ψυχροῖς οὐ γίγνονται τέττιγες· διὸ οὐδὲ ἐν τοῖς συσκίοις ἄλσεσιν. — εἰσὶ δὲ ἄῤῥενες μὲν οἱ ᾄδοντες ἐν ἀμφοτέροις τοῖς γένεσι, θήλεις δὲ οἱ ἕτεροι etc. τέττιξ ille ἀχέτας est *cicada ornis* Linn., sive *cicada plebeja*, cujus cantum amabant vett., praesertim Graeci. Anacreon p. 54. nostrae ed.: μακαρίζομέν σε, τέττιξ, Ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων, Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς, Βασιλεὺς ὅπως ἀείδεις. — Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι, Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς, Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην. cf. K h. l., Schn. cum lexico gr. v. τέττιξ, tum ann. ad Aristot. l. c., vol. 3. p. 381—387., Wilmsen. *Handb. der Naturgesch.* 2. p. 603—605. etc. in laude est τὸ λιγὺν εἶναι ἀγορητήν: v. α', 248, β', 246. propterea cicadis comparantur senatores illi Trojani. inepte schol. brevia: —μακρῷ δὲ βίῳ δαπανηθέντος αὐτοῦ (Tithoni), μετέβαλεν αὐτὸν εἰς τέττιγα ἡ θεός. διὸ δὴ (!) αὐτοῦ τοὺς συγγενεῖς δημογέροντας τέττιξιν εἰκάζει ὁ π. ἱστορεῖ Ἑλλάνικος.

152. δ ε ν δ ρ έ ῳ. δένδρῳ. (forma veteris Ionismi. W. — Zenodoto placuerat δένδρει, quod habet Diog. Laërt. 3, 7., ubi versus 150—152. παρῳδοῦνται. at neque δένδρος neque δένδρον usquam legitur ap. Hom. *Ex H.* δισυλλάβως pronuntiandum est hoc vocab. metri gratia.) λ ε ι ρ. ἐπιθυμητὴν, ἡδεῖαν. Sch. — ὄπα ἀνθηρὰν E. Lucian. Herc. 4.: καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὄπα τ ὴ ν λ ε ι ρ ι ό ε σ σ α ν ἀφιᾶσιν εὐανθῆ τινα· λείρια γὰρ καλεῖται, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. cf. Nicand. Ther. 243. et Schol. Apollonii Rhod. 1, 879. *Ex H.* „die blühende, liebliche Stimme, ἁπαλήν. Hesiod. Theog. 41.: θεᾶν (der Musen) ὀπὶ λειριοέσσῃ.“ K. χρόα λειριόεντα hic noster dixit ν', 830. saepius ap. eum vox non legitur.

155. ἦ κ α. ἠρέμα, ἡσύχως. Sch.

156. ο ὐ ν έ μ ε σ ι ς. οὐ νεμεσητὸν (ι', 519, τ', 182 etc.), ὡς τὸ ο ὐ χ ὁ σ ί η (Odyss. χ', 412.) ἀντὶ τοῦ ο ὐ χ ὅ σ ι ο ν. (et ἄνυσις β', 347. K.) Schol. B et Lips. οὐ μέμψις. Sch. „cf. ξ', 80, Odyss. α', 350, υ', 330. annotaverunt Hemsterhus. et Ernest. ad Callim. h. in Dianam 64., οὐ νέμεσις interdum reddi posse *non mirum est.*“ *Ex H.* locus venustus, eoque venustior, quod ars ejus minus in propatulo est. Quintil. 8, 4., cujus verba posuit Cl.: *illud quoque est*“, inquit, „*ex relatione ad aliquid, quod non ejus rei gratia dictum videtur*, a m p l i f i c a t i o n i s *genus. non putant indignum Trojani principes propter Helenae speciem tot mala tanto temporis spatio sustinere. quaenam igitur illa forma credenda est? non enim hoc dicit Paris, qui rapuit; non aliquis juvenis; non unus e vulgo: sed senes, et prudentissimi, et Priamo assidentes. verum et ipse rex, decenni bello exhaustus, amissis tot liberis, imminente summo discrimine; cui faciem illam, ex qua tot lacrimarum origo fluxisset, invisam atque abominandam esse oportebat; et audit haec, et eam filiam appellans juxta se locat, et excusat etiam atque sibi esse malorum causam negat.* Valer. Max. 3, 7, 3.: *Zeuxis cum Helenam pinxisset, quid de eo opere homines censuri essent, expectandum non putavit, sed protinus hos versus adjecit:* οὐ νέμεσις — ἔοικεν. — alii quoque poëtae atque artifices Helenae pulcritudinem suo quisque modo effingere studuerunt, nec fuit mulieris nomen in tota antiquitate celebratius. poëtarum quidem apud Homerum unus producatur Aeschylus, qui itidem praeclare de Menelao, Helenam desiderante, Agam. 373.: ἰὼ λέχος, inquit, καὶ στίβοι φιλάνορες, Πάρεστι σιγ' ἄτιμος, ἀλοίδορος, (ita nunc scribam, -ᾶς in σιγᾶσ', quod codd. ostendunt, ex sequenti ἀτ- ortum esse ratus. versus jam est alcaïcus.) Ἄδιστος, ἀφεμένων, ἰδεῖν· [h. e.: *adest* sive *adstat* lecto conjugali Menelaus *silens*, cum sit *dedecore affectus*, *sine convicio*, *pla-*

τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.
ἀλλὰ καὶ ὧς, τοίη περ ἐοῦσ', ἐν νηυσὶ νεέσθω,
μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο."
"Ὣς ἄρ' ἔφαν· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·
„δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο,
ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε.
οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν,
οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν.
ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς,
ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε.
ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν."
Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·

cidissimus adspectu, fuga subtractis Helena et Paride.] Πόθῳ δ' ὑπερποντίας Φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. Εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί, Ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔῤῥει πᾶσ' ἀφροδίτα. quod autem ad artes attinet, ne dicam de Cypseli arca et Polygnoti pictura ap. Delphos, quas descripsit Paus. 5, 17. seqq. et 10, 25. seqq., laudat Plin. 35, 11., 2. p. 706. ed. Hard., Aristophontis *numerosam tabulam, in qua fuere Priamus, Helena, Credulitas; Ulysses, Deïphobus, Dolus.* idemque ib. 6., p. 682. Lanuvii cominus pictas ab artifice antiquissimo Italo memorat Atalantam et Helenam nudas, excellentissima utramque forma, qua commotus Caligula eas tollere conatus est, si tectorii natura permisisset. — de cultu divino Helenae post mortem ap. Lacedaemonios et Ilienses v. Eurip. Helena 1560 seqq., Isocratis Encom. Helenae, Paus. Lacon. c. 15., Athenagoram ap. Voss. Theol. gent. 1, 21. Aristot. Eth. Nicom. 3. extremo: ἐν παντὶ δὲ μάλιστα φυλακτέον τὸ ἡδὺ καὶ τὴν ἡδονήν· οὐ γὰρ ἀδέκαστοι κρίνομεν αὐτήν. ὅπερ οὖν οἱ δημογέροντες ἔπαθον πρὸς τὴν Ἑλένην, τοῦτο δεῖ παθεῖν καὶ ἡμᾶς πρὸς τὴν ἡδονὴν etc. cf. H.

157. τοιῇδ' ἀ. γυν. περὶ τοιαύτης γυναικός. Sch. paulo rarior usus τοῦ ἀμφὶ cum dativo. v. U, Matth. §. 583 etc.

158. αἰνῶς. λίαν, πάνυ. (cf. α', 555, Odyss. α', 208, 264. sic et δεινῶς dicitur. v. H.) εἰς ὦπα. τὴν πρόσοψιν. Sch.

159. ἐν νηυσί, *classe* Graecorum.

160. ὀπίσσω, *in posterum.*

162. πάροιθ' ἐμεῖο ἵζευ. K. φίλον τέκος. vide ann. ad 192.

163. πηούς. τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς. Sch.

164. Venus, Aeneam prohibens caede Helenae, Aen. 2, 601.: *non tibi Tyndaridos facies invisa Lacaenae, Culpatusve Paris: divom inclementia, divom, Has evertit opes, sternitque a culmine Trojam.*

166. ὥς μοι. ὅπως μοι. Sch. „ajunt grammatici, posse ὥς μοι jungi cum ὄφρα ἴδῃ, ut sit καὶ ὡς, καὶ ἵνα. melius tamen accipi optative: εἴθε μοι ἐξονομήνῃς. atque nescio an sic optativo carere non possit oratio. sane sine vinculo continuatur, δεῦρο, ἵζευ πάροιθε ἐμοῦ, ὥς μοι" etc. H. dura ratio, cum praesertim interposita sint verba οὔτι μοι — Ἀχαιῶν. accipiendus potius est conjunctivus pro futuro vel vocativo, ut Soph. Phil. 280.: φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τοῦ νόσου μάθῃς. cf. ib. 1046. et Matth. §§. 511, 5., 516, 2. *sic mihi et ingentem illum virum nominabis.* dicit haec Priamus, postquam Helena assedit. — pulcre haec et sequentia imitatus est Eurip. Phoen. 88—190.

167. ἠΰς τε μέγας τε, *fortis et procerus*, quae est laus maxima illo aevo. cf. 226, λ', 221, ψ', 664. nec tamen soli bellatores sic laudantur. Odyss. ι', 508.: ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε etc.

170. γεραρόν. ἔντιμον. cf. 211.

171. δῖα γυναικῶν. h. e. δῖα γυνή, ut alias δῖα θεάων pro δῖα θεά. aptissima verba ad finiendum hexametrum. *E IV.* cf. 228.

„αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.
ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, ὁππότε δεῦρο
υἱέϊ σῷ ἑπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα,
παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν!
ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.

172. *αἰδ.* αἰδοῦς (reverentiae) καὶ τιμῆς ἄξιος. *ἑκυρέ.* πενθερέ. (sic etiam E. sed Ap.: ἑκυρός. ἀνδρὸς πατήρ. καὶ ἑκυρὰ [χ', 451, ω', 770. nota Terentii fabula sic inscripta.] ἡ μήτηρ τοῦ ἀνδρός. Latinorum socer.) — Sch. *φίλε ἑκυρε, δεινός τε.* numeri asperi, praesertim ob porrectum -ρὲ ante δεινός. nam quod φίλε non est elisum, excusant sequentem aspiratam vel digamma, quod affingunt Homero. utramque syllabam brevem adjuvat caesura, posteriorem etiam interpunctio. caruisset quidem offensione φίλος ἑκυρὸς, h. e. φίλος ἑκυρὸς ὤν, *qui sis socer meus*, quibus verbis fuit cum adscriptum mihi videretur interpretandi causa φίλε ἑκυρέ.

173. *ἁδεῖν.* (sic etiam Lips., Vrat. A, Ald. 2., Rom. et ceterae edd. hinc ductae, dubitatque E, utrum scribendum sit ἀδεῖν an ἁδεῖν aeolice.) ἀρέσαι. Sch. E inter alia: ὅτι ὄφελεν ἀρεστὸς καὶ ἡδύς μοι δόξαι ὁ θάνατος, ὡς ἂν αὐτόχειρ ἐμαυτὴν τοῦ βίου ἐξήγαγον. similiter Etym. W.: „alte Sprache für: *hätte ich mich doch in den Tod gestürzt!*"

174. *γνωτούς.* ἀδελφούς. Sch. Ap.: γνωτόν. ἀδελφόν. (ν', 697, ξ', 485. ρ', 35, χ', 234. hic tamen γνωτοὶ intelligendi sunt *cognati*, ut ο', 349.: οὐδέ νυ τόν γε Γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα.) —

175. *παῖδά τε.* καὶ τὴν θυγατέρα. λέγει δὲ τὴν Ἑρμιόνην. (Odyss. δ', 12.: Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον, Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης. alii aliter. v. H h. l. et ad Apollod. 3, 11, 1.) — *τηλ.* vocab. incertae notationis, in quo explicando ne ipsi quidem sibi constant grammatici. Ap.: τηλύγετος. κυρίως μὲν ὁ τηλοῦ τῆς ἡλικίας γεγονὼς τοῖς γονεῦσι, μεθ' ὃν οὐκ ἄν τις γένοιτο· *ἄμφω τηλυγέτω.* (ε', 153.) ἐπεὶ οἱ τοιοῦτοι ἀγαπητοὶ γίνονται. καὶ ὁ ἐν νεότητι γενόμενος μονογενὴς τηλύγετος, καὶ τηλυγέτη. ἐπὶ δὲ τοῦ. (scrib. τηλυγέτη ἐπὶ θηλυκοῦ.) *ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς.* (ν', 470.) οὐκ ἔφυγεν ὡς τηλύγετος παῖς. οἱ γὰρ τοιοῦτοι ἀσθενεῖς γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἔνιοι δὲ, ἀλλὰ τὸν Ἰδομενῆα οὐκ ἔλαβε φόβος, καίπερ τηλύγετον αὐτὸν ὄντα, τουτέστιν ἤδη τηλοῦ ἡλικίας γεγονότα. συνεστράτευται γὰρ μεσαιπόλιος· *ἔνθα* [*καὶ*] *μεσαιπόλιός περ ἐών.* (ν', 362.) οὐχ ὡς τηλύγετον οὖν αὐτὸν ἔλαβε φυγή. ἀμφότερα δὲ λόγον ἔχουσι. similiter alii, in quibus scriptor scholiorum brevium, omnes illi derivantes vocem a τηλοῦ seu τῆλε, quod fieri non posse ait Buttm. *Lexil.* II, 97., quia nusquam tempus significetur istis adverbiis. ipse igitur probat Orionis interpretationem ap. Sturz., appendice Etym. Gud. p. 616.: τηλύγετος, ὁ τελευταῖος τῷ πατρὶ γενόμενος: qui liberi prae ceteris diligi solent a parentibus usque ad vitium, ita ut etiam delicati, molles atque ignavi (ν', 470.) appellari posse videantur τηλύγετοι. ipsa quoque verba τηλύγετος et τελευταῖος cognata esse suspicatur. „Aus der einfachern Wortform, welche von dem Subst. τελευτὴ vorausgesetzt wird, entstand sehr natürlich die Zusammensetzung τελεύγετος, u. hieraus wieder die für den Hexameter bequemere Form τηλύγετος durch die des Rhythmus wegen auch sonst erscheinende *Umstellung der Quantitäten*, wie in ἀπερείσια für ἀπειρέσια: denn ευ verkürzt gibt υ, und ε verlängert η oder ει" etc. ita Buttmannus, a quo invitus dissentio, potiusque arbitror ductum esse hoc vocab. a θῆλυς, θ et τ litteris inter se permutatis, praesertim tempore illo antiquissimo, ut in verbis τέρπω, τέρσω, τελεθάω, τινθὸς, τύρβη. ita τηλύγετος sensu τροπικῷ fuerit *tener, delicatus*, quae significationes omnibus Homeri locis, in quibus praeterea legitur (ε', 153, ι', 143, 285, 478, ν', 470, Odyss. δ', 11, π', 19.), conveniunt. germanice modo reddas *zart*, modo *Zärtling, Weichling*. non huc pertinet usus recentiorum, quibus τηλύγετος est *remotus*. v. Buttm. l. c. p. 200. ann., Schn. v. τηλύγετος. — Sch.: *καὶ ὁμ. ἐρατ.* καὶ τὰς ἐπεράστους μου ὁμήλικας.

176. *τὸ — τέτηκα.* διόπερ καὶ κλαίουσα ἐκτέτηκα. Sch. proprie ὁ θυ-

τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς·
οὗτός γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής·
δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἔην γε."
Ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε·
„ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν!
ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,

μὸς τήκεται, consumitur, conficitur, contabescit, inter lacrimas. v. Odyss. τ', 204 — 208, 264. *Ex H et K.*

177. ὅ μ' ἀν. ὅ με ἀνερωτᾷς. ἠδὲ μετ. καὶ πολυπραγμονεῖς, ἐπιζητεῖς.

179. versus nobilitatus inprimis usu Alexandri M.: v. Plut. de fort. Alex. 1. p. 309. et alias non uno loco, Xenoph. Mem. Socr. 3, 2. princ., Sympos. 4, 6., Dionem aliosque. τὸ ἀγαθὸν ad φρόνησιν revocat Schol. Pindari Nem. 8, 13. *Ex H.* Sch.: ἀμφ. κατὰ ἀμφότερα. ἀγ. ἰσχυρὸς, γενναῖος. —

180. δαήρ. ἀνδρὸς ἀδελφός. ἔσκεν. ἦν, ὑπῆρχε. κυν. ἀναιδεστάτης ἐμοῦ, ὡς κύων. (α', 159, 225.) Sch. cf. 404. αὖτε rursus, *praeterea, item.* εἴποτ' ἔην γε, *si unquam fuit.* vox ejus, qui meminit pristinae gloriae aut felicitatis tam magnae, ut vix olim compos illius fuisse videatur. sic Nestor de se et virtute sua λ', 761.: ὡς ἔον, εἴποτ' ἔην γε, μετ' ἀνδράσιν: Priamus de Hectore occiso ω', 426.: ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴποτ' ἔην γε, Λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν: Telemachus Odyss. ο', 268.: ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμὶ, πατὴρ δέ μοί ἐστιν Ὀδυσσεὺς, Εἴποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο: itidemque de Ulysse Penelope Odyss. τ', 314.: οὐ τοῖοι σημάντορές εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ, Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἴποτ' ἔην γε, Ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι: et Laërtes ibidem ω', 287.: ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον, Πόστον δὴ ἔτος ἐστὶν, ὅτε ξείνισσας ἐκεῖνον Σὸν ξεῖνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴποτ' ἔην γε, Δύσμορον. Thiersch. p. 504.: „„wenn er denn *einst* es war,"" wobei das unterdrückte (?) „„und nun nicht mehr ist"" leicht angedeutet ist; also im Ausdruck der *Wehmuth*, des Schmerzes, dass etwas aufgehört oder sich geändert hat." aliorum interpretationes hujus formulae dicendi vel parum probabiles, vel aperte ac perspicue falsas, referre supersedeo.

181. ὁ γέρων, *senex*, appellatur Priamus κατ' ἐξοχὴν, fere ut herus major in comoediis. Sch.: ἠγάσσατο. ἐθαύμασε.

182, 3. felicem praedicat Agamemnonem propter magnum exercitum, cui praeest. Sch.: μοιρ. ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένε. ὀλβ. εὐδαιμονέστατε. (ἅπαξ λεγόμενον.) δεδμήαται. (habet hoc etiam E, sed male, ut quod versus non recipiat; nec scribendum est δέδμηνται, vel, si diis placet, cum Barnesio, δεδμήαται υἷες Ἀχ.) ὑποτεταγμένοι εἰσίν. (imo ὑποτ. ἦσαν, *tibi subjecti erant* in Graecia, itaque tuo ductu atque auspicio huc profecti sunt. sic W., possumusque sane hoc Catone contenti esse; sed neque obscurus est plusquamperfecti, aoristi atque imperfecti usus promiscuus, similisque praesentis; qua de re v. Matth. §§. 505, 506., nos passim in annotatis ad poëtas scenicos.) ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων· δαμάζονται γὰρ κυρίως ταῦτα.

184. Φρυγίην. τὴν μεγάλην Φρυγίαν, *magnam Phrygiam*, dicit, de qua Strabo 12, 8. princ.: Φρυγία ἡ μὲν καλεῖται μεγάλη, ἧς ὁ Μίδας ἐβασίλευσε, καὶ ἧς μέρος οἱ Γαλάται κατέσχον· ἡ δὲ μικρὰ, ἡ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ, καὶ ἡ περὶ τὸν Ὄλυμπον, ἡ καὶ Ἐπίκτητος λεγομένη. Phrygiae minoris pars Hellesponto propior dicta fuit Troas, de qua Cellar. 2. p. 48. „Troas propria," inquit, „ab utraque Mysia tanquam conclusa continebatur, ideoque distincta ab regno Trojanorum et Priami possessionibus. si enim Homero credimus, fere omnia utriusque Mysiae sub Trojanorum imperio fuere. Strabo sub initium libri 13.: ὁ μὲν π. ἀπὸ τῶν περὶ Αἴσηπον καὶ τῶν περὶ τὴν νῦν Κυζικηνῶν χώραν ὑπαγορεύει μάλιστα τοὺς Τρῶας ἄρξαι, καὶ μέχρι τοῦ Καΐκου ποταμοῦ." Schol.: ἤδη — ἀμπ. πάλαι γὰρ εἰς τὴν Φρυγίαν παρεγενόμην, τὴν πολλὰς ἀμπέλους ἔχουσαν. τοὺς δὲ περὶ Ἀπάμειαν τόπους λέγει· οὗτοι γὰρ πολυάμπελοι ἦσαν, τῆς λοιπῆς Φρυγίας μόνον σιτοφόρου οὔσης. nescio, quo auctore hoc tradiderit Schol. ceterum Cibotus

ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλους,
λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο·
καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
ἤματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες Ἀχαιοί."
Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ἐρέειν' ὁ γεραιός·
„εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὅδ' ἐστίν,
μείων μὲν κεφαλὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,

(*Κιβωτός*, *arca*, scil. mercium, h. e. emporium) urbs insignis fuit magnae Phrygiae, ad Marsyam et Maeandrum fluvios sita, quam, illuc deductis Celaenarum civibus, Apameam nominavit Antiochus Soter in honorem matris Apamae. Strabo 12, 8., vol. 3. p. 73. ed. Tauchniz.: *Ἀπάμεια δ' ἐστὶν ἐμπορεῖον μέγα τῆς ἰδίως λεγομένης Ἀσίας, δευτερεῦον μετὰ τὴν Ἔφεσον· αὕτη γὰρ* (Ephesus) *καὶ τῶν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ὑποδοχεῖον κοινόν ἐστιν.*

185. recentiores virgula interpungunt post *Φρύγας*. et bene quidem dicitur *ἀνέρας αἰολ.*, sed non minus bene, et venustiore numero, *Φρύγας ἀνέρας*, ut *Ἀχαιὸς ἀνὴρ* 167, 226 etc., in quibus similibusque vox *ἀνὴρ* addita est *ἐκ περισσοῦ*, nec quidquam sensu differt inter *Φρύγας ἀνέρας αἰολ.* et *Φρύγας ἱπποδάμους κ'*, 431. quare vett. edd. secutus sum. Sch.: *ἀν. αἰολ. ποικίλως ἱππαζομένους, πολεμικοὺς, ἢ ταχεῖς ἵππους ἔχοντας.* Schol. Aristoph. ad Nub. 728.: — *ἤγουν ταχυΐππους, ἢ ποικίλως ἱππαζομένους.* similia sunt *αἰολοθώρηξ*, *αἰολομίτρης* et *κορυθαίολος β'*, 816., ubi v. ann. *Amazonum* antiquissima est memoria haec et illa *ζ'*, 186., ubi Bellerophon eas interfecisse dicitur. post feminas istas Scythicas, Argonauticorum, Heracleae ac Theseïdos, rerumque Bacchicarum scriptores carminibus suis inseruerunt. v. Heynei ann. ad Apollod. p. 115, 153. sequ. occurrerant tum Amazonibus ad Sangarium fl. *Otreus* et *Mygdon*, filii Dymantis, regis Phrygum, fratresque Hecubae (*π'*, 718.), quae nupta erat Priamo; quamobrem is auxilio illis venit et fudisse videtur exercitum Amazonicum. mire igitur Cyclici post Hom. Amazones, ductu Penthesileae, Trojanis opitulatas esse finxerunt adversus Graecos; a quo initio profecti sunt Quintus Smyrn. 2. et Tzetza in Posthomer., ubi v. Jacobs. ad versum 7. *Ex Il.* cf. Herod. 9, 27. W. *ἀντ. θείου, δίου.* v. *α'*, 264. frequens heroum epitheton ap. Hom.

187. *ἐστρατ.* (a *στρατᾶσθαι.*) *ἐστρατοπέδευον. παρ' ὄ. Σαγγ. παρὰ τὰ χείλη τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ. ὁ δὲ Σαγγάριος ποταμὸς πρότερον μὲν ἦν Φρυγίας, νῦν δὲ Γαλατίας.* (Phrygiam majorem dicit, in qua ortus hic fl., ubi partem ejus perfluxit, per Bithyniam in Pontum exit, non in Propontidem, ut Liv. errabundus tradidit 38, 18. v. Cellar. 2. p. 161. Hesiod. Theog. 344.: *Σαγγάριόν τε μέγαν.* Plin. 6. princ.: *Sagaris fl. ex inclytis oritur in Phrygia; accipit vastos amnes, inter quos Tembrogium et Gallum; idem Sangarius a plerisque dictus.* ibi Harduin. annotavit, hodieque Sagarin appellari illum fl. ap. indigenas.) Sch.

188, 9. *ἐλ. συγκατηριθμήθην, κατετάγην. Ἀμαζ. Μελανίππη καὶ Ἱππολύτη, θυγατέρες Ἄρεος, τῶν Ἀμαζονίδων προηγούμεναι τῆς στρατᾶς.* (nota nomina ex historia Herculis. v. Diod. Sic. 4, 16., H ad Apoll. 2, 5, 9., Obss. p. 153.) *αὗται, πειρώμεναι τὴν Φρυγίαν ὑφ' ἑαυτὰς ποιῆσαι διὰ τὸ τὴν χώραν ἱπποτρόφον εἶναι καὶ ἀμπελώδη, παντὶ τῷ στρατεύματι παρασκευασθεῖσαι παρέτυχον εἰς τὴν προειρημένην χώραν. — ἀντ. αἱ ἴσαι κατὰ δύναμιν ἀνδράσιν* (recte), *ἢ αἱ ἐναντιούμεναι ἀνδράσιν. αἱ δὲ Ἀμαζόνες λέγονται εἶναι Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης θυγατέρες*, (fort. *θυγατέρος*, Harmoniae: vid. Apollon. Rhod. 2, 992. vel ponendum est *Ἁρμονίας.*) *τραφεῖσαι παρὰ Θερμώδοντι ποταμῷ τῆς Σκυθίας.* — Ex Sch.

192. *φίλον τέκος* appellat juniorem. cf. Odyss. *η'*, 22, Aeschyl. Cho. 251, 305, 486, Aristoph. Ran. 1248.

193. *κεφαλήν.* scriptura Aristarchi, quam restituit H. codd.: *κεφαλῇ*, ut 168. W.: *κεφαλῇ.* „nicht *um einen Kopf kleiner*, sondern das lat. *statura.* so 168." *μείων κεφ.* idem est *μείων* per se dictum *β'*, 528.

εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸς δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.
* ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
ὅστ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
„οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά."
Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
„ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπας.

196. κτίλος. ὁ ἡγούμενος τῆς ποίμνης κριός. καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον ἄκτιλος, ὁ ἐπαγόμενος τὰ λοιπὰ τῶν ἐπακολουθούντων προβάτων. Ap. παρὰ τὸ ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω, ῥηματικὸν ὄνομα ἄκτιλος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ α κτίλος. Etym. M. similiter Sch., qui hoc addit: ἢ παρὰ τὸ κίω, τὸ πορεύομαι, quod habet etiam E, ut κτίλος sit ὁ τῶν ἄλλων προπορευόμενος. imo est κτήσιος, intellecto κριὸς, a κτίω, κτίζω, quod idem τῷ κτάω, quasi dicas der *Hauswidder.* v. H ad Pind. Pyth. 2, 31. et Schn. vv. κτίζω et κτίλος. ν', 491.: αὐτὰρ ἔπειτα Λαοὶ ἕπονθ', ὡσείτε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. his locis vox legitur ap. Hom.

197. ἔγωγε ἐΐσκω. durissimus hiatus, nec qualis usitatus est ap. hunc nostrum. frustra praetendunt digamma, de quo quam dubia sit res, ne ipsi quidem Paynii ignorant. aut hic aut nusquam confusae sunt γὰρ et γὲ particulae, quae quam saepe sibi invicem offecerint, ostendit Schäfer. in Additt. ann. ad Gregor. Cor. p. 877. cf. Sturzii lex. Xenoph. et G. J. Bekkeri Specimen var. lecct. et obss. in Philostr. p. 107. profecto scribendum est: ἀρν. μιν ἐγὼ γὰρ ἐΐσκω π., particula γὰρ 4. loco posita sententiae, ut Comicus Lysistr. 561.: ὁ μὲν ἥκων γὰρ etc. cf. Schäfer. Melett. crit. p. 75 seqq., Reisigii Conjectt. p. 147., nos ad Eurip. Iphig. A. 142. ἀρν. κριῷ. διὰ τούτου δὲ (quod bis dicit, ἐμφάσεως causa. W.) ἐπαινεῖ τὸ πρᾶον καὶ ἀτάραχον αὐτοῦ. ἐΐσκω. ὁμοιῶ, ἀπεικάζω. πηγ. βαθυμάλλῳ, καλὸν ἔριον ἔχοντι. (a πηγὸς [πήγω, πηγνύω, πήσσω, *nutrio, pinguefacio*], ut sit εὐπαγεῖς μαλλοὺς, τουτέστιν εὐτραφεῖς, ἔχοντι, ut interpretatur Ap. cf. Etym. sic κῦμα πηγὸν Odyss. ε', 318., quod idem πολλὸν καὶ τρόφι λ', 307. *Ex H.*) ἢ μέλανι. πηγὸν γὰρ τὸ μέλαν. (quia dicitur μέλαν κῦμα, idem esse putarunt grammatici τὸ πηγόν. quorum Scholl. B et Lips. jam Antimachum ajunt τὸ πηγὸν opposuisse τῷ λευκῷ. — πηγεσιμάλλῳ p. πηγομάλλῳ, ut ἀλφεσίβοια, ἑλκεσίπεπλος, Πρωτεσίλαος, p. ἀλφόβοια, ἑλκόπεπλος, Πρωτόλαος. v. Etym. in ἀλφεσίβοια. *Ex H.* cf. 243.

198. πῶϋ. ποίμνιον. (cf. λ', 695, ο', 323, σ', 528, Odyss. μ', 299 etc.) ἀργ. λαμπρῶν, ἢ λευκῶν. ἀπὸ δὲ τοῦ πλείονος εἶπεν· οὐ γὰρ πάντα τὰ πρόβατα λευκά ἐστι. (eodem pertinere verba ἄργυρος et ἀργύφεος, vidit Ap. v. ἀργεγνῶν, h. e. ἀργεννῶν.) Sch.

200. οὗτος δ' αὖ, *hic porro, hic rursus.* W.

201. δήμῳ, *populo* sive *terra, regione*, ut Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ π', 437. v. H et W. de Ithaca ins. cf. β', 632. — Sch.: κραν. περ ἐ. καίτοι τραχείας ὑπαρχούσης. non ita inepte Sch., siquidem memoratu dignum haberi solet, praeclaros viros in parvula vel despecta terra seu urbe extitisse. aspera fuit Ithaca (Cic. de Or. 1, 44., Virg. Aen. 3, 272. W.), tamen alumnum celeberrimum habuit Ulyssem, sicut Arpinum, oppidum Italiae, Marium et Ciceronem. sed αὐξητικὸν vel βεβαιωτικὸν esse τὸ περ h. l arbitratur U, auctore Th. p. 450. cf. Viger. p. 441., cui male obloquitur Hermannus. Odyss. δ', 607.: οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων, Αἵθ' ἁλὶ κεκλίαται· Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων. et ib. ν', 242.: ἤτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν etc.

202. μήδεα. βουλεύματα. πυκνά. πολλά. (ἢ) συνετά. Sch.

204. sic Mori Barocc., Lips. a m. 1., Vindob. editus ab Altero et Vratisl. a m. 1. vulgo: ἔειπες. cf. α', 106. Sch.: νημ. ἀληθές. cf. α', 514. et inferius 215.

ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεὺς
σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης ξὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
*τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά.
ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους·
ἄμφω δ' ἑζομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
ἤτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε,

206. σεῦ ἕν. ἀγγ. h. e. ἕνεκα ἀγγ. σοῦ, et σεῦ dictum pro ὑπὲρ seu περὶ σου, quemadmodum ἀγγελίην ἑτάρων pro ἀγγ. περὶ ἑτ. κ', 245., ψήφισμα Μεγαρέων p. ψ. περὶ Μεγ. ap. Thuc. 1, 140. etc. v. Matth. §. 349., U h. l. aliosque. de legatione illa Sch.: πρὸ γὰρ τοῦ στρατεῦσαι τοὺς Ἕλληνας εἰς Τροίαν ἦλθον πρέσβεις Ὀδυσσεὺς καὶ Μενέλαος, ἀπαιτοῦντες τὴν Ἑλένην. οὓς τῶν ἄλλων [αὐτοὺς] μεθ' ὕβρεως διωξάντων (λ', 137. H.) μόνος Ἀντήνωρ ξενίζει φιλοφρόνως. cf. E et Schol. Ven. Menelaum interfuisse huic legationi, etiam Herod. 2, 118. fide sacerdotum Aegyptiorum se accepisse narrat. exposita haec erant copiosius in carmine Cyprio, ut ex Proclo intelligitur. iterum Ulysses Trojam profectus est sub mendici habitu (Odyss. δ', 242.), tertiumque cum Diomede ad auferendum Palladium; quas ejus profectiones descripsit Lescheus in parva Iliade. v. Proclus et, qui plura de his rebus gestis retulit, H.

207. Sch.: ξείνισσα. (quasi legisset τοὺς δὴ ἐγὼ ξείνισσα, quod vulgata scriptura non est deterius.) ἐξενοδόχησα. ἐν μεγ. ἐν τοῖς ἐμοῖς οἴκοις. φίλ. μετὰ φιλοφροσύνης ἀπεδεξάμην.

208, 9. φυήν. τὴν φύσιν. (*aüssere Bildung*, nicht *indoles*. — W. cf. 224.) ἔμ. ἐμίγησαν. Sch.

210. στάντων. plur. pro duali positus. v. Matth. §. 300, infra 278, 341 etc.

211. ἄμφω ἑζ. nominativi consequentiae. Sch.: ἀμφότεροι δὲ, τουτέστιν ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ καθεσθέντων. idem: γερ. ἐντιμότερος πρὸς ὄψιν, δεινότερος.

212. πᾶσιν. ἐν πᾶσιν, ἐν πλήθει, in concione populi Trojani, ut ἐνὶ δήμῳ σ', 295. *Ex H.* Sch.: ὕφ. φανερὰ ἐποίουν (?), ἔλεγον, ἔπλεκον. *texebant*: nam sic Latini quoque. germanice dicas: *und wann sie nun vor dem Volk ihre berathenden Vorträge anspannen.* „similiter ὑφαίνειν μῆτιν dicitur η', 323. et ῥάπτειν ἔπος." (Hesiod. fragm. 97.: ἐν νεαροῖς ῥάψαντες ἀοιδήν.) E K.

213. ἐπιτρ. (cursim.) συντόμως, ἐσπευσμένως. E: τὸ ἐπιτρ. ἀντὶ τοῦ κεφαλαιωδῶς (summatim), ταχέως, ἐσπευσμένως ἐν τῷ ἐπιτρέχειν τὰ πολλά. ὃ διασαφῶν φησι παῦρα, ἤγουν ὀλίγα. annotavit H., Odyss. σ', 26. ἐπιτρ. volubilem vocem significare Ulyssis irati, non orationem brevem; revocari tamen nos ad notionem brevitatis iis, quae praeterea dicantur h. l. de oratione Menelai, eamque receptam esse interpretationem. qua de re dissentiendum mihi est a viro eruditissimo: nam brevitas orationis significatur, et bis quidem, sequente versu; hic autem dicitur vehementer affecti sermo concitatus, dum caput negotii persequens ad rem properat. cui generi dicendi et Ulyssis opponitur copiosum ac magnificum, et Nestoris suave moderatumque. Dionys. Halic. περὶ τῆς Ὁμ. ποιήσ. §. 20.: οὐκ ἠμέλησε δὲ οὐδὲ χαρακτηρίσαι τοὺς ῥήτορας. τὸν μὲν γὰρ Νέστορα ἡδὺν καὶ προσηνῆ τοῖς ἀκούουσιν εἰσάγει· τὸν δὲ Μενέλαον βραχυλόγον καὶ εὔχαριν, καὶ τοῦ προκειμένου τυγχάνοντα· τὸν δὲ Ὀδυσσέα πολλῇ καὶ πυκνῇ τῇ δεινότητι τῶν λόγων κεχρημένον. Scholl. Veneti, Lips., Victor. inter alia: ἀπολελυμένος Μενέλαος Λυσίας, πυκνὸς Ὀδυσσεὺς Δημοσθένης, πιθανὸς Νέστωρ Ἰσοκράτης. cf. Cl. et interpp., quosque laudant auctores Cic. Brut. 10. et 13., Quintil. 2. 17, 8. et 12, 10, 64., Senec. Epist. 40., Gell. 7, 14. rursum Sch.: βραχυλόγοι γὰρ οἱ Λάκωνες ἀεί. sic et alii. quos refellens Schol. Vict. recte: οὐχ ὡς Λάκων· οὔπω γὰρ Δωριεῖς (h. e. nondum Dores occupaverant Peloponnesum; quod factum 80 annos post excidium Trojae, mutatis veterum rerump. formis et incolarum legibus moribusque; praesertim Lacedaemoniorum, ex quo exstitit inter eos Lycurgus, qui, culturae progressus metuens, cives instituit rudes, sed stre-

παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως (ἐπεὶ οὐ πολύμυθος),
οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεὺς,
στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς·
φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὔτως.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει,
καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆΐ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες."

nuos, parcosque etiam verborum, dum viriliter agerent.

214. hyperbaton, quod metricum appellare licet: nam jungenda sunt verba παῦρα μὲν et ἐπεὶ οὐ πολύμυθος. Sch.: λιγέως. ἡδέως, ὀξέως. rectum ὀξέως: nam dicitur *vox clara et sonora.* v. α', 248. verum non ille solus *jucundam vocem* interpretatus est a consequenti. Quintil. 12, 10.: *nam et Hom. brevem quidem* cum jucunditate, *et propriam (id enim est non deerrare verbis) et carentem supervacuis eloquentiam Menelao dedit.* cf. Cic. Bruto, 13.

215. restitui vet. scripturam εἰ καὶ, nec mihi magis quam Heyneo tolerabile videtur ἢ καὶ, quod habent plures codd. cum ipsius Homeri, tum Scholiastarum, et grammatici, qui η pro ει dictum esse volunt more prisco: v. Ap. in ἢ, p. 322. sequ. et ann. ad eum locum. turbasse videtur jotacismus. Sch.: οὐδ' ἀφ. οὐδὲ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ τῶν λόγων. (v. Quintil. l. c. ad 214, Odyss. λ', 510. contra Ajax audit ἁμαρτοεπὴς, *stolide loquens,* ν', 824.) γένει. τῇ ἡλικίᾳ. ὕστερος ἦεν. νεώτερος ἦν.

216, 7. ἀν. ἀνορμήσειεν ἀναστάς. στάσκεν. (ut σ', 160.) εἱστήκει. ὑπ. δὲ ἴδ. ὑπ' αἰδοῦς δὲ (imo meditatus, ἄγαν φροντίζων, ut ait H, collato Aristoph. Nub. 187.) εἰς γῆν ἔβλεπε. — πήξας. ἐρείσας. Sch. Quintil. 11, 3, 158.: *mire auditurum dicturi cura delectat, et judex se ipse componit. hoc praecipit Hom. Ulixis exemplo, quem stetisse oculis in terram defixis immotoque sceptro, priusquam illam eloquentiae procellam effunderet, dicit.* cf. Aen. 7, 249, Ovid. Met. 13, 125, Tryphiod. 113 seqq., et de sceptro in manu oratoris β', 101, 186, 7., Odyss. β', 37 etc. *Ex H.*

218, 9. προπρ. (idem ac πρηνές.) εἰς τοὔμπροσθεν. ἐν. ἐκίνει. (Etym.: — ἀπὸ τοῦ νέμειν.) ἀστ. ἀσφαλὲς καὶ ἀμετακίνητον. (Etym.: — παρὰ τὸ στέμβειν, τὸ κινεῖν συνεχῶς. cf. β', 344.) ἔχ. εἶχεν. ἀΐδρεϊ. ἀπείρῳ, ἀπειρίαν λόγων προσποιουμένῳ (malim προσποιούμενος, ut haec sit explicatio totius sententiae ἀΐδρεϊ φ. ἐοικώς. neque enim imperitiam fingenti, sed imperito, similis fuisse dicitur Ulysses. de ῳ et ος confusis v. ann. ad β', 642.) ἕνεκα τοῦ μὴ ἀπάτης ὑπόνοιαν ἐμποιῆσαι τοῖς Τρωσί.

220. φαίης κε. εἶπες ἂν, ἢ ὑπέλαβες. (φαίη τις ἄν. cf. 392, δ', 223. etc. *Ex H.*) ζάκ. πάνυ ὀργίλον. (qui loqui non possit neque apud se sit prae iracundia. ἅπαξ λεγόμενον. — τὲ — τὲ intelligendum est ἢ — ἢ, ut Aeschylus Theb. 991.: δράτω τε πόλις καὶ μὴ δράτω Τοὺς κλαίοντας Πολυνείκην. Eurip. Heracl. 153.: φέρ' ἀντίθες γὰρ, τούσδε τ' εἰς γαῖαν παρεὶς, Ἡμᾶς τ' ἐάσας ἐξάγειν, τί κερδανεῖς: nam sic scribendum esse arbitror, auctore Reiskio, pro τούσδε γ'. — ἄφρονα, *stultum;* ineptum, qui progressus ad dicendum non diceret. — αὔτως, *sic,* sic temere, ἀφρονοῦντα αὔτως. cf. 224. Sch.: αὔτως. [vulgo: ἄφρ. θ' αὔτως, sed Ven. aliique codd. bonae notae, ut nos et pridem W.] ὡσαύτως, ὁμοίως. v. ann. ad α', 133.

222. καὶ λόγους πολλοὺς καὶ πυκνούς. τὴν γὰρ συνεχῆ καὶ σύντονον φράσιν τοῦ Ὀδυσσέως νιφάδων βολῇ εἰκάζει etc. Sch. Quintil. l. c. ad 214.: *ex ore Nestoris dixit dulciorem melle profluere sermonem; qua certe delectatione nihil fingi majus potest. sed summam aggressus, ut in Ulysse, facundiam magnitudinem illi* (delectationi) *junxit; cui orationem nivibus hibernis et copia verborum atque impetu parem tribuit.*

223. ἐρ. φιλονεικήσειε, ἐξισωθείη. Sch. adscripserat Bentl. ψ', 792, Odyss. τ', 286, ψ', 126. H.

224. ὧδ' ἀγ. dictum est ut ἄφρονα αὔτως 220., *non sic,* non temere, *mira-*

Τὸ τρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν ἐρέειν' ὁ γεραιός·
„τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους;"
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·
„οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς
ἕστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.
πολλάκι μιν ξείνισσεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἑλίκωπας Ἀχαιούς,
οὕς κεν ἐῢ γνοίην, καί τ' οὔνομα μυθησαίμην·
δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,

bamur speciem Ulyssis; cessabamus admirari ac contemnere brevem ejus staturam, moti et velut attoniti eloquentia viri. Sappho ap. Ovid. Epist. 15, 33.: *sum brevis; at nomen, quod terras impleat omnis, Est mihi.* ridicule ille de Calvo oratore, qui itidem fuit parvulus statura (Senec. Controv. 3, 19.), ap. Catullum 53.: *di magni, salaputium disertum!* male Sch.: οὐχ οὕτως τότε τοῦ Ὀδυσσέως ἐθαυμάσαμεν τὸ εἶδος, ὡς τοὺς λόγους. cf. Nitzsch. ad Odyss. α', 182.

226. suaviter haec ad Milonem transfert Lucianus Contempl. 8.: τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ ε. ὤμους; H.

228. ταν. περιτεταμένον ἔχουσα τὸν πέπλον, ἕως ἄκρων ποδῶν καθειμένον καὶ καθικνούμενον, μέγαν. Sch. a τανύειν, h. e. τείνειν, et πέπλος, ἑλκεσίπεπλος, „deren Kleid nachschleppt," more Troadum (ζ, 442, η', 297, χ', 105.), quas Ionicae graecaeque mulieres imitatae sunt, opinor, praesertim opulentae atque nobiles, quae non dissimili sensu εὔπεπλοι appellari videntur ε', 424. fuit autem πέπλος, Hesychio interprete, ἱμάτιον ἢ ἔνδυμα γυναικεῖον, quod ceteris vestibus superinduebant. v. Feith. p. 317 seqq.

229. ἕρκος Ἀχ. τὸ περίφραγμα καὶ τεῖχος τῶν Ἑλλήνων. Sch. hac appellatione etiam η', 211. honoratur Ajax Telamonius. Aeschylus Ag. 229.: Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος. idem Pers. 322.: ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές: ubi Schol. profert Alcaei versum ἄνδρες γὰρ πόλιος πύργος ἀρήϊος. cf. Eurip. Alc. 302. Theocr. 22., 220.: Ἀχιλῆά τε πύργον ἀΰτῆς etc. ceterum E ad Odyss. χ', 376.: ἕρκος, inquit, τὸ περὶ αὐλὴν τειχίον, μεθ' ὃ πύλαι. v. Feith. p. 357., Nitsch. et Köpk. 1. p. 343 sequ.

230. de Idomeneo v. β', 645, Apollod. 3, 3, 1. etc.

231. ἠγ., quod etiam hymno Hom. in Apoll. legitur 147., p. ἀγερέθονται dictum est ut ἠερέθονται 108., Ionum more. v. Th. p. 212. frustra Sch. et plures Homeri codd., item Barn.: ἠγερέθοντο, quod abhorrere a ratione temporum ostendit Cl. H.: „scil., si ἠγερέθοντο legeris, verba sunt poëtae narrantis; quo turbatur narratio Helenae, quae ipsa Idomeneum prospicit" etc.

235. ita Hermann. ann. ad Viger. 28., ex Homerici sermonis consuetudine. vulgo: καὶ τοὔνομα. Townl.: καί κ' οὔνομα.

236. κοσμ. λαῶν. α', 16, Odyss. σ', 151.

237. πὺξ ἀγ. (cf. ψ', 621, 634, Odyss. θ', 103 etc.) ἐν πυγμῇ ἀνδρεῖον καὶ γενναῖον. οὗτος γὰρ καὶ τὸν ἀφόρητον πύκτην Ἄμυκον ἀναιρεῖ, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν ἐν δευτέρῳ Ἀργοναυτικῶν. (cf. Apollod. 1, 9. etc.) — Sch. ὅρα δὲ ὅτι τε δυνάμενος Ὅμ. Πολυδεύκην εἰπεῖν κοινῶς, ὅμως εἵλετο ἰωνίσαι καὶ γράψαι Πολυδεύκεα (ut Odyss. λ', 300. cf. inferius 450.), ἐξ οὗ πάθος γέγονε στιχηρὸν, λεγόμενον ὑπέρμηκες· τὸ δ' αὐτὸ καὶ δολιχόουρον· καὶ ὅτι τοὺς αὐτοκασιγνήτους ἑρμηνεύουσα φησὶν οὕς μοι μία γείνατο μήτηρ, πρὸς οὓς δηλαδὴ γνησιώτερον οἱ πολλοὶ διάκεινται ὥσπερ πρὸς τοὺς ὁμοπατρίους μὲν, ἀμφιμητρίους δὲ, ὡς δηλώσει που καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς (φ', 95.) τὸ ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι. αἰτία δὲ τοῦ φιλεῖσθαι μάλιστα τοὺς τοιούτους, διότι, φασὶ, τοὺς μὲν ὁμογαστρίους

αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.
ἢ οὐχ ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς,
ἢ δεῦρο μὲν ἕποντο νέεσσ' ἔνι ποντοπόροισιν,
νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι πόνον καταδύμεναι ἀνδρῶν,
αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ', ἅ μοί ἐστιν."
"Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
ἐν Λακεδαίμονι, αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

vocatus advenit Priamus, comite Antenore, foedusque percutitur antiquo ritu hisce legibus, ut, uter alterum vicerit, Helenam ejusque opes habeat, Trojani autem inferiores gravem multam pendant Achivis.

Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν φέρον ὅρκια πιστὰ,
ἄρνε δύω καὶ οἶνον ἐΰφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν

ἴσασιν ἀδελφοὺς οἱ ἄνθρωποι, τοὺς δὲ ἀμφιμητρίους οἴονται. — E. Longum est in B. scholion antiquius, e quo hausere ceteri, qui factum sit, ut per 9 annos resciscere non posset Helena, superstitesne essent fratres, necne. non legerant grammatici Aristotelem libro de Poëtica, docentem, ea quae sunt extra drama, adeoque et extra epicam narrationem, in censum non venire. *Ex H.* de Castore et Polluce cf. Odyss. λ', 298—304. U.

238. αὐτ. τοὺς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων γνησίους ἀδελφούς. — Sch. similiter Ap. v. αὐτοκασίγνητον. deinde haec addit: λέγονται (scrib.: αὐτοκασίγνητοι λέγ.) καὶ οἱ ἐκ μητρὸς μόνης, ὡς οἱ Διόσκουροι· Κάστορά θ' ἱππόδαμον etc.

239—242. solent haec intelligi ἐρωτηματικῶς, quasi secum loquente Helena, vel, si diis placet, senes Trojanos interrogante de re, quam ipsa melius scire potest quam illi. recte Nicanor, E, Sch. Hessus: *quos ego vel nunquam Lacedaemone credo profectos, Vel patriam rediisse cito per caerula cursu Aequora, militiam diuturnaque bella perosos, Hanc ne ignominiam nostram, ne turpe sororis Dedecus aspiciant miserae.*

241. νῦν αὖτ'. h. e. νῦν δέ. — πόνον, servatum ab E et Sch., longe elegantius est vulgato μάχην. quod interpretes haud dubie appinxerunt. Sch.: πόνον περιφραστικῶς τὸν πόλεμον. sic dici solet πόνος, πόνος αἰπὺς etc.: v. λ', 600, ν', 344, ρ', 158 etc.

242. αἴσχεα. αἰσχύνας, ὕβρεις. — Sch. aut non advenisse putat fratres, aut detrectare pugnam pro sorore ignominiosa.

243. τοὺς — αἶα. significatur mors; nihil amplius. argute Sch.: οὗτοι δὲ, φησὶν, ἦσαν μεταστάντες ἐξ ἀνθρώπων, καὶ ὑπὸ γῆν διετέλουν, ὁτὲ μὲν ζῶντες, ὁτὲ δὲ τεθνηκότες, κατ' αὐτὸν τὸν ποιητὴν etc. perierant Castor et Pollux in pugna cum Apharei filiis, Ida et Lynceo. v. Pind. Nem. 10, A Ven., Apollod. 3, 11, 2., Proclus. Sch.: Ἴδας καὶ Λυγκεὺς, Ἀφαρέως παῖδες, γάμους θύοντες τῶν Λευκίππου θυγατέρων Φοίβης καὶ Ἱλαείρας, ἐκάλεσαν τοὺς Διοσκούρους, συγγενεῖς ὄντας· ὁ γὰρ Τυνδάρεως Ἀφαρέως ἀδελφὸς ἦν. λέγεται δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐξαρπάσαι τὰς κόρας ἔτι παρθένους οὔσας. μαχομένων δὲ αὐτῶν περὶ τοῦ γάμου καρτερῶς ἀνῄρηται Κάστωρ· ὅθεν ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς κεραυνῷ βάλλει τὸν Ἴδαν, παραμυθεῖται δὲ Πολυδεύκην, καὶ τίθεται αὐτῷ αἵρεσιν, πότερον θέλει ἀθάνατος εἶναι, ἢ σὺν τῷ ἀδελφῷ ἐξ μῆνας τελευτᾶν, καὶ τοὺς ἴσους ζῆν. ὁ δὲ μᾶλλον αἱρεῖται μετὰ Κάστορος ἀποθανεῖν καὶ ζῆν. ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ. idem: φυσίζοος. — ἡ τὰ πρὸς ζωὴν (ζόην, Ionice) φύουσα καὶ δωρουμένη. forma ut vocabuli πηγεσίμαλλος 197., ubi v. ann.

244. ἐν Λακ. Therapnis, oppido Laconicae, ubi et templum fuit Dioscurorum. v. Cellar. 1. p. 1203. Sch. αὖθι. αὐτόθι. verba φίλῃ ἐν π. γ. subjecta sunt per ἐπεξήγησιν.

245. ἀνὰ ἄστυ, *per urbem.* ὅρκια. τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα, τὰ ἐν ὅρκοις χρειώδη, ἄρνε δύο καὶ οἶνον. — Ex E.

247. ἀσκῷ ἐν αἰγ. — ὡς ἐκ προβάτου μὲν οὐκ ἂν ἀσκὸς εὔχρηστος γένοιτο, ἐξ αἰγὸς δέ. οἱ δὲ ὕστερον καὶ βόειον ἀσκὸν καινοπραγήσαντες εἰς οἶνον ἀγγεῖον εἰς ἑτεροίους καιροὺς ἐξεῦρον αὐτόν. — Ex E. cf. Feith.

κῆρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
ὤτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
„Ὄρσεο, Λαομεδοντιάδη! καλέουσιν ἄριστοι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμητε,
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσοντ' ἀμφὶ γυναικί,
τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἕποιτο,
οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες
ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα, τοὶ δὲ νέωνται
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα."
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίροις
ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο.
ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·
πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
*τὼ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

p. 278. et quae Homeri loca protulit, Odyss. ζ', 78. et ι', 196. Odyss. ι', 212. et ε', 265 itidem intelligendus esse videtur ἀσκὸς αἴγειος, *uter caprinus*, in quo vinum habere hodieque solent Hispani aliaeque gentes finitimae, ut Feithius annotavit. — κρητ. α', 470. Sch.: φαεινόν. ἀργυροῦν (ψ', 741, Odyss. ι', 203, ο', 104, 121—123.), λαμπρόν.

251, 2. ἱππ. v. ann. ad β'. 1. χαλκ. α', 371. τάμ. β', 124.

254. cf. 137. pendet μαχήσοντ', itemque ἕποιτο et ναίοιμεν, ab ἵνα, nec alio referendum est νέωνται, quam Stephani et vulgatarum edd., in quibus Clarkei, scripturam minime posthabuerim mendae isti librorum νέονται: nam menda est, nisi quis νέονται intelligat νέωνται: sed ο et ω litteras permutari inter se, nemo nescit. cf. 283. jam verba τάμητε et νέωνται observant regulam in re futura, migrant autem optativi illi, qui quomodo excusentur, vide ap. Matth. §. 519. de κὲ addito 255. idem legendus est §. 520.

259. expavit mitis senex ad commemorationem tanti certaminis, in quod filio descendendum est. cf. 305—307. Ven. Schol. B et Lips.: φυσικὴ γὰρ ἡ φιλοπαιδία· ὁ δὲ Ἕκτωρ ἐχάρη μέγα (76.), τέλος οἱονοῦν ἐκζητῶν τοῦ πολέμου. — ἑταίροις, *pedisequos, famulos*, quales fere comitantur reges ἀνέλληνας barbarosque. *commilitones* Achillis vocantur ἕταροι α', 179, 183.

260. ὀτρ. σπουδαίως, ταχέως. Sch. cf. τ', 317, Odyss. τ', 100. α', 321.: ὀτρηρὼ θεράποντε, ubi v. ann.

261. κατὰ — ὀπίσσω, κατέτεινεν ὀπίσω τὰ ἡνία, *retro tetendit frena*, h. e. a tergo equorum; quod per se intelligeretur ap. poëtam recentiorem. aurigatur ipse Priamus, ut passim heroës Homerici. (v. Feith. p. 495.) cujus παραιβάτης est Antenor, vir prudens, quem se comitari jussit rex in majori discrimine. ἂν — ἔβη. ἵππους. contrarium dicit 265.

262. βήσατο. ἐπέβη, ἀνῆλθεν. Sch. δίφρον. τὸ ἅρμα. δίφρος δὲ εἴρηται, ὅτι διφορός ἐστι· δύο γὰρ φέρει, τὸν ὁπλίτην (in proelio) καὶ τὸν ἡνίοχον. Schol. A. v. Köpkei librum germ. de re milit. Gr. p. 136. E p. 115. vers. 547., annotante Tollio ad Ap. h. v.: δίφρος δὲ οὐ μόνον ὁ τοῦ ἅρματος, ἀλλ' ἰδοῦ καὶ θρόνου κατ' οἶκον εἶδος, ἐοικὸς ἴσως τῷ τοῦ ἅρματος δίφρῳ. — de hoc accus. v. Matth. §. 418, 3.

263. Σκαιῶν πυλῶν. ellipsis alias inusitata ap. hunc nostrum; quod notarunt grammatici. quare fuit cum scribendum existimarem διὰ σκαιῶν pro σκαιῶς, *ad laevam*, ubi sita erant castra Graecorum Troja per portam Scaeam proficiscentibus (v. ann. ad 145.); quemadmodum διὰ ταχέων pro ταχέως, διὰ κακῶν p. κακῶς, διὰ τοῦ δικαίου p. δικαίως, et similia dicuntur: v. Xenoph. Anab. 1, 5, 9., Cyrop. 8, 1, 26, Soph. Trach. 1066, Matth. §. 580. etc. — ἔχον, *dirigebant*. Soph. Phil. 285.: τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε. Aristoph. Ran. 188.: ποῖ σχήσειν δοκεῖς. v. ann. ad utrumque locum.

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν
ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγανοὶ
ὅρκια πιστὰ θεῶν ξύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα

265. τὸ τοῦ ἅρματος καταβῆναι ἵππων ἀποβῆναί ἐστι. — E. cf. 261.

268. ἄν. h. e. ἀνώρνυτο. cf. η', 168, ψ', 837. *Ex H.* Matth. §. 594, 2. — Sch.: ἀγανοί. νῦν θαυμαστοί. appellatio honoris seu dignitatis, ut δῖος, θεῖος etc. v. α', 4.

269. κρητῆρι etc. κρατῆρι οἶνον μίσγουσιν οἱ κήρυκες τὸν τῶν Ἀχαιῶν καὶ τὸν ἐκ Τροίας, εἰς ἓν ἄγοντες αὐτὸν, καθὰ καὶ τὰ ὅρκια σύναγον, ἤτοι τὰ σφάγια. ἄλλως δέ γε οὐ μεμιγμέναι, ἀλλ' ἄκρατοι, ἐλείβοντο αἱ σπονδαί. E. cf. β', 341, δ', 159. H: Discendi sunt ex h. l. ritus antiquissimi Graecorum in feriendo foedere; memorabiles, ut ap. alios populos antiquiores et rudiores, cum nondum perscriberentur pactionis verba. sunt in iis pili ex victimae fronte recisi et inter paciscentes utrinque divisi; foederis conditiones per preces et diras enuntiatae; victimae ab altera parte caesae, ab altera asportatae; libatio facta utrinque. diversa nonnulla sunt in simili loco de Agamemnone jurante, Briseïdem a se intactam dimitti, τ', 250 seqq.

270. ἀτὰρ etc. τοῖς γοῦν βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας χέεται, ὡς μέλλουσι θύειν. εἰ δὲ Πρίαμος οὐκ ἔθυσεν, Ἀγαμ. δὲ τὸ πᾶν ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος μετεχειρίσατο τοὺς τυθέντας ἐγχωρίους ἄρνας, εἰς τὸν δίφρον αὐτοὺς θείς. (v. 245—248, 310.) E.

271. δὲ ἐρ. dixit sine elisione, quae saepe cessat ap. Hom., Plautum et antiquissimos poëtas. non est quod digamma excusetur: v. α', 141., quem versum male insimulat H. μάχαιραν νῦν τὸ παρὰ τὸ ξίφος μικρὸν μαχαίριον λέγει. Sch. τὴν παραξιφίδα, τὸ ἐγχειρίδιον. Ex E. Cf. Herod. 7, 61. *E K.* Observandus hic mos gestandi mucronem propter artis priscae monumenta. *Ex H.*

272. alii, in quibus H, ἄορτο. iterum legitur hic versus τ', 253. Buttmann. *Lexil.* I. p. 293.: „Die epische Form ἄωρτο ist von den Grammatikern immer halb durch ein dunkeles Rathen behandelt worden. Diejenigen, welche sie von αἴρω durch Einschaltung, oder von αἰωρέω durch Verkürzung erklärten, hatten die Wahrheit in der Mitte. In dem Verbo ἀείρω ist das ει radical, da es unbestritten von ἀὴρ herkommt. Die gewöhnl. Bedeutung von ἀείρειν, *tollere, heben*, ist der kausative Begriff von *schweben;* αἰωρέω drückt dies bestimmter aus. Das Subst. *αἰώρα die Schwebe* sieht man als Verbale des letztern an: allein weit natürlicher ist es Stamm des letztern u. Verbale des erstern mit dem vor einem andern Vokale so gewöhnlichen Uebergang des α in αι u. mit dem Umlaut ει in ω. Das einfache Perf. von ἀείρω lässt sich also annehmen ἤωρα, und da die Regeln des Umlauts so gar wenig fest sind, so können wir wohl annehmen, dass er diesmal auch ins Perf. Pass. überging —; also ἤωρμαι, wovon dann die 3. Pers. des Plusq. ohne Augment ἄωρτο. Da indessen die Länge des Umlauts gar keine Nothwendigkeit ist, wie wir an κτείνω ἔκτονα, ἀγείρω Subst. ἀγορὰ, sehn, so kann man auch von dem Subst. ἀορτὴρ auf ein Perf. ἤορα, ἤορμαι schliessen; u. dann ist ἄωρτο aus ἤορτο durch denselben *Wechsel des Augments* zu erklären, den wir in ἑώρταζον, ἑώργειν statt ἠόρταζον, ἠόργειν sehen. — Auf keinen Fall darf man an der Schreibart mit dem ω durch die Variante ἄορτο irre werden: denn da dies letztere Wort so natürlich lautet, so würde jene Form, die den Grammatikern so viel Schwierigkeiten gemacht hat, ohne eine sehr bestimmte Ueberlieferung in der Aussprache sich nicht erhalten haben." cf. Matth. §. 185.

273. κεφ. forma vetus Ionica. v. Th. §. 179, 34. *W et U.* Communis sacrorum fuit ritus, pilos ex fronte victimae rescindere, pro ἀπαρχῇ diis offerendos, itaque cremandos; quod tamen neque hic

κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
τοῖσιν δ' Ἀτρείδης μεγάλ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών·
„Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις,
καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα. καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας
ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,
ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά!
εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ,
αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,
* ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.

fit, neque τ', 256. distribuuntur igitur h. l. pili inter principes adstantes, ut omnes sacri ac foederis fiant participes; fortasse etiam, ut asservent pilos, tanquam foederis icti documentum. *Ex H.* — „So pflegen mehrere Wilde beim Ehevertrage ein Stäbchen zu zerbrechen. Jeder Zeuge erhält ein Stück davon. Sollen die Eheleute geschieden werden, so bringt Jeder sein Stück herbei. Man verbrennt alle, u. die Ehe ist aufgehoben. Völker, die noch keine schriftliche Dokumente ausstellen können, bedürfen solcher sinnlichen Zeichen.“ *E K.*

276. comparant Virgilii locum similem Aen. 12, 175 seqq. — Schol. B Ven. et Lips.: *Ἴδ. μεδέων. ἐξ Ἴδης ἐποπτεύων.* fuit Jovis ara in Idae vertice. θ', 48.: *Ἴδην — Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις.* habitat itaque Jupiter in monte et ex eo prospicit, ut Jehova ex monte Sinaï. *Ex H.*

277. *Ἠέλιός τε. ἀντὶ τοῦ καὶ σὺ, ὦ Ἥλιε. παράπτωσις ὀρθὴ ἀντὶ κλητικῆς.* Sch. Matth. §. 312. etc.

278. *οἳ — τίνυσθον.* pluralis duali junctus, ut 210. dicit Plutonem et Proserpinam; Furias autem memorat τ', 259, 260. Sch.: *καμ. τελευτήσαντας, ἀποθανόντας.* proprie *lassatos, qui velut succubuere vitae, die Ermatteten, die Erlegenen.* ita hic noster saepius per euphemismum. etiam Aeschylus Suppl. 206.: *κἀκεῖ δικάζει τἀμπλακήμαθ', ὡς λόγος, Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν ὑστάτας δίκας.* sed usitatius hoc sensu ap. Atticos est *κεκμηκότες*, ut ostendit Buttm. *Lexil.* II, 103.; quo verbo ipsa cadavera significavit Eurip. Suppl. 740.

279. *ἀνθρώπους — ὅτις*, h. e. *ὅστις*, p. *οἵτινες*, nota figura, quam illustrat E, e recentioribus v. c. Brunck. ad Soph. Ajac. 760. *Ex H.* de collectivo *ὅστις* v. Th. §. 344, 1, b. — Sch.: *ὅστις* (sic, ut multi codd. Homeri, vitiato metro.) *ἐπ. ὀμ. ὅστις ἂν ἐπιορκήσῃ.*

285. *ἀποδ. ἀντὶ τοῦ Τρῶες ἀποδότωσαν.* Schol. A. vetus infinitivi usus pro imperativo, cum puerorum more loquerentur. vulgo supplent *εὔχομαι, λίσσομαι*, vel quiddam simile, sed praeter necessitatem: v. Matth. §. 544., Schäfer. ad Lamb. Bos. p. 620, Th. §. 295.

286. *τιμήν. πρόστιμον τοῦ πολέμου.* (*Kriegskostenersatz.* W.) *λέγει δὲ τὸ ἥμισυ τῶν ἐν τῇ πόλει κτημάτων.* (E: *τὴν ὑπὲρ τοῦ πταισθέντος ἔκτισιν, ἤτοι τὸ πρόστιμον, ὅπερ Ἡρόδοτος* [1, 2.] *δίκας λέγει τῆς ἁρπαγῆς, τιμὴν καὶ ποινὴν ὁ Ἀγαμ. καλεῖ.* —) *ἀποτ. ἀποδιδόναι. ἥντιν' ἔοικεν. ἣν πρέπει, ἣν δεῖ.* (E: *ἣν δ' ἂν ἴσως ποινὴ ἀρέσκουσα τῷ βασιλεῖ τὸ ἄνδιχα δάσασθαι ὅσην κτῆσιν ἡ Τροία ἐντὸς ἐέργει, ὁποῖόν τι ἔθος* [quod etiam Sch. significat in superioribus.] *ἐν τοῖς ἑξῆς που* [χ', 117—121. cf. σ', 511 sequ.] *ὑπολαλεῖ ὁ π.*) Sch.

287. versus hujus, qui et 460. habetur, subobscura est sententia, nisi *πέληται* intelligamus *πολῆται, πολεύηται*, ipsamque *τιμὴν famam de hac mulcta*, quam famam ad posteros perferri et versari inter eos cupiat Agam., quo a talibus ausis deterreantur. W.: *ἥτε — πέλ.* kann sein: *wovon bei der Nachwelt grosse Nachrede sein wird, wovon man singen wird*“ etc. cf. Schn. v. *πολέω.* comparavit W illa ζ, 357.: *οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι:* H *αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι* β', 119.

εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς,
αὖθι μένων, εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω.“
Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ,
καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
θυμοῦ δευομένους (ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκός)·
οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
ἔκχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν·
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
„Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν,
ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος,
αὐτῶν καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν.“
Ὣς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων.
τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
„Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί!
ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
ἄψ, ἐπεὶ οὔπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι

et similia Odyss. λ', 76, φ', 255, ω', 432. sed dura est haec ratio, nec reperiendus ap. scriptores locus, in quo *πέλεσθαι* isto sensu legatur. quare pedibus eo in sententiam Barnesii, scribi jubentis *μέληται.* sic, annotante Schn. v. *μέλω*, Dionys. Perieg. 806.: *τὰ μὲν Ἀνδοῖσι μετ' ἀνθρώποισι μέλονται*, qui locus geminus est et, nisi fallor, ex Homerico expressus. late autem patet significatio verbi *μέλεσθαι*, saepeque *μέλειν* seu *μέλεσθαί τινι* dicitur is, qui alicui notus est, velut Ulysses dicit Odyss. ι', 19.: *εἴμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν Ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει:* qui sensus his quoque tam convenit, quam qui maxime. Sch.: *ἥτις καὶ ἐν τοῖς μεταγενεστέροις καὶ μετὰ ταῦτα ἐσομένοις ἀνθρώποις φανερὰ γενήσεται*, h. e. *μέληται*, *nota erit, celebrabitur.* ad scripturam *πέληται* pertinet, quod recentior aliquis addidit, *καὶ μενεῖ, καθάπερ νόμος.* huc accedit, quod novum non est, *μ* et *π* litteras inter se permutari, quemadmodum *παντόσυνοι* olim legebatur pro *μαντόσυνοι* ap. Eurip. Iph. A. 681., et contraria menda *μοι ἔσεσθαι* p. *ποιήσεσθαι* ap. Xenoph. Anab. 7, 6, 20. cf. Aeschyl. Theb. 543, Eurip. Iph. T. 258, Cycl. 573. etc.

288. *εἰ δ' ἂν — οὐκ ἐθέλωσιν.* expectaveris *μὴ ἐθ.*, sed *ὑφ' ἓν* accipienda sunt verba *οὐκ ἐθ.*, *nolint*, quemadmodum *οὐκ οἶδα* est *nescio*, *οὔ φημι nego* etc. v. U, Herm. ann. ad Viger. 309., Th. §. 327, 3.

290. *ποινῆς. ἀντεκτίσεως, τιμωρίας.* Sch. compensationis, per quam satis facimus pro caede, aliave injuria: cf. ν', 659, ρ', 207, σ', 498. *Ex H.*

291. — *τὸ δὲ αὖθι μένων καὶ ἑξῆς περίφρασίς ἐστι τοῦ πολιορκεῖν.* E. *κιχ. καταλάβω.* Sch.

292. *ἦ.* v. α', 219. *στομ. φάρυγγας, λαιμούς, ἐπεὶ συνέζευκται ὁ στόμαχος τῷ λαιμῷ.* Sch. *χαλκῷ.* α', 236.

293, 4. *ἀσπ. ψυχοῤῥαγοῦντας, σκαρίζοντας. δευομένους. ἐνδεομένους καὶ χρήζοντας τοῦ θυμοῦ, ὅ ἐστι τῆς ψυχῆς, τεθνηκότας.* Sch.

296. *ἔκχεον*, *effundebant* humi, nec bibebant, sicut neque agnis illis vescebantur. v. ann. ad 310.

299. *ὑπὲρ ὅρκια.* Voss: *wider den Eidschwur.* Sch.: *πημ. βλάψειαν διὰ τὸ παρελθεῖν αὐτούς. (τοὺς ὅρκους. freveln.)* W: „*πημαίνειν — ὑπὲρ ὅρκια, über den Bund verbrecherisch hinausgehen.*“ — cf. 107, Matth. §. 582. „*ὑπερόρκια* una voce Mori codex ap. Bentl., Moscov. 1. et alii, ut *ὑπέρμορα* β', 155.“ *Ex H.*

301. *δαμ.* sic Ven. Townl., W, H, ut σ', 432. vulgo *μιγεῖεν*, quod est minus *ἐμφατικόν. ἄλλοισι* p. *ὑπὸ ἄλλων.* Matth. §. 392, β.

306. *οὔπω.* h. e. *οὔπως*, *nunquam, nequaquam*, ut ξ', 143, Odyss. γ', 226, Xenoph. Mem. Socr. 3, 14, 2. cf. E. Sch.: *ἐπεὶ οὔπως.* (sic.) *ἐπειδὴ οὐδαμῶς.* idem: *τλήσομαι.* (sic.) *καρτερήσω, ὑπομενῶ.* Sch. Juno ap. Virg.

μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν."
Ἦ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φώς·
ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτὸς, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·
πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
τὼ μὲν ἄρ' ἄψοῤῥοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.

post Priami discessum arma capiunt Menelaus et Paris, et in spatium certamini dimensum procedunt.

Ἕκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ βάλλον ἑλόντες,

12, 151., annotante Eichhoff.: *non pugnam adspicere hanc oculis, non foedera, possum.*

309. θ α ν. τ έ λ ο ς. θάνατος. v. ε', 68. collato 553. ejusdem libri. K, W. „τὸ τέλος τινὸς ist das Ziel, der Zeitpunkt, in welchem etwas geschehen muss. τέλος γάμου ist ὥρα γ., τέλος ἥβης, γήραος ἥβη, γῆρας." *E K.* cf. Schn. v. τέλλω.

310. τὰ ἐπὶ ὅρκοις σφαγιαζόμενα οἱ μὲν ἐγχώριοι (Trojani) κατώρυττον κρύπτοντες ὑπὸ γῆν, οἱ δὲ ἐπήλυδες (εἰ καὶ Ὅμ. νῦν τοῦτο σιγᾷ κατὰ σχῆμα σύνηθες) θαλάσσῃ ἐπέῤῥιπτον ἢ ἄλλο τι ὅμοιον ἐποίουν, ὡς ἐκ τοῦ κάπρου δῆλον ἔσται, ὃν ἐπὶ ὅρκῳ σφάξει που ὁ βασιλεύς. (τ', 266.: ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ. Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα Ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν etc.) γεύσασθαι δὲ αὐτῶν ὅλως ἀπώμοτον ἦν· διὸ καὶ Πρίαμος τοὺς τῶν ὁρκίων ἄρνας εἰς δίφρον αὐτὸς θέμενος (scil. ne quis illorum carnem gustaret. v. ann. ad 296.) ἀνεχώρησεν, ἅμα [καὶ] κατορύξων αὐτοὺς, ὡς εἴρηται, καὶ τοῖς πολίταις δὲ ἄνω (in arce seu urbe, quae in superiore loco sita erat.) δείξων διὰ τὸ τοῦ ἔργου θαυμάσιον, καὶ ἵνα καὶ οὕτω γένηται τῶν ὅρκων ταμίας. cf. de hoc ritu Feith. p. 535 seqq. et Köpkei *Kriegsw. d. Gr.* p. 251. seqq. Paus. 5, 24., 441., annotante Feithio: τοῖς γε ἀρχαιοτέροις ἐς τὰ ἱερεῖα ἦν καθεστηκὸς, ἐφ' ᾧ τις ὅρκον ἐποιήσατο, μηδὲ ἐδώδιμον εἶναι τοῦτο ἔτι ἀνθρώπῳ. δηλοῖ δὲ οὐχ ἥκιστα καὶ Ὅμ.· τὸν γοῦν κάπρον, καθ' ὅτου τῶν τομίων Ἀγαμ. ἐπώμοσεν, ἦ μὴν εἶναι τὴν Βρισηΐδα ἑαυτοῦ τῆς εὐνῆς ἀπείρατον, τοῦτον τὸν κάπρον ἀφιέμενον ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἐποίησεν ἐς θάλασσαν etc. — ἰ σ. φ ώ ς. θεῖος. appellatio dignitatis. v. ann. ad α', 4.

313. ἄ ψ ο ῤ ῥ ο ι. εἰς τοὐπίσω ὁρμήσαντες. Sch. τὸ ἄψ. π. Ἴ. ἀ. περίφρασίς ἐστι τοῦ ἐπαλινόστησαν. E.

315. χ ῶ ρ ο ν. τὸν τόπον. ἀναγκαίως δὲ διεμέτρουν πᾶν τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἔμελλον μονομαχήσειν, ὥστε μὴ μόνον τὸν διὰ τῶν ὅπλων ἡττηθέντα νενικῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπολιπόντα τὸ ἀποδεδειγμένον χωρίον. ὅπερ γίγνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν. — Sch. Virg. Aen. 12, 116.: *campum ad certamen magnae sub moenibus urbis Dimensi Rutulique viri Teucrique parabant.* W.

316. ἐ ν κ υ ν έ ῃ. ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ. (intelligendum κόρυθι: sed v. Schn. v. κυνέη.) χ α λ κ. χαλκῷ ἡρμοσμένῃ, χαλκῇ. (*mit Erz oder Kupfer beschlagen*, ut δόρυ χαλκῆρες ε', 145., ἰοὶ χαλκήρεις Odyss. α', 262. *K et W.*) Sch.

316. β ά λ λ ο ν. sic Ap. v. κλήρους, ubi ponendum puto ἐπὶ μὲν τῶν βαλλομένων εἰς τὴν δοχὴν, *in receptaculum*, pro λοχήν. similiterque Etym., ibi a Tollio emendatus: σημαίνει δὲ ψήφους τινὰς, ἐν αἷς ἐσημειοῦντο, καὶ ἔγραφον τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ὅπερ καὶ λαχμὸς λέγεται, ὡς τὸ ἔ β α λ ο ν (ἔ β α λ λ ο ν) κ λ ή ρ ο υ ς. quin ipse Hom. η', 175.: ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστοι, Ἐ ν δ' ἔ β α λ ο ν κ υ ν έ ῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο, et ibidem 187.: ὅς μιν ἐπιγράψας κ υ ν έ ῃ β ά λ ε φαίδιμος Αἴας, et ψ', 352.: ἐ ν δ ὲ κ λ ή ρ ο υ ς ἐ β ά λ ο ν τ ο. obtinuit tamen pro genuino mendum πάλλον, quod cum displicuisset Köppenio Vossioque, sicut olim Hesso, male defensum est a viris doctissimis, cum et ineptum sit, et ταυτολόγον, minimeque, ut ita dicam, Homericum. ineptum est, quia unus sufficit ad aequandum sortes, sicut revera unus aequat Hector 324., unus Nestor η', 181.,

ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
„Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
ὁππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω,
ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι!"
Ὣς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
ἂψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν.
οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἧχι ἑκάστῳ
ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος (ἥρμοσε δ' αὐτῷ)·
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·

unus Achilles ψ', 353., una Cleostrata ap. Plautum Cas. 2, 6, 35. et fac utrumque illorum aequasse, cur, quaeso, iterum aequat Hector 324.? num Ulyssi sibique ipsi diffidit, nec veretur rem actam agere? quod autem maximum in hanc partem habet momentum, abhorret scriptura πάλλον a more dicendi istorum temporum; quippe ea est indoles sermonis Homerici atque rudioris, ut non summatim referantur res gestae, sed earum singulae partes ordine enarrentur. jam sortiendi partes distinguas tres, τὸ αἱρεῖν κλήρους, τὸ ἐμβάλλειν, τὸ πάλλειν, quo facto exsilit sors; nec οἱ ἑλόντες statim dicendi sunt πάλλειν τοὺς κλήρους, quod praeposterum, sed οἱ ἐμβαλόντες. rectum igitur procul dubio est βάλλον, cujus in locum vel forte successit πάλλον propter similitudinem, vel suppositum est a nasuto, qui partes istas, quas dixi, actionum negligeret. conjecit in galeam sortes heroum Trojanorum Hector, Graecorum Ulysses; aequavit Hector. Virg. Aen. 5, 490.: *convenere viri*, dejectamque *aerea* sortem *Accepit galea*. — Schol. A et B: ψῆφοι δέ τινες ἦσαν οἱ κλῆροι, εἰς οὓς ἐσημειοῦτο ἕκαστος etc. — *de usu galearum ad sortiendum evolvi jubent* Valck. ad Herod. 3, 128. p. 262.

325. ἂψ ὁρόων. εἰς τοὐπίσω βλέπων, ἵνα μὴ ἀντιπανουργεῖν δόξῃ. Πάριος. Ἴωνες οὕτως, ἡμεῖς δὲ Πάριδος. (v. Matth. § 72. ann. 1.) Πάρις δὲ Ἀλέξανδρος ἐκλήθη παρὰ τὸ ἐκτεθῆναι αὐτὸν ἐν τῇ Ἴδῃ εὐθὺς τεχθέντα καὶ αὐξηθῆναι, καὶ παρελθεῖν (παριέναι. v., si tanti est, H ad Apollod. 3, 12, 5.) τὸν μόρον. — (nota est historia Paridis, de qua v. praeterea Hygin. fab. 91. 92., Paus. 10, 12., Aeschyl. Ag. 471 seqq., Eurip. passim, Ovid. Epist. 16. etc.) ἐκ κλ. ὄρουσεν. ἐξεπήδησεν ὁ κλῆρος. (cf. β', 310.) Sch.

327. Barocc.: τεύχεα κεῖτο. Sch.: ἀερσ. (cf. σ', 532, ψ', 475.) αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας. ζωγραφικῶς δὲ ἐκτετύπωκε τοῦτο· τοιοῦτοι γὰρ οἱ κωλυόμενοι τρέχειν ἵπποι. καὶ ἔστιν ἰδίωμα. — ποικίλα. interpres: *varia*. malim: *affabre facta*. cf. 358 etc. — ἔκειτο ad ἵπποι relatum est per zeugma.

330—332. eadem leguntur λ', 17, π', 131, τ', 369., similiaque ap. Hesiodum Scuto Herc. 122. πανοπλίᾳ nunc induitur Paris, ante leviter armatus 16. 17., nisi quod hastilia duo gerit. ann. H. imitatus haec est Virg. Aen. 12, 87. seqq. — κνημῖδας. v. ann. ad α', 17. — fratris thoracem induit Paris, quia proprium non habet.

334. ἀργ. β', 45.

335. σάκος, a σάττω, h. e. στολή, appellatus est clypeus κατ' ἐξοχήν, tanquam praecipua pars armaturae. Ap.: σάκος, ἀσπίς· ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι σακτὴν (v. Alb. ad Hesych. vv. σάκος et σάγη. Toll.) τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσι etc. mire Sch.: τὴν ἀσπίδα. εἴρηται δὲ σάκος, ἐπειδὴ παρὰ πρώτοις Σάκαις εὕρηται. Σάκαι δὲ ἔθνος Θρᾳ-

κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
ὣς δ' αὔτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
δεινὸν δερκόμενοι (θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς),
καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
σεῖόν τ' ἐγχείας ἀλλήλοισιν κοτέοντες.
πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸς, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διῒ πατρί·

κης. (imo Scythiae: v. Cellar. 2. p. 838. sequ.) idem: στιβ. ἰσχυρόν.

336. ἰφθ. h. e. αὐτοῦ ἰφθίμου ὄντος. W.: „*dem stattlichen Haupt.*" v. α', 3, 4.

337. ἵππουρις δὲ ἡ ἄνω ἔχουσα περὶ τὸν λόφον τρίχας ἐξ ἵππων οὐρᾶς, ὅπερ ἐγίνετο διὰ τὸ φοβερώτερον· διό φησιν ὁ π. ὅτι δεινὸν δὲ λ. κ. ἔνευε. — δῆλον δὲ ὅτι καὶ οὐρὰ ἵππου καὶ χαίτη δὲ συνετέλουν εἰς τὸ τῆς κόρυθος ἄκρον, ὡς ἡ ἵππουρις δηλοῖ καὶ ὁ ἱππιοχαίτης λόφος (ζ', 469., quod ἅπαξ λεγόμενον). E.

338. παλ. τῇ χειρί. ἡ λέξις παράγωγος, Αἰολικῶς. (? v. Matth. §. 87., Th. §. 177.)

339. ὣς δ' αὔτως. ὡσαύτως δέ. W. ἀρήϊος. πολεμικός. Sch. — ἔντεα. τὰ ὅπλα. κυρίως τὰ ἐντὸς περιέχοντα τὸν ἄνδρα, οἷον ἀσπὶς, καὶ θώραξ, καὶ κνημῖδες. λέγει δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὰ ἀγγεῖα ἔντεα, ἀπὸ τοῦ ἐντὸς αὐτῶν τινα περιέχειν, οἷον ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός (Odyss. η', 232.). Ap. et similiter Sch. aliam viam, sed incertam, instituit Buttm. *Lexil.* I. p. 291, 2.

340. ἑκ. ὁμ. ἐξ ἑκατέρου πλήθους. Sch. ita et Latini nonnunquam adverbia copulant cum genitivis, velut Cic. de Or. 2, 23. dixit *eorum partim.* v. Ramshornii gr. lat. §. 115. *E W et U.*

341 — 345. nota promiscuum pluralis et dualis usum, pro necessitate metrica, ut 210. saepeque alias.

345. 2 codd. Vindob. et lemma scholiorum brevium secutus scripsi σεῖόν τ' ἐ., ἀ. κοτέοντες p. σείοντ' ἐ., ἀ. κοτέοντε. alterum malebat etiam H. Steph., quod quidem facilitate orationis numerisque fortioribus commendatur. scriptum, ni fallor, per incuriam σείοντ' induxit aliquem, ut poneret κοτέοντε, quo dualem duali accommodaret. — Sch.: κοτέοντες. ὀργιζομένω.

346. δολ. ἤτοι μακρὰν σκιὰν ἔχον, ἐξ οὗ τὸ μέγα δηλοῦται. Ap. epitheton hastae frequens ap. Hom. U, cui notatio illa hujus vocab. affectata videtur, δολιχόσκιος dictum esse putat pro δολιχόσχιος ab ὄσχος, *ramus;* verum id magnae potius arbori convenit quam hastae. miratur tamen etiam W, si verus sit Ap., solam hastam dici δολιχόσκιον.

347. πάντ. ἐΐσην. πανταχόθεν ἴσην, κυκλοτερῆ. — Sch. similiter E et Ap. aliique, nec placent, qui interpretantur clypeum ἰσόῤῥοπον.

348. χαλκός. h. e. *hasta*, ut δ', 528., ε', 292. etc. sic Townl., Vrat. a., unus Vindob. et Venetus; cui scripturae congruit, quod sequitur, ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ, *hasta.* vulgo legitur χαλκὸν, *clypeum aeneum*, ut Hesiodus Scut. H. 415.: σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος, Οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸν, quo tamen loco Seleucus, teste Tzetza, scripserat χαλκός. Schol. Lips.: Ἀρίσταρχος μὲν χαλκόν· ἄμεινον χαλκός. iterum occurrit hic versus η', 259., ubi omnes libri habent χαλκὸν, tertiumque ρ', 44. *Ex H.*, quem secuti sumus. W servavit χαλκόν. — ἀν. ἀνεκάμφθη. Sch.

349. de ι dativi eliso v. ω', 26., Eurip. Alc. 1070, Soph. Oed. 1346 etc. sic autem codex Mori et Barocc., cum in Ven. Eat. aliisque legatur ἄσπιδι ἐν κρ., quod Steph. admisit, et in priscis edd. ἄσπιδι ἐνὶ κρ.

„Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε,
δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον,
ὄφρα τις ἐῤῥίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων
ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅ κεν φιλότητα παράσχῃ!“
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
*διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
ἀντικρὺς δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα

351. *ἄνα.* βασιλεῦ. ἀποκοπὴ τὸ πάθος. παρὰ τὸ ἄναξ. (cf. π', 233, Odyss. ρ', 354, Matth. §. 74.) *ὅ με.* ὅστις με. (cf. 354, α', 388, λ', 648, μ', 380, ν', 211 etc., Matth. §. 291, Th. §. 206, 21, 22.) Sch. *ἔοργε* cum duplici accus., ut ποιεῖν. *E IV.* cf. 354.

352. *δῖον.* ὅρα δ' — ὅτι δῖον τὸν Ἀλέξανδρόν φησιν ὁ Μεν. εἰπὼν δὸς τίσ. δῖον Ἀλ., παιδεύοντος Ὁμήρου δεῖν τὸν σπουδαῖον ἄνδρα εὐλογητικὸν εἶναι ὡς τὰ πολλὰ, καὶ μὴ σκωπτικὸν ἐν οἷς οὐ χρή. ἔχει δέ τι καὶ βαρύτητος ὁ λόγος, ὡς μὴ δέον ὂν τὸν δῖον ἄνδρα (v. ann. ad α', 4.) κακὰ ἐοργέναι. E.

353, 4. *ἐῤῥ.* perf. conjunct. significatione praesentis, a ῥιγέω, *horresco.* W, U. imo praes. conj. v. Schn. v. ἐῤῥίγω. — Sch.: *ὀψ.* τῶν βραδέως καὶ μετὰ ταῦτα γενομένων ἀνθρώπων. *ξειν.* ξενοδόχον. *κ. ῥέξαι.* κ. πρᾶξαι. — *φίλ.* φιλίαν, ξενίαν. ἀπελθόντα γὰρ ὡς πρέσβυν εἰς τὸ Ἄργος Ἀλέξανδρον (repetitum, jussu Priami, raptam Hesionen, ut auctor est Luctat. ap. Barth. ann. ad Stat. Achill. 1, 21. sed Hygin. fab. 92. impulsu Veneris eum Lacedaemonem profectum esse narrat; nec aliter Ovid. Epist. 16.) ἐξενοδόχησεν ὁ Μεν. διὸ καὶ εὔχεται τῷ ξενίῳ Διΐ, τῷ ὑπ' αὐτοῦ καταφρονηθέντι. sanctum habebatur jus hospitii; qua de re K. conferri jussit Odyss. ι', 270, 271, ξ', 284, 389, Hesiod. Opp. 131. v. et Feith. 3, 12.

355. *ἀμπ.* ἀναπεπ. Sch.: ἀνατείνας, ἀνασείσας.

357. *διὰ μέν.* purus putus tribrachus, quem qui pro dactylo seu spondeo usurpari posse credunt in vocabulo brevi (nam polysyllaba ἀθάνατος, ἀπονέεσθαι, Πριαμίδης et similia aliter intrare non possunt versum heroïcum), egregie nugantur. intellexit H, et hic et η', 251. atque λ', 435. scribendum esse διὰ μὲν ἂρ ἀσπίδος. δ', 135.: διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος etc. ibi quoque H recte: διὰ μὲν ἄρα ζωστ., quod in ordinem receptum oportuit. de usu proceleusmatici in hoc metro diximus ann. ad β', 651. hic quidem et duobus illis locis similibus τῷ ἂρ fraudi fuisse videtur ἀσ- simile, quod sequitur. — *ὄβριμον* Barocc. Cant. Lips. Ven., W, H. vulgo: ὄμβριμον, ut variare solet scriptura in hoc vocabulo. Sch. quidem: ὄμβριμον. ἰσχυρόν. sed annotavit H, antiquiores grammaticos, Apollonium, Etym., Hesych., tum codd. priscos, habere omnes ὄβριμος, a βρῖ, βριαρὸς, βριμὼ, nec cogitandum esse de voce ὄμβρος, cum δ', 453. ὄβριμον ὕδωρ dicatur *aqua impetuosa.* cf. Schn. v. ὄβριμος.

358. *πολυδ.* πολυκατασκευάστου, ποικίλου. Sch. cf. δ', 135, 6, ω', 597, supra 327 etc. — *ἠρ.* plusqu. pass. ab ἐρείδω. „vim ictus in asperitate soni agnoscunt Scholl. B et Lips.“ *Ex H.* — eadem leguntur η', 244, 249—253., 357, 8. etiam λ', 435, 6., et 358. δ', 136.

359. scripsi ἀντικρὺς pro ἀντικρὺ Bentlejo et Payneo Knightio auctoribus, cum postrema τοῦ ἀντικρὺ corripiatur ε', 130. temere enim E ad η', 363.: τὰ μέντοι ἄντικρυς (ἀντικρὺς) τῶν μεθ' Ὅμηρόν ἐστι, καὶ ἑτεροίαν σημασίαν ἔχει. quem tamen et ipsum hanc formam admittere, ubicunque metro congruat, ap. Hom. ait Th. §. 198, 5. Aeschylus, Homeri studiosissimus, Cho. 178.: ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἀντικρὺς τάδ' αἰνέσω, nec aliter Aristoph. pluribus in locis. sic μεσσηγὺς et μεσσηγὺ (ο', 316, ψ', 541 etc.), itemque οὕτως οὕτω, μέχρις μέχρι, αὖθις αὖθι, sine discrimine dicuntur. v. E ad ε', 100. nec quidquam momenti habet illud, quod hodie forma ἀντικρὺς exulat ab Homeri carminibus, sed videntur grammatici male seduli, dum sibi constare volunt, eam oblitterasse. ceterum *ἀντικρὺς* sive ἀντικρὺ significat ἐξ ἐναντίας. v. Th. l. c. Voss.: *grad' hindurch an der weiche des bauchs durchschnitt sie den leibrock Stürmend.* — Sch.: *παραὶ λαπ.* παρὰ τὴν λαγόνα. *διαμ.* διέκοψε, διέτεμε. *χιτ.* τὸν θώρακα.

ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
Ἀτρείδης δ' ᾤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
„Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
ἦτ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἐάγη ξίφος, ἐκ δέ μοι ἔγχος
ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν."

at superatum Paridem clam surripit Venus et incolumem in ipsius cubiculum asportat.

Ἦ, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης,
ἕλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν,

360. ἐκλίνθη. ὁ δὲ ἀνέκλινε τὸ πλευρόν. καὶ ἀλ. ἐξέκλινεν, ἐφυλάξατο. κῆρα. θάνατον. Sch.

362. ἀν. ἀνατείνας. (Schrevel. in ed. Hack.: τὸ ξίφος ἀνασχών. sic et alii. sed recte W.: — „es ist: *er erhob sich.*" Virg. 12, 728., ann. Eichh.: *emicat hic, impune putans, et corpore toto Alte sublatum consurgit Turnus in ensem, Et ferit.* Hessus: *tum cito fulmineum surgens Menelaus in ensem, Sublatumque manu sic terque quaterque comantis Inflixit cono galeae* etc.) κορ. φάλον. τὸ προμετωπίδιον ἀνάστημα τῆς περικεφαλαίας. — (H: *galea*, κόρυς, κυνέη, περικεφαλαία, πήληξ, [τὸ κράνος, quae tamen vox non magis Homerica est quam περικ.] ex aere, corio munita, habet in vertice conum, φάλον, cui inseritur crista, λόφος. interdum plures coni plures cristas recipiunt etc. „Buttmann. *Lexil.* II, 10. beweist die Richtigkeit der Ansicht, dass der φάλος Das ist oder die Stelle Dessen vertritt, was nachher κῶνος heisst. Es ist ein [metallener] *Bügel*, in welchen der Helmbusch eingesenkt ist, und der zugleich durch seine Härte u. Festigkeit eine vermehrte Abwehr gegen die Waffen giebt. vgl. Il. δ', 459, ζ', 9, ν', 132, 614, π', 216, 338. Der nach vorn u. hinten sich erstreckende φάλος eines königlichen [oder auf einem Götterhelm befestigten] Helmbusches hatte 4 Vertiefungen für soviel Büsche: daher die Benennungen ἀμφίφαλος, τετράφαλος, τετραφάληρος". [ε', 743. et λ', 41.: κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον.] Buttm. l. c. p. 247.: „Ob Apollonius, der einen geschmückten Helm 3, 1228. τετραφάληρον u. 2, 290. τετράφαλον nennt, für einen vierfachen Helmbusch wirklich auch einen vierfachen Kegel sich dachte oder denken konnte; oder ob auch hier mangelhafte Auffassung der altepischen Vorstellungen die Bildung seiner Ausdrücke bestimmte, will ich unentschieden lassen." ceterum non omnes galeae cristatae erant: v. κ',258. cristatae proprio nomine vocabantur τρυφάλειαι a τρύω et φάλος, quia perforatae erant ad recipiendum conum, vel secundum H, quia conus ipse habebat aperturam, cui crista inserebatur. Virg. Aen. 3, 468.: *et conum insignis galeae cristasque comantes, Arma Neoptolemi.* ejusmodi galeas invenisse dicuntur Cares: v. Herod. 1, 171. cum ann. Bährii.) U.

363. τρ. τε καὶ τετρ. δ. εἰς τρία καὶ τέσσαρα μέρη διακλασθέν. (διατρ. a διαθρύπτω, *diffringo.*) Sch. ὀνοματοποιΐα. v. interpp., in quibus E et Cl., qui nubem similium versuum ex Virgilio protulit. W comparavit illud Odyss. ι', 71.: τριχθὰ δὲ καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.

366. ἦτ'. h. e. ἦτε, *sane.* cf. ε', 350, ν', 631 etc. Sch.: ἦτ' ἐφ. ἐλογισάμην γὰρ δή.

367, 8. ἐκ — ἠΐχθη, *excussum est,* ab ἐξαΐσσω. Sch.: ἐτ. μάταιον. (ab ἐτὸς, *frustra.*)

369. ἐπ. ἐπιδραμὼν, ἐφορμήσας. Sch. Ap.: ἱπποδάσεια. (quasi δασεῖα ἵππῳ, densa equo, h. e. equi crinibus.) ἵππιον (ἵππειον) λόφον ἔχουσα. — supple μὶν ex superioribus: ἔλαβέν μιν κόρυθος. Matth. §. 366. sic etiam 373, 379 etc.

371. ἄγχε. ἦγχεν, ἔπνιγε. (*angebat,* ab ἄγχι. cognata sunt Germanorum verba *engen*, *einengen*, *Angst.* v. W, U.) πολύκ. πολυκέντητος, πολύῤῥαφος,

ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
καί νύ κεν εἴρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο·
κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ.
τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
ῥίψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι.
αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων
ἔγχεϊ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
κὰδδ' εἶσεν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι.

in eundem illa locum adducit Helenam, quae primum reluctata novo marito ignaviam exprobrat, mox tamen cum eo redit in gratiam.

Αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἴε· τὴν δ' ἐκίχανεν
πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν.
χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·

ποικίλος. ἐντεῦθεν καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης ἱμὰς ὠνομάσθη κεστός. (a κέζω: v. Schn. v. κένω.) — ἀπ. τρυφεράν. αἰνίττεται δὲ διὰ τῆς λέξεως τὸ ἀσθενὲς τοῦ Ἀλεξάνδρου. (ἀνθ. α', 501.) ὀχεύς. ὁ συνέχων καὶ συσφίγγων τὴν περικεφαλαίαν ἱμάς. (— ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ ὀχῆες οἱ μοχλοί, ἀπὸ τοῦ συνέχειν τὰς θύρας. λέγει δὲ καὶ ὀχῆας τὴν (Villois.: τοὺς τὴν) τοῦ θώρακος ζώνην συγκατέχοντας· ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες. [δ', 132.] Ap.) τέτατο. ὑπετέτατο, ἐσφίγγετο. Sch. τρυφ. v. ann. ad 362.

373 εἴρ. εἵλκυσε. ἄσπετον. πολύ. ἤρ. ἀπηνέγκατο, ἐκτήσατο. Sch.

374, 5. ὀξὺ νόησεν. ὀξέως καὶ ταχέως ἐθεάσατο. — ἔῤῥηξεν. (ῥῆξεν.) διέῤῥηξεν, ἔκοψεν. ἶφι κτ. ἰσχυρῶς καὶ μετὰ βίας ἀναιρεθέντος, τουτέστι σφαγέντος. (epitheton ornans. additum ἶφι, quia viribus opus est ad caedendum bovem. *Ex H.*) Sch.

376. παχ. ἰσχυρᾷ. Sch.

378. ἐρ. εὐάρμοστοι, σπουδαῖοι. (47.) κατ. ἀποκτεῖναι. μεν. προθυμούμενος. Sch.

380. ἔγχεϊ. quam hastam emissam (355, 368.) vel ex solo arripuit, vel ab adstantibus aliam accepit. frustra quaerunt grammatici. v. H.

381, 2. ἠέρι. ἀορασίᾳ, σκοτίᾳ. Virg. Aen. 1, 411.: *at Venus obscuro gradientis aëre sepsit, Et multo nebulae circum dea fudit amictu.*) κάδδ' εἶσεν. (h. e. καθεῖσε δέ. ita Sch., idque magis Homericum quam vulgatum κάδδ' εἶσ' ἐν videtur Bentlejo atque Heyneo. sane Odyss. θ', 472. hoc legitur: εἷσε δ' ἄρ αὐτὸν Μέσσφ δαιτυμόνων, nec nobis arridet scriptura κακόφωνος καδδ' εἶσ' ἐν. ceterum nihil obstat, quominus verbum καθιέναι construatur cum ἐν praepositione pariter atque alias cum εἰς, πρὸς, ὑπὸ, εἴσω.) κηώεντι. τεθυμιασμένῳ. (Ap.: κηώδει [ζ, 483.] εὐώδει· ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα. ibi Villois.: „deducit κηώδης ex καίω et ὄζω.“ eadem vero ratio est τοῦ κηώεις.) Sch. multum vett. utebantur bonis odoribus, cum in templis, tum domi ad suffienda tecta et armaria. v. ζ, 288. ω', 191, Odyss. ο', 99. *Ex W.* cf. Feith. p. 54.

383. καλέουσ'. ἀντὶ τοῦ καλέσουσα, ἄξουσα. (cf. β', 366, δ', 29, Matth. §. 178, 2. etc.) ἴε. παρεγένετο, ἐπορεύετο. κίχ. ἐκατέλαβεν, εὗρε. Sch.

384. Τρωαὶ ἅλις, non Τρωῶν sive Τρωάδων, ut αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται β', 90., ἅλις ἄρουραι ξ', 122. etc.

385. Helenam, quae cogitabunda sedet in turri, clam superveniens Venus velo prehenso concutit et se sequi jubet ad Paridem. quod factum illius mirum est quam inepte grammatici vett. aliique interpretati sint, dum non vident, ipsius nunc Veneris rem agi, nec ferendum fuisse tanto numini, ut, cujus ope judicium vicisset, is praemio ab se proposito spoliaretur. quod autem vix recuperatae conjugis pulcherrimae desiderio praeter solitum flagrans Paris, postquam iram ejus placavit, praesente atque incitante amoris dea, ne a concubitu quidem temperat, valde inhumanus fuerit, qui in eo vel hominem maritumque adolescentem, vel ipsam Venerem, cujus ea est provincia, reprehendat.

γρηῒ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενέϊ προσέειπεν
εἰροκόμῳ, ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ
ἤσκειν εἴρια καλὰ, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
τῇ μιν ἐεισαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη·
„Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἶκόνδε νέεσθαι,
κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσιν
κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἵμασιν, οὐδέ κε φαίης
ἀνδρὶ μαχησάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
ἔρχεσθ', ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν."
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·

perite de h. l. comes de Caylus (*Tableaux tirés de l' Iliade* etc. à Paris, 1757. p. 29.): „Homere nous peint avec sa justesse et sa précision ordinaire Hélene, Vénus et Paris. La Peinture ne peut rendre la finesse des discours convenables aux caracteres qu'il leur fait tenir, mais elle peut représenter Hélene et Paris assis à côté l'un de l'autre; indiquer que Vénus fait prendre cette place à la femme de Ménelas; mettre tous les desirs possibles dans les yeux de Paris, et l'indignation dans ceux qui les font naître; remplir la chambre de vases fumans et répandant des parfums; et surtout ne pas oublier que la chambre, où la scène se passe, communique encore à une autre dont la porte ouverte permet de voir un lit nécessaire au raccommodement. Homere se contente de l'indiquer avec la plus grande modestie, et la composition traitée, comme je viens de le dire, suit exactement son idée." — Sch.: *νεκτ. θείου.* (*νεκτάρεον* dixit quod alias *ἀμβρόσιον*. v. α', 529. ξ', 178, φ', 507. redditur per *ἡδὺ*, *καλὸν*, *εὐώδες*, etiam ap. Suidam. *Ex H*, *K*, Th. p. 217. σ', 25. de Achille, qui Patrocli mortem luget: *νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.* quae sunt loca duo, in quibus vox *νεκτάρεος* legitur ap. Hom.) *ἑανοῦ.* (media brevi, quae longa est in adjectivo *ἑανός*: v. ε', 734. etc.) *λεπτοῦ ἱματίου.* (E: *ἑανὸς ἰδικῶς ὁ κατὰ συνδυασμὸν ἑανὸς πέπλος*: quo modo *ξυστὸν* pro *ξεστὸν δόρυ*, *ἠμέρα* p. *ἡμέρα ἠὼς*, *ἤγουν ἡ πραεῖα*, *διπλόη* p. *διπλῆ χλαῖνα* aliaque multa vocabula dici ait.) *ἐτίν.* *ἔσεισε.*

386. *μίν.* *ἑαυτήν.* sic etiam 389.

387, 8. *εἰρ.* *ἐρίων ἐπιμελουμένη*, *ἐριουργῷ. εἴρια γὰρ τὰ ἔρια.* *ἤσκειν.* (p. *ἤσκεεν*, ut *ἠνώγειν* ζ', 170., Odyss. ε', 112., *ἑστήκειν* ψ', 691 etc. v. Th. p. 295.) *εἰργάζετο.* (vocab. artis, ut H annotavit, collatis δ', 110, κ', 438, ξ', 179, Odyss. γ', 438, ψ', 198. — *μίν*, anum illam.) Sch.

391. *κεῖνος* velut *δεικτικῶς* dictum est, ut Aristoph. Av. 36.: *αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν*, *illam urbem*, h. e. celebrem illam urbem, ubi v. ann. *ὅγε* additum perspicuitatis causa, nec sine emphasi, ut 409, α', 65, β', 3, τ', 344 etc. Plautus Amph. 1, 1, 305.: *quod ille faciat Jupiter*; et de absentibus ibidem prol. 120.: *nam meus pater intus nunc est* eccum *Jupiter*, Stich. 4, 1, 30.: *apud nos* eccillam *festinat cum sorore uxor tua* etc. — *δινωτοῖς δὲ λέγει τοῖς τορνωτοῖς. δῖνος γὰρ ὁ τόρνος, ἐξ οὗ μεταφορικῶς καὶ οὐρανοῦ δῖνος* (*αἰθέριος δῖνος*) *παρὰ τῷ Κωμικῷ* (Nub. 374.). E. sic Odyss. τ', 56. dixit *κλισίην δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ*, et infra 448. *τρητὰ λέχεα* eodem sensu. est enim *δῖνος* Homero *τόρνος*, instrumentum, quo tornatur. recte Hesych. (et Ap. v. *δεινωτοῖς*): *δινωτοῖς*, *στρογγύλοις*: minus bene Etym.: *δίν.*, *τορνευτοῖς*, caelatis. *E K. et H.*, quem v. etiam in *Antiquar. Aufsätze* 2. p. 142. et Schn. v. *τορεύω*. Sch.: *διν. ἤτοι πεποικιλμένοις*, *ἢ κατὰ συστροφὴν τετοριευμένοις*, ubi scribendum est *τετορνωμένοις*.

392. *στίλβων.* *λάμπων.* Sch. *nitens.* similiter Odyss. ζ', 237.: *κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων.* proprie *στίλβειν ἐλαίῳ* dixit σ', 596. cf. K et ab eo citatum Mitscherl. ad hymn. in Cer. p. 186. *οὐδὲ — καθίζειν.* E: *κωμῳδεῖ — τὸν τρυφερὸν Ἀλέξανδρον*, *ὃς οὐ λυπεῖται*, *ὡς ἡττώμενος —*. *τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ῥηθήσονταί που Πριαμίδαι* (praeter Mestorem, Troïlum atque Hectorem: v. ω', 261.) *ψεῦσταί τ'*, *ὀρχησταί τε*, *χοροιτυπίαισιν ἄριστοι.* —

395. *τῇ — ὄρινεν.* animum ejus commovit *ira*. Sch.: *διετάραξε.* sed nauci non est, quod addit: *τουτέστιν*, *εἰς ἔρωτα αὐτὴν ἤγαγε.* sic et alii erarunt.

καί ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν,
στήθεά θ' ἱμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
ἦ πή με προτέρω πολίων εὐναιομενάων
ἄξεις ἢ Φρυγίης ἢ Μῃονίης ἐρατεινῆς,
εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
οὕνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;
ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου,
μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον,
ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε,
εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην.
κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι (νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη)

396. jam exuit anum dea, quo agnitam se lubentius Helena sequatur. Virg. 1, 406.: *dixit, et avertens rosea cervice refulsit, Ambrosiaeque comae divinum vertice odorem Spiravere, pedes vestis defluxit ad imos, Et vera incessu patuit dea.* comparavit et h. l. doctissimus Eichhoff., et Odyss. ν', 287 seqq., et hymn. in Cer. 275 seqq., K autem hymn. in Ven. 181. et Hesiod. Scut. Herc. 7. — ἐνόησε. sensit, agnovit.

397. ἱμ. ἐπιθυμητὸν, ἐράσμιον. (imo ἐπιθυμητὰ, ἐράσμια. permisceri solent α et ον in libris: v. Aeschyl. Pers. 12. etc.) μαρμ. λάμποντα. Sch.

398. θάμ. *obstupuit.* — ἔπος — ὀν. cf. α', 361.

399. ψεκτικὸν ἀπατητικῆς γυναικὸς τὸ δαιμονίη (α', 561.) — ἠπ.; H.: ταῦτα. διὰ ταῦτα, κατὰ ταῦτα, (? cf. Aeschyl. Ag. 1206 etc.) pro οὕτως. Sch.: λιλ. ἐπιθυμεῖς. ἠπ. (39.) ἀπατᾶν.

400. novum raptum timet, quo etiam in ulteriorem aliquam urbem Phrygiae vel Lydiae abducenda sit, Venere auctore. — προτ. πολ., *ulterius urbium*, ut *ubi terrarum* etc. Matth. §. 318.

401, 2. Μῃον. Λυδίας. (β', 866.) — Sch. μερ. α', 250.

403. οὕνεκα δή, *quia scilicet.* ironia.

404. στυγ. μισητήν. Sch. sic etiam 180. se ipsa contemnit, dum in memoriam redit pristinae fortunae suae.

406. θεῶν δ' ἀ. κ. ita W. libri omnes Homerici: θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, ut α', 515., quem versum explicans, ni fallor, Hesych.: ἀπόειπε, ἀπόφησον, ἀπάρνησον. itaque hoc retinuit H. at Schol. A: Ἀρίσταρχος ἀπόεικε διὰ τοῦ κ ἀντὶ τοῦ ἀπόειπε, καὶ χωρὶς τοῦ σ κελεύθου. θαυμάσειε δ' ἄν τις, ἡ ἑτέρα διὰ τοῦ π πόθεν παρέδυ· οὔτε γὰρ ἐν τοῖς Ἀρισταρχείοις οὔτε ἐν ἑτέρῳ τῶν γοῦν μετρίων ἐμφερομένων πέφυκε, καὶ οὐ μόνον ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασιν ἁπαξάπαντες οὕτως ἐκτίθενται. προσθήσειν μοι δοκῶ καὶ τὴν Ἀριστάρχου λέξιν (h. e. γλῶσσαν) οὕτως ἔχουσαν· „τῆς δὲ εἰς τὰς θεὰς ὁδοῦ εἶκε καὶ παραχώρει, μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς." vides, quanta sit hujus scripturae auctoritas. quae scriptura fortasse casu mutata fuit, cum κ et π litterae interdum confundantur in codd., quemadmodum πεμπάζεται p. κομπάζεται scribendum esse videtur ap. Aeschylum Sept. 467., et πανυστάτοις p. κἂν ὑστάτοις ap. Eurip. Ione, 1015. Sch.: θ. δ' ἀπόειπε κελεύθους. ἀπάρνησαι δὲ καὶ ἐπιλάθου δι' αὐτὸν τὴν διαγωγὴν τῶν θεῶν (deorum vitam seu rationem vivendi).

407. Ὄλ. εἰς τὸν Ὄλυμπον. Ex Sch.

408. ὀΐζυε. κακοπάθει, ταλαιπώρει. (*quäle dich um ihn.*) Sch.

409. ἢ ὅγε in altero membro inter elegantias numeratur a viris doctis: v. Cl. h. l., Ernest. ad Callim. h. in Dian. 150., Bentl. ad Horat. Od. 1, 9, 16. *Ex H.* comparavit Cl. Odyss. β', 326, Hesiod. Opp. 246., ubi v. Robinson., et 322., Virg. 5, 456, Horat. l. c., Senec. Herc. fur. 1248.

410. νεμ. — εἴη. μέμψεως γάρ μοι τοῦτο ἄξιον γενήσεται. Sch. E.: τὸ δὲ ἐκεῖσε οὐκ εἶμι κείνου πορσ. (fut.) λέχος, ἐν τοιούτῳ δηλαδὴ καιρῷ, σεμνῶς εἴρηται. δῆλον γὰρ ὅτι πορσύνειν λέχος τὸ συγκοιτάξεσθαι, πρός τινα ῥηθὲν ὁμοιότητα τοῦ ἐμὸν λέχος

κείνου πορσυνέουσα λέχος. Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ."
Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη·
μή μ' ἔρεθε, σχετλίη, μὴ χωσαμένη σε μεθείω,
τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα,
μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ,
Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι!"
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
βῆ δὲ, κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ,
σιγῇ· πάσας δὲ Τρῳὰς λάθεν· ἦρχε δὲ δαίμων.
Αἱ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο,
ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
ἡ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε δῖα γυναικῶν.
τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·
ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
ὄσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ·
„Ἤλυθες ἐκ πολέμου; ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,
ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερον πόσις ἦεν!

ἀντιόωσαν. (α', 31. v. Buttm. *Lexil.* I. p. 11. Odyss. γ', 403.: *τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.* cf. Odyss. η', 347. et H, qui adscripsit illud Catulli 64, 163.: *purpureave tuum consternens veste cubile*, quod tamen ibi servarum inter opera refertur, connubioque opponitur, quemadmodum Ceres in anum transformata h. in Cer. 143.: *καί κε λέχος στορέσαιμι μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων.*) *γράφεται δὲ καὶ πορσανέουσα λ. ὡς ἀπὸ τοῦ πορσαίνω ῥήματος.* (sic plures codd., in quibus Ven., eamque scripturam praetulere Bentl., Ruhnken. ad h. in Cer. 156. et ipse H., utiturque illo verbo, alios ne dicam, Pindarus Ol. 6, 54. et Isthm. 6, 11.; Hom. non item.) *ποιητικὰ δὲ καὶ ἄμφω, καὶ δηλοῦσι τὸ παρέχειν καὶ εὐτρεπίζειν, ὡς ἀπὸ τοῦ πόρω πόρσω.*

411, 12. *ὀπ. εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον. ἄχεα. λύπας. ἄκριτα. ἀδιαχώριστα, πολλά.* (β', 246, 796.) Sch.

414, 5. *ἔρεθε. παρόξυνε. σχετλ.* (*Elende.*) *σχετλιασμοῦ καὶ μίσους ἀξία. χωσ. ὀργισθεῖσα. μεθ. ἀμελήσω, καταλείψω. τώς. οὕτως. ἀπ. μισήσω. ἐκπ. ἐκπληκτικῶς, ἐξόχως.* Sch.

416. *μητ.* h. e. *μητίσωμαι.* Sch.: *βουλεύσομαι, μηχανήσομαι.* minatur Venus, se, denuo concitatis Graecorum et Trojanorum odiis, omnia flamma ferroque mixturam esse, in quo tumultu ipsa Helena male pereat.

417—419. *κακὸν οἶτον. κακὸν μόρον.* (Hesych.: *οἶτος. μόρος, θρῆνος, ὄλεθρος, φθορά.* v. H ad ι', 559 et Musgrav. ad illa Sophoclis Electra, 156.: *τὸν ἀνήνυτον Οἶτον ἔχουσα κακῶν.*) *ὀλ. ἀπόλῃ. κατασχ. κατακαλυψαμένη.* (141. Helenam velut *κατέχει ὁ ἑανός*, h. e. tota eo involvitur.) *ἀργ. λαμπρῷ, λευκῷ. φαεινῷ. στιλπνῷ.* Sch.

421. Paridis domum maximi artifices exstruxerant in arce Trojae. v. ζ, 242. et 316. seqq. — *ἵκοντο — τράποντο.* homoeoteleuton, sed fortuitum, ut opinor. cf. β', 484.

422, 3. *ἐπὶ ἔργα. ἐπὶ τὴν ἱστουργίαν. ὑψ. ὑψηλόν. κίε. ἐπορεύετο.* Sch.

424, 5. *φιλ. ἡ φιλόγελως, ἡ ἱλαρά.* — („Hesiodus de Venere Theog. 203.: *ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει ἠδὲ λέλογχε Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι, Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματά τ', ἐξαπάτας τε, Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.*" U. satis frequens epitheton Veneris: v. δ', 10, ε', 375, Odyss. θ', 365, h. in Ven. 17 etc.) *ἀντία. ἐξ ἐναντίας.* Sch.

427. *ὄσσε. ὀφθαλμοὺς, δυϊκῶς. πάλιν κλ. εἰς τοὐπίσω ἀποκλίνασα καὶ ἀποβλέψασα.* — *ἠν. ἐκακολόγησεν, ὕβρισεν.* (cf. 438.) Sch.

429. *πρότερον*, quod habet E, merito placuit Wasseo et Heyneo. vulgo: *πρότερος*, homoeoteleuto ingrato.

ἦ μὲν δὴ πρίν γ' εὔχε' Ἀρηϊφίλου Μενελάου
σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι·
ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλά σ' ἔγωγε
παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι
ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης."
Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
„μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε!
νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν ξὺν Ἀθήνῃ·
κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν.
ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε·
οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε φρένας ἔρος ἀμφεκάλυψεν,
οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
ἔπλεον ἁρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν,
νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ,
ὥς σεο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ."
Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοσδε κιών· ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις·
τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.

430. sequ. *εὔχεο. ἐκαυχῶ. σῇ τε βίῃ. τῇ σῇ δυνάμει.* Sch.

432. seqq. *ἐμφατικῶς* coram *imbelli* viso Paride repetit verba *Ἀρηΐφιλον Μενέλαον*, denuoque 434. nominat priorem maritum, quo altius animum raptoris subeant aculei invidiae atque *ζηλοτυπίας*. — Schol.: *ἐξαῦτις. ἐκ δευτέρου. ἀντ. ἐξ ἐναντίας. κέλομαι. κελεύω.*

436. *ἀφρ. ἀπροόπτως, ἀπείρως. δαμ. δαμασθῇς, ἀναιρεθῇς.* Sch.

438. *ἔνισπε.* (sic 2 vel 3 MSS., E ed. Rom., Ald. 2. etc.) *ἐπίπληττε, ὀνείδιζε.* (cf. 427., Schn. v. *ἐνίπτω* et de duplici accus. totius et partis δ', 22, Matth. §. 423. et grammaticos.) Sch.

439. invidiose Minervae ope, non Menelai virtute factum esse ait ut vinceretur.

440. *κεῖνον — ἐγώ.* intell. ex superioribus *νικήσω.* v. Aeschyl. Ag. 841, Soph. Antig. 413, 496. etc. Scholl. B et Lips.: *νικήσειν ὑπισχνεῖται τὸν Μενέλαον, οὐδὲ μετὰ τὴν ἧτταν τὴν ἀλαζονείαν ἀφείς.*

441. *φιλ. τρ. εἰς εὐφροσύνην τραπῶμεν.* Sch.

442. libri: *ὧδε ἔρως φρένας*, in qua scriptura et hiatus offendit, nec *ἔρως* est forma Homerica. nonnulli ap. E: *φρένας ἔρως*, h. e. *φ. ἔρος*, quod merito placuit Heyneo, qui *ἔρος* p. *ἔρως* in ipso ordine posuit ξ', 294. secundum scholia brevia, E et Turnebum. ibidem 315.: *οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν.* — Sch.: *ἀμφ. περιέλαβε, κατέσχεν.* sic describi solent vehementes affectus. ξ', 294.: *ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψε.* ρ', 591.: *ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.* „sic et *ἀμφιχεῖσθαι, περιχεῖσθαι*, et de gaudio *διαχεῖσθαι.*" H. est hic effectus cordi et capiti concitate suffusi sanguinis, quod usu venire solet perturbatis; quemadmodum dicit *μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι Πίμπλαντ'* α', 103. cf. K.

445. *Κρανάῃ.* (ita scribendum est. perperam libri: *Κραναῇ* et mox *Κραναοῦ.* v. β', 704.) *παροξυτόνως, ἵνα κύριον ὄνομα γένηται. δοκεῖ δὲ ἡ νῆσος τῆς Ἀττικῆς εἶναι· ὅθεν καὶ οὕτως πρότερον ἐκαλεῖτο ἀπὸ Κρανάου, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, νῦν (δὲ) ἀπὸ τοιαύτης μίξεως Ἑλένη καλεῖται.* Sch. de hac insula v. Strab. 9. p. 612. A, B., Steph. Byz. h. v., Eurip. Hel. 1568. etc. alii insulam Cranaën, sitam ante Gytheum, navale Lacedaemoniorum, intellexerunt. Paus. 3, 22. princ.: *ἡ νῆσος ἡ Κρανάη πρόκειται Γυθείου* etc. rursus alii non recto cursu Trojam contendisse Paridem tradiderunt, sed Cretam praetervectum ad Phoenicen vel Aegyptum appulisse, quemadmodum poëtae antiquam famam pro consilio suo variare atque ornare solent. cf. H. totum hunc locum cf. cum ξ', 312 seqq., ubi non minus prurit ipse *pater hominumque deûmque.*

448. *τρητ.* v. ann. ad 391. et cf. ω',

ita praemiis deae fruentem adversarium frustra quaerit Menelaus, Agamemnon publice repetit pactum pretium victoriae.

Ἀτρείδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα θηρὶ ἐοικὼς,
εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα·
ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ' Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι!
νίκη μὲν δὴ φαίνετ' Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,
* ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται."
Ὣς ἔφατ' Ἀτρείδης· ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

720, Odyss. α', 440, γ', 399 etc. Sch.: τετρυπημένοις πρὸς τὴν τῶν σχοινίων δέσιν. „τρέω, τερέω, τιτραίνω, cum proprie sit perforo, dubitatum est de sensu hujus vocabuli. a plerisque refertur ad foramina, per quae lora, ἱμάντες, trajiciuntur ad continendas stragulas vestes. sed τερεῖν omnino est tornare, sculpere, fabricari, itaque τρητὸν λέχος nihil aliud significat quam δινωτὸν λέχος 391" etc. *Ex H.*

450. ἐσαθρ. semel dixit. — θεοειδέα extremo versu, ut *Πολυδεύκεα* 237.

451. κλειτῶν. ἐνδόξων. Schol. vox, quales δῖος, θεῖος etc. v. ann. α', 4.

453, 4. οὐ γὰρ ἂν διὰ φιλίαν αὐτὸν ἔκρυπτον. ἶσον — μελ. πάντες γὰρ (male libri: καί.) αὐτὸν ἐμίσουν ὡς τὴν θανατηφόρον μοῖραν. (similiter, annotante H, ι', 312.: ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν.) Sch.

456. notat Strabo 14. p. 977 B., dictum esse metri gratia Δάρδανοι pro Δαρδάνιοι, quod legitur 819. diversa horum et Trojanorum regna fuerunt (β', 816, 819.), dudumque Dardania erat condita, cum Ilium et Trojanorum regnum ortum habuit in ejus finibus. v. ann. ad Apollod. 3, 12. *Ex H.* similiter ο', 425.: Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ et Δάρδανος ἀνὴρ β', 701., ap. Latinos autem *Romula gens, heroas sensus* etc.

457. φαίνετ' et φαίνετο sive ἐφαίνετο intelligi potest, et φαίνεται, *apparebat modo*, vel *apparet*, *manifesta est*, ut fere docti interpretantur, cum elisio τοῦ αι minime sit inusitata.

458 — 460. loquitur quasi re non controversa. at enim haec fuit ἀντινομίας δίκη, ut ait E p. 434. extrema, nec pugna exitum habuit Paride non caeso, quae conditio primaria erat 101, 281.; quo pertinet etiam τὸ νικῆσαι 309. recte igitur hic, Graecorum exercitu acclamante, mussant Trojani; et infra Hector η', 69.: ὅρκια μὲν, inquit, Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν. cf. inprimis 280 — 287.

461. ἐπὶ δ' ᾔνεον. ἐπῄνουν, καὶ συγκατετίθεντο τῇ γνώμῃ αὐτοῦ. Sch.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Δ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Δ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ἔδοξε τοῖς θεοῖς τὴν Ἴλιον ἁλῶναι. διὸ Ἀθηνᾶ μὲν Μενέλαον τοξευθῆναι ὑπὸ Πανδάρου παρεσκεύασε. καὶ οὕτω συγχυθέντων τῶν ὅρκων Μαχάων μὲν ἰᾶται Μενέλαον, Ἀγαμέμνων δὲ ἀπελθὼν τὴν στρατιὰν παρορμᾷ εἰς τὸν πόλεμον. συμβολῆς δὲ γενομένης πολλοὶ ἑκατέρωθεν ἀναιροῦνται.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Δ.

ΟΡΚΙΩΝ ΣΥΓΧΥΣΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΠΩΛΗΣΙΣ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Cum ex foedere Helena reddenda Graecis infestaeque acies dirimendae essent, superato Paride, Juno in concilio deorum, aegre ferens, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Ilii excidium.

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη

Annotationes ad Iliadis librum quartum. Versus 1. θεῖόν τι πρᾶγμα τὴν βουλὴν καὶ τὴν δημηγορίαν ὑποδεῖξαι θέλων ὁ π. οὐ μόνον ἀνθρώπους βουλευομένους καὶ δημηγοροῦντας ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ θεοὺς πολλαχοῦ πολιτικώτερον, ὡς καὶ ἐνταῦθα, καί πως μῖγμά τι βασιλείας καὶ δημοκρατίας ἡ ἐν θεοῖς ἀρχὴ φαίνεται, ὡς παρὰ Ἕλλησι· τὸ μὲν γὰρ ἡμεῖς δὲ φραζώμεθα (14.) καὶ τὸ παρὰ Διῒ καθήμενοι ἠγορόωντο δημοκρατίας ἔργα, τὸ δὲ αὐτὸν τὸν Δία ποιεῖν ἃ βούλεται ἀπάνευθεν ἄλλων (α', 549.), τοῦτο οὐκέτι δημοκρατίας ἐστί. καὶ ἑτέρως δὲ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀνθρωποπαθεῖς οἱ τῆς ποιήσεως θεοί, πλάττει καὶ αὐτοὺς οὐδέν τι τῶν μεγάλων πράττοντας δίχα τοῦ βουλεύσασθαι, ποτὲ μὲν ἐν ἀδείᾳ, (imo: ἐν ἀλείᾳ, *inter circumeundum ambulandumque* in coelo vel terra, ut solent dii: v. α', 156 seqq., ε', 29 seqq. etc., de confusis autem δ et λ, sive Δ et Λ, litteris ann. ad γ', 316.) κατ' ἔθος καὶ τοῦτο παλαιόν τε καὶ σοφὸν etc. E.

2. χρ. ἐν δ. Διὸς χαλκοβατὲς δῶ dixit α', 426., quae non sunt pugnantia, sed δάπεδον, *solum*, intelligemus domum Jovis per synecdochen, quae domus auro exornata recte vocatur *aurea;* contra χαλκοβατὲς δῶ significat χάλκεον οὐδὸν, ut ait Odyss. η', 83. cf. ann. ad α', 426. Sch.: ἐν τῷ κεχρυσωμένῳ καὶ καλῷ τόπῳ. — idem: μετὰ δέ σφισιν. ἐν αὐτοῖς δέ. — Ἥβη. Ἥρας θυγάτηρ, Ἡρακλέους δὲ γυνή. (Odyss. λ', 601 seqq. etc.) ἐζήτηται, δι' ἣν αἰτίαν ὁ Γανυμήδης, οἰνοχόος ὢν Διὸς, οὐ πᾶσιν ὑπηρετεῖ. ἔνιοι μὲν οὖν φασιν, ὅτι Διὸς μόνου ἦν διάκονος, καὶ οὐκ ἐξῆν αὐτῷ πᾶσιν οἰνοχοεῖν, ἡ δὲ Ἥβη εὐλόγως, ὅτι κοινὴ πάντων ἐστίν· ἄλλοι δὲ, ὅτι, σκέψεως περὶ τῆς Ἰλίου πορθήσεως γιγνομένης, εὐοικονομήτως ἄπεστι τοῦ συνεδρίου, ἵνα μηδὲν ἐναντίον γένηται διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν χάριν, ἢ μόνος δόξῃ τι οἰκτίζεσθαι etc. sane Hom. ipse υ', 231.: Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, Ἶλός τ', Ἀσσάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης, Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων· Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη: qui locus facile conciliari potest cum altero illo, in quo Ganymedis mentionem facit Hom., ε', 265.: τῆς γάρ τοι γενεῆς (ἵππων), ἧς Τρωΐ περ εὐρυόπα Ζεὺς Δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος. Apollod. tamen de Ganymede 3, 12, 12.: τοῦτον μὲν οὖν διὰ κάλλος ἀναρπάσας Ζεὺς δι' ἀετοῦ θεῶν οἰνοχόον ἐν οὐρανῷ κατέστησεν: et similiter Lucianus dial. deorum coel. 4. quo munere hic tantum Hebe fungitur ap. Hom.; alias (ε', 722, 905.) alia praestat ministeria. hanc

νέκταρ ἐῳνοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσιν
δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην,
κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων·
„Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη.
ἀλλ ἤτοι ταὶ, νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη

deam nomine Ganymedae, h. e. laetae sive ejus, quae dat laetitiam, a *γάνος* et *μήδεσθαι*, venerabantur Phliasii, ut auctor est Paus. 2, 13. cf. K et H.

3. *ἐῳν. ἀντὶ τοῦ ἐνέχει* (ab *ἐγχεῖν*), *ἐκίρνα. ἔστι δὲ ὁ τρόπος κατάχρησις· κυρίως γὰρ τὸ οἰνοχοεῖν ἐπὶ οἴνου λεχθῆναί ἐστι.* Sch. — *φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ παρθένων ἔργον εἶναι τὸ οἰνοχοεῖν, καὶ ἀνδρῶν δὲ νέων, ὧν καὶ τὸ ὑπηρετεῖν· ὅθεν καὶ παῖδες οἱ δοῦλοι καὶ παιδίσκαι διὰ τὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑπηρετητικόν.* E.

4. *δειδ.* (ion. p. *δεδέχατο, ἐδεδέχντο, δεδεγμένοι ἦσαν.*) *ἐδεξιοῦντο.* Sch. h. e. alter alteri poculum plenum praebebat. Athen. 1. pag. 13. extr.: *ἐδεξιοῦντο, προπίνοντες ἑαυτοῖς ταῖς δεξιαῖς.* idem 5, 4.: *προέπινον δ' ἀλλήλοις* (veteres dicit) *οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς (τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν ἐστιν), ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκύφον· πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας δείδεκτ' Ἀχιλῆα.* (*ι'*, 224.) et 11, 14.: *κυρίως ἐστὶ τοῦτο (τὸ προπίνειν) τὸ ἑτέρῳ πρὸ ἑαυτῷ δοῦναι πιεῖν· — πλησάμενος — Ἀχιλῆα. πληροῦντες γὰρ προέπινον ἀλλήλοις μετὰ προσαγορεύσεως.* serior videtur mos praelibandi, quem ille exemplo Alexandri M. illustrans eodem loco: *αἰτήσας ποτὲ*, inquit, *ποτήριον δίχουν καὶ πιὼν προέπιε τῷ Πρωτέᾳ.* cf. Virg. Aen. 1, 737, Juv. 5, 127., Feith. 306. seqq. etc.

6. *κερτ. α'*, 539. E: — *παραβλήδην.* — *τὸ ἐκ παραβολῆς καὶ συγκριτικῶς.* Sch. inter alia: *παρ. παραβολάδην, παραβεβλημένως.* — *ἐξ ἀντιβολῆς. per comparationem.* Porphyr. Quaest. Hom. 16.: *οὐκ ἔστιν ἁπλῶς παραβολὴ καὶ ἀντεξέτασις, ἀλλ' οὕτως ἐρεθιστικὴ καὶ κερτόμος, ὡς προεῖπον. δύο μὲν Μενελάῳ, μία δ' Ἀλεξάνδρῳ· καὶ ἡ μὲν Ἥρη ὡς Ἀργεία τῷ Μενελάῳ ἐπαρκεῖν ὀφείλουσα, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ὡς Ἀλαλκομενηΐς· ἡ δὲ Ἀφροδίτη φιλομειδὴς καὶ οὐκ ἀπ' Ἰλίου· καὶ ὅμως αἱ μὲν νόσφι τοῦ Μενελάου κάθησθε, ἡ δὲ ἀεὶ παρμέμβλωκε· καὶ αἱ μὲν θεωραὶ εἰς τέρψιν τῶν ἀγώνων, ἡ δὲ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει συμπαραμένουσα, καὶ νῦν ἐξεσάωσεν.* profecit hinc E, quem secuta, ut solet, Dacieria, haec ita vertit: „tout d'un coup le fils de Saturne voulant piquer Junon, lui dit avec une raillerie amere, et en faisant une comparaison odieuse et pleine de mépris“ etc. etiam Voss. recte, quod ad sensum attinet: *und redete solche Vergleichung.* cf. Hesych. h. v., item Ap. cum ann. Villoisoni. perperam Sch. in seqq.: *ἀπατητικῶς.* (Ap.: *ἐξαπατητικῶς, παραλογιστικῶς. παραβάλλειν γὰρ τὸ ἀπατᾶν ἔλεγον.* — Hessus: *dolos captans.*) *ἢ παραβαλὼν τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου, πρὶν ἐκείνην ἀποσιωπῆσαι* etc., quae miror cuiquam placuisse, nedum viris eruditissimis. ceterum vox *παρ.* est *τῶν ἅπαξ εἰρημένων*, ut Ap. ann.

7, 8. *ἀρ. βοηθοί.* — (*θεάων*, a *θεά.* vocabulo *θέαιναι* nonnisi in allocutione deorum utitur Hom. *θ'*, 5, 20, *τ'*, 101, Odyss. *θ'*, 341. et scriptor hymni Hom. in Apoll. 311; Attici abstinent; quorum Eurip. Iph. A. 517. de Paride: *ὅθι σὲ κρίσις ἔμενεν θεᾶν* etc.) *Ἥρη τ' Ἀργ. ἡ ἐν Ἄργει τῆς Πελοποννήσου πόλει τιμωμένη.* (celeberrimum ibi fuit Junonis templum, *τὸ Ἡραῖον.* Soph. El. 10.: *ὅδε Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός.* cf. Paus. 2, 17. et infra 51, 52. *E K. Ἀργεία θεὸς* Juno audit ap. Aeschylum Suppl. 273. v. etiam ann. ad 2, 559.) — Sch. *Ἀλ.* dicta ab Alalcomenis, Boeotiae vico, ut Juno ab Argis. v. H et, quos citavit, Strab. 9. p. 634 A, Paus. 9, 33. p. 777. vocatur hic locus etiam *Ἀλαλκομένιον* ap. Strab. et Steph. Byz., fortasse a templo ibi Palladis. Sch.: — *ἡ ἐν Ἀλαλκομεναῖς, πόλει τῆς Βοιωτίας, τιμωμένη, ἔνθα καὶ Ἀλαλκομένειον Ἀθηνᾶς ἱερόν.* cf. Cellar. 1. p. 1141, Mannert. 8. p. 211.

9. *νόσφι. χωρίς.* Sch. *εἰσ. τέρπ. spectando oblectantur.* Matth. §. 551.

αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει,
καὶ νῦν ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι.
ἀλλ' ἤτοι νίκη μὲν ἀρηϊφίλου Μενελάου·
ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
ἤ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
ὄρσομεν, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
εἰ δ' αὔτως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
ἤτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
αὖτις δ' Ἀργείην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο."
Ὣς ἔφαθ', αἳ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
σκυζομένη Διῒ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει·
*Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·

11. παρμ. p. παραμεμόληκεν, accessit, *accedere solet*, *adest*, *praesto est*, a παραμολεῖν. v. Matth. §. 183, 6, Schn. h. v. etc. Sch.: παραμένει, πάρεστιν. — αὐτοῦ, ut Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι φ', 539. ibidem 250.: Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. frustra Barn.: αὐτῷ. v. H.

12. οϊόμ. ὑπολαμβάνοντα, προσδοκοῦντα. Sch.

15. φύλοπιν. μάχην τὴν κατὰ πλῆθος. Sch. et ad ζ', 1.: φύλοπις. ἡ μάχη, ἀπὸ τοῦ κατὰ φῦλα μάχεσθαι συνερχομένους. Ap.: φύλοπις. ἡ μάχη, ἀντὶ (recte Villois.: ἀπὸ) τοῦ κατὰ φυλὰς εἰς πρόσοψιν ἀλλήλων ἰέναι. derivanda vox est a φῦλον et ὄπις, *visus*, *conspectus*, proprieque dicitur, cum populi in conspectum alter alterius veniunt, quod fere fit in bello. recte igitur hic et Odyss. ω', 475. additum est πόλεμόν τε κακὸν, alibi πολέμου vel μάχη: v. inferius 82, ν', 635, 789, σ', 242. τ', 157.: ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες Ἀνδρῶν etc.

16. ὄρσομεν. διεγείρωμεν, (καὶ) ἐμβαλοῦμεν. μετ' ἀ. ἐν ἀμφοτέροις, Τρωσὶ καὶ Ἕλλησιν. Sch.

17. αὔτως. h. e. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς ἐμοί. libri αὔτως. v. ann. ad α', 133.

18. μὲν vi caesurae producitur, neque opus est Payniano Ϝοικέοιτο. cf. 27. etc. quodsi tamen codex aliquis offerret hanc scripturam ἤτοι μ. πόλις οἰκ. Π. ἄ., eam probarem propter numeros et planos, et variatos, cum nunc quidem 10 deinceps versus eodem modo decurrant:

ἀλλ' ἤτοι ταὶ νόσφι —
τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε —
αἰεὶ παρμέμβλωκε etc.

saepe autem trajectas esse voces in codd., nemo paulo humanior ignorat; id quod tum maxime fieri solet, cum vulgarem ordinem verborum sectantur librarii. atqui orator vel ita dixisset, ut hodie hic locus legitur, vel sic: ἤτοι μὲν πόλις Πριάμοιο ἄνακτος οἰκέοιτο, conjunctis verbis πόλις Πρ. ἄν. ceterum οἰκ. τρισυλλάβως pronuntiandum est.

20. ἐπ. μεμυκόσι τοῖς χείλεσιν ἐπεστέναξαν· ὃ πάσχουσιν οἱ ὀργιζόμενοι καὶ μηδὲν ποιεῖν δυνάμενοι. Sch. „inter Ionica relatum a Gregorio de Diall. p. 265.: καὶ τὸ ἐστέναξεν ἔμυξε." H. cf. Schn. v. μύζω.

21. πλησίαι. superscriptum ον in Eton., haud male. asyndeton epexegeticum. E: σύντομα ὁμοιοτέλευτα ἐν τῷ πλησ. — μεδ., ἀντὶ τοῦ πλησίαι καθεζέσθην, κακὰ δὲ τοῖς Τρωσὶν ἐβουλευέσθην. cf. β', 484, infra 90, 91. etc.

22. ἀκ. ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα. ἤγουν ἥσυχος ἦν. — Sch. v. ann. ad α', 34., cui annotationi adscribendus est hic locus, uti et libro Buttmanniano.

23. σκυζ. ὀργιζομένη. Sch. Ap.: σκύζεσθαι. χολοῦσθαι, ἢ σκυθρωπάζειν. Hesych.: σκύζουσιν. ἡσυχῇ ὑπο φθέγγονται, ὥσπερ κύνες.

24. ita W secundum Athenag. Deprecat. pro Christ. 17. (21.) Ἥρῃ etiam Vrat. A a m. 2. θ', 461., ubi haec iterum leguntur. ceteri libri utrobique ostendunt Ἥρη, vereorque ne in verbo στῆθος lapsi sint librarii, scribendumque sit στήθεος vel στήθευς: nam usus iste dativi pro genitivo rarissimus est ap. Hom. sic Odyss. ο', 533. γένος dedit corrector codicis Harlejani, cum ceteri libri habeant γένευς, quod merito tuetur Th. p. 258.; nec insolitum est, ευ, α et ο litteras permisceri. — Sch.:

„Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας;
πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον ἠδ' ἀτέλεστον,
ἱδρῶ θ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ; καμέτην δέ μοι ἵπποι
λαὸν ἀγειρούσῃ, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
ἔρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι."
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„δαιμονίη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον;
εἰ δὲ σύγ', εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ,
ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας,
ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις, μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι
τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασι,
μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι.

οὐκ ἔχ. οὐκ ἐχώρησε διὰ τὸ μέγεθος. Sch. *ἔχ.* a *χάζω*, *capio.*

25. *α'*, 552.

26. *ἅλιον.* μάταιον, ἄπρακτον. Sch. cf. 158 etc. Ap.: ἅλιος ποτὲ μὲν μάταιος, ποτὲ δὲ θαλάσσιος (α', 538 etc.). καὶ κύριον ὄνομα. (ε', 678.)

27. *ἱδρῶ.* τὸ τέλειον ἱδρῶτα. (Matth. §. 73, 2. ann.) *μόγῳ.* ταλαιπωρίᾳ, καμάτῳ. *καμ.* ἐκοπίασαν, δυϊκῶς. (Cantabr.: ἵππω. sed v. Matth. §. 300.) Sch.

28. *λαόν.* populum, h. e. exercitum, Graecorum.

29. *ἀτὰρ — ἄλλοι.* οὐ μὴν συναινοῦμέν σοι οἱ λοιποὶ θεοί. ὅ ἐστιν, οὐκ ἐπαινοῦμέν σε τοῦτο ποιοῦντα. Sch. σ', 312.: Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι. *Ex H.*

30 — 32. *α'*, 517. *δαιμ.* ibid. 561. *ὅτ'.* ib. 244. Sch.: *ἀσπ.* ἀδιαλείπτως. Etym.: ἀσπερχές. τὸ ἄγαν ἐσπευσμένον. σπέρχειν, σπεύδειν. ridet *α* intensivum Buttm. *Lexil.* I. p. 167.; sed aliter sentiunt viri quidam haud minus docti, inprimis Valck. ad Theocr. Adoniaz. certe, nisi id sumatur, non intelligo, quomodo explicemus τὸ ἀσπερχές.

33. *ἐξ.* α', 129.

34. *τείχεα μακρὰ*, *muri longi*, Trojae, urbis maximae, quam *εὐρυάγυιαν* vocare solet. nota sunt τὰ μακρὰ τείχη πρὸς τὸν Πειραιᾶ, τεσσαράκοντα σταδίων, Thuc. 2, 13. p. 182. edit. Haack.

35. *ὠμὸν βεβρώθοις*, *crudum devorasses.* significatur ira furens, qualis fuit Tydei, cum Melanippi cerebrum manducavit (Apollod. 3, 6, 8.), ut episcopi Ruggerii Ugolinum manducare finxit Danteus ap. Inferos. comparantur χ', 346, 347., ω', 212. figurate Xenophon Hist. gr. 3, 6.: τὸ μὴ οὐχ ἡδέως ἂν καὶ ὠμῶν ἐσθίειν αὐτῶν, et Anab. 4, 18, 12.: τούτους, ἤν πως δυνώμεθα, καὶ ὠμοὺς δεῖ καταφαγεῖν. Virg. de Junone Aen. 5, 785.: *non media de gente Phrygum* exedisse *nefandis Urbem odiis satis est.* — denuo Jupiter sugillat Junonem repetitis ejus verbis *Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας.*

36. *ἐξ.* ἰάσαιο. Sch. E: — *νόσος μὲν γὰρ οἷον τὸ χολοῦσθαι, τὸ δὲ παύσασθαι τοῦ χόλου ἀκέσασθαί ἐστι.* de siti restinguenda χ', 2.: ἀκέοντό τε δίψαν. ἀοιδᾶν δίψαν ἀκειόμενον dixit Pind. Pyth. 9, 180., ut H ann.

38. vox *ἔρισμα* hic tantum legitur.

39. formula dicendi admonentium: cf. α', 297, ε', 259, ι', 607 etc.

40. *ἐξαλ.* α', 129. „Schol. Lips.: ἐμφαίνει δὲ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον. notabile hoc est, cum fuerit (v. Excurs. 2. ad ω'.) qui Iliadem conditam esse putaret ante *κάθοδον Ἡρακλειδῶν*, ea ratione ductus, quod ejus eventi nulla in illo carmine facta esset mentio." *Ex H.*

41. *τήν.* ταύτην, τινά.

42. *μήτι.* μηδαμῶς. *διατρ.* παρέλκειν, ἀναβάλλεσθαι. (ἐμποδίζειν, κωλύειν, ut γάμον Odyss. β', 204. *Ex H.*) *ἀλλά μ' ἐ.* ἀλλὰ συγχωρῆσαί με (μοι). Sch.

καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ·
αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
τάων μοι πέρι κῆρι τιέσκετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
„ἤτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,
Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη·
τὰς διαπέρσαι, ὅταν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι.
τάων οὔτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι οὐδὲ μεγαίρω·
εἴπερ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
οὐκ ἀνύω φθονέουσ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον·
καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν, ὅθεν σοί,
καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης
ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.

43. *δῶκα.* intell. ex superioribus *πόλιν, ὅθι μοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασιν, urbem mihi caram,* Trojam. *ἑκὼν ἀ. γε θ. sponte, quamvis invitus.* Sch.: — *ζητεῖται, πῶς ὁ Ζεὺς ἅμα μὲν ἑκὼν λέγει τῇ Ἥρᾳ χαρίσασθαι, ἅμα δὲ ἀέκων. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἑκὼν μὲν δίδωσιν, ὡς ἂν ἀδελφῇ καὶ γυναικί· ἀέκων δὲ, ὅτι τοὺς φιλτάτους πρὸς ἀπώλειαν δίδωσι. καὶ γὰρ οἱ ἐν θαλάσσῃ πλέοντες, ὁπότ' ἂν περιπέσωσι κινδύνῳ, ἐκβάλλουσι τὸν φόρτον εἰς τὴν θάλασσαν ἑκόντες τε καὶ ἀέκοντες· ἑκόντες μὲν, ἵνα σωθῆναι δυνηθῶσιν· ἀέκοντες δὲ, ὅτι τὸν φόρτον ἀπολλῦσι, δι' ὃν πλέουσι.* — similiter E.

45. *ναιετ. κατοικοῦνται. ἐνεργητικὸν εἶπεν ἀντὶ παθητικοῦ.* (β', 648.) Sch.

46. *πέρι. περισσῶς, valde.* cf. 53, 375, α', 258, Odyss. α', 66, Matth. §. 589 etc. — *τιέσκετο.* rarior imperfecti forma Ionica. *τίεσκεν* legitur ν', 461, *τίεσκον* Odyss. χ', 414, ψ', 65. — *Ἴλιος.* sic solet Hom.; semel dixit *Ἴλιον αἰπὺ* ο', 71. — *ἱρή.* v. ann. ad α', 38, 366 etc.

47. *ἐϋμμ.*, ab *ἐϋμμελίης* (ρ', 9, 59, Hesiod. Sc. Herc. 368. etc.), ut *Ἀσίω* β', 461. Sch.: *τοῦ εὖ ποτε τῇ μελίᾳ χρησαμένου, πολεμικοῦ. μελία* (β', 543.) *δὲ εἶδος δένδρου εὐθέτου εἰς δόρατος κατασκευήν.* cf. 165, ζ', 449, ρ', 9, 23, Odyss. γ', 400 etc.

48, 49. descriptio sacrificiorum, quorum, una cum ceteris diis (quo pertinet *δαὶς ἐΐση*), saepe se Trojae participem fuisse significat. — *τὸ — ἡμεῖς. ταύτης γὰρ τῆς τιμῆς κατηξιώθημεν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.* Sch. *ἡμεῖς, οἱ θεοί.*

51. *φίλταται.* propter cultum ibi Junonis antiquissimum.

52. Schol. Soph. ad El. 4.: *Ὅμ. χωρίζει τὸ Ἄργος καὶ τὴν Μυκήνην· οἱ δὲ νεώτεροι* (inprimis Tragici) *τὴν αὐτὴν Μυκήνην καὶ Ἄργος φασί.* cf. Strab. 8, 6., Cellar. 1. p. 1213—1216., Mannert. 8. p. 374. et p. 641—651. etc.

53. *διαπ. ἐκπόρθησον. ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ.* Sch. cf. 64, 71, Matth. §. 544. etc.

54, 5. *πρ. ἵστ. προΐσταμαι, ὑπερμαχῶ.* (129.) *οὐδὲ μεγ. οὐδὲ φθονῶ, οὐδὲ ἀντιπράττω.* (cf. Passovii lex. gr. v. *μεγαίρω.* U.) *οὐκ εἰῶ. οὐκ ἐῶ, οὐ συγχωρῶ.* Sch.

56. *οὐκ ἀν. φθ. nihil proficio invidendo.*

59. *πρεσβ. ἐντιμοτάτην. τέκετο. ἐγέννησεν.* Sch. *ἀγκ.* β', 205. honoratissimam se esse dicit patre Saturno et marito Jove. sed confuse loquitur, quasi etiam conjugii sui auctor fuerit Saturnus.

60. *ἀμφ. κατ' ἀμφότερα διὰ τὸ καὶ ἀδελφὴν εἶναί σου, καὶ γυναῖκα.* Sch. cf. 145, β', 179 etc.

61. *σὺ — ἀνάσσεις.* recte hoc interpretatur Schol. B: *διότι σοῦ εἰμι γυνὴ, τοῦ πάντων θεῶν βασιλεύοντος.*

ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισιν,
σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἕψονται θεοὶ ἄλλοι
ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι
ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν,
πειρᾶν θ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι."

Minerva, ipsa quoque Trojanis adversata, Junonis hortatu ad terram missa ab Jove, persuadet Pandaro Lycio, ut jacta in Menelaum sagitta pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat.

Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι."
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
ἢ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν
λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται.
τῷ εἰκυῖ' ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
„Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν

63. *ἐπὶ — ἀθάνατοι.* ἐπακολουθήσουσι δὲ τῇ ἡμῶν γνώμῃ καὶ οἱ λοιποὶ θεοί. Sch.

66. *ὑπερκ.* ὑπεράραντας τῇ δόξῃ διὰ τὴν Μενελάου νίκην. Sch. μεγάλως γαυριάσαντας ἐπὶ τῇ Μενελάου νίκῃ. Schol. A. a *κύδω*, *ἔκυδα*, ut *γήμω*, *ἔγημα*, pro *κυδήναντας*. vox hic tantum et 71. legitur ap. Hom.: *ὑπερκύδαντα Μενοίτιον* dixit Hesiodus Theog. 510.

67. *δηλ.* βλάψαι. Sch. cf. 236, γ', 299.

69. asyndeton epexegeticum. cf. 105 etc.

73. *πάρος μεμ.* καὶ πρότερον προθυμουμένην. Sch. simili consilio Iridem mittit Juno ap. Virg. Aen. 5, 606. et Juturnam 12, 138., ut Eichhoffius annotavit.

74. cf. α', 44, β', 167, η', 19, χ', 187 etc.

75. stellae similem fuisse ait Palladem, ab Jove missam. intelligendus est ignis repente per aërem discurrens, interdum in globi, alias in facis morem; id quod prodigii loco habitum esse ap. Graecos nemo mirabitur, qui meminerit, nec majores nostros aliter existimasse. v. K et H cum h. l., tum ann. ad Virg. Georg. 1, 365., item Aen. 2, 692. seqq., Apollon. 3, 1377., Spanhem. ad Callim. h. in Del. 38. ejusmodi ignes, qui et noctu et interdiu solent conspici, Germani vocant *Sternschnuppen* vel *Feuerkugeln*, Graeci fere *ἀστέρας διαθέοντας* sive *διάττοντας*. Aristot. Meteorolog. 1. cap. 4.: — *λέγωμεν, διὰ τίνα αἰτίαν αἵ τε φλόγες αἱ καιόμεναι φαίνονται περὶ τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ διαθέοντες ἀστέρες, καὶ οἱ καλούμενοι ὑπό τινων δαλοὶ καὶ αἶγες.* hae quidem res die aguntur, quo tempore stellas discurrentes seu volitantes (*Sternschnuppen*: Plin. 18, 35. segm. 80.) non est videre, cogitandusque potius est globus igneus, cujus speciem Graecis spectantibus objecerit Pallas, dum candida nube involuta coelo labitur.

77. *ἵενται.* ἀφίενται, ἀποπηδῶσιν. Sch. „sic hymno Hom. in Apoll. 440.: *ἔνθ' ἐκ νηὸς ὄρουσεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων, Ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἤματι· τοῦ δ' ἄπο πολλαὶ Σπινθαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἷκεν.*" Ex H.

83. sequ. *τίθ.* ποιεῖ. *ταμ.* ταμίας,

Ζεύς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται."
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
*ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὅμιλον,
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη, εἴ που ἐφεύροι.
εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν·
πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
*ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα πάρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
αἴ κεν ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρέος υἱὸν
σῷ βέλεϊ δμηθέντα πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·

διατάκτωρ, ὅ ἐστι δεσπότης. (velut *promus condus*, h. e. *arbiter belli*. Ex W.) τέτ. ὑπάρχει, κατεσκεύασται. Sch.

86. ἀνδρὶ ἰκέλη. Payn.: α. Ϝικέλη. cf. H. tom. 7. p. 741. lenius est ipsoque rhythmo adjuvatur Ἀρτέμιδι ἰκέλη Odyss. τ', 54. ferri talia possunt; nec tamen ego reprehendam eum, qui malit id, quod non ferendum sit, sed expetendum; vereorque sane ne scribendum sit ἡ δ' ἰκέλη ἀνδρὶ Τρ. κ. ὅ. sic τῇ vel τῷ ἴκελος, τῷ ἰκέλη, τῷ ἴκελον primo versu legitur λ', 467., π', 11., σ', 591., Odyss. δ', 249., ε', 54. praeterea remedium τῆς κριτικῆς nullum aut promtius est aut probabilius, praesertim ap. poëtas, transpositione vocabulorum. — similiter, annotante Eichh., Virg. Aen. 12, 222.: *quem simulac Juturna soror crebrescere vidit Sermonem et vulgi variare labantia corda, In medias acies formam adsimulata Camerti, Cui genus a proavis ingens clarumque paternae Nomen erat virtutis et ipse acerrimus armis, In medias dat sese acies* etc.

87. Λαοδ. nomen celebre heroum: v. Apollod. non uno loco, Paus. 10, 23., Orph. Arg. 146. alium Hom. Laodocum, Antilochi amicum, commemorat ρ', 699.

88. de Pandaro v. β', 827. — ἐφ. h. e. εὕροι ἐπὶ (*dazu*), si forte eum reperiret socium sibi hujus operis adjungendum.

89. orationis asyndeton celeritatem indicat Minervae. *Cl.* cf. 327.

90. κρατεραί. vox bis repetita intra 4 versus, quae est Homericae orationis simplicitas. cf. 114, 115. etc. — ἀσπιστάων λαῶν — ῥοάων. v. ann. ad 21.

91. de *Aesepo* fl. v. β', 825, μ', 18 —22. hiatum in verbis ἕποντο ἀπ' amoliri studuit Bentl. scribendo ἕποντο παρ': sed v. Th. §. 151, 3, b. et cf. 43, 96, α', 4. etc.

93, 4. ἦ ῥά νύ μοι. ἆρα ἂν μοι. — Sch. *numquid mihi parueris?* — quod sequitur, τλαίης κεν idem propemodum est ac τλῆθι, *sustinueris*, sustine, aude. v. Matth. §. 514, 4. 5.

94. ἐπιπρ. ἐπιπροεῖναι. Sch.: ἐπιπέμψαι.

95. recte Sch.: ἀντὶ τοῦ παρὰ πάντων τῶν Τρώων. schema Siculum, de quo v. Matth. §. 395, 2., Aeschyli interpp. ad Cho. 709. etc.

96. βασ. *regi*, h. e. regis filio: nam Latini quoque liberos regum appellant *reges* et *reginas*. *E W.* sic Polyxenam βασιλίδα dixit Eurip. Hecuba 527. et Glaucen νύμφην βασιλίδα Med. 949.

97. τοῦ — πάμπρωτα. παρὰ τούτου δὴ πάντων πρῶτον. Sch.

99. „Scholl. A, B et Sch.: π. ἐπ. ἀλ. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τὰ σώματα οὐκ ἔθαπτον ὑπὸ γῆν, εἰ μὴ πρότερον ἔκαυσαν· εἶθ' οὕτω τὴν τέφραν σὺν τοῖς ὀστοῖς ἐχώννυον ἐν ἀγγείῳ τινὶ ἀποθέμενοι. cf. tamen Cic. de Legg. 2, 22., ejusque interpp." U. v. etiam Feith. l. 1. capp. 14. et 15., Has. 1. p. 51. et ab eo citatum Böttigerum in *Kunstmythologie* vol. 1. p. 36. — Sch.: ἐπιβ. ἐπιβιβασθέντα, ἐπιτεθέντα. „cf. ι', 542." K.

100. Μεν. genit., quo significatur

εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ
ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης."

at non letali vulnere percussum Menelaum arcessitus medicus curat Machaon.

Ὣς φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὔξοον ἰξάλου αἰγὸς

finis locusque actionis. v. Matth. ad Eurip. Cycl. 279., Th. §§. 254, 255., Aeschyl. Prom. 692., Soph. Ajace 396. etc. Sch.: κυδ. ἐνδοξον. cf. 177, η', 392 etc.

101. Ἀπ. qui arcum Pandaro donaverat: β', 827. — λυκ. longum est enarrare varias notationes hujus cognominis et similium Apollinis λύκειος seu Λύκειος, λυκοκτόνος etc., de quibus v. Aeschyl. Suppl. 611, Agam. 1143, Soph. El. 6. aliosque. recte illi faciunt, ni fallor, qui Ἀπόλλωνα λυκηγενῆ intelligunt τὸν λύκης sive ἐκ λύκης γενόμενον, *diluculo natum*, ex quo nasci videtur sol; quemadmodum et ἠὼς dicitur ἠριγένεια, *dies mane nata*, ut H memoravit. cf. Schol. A et, cujus ille scrinia compilavit, Heraclid. Alleg. Hom. 7. p. 24., Macrob. Sat. 1, 17. etc. bene ex hoc Apollinis epitheto colligit H, jam antiquissimis temporibus notionem solis ei nomini subjectam fuisse. quem v. etiam ann. ad α', 50. — κλυτ. ἐνδόξῳ περὶ τὴν τοξικὴν τέχνην. τεσσάρων γὰρ τεχνῶν ἔφορος ὁ θεὸς, τοξικῆς, ἰατρικῆς, μουσικῆς, καὶ μαντικῆς. Sch.

102. ἀ. πρ. τοὺς πρωτογόνους καὶ τὰ τοιαῦτα πρωτογεννήματα ἡ κοινὴ γλῶσσα καλεῖ. cf. 120, ψ', 864, 873., quibus locis repetitus est hic versus. melius autem nutriri a matribus solent animalia primogenita: v. Aristot. l. de partibus animm. 4, 10., Plin. H. N. 11, 40. Albertus M. l. 6 de animal. tract. 3. cap. 1. p. 209., annotante Harduino ad locum illum Plinii: *cum porca peperit, primo nato filio dat mammam primam, et sic aliis filiis dat ordinate mammas; aliquando tamen hoc non accidit.* hinc honos τῶν πρωτογεννημάτων, majorque absumtorum jactura. Moses Exod. 11, 5: *et morietur omne primogenitum in terra Aegyptiorum, tum primogenitus Parhonis, qui sessurus erat super thronum ejus, tum primogenitus ancillae, quae est post molas; etiam omne primogenitum jumenti.* — ἑκ. h. e. sacrum lautum atque opiparum: v. α', 65.

103. οἴκ. νοστ. domum reversus confecto bello per mortem Menelai. — ἱερὰ δὲ, inquit E, ἡ Ζέλεια ὡς πόλις ἁπλῶς φυλακτικὴ τῶν ἔσω οἰκούντων. (ann. ad α', 38.) — de correpta posteriore syllaba verbi ἄστυ ante Ζελείης v. ann. ad β', 824. quod fieri posse negans P. Knightius scripsit δελειης et loco illo secundi libri δελειαν, quemadmodum in Zanclaeorum nummis nomen civitatis scriptum est ΔΑΝΚΛΕ; itemque probat scripturam Κάμανδρος, quam habent nonnulli codd., ε', 774, φ', 124. aliisque locis. v. ejus Prolegg. in Hom. p. 79. ed. Londin. sive 152. Lips.

105. „Hier wird der Schuss des Pandaros beschrieben, u. zwar mit Feierlichkeit, weil es ein Hauptmoment ist, wodurch das Ganze vorwärts geht." W. ἐσύλα. ἐγύμνου, ἐξέλαβε (perperam libri ἐξέβαλε, quod correxit Schrevel.) τῆς θήκης. imo ἔλαβε: inepte enim Schol. arcum in theca gestatum esse putat a Pandaro, qua theca domi conditus reponebatur. sic etiam 116. ὃ σύλα πῶμα φαρέτρης nihil aliud est quam *prehendit*, et a consequente *demsit*, *operculum pharetrae.* Odyss. φ', 54.: ἔνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον Ξὺν (hoc inserendum puto metri gratia; cui voci, nisi forte corrector omisit eam ex industria, offecisse videtur -ξον praegressum: v. ann. ad Aeschyl. Eum. 843.) αὐτῷ γωρυτῷ (h. e. theca), ὅς οἱ περίκειτο φαεινός· Ἑζομένη δὲ κατ' αὖθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα, Κλαῖε μάλα λιγέως, ἐκ δ' ᾕρεε τόξον ἄνακτος. Sch.: εὔξοον. (arcus epitheton solenne: v. Odyss. τ', 586., etc.) καλῶς ἐξεσμένον, ὅ ἐστι κατεσκευασμένον. ἰξάλου. ἤτοι τελείου, ἢ πηδητικοῦ καὶ ὁρμητικοῦ, παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι etc. posterior harum notationum maxime verisimilis est, quam et alii protulere: v. Apollonii interpp. h. v., Th. p. 227. etc. „ἴξαλος Fauno adscriptum est in veteri monumento, quod vocant Herculis expiationem sive apotheosin. v. *Inscrizioni antiche delle ville Albani* p. 150." *Ex H.* — τόξον αἰγὸς, *arcum capri*, dixit pro *arcu facto ex cornu caprino.* quanquam hic

ἀγρίου, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῆσιν,
βεβλήκει πρὸς στῆθος, ὁ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ·
(τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει·
καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην·)
καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος ποτὶ γαίῃ
ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,

etiam esse potest genitivus materiae (Matth. §. 375, 2.), ut *αἰγὸς* significet *κέρατος αἰγὸς*, quemadmodum *leonem* pro *leonis pelle* Seneca et Valerius Flaccus aliique similia dixerunt. arcus fere corneos fuisse, nemo nescit; rarius ex ligno fabricati esse videntur: itaque *κέρας*, *cornu*, arcum intelligunt scriptores. Anacreon 3.: *κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστι, Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.* Virg. Eclog. 10, 59.: *libet* Partho *torquere Cydonia* cornu *Spicula.* Ovid. Met. 1, 455.: *viderat adducto flectentem* cornua *nervo* etc. cf. Köpkei *Kriegsw. d. Gr.* p. 121. — *αἰγὸς ἀγρίου.* v. ann. ad γ', 24.

106, 7. *τυχ.* ἐπιτυχών. *δεδ.* — ἐκδεχόμενος. (*excipiens.*) *E Sch.* *προδ.* προενέδραις (*auf dem Anstand.* K, W.) Ap. E: — *προδοκὴ* γάρ ἐστι τόπος στενὸς, ἐν ᾧ δοκεύει τις ὁδοιδόκον δίκην καὶ δέδεκται τὸ θηρώμενον.

108. *βεβλήκει*, *percusserat.* significatur celeritas actionis, ut α', 221.: ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει etc. cf. U. „Virg. Aen. 4, 152.: *ecce ferae saxi dejectae vertice caprae.*" Cl.

109. *κέρα.* κέρατα. (κέραα, κέρα, τῷ α producto propter contractionem, quod corripitur eliditurque, ubi *κέρα* dictum est pro *κέρατα* per apocopen, velut θ', 231, ι', 217, 297, Odyss. γ', 65 etc.) *ἑκκ.* ἑκκαίδεκα παλαιστῶν. δῶρον γὰρ καλεῖται ἡ παλαιστὴ, ἥ ἐστιν ἔκτασις τῆς χειρὸς τῶν τεσσάρων δακτύλων. Sch. censetur pes Graecorum 6 palmis, palmus autem (*δῶρον*, *παλαιστὴ*, *δόχμη*) 4 digitis. tam magna esse caprarum agrestium cornua olim dubitatum est. verum jam Schol. A. ex Alexandro (Polyhistore puta) narrat, in Delo visa esse allata a rubro mari cornua arietis et capri etiam longiora. add. E. *Ex H.* „Pallas (*Nord. Beiträge* 4. p. 389.) sah ein Horn, das nach dem Bogen 39 Zoll, und in gerader Linie 27 Zoll mass." K.

110, 111. *ἀσκ.* κοσμήσας, ἐργασάμενος. (*elaborans*, germ. *bearbeitend.* v. Schn. h. v.) *κερ.* κερατουργὸς, κερατογλύφος. *ἤραρε.* προσήρμοσε. (aptavit conjunxitque inter se duo cornua, ut arcum efficerent.) *τέκτων.* ὁ καλούμενος τοξοποιός. ἢ κοινῶς πᾶς τεχνίτης τέκτων λέγεται, ἀπὸ τοῦ τεύχειν (τέκειν), ὅ ἐστι κατασκευάζειν τι. (hoc secundum Ap., qui sic: τέκτων. πᾶς τεχνίτης, παρὰ τὸ τεύχειν. similiter Schol. A. „sic *λιθοτέκτονες*, *χρυσοτέκτονες* dicti." H. cf. Soph. Trach. 729, Eurip. Alc. 339. etc. figurate Pindarus *χορευτὰς* dixit *τέκτονας κώμων νεανίας* Nem. 3, 6. et magistrum athletarum *τέκτον' ἀθληταῖσιν* ib. 5, 90.) *λειήνας.* ξέσας, λεῖα ποιήσας. („denn die Hörner sind eckicht, und haben vorn herunter 14 bis 16 Knoten. *Nord. Beitr.* l. c." K.) *κορ.* νῦν τὸ ἐπικαμπὲς ἄκρον τοῦ τόξου λέγει, ὅθεν ἀπήρτηται ἡ νευρά. male Ap. *κορώνην* interpretatur *τὴν τοῦ τόξου ἐκκοπὴν*, *crenam arcus.* v. 122. „Endlich machte er an die eine Spitze ein *Häkchen* oder einen *Ring*, *στρεπτὴν κορώνην* Theocr. 25, 206. Die Sehne, hier ein Riemen aus einer Rindshaut geschnitten (*νεῦρα βόεια* 122. cf. Bosii Antiqu. gr. brev. descr. p. 173.), war an der einen Spitze des Bogens befestiget. Das andere Ende derselben befestigte man, wenn der Bogen gebraucht werden sollte, an dieser *κορώνη*." *E K.* praecipua pars arcus, affabre facta. W. *καλὴν* dixit Odyss. φ', 138. E: ἡ δὲ Ὁμηρικὴ χρυσῆ κορώνη, καὶ εἰς παροιμίαν ἔπεσε καὶ ὁ ἀγαθὸν τέλος τοῖς φθάσασιν ἐπιθεὶς χρυσέην ἐπιθεῖναι τῷ παντὶ κορώνην λέγεται etc.

112. Pandarus, postquam arcum tetendit, deponit eum humi reclinatum, id scil. nunc agens ut sagittam pharetra promat. Odyss. φ', 136.: ὡς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε, Κλίνας κολλητῇσιν ἐϋξέστῃς σανίδεσσιν· Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ: et similiter ibid. 163 seqq. cf. Odyss. κ', 165, χ', 120 sequ. *Ex H. et K.* Terent. Heaut. 1, 1, 37.: *at istos rastros interea tamen* Adpone.

113. *ἀγκλίνας.* ἀνακλίνας. cf. O-

*μὴ πρὶν ἀναΐξειαν ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν,
πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρέος υἱόν.
αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν
ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων·
αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστὸν,
εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ
ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης·
ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια

dyss. χ', 156. E: *πρόσθε τοῦ Πανδάρου σάκεα σχέθον, ἤγουν ἔσχον, ἐσθλοὶ ἑταῖροι, συγκρύπτοντες ἐκεῖνον, ἵνα λάθῃ βαλὼν τὸν Μενέλαον.* — *σάκεα δισυλλάβως* pronuntiandum est per synizesin.

114. *ἀν. ἀνορμήσειαν.* Sch. ne, Pandaro conspecto, dum arcum tractat, Graeci prorumperent eumque impedirent. — *ἀρήϊοι — ἀρήϊον.* v. ann. ad 90. fateor tamen, non magis mihi quam Heyneo placere istud *ἀρήϊοι υἷες Ἀχ.* hoc quidem loco: nam λ', 799, π', 42, σ', 200 aliisque nonnullis locis sine offensione legitur, nusquam scil. sequente eodem verbo, quod quo gravius, vel propter longitudinem, ad aures accidit, eo minus repetitum esse sine emphasi videtur. quare vereor ne quid lateat, nec nolim scribi *ἀραιοὶ υἷες Ἀχ.*, h. e. *κοῦφοι, ἐλαφροὶ*, vel *βλαπτικοί.* v. Schn. v. *ἀραιός* et de -οι producto in thesi ante vocalem Th. §. 150, 6. quodsi divinavimus, vel simile simili offecit, vel quod alias legerant librarii, etiam hic inculcaverunt.

115. *βλῆσθαι* p. *βεβλῆσθαι:* Matth. §. 164.

116. *σύλα. ἀφήρει.* Sch. v. 105. *πῶμα, operculum.* Odyss. ι', 312. de Polyphemo: *δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα, Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν, αὐτὰρ ἔπειτα Ἂψ ἐπέθηχ', ὡσεί τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.* cf. α', 45. imitati haec sunt Apollon. Rhod. 3, 278. et Virg. Aen. 9, 622 seqq., ut Eichh. annotavit.

117. *ἀβλῆτα. μήπω ἐπιβεβλημένον, καινόν. πτερ. ἐπτερωμένον. ἢ ταχέως φερόμενον.* (proprie dictum est. Hesiod. Scut. H. 132. de Herculeis sagittis: *πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον, Μέσσοι δὲ ξεστοὶ, περιμήκεες, αὐτὰρ ὄπισθεν Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν Ἦσαν.* praeter consuetudinem classiarii Lyciorum sub Xerxe gestabant *ὀϊστοὺς καλαμίνους ἀπτέρους*, ut narrat Herod. 7, 92. *E K.* Plinius H. N. 34, 14, 39. de ferro: *hoc exstruimus tecta, caedimus saxa, omnesque ad alios usus ferro utimur; sed eodem ad bella, caedes, latrocinia, non cominus solum, sed etiam missili volucrique, nunc tormentis excusso, nunc lacertis, nunc vero pennato; quam sceleratissimam humani ingenii fraudem arbitror, siquidem, ut ocius mors perveniret ad hominem, alitem illam fecimus, pennasque ferro dedimus.* — *καλάμινοι* plerumque erant sagittae. Virg. Eclog. 3, 12.: *Daphnidis arcum Fregisti et calamos.* Ovid. Met. 8, 30.: *impositis calamis patulos sinuaverat arcus.* cf. Horat. Od. 1, 15, 17., Virg. Aen. 4, 73. etc.) Sch. — *μελ. atrarum*, h. e. tristium, funestarum. Tellius, arcum suum compellans ap. Schillerum dramate cognomini: *Komm du hervor, du Bringer bittrer Schmerzen!* — *ἕρμ' ὀδ. ἐν ᾧ αἱ ὀδύναι οἷον ἐνοικοῦσι καὶ ἐνερείδονται, ὥστε, ὅπου αὐτὸ εἰσέλθῃ, ἐκεῖ καὶ θανασίμους ὀδύνας συνεισέρχεσθαι.* Ex E. nove dictum commovit grammaticos, quorum Aristarchus delevit hunc versum, teste Apollonio v. *ἕρματα*, qui locus truncatus est. *ὁ δὲ Σιδώνιος*, inquit, *βοηθῶν τῷ λεγομένῳ, ἀκούει τὸ ἐρεῖδόν πως* (perperam libri: *τὸ ἐρεῖδον πρός.* cf. Aeschyl. Eum. 225.) *τὰς ὀδύνας.* (*quod velut infigit vel inculcat dolores.*)

118. *κατ. κατετίθει, κατέταττε, ἥρμοζε τῇ νευρᾷ.* Sch.

119. *Ἀπ.* prima longa. v. ann. ad α', 21.

122. *γλυφ. τὰς παρὰ τοῖς πτεροῖς ἐντομὰς τοῦ βέλους. τὴν χηλὴν, ὅπου ἐντίθεται ἡ νευρά.* Sch. *γλυφίδες τὸ γλύμμα τοῦ ἀτράκτου τὸ ἐντιθέμενον τῇ νευρᾷ* (*die Pfeilkerbe*). *νεῦρα δὲ βόεια περιφραστικῶς καὶ ἐτυμολογικῶς ἡ νευρὰ λέγεται, ἐξ ὧν καὶ ἠρτύετό ποτε ἡ νευρὰ, ὡς καὶ ἡ κλῆσις δηλοῖ. κατακρουόμενα γάρ, ὡς εἰκὸς, βό-*

(νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον)·
αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,
λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστὸς
ὀξυβελής, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.
Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη,
ἥ τοι πρόσθε στᾶσα βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν.
ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ
παιδὸς ἐέργει μυῖαν, ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ·
αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
χρύσειοι ξύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ.

εια νεῦρα, εἶτα ξαινόμενα καὶ κλωθόμενα συνεστρέφοντο, καθὰ καὶ σχοῖνος, καὶ οὕτως ἐχρησίμευον εἰς ῥαίβωσιν τόξον κατὰ τοὺς ἄρτι βοείους ἱμάντας. κἀντεῦθεν ἡ τότε κυρίως νευρὰ ψευδωνυμεῖται κατὰ τῆς ὕστερον. Ex E. pluralis dictus est p. singulari, sicut passim.

123. *νευρὴν — πέλ.* ἰστέον ὅτι ἀρχαϊκὸν τὸ τὴν νευρὰν πελάζειν τῷ μαζῷ, ὃ καὶ Ἀμαζόνες ἐποίουν. τὸ δὲ μέχρι καὶ εἰς τὸ δεξιὸν οὖς αὐτὴν ἐκτανύειν νεώτερον, ὡς καὶ ὁ Προκόπιος ἐν τοῖς Λιβυκοῖς (Procop. de bello Pers. lib. 1. cap. 1. v. Feith. p. 478.) προοιμιαζόμενος ἱστορεῖ. Ex E. *σίδηρον.* τὴν ἀκμὴν τοῦ βέλους. Sch.

124. *κυκλ.* ab effectu dictum est. Sch.: εὔκυκλον. ἐπὶ τοσοῦτον, φησίν, ἔτεινε τὸ τόξον, ὡς κυκλοτερὲς γενέσθαι. „cf. Virg. Aen. 11, 858—864., Paralipom. Hom. cap. 10, vers. 231.“ *Eichh.*

125, 6. *λίγξε.* ποιόν τινα ἦχον ἀπετέλεσε. Sch. ἅπαξ λεγόμενον. λίγγειν cognatum esse videtur germanico verbo *klingen*, nec inepte antiquissimos Graecos dixisse putes κλίγγειν, ut κλάγγειν, quemadmodum ἀπήνην Thessali dicebant καπήνην. v. Th. p 197. „τὸ δὲ *λίγξε* καὶ τὸ *ἴαχεν* ὠνοματοπεποίηνται. — τὸ δὲ *μενεαίνων* ὡς ἐπὶ αἰσθητικοῦ εἴρηται. ἔθος γὰρ Ὁμήρῳ κατὰ λόγον γλυκύτητος (?) προαιρετικὴν ὁρμὴν καὶ τοῖς ἀψύχοις προσπλάττειν καὶ ψυχοῦν οἷον αὐτά. οὕτω καὶ ὀϊστὸς ἐνταῦθα πέτεσθαι θέλει, καὶ ἀλλαχοῦ (λ', 573. cf. φ', 168.) βέλη χροὸς ψαῦσαι φιλοτιμεῖται, καὶ Ἄρης, ὅ ἐστι σίδηρος (?), αἵματος προθυμεῖται κορέσασθαι (ε', 289.).“ — E. similiter νῆας ἀγαλλομένας Διὸς οὔρῳ Odyss. ε', 176. aliaque sexcenta dixit, fuitque rudior illa aetas etiam proclivis ad opinionem, revera esse animata ea, quae sensu carent, quo pertinet Argo vocalis. laudant hunc locum propter metaphoram Aristot. Rhet. 3, 11. et Demetr. de Eloc. s. 81. Quintil. 1, 5.: *minime nobis concessa est ὀνοματοποιΐα. quis enim ferat, si quid simile illis merito laudatis λίγξε βιὸς et σίζ' ὀφθαλμὸς* (Odyss. ι', 394.) *fingere audeamus?* E Cl. et H. Virg. Aen. 9, 631.: *sonat una letifer arcus, Et fugit horrendum stridens elapsa sagitta.*

127. apostrophe, ut 146, π', 693, 787. et semel Odysseа, versu toties repetito, ρ', 272.: τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα. v. H quosque laudavit, Schol. A et grammaticos ap. E.

128. *ἀγ.* ἡ Ἀθηνᾶ ἡ ἄγουσα λείαν ἀπὸ τῶν πολεμίων, ὅ ἐστι λαφυραγωγός. Sch. eadem infra est ληῖτις κ', 460.

129. alii: ἥ σοι, quae est interpretatio. — *ἐχ.* α', 51.

130. *τόσον.* Soph. Trach. 53.: κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον, ubi Sch. min.: τόσον. τοσοῦτον, ἤγουν ὀλίγον. paulum inhibuit sagittam, ut mater muscam ab infante dormiente, h. e. facillime.

131. *παιδός.* h. e. ἀπὸ παιδός. Matth. §. 331. „*λέξ.* p. λέξηται.“ U. Sch.: ὁπόταν τῷ ἡδυτάτῳ ὕπνῳ κρατηθὲν ἀποκοιμηθῇ.

132, 3. *αὐτὴ δέ.* ἡ δαίμων. Sch. *αὖτε, vicissim.* postquam deflexerat sagittam a corpore Menelai hactenus, ne letale vulnus inferret, *rursus* tamen ita direxit eam, ut, cingulo thorace et mitra percussis, summam cutem stringeret. *thorax* antiquus στατὸς seu στάδιος, h. e. rectus, nec plicatilis, ἀλυσιδωτός, compositusque e duobus cavis γυάλοις, quae corpus ambiebant, unde διπλόος dictus est, desinebat infra umbilicum; thoraci autem assutum erat interius ζῶμα κατὰ τὰ κοῖλα, νειαίρῃ ἐν γαστρὶ (ρ', 519.); cui suberat μίτρα, h. e. fa-

ἐν δ' ἔπεσε ζωστῆρι ἀρηρότι πικρὸς ὀϊστός·
διὰ μὲν ἄρα ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο,
μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἕρκος ἀκόντων,
ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διαπρὸ δ' ἐείσατο καὶ τῆς,
ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός·
αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.
ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων

scia intus lanea, exterius aere munita. Apollon.: *μίτρη. λεπὶς χαλκῆ, ᾗ ζώννυνται.* (scribamus *ᾗ ζώννυνται*, vel *ἣν ζώννυνται*, ut Schol. ad 187.) *ἔστι δὲ ἐντὸς τοῦ θώρακος.* Schol. l. c.: *χαλκῆ λεπὶς, ἣν ζώννυνται περὶ τὸν κενεῶνα, χάριν πλείονος ἀσφαλείας.* exterior erat *ζωστὴρ*, *cingulum aeneum.* v. H, Böttigeri *Vasengemälde* 2. p. 76 seqq. et de *ζώμασι πεζοφόροις* Amazonum ap. Aeschylum Aethiopide Welckerum *Aeschyl. Tril.* p. 431.; item scriptores antiqq. gr., inprimis Köpkeum libro germ. *über d. Kriegsw. d. Gr.* p. 95. seqq. et Haseum 1. p. 72. — *ὀχῆες*, *fibulae* sive *unci*, quibus connexum erat cingulum cum thorace. Sch.: *ζωστ. ὀχ. οἱ συνέχοντες τὸν ζωστῆρα ἱμάντες* (?). — *ξύνεχον ξὺν θώρηκι.* — *καὶ — θώρηξ*, *et ubi duplex thorax sibi occurrebat*, h. e. ubi alterum ejus *γύαλον* cum altero junctum erat, in commissura eorum sub brachiis.

134. *ἀρ. εὖ ἡρμοσμένῳ.* Sch. *apto.* cf. 213, ο', 530, Odyss. η', 45 etc.

135. libri corrupto metro: *διὰ μὲν ἄρ ζωστ.* scripsi *ἄρα*, usurpato proceleusmatico, ut β', 651, γ', 357, Odyss. φ', 178. etc.

136. haec itidem leguntur γ', 358, η', 252, ι', 436.

137. *ἔρ. χροός. φύλαγμα καὶ ἀσφάλεια τοῦ σώματος.* (semel dictum.) *ἕρκος ἀκ. τειχίον καὶ περίφραγμα τῶν ἀκοντίων.* Sch. ο', 646. *τὴν* (*ἀσπίδα*) *αὐτὸς φορέεσκε, ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων.*

138. ita H ann., ut ο', 415. *Ἕκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο*, et Odyss. χ', 89.: *Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος ἐείσατο*, et ο', 544. *τὼ μὲν ἐεισάσθην*: nec aliter scribendum est ε', 538. et ρ', 518. codd.: *διαπρὸ δὲ εἴσατο*, hiatu non ferendo. *ἐείσατο* ab *εἶμι*. Sch.: *διῆλθε δὲ καὶ διὰ ταύτης.* — *ἔρυτο* ab *ἐρύεσθαι*, *servare.* v. H excursu ad α', 141.

139. *ἐπ. ἐπέξεσεν.* Sch. „*ritzte*; die ursprüngliche Bedeutung von *γράφειν*, welches ein *ὀνοματοποιητικὸν* ist, wie *scribere*, *schreiben*, *write*.“ W. cognata est germanica vox *graben.* cf. ν', 553, Odyss. χ', 280 etc.

140. *κελ.* atra nube obductum, *atrum.* „est ex iis compositis, quae poëtico usu pro simplicibus adhibentur, praesertim ap. Tragicos.“ *Ex H.* cf. ε', 798, ξ', 437 etc. proprie Jupiter vocatur *κελαινεφὴς* β', 412, ο', 46 aliisque locis. — Sch.: *ἐξ ὠτ. ἐκ τοῦ τραύματος. ἀπὸ τοῦ οὐτᾶσθαι δὲ γίγνεται, ὅ ἐστι τετρῶσθαι.* —

141. *τίς τε παραπληρωματικῶς*, ut ρ', 61., ubi v. H. Sch.: *ἐλ. ἐλεφάντινον ὀστοῦν.* (sic Odyss. σ', 195. *πριστοῦ ἐλέφαντος. Ex H.* cf. de usu eboris ap. vett. ε', 583, Odyss. δ', 73, θ', 404 etc.) *φοίν. φοινικῷ χρώματι, ὅ ἐστιν ἐρυθρῷ.* (Sch. A: *ἄνθει, ὃ ἀπὸ τῆς πρίνου συλλέγουσι Τροιζήνιοι.* cf. Ap. h. v., E, Etym. M., ζ', 219, η', 305. colorem designari subrufum, qualis est teneri termitis palmae, *σπάδικος*, *φοίνικος*, docuit Salmas. ad Solin. p. 291. cf. Virg. Ge. 3, 82. *Ex H.* *πρῖνος* est *quercus coccifera* Linn., die *Kermeseiche*, Scharlacheiche. v. Schn. v. *κόκκος* et Billerbeck. Flor. class. p. 232. provenit quidem haec arbor et in Europa australi et ap. Orientales; nec tamen de ea sola cogitandum puto, sed generatim rubrum purpureumque colorem intelligo, quo lanas ebur aliaque inficiebant Lydi et Cares. v. Ruhkopf. h. l., Aeschyli interpp. ad Ag. 866, C. O. Mülleri, *Handb. der Archäol. d. Kunst* p. 49. etc.) *μιήνῃ. χρίσῃ, βάψῃ.* Sch. Virg. 12, 67.: *Indum sanguineo veluti violaverit ostro Si quis ebur*, quorum paene parem hisce Homericis splendorem esse ait Macrob. Saturn. 5, 12., Wolfio autem turgida videntur.

142. *Μῃονίς. Λυδή.* (Herod. 1, 7.: — *Λυδοῦ τοῦ Ἄτυος, ἀπ' ὅτεν ὁ δῆμος Λύδιος ἐκλήθη ὁ πᾶς οὗτος, πρότερον Μῄων καλεόμενος*, ubi v. Bähr.)

(κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
ἱππῆες φορέειν, βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
ἀμφότερον κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος),
*τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροὶ
εὐφυέες κνῆμαί τ' ἠδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.
Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς·
ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
ὡς δὲ ἴδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας,
ἄψοῤῥόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
χειρὸς ἔχων Μενέλαον, ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
„Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον,

Κάειρα. (quasi dixerint Κάηρ, Κάειρα, ut δάηρ, δάειρα, contracte autem Κάρ. Ex H.) Καρίνη. (Ap.: Καρική. utrumque rectum est.) ἀπὸ Καρίας, ὡς τῶν χωρίων τούτων τὸ παλαιὸν καλαῖς βαφαῖς χρωμένων. παρ. παραγναθίδιον, τὸ νῦν χαλινάριον καλούμενον. (E: παρήϊον δὲ ἵππων τὸ τοῦ χαλινοῦ παραγναθίδιον. λέγεται δέ ποτε οὕτω καὶ αὐτὴ ἡ παρειά. ὅρα δ' ἐντεῦθεν καὶ ὅτι παρειὰ καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζῴων φαίνεται λέγεσθαι. Philodemus epigrammate, Anthol. Pal. 1. p. 266.: τόν τε περὶ στέρνοις [ἵππων] κόσμον ὀδοντοφόρον, h. e. bullis eburneis obductum, qui hodieque in phaleris usus est concharum, quas vocant *Schlangenköpfe*. χρυσόνωτον ἡνίαν dixit Soph. Ajace 793., ubi v. Lobeckii ann.) Sch.

143—145. ἐν θαλ., *in horreo*. Odyss. β', 337.: ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς, Εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, Ἐσθής τ' ἐν χηλοῖσιν etc. cf. Schn. v. θάλαμος. latius Sch.: ἐν τῷ οἴκῳ. idem: ἠρ. ηὔξαντο. ἄγ. καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον. (ἀμφ. 60.) ἐλατ. τῷ ἡνιόχῳ.

146. τοῖοι. τοῖοι ὄντες, λευκοὶ ὡς ἐλέφας. minus recte Sch.: οὕτως. E: τὸ δὲ μιάνθην μηροὶ δυϊκόν ἐστι ῥῆμα ἀπὸ τοῦ μιανθήτην γεγονὸς κατὰ συγκοπήν. qui etiam μίανθεν, si quis ita scribi jubeat, h. e. ἐμιάνθησαν, metro non adversari putat. v. ann. ad 114. μιάνθην pro μίανθεν dictum esse arbitratur Th. p. 299., quod vix fieri potuisse videtur propter ambiguitatem. malim propemodum μιάνθεσαν, ut ἀργέτι, ἐτραφέτην et similia ap. Th. p. 221. vel foedius subest ulcus, scribendumque fortasse est μιάνθεν νάματι. judicent sagaciores. nam dualis quidem forma illa, quam dicit E, dubia est. alioqui plurali junctus dualis non haberet offensionem.

147, 8. εὐφ. εὐφυεῖς, καλοί. ῥίγ. ἐφοβήθη, ἔφριξεν. Sch.

151. νεῦρον — ὄγκους. νεῦρον μὲν, ἐν ᾧ δέδεται τὸ σίδηρον τοῦ βέλους πρὸς τὸν κάλαμον· ὄγκους δὲ τὰς ἀκίδας καὶ ἐξοχὰς τοῦ βέλους. (214.) Sch. ὄγκους τοὺς τῆς ἀκίδος λέγει πώγωνας. Schol. A. γλωχῖνα Soph. Trach. 642. dixit ejusmodi uncum sive hamum (*Haken*, *Widerhaken*), ὀϊστὸν τριγλώχινα, *sagittam tribus hamis instructam* (minus recte Hessus: *tricuspide telo*, Voss.: *mit dreischneidigem pfeil*), ipse Hom. ε', 393. cf. Oppian. Halieut. δ', 253. „ἐκτὸς ἐόντας. ἐκτὸς τοῦ σώματος, ne diversa tradi videantur infra 213 seqq. supererat salutis spes, ferri acumine tantum in corpus acto.“ H.

152. ἄψ. παλινόρμητον εἰς τοὐπίσω. Ap. a verbis ἄψ et ἔῤῥω, ἔοῤῥα, quamvis hoc inusitatum est. minus placent, qui ἄψοῤῥος p. ἄψορος dictum esse volunt, ab ὄρω, κινῶ. v. H ad η', 413. — E: ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ θυμὸς ἀγέρθη, ὅ ἐστι συνήχθη, συντίθησι παρ' Ὁμήρῳ (Odyss. η', 283.) τὸ θυμηγερέειν. δῆλον δὲ ὡς ὁ συναγερθεὶς θυμὸς φθάσας ἐξέλιπε. τοῦτο δὴ τὸ παρ' Ὁμ. μὲν ὀλιγηπελέειν (ο', 24, 245, Odyss. ε', 457, τ', 356. ὀλιγηπελίην dixit Odyss. ε', 468.), παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὀλιγοθυμεῖν καὶ λειποψυχεῖν. —

153. τοῖς. ἐν αὐτοῖς, *inter eos*, Graecos. α', 58.

155. φίλε priore longa, quae alias corripitur: quare Ptolemaeus Ascalonita scripsit φῖλε, ut auctor est E ad ε',

οἷον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι,
ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν!
οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον αἷμά τε ἀρνῶν,
σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ, ᾗς ἐπέπιθμεν!
εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, ξύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
ξὺν σφῇσιν κεφαλῇσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἔσσεται ημαρ, ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο,
Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι,
τῆσδ' ἀπάτης κοτέων. τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα·
ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
αἴ κε θάνῃς καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο,
καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.

359.; quod Barn. admisit. sed similiter τὸ ι producitur in verbis φίλω, φίλομαι, φίλημι (v. H.), nec alia desunt exempla ancipitis prosodiae, velut ἵμασι legitur φ', 30., ἱμάντεσσιν θ', 544., ἱλάονται β', 550., ἱλάσκεσθαι α', 386. etc. cf. ann. ad α', 193. ipsum φῖλε κασίγνητε etiam ε', 359. habetur et φ', 308. — Sch.: θ ά ν. — ἔ τ α μ ν ο ν. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ σῷ θανάτῳ τοὺς ὅρκους ἐποίησα. (ὅρκια ὄντα σοι θάνατον. „*feriendo foedus tibi mortem paravi*, ut κείρειν φόνον, τιτρώσκειν φόνον, ap. Soph. Ajacc 55. et Eurip. Suppl. 1158., ubi v. Markland., h. e. *laniando, vulnerando, facere caedem.*" K.)

156, 7. ο ἷ ο ν. μόνον σε ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων μάχεσθαι προὔστησα (προστήσας). ὡ ς — Τ ρ ῶ ε ς. ἀντὶ τοῦ ὃν τρόπον σε οἱ Τρῶες (ἔβαλον,) καταφρονήσαντες τῶν ὅρκων. Sch. κ α τ ὰ — π ά τ. tmesis.

158. μ έ ν. h. e. μήν. — ἅ λ ι ο ν, *irritum.* v. 26. — annotavit H, opportune hunc versum in ipso excidio Trojae usurpari ap. Quintum 13, 377.

159. β', 341.

161. sequ. ἔ κ τ ε κ. ὀ. τ ε λ ε ῖ. h. e. ἐκτελεῖ τε (auget ἐκ significationem, ut passim), καὶ ὀψὲ, *et perficit, et sero perficit*, h. e. perficiet, quamvis sero. Schol.: τελειώσει. vividius est praesens, fortiterque dictum ἀπέτισαν, *poenas dederunt* pro *poenas dabunt*, quasi jam ulto Jove nefandum facinus. v. Th. p. 424. — ξ ὺ ν μ ε γ ά λ ῳ dictum est ut σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ et similia, de quibus v. Matth. §. 577. Latini quoque: *cum magno tuo malo* etc. μ ε γ ά λ ῳ. h. e. μεγάλῳ τινὶ, μεγάλῳ προστίμῳ, μεγάλῃ ποινῇ. v. Sch. E: ἑρμηνεύων, τί δηλοῖ τὸ σ ὺ ν μ ε γ., φησί· σ ὺ ν σ φ ῇ σ ι κ ε φ. — τ ε κ έ ε σ σ ι ν. — σ ὺ ν σ φ. κ ε φ., *suis capitibus*, dictum est περιφραστικῶς, ut passim κεφαλὴ et *caput*. v. K ad λ', 55, 463, Rhes. 224, Aristoph. Vesp. 559 etc.

163. κ α τ ὰ — θ υ μ ό ν. cf. α', 193, ε', 671, ζ', 447, θ', 169, λ', 411 etc. minore cum emphasi κατὰ φρένα dicitur α', 555, β', 3, ε', 406 et passim.

164. Virg. Aen. 2, 324.: *venit summa dies* etc. *Eichh.*

165. ἐ ϋ μ μ. 47.

166. ὑ ψ. (η', 69, λ', 543, σ', 185. „v. Valck. ad Eurip. Phoen. 74." W.) ὁ ἐπὶ ὑψηλοῦ θρόνου καθεζόμενος, ὁ τὴν ἀνωτάτω ἔχων καθέδραν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν ναυσὶ ζυγῶν, ἐφ' ὧν καθέζονται οἱ ἐρέσσοντες. (contrario sensu νερτέρᾳ προσήμενος κώπῃ dicitur ap. Aeschylum Ag. 1494.) — Sch.

167. α ἰ γ. α', 202, β', 448, ρ', 593 etc.

168. τ ῆ σ δ' ἀ π. genit. causalis. U.

169. sequ. α ἰ ν ὸ ν ἄ χ ο ς. δεινὴ λύπη. μ ο ῖ ρ α ν. τὴν πεπρωμένην. (*portionem, sortem*, h. e. fato definitum tempus vitae tuae. dicitur etiam μοῖρα θανάτου, θάνατος καὶ μοῖρα, *mors fatalis*, etc. v. H.) Sch.

171. ἐ λ. ἐπονείδιστος, ἐφύβριστος. (β', 285.) π ο λ. πολλοῖς ἔτεσι διψῆσαν. ἄνυδρον γὰρ οὖσαν τὴν Πελοπόννησον ἔνυδρον ἐποίησε Δαναὸς, ἐξελθὼν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, καὶ οἰκήσας αὐτήν. τῶν δὲ θυγατέρων αὐτοῦ ζη-

αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης,
καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
Ἀργείην Ἑλένην· σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα,
κειμένου ἐν Τροίῃ ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
καί κέ τις ὧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορεόντων,
τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
„„αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων,
ὡς καὶ νῦν ἅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν,
καὶ δὴ ἔβη οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
ξὺν κεινῇσιν νηυσὶ, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον."“
ὥς ποτέ τις ἐρέει. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών!“
Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
„θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένερθεν

τουσῶν ὑδρεύσασθαι, μιᾶς αὐτῶν, τῆς Ἀμυμώνης, ἠράσθη Ποσειδῶν, καὶ ἔδειξεν αὐτῇ (τῇ) τριαίνῃ πλήξας τὰς ἐν Λέρνῃ πηγάς. οἱ δὲ, ὅτι τὸ Ἄργος Ἀθηνᾶς ὑποθήκαις διὰ τῶν Δαναοῦ θυγατέρων ἔνυδρον ἐγένετο· ἐκεῖναι γὰρ ὄρυξιν φρεάτων ἐπενόησαν etc. Sch. ἅπαξ λεγόμενον. veterem hanc famam de Argolide olim siticulosa, h. e. arida, quae post fuit ἔνυδρος, utpote Inacho fl. fontibusque multis puteisque irrigua, praeter Schol. A commemorant etiam Eurip. Alc. 540, ubi tamen adhibendi sunt interpp., Strabo 8. p. 569., Apollod. 2, 1, 4. et scriptor Etymologici M. h. v. cf. Paus. 2, 15. similiter, annotante K., Callimachus h. in Jovem 18. de Arcadia: Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν οὐδ' Ἐρύμανθος, Λευκότατος ποταμῶν, ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη, μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι Αὖτις etc., ubi v. Spanhem. tropus Latinis quoque usitatus. *sitientia Africae* dixit Plin. H. N. 10, 73., lenius Maro Eclog. 1, 65.: *sitientes Afros*. cf. Ovid. Fast. 4, 940. etc.

173. καδδέ κεν — Ἑλένην. cf. β', 160, 176.

174. πύσει. (a πύθω. cf. λ', 395, Odyss. λ', 395, μ', 46. etc.) σήψει. Sch. auget rem, fugam, non reditum, dicendo graeci exercitus, nec recuperata Helena, et relicto ipso corpore Menelai. sane fugae haud dissimilis est discessus Graecorum e concione ad parandum reditum β', 142 seqq.

175. ἀτ. (α', 527.) ἐπὶ ἔ., *re non confecta;* quod vulgus nostratium dicere solet *unverrichteter Sachen*.

176. de κὲ sive ἂν particula, qua mollitur quodammodo oratio, v. Matth. §. 598, c, d., nos ad Eurip. Hel. 545, Aristoph. Vesp. 910, et cf. 182. — Sch.: ὑπ. ἤτοι ὑπερεχόντων τῇ ἠνορέῃ, τουτέστιν ἀνδρείων. (ἄλλως.) νῦν δὲ τῶν ὑπὲρ δύναμιν φρονούντων, ὑπερηφάνων. (ὑπερηφανέοντας dixit λ', 693.)

177. sic Electra ap. Eurip. El. 298. de Aegistho insultante in tumulum Agamemnonis: μέθῃ δὲ βρεχθεὶς — ἐνθρώσκει τάφῳ, Πέτροις τε λεύει μνῆμα λάϊνον πατρός.

179, 180. καὶ — καὶ, *et* — *et*. δή, *scilicet*, dictum est per ironiam.

181. κειν. κεναῖς, *vacuis*, nec recepta Helena, et sine praeda, quippe non expugnata Troja. cf. β', 298.

182. ὥς π. τ. ἐρ. omissum est κὲ sive ἂν, affectu scil. gliscente, nec jam dubitante Agamemnone, quin ita futurum sit. cf. 176. — εὐρ. h. e. εὐρὺ, μεγάλως. Sch.: τότε με γῆ χάσματι δεχθείη. οὐ γὰρ ἐπιθετικῶς λέγει αὐτὴν εὐρεῖαν, ἀλλὰ τὴν εὐρὺ τῇ διαστάσει χάσμα ποιοῦσαν. cf. ζ, 282, θ', 150, ρ', 417. sic αἰψηρὴν ἀγορὰν dixit Odyss. β', 257., ubi v. Nitzsch.

184. πώ p. πώς. v. ann. ad γ', 306. et cf. 234. Sch.: δειδ. εἰς δέος καὶ φόβον ἄγε.

185. οὐκ ἐν κ. οὐκ ἐν τῷ πρὸς ἀναίρεσιν τόπῳ τοῦ σώματος, ὅ ἐστιν οὐκ ἐν ἐπικινδύνῳ. Sch. similiter Etym.: v. H. ad λ', 439. Hesych.: καίρια — θανάσιμα. καιρίαν πληγὴν dixit Aeschylus Ag. 1178, καιρίους συμφορὰς Cho. 996. etc.

186. παν. παμποίκιλος. Sch. vulgatus interpres: *balteus varius*. Cl.: *mobilis*, secundum Porphyr. Quaest. Hom. 3., quae prima est propriaque verbi αἰ-

ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες."
  Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
*„αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, φίλος ὦ Μενέλαε·
*ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται ἠδ' ἐπιθήσει
φάρμαχ', ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων."
  Ἦ, καὶ Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα προσηύδα·
„Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱὸν, ἀμύμονος ἰητῆρος,
ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,

όλος significatio, altera vero consequens et figurata. v. H et inprimis Buttmann. *Lexil.* II, 76. similiter θώρηξ dicitur παναίολος λ', 374. et τεύχεα atque σάκος αἰόλα ε', 295. et η', 222.; sed eadem ποικίλα vocantur γ', 327, κ', 149, ν', 181, π', 134. Buttm. l. c.: „Ich gebe zu, dass hier die Begriffe am meisten in einander spielen; aber nur weil eben das Bewegliche der ganzen Rüstung es ist, was das Bunte oder Schillernde eigentlich bewirkt. — Denn sowie αἰολόπωλος (v. γ', 185.) auf das rasche u. gewandte Lenken der Pferde geht, so heisst αἰολοθώρηξ, der den Panzer oder sich im Panzer leicht bewegt; welches noch deutlicher wird durch Vergleichung von κορυθαίολος, welches keinen andern Sinn zulässt, u. zuverlässig (?) αἰολόκορυς lauten würde, wenn der Rhythmus es gestattete. Der Gürtel, der sich rund um den Leib schliessen muss, ist gegliedert u. sehr beweglich; u. ebenso auch, was bei Homer μίτρη heisst, ebenfalls von Metall gemacht ist, (sed intus fuit lanea: v. ann. ad 132.) u. unter dem ζωστὴρ sich befindet, wo also der Begriff des Bunten nicht einmal angebracht ist. (?) Il. δ', 185 ff. ἀλλὰ — ἄνδρες. In dieser Gegend des Körpers ist aber die Gelenkigkeit und Beweglichkeit vor allen andern wesentlich, u. darauf (?) also geht das Beiwort αἰολομίτρης Il. ε', 707. Eben also weil, wie gesagt, der Begriff des Bunten und Schillernden sich in der Vorstellung von selbst dem des Beweglichen zugesellt, ist dieser Stammbegriff in allen diesen homerischen Stellen allein (?) anzunehmen."

187. τὴν χ. κ. ἄ. potest videri ad h. l. respexisse Aristot. Poët. c. 22., ubi inter ea, quae usu defendi possunt, est: καὶ χαλκέας τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους. adde Odyss. ι', 391—393. auri faber vocatur χαλκεὺς Odyss. γ', 432. *Ex H.* cf. Ap. v. χάλκεα.

189. φίλος ὦ Μενέλαε. h. e. ὦ φίλος Μενέλαε. saepe quidem ap. Hom. legitur φίλος pro φίλε, ὦ φίλος p. ὦ φίλε Odyss. γ', 375. et ρ', 17., nec dubitandum est de hoc usu nominativi, praesertim ap. Atticos (Matth. §. 69, ann. 2.); sed tamen compositus isto sensu cum ipso vocativo casus rectus duritie sermonis non Homerica offendit; idque eo magis, quo facilius vitari poterat haec pravitas scribendo φίλος ὦ Μενέλαος, vel φίλ' ὦ Μενέλαε, ut φίλε κασίγνητε 155, producto ι in φίλε. hoc genuinum arbitror, φίλος autem perscriptum ab eo, qui litteram illam produci posse ignoraret.

190. ἐπιμ. ἐφάψεται, ψηλαφήσει. Sch. E: ἐπιμάσσεσθαι λέγει τὸ ἀποσπογγίζειν. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὸ ἐκμάσσεσθαι, καὶ ἐν Ὀδυσσ. (τ', 92.) τὸ ἀναμάξεις τῇ σῇ κεφαλῇ, καὶ τὸ εἰσεμάσσατο θυμόν. (ρ', 564.) καὶ ἄλλως δ' ἐνταῦθα (Odyss. τ', 468.) ἐπιμάσσασθαι τὸ διὰ ἐπαφῆς θεραπεῦσαι· μάσσεσθαι γὰρ καὶ τὸ ἅπτεσθαι. — est fut. ab ἐπιμάομαι, et fortasse σ simplici scribendum. v. H et Schn. v. ἐπιμαίομαι.

191. παύσῃσι. παύσῃ, θεραπεύσῃ. Sch. intell. σέ. ο', 15. ἔπαυσεν Ἕκτορα μάχης. K. Moscov. 3. a correctore: παύσῃ τε pro παύσῃ σε, ni fallor, confusis σ et τ litteris, ut saepe alias.

192. θεῖον. ἤτοι ἐκ θεῶν τὸ γένος ἔχοντα, ἢ θαυμαστόν. Sch. appellatio dignitatis, *ein Titel:* v. ann. ad α', 4, 92, 334. etc.

193. de Machaone v. β', 731 seqq.

194. φῶτ' Ἀ. υἱόν. *virum filium Aesculapii*, h. e. *filium puberem* sive *adultum*, nec puerum, cui non sit committendus aeger ex vulnere. sic etiam φ', 546.: φῶτ' Ἀντήνορος υἱὸν, et Odyss. φ', 26.: φῶθ' Ἡρακλῆα. angusta est Pausaniae explicatio 2, 26. extr.: ὡς ἂν εἰ λέγοι θεοῦ παῖδ' ἄνθρωπον.

195. ἴδῃ, *videat*, conveniat. Xenoph. Anab. 2, 4, 15.: καὶ προσελθὼν ἠρώτησεν ἄνθρωπός τις τοὺς προφύλακας, ποῦ ἂν ἴδοι Πρόξενον ἢ Κλέαρχον etc.

ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος."
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
παπταίνων ἥρωα Μαχάονα. τὸν δ' ἐνόησεν
ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
*λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ὄρσ', Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος."
Ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.

197. τὸ Λυκ. ἀπὸ μέρους πάντας δηλοῖ τοὺς ἐπικούρους τῶν Τρώων. ἄξιοι δὲ λόγου οἱ Λύκιοι ὡς πολλοὶ καὶ ζαχρηεῖς ἐν πολέμῳ ὄντες, καθά που αὐτὸς ἐρεῖ ὁ π. (μ', 347, 360.) Λυκίους δὲ οὐ τοὺς ὑπὸ τῷ Πανδάρῳ λέγει ὁ βασιλεὺς, οἳ καὶ αὐτοὶ, ὡς προείρηται, Τρῶες ἦσαν, ἀλλὰ τοὺς ἐκ τῆς μεγάλης Λυκίας, οἵπερ ἦσαν ὑπὸ τῷ Σαρπήδονι. οὕτω δὲ καὶ Ἀργεῖοι καὶ Ἀχαιοὶ ἀπὸ μέρους πάντες οἱ Ἕλληνες. E. τῷ. φ. „cf. Virg. Aen. 12, 321." *Eichh.*

199. βῆ δ' ἰέναι. v. ann. ad 209.

200. παπτ. περιβλέπων, ἐρευνῶν. ἐν. ἐθεάσατο, εἶδεν. Sch.

202. Ven. Harl. Vrat. a.: Τρίκκης, ut β', 729., nec aliter Livius, Strabo, Plinius, Epitomator Stephani et scriptores. ergo ponamus, quod caret offensione, λ., οἵ Τρίκκης οἱ ἕποντ' ἐξ ἱππ., vel ἕποντ' ἐκ Τρίκκης ἱππ. mutata esse videtur manus poëtae ab eo, qui forte scriptum reperisset in libris Τρίκης, et priorem hujus vocabuli pro brevi habuisset. imperite editor Cantabr. et Barn.: ἕπον Τρίκκης (v. ann. ad λ', 483.), nec recte H: „prior in Τρίκῃ natura (?) brevis esse putanda est, etsi solennius nomen esse coepit *Tricca*, Τρίκκη" etc. Sch.: ἀπὸ Τρίκκης, πόλεως Θεσσαλίας.

204. ὄρσεο. (ὄρσο.) διεγείρου, ἀνίστασο. Sch. v. Matth. §. 244.

208. θυμὸν — ὄρινε. *animum ejus commovit*, h. e. misericordiam. alias aliud significatur hisce verbis: v. β', 142, 395, Odyss. ρ', 150 etc.

209. βάν. ἔβαν, ἔβησαν. verbum βαίνειν, nisi cum activum est, proprie significat initium eundi facere, ut *proficisci* ap. Latinos. Plautus Aul. 1, 2, 40.: *nunc, quo profectus sum, ibo;* et Rud. 3, 6, 9.: *cum ad me profectus ire*, ubi vid. Acidal. plane ita dictum est βὰν ἰέναι, *profecti sunt ire*. cf. 199. — καθ' ὅμ. h. e. ὁμοῦ, *simul, una*. nam vox ὅμιλος, composita illa ex ὁμοῦ et ἴλος, vel, quod usitatum, ἴλη, et cognata verba (v. Ap. v. ὅμιλος et Buttmann. *Lexil.* II. p. 158.), *societatem* significant, quae cum plurium aut multorum est, *turba* vocatur vel *caterva*, quemadmodum dicitur ὅμιλος Δαναῶν, ὅμιλος Τρώων, et eodem sensu ὅμιλος, intellectis iisdem vel similibus genitivis; sed duo quoque dicuntur ire vel facere aliquid ἀνὰ sive κατὰ ὅμιλον, vel ὁμιλαδὸν, cum vel gradum conferunt simulque proficiscuntur, vel eodem tempore aliud hic, aliud ille, faciunt. ejus usus, vulgo ignoti, operae pretium est proferre exempla, quibus tollatur dubitatio. infra 488.: τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν Αἴας διογενής· τοῦ δ' Ἄντιφος αἰολοθώρηξ Πριαμίδης καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξέϊ δουρί. interpretes: *per turbam, im Gewühl.* imo *simul* Ajax spoliavit Anthemiden, Antiphusque hasta jaculatus est in Ajacem. ε', 527.: ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο· Ἀτρείδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων, *una* ivit cum exercitu. (cf. 223—231. et 445.) λ', 257.: ἤτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὅπατρον Ἕλκε ποδὸς μεμαὼς, καὶ ἄϋτει πάντας ἀρίστους· Τὸν δ' ἕλκοντ' ἂν ὅμιλον (*simul* ac fratrem abstraxit Coon) ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα. ibidem 314. Ulysses Diomedem advocat, amboque Thymbraeum et Molionem interficiunt. jam sic pergit Hom. 323.: τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν· Τὼ δ' ἂν ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, h. e. *simul euntes*, non

ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
βλήμενος ἦν (περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι,
κυκλόσ', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φὼς),
αὐτίκα δ' ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος ἕλκεν ὀϊστόν·
τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι·
λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθεν
ζῶμά τε καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστὸς,
αἷμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς
πάσσε, τά οἵ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

per turbam, quod jam ante fecerant. et 459.: *Τρῶες δ' αὖ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος, Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν, una omnes*. (cf. ν', 332. id ὁμίλῳ dixit Herod. 9, 60.) et 465.: *Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν, Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀϋτὴ, Τῷ ἰκέλη, ὡς εἴ ἑ βιῷατο μοῦνον ἐόντα Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ. Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον, age igitur eamus una.* et similiter ρ', 530.: *καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην, Εἰ μή σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε, Οἵ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον ἑταίρου κικλήσκοντος, qui simul adveniebant* vocante amico. rem conficit hic ipse locus, quem tractamus. putide enim latinus interpres: *perrexerunt autem ire* per turbam et exercitum *latum Achivorum;* nec melius Voss.: *schnell durchwandelten sie* das gedräng' in den schaaren Achaja's. sic dicendum erat: *et perrexerunt ire una per magnum exercitum Graecorum; und sie entschritten vereint in die grosse achäische Heerschaar.* quod attinet ad ὁμιλαδὸν, ter id legitur ap. poëtam, tribusque illis locis interpretationem a nobis propositam confirmat, ut quod significet ἀνὰ sive κατὰ ὅμιλον. nam μ', 2. cum Hom. dicit: *οἱ δ' ἐμάχοντο Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδὸν*, non *catervatim mistos* vult intelligi Graecos et Trojanos, sed dimicasse illos collato pede, *ὁμοῦ εἱλουμένους, ὁμοῦ ὄντας:* itidemque ο', 277. et ρ', 730. (*ὡς Δαναοὶ* [*ὣς Τρῶες*] *εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο*) non catervatim secutos esse ait, sed una semper et conjunctos in hostem incubuisse. nec alio sensu Hesiodus Scut. Herc. 170.: *τῶν καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἤϊσαν.*

211. *ἀγ. συνηθροισμένοι ἦσαν.* Sch. Matth. §. 168. ann. 2.

213. *αὐτ. δέ.* 221. *ἀρ.* 134.

214. *ἐξελκ. πάλιν*, non *πάλιν ἄγεν.* Sch.: *τούτου δὲ ὀπίσω ἑλκομένου κατεάγησαν, συνετρίβησαν, αἱ γωνίαι.* (150.) — *ἄγεν* pro *ἔαγεν, ἐάγησαν*, ut *ἄγη* π', 801. v. Th. p. 330. *ἄγεν* p. *ἄγησαν, ἤγησαν*, ab *ἄγω, duco*, de quo alii cogitant, inusitatum est. fortiter extractae sagittae hami fracti sunt; quod verosimilius quam curvatos esse.

218. *αἷμ' ἐκμυζ.* more rudium populorum. E: — *οἷον μὲν τὸ Ὁμηρικὸν τοῦτο ἐκμυζῆσαι ᾔδεισαν οἱ τότε τὰ τοιαῦτα ἕλκη μεταχειριζόμενοι· οἱ δὲ νῦν βλέπουσι πολλοὺς, καὶ μάλιστα τῶν βαρβαρικωτέρων, ὁπηνίκα τραῦμά τινι ἐντριβῇ, τῷ στόματι ἐκμυζῶντας τὸ αἷμα τοῦ ἕλκους, θεραπείαν καὶ οὕτω τεχνωμένους τινά.* — *E W.* locus hic de re chirurgica veterum memorabilis visus est Homeri *βιογράφῳ* §. 23. quo loco monstrato Plato de Rep. 3. p. 408 A. robur hominum temperantium praedicat, quibus sanguine exsucto et herbis impositis satis curae ad sananda vulnera adhibitum esse videretur. *Ex H.* cf. Virg. Aen. 12, 383 seqq. *Eichh.*

219. *οἱ πατρί. τῷ αὐτοῦ πατρί.* W. *φίλα φρ., εὔφρονέων, benevolus.* cf. Odyss. π', 17. Sch.: *πόρε. παρέσχεν, ἐδωρήσατο.* (primas herbas medicas Aesculapio donavit Chiron, earumque usum docuit; deinde eas ipse collegit Aesculapius.) *Χείρων. εἷς τῶν Κενταύρων, εὑρετὴς ἰατρικῆς καὶ λυρικῆς, υἱὸς Κρόνου καὶ Φιλύρας, ἤ, ὥς ἔνιοι, Ποσειδῶνος.* „prodiit Aescul., Machaonis pater, e Chironis disciplina, et est hic locus ex antiquissimis chirurgiae seu, quam vett. vocant, iatrices monumentis. *φάρμακα* illa erant radices et herbae, quarum vires stypticas usus docuerat; illas arefactas et tritas inspersas fuisse vel applicatas vulneri probabile fit ex voc. *πάσσειν, ἐπιπάσσειν.* v. ε', 401, 900, λ', 515, ο', 393, 4. hinc *παστὸν* et *ἐπίπαστον* medicamen vulneri inspersum, et *πάσματα* ap. medicos, v. c. Theophan. Nonn. c. 24., ubi v. Bernard.

interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani; Agamemnon autem Graecorum catervas obit, aliorum, in quibus Idomenei, duorum Ajacum, Nestoris, qui jam in procinctu stabant, alacritatem laudans, aliorum vero, velut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens.

Ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ·
καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο,
τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὁππότε κέν μιν

λ', 623 sequ. *κυκειῶνα*, potionem, adhibitam videbimus, nec tamen nisi ad vires reficiendas. disertior de arte Aesculapii locus est Pindari Pyth. 3, 83 sequ.“ *Ex H.* Xenoph. de Venat. 1, 2. Chironis inter *μαθητὰς κυνηγεσίων τε καὶ ἑτέρων καλῶν* refert Aesculapium et ipsum Machaonem. *E K.* Apollod. 3, 10, 3.: *παρ' ᾧ* (Chironem dicit) *καὶ τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν κυνηγετικὴν τρεφόμενος ἐδιδάχθη* etc. cf. H. ad Apollod. 3, 4, 4. p. 229., Plin. H. N. 30, 1. etc. ipsum Hom. consuli jusserunt W et U λ', 831, quo loco Chiron audit *δικαιότατος Κενταύρων*, π', 143, τ', 390 et Hom. Epigr. 14, 17.

220, 1. *ὄφρα τοί.* *ἕως οὗτοι.* *ἀμφ.* *περὶ τὸν Μενέλαον ἐνήργουν καὶ ἠσχολοῦντο.* *τόφρα δέ.* *ἐπὶ τοσούτῳ δέ. καὶ ἔστιν ἀνταποδοτικὸν τοῦ ὄφρα.* Sch. *τὸ δὲ* indicat apodosin, ut 213, 261, α', 58, 137, ubi v. ann., etc.

222. *ἔδυν.* *ἐνεδύσαντο.* Sch. *τὸ ἐνδύσασθαι τὰ ὅπλα καταδῦναι τεύχεα λέγει. — μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν εἰς βάθος δυνόντων, δύναται δὲ ταὐτὸν τῷ ἀμφιέσασθαι καὶ ἀμφιβαλέσθαι καὶ περιβαλέσθαι. λέγεται δέ τις καὶ πόλιν δύνειν καὶ πόλεμον.* — E. λ', 262.: *ἔνθ' Ἀντήνορος υἷες — ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω.* cf. γ', 36 etc. θ', 43.: *χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ.* ψ', 131.: *οἱ δ' ὤρνυντο καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον* etc. — Ap.: *χάρμη.* *ἡ μάχη.* v. H ad ν', 82., Schn. h. v.

223, 4. *ἔνθα.* *τότε.* (E: *ἰστέον δὲ ὅτι τὸ οὐκ ἂν ἴδοις ἀποστροφῆς ἐστι σχῆμα, ὡς ἢ τῆς Μούσης ἀποστρεψάσης τὸν αὐτῆς λόγον πρὸς τὸν αὐτῆς ὁμιλητὴν ποιητήν, ἢ καὶ τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸν ἀκροατήν. ἔστι δὲ τὸ οὐκ ἂν ἴδοις Ἀττικῶς* [?] *ἀντὶ τοῦ οὐκ ἂν εἶδες.* de hoc v. Matth. §. 514.) *βρίζοντα.* *νυστάζοντα καὶ ἠρεμοῦντα, ἐξ ου ἀμελοῦντα. βρίξαι γὰρ κυρίως ἐστὶ μετὰ βάρους* (h. e. *βάρει*) *τροφῆς ἀπονυστάξαι.* *καταπτ.* *ἀποδειλιῶντα* (340, ε', 254, 476), *φεύγοντα.* Sch. *ὑφ' ἓν* dictum est *οὐκ ἐθ.* p. *ἀθελοῦντα.* Sch.

225. *κυδ.* α', 490.

226. *ἅρματα.* *ἅρμα.* Matth. §. 292. *ποικ. χαλκῷ.* v. γ', 327, ζ', 504, κ', 322 etc. Hesiod. Scut. H. 423: *ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.*

227. *ἀπ. ἔχε.* seorsum habebat, *servabat, custodiebat.* *φυσ.* *πνευστιῶντας, ἀσθμαίνοντας.* Sch. *anhelantes cursu.* *τῶν πεποιημένων ἡ λέξις*, inquit Ap. h. v. in libris superstitibus. hoc, opinor, habuerunt antiquiores: *τῶν ὀτοπεποιημένων*, h. e. *τῶν ὀνοματοπεποιημένων.* compendium haud intellectum simileque antecedenti *-ῶν* neglexisse videtur aliquis librarius, ineptum vero visum tosedulo expunxisse. v. Bast. Append. ad Epist. crit. p. 13. ceterum *φυσιᾶν* et *φυσίαμα* dixit etiam Aeschylus Eum. 53. et 235.

228. *Εὐρ.* Nestoris famulus cognominis memoratur θ', 114, λ', 619. U. — *Πειρ.* *Πείραιος, Πειραΐδης*, ut *Ἀλκαῖος Ἀλκαΐδης*, non *Πειραιΐδης, Ἀλκαιΐδης.* „*οὗ* (nominis *Πείραιος*) *τῆς παραληγούσης διφθόγγου ἐξεβλήθη τὸ ἰῶτα ἐν τῷ πατρωνυμικῷ ἀναγκαίως πρὸς εὐχρηστίαν μέτρου.*“ E.

229. *παρ.* *τὰ ἅρματα.* „in der Nähe halten.“ W.

γυῖα λάβῃ κάματος πολέας διακοιρανέοντα·
αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
καί ῥ᾽ οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
„Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς!
οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ᾽ ἀρωγός,
ἀλλ᾽ οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο,
τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται,
ἡμεῖς δ᾽ αὖτ᾽ ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἕλωμεν."

230. *γυῖα. μέλη. (μὶν — γυῖα.* cf. γ', 438. U.) Sch. *πολέας*, *multitudinem*, *copias*, *obeuntem copias.* cf. α', 559. W. minus recte, me judice, H et W: *πολέας διὰ κοιρανέοντα* p. *διὰ πολλοὺς, ἀνὰ τὸ πλῆθος*, nec ε', 824. scribere sustinuerim *μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα*, aut ibidem 332. *πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν* et similiter μ', 318. et Odyss. α', 247., quae debiliter dicta sunt, cum (alios usus ne commemorem) praepositiones illae compositae cum verbis vim eorum augeant, actionesque significatas velut pingant, quemadmodum *διαφθείρειν* est *prorsus perdere*, *ἀνακουφίζειν sursum tollere*, *καταδουλοῦν opprimere servitute* etc. ita h. l. Agamemnon dicitur *πολέας διακοιρανέειν*, *strenue imperare exercitui*, quod majus quiddam est quam *κοιρανέειν διὰ πολέας*, *imperare per exercitum.* Sch.: *διακοιρανέοντα. διατάσσοντα ἐπερχόμενον.* Voss.: *Diesen ermahnt' er mit ernst, dass er nahete, würden ihm etwa Matt die glieder vom gang, die ordnungen rings zu* durchwalten.

231. *ἐπ. ἐπήρχετο.* Sch. cf. 250. propterea dictus est hic liber a nonnullis *ἐπιπώλησις* sive *ἐπιπώλησις Ἀγαμέμνονος.* v. E.

234. *μήπω. μήπως.* cf. 184. *μεθ. ἀμελεῖτε. θούριδος. ὁρμητικῆς, πολεμικῆς.* (a *θόω, θόρος, θοῦρος*: v. Schn. v. *θύω.*) *ἀλκῆς. δυνάμεως.* Sch. frequenter *θοῦρις ἀλκή*, *stürmische Tapferkeit*, dicitur ap. Hom.: v. inferius 318, ε', 718, ζ', 112, η', 164 etc. *θοῦριν ἀσπίδα* dixit λ', 32, υ', 162. *αἰγίδα* ο', 308. Tyrtaeus 3, 9.: *οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς.*

235. *ἐπὶ ψευδέσσι*, *cum mendacio*, dictum est ut *ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι* ap. Eurip. Troad. 308 et similia. *ἀρ. ἐπὶ ψευδ.*, *mendax falsusque auxiliator.* frustra Aristarchus: *ψευδέσσι* a *ψευδὴς* (Aeschyl. Ag. 559, 564, Eurip. Or. 1566 et passim, Xenoph. Anab. 2, 4, 24), quo verbo non utitur poëta; neque id vel Hermappias probabat, vel Herodianus. pessime Schol. A: *μᾶλλον πιστέον Ἀριστάρχῳ ἢ τῷ Ἑρμαππίᾳ, εἰ καὶ δοκεῖ ἀληθεύειν.* cf. H.

236. *ὑπ. ὅ. δηλ.* 67.

237. *τέρενα χρόα*, *tenera corpora* inhumata. E: *τέρενα χρόα τὴν ὅλην σάρκα λέγει, ὡς ἐκ μέρους τοῦ προφαινομένου ἐξ ἐπιπολῆς, πρὸς διαστολὴν τῶν ὀστῶν· ἐκεῖνα γὰρ οὐ τέρενα ἤτοι ἁπαλά.* — affectata distinctio, de qua certe Hom. non cogitavit, sed ornans, quod dicitur, epitheton est *τέρενα* corporum h. l., sicut alias foliorum et lacrimarum, idemque significatur vocabulo *αὐτοὺς* α', 4. quodsi quis tamen opponi quaedam putat, satius fuerit opposita teneris corporibus existimare dura arma, quibus spoliata jacent corpora. ν', 551.: *Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον, οὐδὲ δύναντο Εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ Ἀντιλόχου.* Virg. Aen. 1, 100.: *ubi tot Simoïs correpta sub undis Scuta virum galeasque et fortia corpora volvit.* — de singulari *χρόα* loco pluralis v. Soph. Oed. Col. 1029, Eurip. Bacch. 625, Matth. §. 292. — *γῦπες*, *vultures.* σ', 271.: *πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται Τρώων.* cf. λ', 162, π', 836, χ', 42, Odyss. λ', 578, χ', 30. E: — *τῷ μέρει, τοῖς γύψι, καὶ λοιπὸν σαρκοβόρα συνεισάγει ὄρνεα* (*τὰ γαμψώνυχα*: v. Aristot. H. A. 8, 5, 1.), *ὧν γένος ὁ οἰωνὸς, κατὰ τὸ οἰωνοῖσί τε πᾶσι* (α', 5.). — *ἔδονται.* Matth. §. 180.

238. frustra item Aristarchus: *νῦν αὖτε*, omisso *δὲ*, quod opposita haec superioribus, arcteque cum iis conjuncta, requirere videntur. v. H ad ο', 659. eadem de causa ϱ', 672. servandum est *νῦν δ' αὖ*, bene autem habet *οὕστινας αὖ* 240 etc.

Οὕστινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
„Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε;
τίφθ' οὕτως ἕστητε τεθηπότες ἠΰτε νεβροὶ,
αἵτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι,
ἑστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή;
ὣς ὑμεῖς ἕστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
εἰρύατ' εὔπρυμνοι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
ὄφρα ἴδητ', αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων;"
Ὣς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συῒ εἴκελος ἀλκὴν,
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.

242. *ἰόμωροι.* οἱ περὶ ἰοὺς καὶ τόξα μεμορημένοι, ὅ ἐστι κάμνοντες. Sch. E: ἰόμωροι δὲ νῦν ἀπὸ μέρους οἱ ἁπλῶς πολεμισταὶ, κυρίως δὲ οἱ περὶ βέλη μεμορημένοι, ὅ ἐστι κακοπαθοῦντες, ἐκ τοῦ μόρος, ὃ δηλοῖ τὴν κακοπάθειαν, ἐκταθέντος τοῦ ο etc. similiter Ap.; sed apud eum Aristarchus: οἱ τοὺς ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες. Hesych.: μωρόν. τὸ ὀξύ. Etym. ὑλακόμωροι —. τινὲς δὲ τοὺς ὀξυφώνους —· μόρον γὰρ λέγουσι Κύπριοι τὸ ὀξύ. mitto alios, quos pridem H refutavit, arbitrorque ἰομώρους dici ἰομαόρους, *sagittarum cupidos* vel *sagittis fretos*, ab ἰὸς et μάω, unde μάορος et contractum μῶρος, sicut τιμωρὸς a τιμάορος. cf. ann. ad β', 692. iterum haec vox legitur ξ', 479. — Sch.: ἐλ. ἐπονείδιστοι. *οὔ νυ σέβ.;* οὐκ ἐντρέπεσθε; E: *σέβ.* δὲ ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθε ἢ καὶ ἐκπλήττεσθε, ἐφ' οἷς δηλαδὴ ποιεῖτε. —

243. *τίφθ' οὕτως.* τί ποτε οὕτως. cf. α', 202 etc. — *ἕστητε.* ἀντὶ τοῦ ἵστασθε. — Schol. Victor. cf. U. — Sch.: *τεθ.* ἐκπεπληγμένοι, δειλωθέντες. (a θήπω, θάπω. Matth. §. 236.) *νεβροί.* ἐλάφων βρέφη.

244. *πεδ. θέουσαι*, ut διέπρησσον πεδίοιο β', 785 et ἔρχονται πεδίοιο ibidem 801.

245. *μετὰ φρεσὶν ἀλκή*, robur animi, h. e. fiducia.

248. *εἰρύαται.* (α', 239, ξ', 75, χ', 303 etc.) εἱλκυσμέναι εἰσίν. — *ἐπὶ θινί.* ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ. (v. ann. ad α', 486, β', 149—154.) Sch.

249. *ὑπ. χεῖρα.* ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω θήσει, σκεπάσει ὑμᾶς. Sch. cf. ε', 433, ι', 420, 683, ω', 374, Odyss ξ', 184. *E K et H.*

251. *ἐπὶ Κρ.* cf. 273, β, 6, 89. — *οὐλαμόν.* E: τὸ (imo ἡ) στὶξ μὲν ἐξ ἀνδρῶν πεντακοσίων κατὰ τοὺς παλαιούς· *οὐλαμὸς* δὲ τάξις ἐκ τεσσαράκοντα ἀνδρῶν· *φάλαγξ* δὲ ἀπὸ ἑκατὸν καὶ εἴκοσι· *πύργος* δὲ ἐκ τριακοσίων καὶ ἑξήκοντα (τάξις αὕτη τετραγωνοειδῶς πυκνουμένη). Ὅμ. δὲ ἐν τῇ ἐπιπωλήσει ταύτῃ χρᾶται μὲν ταύταις ταῖς λέξεσι, λαμβάνει δὲ αὐτὰς ἐπὶ τῆς ἁπλῶς κατὰ πληθύν τινα τάξεως ἐν οἷς λέγει *στίχας ἀνδρῶν*, καὶ *οὐλαμὸν ἀνδρῶν*, καὶ *πυκινὰς φάλαγγας* (281), καὶ *πύργους Ἀχαιῶν* (347. cf. 334.). — Ap.: οὐλαμός. τάξις· *ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν*. καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον οὐλαμὸς ἡ εἴλησις (male codd.: ἰλαμὸς ἢ εἴλ. Villois.: ἡ εἴλ.) καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις τῶν ἀνδρῶν. καὶ οὔλας τρίχας ἡμεῖς λέγομεν τὰς φύσει εἰλουμένας (vulgo: εἰλ.) καὶ συστρεφομένας.

253. *ἐνὶ πρ.* intell. ex superioribus ἐθωρήσσετο. vel potius dicendum est huc pertinere verba ὤτρυνε φάλαγγας sequente versu: nam ἐνὶ πρ. idem est ac πρώτας φάλαγγας. — *συῒ ε. ἀλκήν.* etiam Ajax apro comparatur ρ', 281, iterumque Idomeneus ν', 471. cf. ε', 783., η', 257, μ', 146. animal frequens in veteri Graecia, Herculisque et Meleagri rebus gestis nobilitatum, quod etiam inter signa militaria Romanorum fuit, teste Plinio H. N. 10, 4. cf. Festus v. Porci.

254. *Merionae* nomen celebre est ap. Hom. et scriptores. v. β', 651, ν', 295 etc., Horat. Od. 1, 6, 15.; 15, 26., Ovid. Met. 13, 359. Ἰδομενῆος ὀπάων appellatur κ', 58. et ρ', 258., θεράπων ψ', 113. saepiusque isto libro; quo no-

τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισιν·
„Ἰδομενεῦ, πέρι μέν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων
ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
ἠδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
ἕστηχ', ὥσπερ ἐμοί, πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι!“
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
„Ἀτρείδη, μάλα μέν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος
ἔσσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ ξύν γ' ὅρκι' ἔχευαν

mine auriga curru vecti bellatoris dici solet; sed armigeri quoque, legati, comitis et ejusmodi adjutoris, qui hodie vocatur *Adjutant*, et θεράπων et ὀπάων fungitur munere, estque fere cum altero necessitudine aliqua conjunctus: v. Feith. p. 495. et Köpke *über das Kriegswesen d. Gr.* p. 141. seqq. figurato autem sensu heroës audiunt θεράποντες Ἄρηος. Diodorus Sic. 5, 79.: *Μίνωι δέ φασιν υἱοὺς γενέσθαι Δευκαλίωνά τε καὶ Μόλον· καὶ Δευκαλίωνος μὲν Ἰδομενέα, Μόλου δὲ Μηριόνην ὑπάρξαι· τούτους δὲ ναυσὶν ὀγδοήκοντα στρατεῦσαι μετ' Ἀγαμέμνονος εἰς Ἴλιον, καὶ διασωθέντας εἰς τὴν πατρίδα τελευτῆσαι, καὶ ταφῆς ἐπιφανοῦς ἀξιωθῆναι καὶ τιμῶν ἀθανάτων. καὶ τὸν τάφον αὐτῶν ἐν τῇ Κνωσῷ δεικνύουσιν, ἐπιγραφὴν ἔχοντα τοιάνδε·*

Κνωσίου Ἰδομενῆος ὁρᾷς τάφον· αὐτὰρ ἐγώ τοι
πλησίον ἵδρυμαι Μηριόνης ὁ Μόλου.

(distichon ex Aristotelis Peplo. ὁρᾷς p. ὅρα scripsi cum Stephano et Brunckio. v. Wesseling. ad Diod. h. l. et Jacobs. Anthol. Pal. 3. p. 294.) *τούτους μὲν οὖν ὡς ἥρωας ἐπιφανεῖς τιμῶσιν οἱ Κρῆτες διαφερόντως θύοντες, καὶ κατὰ τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις κινδύνους ἐπικαλούμενοι βοηθούς.* Cretensium οὐραγὸν Merionen fuisse censet K. Cyrus ap. Xenoph. Cyr. 3, 3, 41. de οὐραγοῖς Persarum: *χώραν ἔχετε οὐδὲν ἧττον ἡμῶν ἔντιμον τῶν προστατῶν· ὑμεῖς γὰρ ὄπισθεν ὄντες τούς τ' ἀγαθοὺς ἂν ἐφορῶντες καὶ ἐπικελεύοντες αὐτοῖς ἔτι κρείττους ποιοῖτε* etc. cf. Xenoph. Anab. 3, 3, 29.

256. μειλ., ut ζ', 214, 343, ρ', 431. etc. ἔπεσσιν additum est ι', 113, κ', 542, Odyss. ζ', 146 et alias.

257—259. πέρι — τίω. περισσῶς μέν σε τιμῶ, ὅ ἐστιν ὑπὲρ πάντας. — (Vrat. a: ἐς δαῖθ', quod placuit Heyneo propter duriorem elisionem in δαίθ' p. δαιτί.) γερ. ἔντιμον, κατὰ τιμὴν διδόμενον γέρας. (*Ehrenwein.* cf. inferius 344.) αἴθ. μέλανα. (α', 462.) Sch. v. ann. ad α', 118.

260. κέρ. (a κέρω. v. Schol. Lips., U, Matth. §. 239.) κιρνῶσι. Sch.

261, 2. recitantur hi versus ab Athenaeo 5. p. 193 A., ut doceat, viris principibus honorem eum esse habitum, ut semper plenus adstaret calix. ceteris aequa portio vini assignata erat, δαιτρὸν, quod Sch. interpretatur μεμερισμένον, διαίρετον, Hesych. μεμετρημένον, Plut. Conv. 7 Sap. p. 156 E. μετρητόν. *Ex H.* E: δαιτρὸν δὲ πίνειν ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ μεμερισμένως. (Hesych.: παρὰ τὸ δαίω, μερίζω.) — ἐν δὲ τῷ σὸν δὲ πλεῖον δέπας ὁ δὲ σύνδεσμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ δὴ ἢ τῷ ἀλλά. τὸ δὲ πλεῖον τὸ γέμον δηλοῖ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον ἔμπλεων etc.

263, 4. ἀνώγοι. κελεύοι. ὄρσευ (ὄρσεο. cf. 204.). διεγείρου. Sch. οἷος — εἶναι. ordo: οἷος εὔχεαι εἶναι πάρος, *qualem te antea* fuisse *gloriaris.* v. Matth. §. 499.

265. ἀγός. ἡγεμών. παρὰ τὸ ἄγω ῥῆμα. Sch.

266. ἐρ. γ', 47, 378 etc.

267. ὑπ. ὑπεσχόμην, ἀνεδεξάμην, ἐκ μεταφορᾶς κίονος ὑποκάτω στάντος καὶ ἀνέχοντος τὰ ἐπικείμενα. *Ex E.*

269. ἐπεὶ — ἔχευαν. ἐπειδὴ συνέχευαν τοὺς ὅρκους, ἐπιόρκησαν. Sch.

Τρῶες. τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω
ἔσσετ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο."
Ὣς ἔφατ', Ἀτρείδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ,
ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν.
ὡς δ', ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ
ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς
(τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠΰτε πίσσα
φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν),
ῥίγησέν τε ἰδών, ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα,
τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι διοτρεφέων αἰζηῶν
δήϊον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες
κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,

„proprie ο', 362.: ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης, Ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν, Ἂψ αὖτις ξυνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων." *E K.* cf. ib. 473.

270—272. κ ή δ ε α. κακά, λῦπαι. ὀ π. μετὰ ταῦτα. π α ρ. παρῆλθε. γ η θ. κ ῆ ρ. χαίρων τῇ ψυχῇ. Sch.

274. κ ο ρ. καθωπλίζοντο. ν έ φ ο ς. πύκνωμα, πλῆθος. ὁ τρόπος μεταφορά, ἀπὸ τοῦ ἀθροίσματος τῶν νεφῶν. Sch. cf. π', 66. ψαρῶν νέφος ἠὲ κολοιῶν dixit ρ', 755, νέφος μαρτύρων Paulus apost. ep. ad Hebr. 12, 1., *nubem apum* Virg. G. 4, 60. *E K et W.*

275. ἀ π ὸ σ κ ο π. ἀπὸ ὑψηλοῦ τόπου, ἀφ' οὗ ἐστι περισκοπῆσαι καὶ ἰδεῖν. Sch. cf. ε', 771, Odyss. κ', 97 etc. Virg. Eclog. 8, 59.: *praeceps aërii specula de montis in undas Deferar.* — eundem Aen. 12, 451—455 comparavit Eichh.

276. ἰ ω ῆ ς. Ap.: ἰωή. ἐπὶ (ita Villois. male libri: ὑπό.) μὲν τῆς φωνῆς καὶ βοῆς· τ ὸ ν δ' α ἶ ψ α π ε ρ ὶ φ ρ έ ν α ς ἤ λ υ θ' ἰ ω ή. (κ', 139.) ἐπὶ δὲ τῆς πνοῆς· ὑ π ὸ Ζ ε φ ύ ρ ο ι ο ἰ ω ῆ ς. cf. λ', 308, Odyss. ρ', 261. Apollon. Rhod. 1, 1299.: ἀνέμου τ' ἄλληκτον ἰωήν. E: — ἀπὸ τοῦ ἴω, καθὰ δηλοῖ (?) τὸ φ α ί ν ε τ α ι ἰ ὸ ν κ α τ ὰ π ό ν τ ο ν. ἐξ αὐτῆς δὲ ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ (ξ', 533.) ἰ ω γ ή. —

277. ἠ ΰ τ ε recte ἢ interpretatur Buttm. *Lexil.* II. p. 229., ut Apollon. Rhod. 1, 269.: ὣς ἔχετο κλαίουσ' ἀδινώτερον ἠΰτε κούρη, et ipse Hom. Odyss. π', 216. auctore Buttmanno: κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἠΰτ' οἰωνοί, quo loco Alteri codex habet ἠΰτ' οἱ οἰωνοί. minus bene Schol. A, E aliique μελάντερον pro μέλαν dictum esse arbitrantur.

278. λ α ί λ. συστροφήν. ἀνέμου καταφορὰν μετὰ ὄμβρου. (vulgo: συστροφὴν ἀνέμου. κ. μ. ὄ.) Sch. ρ', 57.: ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος ξὺν λαίλαπι πολλῇ. Odyss. μ', 400.: καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων, et 426.: ἔνθ' ἤτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. π', 384.: ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινῇ (sic scribendum esse puto, non κελαινή, ut λ', 746.: κελαινῇ λαίλαπι ἶσος. ἐρεμνὴν λαίλαπα dixit μ', 375. et υ', 51.) βέβριθε χθὼν Ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς etc. Aristot. de Mundo c. 4, 15.: — λαῖλαψ δὲ καὶ στρόβιλος πνεῦμα εἱλούμενον κάτωθεν ἄνω. non est hic σίφων (*Wasserhose*), ut K putabat (v. Schn. v. τυφών), sed turbo (*Wirbelwind*) ἄνεμος λαῖλαψ, dictus, nisi fallor, a λᾶος et λάβω, quod, *circumactus et se in ipsa vertigine concitans*, ut ait Seneca Nat. Quaest. c. 13., lapides corripit et aufert; qua notatione oblitterata λαίλαπος dixisse videntur pro λαίλαβος, ut Αἰθίοπος et similia.

279. ῥ ί γ. *cohorrere solet.*

280. δ ι ο τ ρ. sic MSS. plurimi editorumque librorum Flor. et Aldini, nuper autem W et H. alii: ἀρηϊθόων, ut θ', 298, ο', 315, υ', 167., quo quidem loco Sch.: ἐν τῷ πολέμῳ εὐκινήτων. est haec διττογραφία.

282. κ υ ά ν ε α ι. μέλαιναι, κυανέῳ (fort. κυάνῳ. v. λ', 24, 35 etc.) χρώματι παραπλήσιαι. Sch. κυανέην νεφέλην saepius dixit; item κυάνεον νέφος ψ', 188. cf. ann. ad 274. — Sch.: π ε φ ρ. τῇ ἀνατάσει τῶν δοράτων πεπυκνωμέναι. pertinet πεφρ. ad σάκεσιν per zeugma. „*horrere hastis* latine quoque dicitur. cf. ν', 339." *Ex H.*

καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
*σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικ', ὀτρυνέμεν οὔτι κελεύω·
αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἶφι μάχεσθαι.
αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
*τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο!
τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε."
Ὣς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
ἔνθ' ὅγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητὴν,
οὓς ἑτάρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι
ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε, Χρομίον τε,
Αἵμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε, ποιμένα λαῶν.
ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
ἕρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν,

286. sic vett. edd., in quibus Ald. 3., qua utor. frustra interpunctione succurrere studuerunt vitiosae scripturae: neque enim dubito quin haec depravata sint, ut in quibus explicandis ne ipsi quidem sibi satisfaciant interpretes. sic scribamus: *σφῶϊ μὲν οὔτ' ἄρ' ἔοικ' ὀτρυνέμεν, οὔτε κελεύω, neque igitur vos quidem incitari decet, neque* ego *adhortor.* sententia praeclara et his rebus aptissima; emendatio facilis, siquidem sexcenties *Γ* pro *Τ*, et contra *Τ* pro *Γ*, scriptum deprehenditur in codd. per errorem; quemadmodum *τέτγα* pro *τέττα* legitur infra 412 in cod. Veneto et ap. Comicum Thesm. 662. Bentlejus recte posuit *ὡς ἅπαντ' ἄρ' ἐστι τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας*, cum hoc habeant libri: *ὡς ἅπαν γάρ ἐστι* etc.; nec *τὲ* et *τὶ*, ipsaque verba *οὔτε* et *οὔτι*, permisceri novum est, ut videri licet ap. Porsonum in annotatis ad Eurip. Or. 538. et Phoen. 354. et 389.; saepe autem *οὔτ' ἄρα* et *οὔτε* sibi respondent ap. hunc nostrum. *α'*, 93.: *οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης. ε'*, 333.: *οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.* ib. 532: *φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.* Odyss. *δ'*, 605.: *ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμὼν* etc. etiam bis ponitur *οὔτ' ἄρα*, velut *ζ'*, 352.: *τούτῳ δ' οὔτ' ἄρα* (libri: *ἂρ*, praeter necessitatem.) *νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω Ἔσσονται.* denique usus *τοῦ σφῶϊ*, cui adhaeserunt, jam nihil habet difficultatis: significat enim *ὑμᾶς τοὺς δύο*. Ap. a correctione Villoisoni: *σφῶϊ. ὑμεῖς οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο.* firmant sequentia emendationem, estque geminus locus infra 359.

289. malim vividioribus numeris: *τοῖος ἅπασιν.* ceterum haec supra legimus *β'*, 371—374.

293. *ἔτετμε. κατέλαβε.* Sch. *λιγὺν Π. ἀγ. α'*, 248.

294. *στέλλ. ἑτοιμάζοντα, διατάσσοντα.* Sch.

295. *Alastorem* et *Biantem*, fratrem illum Nestoris, hunc affinem, novimus ex Apollodoro 1, 9.; ceteri obscuri sunt, quibus tamen enumerandis fidem affert poëta narrationi. cf. H. Sch.: *οὗτοι ταξίαρχοι ὑπῆρχον, βασιλεὺς δὲ πάντων τῶν Πυλίων Νέστωρ.*

297. *ἱππ.* sunt hi *πρόμαχοι*, qui more prisco, etiam Assyriorum et Lydorum ap. Xenoph. Cyr. 3, 3, 60. et 6, 3, 12., discurrunt ante aciem, modo hic modo illic impressionem facientes, insequente fere caterva peditum, qua inclinatos in fugam viderunt hostes. versibus hisce passim utuntur vett., velut Maximus Tyr. diss. 16. p. 200., inprimis propterea, quod Nestor *τοὺς κακοὺς ἐν μέσῳ τῶν ἀγαθῶν τάσσει.* scil. in proelio ad extremos ordines recipere se solere ignavos, in petendis autem muneribus reip. ad primos provolare. argumentorum collocationi rem accommodat Quintil. 5, 12, 14. cf. Polyb. 15, 16., Frontin. Strateg. 2, 3, 21., quo loco Pyrrhum narrat Homero auctore Tarentinos media in acie collocasse, Ammian. 24, 6. etc. suaviter Aelianus H. A. 10, 8. delphinos dudum hoc Nestoris consilio usos esse dicit.

299. *ἕρκος ἔμεν πολ. ἵνα, τῶν*

ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.
ἱππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·
μηδέ τις ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέῃφι πεποιθὼς
οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
μηδ' ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται,
ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
Ὣς ὁ γέρων ὤτρυνε πάλαι, πολέμων εὖ εἰδώς.
καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ἱππέων ὑποχωρούντων, οὗτοι τοὺς ἐπιόντας δέχοιντο. Schol. A.

301, 2. ἐπ. προσέτασσεν. ἀν. ἐκέλευε. σφούς. τοὺς ἰδίους. (Ap.: τοὺς ἑαυτῶν.) ἔχ. κατέχειν. κλον. ταράσσεσθαι. (E: μ. κλ. ὁμ. ἀτάκτως δηλαδή. vetat equites temere concurrendo inter se turbari. ὁμίλῳ, τῷ ὁμοῦ εἶναι, dum equos haud continent. v. ann. ad 209.) Sch.

303. τὸ μηδέ τις μεμάτω, μηδ' ἀναχ. ἐναλλαγὴν ἔχει σχήματος (mutationem obliquae orationis in rectam; quod genus dicendi quam sit frequens ap. scriptores, docent Vigerus et grammatici, ipsique Homeri interpp. cf. Bornemann. ad Xenoph. Anab. 1, 3, 14. etc.). ἄλλως γὰρ ἀπαρέμφατα καὶ ταῦτα ἐχρῆν εἶναι ἀκολούθως τῷ ἵππους ἐχέμεν μηδὲ κλον., ἵνα ἔλεγε χρῆναι ἵππους ἐπέχειν μηδὲ κλονεῖσθαι καθ' ὅμιλον, μηδέ τινα μόνον προπηδᾶν, μηδὲ ἀναχωρεῖν. E.

305. ἀλ. γ. ἔ. ἀσθενέστεροι γὰρ καὶ εὐχείρωτοι ἔσεσθε. Sch. cf. β', 675.

306, 7. ὀχέων a neutro ὄχος: v. Matth. §. 91. ann. 2. vetat quemquam παραιβάτην, sive excussum curru suo, sive eo sponte relicto, ad alium accedere, quem inscendat, descendere jusso ejus παραιβάτῃ, quem παραιβάτην potius quam id faciat, palantem illum ac turbantem hasta protensa depellere jubet. E, propositis tribus aliis explicationibus hujus loci, sed ineptis: κατὰ δὲ ἑτέρους, inquit, ἐκεῖνος ὁ ἕτερος ὁμοεθνὴς ὁ τὸ ἅρμα ἔχων, ἔγχος ἐκτείνας, παταξάτω τὸν τοιοῦτον, (scil. ὅστις τὸ οἰκεῖον ἀφεὶς εἰς ἑτέρου ὁμοεθνοῦς ἅρμα ἔλθοι,) ἵνα δηλαδὴ μηδεὶς τὸ ἴδιον ἀφῇ ἅρμα φόβῳ τοῦ ὑπὸ τοῦ συμφυλέτου τρωθῆναι καὶ πεσεῖν. male quidam ὀρεξάσθω retulerunt ad ἀνὴρ, cum intelligendum sit τὶς, ὁμοεθνής τις ἅρμα ἔχων, quam ellipsin exemplis illustravit Matth. §. 294, 2. rursum E: ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἔγχει ὀρ. ἀντὶ τοῦ ἐκταθείτω πρὸς ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ χειρὶ ὀρεξάσθω. — ὥσπερ γὰρ ὁ πόδα τείνων ἢ χεῖρα ποδὶ ὀρέγεται καὶ χειρὶ, οὕτω καὶ ὁ δόρυ ἐκτείνων δόρατι ὀρέγεται, τὴν τάσιν τῷ ἔγχει ποιούμενος διὰ μέσης χειρός. cf. H. — ἐπειὴ — οὕτως. intell.: quam si contrarium fiat, ut alter alterius currum inscendere audeat, ordinesque turbet. cf. α', 169. integra oratio est Odyss. μ', 109 et φ', 154., simileque illud ὣς γὰρ ἄμεινον α', 217. cf. ib. 274, λ', 469, μ', 412 etc.

308. ὧδε, sicut hoc toto loco, inde a versu 297., fecit dixitque. ea disciplina usos majores bello vicisse ait.

310. vulgo: — ὤτρυνε, πάλαι πολ. εὖ ε. Sch.: πάλαι π. εὖ ε. ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀσκηθεὶς τὸ πολεμεῖν etc. verum id per se intelligitur in hoc sene, ambiguumque est, cum πάλαι — εἰδὼς etiam is dici possit, qui olim belli peritus fuit, eamque peritiam amisit. praeterea πολ. εὖ εἰδὼς, h. e. πολεμικὸς, generaliter dictum videtur, ut haec et similia θεοπροπίων εὖ εἰδὼς ζ', 438, αἰχμῆς εὖ εἰδὼς ο', 525, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων Odyss. ε', 250. et frequentius illud τόξων εὖ εἰδὼς 196, β', 718 etc. imo dudum adhortabatur suos, πάλαι ὤτρυνε, Nestor, jamque longam orationem habuerat more suo, cum Agamemnon supervenit. significat igitur h. l. πάλαι rem modo gestam, ut ψ', 870.: σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς Τόξον· ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν. Ald. 3. sine distinctione: ὡς ὁ γέρων ὤτρυνε πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς· καὶ etc.

„Ὦ γέρον, εἴθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη!
ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίϊον. ὡς ὄφελέν τις
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι!"
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„Ἀτρείδη, μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
ὣς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν.
ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν·
εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει.
ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέσσομαι ἠδὲ κελεύσω
βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων·
αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο
ὁπλότεροι γεγάασι, πεποίθασίν τε βίηφιν."
Ὣς ἔφατ', Ἀτρείδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ·
εὗρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,

314. genuum imbecillitate inprimis cernitur senectus, alacritate autem juvenilis aetas, quam Horatius significans Epod. 13, 4.: *dum virent*, inquit, *genua.* hinc *γούνατά τινος λύειν* dicitur is, qui eum occidit, *ν'*, 360. ib. 709.: *ἀλλ' ἤτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ Λαοὶ ἕπονθ' ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο, Ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο.* cf. *ρ'*, 451. ib. 569.: *ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασσιν ἔθηκε.* E K et *W.*

315. *τείρει. δαπανᾷ, καταπονεῖ.* Sch. *ὁ μ.* aequale, *commune,* quod omnibus evenit, ut mors. v. Nitzsch. et interpp. ad Odyss. *γ'*, 236. alio pertinet *ὁμοίϊος πόλεμος ι'*, 440. et *νεῖκος ὁμοίϊον* infra 444. dictum *ὁμοίϊος* pro *ὁμοῖος*, ut *γελοίϊος* p. *γελοῖος β'*, 215.

316. *κουρ. νεωτέροις.* (*juvenibus, junioribus*, bello aptis. W. Liv. 1, 43.: *Ex iis, qui centum millium aeris aut majorem censum haberent, 80 confecit centurias, quadragenas seniorum ac juniorum. Prima classis omnes appellati; seniores, ad urbis custodiam ut praesto essent; juvenes, ut foris bella gererent.*) *μετ. συναναστρέφεσθαι.*

319. *ὣς ἔμεν. οὕτως εἶναι, οὕτως ἀκμάζειν. κατ. ἀπέκτεινα, ἐφόνευσα.* (v. de hac forma H et Matth. §. 240, et cf. inferius 525.) *Πύλιοι καὶ Ἀρκάδες περὶ γῆς ὅρων ἐπολέμουν περὶ τὸ καλούμενον ὄρος Ἀγκαῖον.* (?) *Νέστωρ δὲ, μονομαχήσας ἐκ προκλήσεως, Ἐρευθαλίωνα τὸν Ἱππομέδοντος ἢ, ὡς ἔνιοι, Ἀφείδαντος, ἀνεῖλε, καὶ ὑπὸ χαρᾶς τὸ περιορισθὲν χωρίον παρεξῆλθεν. οἱ δὲ Ἀρκάδες, ἔτι σκαρίζοντος τοῦ Ἐρευθαλίωνος, ἐφορμήσαντες τοῖς Πυλίοις συνέβαλον, καὶ οὕτως ἐνίκησαν. θάψαντες δὲ τοὺς νεκροὺς καὶ τὸν Ἐρευθαλίωνα, ἐπέγραψαν· Ἐνθάδ' Ἐρευθαλίωνα φίλους τ' ἐπὶ τύμβον ἔθηκαν Ἀρκαδίης βασιλεῖς, γένος ἔξοχον Ἱππομέδοντος, Οἵ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο.* (carmen servatum ex Ariaethi Arcadicis. v. H.) Sch. cf. ipsum Hom. *η'*, 132—156., Strab. 8. p. 535., E etc.

321. *εἰ* dictum est quo sensu *α'*, 39. et 290. *W* et *U.* *ἔα, ἦν.* cf. *ε'*, 887., H, Matth. §. 211. ann. 4. etc. — *ἱκ.* frequentissima vox ap. Hom.: v. *α'*, 254, *β'*, 171, *γ'*, 97 etc. similiter *α'*, 29.: *πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν.*

322. *ἱππ. μετ. ἅμα τοῖς ἱππεῦσιν ἔσομαι. — τὸ γὰρ — γερόντων. αὕτη γάρ ἐστιν ἡ τῶν πρεσβυτῶν γνώμη* (existimatio) *καὶ τιμὴ* (honor, jus, munus, officium. *ι'*, 422, *π'*, 457 etc.), *τὸ καλῶς συμβουλεύειν.* Sch.

324. *Ἀττικὸν τὸ αἰχμὰς δ' αἰχμ., ὡς τὸ δαίνυ δαῖτα* (*ι'*, 70.), *καὶ ἱδρῶθ', ὃν ἴδρωσα* (27.), *καὶ ἁπλῶς ἡ μυριαχοῦ συμπαρακειμένη θέσις τῶν ῥημάτων καὶ τῶν ἐκεῖθεν γεννωμένων ὀνομάτων.* (cf. Matth. §. 415.) — E.

325. *ὁπλ. νεώτεροι. ὅπλα φέρειν δυνάμενοι.* Sch. *ὁπλότεροι οὐ μόνον οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ μάλιστα οἱ μάχιμοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι, ἔτι δὲ καὶ οἱ ἁπλῶς ἐργατικοὶ καὶ ἐνεργεῖς· ὅπλα γὰρ πάσης τέχνης τὰ ἐργαλεῖα, καὶ ὁπλίζεσθαι τὸ εἰς ἔργον ἑτοιμάζεσθαι· διὸ καὶ παρακατιών φησι* (344.)· *δαῖτα ἐφοπλίζοιμεν.* E. cf. *β'*, 707, *γ'*, 108 etc.

327. *εὗρ'.* asyndeton, ut 89. v. E. *Πετ. β'*, 552. *πλήξ. β'*, 104. infra 391.: *κέντορες ἵππων.* cf. *ε'*, 102. cu-

ἑστaότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρος ἀϋτῆς.
αὐτὰρ ὁ πλησίον ἑστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς,
πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
ἕστασαν· οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς,
ἀλλὰ νέον ξυνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
ἕστασαν, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν
Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ὦ υἱὲ Πετεῶο, διοτρεφέος βασιλῆος,
καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον,
τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας
ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,

spidatum erat manubrium *μάστιγος*, *flagri*, propterea que vocatur *κέντρον*, *stimulus*; quo instrumento et aurigae et bubulci utebantur utroque modo. v. hunc nostrum ε', 226, ψ', 384, 387 etc., praetereaque Aeschyl. Eum. 150, ibique citatos Xenoph. de Re equ. 11, 6. et Colum. de R. R. 2, 2. *διπλοῖς κέντροισι* Oedipum ferit Laïus ap. Soph. Oed. R. 768.; h. e. *διπλῇ μάστιγι* (Aeschyl. Ag. 581, Cho. 343, Soph. Aj. 234.), flagello binis loris: siquidem haec vocabb. promiscue dici solent, ut fieri consentaneum est. Schol. Eurip. Phoen. 182.: *κέντρα. μάστιγας.* recte: neque enim verisimile est stimulo potius quam flagello equos suos castigasse mitem Amphiaraum, neque ista Tragicus dixisset *ἀτρεμαῖα κέντρα καὶ σώφρονα.*

328. *μήστωρες ἀϋτῆς. δυνάμενοι κατὰ μάχην μήσασθαι, ὅ ἐστι βουλεύσασθαι, ἐξ οὗ ἐπιστήμονες μάχης.* Sch. Ap.: *μήστωρα φόβοιο.* (θ', 108.) *ἐργάτην φυγῆς. μήσασθαι γὰρ τὸ ἐργάσασθαι.* (a consequente.) *ἔμπειρον οὖν θέλει σημαίνειν τοῦ εἰς φυγὴν τρέπειν τοὺς ἐναντίους.* cf. H. et Schn. vv. *μήδομαι* et *μήστωρ.* forma *μήστωρ, μήστορος*, superest in nominibus propriis ω', 257, Apollod. 2, 4, 5. et 3, 12, 5. — *ἀϋτῆς.* Ap.: *αὐτή. ἐπὶ μὲν τῆς φωνῆς· ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν.* (β', 153. male codd. Sophistae: *ἵκανεν.*) *ἐπὶ δὲ τῆς μάχης· ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ.* (λ', 801.) modo simili *βοὴ* dicitur pugna. Ap.: *βοήν. τὴν μάχην· βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.* (β', 408.) sed proprie et *ἀϋτὴ* et *βοὴ* significare videtur bellicum clamorem: v. 331.

331, 2. *οὐ γάρ πώ σφιν ἀκ. οὐδέπω γὰρ ἤκουον τῆς κατὰ τὸν πόλεμον κραυγῆς· τουτέστιν, οὐδέπω ᾔδεισαν διὰ τὸ πόῤῥω εἶναι, εἰ ὁ πόλεμος κεκίνηται.* — *νέον. νεωστί. συνορ. συνταρασσόμεναι.* Sch. modo commoveri ac turbari coeperat uterque exercitus, necdum sciebant Menestheus et Ulysses, quid rei esset; itaque expectabant, si aliunde initium pugnae fieret.

334. *πύργος. τάξις.* Sch. v. ann. ad 251.

335. *Τρώων ὁρμ.* dictum est ut *ὡρμήθη δ' Ἀκάμαντος* ξ, 488, *ἐπείγεσθαι ἄρηος* τ', 143, *ἐσσυμένος πολέμου* ω', 404 etc. v. H, Matth. §§. 316, 326., Th. §. 255, 7. — *ἄρξ. οἱ Ἀχαιοί.*

339. *κεκ. κεκοσμημένε. κερδ. πανοῦργε, καὶ φιλοκερδέστατε.* (cf. α', 149. praeterea non legitur haec vox ap. Hom.) Sch.

340. *κατ.* 224, 371.

342. *ἑστάμεν, ἑστάμεναι, ἑστάναι, ἑστηκέναι.* Matth. §. 205, 3., Th. p. 314. — Ap.: *καυστ. θερμῆς καὶ πυρώδους μάχης.* sic etiam μ', 316. E: — *κατὰ τὸ μάχοντο δέμας πυρός.* (ν', 673.: *ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.*) *διὸ καὶ δηϊότης καὶ δηῒς ἡ αὐτή, καὶ δήϊος πόλεμος, ἀπὸ τοῦ δαίω τοῦ δηλοῦντος τὸ καίω.* cf. H. — Sch.: *ἀντ. ἀπαντῆσαι, μετασχεῖν.*

343. *δαιτὸς ἀκ. ἐμ. ἐπὶ δαῖτα καλεῖσθε, ἀπὸ τοῦ παρεπομένου. ὁ τρόπος συνεκδοχή. ὁ δὲ λόγος· πρῶτοι γὰρ καὶ ἐπὶ εὐωχίαν καλεῖσθε ὑπ' ἐμοῦ.* Sch. *δαιτὸς* est genit. causae, *περὶ δαιτός.* v. β', 466. „compara Sar-

ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα
οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον·
νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλέϊ χαλκῷ."
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
πῶς δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμεν; ὁππότ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα,
ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ,
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις."
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
ὡς γνῶ χωομένοιο, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον·

pedonis verba *μ'*, 310, 1. et notos versus Aen. 11, 736 seqq." H.

344. *γέρουσιν.* *τοῖς ἐντίμοις.* (Scholl. A, B et Victor.: *ὡς τὸ γερούσιον αἴθοπα οἶνον* [259.]. *αἰσχρὸν δὲ τὸ ἐν συμποσίῳ τοῖς ἀρίστοις καταλέγεσθαι, ἐν δὲ πολέμῳ τοῖς ἐσχάτοις.* U.) *ἐφ.* *παρασκευάζοιμεν.* Sch. *Ἀχ.* — *ὅτι ἀπὸ κοινοῦ ἦσαν τὰ βασιλικὰ συμπόσια.* Ex E. Er sagt nicht *ich*, weil diese Mahlzeiten auf allgemeine Unkosten gehalten wurden. W.

345. *φίλ'.* *φίλα ἐστὶ, φίλον ἐστί.* W. *tum vobis placet*, *tum soletis.* cf. 372 etc. — *ὀπτ. κρέα ἔδμ.* more heroum, qui elixis non vescebantur. Athen. 1, p. 12. B: *τὰ δὲ δεῖπνα κρέα μόνον ἦν ὀπτὰ, ζωμὸν δὲ οὐκ ἐποίει Ὅμηρος, θύων βοῦς. οὐδ' ἧψε κρέα, οὐδ' ἐγκέφαλον, ὤπτα δὲ καὶ τὰς κοιλίας· οὕτω σφόδρ' ἦν ἀρχαῖος, Ἀντιφάνης φησί.* „at enim," inquit Feith. p. 270., „elixae quoque carnis antiquioribus temporibus aliquem usum fuisse, ex Homero notat ipse Athen.: *ὅτι δὲ καὶ ἑφθοῖς ἐχρῶντο κρέασιν, ἐμφανίζει ἐν οἷς λέγει* (*φ'*, 362.)· *ὡς δὲ λέβης ζεῖ, Κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο*" etc. cf. Odyss. *μ'*, 235 seqq. etc.

347, 8. *νῦν — ὁρ.* *νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἴδοιτε.* Sch. *καὶ εἰ*, *etiamsi.* *ὑμείων.* *ὑμέων, ὑμῶν.* W. ut *ἡμείων* *ν'*, 120. *νηλ. χ.* *γ'*, 292. — comparavit Eichh. Aen. 2, 373. et inprimis 11, 732. seqq.

350. *ποῖον τοῦτον τὸν λόγον ἐτόλμησας τῷ στόματί σου εἰπεῖν; ἕρκος γάρ φησι τὸ περίφραγμα τῶν ὀδόντων, τὰ χείλη, περιφραστικῶς.* Sch. sic etiam Schol. A et alii; sed rectius ipsos dentes, velut obsepientes linguam, intelligunt H et W.; neque id noluere quidam veterum: v. E et Sch. ad *ξ'*, 83.

351. *μεθ.* *με*, vel *ἡμᾶς*, me et Menestheum; quanquam de se tantum respondet Agamemnoni.

353. *ὄψ., ἢν ἐθ.* formula nonnihil commoti, vel etiam indignantis: cf. *θ'*, 471, Odyss. *ω'*, 510. irritati est etiam *τὸ καὶ — μεμήλῃ*, quasi non intersit imperatoris scire, quid agant duces. cf. E et 357.

354. *φίλον* velut ex Telemachi persona dictum est, quem infantem domi reliquerat.

355. *ἀν.* *μάταια, ἀνεμώδη. ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων μολίσκειν, οἷον ἀνεμοφόρητα· ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.* (*ε'*, 216. cf. Odyss. *δ'*, 837, *λ'*, 463. *ἀνεμωλίους* dixit *τοὺς οὐτιδανοὺς*, imbecillos nulliusque pretii deos, *ν'*, 123.) Ap.

357. *γνῶ χωομ.* de hoc genit. v. Matth. §. 327. ann. 1. et grammaticos. Sch.: *πάλιν — μῦθον. ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν ἐναντίον ἔτρεψε τὸν λόγον. ψόγον γὰρ εἰπὼν νῦν ἔπαινον λέγει.* (*ἄλλως.*) *πάλιν. ἔμπαλιν, ἐκ δευτέρου.* *λάζ.* *ἐπελάβετο.* commemoravit H cum h. l., tum ad *ν'*, 3., observationem Aristarchi, vocab. *πάλιν* non *χρονικῶς* dici ap. Hom., sicut ap. recentiores, sed *τοπικῶς*, ita ut sit *retro*, *εἰς τοὐπίσω*, non *postea.* v. Etym., Schol. ad *β'*, 276. etc. Ap.: *πάλιν. εἰς τοὐπίσω· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ* (*ν'*, 3.). *καί παραλλήλως ἄψ. ὡς γὰρ τὸ ἄψ ὀπίσω, οὕτως καὶ τὸ πάλιν, καὶ παλιμπλαγχθέντας* (*α'*, 59.) *εἰς τοὐπίσω πλανηθέντας.* rectius fecit Hesych., qui *πάλιν* plerumque, *τὸ πλέον*, nec semper, *τοπικὸν* esse dixerit. sic *ν'*, 3. *πάλιν τρέπεν* est *avertit*, non *retro*

„Διογενὲς Λαέρτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω·
οἶδα γὰρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
ἤπια δήνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις, ἅτ' ἐγώ περ.
ἀλλ' ἴθι! ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν."
Ὣς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
εὗρε δὲ Τυδέος υἱὸν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν·
πὰρ δέ οἱ ἑστήκει Σθένελος, Καπανήϊος υἱός.
καὶ τὸν μὲν νείκεσσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ὤ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο,
τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας;

vertit; nec aliter accipiendum δόρυ πάλιν ἔτραπε ν', 439., et πάλιν ἰέναι est *discedere.* hic tamen haud dubie τὸ πάλιν λάζετο μῦθον significat retractatam Agamemnonis orationem, nec sequar Heyneum, qui id interpretatur: ἀνέλαβε τὸν λόγον, *vicissim locutus est,* cum idem intelligatur in verbo προσέφη. W.: „λάζεσθαι ist soviel als λαμβάνειν: πάλιν λάζεσθαι *zurücknehmen,* wie *Palinodie.*"

358. β', 173.

359. νεικ. κακολογῶ. περιώσιον. περισσῶς, παρὰ τὸ προσῆκον. (Dorice sive Aeolice pro περιούσιον, ἐκ περιουσίας, *nimium.* cf. Hesych. interpp. h. v. E W.) Sch. κελεύω per se dictum est, ut 286.

360. ἐνὶ στ. φίλ., ut 313, ν', 73 etc. intell. ἐμοί. sic π', 72.: εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων Ἤπια εἰδείη, et Odyss. ο' extremo: ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς. cf. ib. 39. et ν', 405. bene sibi velle Ulyssem ait, seque pariter animatum esse, τὰ γὰρ φρονέεις, ἅτ' ἐγώ περ.

361. ἤπια. πρᾶα, προσηνῆ. δήνεα. βουλεύματα. Sch. descriptio viri, qui alteri bene consulit, h. e. amici.

362. ταῦτα, *hac de re,* quod attinet ad haec a me dicta durius. Sch.: ὄπ. ἐν τῷ μεταταῦτα χρόνῳ. ἀρ. ἐξιλεωσόμεθα. (*placabimur.* v. Schn. v. ἀρέω.) minus rectum est, quod addit, θεραπεύσομεν. sic tamen etiam Etym.: ἀρεσόμεθα. ἐξιλεωσόμεθα. θεραπεύσομεν. φιλοφρονησόμεθα. cf H.

363. μετ. ita Ven., Eton., E p. 483, 5., Ap., Hesych., nec aliter scripta vox est ap. Theocr. 22, 181. et Apoll. Rhod. 1, 491, 3, 1095, 1120.; primo tamen horum Apollonii locorum alteram scripturam μεταμώλια, quae Homeri edd. occupavit, commemorat Scholiastes. Ap.: μεταμώνια. μάταια, ἀπὸ τοῦ μετὰ ἀνέμων ἰέναι, οἷον ἀνεμοφόρητα. οὕτως Ἀπίων. οἱ δὲ, τὰ μεταμελείας ἄξια. Sch.: μεταμώλια. ἀνεμώλια (355.), μάταια, ὡσεὶ (?) μετανεμώλια. (probat hoc H, sed incerta est notatio hujus verbi: v. Schn. v. μεταμώλιος.) θεῖεν. ποιήσειαν. μεταμώνια vel μεταμώλια, νήματα dixit Odyss. β', 98, τ', 143, ω', 132; μεταμώνια βάζειν, ut ἀνεμώλια, ib. σ', 331. et 392.

364. μετ' ἄλλους. ἐπὶ τοὺς ἄλλους. Sch.

365. ὑπ. μεγαλόψυχον, ἀνδρεῖον. Sch. cf. β', 746, ε', 881 etc.

366. ἔν θ' ἵππ. καὶ ἅ. hendiadys. Schol. B: ἐφ' ἅρματος ἵστατο. cf. 419. repetit hunc versum λ', 198. — Sch.: κολλ. καλῶς συνηρμοσμένοις, εὐσυμπήκτοις. conglutinatis, coagmentatis, compactis.

367. de *Sthenelo* v. β', 564.

371. πτώσσεις. κατέπτηχας, ἀποδειλιᾷς. (a πτὼξ, lepus: δειλὸν γὰρ τὸ γένος, inquit Ap. v. πτωχός.) — scripsi ὀπιπεύεις secundum Lips. vulgo: ὀπιπτεύεις, ut variare solent libri et grammatici in hac voce. Ap.: ὀπιπεύεις. περιβλέπεις· ὀπιπεύεις δὲ γυναῖκας. (Odyss. τ', 67.) καὶ παρθενοπίπας (385), ὁ παρθένους περιβλεπόμενος. eo maxime verbo firmatur scriptura ὀπιπεύω, nec desunt similia γυναικοπίπης, παιδοπίπης, πυῤῥοπίπης, seu potius πυροπίπης, ap. Comicum Equ. 381. — Sch.: πολ. γεφ. τὰς διεξόδους τοῦ πολέμου. sic etiam E. cf. θ', 378, 549, λ', 160, ν', 427., ubi Schol.: τὰ μεταξὺ πολεμούντων διαστήματα. „haud dubie," inquit H, „γέφυραι πολέμου, μάχης, sunt κέλευθοι, ὁδοὶ, intervallum

οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἑτάρων δηΐοισι μάχεσθαι,
ὡς φάσαν, οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
ἤντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
ἤτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκήνας
ξεῖνος ἅμ' ἀντιθέῳ Πολυνείκεϊ, λαὸν ἀγείρων,
οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης,
καί ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον·
ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντ' ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην,
ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.
αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κιχήσατο Καδμείωνας

inter utramque aciem, quo procedunt concurrentes." aliter tamen W, a quo non dissentiens Köpkeus libro germ. de re bell. Gr. p. 179. ita scribit: „Wir wissen aus Homer, dass die griech. Völker nazionenweise im Lager standen, jedes für sich; dass jedes seine Pferde u. Wagen vorgestellt, u. das Fussvolk hinter jene gestellt hat; u. dass so Zwischenraüme sich bilden, welche Hom., weil sie gleichsam den Krieg mit dem Kriege verbinden, *die Brücken des Krieges* nennt, γέφυραι πολέμου." hanc sententiam veram esse, ex hoc ipso loco maxime intelligitur: neque enim est ignavi, quem dicit Agam., respicere τὸ μεταίχμιον, in quod die proelii primi descendunt πρόμαχοι et fortissimi quique bellatores, dein toti exercitus, sed vias ille et intervalla castrorum circumspicit, quibus viis fuga elabatur seque ad naves recipiat.

372. φίλον ἦεν. v. 345. πτωσκ. a πτώσσειν, πτώσκειν. Sch.: πτωκαζέμεν. (vulgata olim scriptura.) καταπτώσσειν, δειλιᾶν.

373. πολὺ πρὸ φίλων ἑτ. longe ante socios suos seu commilitones, utpote πρόμαχος.

374. πον. (πονούμενον. v. Matth. §. 49.) ἐπιπονοῦντα, μαχόμενον. Sch.

375. ἤντ. συνέτυχον. πέρι δ' ἄλλων. ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους λέγουσιν αὐτὸν γεγονέναι ἀνδρεῖον. (cf. 46.) Sch.

376. Diomedi viso remissiori Ag. exemplar proponit patrem ejus Tydeum, qui praeclare rem gessit, cum olim legatus Argivorum ad Eteoclem regem missus esset Thebas; qua legatione irrita exarsit primum bellum Thebanum. v. Apollod. 1, 8.; 3, 6., Diod. Sic. 4, 65., Eurip. Phoen. 375 seqq. etc. — Sch.: ἄτερ πολ. χωρὶς πολεμικῆς παρατάξεως. — *non bello*, sed cum pace, ut qui caedis causa exularet.

377. λαὸν ἀγ., *copias cogens* seu *conscribens*, de conatu, quod ajunt, dictum est, ut ἐστρατόωντο.

378. οἵ ῥα. Tydeus et Polynices.

379. κλειτούς. ἐνδόξους. Sch. epith. solenne sociorum: v. ζ, 227, λ', 220 etc.

380, 81. οἱ δέ. Mycenaei sive Argivi. Sch.: ἐπ. συγκατετίθεντο, συνήνουν. (revera Argivi pacti sunt et miserunt Tydeo et Polynici auxilia.) ἔτρεψε. ἐκώλυσε. (pertinet hoc ad infelicem exitum belli 1. Thebani. *evertit* rem Jupiter, nec eventum habere passus est.) παρ. ἐναντία, παρεκτὸς τοῦ αἰσίου, ὅ ἐστιν (?) ἅπασι χαλεπά. σήματα. σημεῖα.

382. οἱ δέ. Tyd. et Pol. cum auxiliis. Sch.: ᾤχ. ἐπορεύοντο. (profecti erant Thebas.) ἠδὲ — ἐγ. καὶ προεγένοντο τῆς ἐπὶ Θήβας ὁδοῦ. (cum profecissent in itinere. ex hac locutione ortum est seriore aevo vocab. φροῦδος, quo utuntur poëtae scenici, inprimis Eurip.)

383. Ἀσ. ποταμὸς Βοιωτίας. Sch. ultra quem fluvium sitae erant Thebae. — λεχ., herbosum. v. β', 697.

384. αὖτε, *rursus*, mutato consilio. substiterunt Argivi et, priusquam longius procederent, legatum Thebas miserunt Tydeum. — ἀγγ. ἔπι. ἐπὶ ἀγγ., ad renuntiandam legationem. — Τυδῆ, ut Μηκιστῆ ο', 339., quod notavit Schol. Vict.

385. κιχ. κατέλαβε. Sch. Καδμ. (ε', 807, ψ', 680.) Καδμείους, ἄνακτας, Thebanorum proceres, quasi oriundos omnes a conditore Cadmo, more dicen-

δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκληείης.
ἔνθ' οὐδὲ, ξεῖνός περ ἐὼν, ἱππηλάτα Τυδεὺς
τάρβει, μοῦνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν,
ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα
ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν Ἀθήνη.
οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
* *ἂψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν ἄγοντες,*
κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἱμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
υἱός τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
πάντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἶον ἵει οἶκόνδε νέεσθαι·
Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
γείνατο εἷο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω."

di veterum. sic *Ἀτρείων*, *Πηλείων*, est *Ἀτρείδης*, *Πηλείδης*. E K.

386. *βίης Ἐτ.* β', 666.

387. *ἔνθα*, ibi, tum, post convivium, cui interfuit Tydeus, hospitio exceptus legatus, ut par erat, ab Eteocle. — *ξεῖνός περ ἐὼν*, *quamvis hospes*, hospites non reveritus Thebanos.

389. *ἀλλ' ὅγ' ἀεθλ. πρ.* *τοὺς Καδμείους*. sic Phaeaces post epulas certaminibus se oblectant Odyss. θ', 97 seqq.; quos irritatus ab Euryalo item provocat Ulysses hospes. Sch.: *ἀεθλ.* *ἀγωνίζεσθαι.* *προκ.* *προεκαλεῖτο.* *πάντα.* *(πάντως.) ἀντὶ τοῦ ἐν παντὶ ἀγωνίσματι.*

390. *ἐπ.* *βοηθός*. Sch. *ἐπίῤῥοθος* idem propemodum est atque *ἐπίῤῥοος* sive *ἐπίῤῥυτος*, a consequente; cumque figurate dicitur, res quidem significat affluentes, personas autem propitias. sic Aeschylus Sept. 335. mortem dixit *παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίῤῥοθον*, *adjutricem in miserabilibus malis*, solentque haec et cognata verba dici *μεταφορικῶς*. vid. Schn. v. *ῥόθος*.

391. *κ. ἵππ.* *ἵππους κεντοῦντες, ἱππικοί.* Sch. cf. 327. „Schol. Vict.: *ἔνθεν καὶ εὐάρματον τὴν Θήβην φησὶ Πίνδαρος*. (fragmento ap. Schol. Pindari ad Pyth. 4, 25. p. 548. male Schol. Vict.: *εὐάρμοστον.*)" *Ex H.*

392. egregie Barn.: *ἄψ οἱ ἀνερχ.* rapuit *τὸ οἱ* simile *α*, quod sequitur. sic infra 468.: *πλευρὰ, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη* etc. Sch.: *ἂψ ἀν.* *εἰς τοὐπίσω ἐρχομένῳ.* *πυκ.* *πυκνόν.* *λόχον.* *ἐνέδραν.* *εἷσαν.* *ἐκάθισαν λεληθότως.*

394. Maeonem hunc Homero auctore commemorarunt etiam Apollod. 3, 6, 5. et Paus. 9, 18., qui ab eo sepultum tradit Tydeum. cf. Stat. Theb. 2, 690 seqq. annotavit H ad Apollod. l. l. Sch.: *τὸν Μαίονά τινες στοχάζονται κήρυκα γεγονέναι διὰ τὸ μόνον αὐτὸν σωθῆναι· ἱερὸν γὰρ ἦν τὸ γένος τῶν κηρύκων* etc. quasi praecone opus fuisset ad insidias.

395. *μεν.* β', 740. *Πολ.* vett. edd.: *Λυκοφόντης*, cujus scripturae Schol. A mentionem fecit; nec aliter Stat. Theb. 2, 610.

396, 7. *καὶ ἀεικέα πότμον*, *etiam (sogar) indignum fatum.* non solum vicit eos, ut antea proceres, sed omnes, uno excepto Maeone, interfecit. Sch.: *ἀεικέα.* *αἰκιστικὸν, χαλεπόν.* *πότμον.* *μόρον, θάνατον.* *ἐφ.* *ἐπέβαλεν.* *ἔπεφν'.* (a *φένω*, unde *φόνος*, *πεφένω*, *πέφνω*. W. cf. Matth. §. 252. v. *φάω*, Th. p. 344.) *ἀνεῖλεν.* *ἵει.* *ἀφίει, ἀπέλυσε.*

398. *θεῶν τερ. πιθ.* *τοῖς τῶν θεῶν σημείοις πεισθείς.* Sch. „Schol. B: *ἡ Ἀθηνᾶ γὰρ αὐτῷ εἶπεν, ὅτι ἐάγη αὐτοῦ τὸ δόρυ.* cf. ζ', 183, κ', 285, Stat. Theb. 2, 684." *Ex H.*

399. *τὸν υἱὸν*, filium dictum in superioribus. cf. α', 11.

400. *χέρηα*, *inferiorem*, deteriorem, a *χέρης*, *χέρηος*, ut *Ἄρης*, *Ἄρηος*, *Ἄρηα*. *χέρηες* legitur Odyss. ο', 323., *ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα*, h. e. *τὰ κακὰ*, Odyss. σ', 228. cf. ξ', 382, Odyss. υ', 310. — Sch.: *ἀγ.* *ἐν τῷ δημηγορεῖν. πάνυ γὰρ συνετὸν πανταχοῦ ὑποτίθεται τὸν Διομήδην ὁ π. ἐν τοῖς νέοις.* „Tydeus ab eloquentia longe abfuit, quem inter subulcos educatum fuisse ait Antimachus, Eurip. autem sic descripsit:

Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
„Ἀτρείδη, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.
ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο,
παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος Ἄρειον,
πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ·
κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ."
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

οὐδ' ἐν λόγοις ἦν δεινὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι." *Ex H.*

401. juvenilem Diomedis modestiam praedicant Plut. de aud. poëtis p. 29. A, Galen. Protrept. 7. et alii. v. Cl. et H.

402. ἐν. ἐπίπληξιν, μέμψιν. αἰδ. αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς ἄξιον.

404. μὴ ψεύδεο. μὴ ψεύδου. ἐπ. εἰδὼς, δυνάμενος. σάφα. ἀκριβῶς, σαφῶς. (σάφα p. ἀληθῶς. notat Schol. Soph. Oed. Col. 623., ubi Φοῖβος σαφής. *Ex H.*) Sch.

405. Schol. Vict.: παροιμία τίς πατέρ' αἰνέσει; Cic. ad Att. 1, 19.: τίς πατέρ' αἰνήσει; integre Plut. Arato princ.: τίς πατέρ' αἰνήσει, εἰ μὴ κακοδαίμονες υἱοί; h. e. opibus virtutibusque propriis egentes. *Ex H.*

406, 7. ἐμφατικῶς ingeminat verbum ἡμεῖς, οἱ Ἐπίγονοι. Θήβης ἕδος περιφραστικῶς τὰς Θήβας. ἕδος δὲ ἵδρυμα, ἔδαφος. (ἑπτ. v. Odyss. λ', 263, Cellar. 1. p. 1137 etc. Schol. Vict.: πρὸς γὰρ ἑπτάχορδον Ἀμφίονος λύραν ἡρμόσθη.) Ἄρ. Ἄρεος ἱερόν. Sch. ὑπὸ τ. Ἄρ., *sub murum Martium*, h. e. a Martis progenie, Spartis, conditum. v. Apollod. 3, 4, 1. etc. dicit bellum Epigonorum, de quo Eurip. Supplicibus, Apollod. 3, 7, 2. et alii.

408. πειθ. conjunctus est cum duali pluralis, sicut passim; quod tamen mirati quidam grammatici nugantur. — τερ. θεῶν, *signis deorum*, h. e. oraculo Apollinis. Apollod. l. c.: μαντευομένοις αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐθέσπισε νίκην Ἀλκμαίωνος ἡγουμένου etc. vid. ibi H. — Ζηνὸς ἀρωγῇ, *Jovis auxilio*, quoniam auctore Jove Apollo vaticinatur; quare hunc illius θεράποντα vocat Aristoph. Av. 491. Aeschylus Eum. 19.: Διὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας πατρός.

409. κεῖνοι, patres. Sch.: σφετ. ἰδίαις ἁμαρτίαις, ἀνοίαις. cum malis ominibus non deterrerentur a prima expeditione adversus Thebas. Apollod. 3, 6, 2.: Ἀμφιάραος δὲ ὁ Ὀϊκλέους, μάντις ὢν, καὶ προειδὼς ὅτι δεῖ πάντας τοὺς στρατευσαμένους χωρὶς Ἀδράστου τελευτῆσαι, αὐτός τε ὤκνει στρατεύεσθαι, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀπέτρεπε. — E: ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν ῥηθέντων Θηβαϊκῶν πολέμων παροιμία ἐξέπεσεν ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν, τὸ Καδμεία νίκη, ἐπειδὴ, φασὶ, Θηβαῖοι ταπρῶτα νικήσαντες ὕστερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν. Ἀῤῥιανὸς μέντοι ἐν τοῖς Βιθυνιακοῖς ἐπὶ μεγίστης νίκης τὴν παροιμίαν ἐδέξατο. τινὲς δὲ αὐτὴν ἄλλως εἰλῆφθαί φασιν, ἢ ἀπὸ Οἰδίποδος, ὃς Θήβῃσι τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα λύσας εἶτα ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγημεν, ἢ ἀπὸ Κάδμου, ὃς ἀνελὼν, φασὶ, τὸν τὴν Ἀργείαν (imo Ἀρείαν) κρήνην τηροῦντα δράκοντα ἐθήτευσεν Ἄρει ὀκτὼ ἔτη.

410. τῷ. διὸ δή. ἔνθεο. συγκαταρίθμει. Sch. ἐντίθεσθαι τιμῇ est τιμᾶν, fere ut Herod. 3, 74. dixit εἶναι ἐν αἴνῃ pro αἰνεῖσθαι, et Plautus Aul. prol. 19.: *minusque me impartire honoribus.* E K.

412. τέττα. ἑταίρου πρὸς ἑταῖρον γενικὴ (generalis) προσφώνησις. Ap. minus recte Hesych.: νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον τιμητικὴ προσφώνησις, quorum similia etiam Sch. aliique habent. ἅπαξ λεγόμενον. compares ἄττα, et σίττα ap. Theocritum 6, 29., et illud ὦ 'τᾶν ap. poëtas scenicos. Soph. Phil. 1305.: ὦ 'τᾶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.

413—418. νεμ. μέμφομαι. (τού-

τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
Τρῶας δῃώσωσιν, ἕλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·
τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος Ἀχαιῶν δῃωθέντων.
ἀλλ' ἄγε δή, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.“
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων ξὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος
ὀρνυμένου· ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν.

quo facto instauratur proelium; in quo Trojanis Mars et Apollo, Graecis praeter alia numina Pallas animos addit, caedesque fiunt mutuae.

Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης
ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, ζεφύρου ὑποκινήσαντος
(πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

τῳ. Agamemnoni.) ἅμ' ἕψ. ἀκολουθήσει. δῃώσωσιν. φονεύσωσιν. μεδ. φροντίδα ποιησώμεθα. (θουρ. ἀλκῆς. 234.) Sch.

419. ἦ. ἔφη. α', 219 etc. — ἐξ ὀχ. — χαμᾶζε. sic solent heroës morae impatientes, cumque cominus rem gerere volunt hastis ὀρεκταῖς et gladiis.

420. δεινόν. δεινόν τι, δεινῶς. Sch.: ἐκπληκτικόν, φρικτόν. ἔβρ. ἤχησεν. ὀνοματοποιΐα ὁ τρόπος. χαλκός. περιφραστικῶς, τὰ ὅπλα.

421. ὑπὸ — εἷλεν. tmesis. „est Latinorum *subiisset metus*.“ Ex H. ταλ. καὶ τὸν πάνυ καρτερικὸν, γενναῖον. Sch. ταλάφρονα dixit ν', 300. „ὃς φρονεῖ τλῆναι, μένειν πάντα.“ K. epitheton solenne Ulyssis in Odyssea. cf. λ', 466.

422. magnifica descriptio primae pugnae. „※ praefixum est in Veneto, quod in aliis libris τὸ χρηστὸν significat; in illo autem etiam versus alias lectos. et occurrunt quidem similes comparationes, velut ν', 796, nec tamen verba eadem.“ *Ex H.* Macrobius Sat. 5, 13. hunc locum ad illos refert, *in quibus Virg. Homerici carminis majestatem non aequaverit*: sed paulo iniquior est in Rom. poëtam, cum proferat illa ex 7. libro Aeneïdos 528.: *fluctus uti primo coepit cum albescere vento* (male Macr. *ponto*): *Paulatim sese tollit mare et altius undas Erigit; inde imo consurgit ad aethera fundo.* „ille,“ inquit (dicit autem Homerum), „cum marino motu et littoreos fluctus ab initio describit; hoc iste praetervolat.“ at non praetervolavit Georg. 3, 238.: (*utque volutus* [fluctus] *Ad terras immane sonat per saxa, neque ipso Monte minor procumbit; at ima exaestuat unda Vorticibus, nigramque alte subjectat arenam.*) quae potius adscribenda erant. praeterea Eichh. vol. 1. p. 243. ab his profectos initiis profecisse dicit Catullum epith. Pel. et Th. 269, Oppianum Cyn. 2, 43., Lucanum 2, 601., ex recentioribus autem Ariostum et Tassonem *Orl. fur.* 27. *st.* 111., *Gerus. lib.* 7. *st.* 55., Lafontaineum fab. 7, 13., denique Thompsonum *Spring* 786. idem ad Aen. 11, 597., vol. 3. p. 303.: „nous pouvons rapprocher du texte latin, pour la variété et la pompe du coup d'oeil, la marche imposante des phalanges grecques et troyennes après la rupture du traité: ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ“ etc. — κῦμα. v. seqq.

423 sequ. ἐπασσ. συνεχὲς, πυκνόν. (α', 383.) κορύσσ. κορυφοῦται, αὔξεται, εἰς ὕψος ἐπαίρεται. („κορ., von κόρυς, drückt Erhebung aus: *sie thürmt sich, schwillt auf.*“ W. cf. Sch. ad 442.) Sch. K.: „κῦμα. Nach unserer Schiffersprache *eine Hulle*, *ein Surf*, eine aufgethürmte Welle. Diese Hulle fängt allemal an, sich in einiger Entfernung von dem Orte zu bilden, an den sie sich bricht; sie *vergrössert* sich dann immer mehr (κορύσσεται. vgl. V. 442.), je näher sie dem Ufer kömmt. Ihre Höhe steigt auf 15 bis 20 Fuss. Alsdann hängt (κορυφοῦται) diese aufgethürmte Woge gleichsam über der Felsenspitze am Ufer (ἀμφὶ ἄκρας), u. stürzt beinahe lothrecht in Gestalt einer Kaskade herab; wo dann der Fels von dem niederstürzenden Wasser über u. über eingehüllt wird. Das Getöse, das dieser Fall macht, ist so stark, dass man es bei stiller Nacht auf viele Meilen weit hören kann. S. Marsden's Gesch. von Sumatra oder Lichtenbergs Magaz. f. d. Physik, Bd. 2. St. 3. p. 35.“ — So sah auch Kephalides (Reise durch Italien 1. S. 33, 34.) dieselbe Szene auf der Reise nach Sinigaglia im adriat. Meer 1815. *Ruhkopf.* — ὑποκιν. τὸ κῦμα, *dum subter movet fluctum.* W.

χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην),
ὣς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν (οὐδέ κε φαίης
τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν),
σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἱμένοι ἐστιχόωντο.
Τρῶες δ', ὥστ' ὄϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν,
ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς,
ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

„er fasst die Woge von unten, u. treibt sie so empor.“ argutius quam verius, opinor, K: „Marsden sagt: „„'die höchsten u. wütendsten entstanden oft beim *geringsten Winde*.“ “ ὑπὸ hat (oft) in Compositis die Bedeutung *schwach, sanft*.“ leniorem videri puto ventum, cum altius subiit mare, ita ut in superficie ejus plane non sentiatur; sed mox tanto fortius erigit fluctus, erumpitque vehementius.

425, 6. ἀ. δέ τ' ἄκρας. περὶ δὲ τὰ ἀκρωτήρια. κυρτόν. μετέωρον, ὑψηλόν. (imo: *curvum*. Ovid. Met. 11, 505.: *ubi demissam* [navem] *curvum circumstitit aequor*, ubi v. Gierig.) ἀπ. ἀποῤῥίπτει, ἐκβάλλει. ὁ τρόπος μεταφ. (Latini quoque *exspuere* dicunt μεταφορικῶς, neque uno modo.) ἁλὸς ἄχνην. (v. Schn. h. v.) τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα, ὅπερ καὶ φῦκός φασι. τὸν ἀφρόν. (perperam libri: — ἀπόβλημα. τὸν ἀφρόν. ὅπερ κ. φ. φ. Ap.: ἄχνας. [ε', 499, 501.] τὰ ἄχυρα. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐπιπολάζον τῇ θαλάσσῃ ἄχνη. cf. λ', 307, ο', 626, Odyss. ε', 403, μ', 238. et Hesychii interpp. 1. p. 661.) Sch.

428, 9. νωλ. ἀδιαλείπτως. (Ap.: συνεχῶς. cf. ε', 492, ι', 317, ν', 3 etc. vox incertae notationis.) οἷσιν ἕκ. ἕκαστος ἡγεμὼν τοῖς ἰδίοις. ἀκὴν ἴσαν. ἡσύχως καὶ χωρὶς θορύβου παρεγένοντο. (γ', 95.) φαίης. ὑπολάβοις, εἴποις. (γ', 392.) Sch.

431. σημ. τοὺς ἡγεμόνας. Sch. Ap., a Villoisono emendatus: σημάντορες. οἱ βασιλεῖς, ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, ὅπερ ἐστὶν ἐπιτάσσειν. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὸν ποιμένα σημάντορα λέγομεν. (ο', 325. et Odyss. ρ', 21. etiam auriga sic appellatur θ', 127., et Odyss. τ', 313. σημάντορες sunt *domini*.)

433. πολ. (ἅπαξ λεγ.) πολλὰ πεπαμένον, τουτέστι κεκτημένον. Ap., ubi v. Toll. Schol. A: πάματα καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα, καὶ πάσασθαι τὸ κτήσασθαι, ἐκτεινομένου τοῦ α. — αὐλὴ h. l. est *cors, septum*, germ. *Wirthschaftshof*, locus subdivalis, muro circumdatus. v. Feith. p. 358. et Köpke *Beschr. des haüsl. u. s. w. Zust. d. Gr.* p. 343. seqq.

435. ἀζηχές. ἀδιαλείπτως, συνεχῶς. E: ἀζηχὲς ἐκ τοῦ ἀδιεχὲς [scrib. διεχὲς] γίνεται, ὃ ἐναντίον ἐστὶ τῷ συνεχεῖ, ἀποβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ συνήθει τοῦ δ εἰς ζ καὶ τοῦ ε εἰς η etc. (cf. Matth. §. 28. et Schn. h. v. dicitur praeterea in his carminibus ἀζηχὴς θυμὸς ο', 25, ἀζ. ὀρυμαγδὸς ρ', 741., ἀζηχὲς ὁμοκλεῖν ο', 657., et in Odyssea σ', 3. ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πίεμεν.) μεμ. μηκώμεναι. μήκη μέν ἐστιν ἡ αἰγῶν βοή, ὅθεν καὶ τὸ μηκάδας αἶγας, (Odyss. ι', 124, 244, 344. cf. λ', 383, ψ', 31. ea propria esse videtur significatio horum verborum, sicut germanicorum *mekkern, Gemekker*.) βληχὴ δὲ ἡ τῶν προβάτων. (Odyss. μ', 266.) Sch.

436, 7. ἀλ. θόρυβος. (β', 149.) — ὁμός. ὅμοιος, ὁ αὐτός. θρόος. θροῦς, θόρυβος. οὐδ' ἴα. οὐδὲ μία καὶ αὐτή. (v. Th. p. 198.) γῆρυς. φωνή. Sch.

438. γλῶσσα, lingua, sermo. β', 804.: ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. — Ap.: πολ. οἱ ἀπὸ πολλῶν τόπων κεκλημένοι βοηθεῖν. (κ', 420: πολύκλητοι ἐπίκουροι.)

439. ὦρσε. διήγειρε, παρώρμα εἰς τὸ πολεμεῖν. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ὦρσε

Δεῖμός τ', ἠδὲ Φόβος, καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε,
ἥτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει·
ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίϊον ἔμβαλε μέσσῳ,
ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
ξύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, ξὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

δὲ τοὺς μὲν, Τρῶας δηλονότι, ὁ Ἄρης, τοὺς δὲ, Ἕλληνας, ἡ Ἀθηνᾶ. Sch. cf. σ', 516 etc.

440. Δεῖμός τ', ἠδὲ Φόβος. Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης παῖδες· (Hesiod. Theog. 933, Scut. Herc. 195. cf. λ', 37 etc.) κατὰ δέ τινας (Antimachum: v. Schol. A et H.) οὐχ υἱοὶ, ἀλλ' ἵπποι. (Martis aurigae sunt ο', 119. et Hesiod. Scut. H. 463. Δεῖμος, *Terror*, quem sequitur *Fuga*. Virg. tamen Aen. 9, 719. *terrorem fugam* dicere videtur, a consequente: *immisitque* [Mars] *fugam Teucris atrumque timorem.*) Sch. *Eridem* Noctis filiam facit Hesiod. Theog. 225., rursusque Eridos liberos Πόνον ἀλγινόεντα, — Ὑσμίνας τε, Φόνους τε etc. cf. Scut. H. 148, ipsumque Hom. ε', 518, 740, λ', 73, σ, 535, υ', 48 etc. — E: ἄμοτον — τὸ τέλειον λέγεται καὶ πλῆρες, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τραυμάτων μηκέτι δεομένων μότου. (*der Charpie.*) contra Sch.: ἄμοτον. ἀμότως, ἀπληρώτως· ἀφ' οὗ καὶ μοτὰ τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς κοίλοις τραύμασιν ὀθόνια πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκός. „constat tamen ubique notio τοῦ πολύ. cf. Hesych. et intpp.“ H, quem vide. — μεμ. β', 818, 863 etc.

442, 3. πρῶτα. τὴν ἀρχήν. (κορ. 424.) ἐστ. προσεπέλασεν, ἤγγισε. (proprie στηρίζεσθαι dicitur quidquid fulcitur, itaque *erigitur*. οὐρ. ἐστ., *ad coelum erigere solet.*) locus celeber laude Longini s. 9., qui hanc ipsius Homerici ingenii mensuram esse ait, et reprehensione Scaligeri, Discordiam coelo illatam haud ferentis, Poët. 5, 3.; tum imitatione Callimachi h. in Cer. 59., Virgilii Aen. 4, 173., qui haec ad Famam transtulit, et aliorum. v. H. significantur procul dubio hac imagine Eridos rixae maximae, a parvis initiis, velut nunc Pandari auso temerario, profectae.

444. ὁμ. *mutuum*, par utrinque contentio belli. minus bene Sch.: ὁμοίως πᾶσι χαλεπόν. v. ann. ad 315.

445. καθ' ὅμ., *una*. v. ann. ad 209. Sch.: ὀφ. αὔξουσα. (α', 510, γ', 62 etc.) στόνον. στεναγμὸν, λύπην. Sch.

446. ἐς χῶρον ἕνα. *unum in locum*, campum, *das Schlachtfeld*. comparatur Virg. Aen. 11, 597 seqq.

447. ξύν ῥ' ἔβ. — χαλκ. h. e. scutati ac loricati hastis vibratis pugnam commisere; quo facto scuta scutis, h. e. ipsi Graeci Trojanis, appropinquasse dicuntur, ut solet fieri. quare non erat quod Schol. A. scutorum bis factam mentionem miraretur. — iterum leguntur hi versus θ', 60—65. — Sch.: ῥινούς. τὰς ἀσπίδας, τὰς βύρσας. constabant fere scuta seu clypei ex coriis bubulis, aere inductis. η', 222.: σάκος — ἑπταβόειον Ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν. dicit autem Ajacis clypeum. cf. Feith. p. 466., Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 108. etc. Tyrtaeus 3, 23.: μηρούς τε κνήμας τε κάτω, καὶ στέρνα, καὶ ὤμους, Ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος.

448. ὀμφ. *umbone instructae.* Sch.: ὀμφαλοὺς ἔχουσαι περιφερεῖς. E: ὀμφαλοὶ δὲ ἀσπίδος βοῦλλαι (bullae) τινὲς εἰς κόσμον ἐπικείμεναι, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ μέσον· ὅθεν καὶ εἴρηνται καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ ζωϊκοῦ ὀμφαλοῦ. fuerunt umbones ex metallo, aere, vel argento, vel etiam auro, fabricati (v. Köpke l. c.); nec solum decus afferebant, sed tela quoque excipiebant (Aen. 2, 546.), vimque ipsam impetus concurrentium militum augebant; quemadmodum Livius *umbonibus pulsantes* dicit 30, 34. cf. eundem 4, 19. etc.

449. sequ. ὀρυμ. θόρυβος. (β', 810. θ', 59 etc.) οἰμ. στεναγμὸς, ὀλοφυρμὸς, τῶν ἡττωμένων δηλονότι. εὐχ. καύχησις, δηλονότι τῶν νικώντων. πέλεν. ἐγένετο τῶν τε φονευόντων καὶ τῶν φονευομένων.

ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
ἐς μισγάγκειαν ξυμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης.
τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν,
ὣς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε.
Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν,
ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν·
ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων,
ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λελιημένος, ὄφρα τάχιστα
τεύχεα συλήσειε. μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὁρμή·
νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ
πλευρὰ, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.

451. *ὀλλ. τε καὶ ὀλλ.* hysteron-proteron, quod congruit turbae. alioqui proclive erat poëtae dicere *ὀλλυμένων τε καὶ ὀλλύντων.* — Sch.: *ῥέεν. ἀντὶ τοῦ ἐχεῖτο.* E, quem H ad partes vocavit: — *ἐνεργητικῶς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἔῤῥεε δακρύοις ὀφθαλμὸς, ὅπερ ἐν τῷ περὶ προνοίας φησὶν Αἰλιανός. ἔχει δέ τι ὅμοιον τοῦτο καὶ πρὸς τὸ λέγειν ἀνακεχωρηκότα τόπον τὸν ἔρημον καὶ ἥσυχον· ὡς γὰρ τόπος ἀναχωρεῖν λέγεται, οὕτω καὶ γῆ ῥέειν* etc. cf. Schol. Apollonii ad 1, 1146.

452, 3. *χειμ. οἱ χειμῶνος ῥέοντες ποταμοὶ, καὶ πληρούμενοι ἀπὸ μεγάλων ὄμβρων.* (v. λ', 492. seqq. K.) *κατ' ὄρ. κατὰ τῶν ὀρῶν. ἐς μισγ.* (*ἅπαξ λεγ.*) *εἰς κοῖλον τόπον, ἔνθα ὁμοῦ συμμίσγεται τὸ ὕδωρ ἀπὸ διαφόρων τόπων. συμβ. συμβάλλουσι, συμμίσγουσιν.* (imo pluralis *ποταμοὶ* dictus est pro duali, ut saepe alias. comparantur duo torrentes duobus exercitibus. v. W et U.) *ὄβρ. πολύχρονον*, (? voluitne *πολύκρουνον*?) *ἢ ἰσχυρόν.* Sch.

454. *κρουνοὶ* (scatebrae) *αἱ τῶν χειμάῤῥων ἀρχαὶ, ὥσπερ πηγαὶ αἱ τῶν ἀεννάων.* — *χαράδρα κυρίως ἐπὶ χειμάῤῥου, ὃς ῥέων χαράττει δραστηρίως τὴν γῆν· ἐπὶ δὲ ἀεννάου ἴσως οὐ πάνυ κυριολεκτηθήσεται.* Ex E. similiter Sch. et Ap. v. *χαράδραι* (π', 390.), ubi v. interpp.

456. *ἰαχή τε φόβος τε.* hendiadys. comparantur cum hisce Virgiliana Aen. 2, 305. et 12, 523., et Klopstock. Mess. 8, 139. v. H et Eichh.

457. *κορ. πολεμιστὴν* etc. Sch. *galeatum*, bellatorem, a parte armaturae.

457. jam refert singulorum fortiter gesta; quam narrationem in rem suam convertisse Xenophontem Hellen. 4, 3, 10—12. et Cyrop. 7, 1, 33—38. putabat Ruhkopfius. — *Antilochus* et *Thrasymedes* Nestoris filiorum notissimi sunt, quorum Antilochus, olim et ipse procus Helenae et Graecorum inter fortissimos numeratus non paucis hostibus occisis, dum patrem defendit contra Paridem, ipse Memnoni (Odyss. δ', 188.) succubuit. de quo Xenophon Cyneg. 1, 14.: *Ἀντίλοχος τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανὼν τοσαύτης ἔτυχεν εὐκλείας, ὥστε μόνος φιλοπάτωρ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀναγορευθῆναι.* celebre nomen ejus est ap. Hom. praeterea v. Pind. Pyth. 6, 28 seqq., ibique Th., Q. Calab. 2, 43., Apollodori interpp. 1, 9, 9. aliosque.

458, 9. *Θαλ. Θαλυσίου παῖδα.* Sch. Anchisae fil. Echepolus commemoratur ψ', 296. — *ἱππ.* γ', 369.

462. *ἤριπε. ἔπεσεν.* Sch. ab *ἐρίπω, ἐρείπω.* verbum frequens ap. Hom.

465, 6. *ἐκ βελ.*, *extra tela*, vulgo: *aus dem Handgemenge.* Sch.: *λελ. προθυμούμενος, ἐσπουδακώς.* — *μίν. ἐπ' ὀλίγον.*

468, 9. *ἐξεφ. ἐξεφάνη.* — *ξυστῷ. ἐξεσμένῳ δόρατι.* (λ', 262, 564 etc.) Sch. *λῦσε δὲ γ.* *et resolvit membra*, h. e.

ὣς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ᾽ αὐτῷ δ᾽ ἔργον ἐτύχθη
ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ λύκοι ὣς
ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ᾽ ἄνδρ᾽ ἐδνοπάλιζεν.
Ἔνθ᾽ ἔβαλ᾽ Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
ἠΐθεον θαλερὸν, Σιμοείσιον, ὅν ποτε μήτηρ
Ἴδηθεν κατιοῦσα παρ᾽ ὄχθῃσιν Σιμόεντος
γείνατ᾽, ἐπεί ῥα τοκεῦσιν ἅμ᾽ ἕσπετο μῆλα ἰδέσθαι.
τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
ἔπλεθ᾽, ὑπ᾽ Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν
δεξιὸν, ἀντικρὺ δὲ δι᾽ ὤμου χάλκεον ἔγχος
ἦλθεν· ὁ δ᾽ ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν αἴγειρος ὣς,
ἥ ῥά τ᾽ ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει,
λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ᾽ ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
τὴν μέν θ᾽ ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ
ἐξέταμ᾽, ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ·

vim membrorum imminuit, interfecit hominem, ut ε΄, 269.: τοῦ δὲ λύθη ψυχή τε μένος τε. est tamen cum τὸ λύειν γυῖα lassitudinem tantum significat. ν΄, 85.: τῶν ῥ᾽ ἅμα τ᾽ ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο. somnus vocatur λυσιμελὴς Odyss. υ΄, 57, ψ΄, 343. Hedylus Anthol. Palat. 2. p. 440.: λυσιμελοῦς Βάκχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελὴς Ποδάγρα.

470. *ἐπ᾽ αὐτῷ*, *in illo*, *propter illum*. — Sch.: ἔργον. ἡ μάχη. cf. 539, κ΄, 282 etc.

472. ἐπ. ἐφώρμησαν. ἐδν. ἀνήρει, ἐφόνευεν. (Sch. A: δονῶ, δονοπίζω, δονοπαλίζω, δνοπαλίζω. E modo a δονεῖν καὶ πάλλειν, modo a πάλη ducit cum H. παλάμην admiscet Etymologus. Ap.: δνοπαλίξεις. ἐκτινάξεις· τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις. „est *arripere*, *percellere*, *caedere*. cf. Hesych. et interpp.“ H. Virg. Aen. 11, 631.: *totasque Implicuere inter se acies*, *legitque virum vir*. E K.

473. Ἀνθ. mox Ἀνθεμίδην vocat. homo obscurus, uti et pater Anthemus.

475, 6. Ἴδ. ἐκ τῆς Ἴδης. Ἴδη δὲ ὄρος ὑψηλότατον Τροίας. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Ἴδη τῆς Κρήτης. — Δίδυμος δὲ πάντα τὰ ὄρη Ἴδας λέγει ἀπὸ τοῦ δύνασθαι ἀπ᾽ αὐτῶν πλεῖστα καθορᾶν. (aliter Hesych. v. Ἴδη et Schwenk. *Etym. Andeutt.* p. 57.) Sch. plenus fuit mons Ida pascuis stabulisque, quae visere solebat Anthemus cum suis.

478. θρέπτρα. τὰ ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς χαριστήρια. (cf. ρ΄, 302. et de hujusmodi vocabulis Barnes. ad verba illa servi ap. Eurip. Ione 852.: θέλω — τροφεῖα δεσπόταις Ἀποδοὺς θανεῖν. θρεπτήρια dixit Hesiodus Opp. 188., sed ap. Soph. Oed. Col. 1173. νηδύος θρεπτήρια sunt *alimenta*, βίου τροφεῖα, quod ibidem legitur 306. cf. Köpke *über Gesetzgeb. d. Gr.* p. 51. et 427. et ab H citatos Hesych., Etym., Suid., v. τροφεῖα.) Sch. μιν. α΄, 352, ο΄, 612 etc.

481. ἀντ. ἐξ ἐναντίας, διαμπάξ. Sch. cf. γ΄, 359.

482. αἴγ., *populus nigra* Linn., *Schwarzpappel*, *Espe*. v. Billerbeck. Flor. class. p. 242. μακεδνὴν dixit Odyss. η΄, 106., μακρὰς αἰγείρους ib. κ΄, 510, et ὑδατοτρεφεῖς ib. ρ΄, 208. cf. Odyss. ι΄, 141 etc., de ipso autem simili, jubente Eichh., Virg. Aen. 2, 626 — 631. — αἰγειρῶς ὥς. v. ann. ad γ΄, 2.

483, 4. ἐν εἱαμ. ἐν καθύδρῳ καὶ βοτανώδει τόπῳ. (E: εἱαμένη ὑγρὸς καὶ βοτανώδης τόπος, παρὰ τὸ ἕω τὸ ἀναδίδωμι, ὅπου συχνὴ ἀναδίδοται πόα etc. notatio hujus vocab. incerta est. v. H. ab ἠΐον, unde ductum putat verbum ἠϊόεις, *herbosus*, [Q. Calab. 5, 299.: ἠϊόεν πεδίον καταβοσκομένοισιν. cf. ε΄, 36.] derivat Buttmann. *Lexil.* II. p. 24.) ἕλεος. ἕλους. ἕλος δὲ καλεῖται ὁ ὁμαλὸς καὶ κάθυδρος τόπος. λείη. λεία, ὁμαλή. (*minus densam folio* populum nigram dicit Plin. 17, 35, 22. ed. Hard. W.: „λείη von einem Baum, der unten keine Zweige hat.“ E: πάντως γὰρ λεία αἴγειρος, ἧς οἱ ὄζοι ἐπ᾽ ἀκροτάτῳ.) Sch.

485, 6. αἴθ. λαμπρῷ. (β΄, 839.) — ἴτυν. ἀψῖδα. λέγει δὲ τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ. (etiam orbis clypei sic vo-

ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
Αἴας διογενής. τοῦ δ' Ἄντιφος αἰολοθώρηξ
Πριαμίδης καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξέϊ δουρί.
τοῦ μὲν ἅμαρθ', ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσέος ἐσθλὸν ἑταῖρον,
βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἑτέρωσ' ἐρύοντα·
ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
τοῦ δ' Ὀδυσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
ἀμφὶ ἓ παπτήνας. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα,
ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων.
τόν ῥ' Ὀδυσεύς, ἑτάροιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
κόρσην· ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν·
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω. — Νεμέσησε δ' Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκκατιδών, Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας·

catur: v. Bos. Ant. gr. descr. br. p. 170. ceterum cf. 724, φ', 38.) Sch.

487, 8. *ἀζ.* ξηραινομένη. — *ἐξεν.* ἐφόνευσε. (v. Schn. v. ἐξεναίρω.) „sic *prostratum* spoliavit vel occidit." *Ex W.*

490. *καθ' ὅμ.*, *simul.* v. ann. ad 209.

491 seqq. turbati sunt ordines pugnantium, ut fieri solet gliscente contentione. cf. 273—329. — Sch., ab editore Cantabr. correctus: *Λεῦκον* νῦν προπερισπωμένως ἀναγνωστέον (nec scribendum Λευκὸν, ut adjectivum), ἵν' ᾖ ὄνομα κύριον. v. ann. ad β', 704, γ', 445. — *βουβ.*, *inguen.* Idem: *ἐρύοντα.* ἕλκοντα.

495. *κεκ.* καθωπλισμένος. ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. *αἴθ.* τῷ λαμπρῷ. (α', 462.) Sch.

497, 8. *ἀ. ἓ παπτ.* περὶ αὑτὸν περιβλεψάμενος. (figurate Aeschylus Prom. 332.: πάπταινε δ' αὐτὸς, μή τι πημανθῇς ὁδῷ, ubi Schol.: φυλάττου, et 1008.: σὺ δὲ πάπταινε καὶ φρόντιζε. sed item proprie Soph. Ant. 1133.: τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς. vox frequentissima ap. hunc nostrum.) *κεκ.* (pro ἐχάδοντο: aor. 2. cum redupl. a χάζω, ἔχαδον. W.) ταρασσόμενοι ἐσκορπίζοντο, ἔφευγον. *οὐχ ἅλ.* οὐ μάταιον. (158.) Sch.

499. sequ. *νόθον.* τὸν οὐ γνήσιον, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος ὄντα. — *ὅς οἱ Ἀβ.* ὅστις αὐτῷ ἐκ τῆς Ἀβύδου παρεγεγόνει, πόλεως Ἑλλησπόντου (in ditione Asii: β', 836. H.) *παρ' ἵππ. ὠκ.* ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἵπποι ἐγεννῶντο ταχεῖς. εἶπε δὲ, (in superstitibus quidem carminibus id Hom. non dixit; sed ita fuisse, ex hoc ipso loco intelligitur.) ὅτι ἐκεῖ ἐτρέφοντο καὶ οἱ ἵπποι τοῦ Πριάμου (*dass Priamus dort eine Stuterei hatte*).

502. *κόρσην.* τὸν κρόταφον. Sch. similiter Scholl. Ven. B et Lips.: κόρσην τὸν κρόταφον λέγει· ἐπίκορσα γάρ φασιν Ἀττικοὶ τὰ ὑπεράνω τῶν γνάθων etc. cf. Pollux 2, 40 etc. sed Ap.: κόρσην· κεφαλήν: nec aliter Schol. A, Etym. v. κόρη, et alii. v. H.

504. *ἀρ. δέ.* ἤχησε δέ. *τεύχεα.* τὰ ὅπλα. rem depingit versus, centies repetitus more istorum poëtarum minime affectatorum.

505—507. *χωρ.* ὑπεχώρησαν. (casu nobilissimi juvenis consternati.) — *φαίδ.* ἐπιφανής, λαμπρὸς ἐν τοῖς πράξεσι. (epitheton usitatissimum heroum ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι: quo pertinent etiam φαίδιμα γυῖα, ζ', 27., θ', 452. saepeque alias dicta περιφραστικῶς.) *ἴθυσαν.* ἐπ' εὐθείας ὥρμησαν. (cf. ζ', 2, λ', 551, μ', 443, ο', 693 etc.) *νεμ.* ἐφθόνησεν, ἐβάσκενε. Sch.

508. *Περγ.* Ὅμ. μὲν μόνην τὴν τῆς Ἰλίου ἀκρόπολιν Πέργαμον ὀνομάζει

„Ὄρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης
Ἀργείοις, ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος,
χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος πάϊς ἠϋκόμοιο,
μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει."
Ὣς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
ὦρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
Ἔνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν·
χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο παρὰ σφυρὸν ὀκριόεντι
κνήμην δεξιτερήν· βάλε δὲ Θρῃκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
ἄχρις ἀπηλοίησεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν

θηλυκῶς, οἱ δὲ νεώτεροι πάσας τὰς ἀκροπόλεις οὕτω καλοῦσιν, οἳ καὶ οὐδετέρως τὰ Πέργαμά φασιν, ὡς καὶ Αἰσχύλος Προμηθεῖ. (931. sic et Latini.) — ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἀκρόπολις καὶ ἄκρη πόλις (ζ', 88, 297 etc.) κατὰ διάλυσιν. (et πόλις 514 etc.) ἔθος δὲ τοῖς παλαιοῖς κτίσταις τῶν πόλεων ἀκροπόλεις ἱστᾶν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν τόπων ἄλλης τε ἀσφαλείας χάριν, καὶ φόβῳ κατακλυσμοῦ. E. cf. Hesychii interpp. h. v. Apollinis templum in arce Trojae commemoratur ε', 446. — Sch.: κέκλετο. παρεκελεύσατο. ἀΰσας. βοήσας. viguit Apollinis cultus ap. Trojanos, quibus inprimis favet hic deus: v. α', 38, 39 etc.

509. χάρμης. ἐκ χάρμης, *ex proelio*. v. Matth. §. 331 ann.

510. sequ. λίθος χρώς. τὸ σῶμα ἀναίσθητον. μεταφορά. (sic etiam nostrates: *sie sind nicht von Stahl und Eisen.* Terentius stultum dixit *lapidem* pluribus in locis, insanum et crudelem Tibullus 1, 3. et 11. *ferreum*, *ferream vocem* Maro fortissimam etc.) ἀνασχ. ὥστε intelligi solet in hujusmodi infinitivis, sed nihil opus est ea machina.) ἀναδέξασθαι, ὑπομεῖναι. ταμ. τέμνοντα τὸν χρῶτα.

512, 3. οὐ μάν, ut ἦ μὰν β', 370. cf. ε', 765 etc. Sch.: οὐ μὲν οὖν. — πάϊς Cantabr., probante H. vulgo: παῖς. πέσσει. καταδαπανᾷ, ἢ πραΰνει. — Scholl. B et Lips., annotante U: πέσσει· ἐπὶ πολὺ κατέχει. W: „*er verdaut ihn, hegt ihn.* vgl. α', 81."

515, 6. Τριτ. ἡ Ἀθηνᾶ ἢ τὸ τρεῖν καὶ φοβεῖσθαι γεννῶσα τοῖς πολεμίοις. ἢ ἡ ἐπὶ τῷ Τρίτωνι ποταμῷ τῆς Λιβύης γεννηθεῖσα. Sch., et similiter Scholl. Veneti A et D, et Lips. Tritonem Libyae paludem ad Heracleas atque Argonautica, quas fabulas ignorat Hom., pertinere ratus H ducit id cognomen Minervae a vocabulo τριτώ, de quo sic Schol. Comici ad Nub. 960.: τριτὼ ἡ κεφαλὴ παρ' Αἰολεῦσιν. alii τὸ τριτὼ Creticum verbum esse ajunt, alii Boeoticum, Cornutus, si diis placet, Atticum, alii alibi gentium usitatum; quos ridet omnes Welckerus *Aeschyl. Tril.* p. 283; nec tamen ipse quam sententiam sequeretur, aperuit. Boeotiae quidem fluvium Tritonem, de quo Paus. 9, 33., intelligere nos jubet U auctore Müllero *Gesch. hellen. St.* 1. p. 213. et 355. cf. H ad Apollod. 1, 3, 6., Schwenk. *Etym. And.* p. 220., Jakobi *Mythol. Wörterb.* p. 157. seqq. etc. — μεθ., *remittentes*, ignavos.

517, 8. Ἀμ. Ἀμαρυγκέως παῖδα Διώρην. (Δῖωρ. cf. β', 622.) ἐπ. κατέσχε. χερμ. χειροπλήθει λίθῳ. βλῆτο. βέβλητο. ὀκρ. τραχεῖ.

520. de *Piroo* v. β', 844. Sch.: Αἰν. ἀπὸ Αἴνου, πόλεως Θρᾴκης. urbs ad ulteriorem alveum Hebri fl. sita. Steph. Byz.: ἐν τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἕβρου, διστόμου ὄντος, πόλις Αἶνος. cf. Cellar. 1. p. 1301. sequ.

521, 2. ἀ. δὲ τ. ἀμφότερα δὲ αὐτοῦ τὰ κατατείνοντα νεῦρα. („Homer hat immer 2 Nerven neben einander; u. freilich kann man an den meisten Stellen des Körpers 2 Hauptnerven finden; aber man muss darum nicht auf genaue Kenntniss der Anatomie schliessen." W.) — ἀν. τραχύς. „cf. ε', 593, ν', 193. probabile fit, ἀναιδὲς dictum esse quidquid modum excederet, fere ut *improbum* ap. Latinos." *Ex H.* — ἄχρις. recte id Schn. h. v. exponit ἄκρως. quem vide. mire Ammonius p. 27.: ἄ-

κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας,
θυμὸν ἀποπνείων. ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὅς ῥ' ἔβαλέν περ,
Πείροος, οὖτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
ἐσπάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξὺ,
τῷ ὅγε γαστέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' αἴνυτο θυμόν.
τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἑταῖροι
Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
οἵ ἑ, μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν,
ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
ὣς τώγ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
ἤτοι ὁ μὲν Θρῃκῶν, ὁ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
Ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθὼν,
ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ
δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη
χειρὸς ἑλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν·
πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῳ
πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

χρις. — Ὅμ. ἄχρις ἀπηλοίησεν. οἷον, ἀκριβῶς ἀπέκοψεν. cf. H. „ἀπ. dictum est ut ἠγνοίησεν α', 537. ἀπολᾷν est *confringere*, *mutilare*. cf. Th. §. 232, 14.“ *Ex W et U.*

523. πετ. ἐκπετάσας, ἐκτείνας. Sch.

525, 6. οὖτα ab οὐτάναι, quamvis inusitato. cf. ann. ad 319. — ἐκ — χύντο. ἐξεκέχυντο. Sch.: χολ. τὰ ἔντερα. — χύντο χάμαι χολ., paronomasia.

529. ἀγχ. μετ' οὐ πολύ. Sch. Ap. emendatus: ἀγχίμολον. ἐπὶ μὲν τοῦ μετ' ὀλίγον· ἀγχ. δὲ μετ' αὐτὸν κ. τ. λ. (Odyss. ρ', 336.) καὶ ἀγχ. δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί. (ibid. ξ', 410.) ἐπὶ δὲ τοῦ συνέγγυς τόπου· τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο κ. τ. λ. (ω', 352.)

531. seqq. αἴνυτο. ἀφῃρεῖτο. οὐκ ἀπ. οὐκ ἐσκύλευσε. περ. περιέστησαν κύκλῳ. ἀκρ. — ἄκρως κομῶντες. — „suspicor Thraces erectos in vertice habuisse cincinnos, ut Germani prisci habuerunt (cf. Pelloutierii *Hist. des Celtes* 1. p. 265. et cf. β', 542.), et hodieque habent multi barbari (velut quidam Tartarorum), praesertim Americani. at ὑψιχαῖται heroës ap. Pind. Pyth. 4, 306. videntur esse alte comati.“ *Ex H.*

534, 5. ἀγ. λαμπρόν. (Hesych.: λαμπρὸν, θαυμαστόν. cf. Ap. h. v.) ὦσαν. ἀπώσαντο, ἀπέκρουσαν. ἀπὸ σφ. ἀφ' ἑαυτῶν. χασσ. ἀναχωρήσας. πελ. διεσείσθη, ἀνεκινήθη. (breviter graviterque dictum est χασσ. πελ.: nam Thoas retrocedens titubansque cecidit, itaque proculcatus confossusque est, idque crudeliter, ut conjicere licet, quem ducis sui interfectorem ulciscerentur feri Thraces. id cogitandum auditoribus reliquit poëta prudens, ne satietatem foedarum caedium illis afferret.) Sch. versus repetiti ε', 625., et alter λ', 571, ν', 148. H.

539 — 542. ἔνθα. τότε. ἔργον. νῦν τὸν πόλεμον. (ironice dictum est, quasi facto opere aliquo seu penso quotidiano. Plautus Epid. 5, 2, 30: *facto opere arbitraminor.* et Merc. 3, 1, 25.: *operam accusari non sinam meam.*) ὀν. ἐκφαυλίσειε, μέμψαιτο. μετ. εἰς αὐτοὺς παραγενόμενος. ἄβλητος καὶ ἀνούτατος λέγεται ὁ ἔτι μήτε ἀπὸ διαστήματος τρωθεὶς δόρατι ἢ ὀϊστῷ, μήτε ἐκ τοῦ ἐγγὺς ξίφει. τοῦτο γὰρ διαφέρει βολὴ τρώσεως. διν. περὶ αὐτὸν (fort. αὐτὸ, τὸ ἔργον) ἀναστρέφοιτο. ὅθεν καὶ αἱ συστροφαὶ τῶν ἀνέμων δῖναι λέγονται. (ἄγοι — Ἀθ. quo tutus esset in tanto tumultu. K.) ἀπερ. ἀπείργοι, κωλύοι. ἐρ. ὁρμήν. Sch.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ε.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Ε ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Διομήδης, Ἀθηνᾶς αὐτῷ συλλαμβανομένης, ἀριστεύει καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖ τῶν πολεμίων, τιτρώσκει δὲ Ἀφροδίτην κατὰ τῆς χειρὸς, καὶ Ἄρεα κατὰ τοῦ κενεῶνος, Αἰνείαν δὲ ὑπ' αὐτοῦ πληγέντα λίθῳ Ἀπόλλων διασώζει. Τληπόλεμος δὲ ὑπὸ Σαρπηδόνος ἀναιρεῖται. τῷ δὲ Ἄρει Ζεὺς ἐπιπλήττει· ἰᾶται δὲ αὐτὸν Παιήων, ὁ τῶν θεῶν ἰατρός.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ε.

ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

Stragem Trojanorum Graeci continuant; ante omnes insignis est Diomedes, Minervae ferox praesidio, quae Martem ab acie seducit.

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα

Annotationes. Versus 1. ἔνθ' αὖ. τότε δή. ἐπίῤῥημα χρονικόν· ἄλλως δὲ ἐνταῦθα τοπικόν. similiter Ap., Etym. v. ἔνθα, Ammon. p. 52.; recte illi quidem, quod attinet ad significationem τοῦ ἔνθα: verum de αὖ conjunctione cum aliorum miror confidentiam, tum Apollonii haec scribentis: αὖ. δή· ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ, cum αὖ non sit asseverantis, sed idem sonet quod αὖθις, serviatque oppositioni sententiarum, ut δὲ, cujus et vim auget additum (127 etc.), et pro eo ponitur nonnunquam. v. Schäfer. Mel. cr. p. 103., Herm. ad Viger. ann. 234. idem dicendum est de αὖτε particula: v. 246, δ', 238 etc.

2. ἔκδηλος. διάδηλος, φανερός. Sch. et ἐκ et διὰ praepositiones αὐξητικαὶ sunt in verbis compositis; qua de re exposuit Musgrav. ad Eurip. Iphig. T. 259. (234.) cf. Zeun. et interpp. Vigeri p. 602., nos passim in ann. ad poëtas scenicos, etc.

3. — γένοιτο — ἄροιτο. homoeoteleuton, de quo ad β', 484. cf. 239 etc. frustra Bentl.: γένοιτ' ἠδέ.

4. asyndeton epexegeticum. — δαῖέ οἱ. ἔκαιεν, active, ut ι', 211.: πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαῖεν μέγα. σ', 205. de Achille: ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων Χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα. *Ex H.* cf. 8. — comparantur ista ap. Virg. Aen. 8, 587.: *ipse agmine Pallas In medio, chlamyde et pictis conspectus in armis, Qualis ubi Oceani perfusus Lucifer unda, Quem Venus ante alios astrorum diligit ignes, Extulit os sacrum coelo, tenebrasque resolvit.* — Sch.: ἀκάματον. πολύ. E: ἀκ. πῦρ, ὅ ἐστιν ἀκοπίαστον, ἀκατάπαυστον. solet haec vox dici μεταφορικῶς. „π', 176.: Σπερχειῷ ἀκάμαντι. σ', 239.: ἠέλιον δ' ἀκάμαντα. cf. ibid. 484. πόνους ἀκάμαντας dixit Aristot. scolio. (Anacreont. p. 102.)" *EK.*

5. ἀστ. ὀπ. τῷ κυνὶ λέγει, τῷ κατὰ τὴν ὀπώραν φαινομένῳ. Ap. ὀπώρα δὲ καλεῖται ὁ μεταξὺ θέρους καὶ φθινοπώρου καιρός. E Sch. v. Schn. v. ὀπώρα, χ', 26, Hesiod. O. et D. 587, Scut. Herc. 397., quae loca K laudavit, et Völckeri *homer. Geogr.* p. 33.; de eliso autem ι in ἀστ. Th. p. 208., quicum tamen non omnino mihi convenit, neque hic et in similibus adhibendam esse arbitror synizesin, ρ', 324. autem scripserim, verbis transpositis, Ἠπυτίδῃ κήρυκι. — penultimam τοῦ ὀπωρινὸς Hom. producit (cf. π', 385, φ', 346, Odyss. ε', 328.), itemque scriptor hymni Hom. in Merc. 147.; Eurip. corripit fragm. incert. 169.; Hesiodus producit O. et D. 677, sed idem corripit

λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος ὠκεανοῖο·
τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων·
ὦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
ἱρεὺς Ἡφαίστοιο, δύω δέ οἱ υἱέες ἤστην,
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης·
*τώ οἱ ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὁρμηθήτην.
τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

ejus carminis 674. cf. Graefii ann. ad Meleagr. p. 101. et Gräffei *Prosod. Lex.*, *Götting.* 1811. 8. p. 92. — Sch.: ἐναλ. παραπλήσιον, ὅμοιον τῇ αὐγῇ.

6. λαμπρόν. λαμπρῶς. παμφ. a παμφαίνημι. sic Ald. 3. et W; quam scripturam H probans annotavit, verba in μι valde usitata fuisse ap. vett. Sch.: παμφαίνησι. (sic plerique libri mendose.) πανταχοῦ φαίνει. — λελ. ὠκεανοῖο dictum est ut πρῆσαι πυρὸς θύρετρα β', 415., ubi v. ann. idem significat λελ. ὠκεανῷ et πρῆσαι πυρί. cf. E et Th. p. 367. sequ. praeter rem Scholl. A et B: ἐλλείπει ἡ ἐξ. Sch.: λελ. ὠκ. νεωστὶ ἀνατέλλων ἐξ ὠκεανοῦ. τὰς γὰρ ἀνατολὰς τῶν ἄστρων ὁ π. συνιστᾷ. (Ideler. *Histor. Untersuch. der astron. Beob. der Alten* p. 310.: „Nach Geminus, der im 11. Kap. seiner *Isagoge in Arati Phaenomena* mit seiner gewöhnlichen Bestimmtheit von den Auf- und Untergängen der Sterne spricht, heisst ἀνατολή der tägliche, ἐπιτολή hingegen der poëtische Aufgang, oder, nach seiner Erklärung, *die Erscheinung im Horizont mit Beziehung auf den Abstand der Sonne.* Δύσις, sagt er, sei das Correlat von ἀνατολή und κρύψις von ἐπιτολή; indessen gebraucht er δύσις auch als Synonym von κρύψις" etc. auctor fuit Cleander Syracusanus ἐν τῷ περὶ ὁρίζοντος, ut narrat Schol. B, qui liber perditus est, Homerum h. l., non verbo quidem, sed re ipsa, primam notionem horizontis proposuisse, quandoquidem λελουμένος ὠκ. nihil aliud sit quam ὑπερκύψας τὸν ὁρίζοντα, h. e. exoriens: quem horizontem etiam ap. Aratum 26. significari more Homerico verbis ὑψόθεν ὠκεανοῖο. *Ex H.*) ὠκεανὸς δὲ ποταμὸς καθ' Ὅμηρον, περιῤῥέων κύκλῳ τὴν γῆν, ποταμῶν πάντων πατὴρ ὤν. (v. Völcker l. c. p. 86 seqq.)

7. τοῖόν οἱ. Payn. τοιον Ϝοι. sed cf. 4. etc. dicendum potius, trochaeum usurpatum esse pro dactylo vel spondeo, quod facilius fertur initio versuum. cf. 31, 358.

8, 9. ὦρσε. Minerva, quae item dicitur δαίειν τὸ πῦρ. alioqui mutanda fuisset constructio verborum. Sch.: κατὰ μέσσον. κατὰ τὸ μέσον τῆς μάχης. (ζ', 120.: ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. K.) κλον. διεταράσσοντο. (a consequente: nam proprie κλονεῖν est *conglobare*, *constipare*, a κλόνος, *turba*. cf. δ', 302.) ἀφνειός. πλούσιος. (β', 570 etc.) — de hoc *Darete* multi multa, quae non excutiam. v. Bährii *Gesch. der röm. Litt.* p. 275., Hederici *mythol. Lex.* v. Dares etc.

10. ἱρεὺς pronuntiari jubent Schol. B et, Herodiano atque Apione auctoribus, E, forma Ionica, ut videtur, quae tamen oblitterata est in libris. cf. H. — ἤστην ab εἰμί. vulgo: ἤτην. K.

12. ἀπ. ἐν. intolerabilis hiatus. superscriptum est τῷ ἀπ. in Harlejano τες, nec ἀποκριθέντε legisse videtur scriptor brevium Scholl., qui interpretetur ἀποχωρισθέντες. eadem Scholia habent ἐναντίον, ut Vrat. A, Lips. a m. 2., Mori Cantabr., Harl. et ed. Rom. recte igitur Bentl.: ἀποκρινθέντες ἐναντίον. sed neque τὼ placet cum plurali compositum, malimque sane τῷ, *propterea*, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς εὖ εἰδότας πάσης μάχης. virtuti suae confisi juvenes unum ex fortissimis Graecorum adorti sunt. v. Matth. §. 290, a. ceterum semel verbo ἀποκρίνειν usus est poëta; cumque responsum est significandum, dicit ὑποκρίνεσθαι, ut E notavit. idem: ποιητικώτερον, inquit, τὸ ἀποκρινθέντε μετὰ τοῦ ν. ἡ μὲν γὰρ κοινὴ φράσις ἀποκριθῆναι λέγει καὶ ἀποκριθέντε, ὥσπερ καὶ κλιθῆναι καὶ κλιθέντε· οἱ δὲ ποιηταὶ φυλάττουσι τὸ ν τοῦ θέματος ἐν τούτοις, τῷ νόμῳ τῶν ἀμεταβόλων. usurpavit tamen Hom. κλιθῆναι Odyss. α', 366. et σ', 213. Soph. Trach. 99.: ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς. cf. Matth. ad Eurip. Herc. fur. 865.

Φηγεύς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Τυδείδεω δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκὴ
ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
Τυδείδης· τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς,
ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον, ὦσε δ' ἀφ' ἵππων.
Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο·
οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν,
ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἴη·
ἵππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς
δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος,
τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
χειρὸς ἑλοῦσ', ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον Ἄρηα·
„Ἆρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,
οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
μάρνασθ', ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,

16. ἀκ. ἡ ἐπιδορατίς. Sch. Ap.: τοῦ ἠκονημένου παντὸς ἀκμή.

18, 19. ἅλιον. μάταιον. (ἔβ. intell. αὐτὸν ex superioribus.) μετ. μεταξὺ τῶν μαζῶν. — ἀφ' ἵππων. ἀπὸ τοῦ ἅρματος. Sch.

21. περιβ. ὑπερμαχῆσαι. Sch. Ap.: πεπτωκότος ὑπερασπίσαι. cf. 299, 623. et ann. ad α', 37. — ἀδ. ἀδελφεοῦ, ἀδελφοῦ.

22. οὐδὲ — αὐτός. οὐδὲ γὰρ δὴ ἂν αὐτός. ἡ μία περισσὴ (?) ἀπόφασις, (ὡς) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη (ρ', 24.), οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος (ζ', 130.) καὶ ἔστι μία μὲν ἐπὶ τοῦ πράγματος, θατέρα δ' ἐπὶ τοῦ προσώπου. cf. β', 703, Matth. §. 601 etc.

23. νυκτί. σκότει. Sch. cf. γ', 381. K.

24. οἱ. αὐτῷ, Vulcano. *ne sibi desperaret senex* sacerdos Dares, amborum filiorum orbus factus. πάγχυ, πάντως, παντελῶς, *prorsus*. Sch.: ἀκ. εἴη. λυπηθείη (ab ἀκάχημαι), ὡς τιθήμενος, ὀνήμενος, Αἰολικῶς. („h. e. antique. de ἀκαχμένος, ἠκονημένος, v. ad κ', 135.“ H.)

27, 8. υἷε Δ. ἀντὶ τοῦ τῶν υἱῶν (perperam codd.: τὼ υἱὼ) Δ. ἐπιφέρει γὰρ τὸν μέν. (cf. de hac figura E et H, qui adscripsit similiter dictum ἄμφω δ' ἑζομένω γ', 211.) ἀλ. ἐκκλίνοντα, φεύγοντα. Sch. „notandum, ἀλ. absolute dici pro φεύγοντα.“ H.

29, 30. ὀρ. διεταράχθη. (δ', 208 etc.) θοῦρον. ἐνθουσιαστικὸν, εὐκίνητον ἐν τῷ πολέμῳ. (cf. δ', 234.) Sch.

31. Ἆρες ab Ἄρης priore longa, ut inferius 518., 563, 594, ν', 521. et aliis nonnullis locis, quae corripi solet syllaba casu recto et quarto. etiam Soph. Aj. 242. in carmine dixit ᾱρη, sicut ᾱνὴρ ib. 1117, Aeschylusque in senario Ἀργεῖος ᾱνὴρ Eum. 693. Ἆρες Ἄρες simul dixit, ut Theocr. 6, 19.: — τὰ μὴ κᾰλὰ κᾱλὰ πέφανται. cf. inferius 455. inepte E: — καὶ μὴν ἐνταῦθα δόξοι ἂν λόγος κανονικὸς (legitima ratio) ὑπεῖναι τῇ διφορήσει, ἵνα τὸ μὲν δεύτερον Ἄρες συστέλλῃ τὸ δίχρονον, ὡς τοῦ Ἄρης ἐκ βραχυνομένου τοῦ στερητικοῦ α καὶ ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ λέγω συγκειμένου κατά τινας· τὸ δὲ πρῶτον Ἆρες ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν ὡς ἐκ τῆς ἀρᾶς καὶ τοῦ ἀρᾶσθαι etc. cf. H. — Sch.: βροτ. ἀνθρωποφθόρε. μιαιφόνε. μιαινόμενε φόνοις. [recte E: σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μιαιφόνος οὐδ' ἐνταῦθα ἐπὶ ὕβρει κεῖται, (τί γὰρ ἔδει μάτην οὕτω καὶ οὐκ ἐν καιρῷ λοίδορον εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν;) δηλοῖ δὲ ἁπλῶς οὕτως ὡς ἐν μετρίῳ σκώμματι τὸν αἱμοβαφῆ. ἔστι γὰρ μιαίνεσθαι μὲν τὸ βάπτεσθαι etc. K conferri jussit 289 et η', 329. sequ. idem dicendum est de verbo βροτολοιγέ.] τειχ. τοῖς τείχεσι προσπελάζων, πορθητά. ἐὰν δὲ διὰ τοῦ β γράφηται (id quosdam fecisse ait E. cf. Schn. v. τειχεσιπλήτης.), ὁ τὰ τείχη καταβάλλων.

33. E: ὀρέξαι καὶ ἐνταῦθα τὸ δοῦ-

νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;“
Ὣς εἰποῦσα μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα.
τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ·
Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ἀρχὸν Ἁλιζώνων, Ὀδίον μέγαν, ἔκβαλε δίφρου·
πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν,
ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν·
δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μῄονος υἱὸν,
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ
νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.
Υἱὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον, αἵμονα θήρης,
Ἀτρείδης Μενέλαος ἕλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,

ναι. — *κυρίως γὰρ ὀρέγειν τὸ ἐκτείνειν, ὅθεν καὶ ὀρεκτὸν, ὡς προεδηλώθη, δόρυ* (*β'*, 543.), *καὶ ὀργυιὸς* (imo *ὀργυιὰ*, quod habet Sch.) *ἡ εἰς πλάτος ἔκτασις ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν.*

34. *χαζ.* *cedamus.* *δ'*, 535, infra 440 etc.

36. *καθ. καθεσθῆναι ἐποίησε, καθίδρυσεν.* (*σ'*, 389.: *τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου.* cf. *γ'*, 382. etc. Virg. Aen. 8, 176.: *gramineoque viros locat ipse sedili.*) — Sch.: *ἐπ' ἠ. ἐπὶ τῷ αἰγιαλοὺς καὶ ὄχθας ἔχοντι.* Etym.: *ἠϊόεις, ὁ καλὰς ἠϊόνας ἔχων*, cum putidam, opinor, existimaret meram riparum commemorationem. sed *ἠϊὼν* alias nonnisi maris dicitur, ut K et Buttm. *Lexil.* II. p. 22. notarunt, estque hariolantis, quod ait E: *τὸν Σκάμανδρον ἠϊόεντα λέγει διὰ τὰ περὶ αὐτὸν, ὡς εἰκὸς, ὀχθώδη, αἰγιαλοῦ δίκην, ἵνα εἴη συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἠϊονόεις· ἠϊόνες γὰρ οἱ αἰγιαλοί.* quem tamen secutus Vossius haec ita reddidit: *diesen sezte sie drauf am gehügelten strand des Skamandros.* malit Buttm. l. c. am *grasigen, auigen,* (?) *auumgebenen.* v. ann. ad *δ'*, 483., de situ autem Scamandri inferius 355.

37. *ἔκλιναν. ἐς φυγὴν ἔτρεψεν.* Sch. cf. Odyss. *ι'*, 59. Il. *ξ'*, 510.: *ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.*

39. v. *β'*, 856.

40. seqq. *στρεφθ. εἰς φυγὴν τραπέντι, φεύγοντι. μετ. νώτῳ.* (*β'*, 265.) Sch. *ἀραβ.* *δ'*, 504.

44. *Τάρνη, πόλις Λυδίας, ἡ νῦν Σάρδις λεγομένη.* (?) Sch. „prius illud praeter ipsum Hom., qui Borum dicit *Μῄονα*, h. e. Lydum, firmant alii, in quibus Strabo 9. p. 633 C. Atarnen tamen, Mysiae urbem, Hermia tyranno claram, eandem esse cum Tarne, ut Apaesum, *Ἀπαισὸν*, cum Paeso, censent Steph. Byz. his vocibus, E p. 356. l. 7., Hesych. aliique.“ *Ex H.* Atarnea vocatur oppidum Plinio H. N. 5, 30., *Ἀταρνεὺς* autem Straboni 13. p. 614. et Harpocrationi, qui contra Lesbum insulam situm esse dicit p. 53.; cujus oppidi cives *Ἀταρνείτας* novimus e Callimacho epigr. 1. et Pausania 7, 2 extremo. Plin. 37, 10.: *ceponides in Aeolidis Atarne, nunc pago, quondam oppido, nascuntur.* idem 5, 29.: (Lydia) *celebratur maxime Sardibus in latere Tmoli montis, — et ex eo profluente Pactolo, — ac fonte Tarne.* cf. Cellar. 2. p. 46. et 126.

46—50. *νύξεν. ἔνυξεν, ἔπληξεν.* — (*Στροφίοιό Σκαμ.* v. *β'*, 465, 634.) *αἵμονα θήρης. ἐπιστήμονα κυνηγετικῆς.* (semel *αἵμονα* dixit, nec aliter explicari solet hoc vocab.: v. Schn. v. *αἱμύλλω.* sed proprie *αἵμων* videtur esse *sanguinis plenus*, et a consequente *animosus* vel *animatus*, quoniam antiqui, bellicosi illi plerumque et caedibus assueti, animum sanguinem esse arbitrabantur, ut quo amisso simul vim omnem corporis ac mentis amitterent moribundi. Cic. Tuscul. Quaest. 1, 9.: *Empedocles animum esse censet cordi suffusum sanguinem*, ubi v. interpp. Plautus Bacch. 1, 2, 45.: *nil moror disci-*

ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ
βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὔρεσιν ὕλη.
ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
οὐδὲ ἑκηβολίαι, ᾗσιν τοπρίν γ' ἐκέκαστο,
ἀλλά μιν Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ
ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν·
ἤριπε δὲ πρηνὴς, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱὸν,
Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη·
ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας
ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,
οἷ τ' αὐτῷ, ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ᾔδη.

pulos esse mihi tam plenos sanguinis: *Valens adflictet me vacivom virium. plenos sanguinis* dixit valentes sive animosos. igitur *αἵμων θήρης* (α', 65, β', 466 etc.) proprie vereque fuerit is, cui sanguis fervet amore venandi, h. e. *venandi studiosissimus.* ejusmodi homo, si operam oleumque non perdidit, recte vocatur *ἐσθλὸς θηρητήρ:* non item, si *αἵμων θήρης* sonat *ἐπιστήμονα θήρης*, quod idem *τῷ ἐσθλὸς θηρητήρ.* simili Germani discrimine dicunt *jagdlustig* et *jagdkundig.* ceterum *αἴω*, verbum obsoletum, a quo derivata sunt *αἷμα* et *αἵμων*, haud inepte referas ad *ἄω* sensu movendi, ut *αἷμα* notione prima significet id, quod movetur in corpore animantis, sive per illud perfluit: effluere autem prisci inprimis sanguinem videbant vulneratorum. v. Schn. v. *ἄημι.* — *ὀξ. ὀξεῖ. ἢ ἀπὸ ὀξύας, εἴδους δένδρου, κατεσκευασμένῳ.* (Ap.: *ὀξυόεντι. ὁ μὲν Ἀπίων ὀξεῖ ἔγχει. ὀξυόεντι δὲ ὀξυΐνῳ.* *ὀξύα* sive *ὀξύη* genus arboris est abieti simile, foliis acutis, ap. Theophrast., Strab. 12. p. 857 B, E, Hesych. Eurip. Heracl. 708.: *χειρὶ δ' ἔνθες ὀξύην*, ubi Schol.: *λόγχην ὀξυΐνην.* Archilochus quoque ap. Porphyr. Quaest. Hom. 11. de hasta jacta: *ὀξύη ποτᾶτο*, memoratque Pollux 5, 20., hastas ex ea arbore fieri esse solitas. v. Musgrav. ad Eurip. l. c. et Schn. v. *ὀξύα.*) Sch. comparavit Eichh. Virg. Aen. 9, 771 et 10, 399.

52, 3. *ἄγρια. θηρία.* (*das Wild.* Voss: *alles gewild.*) *χραῖσμεν. ἐβοήθησεν. ἰοχ. ἡ ἰοῖς καὶ βέλεσι χαίρουσα, τοξότις.* (dictum videtur *ἰοχ.* Ionum more pro *ἰόχαιρα*, ab *ἰόχαιρος*, non *ἀπὸ τοῦ χέειν τοὺς ἰοὺς, τὰ βέλη*, ut quidam putant. v., quos H laudavit, Etym., Hesych., Ap. h. v. frequens epitheton Dianae, quo tanquam nomine proprio usus scriptor hymni Homerici 27, 11. dixit: *αὐτὰρ ἐπὴν τερφθῇ θηροσκόπος Ἰοχέαιρα.* cf. 447, ζ', 428 etc.) Sch.

54—56. *ἐκ. εὐστοχίαι. ἐκέκ. ἐκεκόσμητο. πρόσθεν ἕθεν. πρόσθεν αὐτοῦ* (imo *αὑτοῦ* vel *ἑαυτοῦ*). Schol. cf. 80.

59. de *Pherecle*, qui Paridis naves aedificavit, v. Ovid. Her. 16, 22, Potter. ad Lycophr. 97.

60. *ὅς.* Phereclus, non Harmonides, ut putabat Aristarchus.

61. *ἐφίλατο*, ut *φῖλαι* 117. v. ann. ad δ', 155. et supra ad 31.

62. *νῆας ἐΐσας.* v. ann. ad β', 671.

63. *ἀρχ. ἀρχὴν τῶν κακῶν παρασχούσας.* Sch. eodem sensu *νείκεος ἀρχὴν* dixit χ', 116., Herod. 5, 97. de missis ad Iones Atheniensium navibus: *αὗται δὲ αἱ νέες ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις*, quem locum monstravit E. *Ex H.*

64. *ἐκ θ. ᾔδη. ἐξῄδη θ.* tmesis. *αὐξητικὸν* est *ἐκ*, ut passim. Sch.: — *Ἑλλάνικός φησι, χρησμὸν δοθῆναι τοῖς Τρωσὶν, ἀπέχεσθαι μὲν ναυτιλίας, γεωργίᾳ δὲ προσανέχειν, μὴ τῇ θαλάσσῃ χρώμενοι ἀπολέσωσιν αὐτοὺς καὶ τὴν πόλιν.* Dares, qui antiquiores scriptores rhetorice interpolavit, libro de excidio Trojae cap. 7. et 8.: *Helenus vaticinari coepit, Grajos venturos, Ilium eversuros, parentes et fratres hostili manu interituros, si Alexander sibi uxorem de Graecia adduxisset. — Panthus Priamo et propinquis prodit ea, quae a patre Euphorbo audierat: si Alex. uxorem de Graecia adduxisset, Trojanis extremum exitium futurum. — populus aucto-*

τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,
βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν· ἡ δὲ διαπρὸ
ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή·
γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν.
Πηδαῖον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱὸν,
ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ,
ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ.
τὸν μὲν Φυλεΐδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί·
ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός·
ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.
Εὐρύπυλος δ' Εὐαιμονίδης Ὑψήνορα δῖον,
υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὅς ῥα Σκαμάνδρου
ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ,
τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς,
πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον,
φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

ritatem Panthi contemsit; regem dicere jusserunt, quid fieri vellet. Priamus dixit, naves praeparandas esse. — Cassandra postquam audivit patris consilium, dicere coepit, quae Trojanis futura essent, si Priamus perseveraret classem in Graeciam mittere. Proclus libro περὶ τῶν Κυπρίων λεγομένων ποιημάτων, Hephaest. Gaisford. p. 472.: — προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην ἐπαρθεὶς τοῖς Ἑλένης γάμοις Ἀλέξανδρος. ἔπειτα δὲ, Ἀφροδίτης ὑποθεμένης, ναυπηγεῖται· καὶ Ἕλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτοῖς προθεσπίζει· καὶ ἡ Ἀφροδίτη Αἰνείαν συμπλεῖν αὐτῷ κελεύει· καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προδηλοῖ. cf. H.

65—68. κατέμ. κατελάμβανε. (βεβλήκει. v. ann. ad 73.) — γλουτὸς τὸ περὶ τοῖς σφαιρώμασιν ἰσχίον, ἡ κοτύλη. (*die Pfanne.* v. Schn. v. κοτύλη et cf. 305. Voss: *diesen traf — Rechts hindurch ins gesäss Meriones.*) κατὰ κύστιν. κατὰ τὴν φύσκαν, ὅπερ ἐστὶν οὐροδόχον ἀγγεῖον. (ὀστέον. *os pubis.*) Sch. Ap.: γνύξ. ἐπὶ γόνυ. (quasi γονὺξ, ut ὀδὰξ, ὀκλάξ. cf. 309.)

70. πύκα. ἐπιμελῶς. (sic etiam Ap., Hesych., Etym. alias πύκα est συνετῶς, ut H. ann.) — Θεανώ. uxor Antenoris, de qua cf. ζ', 298 seqq.

71. Barn.: „γρ. ἶσα φίλοις τεκέεσσι.“ sunt quidem hi numeri per se probiores; nec tamen propterea repudianda est codicum scriptura ἶσα φίλοισι τέκεσσι, quamvis fracti aliquid habeat, similibusque caesuris, iisque mollioribus, et continuatis amphibrachis, quod debile genus metri est, obtundat aures delicatas: sed rem naturamque Hom. pingens verus esse quam elegans videri maluit, mollitieque ista et aequabilitate numerorum teneriorem, nisi fallor, piae novercae animum, legitimos nothosque liberos pari amore complectentis, expressit.

73. βεβλ. ἔνθα ὅρα τὸ βεβλ. ῥηθὲν ἀντὶ τοῦ ἔκρουσεν, ἔτυψεν, ἔτρωσεν· οὐ γὰρ πόῤῥωθεν, ἀλλ' ἐγγὺς ἐλθὼν ἔβαλε κατὰ τοὺς οὐτάζοντας. (cf. 66.) ἰνίον λέγεται τὸ μετὰ κορυφὴν ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς. (τὸ κοῖλον τοῦ τένοντος. κέκληται δὲ οὕτως διὰ τὸ νευρῶδες εἶναι. — Sch. „Hinterhauptbein, *Genick.* Aristot. H. A. 1, 7.: κεφαλῆς μὲν οὖν μέρη τὸ μὲν τριχωτὸν κρανίον καλεῖται· τούτου δὲ τὸ ἐμπρόσθιον βρέγμα, — τὸ δὲ ὀπισθίον ἰνίον· μέσον δ' ἰνίου καὶ βρέγματος κορυφή.“ *E K.*

74—83. ἀν' ὀδ. κατὰ τῶν ὀδόντων. (*per dentes.* — Σκαμάνδρου. filii Oceani et Tethyos, secundum Hesiod. Theog. 345. eum Fluvium, Teucri patrem et Callirrhoës, ut auctor est Apollod. 3, 12., templum Trojae habuisse, ex h. l. intelligitur.) ἀρ. ἱερεύς. (α', 11, 94.) ἐτ. κατεσκεύαστο. — ἐτίετο. ἐτιμᾶτο. (δήμῳ. ὑπὸ δήμου. Matth. §. 392, i. β. — similiter κ', 33, λ', 58, ν', 218 et alias Hom., cum honoratissimos viros significat. ann. K. Terent. Ad. 4, 1, 19.: *facio te apud illum deum*, ubi v. Westerhov. et interpp.) μετ. ἐπιδραμὼν, ἐπιδιώξας. ἔλασεν. ἔπληξε. ἀπὸ δ' ἔξ. ἀπέξεσεν, ἀπέκοψε. (τὸ ἀπέξεσεν ἀντὶ τοῦ ῥᾷστα

αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ᾽ ὄσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
Τυδείδην δ᾽ οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη,
ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι, ἦ μετ᾽ Ἀχαιοῖς·
θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
χειμάῤῥῳ, ὅστ᾽ ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας.
τὸν δ᾽ οὔτ᾽ ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν,
οὔτ᾽ ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων,
ἐλθόντ᾽ ἐξαπίνης, ὅτ᾽ ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
πολλὰ δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ᾽ αἰζηῶν.
ὣς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
Τρώων, οὐδ᾽ ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἐόντες.

qui, a Pandaro vulneratus, etiam magis saevit:

Τὸν δ᾽ ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
θύνοντ᾽ ἀμπεδίον, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας,
αἶψ᾽ ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
καὶ βάλ᾽ ἐπαΐσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
θώρηκος γύαλον· διὰ δ᾽ ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς,

ἀπέκοψεν εἴληπται· ῥᾷον γὰρ τὸ ξέειν τοῦ κόπτειν. τοῦτο δὲ καὶ ἀπαράσσειν λέγεται. [*π*΄, 116. id Germani familiariter dicunt *wegputzen*, *wegrasiren*.] E. *βαρεῖαν*, *gravem*, ut armati. cf. *α*΄, 89. *πεδ. ἐπὶ πέδον.* — *κατ᾽* — *Ἔλλαβε.* tmesis.) *πορφ. μέλας. ἢ ὁ δι᾽ αἵματος.* (*β*΄, 834.: *μέλανος θανάτοιο.* Plin. H. N. 9, 38. de purpura: *laus ei summa in colore concreti sanguinis. — unde et Homero* purpureus *dicitur sanguis.* cf. Anacr. 28, 7, 11. *E K.*) *κρατ. ἰσχυρά.* Sch. *κακοζήλως* Virg. Aen. 10, 395.: *te decisa suum, Laride, dextera quaerit, Semianimesque micant digiti, ferrumque retractant.*

84. *πον. ἐνήργουν.* Sch. cf. *δ*΄, 539. transitioni servit hic versus, uti et 627. et *η*΄, 442.

85, 6. *ποτ. μετ. ἐν ποτέροις ᾖ, ἐν ποίοις ὑπάρχοι. ὁμ. ἀναστρέφοιτο.* Sch. dubitari potuisse ait, utrum Graecus esset Diomedes, an Trojanus; ut qui ultro citroque cursitaverit, velut torrens. — *μετὰ* — *ὁμ.* tmesis. v. *α*΄, 269. — *ἢ μετ᾽. ἢ μεθομιλέοι.* v. Matth. §. 494, 2. et inferius annotata ad 481.

87. *θῦνε. ἐμμανῶς ὥρμα.* (*β*΄, 446, infra 250, *λ*΄, 73 etc.) *ἀμπεδίον.* (ita scripsimus auctore Chrysippo, et similiter *ἀμβωμοῖσι* *θ*΄, 441, *ἀμφόνον* *κ*΄, 298, *ἀμπέτραις* ap. Aeschylum Suppl. 323.; aliaque hujusmodi. nam quod malebat Aristarchus *ἂμ βωμοῖσι*, *ἂμ φόνον* etc., ferrem *ἂν βωμοῖσι*, *ἂν φόνον*, *ἂν πέλαγος*, quia dicitur *ἂν* pro *ἀνὰ*, sicut *πὰρ* pro *παρά* (167, *β*΄, 522 etc.): ista non magis fero quam *κὰβ βάλε*, *κὰν γόνυ*, *κὰδ δραθέτην*, *κὰκ κεφαλῆς*, *κὰμ μέσσον*, *κὰπ πεδίον*, *κὰπ φάλαρα*, *κὰῤ ῥόον*, quod genus dicendi mera mihi esse videtur barbaries, sed contractione utendum esse ajo propterea quod Graeci non dicunt *κὰβ*, *κὰδ*, *κὰκ*, etc. v. H ad *θ*΄, 441, Matth. §. 38., Th. p. 224.) *διὰ τοῦ πεδίου.* Sch.

88—94. *χειμ.* *δ*΄, 452. Sch.: *ἐκέδ. ἐσκέδασε, διεσκόρπισε.* — *ἐεργμ. περιπεφραγμέναι, ἠσφαλισμέναι. ἰσχ.* (ab *ἰσχανᾷν.*) *ἐπέχουσι, λύουσιν. ἀλ. χωρίων ἀμπελοφύτων ἢ δενδροφύτων. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἅλων, ἐν ᾗ ὁ σῖτος.* (499) *ἔνιοι δὲ κήπων* (ita editor Cantabr. p. 755. vulgo *κῆπον ἀρ.*), *ἀρουρῶν.* (v. Schn. h. v.) *ἐριθ. μεγάλως θαλλουσῶν, αὐξανομένων. ἐξαπ. ἐξαίφνης. ἐπιβρ. ἐπιβαρήσῃ* (libri: *ἐ—σει.*), *ἢ σφοδρὸς ἐπέλθοι.* — *ἔργα. νῦν τὰ γεώργια. κατ. κατέβαλεν. αἰζ. νέων.* (*γ*΄, 26. — comparavit Eichh. Virg. Aen. 2, 496 seqq.) *μίμνον. ἔμενον.* Sch.

96—99. *πρὸ ἕθεν. πρὸ αὐτοῦ. κλον. ταράσσοντα, πορθοῦντα τὰς πρὸ αὐτοῦ τάξεις.* — *τυχών. ἐπιτυχών. θώρ. γύαλον. κατὰ τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος.* (h. e. *κατὰ τὸν θώρακα.* Ap.: *γύαλον. τὸ κύτος τοῦ θώρακος· ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον.* (*ν*΄, 507.) cf. 189, *ρ*΄, 314. erant scil. alii thoraces

ἀντικρὺ δὲ διέσχε, παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.
τῷ δ' ἔπι μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
„Ὄρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν, οὐδέ ἕ φημι
δήθ' ἀνσχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτεόν με
ὦρσεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, ἀπορνύμενον Λυκίηθεν.“
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν,
ἀλλ' ἀναχωρήσας πρόσθ' ἵπποιϊν καὶ ὄχεσφιν
ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανήϊον υἱόν·
„Ὄρσο, πέπον Καπανηϊάδη! καταβήσεο δίφρου,
ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσῃς πικρὸν ὀϊστόν!“
Ὣς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
πὰρ δὲ στὰς βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμου·

στατοὶ, alii autem constabant e binis cavis consertis. (ο', 530.: θώρηξ γυάλοισιν ἀρηρώς.) Paus. in descriptione tabulae Polygnoti Delphis 10, 26.: κεῖται δὲ καὶ θώραξ ἐπὶ τῷ βωμῷ χαλκοῦς. κατὰ δὴ ἐμὲ σπάνιον τῶν θωράκων τὸ σχῆμα ἦν τούτων, τὸ δὲ ἀρχαῖον ἐφόρουν αὐτούς. δύο ἦν χαλκᾶ ποιήματα, τὸ μὲν στέρνῳ καὶ τοῖς ἀμφὶ τὴν γαστέρα ἁρμόζον, τὸ δὲ ὡς νώτου σκέπην εἶναι· γύαλα ἐκαλοῦντο· τὸ μὲν ἔμπροσθεν, τὸ δὲ ὄπισθεν προσῆγον, ἔπειτα περόναις συνῆπτον πρὸς ἄλληλα. ἀσφάλειαν δὲ ἀποχρῶσαν ἐδόκει παρέχεσθαι καὶ ἀσπίδος χωρίς. — cf. H., Hase *Class. Alterth.* 1. p. 72., Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 96., Schn. v. γύαλον.) Sch. πικρὸς ὀϊστός. ita saepius poëta, quo adducor, ut initio πικρὸς non figurate dictum arbitrer, sicut λ', 271, Odyss. ρ', 448, sed proprie *acerbas sagittas* intellexerim *venenatas*. v. Odyss. α', 261 seqq., Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 121. sequ.

100. διέσχε. διῆλθε. (sic et alii. 13 significatus verbi ἔχειν enumerat Schol. B ad β', 67., in quibus est ἐλαύνειν: unde ἔχειν ἵππους (240, γ', 263 etc.) indicat *dirigere equos*, ἔχειν ἑαυτὸν *dirigere seipsum*, h. e. ἔρχεσθαι etc. *Ex H.*) παλ. ἐβρέχετο, ἐμολύνετο. ἀφ' οὗ καὶ πηλὸς, ἡ βεβρεγμένη γῆ. cf. Ap. v. παλάξαι et H ad ζ', 268, η', 171.

101. τῷ δ' ἔπι quidam grammatici, h. e. ἐπὶ τῷ, ἐπὶ τούτῳ, *propterea*. vulgo τῷ δ' ἐπὶ etc., cum neque dicatur ἐπὶ μακρὸν, sed μακρὸν (283, γ', 81 etc.), neque ἐπαΰτεῖν, et, quod caput est, non Diomedem compellet Pandarus, sed Trojanos; quod vidit K. etiam 283. ponendum est τῷ δ' ἔπι, et 347. τῇ δ' ἔπι, *propter hanc*, Venerem, vel τῷ δ' ἔπι, quod habet Vrat. a.

103. Mezentius ap. Virg. Aen. 10, 737.: *pars belli haud temnenda, viri, jacet altus Orodes.* Eichh.

104, 5. δηθά. ἐπιπολύ. ἀνσχ. (h. e. ἀνασχ. cf. 285.) ἀνθέξειν πρὸς τὴν βολήν. — εἰ — Λυκίηθεν. *si revera me movit deus, Jovis fil., cum profectus sum ex Lycia.* Apollinem dicit, cujus viguit cultus in Lycia. v. Virg. Aen. 4, 143. et excursum ibi Heynei. Lycium igitur se dicit Pandarus, de quo et Aeneas infra 173.: οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων. unde colligunt vett. ap. E ann. ad β', 824 seqq., partem illam Troadis, ex qua idem copias (Τρῶας) adduxit (cf. 200, 211.), Lyciam dictam fuisse et a colonis Lyciis habitatam (Strab. 12, 4., p. 53., 13, 1., p. 86., vol. 3. ed. Tauchniz.); quae colonia quando et qua de causa illuc deducta fuerit, ignoratur. v. H ad l. c. libri 2. Sch.: Λυκ. τῆς Λυκίας χώρας, ἧς ἐβασίλευε Σαρπηδών. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα τῆς Τρωάδος πόλις, ἧς ἐβασίλευε Πάνδαρος.

106, 7. εὐχ. αὐχῶν. Sch. δάμ. domuit, occidit. cf. 138, ι', 118, λ', 98 etc. πρ. ἵππ. καὶ ὄχ. ante equos et currum, h. e. equos curru junctos, Stheneli.

108. ὄρσο. δ', 204. πέπον, *o bone.* (Sch.: προσηνέστατε, προσφιλέστατε, νῦν.) β', 235. *Ex H.* cf. ζ', 55, ι', 252 etc. — κατ. fut. sensu imperandi esse putat Cl.; nec sane intelligo, cur sumendum sit novum praesens καταβήσομαι, quod fingunt H, Matth. §. 225. aliique. eodem modo explices licet λέξεο ι', 613, ἐπιβήσεο λ', 512 etc. v. ipse Matth. §. 511, 5.

112, 3. διαμπ. διαμπὰξ, διόλον. (διαμπ. ἐξ., *penitus extraxit*, non ὠκὺ διαμπ., *sagittam velocem penitus traje-*

αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
δὴ τότ' ἔπειτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„Κλῦθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
εἴποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
δηΐῳ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη,
δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν,
ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μέ φησιν
δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠελίοιο!“
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν·
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκα
ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἱππότα Τυδεύς·
ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ctam.) ἀνηκ. ἀθρόως ἀνεφέρετο. (proprie id diceretur *ἀναβλύζειν*, ut H. notavit. verum similiter Herod. 4, 181.: *ἀνακοντίζει ἐκ μέσου ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκὺ*, ubi v. interpp. audaciore metaphora Eurip. Or. 1213. dixit *εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραὶ*, et Ione, 1055., de fulgore lunae, acu pictae in aulaeo: *κύκλος δὲ πανσέληνος ἠκόντιζ' ἄνω Μηνὸς διχήρης.* idem figurate, neque uno modo, usurpavit verbum *ἐξακοντίζειν*, quo et Strabonem 11. p. 778 A usum esse memorat H.) στρ. χιτ. τοῦ ἁλυσιδωτοῦ σιδηροῦ. (perperam libri: *σιδήρου.*) E: *στρεπτὸν χιτῶνα οἱ μὲν ἐπὶ ἱματίου νοοῦσι, λέγοντες στρεπτὸν τὸν κλωστόν·* (φ', 31.) *οἱ δὲ ἐπὶ κρικωτοῦ ἤτοι ἁλυσιδωτοῦ.* Hesych. *στρ. χιτῶνος. τοῦ ἁλυσιδωτοῦ θώρακος.* Ap. v. *στρεπτοῖο χιτῶνος: — ὁ δὲ Ἀρίσταρχος λεπιδωτοῦ, διὰ τὸ τὴν πλοκὴν τῶν κρίκων ἀνεστραμμένην εἶναι.* praeter duo genera illa thoracum, de quibus ad 99., fuerunt etiam thoraces flexiles seu plicatiles, qui vel laminis squamisque aereis (Herod. 8, 61.) constabant, vel connexis catellis aut hamulis (Virg. Aen. 3, 467.), vel loris seu funibus, linteis quoque conglutinatis. v. K, H cum h. l., tum ann. ad β', 529. L. Bos. Ant. gr. descr. brev. p. 169., Köpkeum *Kriegsw. d. Gr.* p. 95. seqq.

114, 5. βοὴν ἀγ. β', 408. αἰγ. α', 202. Ἀτρ. β', 157. „cf. Virg. 9, 404—409.“ *Eichh.*

116, 7. — μοι καὶ πατρί. h. e. *καὶ πατρὶ ἐμῷ, etiam patri meo.* Sch.: φίλα φρ. *ἀγαθὰ φρονοῦσα.* — φίλαι. 61.

118, 9. ἑλεῖν. *ἐν χερσὶν ἔχειν·* (*λαμβάνειν* [159 etc.], *καταλαμβάνειν*, *consequi*, *adipisci*, germ. *erreichen*, *einholen*, non *interficere*, *φονεῦσαι*, per *σχῆμα πρωθύστερον ἤτοι ὑστερολογίαν*, ut ait E., cogitans ille 37, 50. similiaque loca plurima. Xenoph. *Ἱππαρχ.* 1, 3. de equis: *οἱ γὰρ ἥττους τῶν πόνων οὔτε αἱρεῖν οὔτε ἀποφεύγειν δύναιντο*, ubi Schn.: „*αἱρ.*, cursu assequi et capere hostem.“ Cyrop. 1, 4, 21.: *κατόπιν τούτους ἐδίωκον, καὶ οὐκ ἀνίεσαν, ἀλλὰ καὶ ᾕρουν τινὰς αὐτῶν* etc.) *ἐπιφέρει γὰρ* ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. — φθάμενος. *φθάσας.*

122. ἐλ. *κοῦφα, εὐκίνητα.* (E: — *ἀπὸ τῆς τῶν ἐλάφων τροπῆς. — ἔστι γὰρ οὐκ ἀπροσφυῶς λέγεσθαι πόδας ἐλαφηροὺς οἷόν τινας διὰ ὠκύτητα.*) Sch.

124, 5. ἐπὶ Τρ. μ. sic etiam 244. et υ', 26. pro *ἐπιμάχεσθαι Τρ.* dictum esse suspicabatur H. usitatum est *μάχεσθαί τινι.* Sch.: μάχ. *μάχου.* (cf. 130, 132 etc.) σακ. *πολεμικός. ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ σάκος* (γ', 335.) *καὶ κινεῖν.*

127. ἀχλὺν — ἕλον. *καὶ τὴν ἀορασίαν δή σου τῶν ὀφθαλμῶν ἀφειλόμην.* Sch. (comparant Virg. Aen. 2, 604 seqq., quo loco scribendum esse arbitror *non mihi Tyndaridis* etc. pro *tibi*, ut γ', 164.: *οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί:* contraque *tibi* p. *mihi* ap. Plautum Aul. 3, 8, 79. [*quid sit, me rogitas, qui mihi omnis angulos Furum implevisti in aedibus misero?* ME. *tibi?* EV. *quin mi intromisti in aedis quingentos cocos* etc. *quin mihi* Monac., *intromisti* Palat. 2.]) — δ' αὖ. v. ann. ad 1.

128. saepius legitur *ἠμὲν, ἠδὲ* (v. β', 789, δ', 258 etc.), minus saepe *ἠμὲν,*

τῷ νῦν, αἴ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ."
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,
καὶ, πρίν περ θυμῷ μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι,
δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἕλεν μένος, ὥστε λέοντα,
ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσιν
χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσσῃ·
τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται·
αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς.
ὣς μεμαὼς Τρώεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.
Ἔνθ' ἕλεν Ἀστύνοον καὶ Ὑπείρονα, ποιμένα λαῶν,
τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ,
τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον
πλῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἄβαντα μετῴχετο καὶ Πολύειδον,

ἠδὲ καὶ, vel per se ἠδὲ καὶ, de quo quae dixi ad α', 334., jam minus premo, sed Eustathio concesserim de pleonasmo. cf. β', 265, Odyss. ε', 194, μ', 281, Hesiod. Theog. 47, 113, 457, Theogn. 761 etc.

129. πειρ. intell. σοῦ, *si quis te tentatum certamine adveniat deus.* υ', 349.: οὔ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι Ἔσσεται. *E K.* cf. 220.

134 seqq. cf. υ', 164, Virg. Aen. 12, 1 seqq. *Eichh.*

136. ἕλεν μένος, *occupavit iracundia.* v. 47, α', 103, β', 34 etc.

137. εἰρ. — οὐδὲ γὰρ ἄλλο ζῷον οὕτω πέκεται εἰς εἶρος, ἤγουν ἔριον, ὃ καὶ αἶγες περί τινας χώρας ἔχουσιν, ἐν ἑτέραις τρίχας φέρουσαι, οὐ μὴν ἐριοφοροῦσαι. Ex E.

138. χραύσῃ. ἀμύξῃ ἐπ' ὀλίγον, τὸν χρῶτα ἐπιξύσῃ. Sch. αὐλῆς. h. e. τοῦ ἕρκεος τῆς αὐλῆς. εὐερκῆ αὐλὴν plus semel dixit. v. δ', 433. — δαμ. 106.

139 sequ. οὐ πρ. οὐ προσβοηθεῖ (*praeterea non opitulatur.*) σταθμούς. τὰς ἐπαύλεις. δύεται. κρύπτεται. — ὅτι καταδύεται (ὁ ποιμὴν) εἰς τὴν ἔπαυλιν, φοβούμενος τὴν ἐρημίαν. (solitudinem, *loca vacua*, quibus opponuntur tecta. Soph. Phil. 34.: τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα κοὐδὲν ἔστ' ὑπόστεγον. germ.: *er wagt sich nicht ins Freie.* — ἐρῆμος vett., praesertim Iones: v. E, Etym., H.

141. αἱ μέν τ'. ὄϊες. Sch.: ἀγχ. ἐπάλληλοι, πυκναὶ, πλησίον, ἅμα ἀλλήλοις. (ρ', 361, Odyss. χ', 118 etc.) κέχ. κεῖνται ἀθρόαι. (catervatim jacent oves, laniatae ab leone, ut proci confossi Odyss. χ', 387. v. H.)

142. ἐμμεμαώς, *impetum faciens.* motum significat praepositio, ut saepe. v. Zeun. ad Viger. p. 611. — βαθ., quae profunda subjacet alto septo, quo circumdata est. Odyss. χ', 442, 459.: μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς. cf. Nitschii librum, a Köpkeo editum, 1. p. 343. sequ.

146, 7. κληῖδα. τὴν κατακλεῖδα (*jugulum*, germ. *Schlüsselbein.*) παρὰ τὸ κατακλείεσθαι ὑπ' αὐτῆς τόν τε αὐχένα καὶ τὸν ὦμον. καὶ Δημοσθένης φησί· τὴν κλεῖν κατεαγότα. ἐεργ. (ab ἔργω, εἴργω. cf. λ', 437. *Ex H.*) ἐχώρισεν, ἀπέκοψε.

148—51. μετ. μετήρχετο, ἐπορεύετο. (Πολύειδον dedi auctore H. p. Πολυΐδον, quod fere ostendunt libri h. l., iterumque ν', 663. et apud recentiores, quoniam penultima longa opus est, quae penultima corripitur in forma Πολύϊδος. Soph. Μάντεσιν ap. Etym. [v. Valck. Diatr. Eurip. p. 200.): ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου τοῦ μάντεως, et alio loco ejus fabulae: οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδῳ τῷ κοιράνῳ. Πολύειδος legitur ap. Paus., Palaeph., Tzetzen, Christodorum codice Palat., aliosque: v. H ad utrumque Homeri locum

υἱέας Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος,
τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους,
ἀλλά σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.
βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἷε,
ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείρετο γήραϊ λυγρῷ,
υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐνάριζε, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν,
ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζώοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
δέξατο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.
"Ενθ' υἷας Πριάμοιο δύω λάβε Δαρδανίδαο,
εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξῃ
πόρτιος ἠὲ βοὸς ξύλοχον κάτα βοσκομενάων,
ὣς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
ἵππους δ' οἷς ἑτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.

Pandarum, antea peditem, nunc ex Aeneae curru pugnantem, interficit;

Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα·

et ad Apollod. p. 251., Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 30. est autem hic Polyïdus alius vate cognomini graeco, qui memoratur ν', 663.) ὀνειρ. ὀνειροκρίτου. (α', 63.) — τοῖς (h. e. οἷς, quod legit E.) — ὀνείρους. — οὐ προεῖπε διὰ τῶν ὀνείρων ὅτι ἀναιρεθήσονται. (ἐρχ. *proficiscentibus* in bellum. cf. 198 etc. E: παθητικῶς εἶπεν ἐκρίνατο ἀντὶ τοῦ ἔκρινεν. E. — ἐξεν. δ', 488.) E Sch.

153. τηλ. γ', 175. — Sch.: τείρετο. κατεπονεῖτο.

158. χηρ. οἱ μακρόθεν προσήκοντες κατὰ τὸ γένος, καὶ χῆρα ὄντα τῶν σύνεγγυς τὰ χρήματα κληρονομοῦντες. Ap. διὰ κτ. δατ. διεμερίζοντο τὴν οὐσίαν. Sch.

159. λάβε. κατέλαβε. v. ann. ad 118.

161. ἐν — θορὼν, ἐξ — ἄξῃ. Sch.: ἐφορμήσας (*insiliens*). — κατάξει, συντρίψει. (ed. princ. et Ald.: ἐάξει. κατεάξει, συντρίψει, quod fuisse putes ἔαξε. κατέαξε, συνέτριψε. et ita censuit Barn.; at Barocc., Ven., Scholl. A. B., Townl., Lips. a 1. m., Vrat. A., Mosc. 1.: ἄξῃ, ut W postrema ed. et H; nec desunt exempla τοῦ ὡς conjunctivo juncti in comparatione: v. H ad χ', 93. codd. quidem aliquot Vindob. et vett. edd.: ἄξει, *franget*, h. e. *frangere solet*, per se non male (v. Matth. §. 503, 4.); sed videtur haec esse correctio ejus, qui ad conjunctivum adhaesisset. v. Nitzsch. ann. ad Odyss. δ', 332

162. πόρτιος. δαμάλεως, μόσχου. — ξύλ. κάτα. κατά τινα ὑλώδη καὶ σύνδενδρον τόπον. — Sch. saltu latentes ferae prorumpere solent in loca patentia: v. λ', 415, φ', 573, Odyss. δ', 335, Apollon. 1, 1144, Theocr. 25, 135. *E K et H.*

164—166. βῆσε. κατεβίβασεν. — ἀλαπ. κενοῦντα, πορθοῦντα, φθείροντα. κυρίως δὲ κενοῦντα· διὸ καὶ Ἀθηναῖοι τὰ κενώματα λάπαθα καλοῦσιν. (cf. β', 367.) Sch.

167. βῆ δ' ἴμεν. β', 183.

168. διζ. δ', 88. εἴ που ἐφ., si forte reperiret eum adsumendum.

169. asyndeton, de quo v. δ', 89, 327. E: ἀσυνδέτως καὶ ἐνταῦθά φησιν εὗρε Λ. υἱὸν, τὴν τοῦ εὑρόντος σπουδὴν παραδηλῶν τῷ ἐπιτρόχῳ τοῦ σχήματος.

170. μὶν ηὔδα dictum est ut βοᾷν τινα et similia, de quibus verbis Matth.

„Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί,
καὶ κλέος, ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ,
οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων;
ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διῒ χεῖρας ἀνασχὼν,
ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν,
εἰ μή τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,
ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
„Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδείδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα εἴσκω,
ἀσπίδι γιγνώσκων αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,
ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν.
εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ, ὅν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱὸς,
οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλά τις ἄγχι
ἕστηκ' ἀθανάτων νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους,
ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
ἤδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καί μιν βάλον ὦμον
δεξιὸν ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο,
καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν.
ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις.
ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην,
ἀλλά που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἕνδεκα δίφροι
καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι

§. 417. ann. 1. cf. ib. §. 418, 3, quandoquidem et in verbis alloquendi seu compellandi inest motus significatio. cf. 217.

174—178. *Διῒ χ. ἀν.* εὐξάμενος τῷ Διΐ. *ὅστις ὅδε.* ὅστις ποτέ ἐστιν οὗτος. *κρατ.* κρατεῖ, ἄρχει. (imo *νικᾷ*, *superior est.* ὅστις ποτὲ ὢν οὗτος κρατεῖ. — *πολλ. τε καὶ ἐσθλῶν.* idioma Graecorum, de quo Matth. §. 444, 4., Herm. ann. ad Viger. 323. etc. — *γούν. ἔλ.* περιφραστικῶς ἀνεῖλε. (cf. ι', 606, δ', 469 etc.) *κοτ.* ὀργισθείς. *ἱρῶν.* ἱερείων, θυσιῶν. (genit. causae. iratus propter neglecta ejus sacra. plenae sunt fabulae irarum divinarum, praesertim Dianae. v. α', 64, ι', 529, Virg. Aen. 1, 39, 2, 229 etc. — *ἔπι.* ἔπεστι, πάρεστι. cf. H.) Sch.

181, 2. *πάντα.* πάντως, prorsus. Sch.: *εἴσκω.* εἰκάζω, ὁμοιῶ. (*ἀσπ.* h. e. insigni, quod in clypeis gestare solebant vett., more a Caribus accepto, ut auctor est Herod. 1, 171., ubi v. Bähr. cf. Feith. p. 487, Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 111. etc.) *αὐλ.* αὐλίσκον ἐχούσῃ, καθ' οὗ πήγνυται ὁ λόφος. ἵν' ᾖ περικεφαλαίας εἶδος, λόφον εἰς ὀξὺ ἀνατεταμένον ἐχούσης. (similiter Ap. v. H ad λ', 353. — *τρυφ.* γ', 372. cf., jubente E, supra 4—7.)

184. *ὅν φημι,* ὃν ὑπολαμβάνω, quem esse arbitror. v. Hesych. h. v.

186, 7. *εἰλ.* κεκαλυμμένος, περιβεβλημένος. Sch. *ὤμους*, a parte. cf. ο', 308, υ', 150. Horat. Od. 1, 2, 31.: *nube candentes* humeros *amictus.* (*κιχ.* ἤγουν ἐπελθὸν, ἁψάμενον. E. *τούτου* et *κιχ.* jungebat H. et Soph. quidem Oed. Col. 1388.: ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου — κιχήσεταί μου; sed ap. Hom. κιχῆναι semper construitur cum casu quarto. dixit igitur τούτου ἔτραπεν, h. e. ἀπὸ τούτου, de quo v. Matth. §. 331, c. vidit hoc K.) avertit sagittam numen, ne mortale vulnus inferret Diomedi, ut δ', 129. Virg. Aen. 10, 329.: *tela Irrita deflexit partim stringentia corpus.* E Schol. A et H.

190. *Ἀϊδ.* τῷ Ἅδῃ. Sch. rarior forma nominis. υ', 61.: ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. cf. Aeschyl. Pers. 614, Soph. Oed. Col. 1458.

191. *κοτ.* ὀργιζόμενος. Sch. semel dictum.

194, 5. *πρωτ., νεοτ.* dicta παραλλήλως, more Homerico, ut Zenodoto ἀθετοῦντι respondet A Schol. Sch.: *πρωτ.* πρώτως πεπηγότες, et similiter

πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι
ἑστᾶσι, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
ἦ μέν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἔνι ποιητοῖσιν·
ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα
ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην (ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν),
ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς
ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
ὣς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,

Ap. v. *πρωτοπαγής*, p. 567. ed. Toll.: *σημαίνει δὲ τοὺς πρώτως νῦν πεπηγμένους* (*δίφρους*). sed idem sic pergit: *πρωτοπαγέα* (ω', 268.) *δὲ πρώτως παγεῖσαν, ὅ ἐστιν ἐξόχως*. vereor, ut recte. — *ἀμφὶ* — *Πέπτανται*, *circumque vela expansa sunt.* cf. β', 777, Feith. p. 492., Hase 1. p. 76. Sch.: *πέπλοι δὲ λεπτὰ ὑφάσματα, ἢ σινδόνες*. v. Schn. v. *σινδών*. — *πέπτ.* a *πτάννυσθαι*, *πετάννυσθαι*.

196. *κρῖ. κριθάς. ἀποκοπὴ τὸ πάθος*. Sch. Ap. emendatus: *κρῖ. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ αὐτὸ τῇ κριθῇ σημαίνειν, εἰρῆσθαι δὲ οὐ κατ' ἀποκοπήν, ὡς ἐνόμισαν, ἀλλὰ μετασχηματίσθαι τὸ θηλυκὸν εἰς οὐδέτερον τὸ κρῖ. ὁ δὲ Ἀπίων γένος τι, οὐ πάντως κριθήν*. cf. H. intelligendum sine dubio est *hordeum vulgare* Linn., cumque id Hom. semper appellet *λευκὸν*, non errabit, opinor, qui h. *candidum* dici existimaverit. v. Plin. H. N. 18, 7. extr. Billerbeck. Flor. class. p. 27. quanquam et tritici laudatur candor (Plin. ib. 12, 1. ed. Hard.), fierique potest ut hordei et frumentorum maturescentium color candidus opponatur herbis viridibus, quibus itidem pascuntur jumenta. Voss.: *mit nährendem spelt und* g e l b l i c h e r *gerste gesättigt.* Plin. 18, 7. extr.: „*panem ex hordeo antiquis usitatum vita damnavit*, quadrupedumque fere cibus est.“ — *ἐρεπτ.* β', 776. — Sch.: *ὀλ. εἶδος κριθώδους καρποῦ*. esse putatur *triticum monococcum* Linn., germ. *Einkorn* etc. v. Schn. h. v. et Billerb. l. c. p. 29. Plin. 18, 10.: *ex arinca dulcissimus panis; ipsa spissior quam far, et major spica, eadem et ponderosior.* — *exteritur in Graecia difficulter* (vide tamen υ', 495 seqq.); *ob id jumentis dari ab Homero dicta: haec enim est, quam* olyram *vocat. eadem in Aegypto facilis fertilisque.* cf. θ', 560. *ζειὰς* pro *ὀλύραις* nominavit Odyss. δ', 41., *πυρὸν* solum κ', 569. Odyss. δ', 601.: *ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλά σοι αὐτῷ Ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ* (dicit autem haec Menelao Telemachus) *πεδίοιο ἀνάσσεις Εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον, Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν.* notavit K, auctore H Opusc. tom. 1. p. 370., etiam in Palaestina dari solitum fuisse olim equis frumentum atque hordeum, idemque nunc fieri in Corsica insula.

197. *αἰχ.* (dictum ut *ἱππότα* 126, *Θυέστα* β', 104 etc.) *αἰχμητὴς, πολεμικός*. Sch.

198. *ποιητ.* epitheton quale *ὑγρὸν ὕδωρ* et *λευκὸν γάλα*, nec recte Sch., quamvis suffragante K: *καλῶς κατεσκευασμένοις*. opponuntur *τοῖς ποιητοῖς δόμοις* habitationes nativae illae antiquorum. Ovidius de Chirone Fast. 5, 383.: *saxo stant antra vetusto, Quae justum memorant incoluisse senem* etc.

201, 2. *ἦ τε*, ut γ', 56 etc. Sch.: *πολὺ κ. ἦεν. καταπολὺ κρεῖττον ἂν ἦν. δευοίατο. ἐνδεεῖς γένοιντο. φορβῆς. τροφῆς*.

203. *εἰλ.* (*ταὐτόν ἐστι τῷ εἰλουμένων· διφορεῖται γὰρ, ὁποῖον καὶ στερούμενος στερόμενος, καὶ ἐπιμελούμενος ἐπιμελόμενος.* E.) *constipatorum*, conclusorum in urbem oppugnatam. „cf. 782. σ', 287.: *ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων; ω', 662.: οἶσθα γὰρ, ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα.* Herod. 1, 190.: *μάχῃ ἑσσωθέντες κατειλήθησαν ἐς τὸ ἄστυ.*“ E K. — Sch.: *ἄδδην. δαψιλῶς*. Ap.: *ἄδδην. εἰς κόρον, ἐπιπλεῖον· ἀνδρῶν* etc. *ἄδην* priore brevi legitur ν', 315, τ', 423, Odyss. ε', 290.; quamobrem Nicias et grammatici putantur scripsisse *ἄδδην*, ut *ἀδδεὲς*, *ἔδδεισεν*, quo syllaba ista produceretur. sed multum disputatur de notatione hujus vocabuli, necdum ad liquidum perducta res est. v. H excursu, quem huic libro addidit, et Buttm. *Lexil.* II. p. 132.

τόξοισιν πίσυνος. τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν·
ἤδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
Τυδείδῃ τε καὶ Ἀτρείδῃ, ἐκ δ' ἀμφοτέροιϊν
ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών· ἤγειρα δὲ μᾶλλον.
τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
ἤματι τῷ ἑλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
ἡγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ.
εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς,
εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην,
χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ."
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας, Τρώων ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
„μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι,
οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, εἴπερ ἂν αὖτε
Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα

205—208. *πίσ.* πεπιστευκὼς, τεθαῤῥηκώς. — *ὀν.* ὠφελήσειν. (*ἀτρεκὲς αἷμα* τὸ ἀληθὲς καὶ μὴ ψεῦδον τὴν ὄψιν —. Ex E.) *ἔσσευα.* (Matth. p. 216.) ῥυῆναι ἐποίησα. (E: ἐκίνησα βαλών.) *ἤγ.* παρώρμησα, προέτρεψα. (E: ἠρέθισα, παρώξυνα.)

212. *ἐσοψ.* ἐσόψωμαι.

214. *ἀλλ. φώς.* πολέμιος ἀνήρ. Sch. recurrit hic versus Odyss. π', 102. „Bekanntlich nannten auch die Römer Anfangs den *Fremden* und den *Feind* mit demselben Namen *hostis.* Ein uncultivirtes Volk hält Jeden, der nicht Landsmann ist, für seinen Feind." K.

216. *διακλ.* *confringens.* Odyss. ζ', 128.: ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτορθὸν κλάσε χειρὶ παχείῃ. — Sch.: *ἀν.* (δ', 355.) μάταια. intell. ὄντα.

217. *τὸν — ηὔδα.* 170.

218. *πάρος — πρὶν*, ut Odyss. β', 127. et alias πρὶν — πρίν. *Ex H.*

219 sequ. *ἐπὶ — ἐλθόντε.* — *νὼ* p. *νῶ*, *νῶϊ*, per apocopen. v. H., Th. p. 92. etc. (*σὺν ἔντ.* σὺν τοῖς ὅπλοις. Sch.) — *πειρ.* 129. non posse ait se duos, quin Diomedem aggrediantur, qui tot Trojanos impune occiderit.

222. *Τρώϊοι.* ἀπόγονοι τῶν Τρωὸς ἵππων. ἢ οἱ τῷ Τρωῒ κεχαρισμένοι ἀντὶ τῆς ἁρπαγῆς Γανυμήδους. (υ', 232.) Sch. cf. 265 seqq., Apollod. 2, 5, 9. sic Νηλήϊαι ἵπποι λ', 596. repetuntur versus 221, 2, 3. θ', 105. seqq. *Ex H.* *πεδ.* vel ad *ἔνθα καὶ ἔνθα* pertinet (E, Matth. §. 357.), vel ad *διωκέμεν*, quemadmodum διέπρησσον πεδίοιο, et ἔρχονται πεδίοιο dicta sunt β', 785, 801, γ', 14. et alias. prior nobis ratio magis placet.

223. *διωκ. ἠδὲ φ.* διώκειν καὶ φεύγειν. Sch. cf. 232, 527, λ', 404 etc.

225. *ἐπὶ — ὀρέξῃ.* παράσχῃ. cf. 335.

226. *σιγ.* ἤτοι εὐδιάσειστα. ἢ λαμπρὰ καὶ ποικίλα τῇ κατασκευῇ. — (Ap.: σεσιγαλωμένα, πεποικιλμένα. καὶ σιγάλωμα καλοῦσιν οἱ σκυτεῖς, ἐν ᾧ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μαλακύνουσι.) [ἄλλως] τὰ θαυμαστὰ καὶ σιωπὴν ἐκ τοῦ θαύματος ἐντιθέμενα. — Sch. vox obscurae originis. ne id quidem certum esse videtur, significari hoc vocabulo res mirabiles. quamvis ita et Heyneum existimare videam, et metaphrastas, quorum germanus: *die kunstreich prangenden Zügel;* alii similiter; quibus cautior Dacieria verbum, quod non intelligeret, omisit. mire E: — οἱ δὲ *σιγ.* φασιν ἐλλείψει τοῦ τ (?) τὰ κατεστιγμένα ποικίλμασιν, et p. 703. ad θ', 137.: *σιγ.* τουτέστι — κατεστιγμένα πρὸς κάλλος, ἐλλείψει τοῦ τ. nec aliter Etym. p. 712.: *σιγ.* σημαίνει τὰ πε-

δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
„Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεὼ ἵππω·
μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα
οἴσετον, εἴπερ ἂν αὖτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν·
μὴ τὼ μὲν δείσαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον
ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε,
νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς
αὐτώ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους.
ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω,
τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί."
Ὣς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἅρματα ποικίλα βάντες,
ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
τοὺς δὲ ἴδε Σθένελος, Καπανήϊος ἀγλαὸς υἱὸς,
αἶψα δὲ Τυδείδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
ἄνδρ' ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας. ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδὼς,
Πάνδαρος· υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὔχεται εἶναι·
Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο
εὔχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἵ ἐστ' Ἀφροδίτη.
ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδέ μοι οὕτω
θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς."
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω.

ποικιλμένα· παρὰ γὰρ τὸ στίζω στιγαλόεντα (?) καὶ (?) σιγαλόεντα.

227. pedes advenerat Aeneas ad Pandarum, prope relicto curru suo, quem nunc se conscensurum ait et pugnaturum, si aurigare velit Pandarus; vel aurigaturum, si excipere ille malit Diomedem. cf. 239.

231. *εἰωθ. τῷ συνήθει, τῷ ἐθίσαντι αὐτοὺς ἡνιοχεῖν.* Sch.

233, 4. *ματ. ματαιοπραγήσωσιν.* — Sch. E: *ματᾶν δὲ νῦν ἐπὶ ἵππων λέγεται τὸ ματαιοπραγεῖν καὶ ἀργοὺς ἵστασθαι, ἐξ οὗ καὶ ματίη ἐν τοῖς ἑξῆς* (Odyss. *κ'*, 79.) *ἐπὶ ἀνθρώπων ἡ ματαιοπραγία.* — Hesych.: *ματαιᾷ. διατρίβει, χρονίζει.* cf. *π'*, 474, *ψ'*, 510. — *ποθ.* *desiderantes*, germ. *vermissend.* cf. *β'*, 703, 778 etc.

236. *μών. μονώνυχας.* Sch. similiter Ap. E: *μώνυχες δὲ ἵπποι πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἄλλων ζώων πολυωνύχων καὶ διχηλῶν.* Virg. Georg. 3, 87.: *cavatque Tellurem et* solido *graviter sonat* ungula cornu. desidero tamen exemplum similis contractionis, quod dum afferatur, malim derivari vocem a *μάω* et *ὄνυξ*, ut indicetur equorum mos calcitrandi. Vossius, nescio quid secutus: *die stampfenden Rosse.* simili sensu equi dicuntur *κρατερώνυχες* 329. cf. infra 504.

239. cf. 3. et de usu promiscuo pluralis et dualis ann. ad *γ'*, 210, 341. — in homoeoteleuto male turbat H.

240. *ἔχον.* 100, *γ'*, 263.

245. *ἶν' ἀπ. δύναμιν ἀμέτρητον. πέλεθρον, τὸ καὶ πλέθρον, μέτρον γῆς ἔχον πήχεις ξς'. δίμοιρον.* (? H.: „est enim *πλέθρον* cubitorum LXVI et dimidii (Sch. A. B. br. et E ex Apione et Herodoro), h. e. pedum C, qui sunt LIV pedes reg. 5 dig. 4 lin.") — *ὁ μὲν — εἰδώς.* int. *ἐστί.* K.

246. *δ' αὖτε.* v. ann. ad 1.

249. *ἐφ' ἵππων*, ut *πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων* *δ'*, 5., *πλεῖν ἐπὶ Ἀθηνῶν* p. *εἰς Ἀθήνας* etc. v. Scholl. A, B, Leid. hortatur eum Sthenelus, ut recipiat se in currum, quo expeditius, si forte opus sit, fugiat: nam pedes pugnat Diom., ut ex 255. et *δ'*, 419. intelligitur. *Ex H.*

250. *ἦτορ.* cor, vitam. v. Schn. h. v.

252. *φόβονδε.* h. e. *εἰς φόβον, περὶ φόβου.* Sch.: *μηδαμῶς περὶ φυ-*

οὐ γάρ ἐμοὶ γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι.
οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν.
ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὔτως
ἀντίον εἶμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη.
τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι
ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
αἴ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ
ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τούσδε μὲν ὠκέας ἵππους
αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·
Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς
δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος· οὕνεκ' ἄριστοι
ἵππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.

γῆς λέγε. Eurip. Or. 659.: ταῦτ' εἴς τε δάκρυα καὶ γόους καὶ ξυμφορὰς Εἴρηκα. —

253. οὐ γάρ ἐμοί. ita MSS. Barn., Cantabr. ap. Bentl., Mosc. 1. vulgo: οὐ γάρ μοι. fortius est pronomen ὀρθοτονούμενον. — Ap.: γενν. συγγενικόν· οὐ γάρ μοι etc. Sch.: ἤτοι εὐγενὲς (fort. ἐγγενὲς), ἢ ἐκ γένους παρεπόμενον. (cf. H.) ἀλ. ἐκκλίνοντι, φεύγοντι. (μάχεσθαι, τὸ μάχεσθαι, μάχην. minime obscurus est hic usus infinitivi. Soph. Phil. 263.: εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν. Eurip. Phoen. 467.: νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον οὐδὲν οὔτ' ἴσον βροτοῖς Πλὴν ὀνομάσαι, ubi Schol.: ἤγουν ὅμοιον μὲν καὶ ἴσον ὀνομά ἐστι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις etc. cf. Herc. fur. 20, Soph. Oed. R. 345, Antig. 219. Horat. Sat. 2, 5, 68.: *invenietque Nil sibi legatum praeter plorare suisque*. Schol. Cruq.: Graecismus: *praeter ploratum*.)

254, 5. κατ. δειλιᾶν. (δ', 224.) ἐμπ. (δ', 314.) ἑδραῖον, βέβαιον. ὀκν. ὀκνῶ. (*dedignor*. — ἐπιβήμεναι E et Schol. Soph. ad Trach. 7.) Sch. αὔτως, *sicut antea*, pedes. v. ann. ad α', 133.

256. ἐᾷ monosyllabum est h. l., ἐῶμεν disyllabum κ', 344. et τ', 402, ἐάσουσιν trisyllabum Odyss. φ', 233. sic et Virg. Eclog. 8, 81.: *uno eodemque igni*, Aen. 10, 487.: *una eademque via* etc. *E Cl.*

258. εἰ — φύγ. εἰ μήτι γ' (imo μέντοι γ') ἂν τῶν δύο ὁ ἕτερος διαφύγῃ. Sch. Aeneam dicit, deae filium, quem sibi ereptum iri suspicatur; id quod revera evenit. cf. 288.

260 seqq. πολ. πολυγνώμων, συνετή. (hoc epitheto etiam Odyss. π', 282. ornatur dea; praeterea non legitur ap. hunc nostrum. πολύμητις audit hymno Hom. 28, 2. — τούσδε — ἵππους. *hos meos equos*.) ἐρυκ. κατέχειν. ἐξ — τείνας. ἐξάρας τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἅρματος περιφερείας. — (currus heroum erant humiles, duabusque rotis instructi, quibus impositus erat δίφρος (*der Wagenstuhl*), cui insistebant auriga et pugnator [ἡνίοχος καὶ ἐπιβάτης]. ambiebat δίφρον fere ad genuum altitudinem margo quidam seu lorica, ἄντυξ, cui infixi erant clavi seu paxilli ad religandas habenas. duae cum memorantur ἄντυγες, ut inferius 728., λ', 535., ν', 279., videntur intelligendae esse partes loricae semicirculares, quo latus utrumque tegeretur. a tergo autem vel humilior erat orbis, vel patebat, relicto intervallo ad ascendendum. melius haec discuntur ex artibus antiquis quam ex annotatione Hemsterhusii ad Lucianum t. 1. p. 279. *Ex H.* raro quadrigarum fit mentio θ', 185, Odyss. ν', 81. v. Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 140. et Haseo 1. p. 76. laudatum Ginzrotum libro germ., qui inscriptus est *die Wagen u. Fuhrwerke der Gr. u. R.* etc., Monach. 1817, 4.

263—267. ἐπ. ἐφορμῆσαι ἐπί. Sch. τῆς. ταύτης. cf. 268 etc. ἧς — περ. tmesis. εὐρ. εὐρύοπα Κρονίδην dixit α', 498., nec alio sensu εὐρυόπην. Sch. tamen: εὐρ., μεγαλόφωνος, ab ὄψ, *vox*. Ap.: εὐρύοπα. ἐπίθετον Διός. ἤτοι τὸν μεγάλως ἐφορῶντα, ἢ τὸν μεγάλους ἤχους καὶ ψόφους ἀποτελοῦντα. (ἄλλως.) ἢ τὸν μεγαλόφθαλμον. ἐπίθετον Διός. cf. Hesych. h. v. — ποινήν. ἀντέκτισιν, δωρεάν. Sch. ἀμοιβήν, ἀντάλλαγμα, *compensationem*,

τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
λάθρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους·
τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ,
τὼ δὲ δύ' Αἰνείᾳ δῶκεν, μήστωρε φόβοιο.
εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε κλέος ἐσθλόν."
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
τὼ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.
τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
„Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδέος υἱὲ,
ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς ὀϊστός·
νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἴ κε τύχοιμι."
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
αἰχμὴ χαλκείη πταμένη θώρηκι πελάσθη.
τῷ δ' ἔπι μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
„Βέβληαι κενεῶνα διαμπερὲς, οὐδέ σ' ὀΐω
δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας."
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶΐ γ' ὀΐω

nt ap. Pind. cf. E. H. — ὑ π' ἠ ῶ τ' ἠ έ λ ι ό ν τ ε. περιφραστικῶς ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου. (proprie *sub aurora et sole.* Hessus: *meliores omnibus illi, Quos Sol cunque vagus, quoscunque Aurora renascens Spectat equos.* diversa haec sunt numina, nec eorum officia permiscenda. ex auroris autem dies numerabant heroës Homerici; nec inepte: „denn wenn z. B. Il. 21, 80 f. Lycaon sagt, es sei die zwölfte Morgenröthe, seitdem er nach Ilium gekommen, so ist klar, dass er erst 11 ganze Tage und 11 Nächte da war. Sagt er aber Es ist dieses der zwölfte Tag, so können auch 12 ganze Tage und 11 Nächte gemeint sein." Völcker *über hom. Geogr.* p. 29. cf. Nitzschii ann. ad Odyss. β', 434.) Sch.

268. Virg. Aen. 7, 282.: *Illorum de gente, patri quos daedala Circe Supposita* de matre nothos furata creavit. *Eichh.*

269 — 272. ὑ π ο σ χ ώ ν. ὑποβαλών. θ ή λ ε α ς. θηλείας. (Homerici usus est ὁ καὶ ἡ θῆλυς, unde θήλεος et τὰς θήλεας ἵππους. — γ ε ν. h. e. ὄντες ἐκείνων γενέθλη. *Ex H.* frustra quidam MSS. et edd. vett.: γενέθλης vel γενέθλῃ. Vrat. b.: γενέθλα p. γένεθλα, quo ne ipso quidem indigemus.) ἀ τ ί τ. ἀνέτρεφε. μ ή σ τ ω ρ ε. ἐπιστήμονας καὶ ἐμπείρους· ὅ ἐστι πολεμικοὺς, γενναίους. ἢ φυγὴν ἐμποιοῦντας τοῖς πολεμίοις. (sic β', 767 Eumeli equos dicit φόβον ἄρηος φορεούσας. cf. superius 222. idem ipsis heroïbus tribuere solet Hom. praeconium: v. ζ', 97, 278, θ', 108, μ', 39, ψ', 16., quos etiam μήστωρας ἀϋτῆς vocat δ', 328, ubi v. ann., Jovemque μήστωρα μάχης ρ', 339.)

278 — 283. ἦ μ ά λ α, ut γ', 204. dicitur etiam ἦ μάλα δὴ ζ', 518, θ', 102, σ', 12 etc. — ἀ μ π ε π. γ', 355. — δ ο λ. γ', 346. — τ ῷ δ' ἔ π ι. 101. clamosum et jactantem se praebet Pandarus. E: πολὺ τὸ τοῦ Πανδάρου ἀλαζονικὸν καὶ ἐνταῦθα, ὃς μετὰ τὴν βολὴν ἀβλαβῆ (imo ἀβλαβῶς) ἑστῶτος τοῦ Διομήδους μέγα κομπάζει, καὶ τόπον ὁρίζει, περὶ ὃν δῆθεν ἐκεῖνον ἔπληξε etc.

284. κ ε ν. τὸν ὑπὸ τῆς πλευρᾶς τόπον, τὸν λαγόνα, παρὰ τὸ κενὸν αὐτὸν εἶναι ὀστέων. Sch. Voss.: *die Weiche.* (Weichen.) Hessus: *jam nunc, ait, acta sub imum Transiit hasta latus.*

285 — 289. ἀ ν σ χ. 104. — ἤ μ β ρ ο τ ε ς. ἥμαρτες, ἀπέτυχες. (vox haud infrequens ap. Hom., de qua E, Schn. v. ἄβροτος, Th. p. 341., et inprimis Buttm. *Lexil.* I, 34., II, 258 seqq., cui assentitur Nitzsch. ann. ad Odyss. η', 292. Buttmann. I. p. 134.: „ἤμβροτον wird kein kritischer Grammatiker von ἥμαρτον trennen, u. von diesem Aorist ἀμβροτεῖν ist das in der Bedeutung völlig übereinkommende ἀβροτάζειν durch ganz analoge Verlängerung entstanden; die Verkürzung der ersten Sylbe aber ist metrisches Bedürfniss." alii hoc verbum

* πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν."
Ὣς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη
ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρεσσαν δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.

Aeneam, amici corpus tegentem, saxo sauciat;

Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί.
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὥς, ἀλκὶ πεποιθώς,
πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι,
σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ

referunt ad *βροτὸς*, vel ad *ἀβρότη*, quod per se *noctem* significare putant; quos refellit Buttm. p. 137. unius istorum adscribam annotationem, Apollonii: *ἀβροτάξωμεν.* (malim: *ἀβροτάξομεν. ἀβροτάξωμεν.*) *ἁμάρτωμεν ἀλλήλων· ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν Ἐρχομένω* etc. (*κ'*, 65.) · *ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαμφοδήσομεν, ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ κατὰ τὴν συνάντησιν. ὅθεν καὶ τὸν βουλόμενον* (imo: *ὅθεν καὶ κατὰ τὸ τὸν βουλ.*) *τρῶσαι μὴ ἐπιτυχεῖν ἤμβροτες* [hoc ipso loco] *λέγει.*) — *ἀτὰρ — ἕτερόν γε.* frequentius illatam *γὲ* particulam deletum eunt post *πρὶν* utroque loco Barn. et H. sane priore loco posita videtur a Metrico, recteque, opinor, inducetur; sed posteriore malim *πρὶν δή.* sic *λύγια* pro *Λύδια* scriptum est ap. Aeschylum Suppl. 508. cf. ibid. 394. *α'*, 348.: *πρὶν Ἄργοσδ' ἰέναι* etc. etiam in superioribus 219. et *α'*, 98, *ζ'*, 465. aliisque locis similibus inutile istud fulcrum demserim, qui praesertim *ζ'*, 81. et *π'*, 322. *τὸ πρὶν* productum videam sine tibicine, nec adjuvante caesura. — *ἕτερόν γε.* v. ann. ad 258.

289. fingitur Mars sorbere sanguinem occisorum in proelio; quae immanitas non abhorret ab indole aevi rudioris. comparari jubent K et H *δ'*, 35, *χ'*, 347, Hesiod. Scut. H. 251 seqq. (cf. *σ'*, 535 seqq.) v. etiam Aeschyl. Eum. 250, 290, Apollod. 3, 6. etc. — Sch.: *ἆσαι. κορέσαι, πληρῶσαι.* — *ταλ. ὑπομονητικόν.* similiter Ap.: *τολμηρόν. παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ τλῆναι, καὶ οὐκ ἐγκεῖται ὁ ῥινὸς* etc., negabatque ipse Aristarchus, teste E ann. ad 77., *σύνθετον εἶναι σχηματισμὸν* (h. e. compositum esse vocab. *ταλ.*), *ἀλλὰ ἔννοιαν ἁπλῆν· Τρύφων δὲ ἀρέσκεται σύνθετον εἶναι τὴν λέξιν παρὰ τὸ ταλαὸν καὶ τὸ ῥινός.* sic E. recte Tryphon: est enim sine dubio *ταλαυρ.* proprie is, qui grave scutum tolerat, nec eo gestando fatigatur. cf. H. repetitur versus *ν'*, 78, *χ'*, 267.

292. *πρυμνήν. ἐσχάτην.* (proram esse *πρύμνην* seu *πρύμναν*, mutato accentu, docent grammatici.) Sch. ridiculum est, quod subjicit: *ἐξέκοψε δὲ αὐτοῦ τὴν γλῶσσαν, δι' ἧς ἐπιόρκησεν:* quam cantilenam canunt etiam E et Athen. 6, 8., ut H ann. — *ἀτ. γ'*, 60 etc.

293 — 296. perperam Ven., Mori codd. et alii, auctore Aristarcho: *ἐξελύθη*, quod H reddit: *impetu suo elanguit hasta*, similiaque esse censet illa *τοῦ λύθη ψυχὴ* 296., *λύθεν δ' ὕπο γυῖα π'*, 805. etc. Hesych.: *ἐξελύθη. ἐπαύσατο τῆς ὁρμῆς.* Ald. 1. et 3., item Rom. et recentiorum edd.: *ἐξεχύθη*, h. e. interprete Sch.: *ἐξώρμησε, διῆλθε.* bene W postrema ed. *ἐξεσύθη.* — Sch.: *νείατον. ἔσχατον, κατώτατον.* — *αἰόλα. ποικίλα.* (*γ'*, 185, *δ'*, 186.) — *αὖθι. ἐπὶ τόπον αὐτόθι.*

299 sequ. *ἀμφὶ — βαῖνε.* 21. *ἀλκί. ἀλκῇ.* cf. ann. ad 521. — *ἀσπ. π. ἐΐσην. γ'*, 347.

302, 3, 4. *σμερδ. καταπληκτικά, φοβερά. χερμ. χειροπληθῆ λίθον.* (solent heroës vel lapidibus et saxis percutere adversarios: cf. *δ'*, 518, *η'*, 270,

Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
ἰσχίῳ ἐνστρέφεται (κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν)·
θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε,
ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
ἔστη γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.

denique Veneri, filium ex pugna efferenti, manum summam lancea stringit.

Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι·
ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκὼ,
πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
ἕρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπώλων
χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἡ μὲν ἑὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερε πτολέμοιο·
οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων
τάων, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
ἀλλ' ὅγε τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας,
Αἰνείαο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
δῶκε δὲ Δηϊπύλῳ, ἑτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
τῖεν ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως

λ', 265, φ', 403. *E K.*) *μέγα ἔργον.* *μέγα βάρος.* (*μέγα χρῆμα.* H. v. Eurip. Androm. 707, Suppl. 926., Aristophan. Nub. 2. etc.) — iterum leguntur hi versus υ', 285—287.; ex quibus intelligas, opinionem de majore antiquorum robore et statura jam isto aevo viguisse. monstravit H loca similia μ', 381, 449, υ', 287, Virg. Aen. 12, 807., et de virtute majorum α', 272 etc.

305. *ἰσχίον.* *τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν [ὀστέον], εἰς ὃ ἐγκεῖται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, ὅπερ καὶ γλουτὸς καλεῖται, καὶ κοτύλη παρὰ τὴν κοιλότητα.* Sch. cf. 66.

307—309. *θλάσσε.* *περιέθρανσε.* (*contudit*, *quetschte.* *πρὸς*, *praeterea.* *τέν.* δ', 521. *γνύξ.* 68, 357, θ', 329 etc.) *ἐρ.* *ἐπερείσθη.* Sch.

310. *γαίης.* genit. loci. — *ἀμφὶ — ἐκάλ.* proprie dictum est h. l., sicut λ', 356., cum alias mortem indicent ejusmodi formulae dicendi, velut δ', 461. Catull. 51: *gemina teguntur Lumina nocte.*

311. *ἀπόλοιτο* pro *ἀπώλετο* dictum putat Schol. A.; sed nihil insoliti habet optat. in hoc genere: v. α', 232, δ', 223 etc.

313. *ὑπ' Ἀγχ.* de forma loquendi v. β', 714., de fabula ib. 821. H.

314. *ἐχ. π. λ.* *circumdedit eum brachiis candidis.* E: *τὸ ἐχ. τρυφερότητα καὶ ἁπαλότητα δηλοῖ γυναικείων χειρῶν.* — „cf. β', 19." K.

318. ita Harlej., qua scriptura minuitur numerus vocabulorum *ὁμοιοτελεύτων.* vulgo: *ὑπεξέφερεν πολέμοιο.*

319—326. *συνθ.* (β', 339.) *συνθηκῶν, ἐντολῶν.* *τάων.* (*τῶν.* cf. 332 etc.) *τούτων.* *ἐπ.* *προσέταττεν.* *ἠρ.* *κατέσχε.* *νόσφι.* *χωρὶς, πόῤῥω.* *φλοίσβου.* (469 etc.) *ταραχῆς, θορύβου.* *ὃν — ὁμηλ.* *ὃν περὶ πάντας ἐτίμα τοὺς ὁμήλικας.* Sch. *οἱ — ἄρτια*, *sibi*, Sthenelo, *congruentia*, amica. Ap.: *ἄρτια.* *ὑγιῆ.* (sana, rei consentanea, vera, prudentia. ξ', 92, Odyss. θ', 240.: *ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν.* quo pertinet etiam *ἀρτίφρων* Odyss. ω', 260.) *ἡρμοσμένα, ἀπηρτισμένα* (ut h. l. et Odyss. τ', 248.). *λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρμενα.* cf. H.

ὧν ἵππων ἐπιβὰς ἔλαβ' ἡνία σιγαλόεντα,
αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
ἐμμεμαώς. ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο νηλέϊ χαλκῷ,
γιγνώσκων ὅτ' ἄναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεάων
τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κατακοιρανέουσιν,
οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων,
ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς
ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ δουρὶ
ἀβληχρήν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν
ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
πρυμνὸν ὕπερ θέναρος· ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο,
ἰχώρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν.
οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον·
τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.
ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπό ἕο κάββαλεν υἱόν·

329. Τυδ. μέθεπε. post Tydeum *incitavit*. „cf. θ', 126.“ E K.

330. ὁ δὲ Κ. ἐπ. ἐπὶ Ἀφροδίτην ὥρμα. οὕτως γὰρ ἐκλήθη ἡ θεὸς, παρόσον ἐν τῇ Κύπρῳ μεγάλως τιμᾶται. Sch. Ἀφροδίτην Κύπριν dixit scriptor hymni Hom. in Venerem. v. Meursii liber, qui inscriptus est Creta, Rhodus et Cyprus, Cellar. 2. p. 266. seqq., Nitsch. p. 264. etc.

331, 2. γιγνώσκων. v. 127 seqq. κατακοιρ. reliquimus et hic et Odyss. α', 247, π', 124, vulgatam scripturam, quam tuetur Schol. A. similia sunt ἀνακοιρανέοντα infra 824. et διακοιρανέοντα δ', 230. vulgo disjunctis vocibus: κάτα κοιρ. etc. sed gaudet poëta verbis compositis cum praepositione, quae modo est αὐξητικὴ, modo ad pingendam facit actionem. cf. Schn. v. κοιρανέω.

333. Ἐνυώ. δαίμων πολεμικὴ, ἧς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ υἱὸν εἶναί φασι τὸν Ἄρεα, καὶ διὰ τοῦτο καλεῖσθαι Ἐνυάλιον μητρωνυμικῶς. Sch. alii nutricem Martis fingunt, vel sororem, nec eadem esse videtur nonnullis Enyo, Phorci filia, ap. Hesiodum Theog. 273. et Apollod. 2, 4, 2. cf. inferius 592. E: ἡ δὲ Ἐνυὼ, inquit, δαιμόνιόν τι πλάττεται μάχιμον ἀπὸ τοῦ ἔνω ἐνύω τὸ φονεύω (sic etiam Schol. A), ἢ ἀπὸ τοῦ ἐναύειν τὸ φωνεῖν, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὴ ὁ πόλεμος (?) λέγεται etc. cf. Buttm. *Lexil.* I. p. 271. ann. 2.

334. ὀπ., διώκων, significatione paulo rariore hujus vocabuli. cf. τ', 238, Scholl. A, B, Leid., br., Etym. Ap.: ὀπαζόμενος. ἐπὶ μὲν τοῦ κατεπειγομένος· χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ (λ', 493.), οὐχ, ὡς Δημήτριος ὁ πύκτης, πληρούμενος. ἐπὶ δὲ τοῦ προχειρισάμενος· αὐτὰρ ἐγὼ κήρυκα κ. τ. λ. (Odyss. κ', 59.) ἐπὶ δὲ τοῦ κατεπείγεσθαι πάλιν· χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. (θ', 103.) ἐπὶ δὲ τοῦ περιεποίησαν ὤπασαν (ζ', 157, Odyss. ν', 121, 305.).

335. ἐπ. ἐφορμήσας, ἐπεκτείνας. Ap.

337. ἀβλ. ἀσθενῆ, ἁπαλήν. (similiter Ap. et alii. ducenda vox est a βλάξ, μαλακὸς [μλακὸς, μλὰξ, βλὰξ, ion. βλὴξ, βληχρὸς sive ἀβληχρὸς], sicut βλίττειν a μέλι [μελίττειν, μλίττειν, βλίττειν], fidejussore Etymologo. v. Buttm. *Lexil.* II. p. 262.) εἶθαρ. εὐθέως καὶ παραχρῆμα. (dicitur etiam ἴθαρ, et ἰθέως p. εὐθέως: v. Schn. et his vocc. et v. ἰθαρός.) ἀντ. διῆλθε, διέτρησεν. Sch.

338, 9. Χάριτες. comites famulaeque Veneris, quas iterum commemoravit Odyss. θ', 364. cf. E, Fulgent. Mythol. 2, 4., Hesiod. Theog. 64, Pind. Ol. 14. etc. — Sch.: πρυμνὸν ὑ. θ. ὑπὲρ τὸ ἔσχατον τοῦ κοιλοῦ τῆς χειρός. cf. E et Schn. v. θέναρ.

340. ἰχώρ. ὑγρασία τις διεφθαρμένης σαρκὸς ὕφαιμος. Sch. Soph. Antig. 380. (410.) μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες. ibi Schol.: τὸν ἀπὸ σήψεως ἰχῶρα ἀποστάζον etc. *serum:* v. Foës. Oecon. Hippocr. et Schn. v. ἰχώρ. etiam ἰχῶρας Hippocr. et alii dixerunt. at poëta hac voce usus est ad declarandum humorem tenuem, nec crassiori ex diverso victu mortalium sanguini comparandum. cf. et Sch. inferius ad 416.

καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
κυανέῃ νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπώλων
χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕλοιτο·
τῇ δ' ἔπι μακρὸν ἄϋσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„Εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος!
ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;
εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμόν πωλήσεαι, ἦ τέ σ' ὀΐω
ῥιγήσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι."

Venus, ab Iride educta, Martis curru ad Olympum revehitur, ubi mater eam fovet Dione, aliis diis irridentibus.

Ὣς ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.
τὴν μὲν ἄρ' Ἶρις ἑλοῦσα ποδήνεμος ἔξαγ' ὁμίλου,
ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.
εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα
*ἥμενον· ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω.
ἡ δὲ γνὺξ ἐριποῦσα κασιγνήτοιο φίλοιο,

347. τῇ δ' ἔπι. v. ann. ad 101.

349. ἦ οὐχ ἅλις. synizesis. v. Matth. §. 56, Th. p. 181, Cl. etc. — ἠπ. γ', 39, 399.

350 sequ. *sin ipsa bello interesse volueris, profecto te bellum quidem reformidaturam* (posthac) *esse arbitror, si vel aliunde* (tantum de eo) *audiveris.* Sch.: — ὁ δὲ λόγος· ἐὰν πάλιν ἔλθῃς εἰς πόλεμον, τηνικαῦτά σε κακῶς διάθωμαι, ὡς καὶ ἄλλοθί που πόλεμον ἀκούσασαν εὐλαβηθῆναι.

352, 3. ἀλ. ἀδημονοῦσα, καὶ οἷον λύσιν μὴ εὑρίσκουσα τῶν κακῶν. Sch. E: τὸ ἀλύω οὐ μόνον ἐπὶ λύπης, ὡς ἐνταῦθα ἡ Ἀφρ. ἀπέβη ἀλύουσα, τείρετο δ' αἰνῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χαρᾶς, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ (σ', 332.) ἐν τῷ, ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας; καὶ Πλούταρχος δὲ κατακόρως οὕτω χρῆται τῇ λέξει. — annot. H., generatim hoc vocabulo significari mentem de statu dejectam, seu moerore, seu gaudio, et plerisque grammaticis derivatum videri a λύειν, quasi ἀλύω sit ἐκλέλυμαι vel quiddam simile. — αἰνῶς. α', 555. Ἶρις ποδήνεμος. β', 786.

354. ἀχθ. ὀδυνωμένην, βαρουμένην. — μελ. μέλαν (lividum) τὸ σῶμα αὐτῆς ἐγίγνετο, ὅ ἐστιν ἐπελιδνοῦτο τὸ καλὸν αὐτῆς σῶμα. Sch.

355. ἐπ' ἀρ. ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν τῆς μάχης μέρος. Sch. supra 36. id dixit ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, quoniam Troja proficiscenti versus mare Aegaeum vel Hellespontum ad sinistram erat Scamander, Simois autem ad dextram, quo superato non ita brevi itinere perveniebatur ad castra Graecorum et Trojanorum, pugnabaturque in campo inter utrumque fluvium. v. Paynei tabulam, Cammann. p. 396. etc. ex eo campo eductum Pallas Martem in ripa Scamandri collocaverat, et quidem, nisi fallor, in sinistra, sive ulteriore, quo longius a proeliantibus abesset.

356. ἐκέκλιτο. Scholl.: ἔκειτο, περιέκειτο, περιείχετο, ἐκεκάλυπτο, quae sunt omnia optantis magis quam interpretantis. ap. Etym. v. κεκλίαται commemoratur ἐκέκλειστο, a κλείω, ἀντὶ τοῦ ἐκεκάλυπτο, περιεκέκλειστο, περιέκειτο, qui sensus et huic versui convenit, et inferius 709., λ', 371, π', 68, φ', 18, χ', 3. suspicatur igitur H, κλίειν seu κλίνειν idem τῷ κλείειν sonasse antiquis illis: sed qua id factum putet analogia, non dixit. imo verisimile est, veteres usurpasse κλέειν pro κλείειν etiam sensu claudendi, indeque derivata κεκλήαται, κεκλημένος, ἐκέκλητο, et correpta vocali κεκλέαται, κεκλεμένος, ἐκέκλετο, degenerasse in κεκλίαται, κεκλιμένος, ἐκέκλιτο. facile haec permixta fuerint, quemadmodum hodie ap. Aeschylum Suppl. 846. legitur πόλιν, Πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλειμένην, sed in Guelferbytano libro κεκλιμένην, et in Mediceo κεκλημένην, quod restituendum esse Tragico ὁμηρίζοντι sero animadverti; nec rara sunt permutatarum inter se ε η et ι litterarum exempla; qua de re videsis cum alios, tum G. J. Bekkerum Specimine var. lect. Philostr. p. 71. et nos passim in annotatis ad poëtas scenicos gr.; de vocali autem correpta Th. p. 221. prorsus igitur ponendum esse ajo ἐκέκλετο, *clausum erat*, h. e. circumdatum, seu circumfusum.

πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ᾔτεεν ἵππους·
„Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς δέ μοι ἵππους,
ὄφρ' ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστίν.
λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ,
Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο."
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·
ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ·
πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσὶν,
μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον·
ἔνθ' ἵππους ἔστησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
λύσασ' ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.
ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη,
μητρὸς ἑῆς· ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν,
χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιώνων
μαψιδίως, ὡσεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;"
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
„οὖτά με Τυδέος υἱὸς, ὑπέρθυμος Διομήδης,
οὕνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ,
ἀλλ' ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται."
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δῖα θεάων·
„τέτλαθι, τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ·
πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

358. πολλὰ λισσ. v. ann. ad 7. — Ap.: χρυσ. ὁ μὲν Ἀπίων χρυσοχαλίνους· βέλτιον δὲ χρυσέους δεσμοὺς ἔχοντας, παρὰ τὴν ἄμπυκα, ἥτις ἐστὶ τῶν τριχῶν εἰς τὸ ἄνω σύλληψις. est etiam ἄμπυξ fascia, qua coma mulierum religabatur (χ', 469.), ἀναδέσμη, ὅ ἐστι στρόφιον, ut scribit Etym. Lachesis χρυσάμπυξ, aureo diademate cincta, ut dea, dicitur ap. Pind. Ol. 7, 117. *Ex H.*

259. φίλε. δ', 155. — „τὲ — δέ. v. Schäfer. ad Dionys. Hal. de comp. verb. p. 192. sequ." *Ruhkopf.* cf. Soph. Trach. 1086, Oed. Col. 332, Matth. §. 607. etc.

364—369. ἀκ. (ab ἀχέω, ἤχηκα, ἀκήχηκα, ἀκήχεκα. v. Etym. h. v.) λυπουμένη. — παρὰ — εἶδαρ. παρέβαλε δὲ αὐτοῖς τὸ θεῖον ἔδεσμα, ὅ ἐστι τροφήν. Sch.

370—372. Dionen Titanida, sive Coeli et Terrae filiam, dicit Apollod. 1, 1, 3., Aetheris et Terrae Hyginus praef. ex qua Jovem suscepisse Venerem iidem sunt auctores, Homerum secuti, qui Hesiodeam fabulam de Venere ex mari nata ignoravit. cf. Cic. de N. D. 3, 23. Ovid. A. am. 3, 3., Stat. Silv. 1, 1, 84. aliique recentiorum ipsam Venerem eo nomine appellant. — Sch.: ἀγκάς. εἰς τὰς ἀγκάλας. (cf. ξ', 346, 353, ψ', 711 etc.) ἐλ. ἐλάμβανε. (θυγατέρᾱ ἥν. α', 416, δ', 482. χειρὶ — ὀν. α', 361. sic etiam ζ', 485, ω', 127 etc.)

373. Οὐρ., ut φ', 275, 509, quo loco hi versus repetiti sunt, ω', 547. plene dixit θεοὺς οὐρανίωνας, velut α', 570. et alias. 898. Οὐρανίωνες sunt Titanes.

374, 5. μαψ. ματαίως. (cf. φ', 510, Odyss. β', 58 etc. idem est μὰψ β', 120, infra 759 aliisque locis.) ἐν. ἐν ὄψει, φανερῶς. (*foris, in publico*, in quo versari haud decebat mulieres, sed domi se continere, pensum facientes; quae si quid indignum admisissent, vel verberibus coërcebantur, velut Diana φ', 489. cf. α', 567, 588, ο', 17. — φιλ. γ', 424.) Sch.

376—380. οὖτᾰ. δ', 525. — φυλ. αἰνή. δ', 15.

382—384. τέτλ. καρτέρησον, ὑπόμεινον. — κηδ. περ. καίπερ λυπουμένη. Sch. πολλοὶ — τιθέντες. jam

ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ·
χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἆτος πολέμοιο,
εἰ μὴ μητρυιή, περικαλλὴς Ἠερίβοια,
Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν· ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα,
ἤδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα.
τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρύωνος

multos deos male acceptos esse ait ab hominibus aliorum deorum consilio, qui istis opitulari soleant, quo invisa sibi numina ulciscantur. quae res est in manibus: nam odio Veneris Diomedem Minerva in eam incitavit. cf. sequentia et 873. Sch.: *χαλ. — τιθ.* ἀλλήλους κακῶς πράσσοντες.

385. de *Aloïdis* multi multa: v. praeter Scholl. Odyss. λ', 304—319, Apollod. 1, 7, 4. cum ann. Heynei, Antimach. p. 100. ed. Schellenberg., Diod. Sic. 5, 50, 51., Paus. 9, 29., Virg. Aen. 6, 582 etc. ἀλληγορικῶς eorum historiam interpretatus Sch.: Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης, inquit, Ἀλωέως παῖδες καὶ Ἰφιμεδείας, κατ' ἐπίκλησιν δὲ Ποσειδῶνος, μέγιστοι καὶ ἰσχυροὶ γενόμενοι, ἔπαυσαν τοὺς πολέμους· διὸ ἐμυθεύθη, ὅτι ἔδησαν τὸν Ἄρην. alia cum ipsius, tum Eustathii et aliorum commenta excutere non vacat.

387. *χαλκ. κερ.* χαλκῷ ἀγγείῳ, πίθῳ. ἢ δεσμωτηρίῳ· οἱ γὰρ Κύπριοι τὸ δεσμωτήριον κέραμον καλοῦσι. Sch. negat hoc Ap., affirmant etiam nonnulli ap. E, item Etym. et Theon Sophista ap. Hesychium v. κέραμος. videtur intelligendus esse *πίθος*, qualis est ille Pandorae ap. Hesiodum O. et D. 94., cujus cum *μέγα* dicatur *πῶμα*, consentaneum est ipsum dolium capax firmumque fuisse, quod et *ἀῤῥήκτους δόμους* vocat poëta. certe ι', 465., quem locum protulit Ap., vox *κέραμος* usurpata est vulgari sensu vasis vinarii; quod cave ex argilla factum semper fuisse nec *χάλκεον* appellari posse credas, sed formam saepe, non materiem, significat ista vox, quemadmodum *κέραμα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ* dixit Athen. 6. p. 229. fuit igitur Mars vinctus magnoque dolio aeneo inclusus ab Aloïdis, sicut *λάρνακι χαλκογόμφῳ* Danaë cum filio infante ap. Simonidem Anacreont. p. 104.; quod contumeliae illi causa fecerint, quae minor fuisset in carcerem conjecto deo poena consueta.

388. *ἆτος πολ.* ὁ ἀπλήρωτος καὶ ἀκόρεστος τοῦ πολέμου. Sch. sic Hom. etiam infra 863, ζ', 203, ν', 746 et χ', 210., ubi dixit *ἆτον μάχης*. Hesiod. Theog. 714.: *Γύης τ' ἄατος πολέμοιο.* v. Buttm. *Lexil.* I. p. 230. sequ., II. p. 132. ann. 2.

389. — *Ἠερίβοια*, ἡ τῶν Ἀλωειδῶν μητρυιὰ, δυσμενῶς τοῖς προγόνοις ἔχουσα, ἐξήγγειλε τῷ Ἑρμῇ· ὁ δὲ χαριζόμενος τῇ Ἥρᾳ ἐξέκλεψε τὸν Ἄρην, ὅθεν φυγὼν ἧκεν εἰς Νάξον. E. fuit illa filia Eurymachi, a Mercurio prognati. H.

391. v. ann. ad 398.

392. *τλῆ δ' Ἥρη.* Εὔρυτος ὁ Οἰχαλίας τῆς ἐν Βοιωτίᾳ βασιλεὺς προέθηκε τὸν τῆς θυγατρὸς Ἰόλης γάμον τῷ κατὰ τὴν τοξικὴν αὐτὸν νικῆσαι δυναμένῳ, ἢ, ὥς τινες, τοὺς παῖδας· παρὰ γὰρ Ἀπόλλωνος εἰλήφει τὴν τοξικήν. Ἡρακλέους δὲ διαγωνισαμένου ἀγανακτήσας ὁ Εὔρυτος οὐκ ἀπεδίδου τὴν κόρην. ὀργισθεὶς δὲ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν, τὴν δὲ Ἰόλην αἰχμάλωτον ἤγαγεν. (v. Soph. Trach.) οὐδὲ τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ Ἴφιτον τὸν Εὐρύτου, εἰς Τίρυνθα παραγενόμενον ἐπὶ ζήτησιν ἵππων, ξενίσας ἀπέκτεινε. φεύγων δὲ τὸ τοῦ φόνου μύσος παρεγένετο πρὸς Νηλέα, καθάρσεως τευξόμενος. τῶν δὲ παίδων αὐτοῦ μὴ βουλομένων ὑποδέξασθαι ὁ Νηλεὺς ἐξέβαλεν αὐτόν. Ἡρακλῆς δὲ ἐκεῖθεν χωρισθεὶς ἐπεξενώθη Δηϊφόβῳ τῷ τῶν Ἀρκάδων βασιλεῖ, καὶ οὕτως ἐκαθάρθη τοῦ φόνου. καὶ ὕστερον ἐπιστρατεύσας Νηλεῖ οὐ μόνον τὴν Πύλον ἐπόρθησεν, ἀλλὰ καὶ Ἥραν, Νηλεῖ συμμαχοῦσαν, ἔτρωσεν, αὐτόν τε Νηλέα τοῖς παισὶν ἅμα κτείνει, δίχα τοῦ νεωτέρου Νέστορος. οὗτος γὰρ ἐν Γερήνοις ἀνετρέφετο, διόπερ ἐσώθη· ὅθεν αὐτὸν Γερήνιον ὁ π. προσηγόρευσε. Sch. cf. Apollod. 2, 7, 3. narratio hujus pugnae exstare debuit admodum diserta in Heracleïs: nam in ea pugna etiam Hades se objecit Herculi, et Mars,

δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι
* βεβλήκει· τότε καί μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
τλῆ δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν ὀϊστόν,
εὖτέ μιν ωὐτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν.
αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὄλυμπον,
κῆρ ἀχέων ὀδύνῃσι, πεπαρμένος· αὐτὰρ ὀϊστὸς
ὤμῳ ἔνι στιβαρῷ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν.
τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνηφάτα φάρμακα πάσσων

qui ter percussus et quarto ictu vulneratus est, teste Hesiodo Scut. H. 359—367.; item Neptunus (Pind. Ol. 9, 43—47.), qui Periclymeno, Neleï filio, facultatem dedit formam mutandi (Apollod. 1, 9, 9). contra Herculis currui institit Minerva, viri fautrix, ut auctor est Schol. ad β', 336. de Junone telo percussa narraverat Panyasis: v. Obss. ad Apollod. l. l. p. 188. *Ex H.* cf. ann. ad 396.

393, 4. *τριγλ.* τρεῖς ἀκίδας ἔχοντι. τριγώνῳ. (δ', 151.) — *ἀνήκ.* ἀνίατον, ἀθεράπευτον. Sch. cf. ann. ad 398.

395, 6. *ἐν τοῖσι.* ἐν τούτοις, *inter hos*, hoc bello. — Sch.: *ωὐτὸς ἀνήρ.* ὁ αὐτὸς ἀνήρ. δισυλλάβως δὲ ἀναγνωστέον. (semel Hom., passim Herodotus, dixit ωὐτὸς, contractione Ionica, spirituque mutato. simile est ὤριστος λ', 288. cf. H et, quos laudavit, Etym. et Gregor. Cor. p. 108.) — *υἱὸς Δ. αἰγ.* Sch. ad 392.: *παῖς Ἀμφ.* ὁ Ἡρακλῆς. ἑκατέραις γὰρ γενεαλογίαις καλεῖ αὐτὸν ὁ π., ὁτὲ μὲν Διὸς υἱὸν λέγων, ὁτὲ δὲ Ἀμφιτρύωνος.

397. *ἐν Πύλῳ.* in eadem pugna cum Neleo ad Pylum. v. Apollod. 2, 7, 3. et de consentiente fama Eleorum, ap. quos erat templum Hadis, Paus. 6, 25.; item Senecae Herc. fur. 560—565. Aristarchus tamen et alii hanc Herculis cum Orco pugnam ad Inferos transtulere, cum illuc descendisset Hercules Cerberum abductum, de quo θ', 367., vocab. sumentes illi πύλος pro πύλη, ut δείελος p. δείλη, ἕσπερος p. ἑσπέρα, μόρος p. μοῖρα. v. Sch. br., Scholl. B, Leid., E, Schol. Pindari ad Ol. 9, 43. et 50., Apollon. 1, 1350, Etym. in αἴθρῳ, Suid. in πύλῳ. Agatharchides quoque de mari rubro p. 11.: τὸν δὲ Ἅδην ἐν ᾧ τόπῳ τὴν βασιλείαν εἶχεν, ἐκεῖσε ὑφ' Ἡρακλέους τοξευθέντα ταῖς μεγίσταις ἀλγηδόσι περιπεσεῖν. sed inaudita Homero vox est ὁ πύλος, nec alias usitata, et ne πύλην quidem dicit poëta, sed πύλας, πύλας ἀΐδαο, velut infra 646, ι', 312, Odyss. ξ', 156 etc. igitur *νέκυες* h. l. non sunt Inferi, sed caesi in isto proelio apud Pylum, quos inter Orcus prostratus esse dicitur ab Hercule, ut infra 885. de se ipse Mars: ἤ τέ κε δηρὸν Αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσι. — (*ἐν νεκ. βαλών.* tmesis.) — *ὀδ. ἔδ.* vetus dicendi forma etiam ap. Pind., quemadmodum et Latini haec et similia dicunt *dare aliquem leto, fugae.* E K et H.

398. sane mirum est, Inferorum deum abiisse dici ad Olympum, in quo non solet versari; sed Paeeonis causa eo proficiscitur vulneratus (cf. inferius 899. seqq.); quoque id est insolentius, eo majorem eum ex vulnere dolorem concepisse, ut quo dolore de statu dejectus fuerit, intelligas. prorsus autem ferendi non sunt versus 403. et 404., nisi alium illis locum aptiorem invenerimus: neque enim Pluto annumerari potest θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν. hos itaque versus post 394. inserendos esse arbitror, totumque istum locum ita scribam: τλῆ δ' Ἥρη — Βεβλήκει (τότε καί μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος)· Σχέτλιος, — ἔχουσιν. apparet hic quoque pravus multorum olim mos librariorum, qui forte omissa non suo loco adscribebant in margine libri, sed in ipso ordine ponebant, quasi nihil infuscatum esset, ne poenas darent oscitationis.

399. sic interpungendum est. male codd.: κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπ. — *πεπ.*, *percussus* sagitta.

400, 401. *στιβ.* *robusto.* Ap.: στιβαραῖς. ἰσχυραῖς. proprie στιβαρὸν est id, quod calcari sive cui insisti tuto potest. *κῆδε.* ἐλύπει, ἠνία, ἐκάκου. *ἐπὶ — πάσσων.* δ', 218, 9. *Παιήων.* ὁ τῶν θεῶν ἰατρός. (commemoratur hic deus etiam a Pindaro atque Aeschylo Ag. 139., quanquam hoc quidem loco intelligi potest Apollo medicus. Ap.: παιήονα. ποτὲ μὲν τὸν λεγόμενον παιᾶνα, ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ παραιτήσει λοιμῶν ἢ στάσεων (α', 473.)· ποτὲ δὲ

ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
* σχέτλιος, ὀβριμοεργὸς, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων,
ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς,
ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς, ὃς ἀθανάτοισι μάχηται,
οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
φραζέσθω, μήτις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται,
μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστίνη,
ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο."
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ·
ἄλθετο χεὶρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
αἱ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον·
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, ὅττι κεν εἴπω;
ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα
Τρωσὶν ἅμ' ἑσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησε,
τῶν τινὰ καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων
πρὸς χρυσέῃ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν."

κυρίως θεόν τινα, ὃν συνίστησιν ἰατρὸν τῶν θεῶν· τῷ δ' ἐπὶ κ. τ. λ. ann. H, etiam post, frequentato Apolline in re medica, tamen a nonnullis servatum esse Paeonis numen, velut Syracusis in Aesculapii templo Paeanis, ut legitur in libris, signum fuit, teste Cic. Verr. 4, 57.) ὀδ. τὰς ὀδύνας καταπαύοντα καὶ φθείροντα. (a φάω, φάζω, σφάζω, unde φέω, φένω, πέφονα, φόνος etc. v. H.) Sch.

402, 3. ἠκ. ἐθεράπευε. Sch. ὀβρ. ἰσχυρὰ ἢ μεγάλα ἐργαζόμενος ἔργα (*gewaltthätig*), μεγαλοπράγμων. Hesych. cf. δ', 453, χ', 418 etc. — οὐκ ὄθ. οὐκ ἐπιστρέφεται etc. (cf. α', 181.) αἴσ. ἁμαρτωλὰ, παράνομα. — κατὰ παράλειψιν ἑτέρου α, — ἀαίσυλα, ἐστερημένα τῆς αἴσης, τουτέστι τοῦ καθήκοντος. (imo ἀήσυλα, quod habetur 876., ἀέσυλα, αἴσυλα, h. e. ἄτερπα, ab ἥδω ἥσυλος. v. H et Schn. h. v.) Sch.

407, 8. δην. πολυχρόνιος. Sch. παππ. ὠνοματοπεποίηται, παρὰ τὸ τὰ παιδία τοῖς πατράσι λέγειν προσφωνοῦντα· πάππα φίλ', οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην; (Odyss. ζ, 57.) Ap. similiter alii. comparavit H ι', 455, Odyss. μ', 42. „apud Virg. Aen. 11, 275.: *haec adeo ex illo mihi jam speranda fuerunt Tempore, cum ferro coelestia corpora demens Appetii et Veneris violavi volnere dextram.*" Ex Eichh.

412, 3. δὴν, *diu*, vel *saepe*. Sch.: Ἀδρ. ἡ Ἀδράστου θυγάτηρ. — Διομήδους γυνὴ Αἰγιάλεια, ἡ νεωτάτη τῶν Ἀδράστου θυγατέρων. τρεῖς γὰρ ἔσχε θυγατέρας ὁ Ἄδραστος, ταύτην, καὶ Ἀργείαν τὴν Πολυνείκους, καὶ Δηϊπύλην τὴν Τυδέως. (cf. Apollod. 1, 8, 6.) — οἰκ. οἰκείους, οἰκέτας.

415. κουρ. α', 114.

417. ἀμφ. χερσί. ellipsis notissima. — ἰχῶ dictum per apocopen pro ἰχῶρα, ut haec et similia δῶ, ἱδρῶ, κυκεῶ, Ἀπόλλω. v. E, H, Matth. §. 33 etc. — Sch.: ἀπ' ὀμόργνυ. ἀπέψα, ἀπέμασσεν.

418 sequ. ἄλθετο. ὑγιάζετο. Ap. — Sch.: κατηπ. κατεπραΰνοντο. — κερτ. ἐπ. δ', 6.

422—425. ironice Minerva Venerem, dum iterum graecam aliquam mulierem demulcet et Trojanis conciliat, ut pridem Helenam, in deducendo fibula mulieris teneram suam manum strinxisse ait. — Sch.: ἀνιεῖσα. ἀναπείθουσα. — ἔκπαγλα. ἐξόχως. καῤῥέζ. καταρέζουσα, — καταψῶσα τῇ χειρί. —

Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
καί ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσέην Ἀφροδίτην·
„Οὔ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.“

Aeneam, a Venere destitutum, Diomedis furori eripit Apollo, et in arce Trojana recreandum curat; simul Martem revocat in aciem.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Αἰνείᾳ δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο, ἵετο δ' αἰεὶ
Αἰνείαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων·
τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
„Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
ἶσ' ἔθελε φρονέειν, ἐπεὶ οὔποτε φῦλον ὁμοῖον
ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων δ' ἀνθρώπων!“
Ὣς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος·
Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων

περ. πόρπῃ ἐν τῇ περιβολῇ. (fibularum usum antiquissimum locus hic testatur cum aliis et Herod. 5, 87, 88. scil. et tunica, χιτὼν, fibulis in utroque humero constringebatur, et palla, πέπλος, item virorum χλαῖνα, χλαμὺς, et vestimentum quodvis laxum ac fluens; fibulisque affabre factis jam tum delectatos fuisse homines ostendunt Odyss. σ', 293, τ', 226. *E K et H.*) κατ. κατεξέσθη. ἀρ. ἀσθενῆ. σημαίνει δὲ καὶ λεπτήν. (significat haec vox etiam rara, tenuia, angusta, ut docuit Erotian. in voc. Hippocr. ἀραιὴν εἴσοδον hic noster dixit Odyss. κ', 90. ann. H.)

427. χρυσέην. καλήν. E Sch.

428—430. versus passim commemorati a scriptoribus, velut Cic. epist. ad Att. 14, 13. et Plut. de aud. poët. p. 36 A., ubi docet, contineri in illis sententiam γνῶθι σεαυτόν. cf. H. — ἔργα γάμοιο. dictum περιφραστικῶς, τὸν γάμον. E: — τὰ εἰς αὐτὸν γάμον χρήσιμα, οἷον τὸν ἔρωτα, τὴν φιλότητα, τὸν ἵμερον, τὴν ὀαριστὺν, πάρφασιν, καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ Ἀθηνᾷ ἐργάνῃ, ἀλλ' Ἀφροδίτῃ, μητρὶ Ἐρώτων, ἐπιπρέποντα. — θοῷ, *agili, acri.* v. ann. ad β', 542.

433, 4. ὑπ. ὑπερεῖχε, προεβέβλητο, ὑπερεμάχετο. (cf. ι', 420.) ἅζετο. ἐσέβετο (*reverebatur.* α', 21 etc.) ἵετο. προεθυμεῖτο. Sch. specta Diomedis audaciam, qui, agnoscens Apollinem dono Minervae (127—132.), ne sic quidem ab invadendo Aenea abstineat.

437. ἐστυφ. διέσεισε, διεκίνησε. Sch. manu retudit Apollo Diomedis clypeum.

438, 9. δαίμονι ἶσος, *malo genio similis*, non θεῷ ὅμοιος καὶ παραπλήσιος, ut interpretatur Sch. cf. 459, 884, π', 705, 786, υ', 493. (ὦς ὅγε θῦνε σὺν ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος), φ', 18. (ὁ δ' ἔνθορε δ. ἶ.), 227. — Sch.: ὁμοκλ. ἐπαπειλήσας, ἐπιτιμητικῶς βοήσας. cf. β', 199.

440 sequ. φράζεο. σκέπτου, διαλογίζου. φρ. καὶ χάζεο. διαλογιζόμενος ἀναχώρει. (πάρισα [v. Schn. h. v.] ἐκφανῆ τὸ φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο. E. Cic. de Or. 3, 54.: *et geminatio verborum habet interdum vim,* — *et* illa, quae similiter desinunt, aut quae cadunt similiter etc. cf. inferius 484, β', 469. etc.) φῦλον. ἔθνος. (sic φῦλα γυναικῶν dixit ι', 130, 272. cf. ο', 54, 161 etc.) Sch.

443—445. τυτθόν. (α', 354 etc.) μικρὸν, ὀλίγον. ἀλ. ἐκκλίνας. ἀπάτ. ἄποθεν. (β', 587. Ap.: ἀπάτερθεν. ἄπωθεν, χωρίς.)

Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηός γ' ἐτέτυκτο.
ἤτοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε.
αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα.
δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἆρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα!
οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθὼν,
Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο;
Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος.

hortatur Mars ad rem fortiter gerendam Trojanos, quibus statim Aeneas integer subvenit.

Ὣς εἰπὼν αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ·
Τρῳὰς δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθὼν,

446—448. Περγάμῳ — ἱερῇ, ut *Περγάμῳ ἄκρῃ* 460., a *Πέργαμος* genere fem.: nec *Πέργαμον* casu recto legitur ap. Hom. cf. E, Polyb., Steph. Byz., Hesych. v. *Πέργαμος*, Toll. ad Ap. v. *Πέργαμον* et ann. ad 460. — ἰοχ. 53. — ἐν μεγάλῳ. — *μέγας ἔοικεν εἶναι ὁ ῥηθεὶς ναός· διό φησιν· ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ* etc. Sch.: ἀδύτῳ. *ναῷ.* (imo *ναοῦ.*) *ἄδυτα γὰρ καλοῦνται οἱ τόποι τῶν ἱερῶν, εἰς οὓς οὐκ ἔξεστιν εἰσιέναι πᾶσιν.* (*penetralia.* v. Bos. Antt. gr. descr. br. p. 23, Nitsch. 1. p. 331. etc.) — κύδαινον. *κῦδος ἔδωκαν*, *honore afficiebant* eo, qui robustis vel pulcris tribui solet: *πολύσημος* enim est vox *κῦδος*, omniaque significat, quorum causa quis honoratur. v. κ', 69, ν', 348, 350, ψ', 793 etc. Odyss. ζ', 229.: *τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν — Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, καδδὲ κάρητος Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.* — *Ὣς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις* etc. Virg. Aen. 1, 592.: *restitit Aeneas claraque in luce refulsit, Os humerosque deo similis: namque ipsa decoram Caesariem nato genitrix lumenque juventae Purpureum et laetos oculis afflarat honores.* frigide E ann. ad 448.: *τοῦτο δὲ* (*τὸ κυδ.*) *ῥηθείη ἂν καὶ ὅταν ἐν ἀδύτοις ἱεροῖς που γεραίρηταί τις ἀνὴρ ἀρχικός.*

449. εἴδωλον. *φάσμα* id dicunt Eurip. et alii, ut notavit Jacobs. Animadv. p. 110. Virg., haec quoque imitatus Aen. 10, 636., uti et Tasso *Gerusal. lib.* 7. st. 99., quod non fugit Eichhoffium: *tum dea nube cava tenuem sine viribus umbram In faciem Aeneae, visu mirabile monstrum, Dardaniis ornat telis* etc.

452, 3. δῄουν. *διέκοπτον.* βοείας. *τὰς ἀσπίδας τὰς ἐκ βοείων βυρσῶν.* εὐκ. *περιφερεῖς.* (cf. γ', 347 etc.) — Sch. λαισ. *θυρεοῦ γένος, ἢ βέλη.* (?) *πτερόεντα δὲ εἴρηται, ὅτι κατὰ τὸ σχῆμα πτεροῖς ὅμοια εἶναι* [*κοῦφα*]. Ap. Herod. 7, 91.: *λαισήϊα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμοβοείης πεποιημένα.* dicit autem Cilices: unde *λαισήϊα βαρβαρικὰ ὅπλα* vocantur ap. Sch. et Etym. cf. Plin. H. N. 3. sect. 3. et 12. sect. 11. Hybrius tamen Cretensis Anacreont. p. 100.: *ἔστιν ἐμοὶ πλοῦτος μέγα δόρυ, καὶ ξίφος, Καὶ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.* fieri potest, ut peltae simile fuerit hoc genus clypei: *pelta* enim, auctore Servio ad Aen. 1, 494., fuit *scutum brevissimum in modum lunae jam mediae*: referebat igitur figuram alae, quod de *λαισηΐοις* narrat Ap. cf. Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 108.

455. v. 31.

456, 7. ἐρ. *ἑλκύσειας.* (*nonne hunc virum proelio extrahere potes persecutus?* — σχεδὸν, *cominus.*) Sch.

460. Περγ. E ad 446.: *καὶ ἐνταῦθα θηλυκῶς ἡ Πέργαμος παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς ἀκροπόλεως* etc. non enim *Πέργαμος* dicta fuit clarissima illa regia Attalorum atque Eumenis, sed *Πέργαμον.* v. Cellar. 2. p. 41.

461—469. οὖλος. *ὀλέθριος.* (β', 6.) Sch. de *Acamante*, Thracum duce, v.

εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῷ ἡγήτορι Θρῃκῶν·
υἱάσι δὲ Πριάμοιο διοτρεφέεσσι κέλευεν·
„Ὦ υἱεῖς Πριάμοιο, διοτρεφέος βασιλῆος,
ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
ἢ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλῃς εὐποιητῇσι μάχωνται;
κεῖται ἀνὴρ, ὅντ' ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ,
Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο.
ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον!"
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἕκτορα δῖον·
„Ἕκτορ, πῇ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες;
φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν ἠδ' ἐπικούρων
οἶος ξὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.
τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ' οὐδὲ νοῆσαι,
ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα·
ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.
καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἥκω·
τηλοῦ γὰρ Λυκίη Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι,
ἔνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱὸν,
καδδὲ κτήματα πολλὰ, τάτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής.
ἀλλὰ καὶ ὣς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
ἀνδρὶ μαχήσασθαι (ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοὶ, ἤ κεν ἄγοιεν)·
τύνη δ' ἕστηκας. ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
λαοῖσιν μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι ὥρεσσιν.
*μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου,

β', 844. — ἢ εἰσόκεν τρισυλλάβως pronuntiandum est per synizesin. Sch.: εἰσόκεν. ἕως ἂν, μέχρις ἄν. — (φλοίσβοιο. 322.) σαώσ. σώσωμεν.

473. φῆς, ἔφης. Sch.: ἑξ. ἕξειν, συνέξειν, συνεκσώσειν, φυλάξειν. Germani dicunt: *eine Stadt behaupten.*

474, 5. sunt γαμβροὶ h. l. sororum mariti, ut ν', 464. alias generatim affines significat. v. H, Brunck. ad Soph. Oed. R. 70. etc. — καταπτ. 254.

477—484. ἔνειμεν, *insumus*, inter vos sumus. — Ξάνθῳ. β', 877. — καδδέ. κατὰ δὲ, κατέλιπον δέ. K. notandus locus propterea, quod praepositio illata est post verbum simplex. cf. 86. — Sch.: ἔλδεται. ἐπιθυμεῖ. ἐπιδ. ἐνδεής. — μέμονα, *cupio*. Hesych.: μέμονε (μ', 304.). θέλει, ὁρμᾷ, καρτερεῖ, προθυμεῖται, ἢ προεθυμήθη. cf. η', 36, ι', 247, ν', 307 etc. — ἄταρ — ἄγοιεν. in Troade quidem nihil ejusmodi sibi esse ait, quod abigant aut diripiant Graeci: itaque se securum domi manere potuisse; tamen advenisse et dimicare. notum, quid sit ἄγειν καὶ φέρειν. „λέγεται δὲ ὡς ἐπιπολὺ ἄγεσθαι μὲν τὰ ἔμψυχα καὶ βαδιστικὰ, φέρεσθαι δὲ τὰ βασταζόμενα" etc. E. de παρίσῳ φέροιεν, ἄγοιεν v. ann. ad 440.

485. τύνη. (ξ', 262, μ', 237, π', 64, τ', 10, ω', 465.) Δωρικὴ καὶ νῦν ἀντωνυμία, πεζογράφοις ἄχρηστος etc. E. cf. Matth. §. 145. ann. 1. — commoti nonnunquam est ἀτὰρ, vel indignantis: v. α', 166, δ', 29, supra 287 etc.

486. ὤρ. γυναιξί. παρὰ τὸ συνεζεῦχθαι τοῖς ἀνδράσιν. ὅθεν καὶ συνωρίς. Ap. ἅπαξ λεγόμενον pro ἀόρεσσι. v. H et Schn. v. ἄορ. dubium est, quod tradit E: διὰ τὴν πρὸς τὸ ξίφος συνέμπτωσιν μετατεθὲν τὸ ἄορ γέγονεν ὄαρ, ἐξ οὗ καὶ ἁπλῶς ὀαρίζω τὸ σύνειμι etc.

487. abhorret a metro vox ἁλόντε prima brevi, nec placet Bentleji λίνου πανάγροιο ἁλόντες, vel Clarkei λίνου που ἁλόντε παν. ponendum esse censeo ἀλύοντε, quod quam aptum sit sententiae, quamque mutari facile potuerit, neminem fore puto quin intelligat. trepidare Sarpedon dixit Hectorem et affines ejus Trojanosque; nec multum dissimili

ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
οἳ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμήν.
σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ,
ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλειτῶν ἐπικούρων
νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν."
Ὣς φάτο Σαρπηδών· δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος.
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων ξὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη,
ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς,
ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
κρίνῃ, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας·
αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί· ὣς τότ' Ἀχαιοὶ
λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισάλῳ, ὅν ῥα δι' αὐτῶν

sensu nunc eosdem dicit *ἀλύειν*, *errare, laborare, nec rebus suis confidere.* ordo: *μήπως, ὡς ἀλύοντε ἀψ. λίνου παν.*, h. e. *εἰς ἀψῖδας λ. π.*, *ἀνδράσι* etc. *ne forte, velut trepide errando incidentes* (ferae) *in laqueos, praeda hostium sitis.* cf. superius 352, ω', 12, Odyss. ι', 398. — Ap.: *ἀ ψ. λ ί ν ο υ.* *ἅμμασιν, ἀπὸ τῆς συναφῆς.* similiter Hesych. et alii. — Sch.: *π α ν.* *τοῦ πάντα ἀγρεύοντος.*

488. *ἕ λ ω ρ κ α ὶ κ ύ ρ μ α*, ut ρ', 151, Odyss. γ', 271, ε', 473. de vocabulo *ἕλωρ* v. α', 4. Ap.: *κ ύ ρ μ α*, *ἔντευγμα, συγκύρημα, οἷον· ἕ λ ω ρ κ. κ. γ έ ν ω μ α ι.* (Odyss. ε', l. c.)

489. *ὑ μ ή ν.* *ὑμετέρην.* Sch. cf. ν', 815. *δ ὲ* causale est: *nam* illi facile urbem exscindent.

491. sic quidam MSS. et priscae edd. cf. ξ', 321, Odyss. λ', 307, τ', 546. idem est *τηλεκλυτὸς* τ', 400 et Odyss. α', 30., firmaturque ista scriptura eo, quod socii Trojanorum γ', 451. et alias audiunt *κλειτοὶ* et μ', 101. *ἀγακλειτοί.* plerique tamen codd. et h. l. et ζ', 111., ι', 233., λ', 563, μ', 108. *τηλεκλητῶν*, *longe arcessitorum*, cum essent socii, qui in vicinia Trojae habitarent, velut Pandarus. sic etiam infra 525. et alias permixta sunt *ει* et *η*.

492. *ν ω λ.* (δ', 428.) *ἀδιαλείπτως, συνεχῶς.* (*ν ω λ. ἐ χ.*, *ut constanter se habeant* sive gerant, nec remittant.) — *ἐ ν.* *ἐπίπληξιν.* Sch. graviter Hector objurgaverat sociorum segnitiem, dixeratque, se vel solum sine illis urbem tutari posse. (supra 473.) ab ejusmodi dictis abstinere illum jubet Sarpedon, supplicemque agere, cum socii nunc se fortiores praebeant quam ipsi Trojani.

495—498. duas hastas gerere solent heroës in magno discrimine: v. Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 117. — *φ ύ λ. α ἰ ν ή ν.* δ', 15. — Sch.: *ἐ λ ε λ.* *συνεστράφησαν, μεταβαλλόμενοι* (conversi, a fuga revocati,) *εἰλήθησαν.* („λ', 587.: *ὦ φίλοι, — Στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε* —. ρ', 728. de apro, quem canes persequuntur: *ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται ἀλκὶ πεποιθὼς, Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν*" etc. *E K.* cf. 505.) *ἀ ο λ λ.* *συνεσταλμένοι, ἀθρόοι, συνηγμένοι.* *ἐ φ.* *ἐφοβήθησαν.*

499, 500. *ἄ χ ν α ς.* *τὰ ἄχυρα.* — Ap. (cf. δ', 426.) — *ἱ ε ρ ὰ ς — ἀ λ ω ὰ ς*, *sacras* Cereri *areas.* v. ann. ad 90. „*ἀλωὰ* proprie dicitur agri pars editior, in quo et tritura fit, et purgatio frumenti. v. ann. ad Tibull. 1, 5 (6.), 22." *Ex H.* Virg. Georg. 1, 178.: *area cumprimis ingenti aequanda cylindro, Et vertenda manu et creta solidanda tenaci, Ne subeant herbae, neu pulvere victa fatiscat* etc. Sch.: *ἀ λ.* *ἀλωνείας.* *νῦν δὲ τοὺς τόπους, ὅπου ὁ πυρὸς πατεῖται, τουτέστιν ἀλοᾶται. σημαίνει δὲ καὶ τὴν δενδροφόρον γῆν, καὶ ἐν ᾗ ἀπὸ τοῦ σίτου τὰ ἄχυρα διαιρεῖται.* *λ ι κ μ ᾷ ν γάρ ἐστι τὸ χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σίτου τὸ ἄχυρον τοῖς πτύοις.*

501, 2. *ἐ π. ἀ ν.* *ingruentibus ventis.* „v. Xenoph. Oecon. 18, 6." *E K.* — Sch.: *ἀ χ.* *ἀχυρωθῆναι.* *οἱ τόποι, εἰς οὓς χωριζόμενα τοῦ σίτου τὰ ἄχυρα ἐκπίπτει.* Ap.: *ἀ χ.* *οἱ τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχυρα βάλλεται λικμώμενα.* semel dictum.

οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
ἂψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες·
οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων,
πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμὰς
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι, ἐπεὶ ἴδε Παλλάδ' Ἀθήνην
οἰχομένην· ἡ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών.
Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίονος ἐξ ἀδύτοιο
ἧκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτι.
οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.

nec segnius Graeci dimicant, multique caeduntur ab utraque parte, in his Sarpedonis manu Tlepolemus.

Τοὺς δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
ὤτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκὰς,
ἀλλ' ἔμενον, νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅστε Κρονίων
νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν

504. *πολ.* *στερεὸν, λίαν ἰσχυρόν.* (proprie dictum censet Voss. *Mythol. Br.* 1, 27., figurate Völcker *über hom. Geogr.* p. 5., sed non persuadet. sic etiam Odyss. γ', 2. ρ', 425 *χάλκεον οὐρανὸν* dixit. et *σιδήρεον* bis in Odyssea. cf. Pind. Nem. 6, 5.) — *ἐπ.* *πλήσσοντες σφοδρῶς καὶ ἐντόνως ἤγειρον* etc.

505—509. *ἂψ ἐπ.* *ἐξ ὑποστροφῆς ἐμβαλλόντων.* — *μένος — φέρον.* *τὴν διὰ τῶν χειρῶν δύναμιν ἐναντίον ἔφερον ἀλλήλων.* *ἰθύς.* *ἐξ εὐθείας.* *νύκτα.* *ἀχλύν.* (sic et Latini. Horat. Epist. 1, 16, 62.: *noctem peccatis et fraudibus objice nubem* etc.) — *ἐκρ.* *ἐπετέλει.* (α', 41.) *ἐφ.* *ἐντολάς.* (α', 495.) — *χρυσ.* aurum gestantis, h. e. aureis armis induti, vel aureo instrumento, quod ex collo ejus pendet, ab *ἀείρω*. v. Schn. v. *ἄορ*. Hesych.: *χρυσαόρου. χρυσοῦν ἄορ ἔχοντος, ὅ ἐστι φάσγανον, μάχαιραν, σπάθην.* Suid.: *χρυσάορον. χρυσοφάσγανον, ἢ χρυσοκίθαριν.* recentiorum hoc commentum esse dicitur ap. Sch. at idem et Schol. B ad ο', 256.: *ἤτοι χρυσοφάσγανον, ἢ χρυσοῦν τὸν ἀορτῆρα ἔχοντα τῆς φαρέτρας, ἢ τὰς κιθάρας, οὐκέτι δὲ ξίφους· ἀγνὸς γὰρ θεός.* ibidem: *καὶ Πίνδαρος χρυσάορα Ὀρφέα φησὶν*, in quo *cingulum aureum* intelligit H. armata fingebantur numina antiquissima aetate, velut Juno, Venus, Diana (oraculo ap. Herod. 8, 77.), Ceres (*ξιφηφόρος* Lycophr. 153.), ne *Δίκην ξιφηφόρον* commemorem ap. Tragicos. ipsius Apollinis vetus signum Amyclis galeatum fuit et arcu atque hasta instructum, ejus *βέλη*, h. e. radios, dici putat Schol. B. cf. H et Mitscherl. ad Hom. h. in Cer. 4.

512—518. *πίονος.* *νῦν πλουσίου, ἢ λιπαροῦ, εὐδαίμονος.* (*πίονα οἶκον* dixit ι', 36, *πίονα ἔργα*, *divitem segetem*, scriptor hymni Hom. in Cer. 93. E K.) — *ἀρτ.* *ὑγιῆ.* (proprie, ni fallor, *τὸν ἄρτια μῶντα*, *eum, qui rectis aptisque rebus studet*, qui nihil perverse facit, cui *mens sana in corpore sano.*) — *Ἀργ.* α', 37. — *ἄμ. μεμ.* δ', 440.

521. *ἰωκάς.* *κραυγὰς, ἀπειλὰς, ἢ τὰς ἐν πολέμῳ διώξεις.* Sch. Ap.: *ἰωκὴ, ἡ δίωξις. ἀπὸ τῆς εὐθείας τῆς ἰώξ.* postrema manca sunt. haud male H: *ἴωκα ἀπὸ* etc. etiam *ἴωκας* legi posse ait E. cf. λ', 600. simile *ἄλξ* 299.

523—527. *νην.* *ἐπὶ νηνεμίας.* (E: *σχῆμα ὃν Ἀττικὸν* [?] *ἐλλειπτικόν· τὸ γὰρ τέλειόν ἐστι νηνεμίας οὔσης —. ὁποῖά εἰσι καὶ τὸ θέρους, καὶ χειμῶνος, καὶ νυκτὸς, καὶ ἡμέρας.* — Matth. §. 378, 2.) Sch.: *ἀκροπ.* *ὧν περὶ τὰ ἄκρα πολοῦνται, ὅ ἐστιν ἀναστρέφονται.* germ.: auf *hochumwandelten Ber-*

ἀτρέμας, ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο καὶ ἄλλων
ζαχρηῶν ἀνέμων, οἵτε νέφεα σκιόεντα
πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες·
ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Ἀτρείδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·
„Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε,
ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας!
αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή."
Ἦ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
Αἰνείεω ἕταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν
τῖον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δ' εἴσατο χαλκὸς,
νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν·
δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Δαναῶν ἕλεν ἄνδρας ἀρίστους,
υἷε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε,
τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ,
ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο

gen. — ἀτρέμας. ἐφ' ἡσυχίας. — Sch. β', 200. — ζαχρ. *vehementer ingruentium*, a ζὰ, particula αὐξητικῇ, et χράω, *impetum facio*, *irruo*, ut H annotavit. cf. E. libri vett.: ζαχρειῶν, sed μ', 347. et ν', 684. recte legitur ζαχρηεῖς. cf. ann. ad 491. — λιγ. διὰ τὸ μετὰ ψόφου ποιοῦ τινος πνέειν· οὐ πρὸς ὁμοιότητα καὶ μάστιξ λιγυρὰ (λ', 532.) ἡ ἐν ἀέρι ψοφοῦσα. E. cf. ann. ad α', 248. — Sch.: διασκ. διασκορπίζουσιν. ἀέντες. πνέοντες. (putide Ap.: ἄειν. πνεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ἰέναι· ἐν κινήσει γὰρ τὸ πνεῦμα etc. talia noveris, perpetuo oderis. — ἔμπεδον, *firme*. cf. μ', 281, ν', 37 etc. — ἐφ. 223.

529. similia sunt ο', 561. Sch.: ἀνέρες. νῦν ἀντὶ τοῦ ἀνδρεῖοι. (cf. Eurip. Heracl. 963, Aristoph. Ach. 77, Klotz. ad Tyrt. 2, 13. etc.) — ἕλ. ἀναλάβετε.

530 sequ. ἀλλ. αἰδ. *vosmet reveremini* in pugna, ne ignavi sitis. — Ap.: αἰδεῖσθαι. ἐντρέπεσθαι etc. — Sch.: σόοι. σῶοι, ὑγιεῖς. (salvi.) τὸ σο (scr. δ' ο) μικρὸν διὰ τὸ μέτρον. — πεφ. πεφονευμένοι εἰσι, ἢ ἀναιροῦνται. — (Ap.: πεφάσθαι. [ω', 254.] πεφονεῦσθαι, παρὰ τὸ φάσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. cf. Matth. §. 252.)

532, 3. ὄρνυται, *oritur*, exsistit, est. v. γ', 267, δ', 423 etc. — θοῶς, *acriter*. — πρόμον. γ', 44.

535. Περγ. Περγάσου υἱόν. (viri alias ignoti.) Sch.

538. v. δ', 138. χαλκὸς nonnulli codd., quos secutus est W. vulgo: διαπρὸ δ' ἑ. καὶ τῆς. est haec procul dubio διττογραφία.

539. νειαίρῃ. τῇ νεάτῃ. λέγει δὲ τὸ ἔσχατον μέρος τῆς γαστρός. Sch. Pollux 2, 209.: κοιλία, ἣν νειαίρην (imo νείαιραν γαστέρα π', 465.) Ὅμ. καλεῖ. vulneris genus letalis, cujus vulneris aliquoties fit mentio in his carminibus. cf. infra 616. simile est illud, quod Menelao inflixit Pandarus δ', 132. cf. K et H.

542, 3. commemoratur Diocles, Pheraeorum regulus, etiam in Odyssea, γ', 488 et loco simili, qui est ο', 186. Φηρὴν, urbem Messeniae, ι', 151, 293. et in Odyssea vocavit Φηρὰς, nomine usitatiore: v. Cellar. 1, 1189. sequ., Mannert. 8. p. 556. sic Θήβη et Θῆβαι, Μυκήνη et Μυκῆναι, sine discrimine dicuntur, nec quidquam mutemus suadeo, cum praesertim antiquius esse videatur in hoc genere nomen singulare, plurale autem obtinuisse ex quo tempore urbes, aucto numero civium, plures in partes dividi coepissent. Suidas, ab H emendatus: Φηρὴ καὶ Φηραί. ex ι', 151 intelligitur, fuisse hanc urbem in ditione Agamemnonis.

544, 5. ἀφν. βιότοιο, ut ζ', 14, ξ', 122. Sch.: βιότ. νῦν τοῦ πρὸς τὸ

Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης,
ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα·
Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον·
ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
τὼ μὲν ἄρ' ἡβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ἴλιον εἰς εὔπωλον ἅμ' Ἀργείοισιν ἑπέσθην,
τιμὴν Ἀτρείδῃς Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
ἀρνυμένω· τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
οἵω τώγε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν
ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,
σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτὼ
ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ·
τοίω τὼ χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε
καππεσέτην, ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν.
Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
σείων ἐγχείην· τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης,
τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη.
τὸν δ' ἴδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς,
βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν,
μήτι πάθῃ, μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.

ζῆν ἐπιτηδείαν. cf. β', 570. — Ἀλφ. β', 592 etc. — „ὅστ' εὐρὺ — γαίης, qui late fluit, per magnam partem agri Pylii, non ipse magnus.“ ann. H.

548. διδ., διδύμω, *gemini*. cf. ζ', 26, π', 672, 682.

551. εὔπωλον. καλοὺς ἵππους ἔχουσαν, εὐΐππον. Sch. — apta nutriendis equis Troas irrigua fluviis sub radicibus Idae montis. celebrantur in superioribus (222.) Troïs equi; nec minus noti sunt Laomedontis (640), *qui super aquas et aristas ambulabant*, ut narrat Hyginus fab. 89. cf. supra 193 seqq. —

552, 3. τιμὴν — ἀρν. sensus hic est: ut Atridis injuriae acceptae poenas a Trojanis exigerent. cf. α', 159. *E K et H.* τέλος θαν. περιφραστικῶς θάνατος. cf. γ', 309.

554—558. ordo: τώγε ἐτραφ., οἵω λέοντε δύω ὄρ. κορ. ὑπὸ μητρὶ β. τ. ὕ., *adoleverant illi, ut leones duo sub matre etc.* — ἐτραφ. ἐτραφήτην. Th. p. 221. — Sch.: τάρφ. πυκνώμασι, συνεχέσι τόποις. (Ap.: ταρφέα [μ', 47, χ', 142. etc.] πυκνά. hoc adjectivum esse putant, illud substantivum; sed vereor ne frustra sumatur τὸ τάρφος, quod nusquam legitur, quod sciam, scribendumque sit ταρφέσιν, *densis*, h. e. locis densis, a recto ταρφὴς, seu potius ταρφὺς, quod habet Aeschylus Sept. adv. Th. 502, sicut ipse Hom. ταρφεῖαι et ταρφείας, a ταρφὺς, μ', 158, τ', 357, 359., quibus in locis vulgo legitur ταρφειαὶ, ταρφειὰς, a ταρφειὸς, quod inusitatum est. v. Spitzner. ann. ad ο', 606. ceterum ταρφὺς dictum esse videtur pro τραφὺς, a τρέφω, ut καρδία, κάρτος. E: τὸ γὰρ ἐτραφέτην τὸ ῥῆμά ἐστιν, ἀφ' οὗ τὸ τάρφος γίνεται, ἤγουν τὸ δάσος τὸ δυνάμενον τρέφειν ζῷα. — de hoc simili K conferri jussit Soph. Phil. 1354.) ἴφια. ἤτοι εὐτραφῆ. — (Ap.: ἴφια μῆλα. μεγάλα καὶ εὔτονα. μῆλα ἀπὸ τοῦ ἰέναι σφοδρῶς ἐν τῷ σκιρτᾶν ἴφια καλεῖσθαι μηνύουσιν οἱ ἔριφοι καὶ ἡ αἲξ ἀπὸ τούτου ὠνομασμένη.) — κερ. πορθοῦσι, κενοῦσι. (β', 861.) — ἐν παλ. ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς χερσί. (α', 238, γ', 128 etc. a πάλω, πάλλω. perverse Ap.: παλάμαι. αἱ χεῖρες· ὅτι ἐν αὐταῖς παλαμώμεθα, quasi παλάμη duceretur a παλαμᾶσθαι, cum contra sit.) Sch. — κατεκτ. p. κατεκτάθησαν, a κατακτάσθαι, κατακτείνειν.

564—568. τά. τὸ, τοῦτο. τὰ φρ., *hoc consilio.* cf. η', 34. *E K.* — δίε, *timuit*, a δίω, quod idem est τῷ δέω, unde δείδω. cf. ι', 433, λ', 556 etc. — μή τι πάθῃ, *ne quid ei accideret*, ne

τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστὴς,
ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
τὼ μὲν ἄρα δειλὼ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων,
αὐτὼ δὲ στρεφθέντε μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.
"Ενθα Πυλαιμένεα ἑλέτην ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
ἀρχὸν Παφλαγόνων, μεγαθύμων ἀσπιστάων.
τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
ἑσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας·
Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἡνίοχον θεράποντα,
ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην (ὁ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους),
χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσην·
αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους·
δηθὰ μάλ' ἑστήκει (τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείης)

occideretur. notus euphemismus. — Sch. μέγα. μεγάλως. — Hesych.: σφάς. αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. cf. Etym. σφὰς correptum Homero et priscis convenit; σφᾶς Atticum est, ut docent Thomas Mag. et grammatici. — rursum Sch.: ἀποσφ. πόνοιο. ἀποσφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν ποιήσειε τοῦ ἔργου. „πόνος h. l. est pugna cum fructu pugnae. hoc dicit: *ne ille te interficiendo nos dejiciat de spe victoriae et successu totius belli;* quod ipse Agam. δ', 172.: αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης. nam ἀποσφάλλω est *facio aberrare*, velut Odyss. γ', 320. navem de cursu" etc. *Ex H.* proprie ἀποσφάλλειν idem significat quod σφάλλειν, actionem velut pingente praepositione, ut saepissime ap. Graecos: v. ann. ad α', 218. — ὀξ. 50.

574. δειλώ. δειλαίους δυϊκῶς. ἀσθενεῖς, ἀθλίους. Sch. duo filios Dioclis. Ap. emendatus: δειλός. ἐπὶ μὲν τοῦ δειλαίου· ὤ μοι ἐγὼ δειλός. (Odyss. ε', 299.) ἐπὶ δὲ τοῦ καθημένου· (*de ignavo.* insulse libri: ἐ. δὲ τ. καθ' ἡμᾶς νοουμένου. vitiose scripto -μασνοου corrector adscripsit -μένου, ut esset καθημένου, nec tamen istud -μασνοου expunxit, ut solet illa natio.) ἔνθ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη. (ν', 278.)

577—584. ἀσπ. δ', 90 etc. — νύξε. 46. — κληῖδα. 146. — ἡνίοχον θερ. h. e. θεράποντα, ὃς ἦν ἡνίοχος τούτου, θεράποντα ἡνιοχεύοντα. nihil insoliti habent substantiva duo sic composita, ut alterum adjectivi praestet vicem. v. K ad β', 1., Matth. §. 429, 4., nos passim in ann. ad poëtas scen. Gr., etc. — ἐσθλὸν Ἀτ. *bonum*, h. e. fortem vel nobilem, filium Atymnii, quem e Cassiepea suscepisse dicit Apollod. 3, 1, 2.: neque enim huc pertinere videtur Atymnius, Emathionis, Aethiopum regis, in rebus Herculis commemorati, fil., de quo H Obss. ad Apollod. p. 301. — λεύκ' ἐλ., *candida ebore.* Schol. Leid.: διότι κατὰ συνήθειαν ἀστραγάλους ἐλεφαντίνους ἑκατέρωθεν εἶχον. v. ann. ad δ', 141. — κόρσην. δ', 502.

585, 6. ἀσθμ. πνευστιῶν, σφοδρῶς ἀναπνέων. εὐεργ. εὖ πεποιημένου, καὶ καλῶς κατεσκευασμένου. κύμβαχος. ἐπὶ κεφαλὴν κυβιστῶν. (Ap.: κύμβαχος. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄκρου τῆς περικεφαλαίας· κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι. (ο', 536.) ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν πτώματος· κύμβαχος ἐν κονίῃσιν κ. τ. λ. cf. E, K, H, et Schn. h. v.) ἐπὶ βρεχμόν. ἐπὶ τὸ βρέγμα τῆς κεφαλῆς. (*in sinciput.* Hesych.: βρεχμόν. τὸ κρανίον. idem: βρέγμα. τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, et similiter in βρεγμόν. lexic. Sangerman.: βρέγμα καὶ βρεγμόν. τὸ ὑπὲρ μετώπιον μέρος. cf. Villois. ad Ap. v. βρεχμὸν et Schn. v. βρέγμα.) Sch.

587. sic Vrat. a., Mosc. 1. 3. a m. 1. Ap.: ἄμαθος. ἡ σποδιά, ἄμμος· τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθ. cf. Ammon. p.

ὄφρ' ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσιν·
τοὺς δ' ἵμασ' Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
Τοὺς δ' Ἕκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
κεκληγὼς, ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες
καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ,
ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος,
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν.
* Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι,
ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω,
ὣς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
„Ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον
αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν!
τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς.
ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἶφι μάχεσθαι.“
Ὣς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
ἔνθ' Ἕκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντε, Μενέσθην Ἀγχίαλόν τε.
Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,

237. et H h. l., qui vulgatam scripturam *τύχε γάρ ῥ' ἀμ. β.* repudiandam esse intellexit. sonat autem *ταυτολογίαν τὸ ῥὰ*, h. e. *ἄρα*, illato *γὰρ*, quod ex *γὲ* et *ἄρα* particulis conflatum est. etiam ξ', 30. delevimus inutile fulcrum, quod ne ibi quidem ostendunt MSS. Harlej. Lips. Vrat. a., edd. Flor. et Aldinae tres. — E: *τὸ δὲ τύχε καιριωτάτη λέξις, δηλοῦσα τὸ κατὰ τύχην εὗρεν.*

591 — 594. *κεκλ. κραυγάζων, βοῶν.* — (*ἔχουσα*, habens tanquam munus; vel secum habens, afferens.) *κυδ. τὴν ταραχὴν, τὸν θόρυβον.* (non est haec *προσωποποιΐα*, ut σ', 535. et ap. Hesiodum Scuto Herc. 156.) *ἐνώμα. διέφερεν, ἐκίνει, μετέφερε.* Sch.

596. *τὸν δὲ ἰδών.* foedissimus hiatus; nec audiendos puto illos, qui digamma excusant. scribamus *τὸν δ' ἐσιδὼν*, quod verbum satis frequens est ap. Hom.

597. *ἀπ.* semel dictum. Ap.: *ἀμήχανος.* — *παλάμαι γὰρ αἱ μηχαναὶ, ἀπὸ τῶν παλάμων, αἳ δηλοῦσι τὰς χεῖρας, δι' ὧν τὰ πλείονα μηχανώμεθα. σημαίνει δὲ καὶ* (?) *τὸν ἄπειρον· ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ κ. τ. λ.* similiter alii. sine dubio *ἀπ.* h. l. est *ἀμήχανος*, h. e. Heynei verbis „inops consilii, qui repente amni rapido adstiterit.“ — *ἰὼν πολ. π.*, ut *διέπρησσον πεδίοιο* β', 785., ubi v. ann.

599. *μορμ. ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ψόφου τοῦ ἐν τοῖς ὕδασι γιγνομένου.* Sch. cf. σ', 403, φ', 325. et Apollonii interpp. v. *μορμύρων.*

601 — 603. *οἷον δὴ θαυμ.* etc. ironia: *quam nos miramur scilicet, Hectorem esse fortissimum bellatorem!* h. e. magnopere vero id miramur. Odyss. λ', 518., annotante K.: *ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο.* v. Zeun. ad Viger. p. 123. in Mosc. 1. adscriptum est: *ἀλόγως δηλονότι.*

604 — 607. *κεῖνος* significanter dictum est, ut ξ', 250.: *ἤματι τῷ, ὅτε κεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς Ἔπλεεν Ἰλιόθεν.* Lucian. Somnio p. 20.: *ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον. E K.* ille ap. Comicum Av. 36. de Athenis: *αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν*, ubi v. ann. et cf. indicem Aristoph. v. *ἐκεῖνος.* — Sch.: *μεν. προθυμεῖσθαι.*

609. *Ἀγχ.* Phoenix cognominis memoratur in Odyssea, θ', 112. fictum est id nomen Odyss. α', 180, 418.

καὶ βάλεν Ἄμφιον, Σελάγου υἱὸν, ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
ναῖε πολυκτήμων, πολυλήϊος· ἀλλά ἑ Μοῖρα
ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας.
τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος·
δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας,
τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν
ὀξέα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
αὐτὰρ ὁ λὰξ προσβὰς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
ἐσπάσατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
ὤμοιϊν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
οἵ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
οἵ ἑ, μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν,
ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἠΰν τε μέγαν τε,
ὦρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταιή.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
υἱός θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Σαρπηδὸν, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόντι, μάχης ἀδαήμονι φωτί;
ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
εἶναι, ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
ἀλλοῖόν τινά φασι βίην Ἡρακληείην

612. *Ἀμφῖον.* β', 731, 830. — *υἱόν.* δ', 473. — *Παισῷ.* β', 828.

613. *πολ.* *πολλὰ λήϊα* (β', 147.) *ἔχων.* — Sch.

616—626. *νειαίρῃ.* 539. — *φαίδιμος.* δ', 505. — Sch.: *ἔχευαν.* *δαψιλῶς ἔπεμψαν, ἔχευαν ἀθρόως. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὑγρῶν.* — (*λὰξ* interprete Posidonio ap. Schol. Apollonii Rhod. 2, 106. proprie est *τὸ ὑποκάτω τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων.* certe non semper calcem, sed pedum digitos et h. l. significat, et ζ', 65. aliasque, ut H annotavit ad κ', 158.) *προσβάς.* *ἐνθορὼν, ἐμβάς.* (Virg. Aen. 5, 426.: *constitit in digitos* extemplo arrectus uterque.) — *ἀμφίβασιν.* *τὴν ὑπερμάχησιν.* — (cf. 21. — *ἀγερ.* β', 654.) *ἀγαυόν.* *ἐπιφανῆ, ἔνδοξον.* (γ', 268.) — *ἀπὸ σφ.* *ἀφ' ἑαυτῶν.* (δ', 535. — *ὁ δὲ χασσ. πελ.* δ', 535.)

628 — 634. de *Tlepolemo* et *Sarpedone* v. β', 653, 876. — *καὶ*, *etiam.* non solum aggressus est Sarpedonem Tlepolemus, sed etiam prior ignominiosa eum objurgatione incessit. — libri *Σαρπῆδον* a *Σαρπήδων, Σαρπήδοντος*, qua forma non utitur Hom. — *βουληφόρε.* appellatio dignitatis, ut supra 180, α', 144, β', 24. ann. K. *πτώσσειν.* δ', 371. — Sch.: *ἀδ.* *ἀπείρῳ, ἀμαθεῖ.*

636. *ἐπ.* *ἐνδεὴς εἶ.* Sch. *κείνων ἐπ.*, *inferior es illis.* Ap. v. *δεύεσθαι:* — *καὶ τὸ λείπεσθαι καὶ ἐλαττοῦσθαι.* cf. H ad ν', 310, Schn. vv. *ἐπιδευὴς* et *ἐπιδεύομαι.*

638. *ἀλλοῖον.* *ἑτεροῖον.* *longe alium narrant fuisse Herculem.* Odyss. π', 181.: *ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν*, et ibidem τ', 265.: *καὶ γάρ τίς τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα — Ἢ 'Οδυσῆ', ὅν φασι θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.* intelligendum est *γάρ:* *ἀλλοῖον γάρ τινα* etc., siquidem Tlepolemus exemplo Herculis confirmat id, quod dixit, longe ignaviorem esse Sarpedonem quam Jovis filios genuinos. ita haec inter se cohaerent; non item vulgata *ἀλλ' οἷόν τινα* etc., quae ita inferuntur, ut opposita superioribus; nec facit ad rem, quod haec et quaedam similia leguntur ap. Hom. *ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε* Odyss. δ', 242. et

εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα,
ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος
ἓξ οἴῃς ξὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.
σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι,
ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀΐδαο περήσειν."
Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
„Τληπόλεμ', ἤτοι κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρὴν

ἀλλ' οἷόν τινα Τηλεφίδην κατενήρατο ib. λ', 518. Schol. A: ⪢ ἀλλ' οἷόν τινά φασι β. Ἡ. ε. — ὅτι τὸ οἷον ἐπὶ θαυμασμοῦ· τινὲς δὲ ἀλλοῖον παρὰ τοὺς νῦν. Tyrannio inprimis ponendum esse existimaverat ἀλλοῖον, cum Aristophani atque Aristarcho placuisset ἀλλ' οἷον. cf. H. — βίην Ἡρ. β', 658.

639. θρασ. τολμηρὸν, θρασὺν ἐν τῷ μένειν etc. Sch. Ap., a Tollio correctus: θρασ. θρασὺν κατὰ τὸ μένος· θρασυμέμνονα, θυμολέοντα. (sic etiam de Hercule Odyss. λ', 266.) ἢ τὸν περὶ τῶν θρασέων (libri: θείων.) ἔργων μεμνημένον. vera est posterior explicatio. alioqui dictum oportuit θρασυμενὴς, ut H ann. — Sch.: θυμ. λεοντόψυχον, γενναῖον. „hymnus quidam Hom. sic inscriptus est: εἰς Ἡρακλέα λεοντόθυμον. notus Anglorum rex Richardus λεοντόθυμος, Coeur de lion." E K.

640—642. cf. υ', 145—148. Apollod. 2, 5, 9.: Ἀπόλλων καὶ Ποσειδῶν, τὴν Λαομέδοντος ὕβριν πειράσαι θέλοντες, εἰκασθέντες ἀνθρώποις ὑπέσχοντο ἐπὶ μισθῷ τειχιεῖν τὸ Πέργαμον. τοῖς δὲ τειχίσασι τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου. διὰ τοῦτο Ἀπόλλων μὲν λοιμὸν ἔπεμψε, Ποσειδῶν δὲ κῆτος ἀναφερόμενον ὑπὸ πλημμυρίδος, ὃ τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ συνήρπαζεν ἀνθρώπους. χρησμῶν δὲ λεγόντων, ἀπαλλαγὴν ἔσεσθαι τῶν συμφορῶν, ἐὰν προθῇ Λαομέδων Ἡσιόνην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ βορὰν κήτει, ὁ δὲ προὔθηκε, ταῖς πλησίον τῆς θαλάσσης πέτραις προσαρτήσας. ταύτην ἰδὼν ἐκκειμένην Ἡρακλῆς ὑπέσχετο σώσειν αὐτὴν, εἰ τὰς ἵππους παρὰ Λαομέδοντος λήψεται, ἃς ὁ Ζεὺς ποινὴν τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς ἔδωκε. δώσειν δὲ Λαομέδοντος εἰπόντος, κτείνας τὸ κῆτος Ἡσιόνην ἔσωσε· μὴ βουλομένου δὲ τὸν μισθὸν ἀποδοῦναι, πολεμήσειν Τροίαν ἀπειλήσας ἀνήχθη, καὶ προσίσχει Αἴνῳ. — et 2, 6, 4.: μετὰ δὲ τὴν λατρείαν (ap. Omphalen) ἀπαλλαγεὶς τῆς νόσου ἐπὶ Ἴλιον ἔπλει πεντηκοντόροις ὀκτωκαίδεκα, συναθροίσας στρατὸν ἀνδρῶν ἀρίστων ἑκουσίως θελόντων στρατεύεσθαι etc. ibi H: „πεντηκοντόροις ὀκτ. 6 navibus ap. Hom. Il. ε', 641., observante hoc ipsum Diodoro 4, 32. et 49. extr., item, qui Apollodorum ante oculos habuisse videtur, Schol. Lycophr. 34. et ex hoc Eudoc. p. 344., tandem Tzetza Chil. 2, 443., qui et ipse hunc locum ante oculos habuit. fortasse error natus ex siglis numerorum." idem h. l.: „641. 2. laudat Strabo 13. p. 891 C., observatque, videri sic Trojam valde exiguam urbem eo tempore fuisse, nec nisi sub Priamo tantas opes cepisse. quod per se verum esse non dubito; sed ap. poëtam ad Herculis laudem tractum hoc vides ἓξ οἴῃς, quod *solis* 6 navibus et paucis cum copiis aggressus urbem cepit. cf. Lycophr. 1346 et Schol."

642—646. ἐξαλ. α', 129. — Sch.: χήρ. ἐκένωσεν, ἠρήμωσεν, ἐρήμους ἐποίησεν, ἐχήρωσεν ἀπὸ τῶν οἰκείων. (imo: οἰκετῶν. „Odyss. ι', 124. de insula vicina terrae Cyclopum: ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας. Herod. 6, 83.: Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἐχηρώθη, ubi v. interpp. Virg. Aen. 8, 571.: *tam multis viduasset civibus urbem.*" E K.) ἀγ. ὁδούς. (Ap.: ἀγυιαί. αἱ ὁδοὶ, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν, ὅ ἐστι πορεύεσθαι, καθ' ὅ φησι [ζ', 252.]· Λαοδίκην ἐσάγουσα etc. cf. β', 12. notavit H, proprie ἀγυιὰς dici vias urbanas.) ἀποφθ. (semel dictum.) ἀποφθείρονται. ἄλκαρ. ἴαμα, ἀλέξημα, βοήθημα. (Ap.: ἄλκαρ. ἀλέξημα· οὐκέτι, διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν Ἔσσεται. [λ', 822.]) πύλας Ἀχ. π. εἰς ᾅδου κατελθεῖν. (πύλαι pro domo dictae. domum Orci intrant defuncti. ψ', 71.: θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω. cf. K. et Völcker. p. 135. sequ. eodem igitur sensu ἱκνεῖσθαι vel καταδύεσθαι εἰς Ἀΐδαο δόμους Odyss. κ', 174, 491, et similia dicuntur.) Sch.

ἀνέρος ἀφραδίῃσιν, ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
ὅς ῥά μιν εὖ ἕρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν·
σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ."
Ὣς φάτο Σαρπηδών· ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῇ δούρατα μακρὰ
ἐκ χειρῶν ἤϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδὼν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή·
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχεϊ μακρῷ
βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν
ἑλκόμενον. τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησεν
μηροῦ ἐξερύσαι, δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη,
σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
Τληπόλεμον δ' ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἐξέφερον πολέμοιο. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς,
τλήμονα θυμὸν ἔχων, μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ·
μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,

649—654. ἀφραδ. ἀνοίαις. ἠν. (β', 245.) ἐπέπληξεν. (τεύξεσθαι, *paratum iri*, a τεύχεσθαι.) εὖχος. καύχημα, δόξαν. κλυτ. τῷ ἱππικῷ. ἐνδόξους ἵππους ἔχοντι. (ἄλλως.) οὐ κλυτή ἐστιν ἡ ἐπιπώλευσις, οἷον ἀκουστὴ, διὰ τὰς ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν οἰμωγάς. — (hoc alterum ipsi Aristarcho in mentem venit, teste Ap. v. κλυτόπωλος. recte H. Orcum bigis vel quadrigis, iisque egregiis, invehi dicit more reliquorum deorum et heroum; quod vel ex narratione de Proserpinae raptu intelligi; tribuique illi modo candidos equos honoris causa, ut aliis diis, regibusque et viris principibus, modo nigros, tanquam regi Inferorum. cf. K. similia leguntur λ', 445. et π', 625.

655. ἀν. ἀνέτεινε. μειλ. μελέϊνον (μέλινον), ἐκ μελίνου ξύλου κατεσκευασμένον. μελία γὰρ εἶδος δένδρου μακροῦ καὶ προμήκους. (cf. β', 543.) Sch.

656. ἁμ. Harl. Ven. Mosc. 1., W, H., ab ἅμα, ut ὁμαρτῇ, quod vulgati libri habent cum h. l., tum σ', 571. et φ', 162., ab ὁμοῦ. Aristarchi scriptura est ἁμαρτῇ, vel potius ἁμαρτὴ, quod ille pro ἁμαρτήδην dictum putabat per apocopen. v. H. Ap.: ἁμαρτῇ. ἅμα, ὁμοῦ· ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς. (φ', 162.)

658, 9. ἀλεγ. ἀλγεινὴ, ἐπίπονος. (fuit cum initio dictum existimarem ἀληγεινὸς a λήγειν, λῆγος, dein η correpto ἀλεγεινὸς et contracte ἀλγεινὸς, ut proprie vox significaret taedium rerum non desinentium, τῶν ἀλήκτων. Ap.: ἀλεγεινοί. δυσχερεῖς· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι [κ', 402.]). Sch. τὸν δὲ — ἐκάλ., ut κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλὺς 696. et Odyss. χ', 88. redit hic versus ν', 580 et χ', 466.

661, 2. μαιμ. ἐνθουσιῶσα καὶ ὀξέως ὁρμῶσα. (cf. ο', 542, ν', 78, infra 670 etc.) — ἐγχριμφθ. ἐμπαγεῖσα, ἐμπελασθεῖσα. (η', 272, ν', 146 etc.) Sch. ἔτι, *adhuc*, quia fatale erat ei a Patroclo interfici π', 431 seqq.

664—667. βάρυνε. *gravabat*, cruciabat. (cf. λ', 583, υ', 480, supra 417. K.) — Sch.: ἐπέφρ. ἐνενόησεν, ἐνεθυμήθη. — ὄφρ' ἐπ., *ut currum conscenderet*, quod facere eum prohibebat hasta femori infixa. — σπευδ., dum festinant, inter festinandum. — ἀμφ. β', 525.

670—674. τλήμ. εὔτολμον, ὑπομονητικόν. μαίμ. ἐταράχθη, ἢ ἐνεθουσίασε. (vehementer cupiebat, *ferve-*

ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν
ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
ἔνθ' ὅγε Κοίρανον εἷλεν, Ἀλάστορά τε, Χρομίον τε,
Ἄλκανδρόν θ', Ἅλιον Νοήμονά τε, Πρύτανίν τε·
καί νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεὺς,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
δεῖμα φέρων Δαναοῖσι. χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
Σαρπηδὼν, Διὸς υἱὸς, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
Πριαμίδη, μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς
κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
ἐν πόλει ὑμετέρῃ, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
νοστήσας οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν."
Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
ἀλλὰ παρήϊξεν λελιημένος, ὄφρα τάχιστα
ὤσαιτ' Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
εἷσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ·
ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὦσε θύραζε
ἴφθιμος Πελάγων, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς·

bat.) *μ ε ρ μ.* (α', 189.) *ἐνενόησε.* *π ρ ο τ.* *πρότερον, εἰς τοὔμπροσθεν.* (E: — *ἤγουν προσωτέρω, περαιτέρω.*) *ἐ ρ ι γ δ.* *μεγαλοήχου, μεγαλοψόφου.* (*tonantis.* — *τ ῶ ν π λ ε ό ν ω ν*, *plurimorum.* aliter Attici. Soph. Ant. 299.: *ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας* (plures) *Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.* cf. Matth. ad Eurip. Med. 581. et gr. gr. §. 268. *πληθὺν Λυκίων* dixit 676., sed *πλέονας* 679. *plures.*) — *μ ό ρ σ ι μ ο ν.* *πεπρωμένον, εἱμαρμένον.*

677. *Κ ο ί ρ.* diversus ab hoc est Coeranus Cretensis ρ', 611 seqq., neque Alastor et Chromius iidem illi sunt, quos δ', 295. memoravit.

678. versus redditus a Virgilio Aen. 9, 767.

683. *ὀ λ.* *οἰκτρὸν, θρηνῶδες.* Sch. Hesych.: *ὀλοφύς. οἶκτος, θρῆνος* etc. cf. ψ', 102, Odyss. τ', 362.

690. sequ. *π α ρ.* *παρέδραμε, παρῆλθε.* *λ ε λ.* (δ', 464.) *προθυμούμενος.* *ὤ σ α ι τ'.* *ἀποδιώξειε.* Sch.

693. hanc esculum Strabo 13, 1., vol. 3. p. 107. ed. Tauchn., haud longe abfuisse dicit versus mare (*μικρὸν κατωτέρω*) a caprifico, de qua λ', 166.: *ο ἱ δ ὲ π α ρ' Ἴ λ ο υ σ ῆ μ α, π α λ α ι ο ῦ Δ α ρ δ α ν ί δ α ο, Μ έ σ σ ο ν κ α π π ε δ ί ο ν π α ρ' ἐ ρ ι ν ε ὸ ν ἐ σ σ ε ύ ο ν τ ο, Ἱ έ μ ε ν ο ι π ό λ ε ω ς.* sed ipse Hom. ζ', 237.: *Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν*, et ι', 353.: *οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ, Ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν*, ex quibus intelligas, arborem hanc non medio in campo, sed prope portam Scaeam stetisse. cf. η', 22, 60, φ', 549. E: — *ἦν τοίνυν καὶ πρὸ τῆς Τροίας δρῦς ἱερὰ τῷ Διΐ*, — *ἀθιγὴς, ὡς οἷά τις τεμενία, καὶ διὰ τοῦτο ἀμφιλαφὴς καὶ ἀμφιθαλὴς, ὡς μηδενὸς ἐκεῖθεν τολμῶντος δρέπεσθαι. οὐ μόνον δὲ διὰ σκιὰν ὑπὸ τῇ δρυῒ τὸν Σαρπηδόνα καθίζουσιν, ἀλλὰ καὶ ὡς εἰς ἱερόν τινα τόπον, καθὰ καὶ τὸν Αἰνείαν* (445 seqq.) *ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀδύτῳ.* ipsa *φ η γ ὸ ς* est *quercus esculus* Linn., *Speiseiche*, non *fagus* silvatica, *Rothbuche.* Soph. Trach. 154.: *ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη*, ubi v. ann.

694 — 698. *θ ύ ρ α ζ ε.* *κυρίως μὲν ἔξω τῆς θύρας, νῦν δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ ἔξω.* (*ὅ ς ο ἱ.* Knight.: *Ϝος Ϝοι.* H scriptum fuisse censet *ὅς Ϝοι.* cf. 7, 31 etc.) — *τ ὸ ν — ψ υ χ ή.* *οὗτος δὲ ἐλιποψύχησεν.* (alias haec phrasis significat mor-

αὖτις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο
ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.

cedunt paulatim Graeci Hectori ipsique Marti.

Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
χάζονθ', ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, καὶ χάλκεος Ἄρης;
Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην,
Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
Οἰνοπίδην θ' Ἕλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην,
* ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι· πὰρ δέ οἱ ἄλλοι
ναῖον Βοιωτοὶ, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

quibus laborantibus opitulatum ex Olympo adveniunt Juno et Minerva.

Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,

tem, velut π', 453. K.) — ἀμπ. ἀνέπνευσεν, ἀνέλαβεν ἑαυτόν. (a πνέω, πνῦμι, πνύνω, unde ἐπνύνθην. alias debebat esse ἐπνύσθη vel ἐπνύθη. Townl.: ἀμπνύσθη. cf. ξ', 436. ἄμπνυτο dixit eodem sensu λ', 359, χ', 475. *Ex H.*) ζώγρει. (a ζωγρεῖν, ἀγείρειν τὴν ζωήν. K, H.) ἀνεζωπύρει, εἰς τὸ ζῆν ἦγεν. — κεκαφ. ἐκπεπνευκότα. κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα. (a κάπω, spiro. v. H et Schn. vv. καπνὸς, κάπος, κάπω) ὅθεν καὶ κῆπος, ὁ περιπνεόμενος τόπος. (κακῶς κεκ. θυμὸν, *animam, quae male spiravit*, aegre spirantem animam.)

700. sequ. προτ. προτροπάδην ἔφευγον. — ἐπὶ νηῶν. ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς. Argivi, inferiores Marte et Hectore (ὄντες ὑπὸ Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι), nec fugiebant ad castra sua nautica, nec signa inferebant hostibus, sed semper retrocedebant, ex quo certiores facti erant versari Martem inter Trojanos.

704—707. χάλκεος Ἄρης. ἤτοι ἰσχυρὸς, ἢ πολύχαλκος διὰ τὸν ὁπλισμόν. (Τεύθραντα. ⤚ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ὁμώνυμος οὗτος τῷ Ἀγαμέμνονος υἱῷ Τεύθραντι. ita Ven. A. sed ignorat Agamemnonis filium Teuthrantem antiquitas, cumque luxatum sit hoc scholion, Orestem cogitasse videtur grammaticus, pro eoque per oscitationem scripsisse Τεύθραντι. sane alias ignoti sunt hice homines ad unum omnes, nisi quis forte Orestem intelligat Acheloï filium, cujus mentionem fecit Apollod. 1, 7, 3.) — αἰολ. ποικίλην μίτραν ἔχοντα. (adjicit Etym.: ἐξ οὗ καὶ εὐκίνητον πολεμιστήν. cf. δ', 132, 489, β', 816. *Ex H.*)

708, 9. Ὕδῃ pro Ὕλῃ scripsit Zenodotus, qua de re v. ann. ad β', 500. — Sch.: μέγα πλ. μεμ. πάνυ πεφροντικῶς τοῦ πλούτου. μεμ. ἐπιμέλειαν ἔχων. — λίμνῃ κ. Κηφ. quae palus post appellata est ἡ Κωπάϊς λίμνη a Κώπαις, oppido adjacente. v. Paus. 9, 24. et 38., item ann. ad β', 502, 523., Cellar. p. 1142., Mannert. 8. p. 216. seqq. et de voce κεκλιμένος supra 356.

710. πίονα. εὐδαίμονα. Sch. Strabo de Boeotia 9, 2., vol. 2. p. 247. ed. Tauchn.: — ἰσομήκης πως τῇ Ἀττικῇ, ἢ καὶ ἐλάττων κατὰ μῆκος, ἀρετῇ μέντοι τῆς χώρας πάμπολυ διαφέρει. cf. Mannert. 8. p. 184.

714. β', 157.

ἦ ῥ' ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὖλον Ἄρηα.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς."
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς.
τῶν ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθεν
χάλκε' ἐπίσσωτρα, προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν·
δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν
ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν.
τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐν δὲ λέπαδνα
κάλ' ἔβαλε, χρύσει'· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
ἵππους ὠκύποδας, μεμαυῖ' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,

715. ἅλιον, *μάταιον*, *vanum*, irritum. — τὸν μῦθον, *illud, quod olim sermone declaravimus.* hoc sensu interdum dicitur *μῦθος*, ut *ἔπος*, ita ut intelligi possit *πρᾶγμα*, res. Odyss. χ', 287.: — *μήποτε πάμπαν Εἴκων ἀφραδίῃς μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσι Μῦθον ἐπιτρέψαι* etc. Sch.: ὑπ. *ὑπεσχόμεθα.* „ubi et quando hoc factum sit, memoratum haud memini; sed potuit ad *spretae injuriam formae* (Aen. 1, 27.) spectare, ut ira incenderent deae Menelaum ad bellum Trojanis inferendum, et promitterent ei certam victoriam." *Ex H.*

720—730. χρυσ. 358. ἔντυεν. *κατεσκεύαζεν.* πρέσβα. *πρεσβυτάτη, ἔντιμος.* κύκλα. *ἰονικῶς κύκλους, τοὺς τροχούς.* („Die Alten nahmen also die Wagen ganz aus einander, wenn sie sie in die Wagenremise brachten." K. annotavit H, alias virile ministerium esse jungendi equos, nec tamen ipsam Junonem id dedignari inferius 731., neque Neptunum ν', 34., itemque ab Andromache haberi equorum curam θ', 187. ibidem 433.: *τῇσιν* [Junoni et Palladi] *δ' Ὧραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους* etc.) ὀκτ. *ὀκτώραβδα, ὀκτὼ κνήμας ἔχοντα.* (quod ad deorum dignitatem refert Schol. Pindari p. 2. 73., cum sollennis usus sit 6 radiorum, 4 autem in Ixionis rota ad illigandum eum manibus pedibusque, ut revera illigatus conspicitur in anaglyphis. *Ex H.*) ἴτυς. *ἡ περιφέρεια τοῦ ὀχήματος.* (imo *τοῦ τροχοῦ.*) *σῶστρον, ἢ σῶτρον. ἡ ἀψὶς, εἰς ἣν αἱ κνῆμαι αἱ ἀπὸ τῆς χοινικίδος ἐμπήγνυνται.* (Voss.: *der Kranz.*) *ἀψῖδες δὲ, ἐξ ὧν ἡ περιφέρεια γίνεται τοῦ τροχοῦ.* (libri perperam: — *σῶτρον. ἀψῖδες — τροχοῦ. ἡ ἀψὶς — ἐμπ.* cf. 486.) ἐπίσωτρα. (sic.) *τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ ἢ χαλκᾶ, ἃ καὶ κανθοὶ καλοῦνται.* — (*die Radschienen.* Ap.: *ἐπισσώτρων.* [λ', 537 etc.] *τῶν τοῦ ἅρματος τροχῶν κύκλων σιδηρῶν, οἷον τῶν ἐπὶ τὴν γῆν σοουμένων.*) πλῆμναι. *αἱ χοινικίδες τῶν τροχῶν, δι' ὧν ὁ ἄξων στρέφεται.* (*χνόαι, modioli*, germ. *die Naben.*) ἄντυγες. *αἱ περιφέρειαι τοῦ ἅρματος αἱ παραπεπηγυῖαι. τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται.* (v. 262. — τοῦ δ' ἐξ. *ἐκ τοῦ δίφρου.* currui infixus erat temo. ἐπ' ἄκρῳ. *ῥυμῷ.*) λέπαδνα. *τὰ περὶ τὰ στήθη τῶν ἵππων. οἱ ἱμάντες.* (Ap.: *ἱμάντες στηθιαῖοι πλατεῖς, οἱ περὶ τοὺς τραχήλους ἐπιτιθέμενοι, καὶ πρὸς τὸν ζυγὸν ἀναδεσμούμενοι.* —) Sch.

732—734. ἀϋτῆς. α', 492. — κατέχευεν. *καταχυθῆναι ἐποίησε, τὰς περόνας λυσαμένη.* — (vocem *κατέχευεν* passim illustrant grammatici. ap. Hesych.

ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
δεινήν, ἣν πέρι μὲν πάντη φόβος ἐστεφάνωται,
ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή,
ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου
δεινή τε σμερδνή τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο·
κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον,

huc spectat glossa κατέβαλε. H.) — ἑανόν. vocab. ἑανὸς media longa esse adjectivum, brevi substantivum, ostendit Buttm. *Lexil.* I, 66. de substantivo v. ann. ad γ', 385., quod quidem vir ille doctus derivat ab ἕω, ut στέφανον a στέφω, malitque eodem accentu scribi ἕανον: adjectivum autem, cujus incerta est notatio, res molles ductilesque significare putat, ita ut non solum lintea et vela aut vestimenta recte dicantur ἑανὰ ε', 734, θ', 385, σ', 352, ψ', 254, sed etiam stannum σ', 613.: τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο. in transcursu corrigam Sapphonis illa ap. Gregorium (v. Schn. v. ἑανὸς et Buttm. l. c. II, p. 13.) ἱματίον ἑανοῦ μαλακωτέρα: idque facillime, scribendo ἱματίου δ' ἑ. μ., quo manifestus restituitur versus dochmiacus. ceterum Schol.: ἑανόν. ἰσχυρὸν (H: ἰσχνόν.), ἢ τρυφερόν. — πατρὸς ἐπ' οὔδει. *in solo*, h. e. domo, *patris* Jovis, ubi arma ejus asservantur, et in qua habitat dea virgo. cf. θ', 375 etc. fingitur autem sita urbs deorum in verticibus Olympi montis, quos vertices unus supereminet omnes altissimus, nec ad urbem illam pertinens, in quo sedens nonnunquam Jupiter coelum terramque contemplatur, velut infra 753. et α', 498.; quem Jovem cum adire volunt dii coelestes, vel ad terram descendere, apertis nubium portis, quas servant Horae, ex urbe proficiscuntur. cf. 749 — 754., Völcker. p. 10.

736 — 740. χιτ. intell. χάλκεον, *thoracem, den Panzerrock.* v. γ', 359. — αἰγίδα, clypeum. β', 447. cf. α', 202. — θυσσ. κροσσοὺς ἔχουσαν πανταχοῦ. Sch. cf. β', 448. — φόβος. ο', 308., annotante K: ἔχε δ' (Apollo) αἰγίδα θοῦριν, δεινήν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διῒ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν. Hesiodus Scut. H. 236.: ἐπὶ δεινοῖσιν δὲ καρήνοις Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος. Aeschyl. Theb. 352.: ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον, ubi v. ann. et cf. Diodori locum, quem citavit Schn. v. θύσανος. — Ap.: κρυόεσσα. φρικτή· κρύος γὰρ τὸ ῥίγος. — ἰωκή. 521.

741. Virg. Aen. 8, 437.: *ipsamque in pectore divae Gorgona, desecto vertentem lumina collo.*

742. σμερδνή. καταπληκτική, φοβερά. Sch. ο', 687, 732. frequens eodem sensu est σμερδαλέος. — Διὸς τέρας, *Jovis portentum*, h. e. divinum, divinitus immissum, ut omnia, quae modum excedunt et naturae sunt contraria.

743. ἀμφ. v. ann. ad γ', 362. Buttm. *Lexil.* II. p. 242.: „φάλος war eine harte Erhabenheit, an welcher Schwerter zerbrachen (γ', 363, π', 338), und die selbst eine Axt vom Eindringen abhielt (ν', 614); auf der Stirn aber sehn wir sie der Gewalt des geworfnen Speeres nicht widerstehn (δ', 459, ζ', 9.) Diese Erhabenheit geht vom Helmbusch bis vorn nach der Stirn; woraus sich ganz natürlich ergiebt, dass wenn der Helm ἀμφίφαλος genannt wird, der φάλος ebenso, wie nach vorn, auch vom Helmbusch nach hinten sich erstreckte." — Sch.: τετρ. τέσσαρας φάλους ἔχουσαν. sic etiam Ap. v. φαλὸς et alii, quasi idem sit φάλος et φάλαρον seu φάληρον: nam φάληρον pro φάλαρον dictum esse videtur ionice. rectius autem, Buttmanno judice, Schol. A: φάλαρα οἱ ἐν ταῖς παραγναθίσι (*in den Backentheilen des Helmes*) κρίκοι (*annuli seu fibulae*), δι' ὧν αἱ παραγναθίδες καταλαμβάνονται τῆς περικεφαλαίας. π', 106.: δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ κὰπ φάλαρ' εὐποίητα. ibi Schol. B:

χρυσείην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν·
ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
ἡρώων, τοῖσίντε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
*Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,
τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε,
ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.
τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους·
εὗρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἥμενον ἄλλων,
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
„Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν

φάλαρα τὰ κατὰ τὰς παρειὰς ἐπιπίπτοντα μέρη, διὰ τὸ φανὰ (malim *φαλὰ*) *εἶναι καὶ λαμπρά.* cf. ipse Buttm. l. c. et Schn. v. *φαλαρός.*

744. *ἑκ. — ἀρ.*, 100 *urbium peditibus aptam*, h. e. tam magnam, ut vel 100 urbium militibus tegumento esse possit. v. *ν'*, 188, *σ'*, 610. etc. similia portentosa de Marte narrat inferius 860. et *φ'*, 407.; de Neptuno *ν'*, 20.; de Junone et ejus equis 770, 785; novimusque hisce non modestiora Indorum commenta et Judaeorum gentiumque septentrionalium. cf. K, H et ab iis citatum Lessingium Laocoonte p. 135 c. Sch.: *πρυλ. πεζοῖς ὁπλίταις.* E *πρυλέας* dictos putat quasi *περυλέας*, a *περᾶν.* cf. Villois. ad Ap. et Schn. h. v., quae legitur etiam *λ'*, 49, *μ'*, 77, *ο'*, 517, *φ'*, 90. Hesiodus Scut. H. 192.: *ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης, Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων.*

745—747. *φλόγεα, ignea*, instar ignis fulgentia. Sch.: *λαμπρὰ, ἢ διάπυρα.* idem: *βριθύ. βαρύ. — στιβ. ἰσχυρόν.* (*γ'*, 335. — *κοτ., κοτέσσηται.*) — *ὀβρ. ὄβριμον καὶ ἰσχυρὸν πατέρα ἔχουσα.* (*γ'*, 357.)

748. malim firmiore numero: *Ἥρη δ' αὖ.* confusa haec saepius. — Sch.: *ἐπ. ἐφήπτετο, ἐπέψαυεν, ἐπεθύμει.* (*κ'*, 401 etc. Toll. ad Ap. h. v.)

749—752. *αὐτ. ἀφ' ἑαυτῶν. μύκον.* (a *μύκω* prima brevi, quae producitur in *μυκᾶσθαι.* v. H.) *ἤχησαν. ἀνεῴχθησαν, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. — ἔχον. ἐφύλασσον.* — de *Horis*, quae anni et diei tempora, hominumque aetatem, inprimis juventutem, significant, v. K et Mansonis libellum germ. de Horis et Gratiis [*über die Horen und Grazien*, Jena, 1787.] — *οὐρ. Οὔλ. τε. α'*, 18, 494.) *ἐπιτ. ἐγκεχείρισται, ἢ ἐξουσίᾳ δέδοται.* (*β'*, 25. — *ἀνακλῖναι, ἐπιθεῖναι.* vocabula propria in aperiendis vel claudendis foribus, quemadmodum Latini dicunt *obdere fores.* — *νέφος.* Schol. A ad 749.: *πύλαι οὐρανοῦ τὰ νέφη. — τῇ, hac.* —) *κεντρ. τοὺς τοῖς κέντροις, ὅ ἐστι μάστιξι, κεντουμένους.* (proprie activa significatione *stimulum ferentes*, h. e. patientes; Hesych.: — *τοῖς κέντροις εἴκοντας καὶ πειθομένους:* contraque passive accipienda sunt vocabb. *διηνεκὴς, δουρηνεκὴς, ποδηνεκὴς*, quibus et *τὸ κεντρ.* H accommodans dure interpretatur equos, ad quos flagrum pertingit. similiter Pindarus 2. Pythiaca dixit *ἅρματα πεισιχάλινα*, Virg. *non audit currus habenas*, ut Villois. annotavit ad Ap. h. v.) — *ἔχον. ἤλαυνον.* (240.) Sch.

754. *πολ. α'*, 499.

757. *πάτερ.* cognomen deorum, inprimis Jovis (Spanhem. ad Callimach. h. in Jovem), quo nunc ille appellatur ab ipsa sorore et conjuge. *E K. — καρτερὰ ἔργα.* sic Aristarchus, ut 872. Cantabr. Harlej. et Ap. v. *ἀΐδηλον: ἔργ' ἀΐδηλα*, quod nec Heyneo displicebat, et vulgatae scripturae praefertur a Buttmanno *Lexil.* I. p. 247. ipse Mars vocatur *ἀΐδηλος* 880.

758. *ὁσσ. ὅσον.* Sch. *ἅπαξ εἰρημένον.* formam *ὅσατος* commemoravit E.

μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον; ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἕκηλοι
τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, αἴ κεν Ἄρηα
λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἒξ ἀποδίωμαι;"
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην,
ἥ ἑ μάλιστ' εἴωθε κακῇς ὀδύνῃσι πελάζειν."
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
μάστιξεν δ' ἵππους· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.
ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἶξον ποταμώ τε ῥέοντε,
ἧχι ῥοὰς Σιμόεις ξυμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
ἔνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
λύσασ' ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν·
τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.

Stentorea Junonis voce denuo turba incenditur;

Αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,

759. *μὰψ — κόσμον.* β', 214. — *οἱ δὲ — Ἀπόλλων.* cf. δ', 9, 10. — *ἕκηλοι.* *ἥσυχοι.* Sch. idem denotant verba ἕκηλος et εὔκηλος, unde κηλέω oblitterato digammate, quemadmodum μαυροῦν ab ἀμαυρὸς, ut censet Buttm. *Lexil.* I. p. 145. ann. 5.

761. *ἄφρ.* *ἀνόητον, ἀσύνετον.* (melius dixisset *μαινόμενον.* v. 185, 717.) *ἀν.* *ἀναπείσαντες.* (Ap. in ἀνέσαιμι p. 125. ed. Toll: — τῆς μεταφορᾶς οὔσης ἀπὸ τῆς ἀνιεμένης τῶν κυνῶν κατὰ τὰς θήρας [scr. τοὺς θῆρας] ἀφέσεως.) *θέμιστα.* *δικαιοσύνην.* (a θέμις. v. υ', 4., Matth. §. 72. ann. 1. interpres: *qui nulla novit jura*, quasi legisset θεμιστὰ, sicut Aeschylus dixit Theb. 661. αἵματος οὐ θεμιστοῦ. sed neque θεμιστὸς neque θεμιτὸς legitur ap. Hom.) Sch.

762, 3. *Ζεῦ π.* repetitio instantis ἐμφατική. — *πεπλ.* α', 588. — Ap. et Hesych.: *ἀποδίωμαι.* *ἀποδιώξω.*

765. *ἄγρει μάν.* *ἄγε δή.* Sch. ἄγρει νῦν μοι habet Ap. p. 23., qui praeterea laudavit Odyss. φ', 176. et πληθυντικὸν ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε etc. Odyss. υ', 149. v. etiam η', 459, λ', 512, ξ', 271. — *ἀγελ.* δ', 128.

770. *ἠερ.* *ἀέριον*, *per aërem.* Sch.: ἀναπεπταμένου τοῦ μεταξὺ ἀέρος, καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος. —

772. *ὑψ.* *alte hinnientes*, ut solent equi alacres. Mosc. 1. mendose: ὑψαυχέες p. ὑψαύχενες, quod habet Longinus 9, 5., commemoratum illud etiam a Sch. et aliis. cf. ψ', 27.

774. schema Alcmanicum, cujus exemplum hic versus laudari solet a grammaticis. v. Lesbonax de figuris p. 179. cum ann. Valckenaerii, Schol. Pind. p. 4, 318, E, et quae similia leguntur υ', 138, Odyss. κ', 513. usitate dixisset, verbo subjecto, ἧ. ῥ. Σιμ. ἠδὲ Σκάμ. ξυμβ. *Ex H.*

777. *ἀμβρ.* *τὴν τῶν θεῶν τροφήν.* ἢ πόαν τινὰ νῦν, ἣν οἱ τῶν θεῶν ἵπποι ἐσθίουσιν. *ἀν.* *ἀνέσχεν, ἀνεφύησεν, ἀνέδωκε.* *νέμ.* *ἐσθίειν.*

778. *αἱ δὲ βάτην.* τὼ pro αἱ habent Scholl. Sophoclis ad El. 977. et Oed. Col. 1676., Euripidisque ad Alc. 924., quae videtur esse correctio. v. Matth. §. 300. — Sch.: *τρήρ.* δειλαῖς, ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ τρεῖν. δειλὸν γὰρ τὸ ζῶον. τὸ γὰρ τρεῖν σημαίνει τὸ φοβεῖσθαι. (similiter Ap. v. τρήρωνος, qui profert illud β', 502. πολυτρήρωνά τε

ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
ἕστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν,
ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·
„Αἰδὼς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί!
ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
οἴχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
νῦν δὲ ἑκὰς πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται."

Minervae autem monitu et ductu Diomedes ipsum Martem vulnerat;

Ὣς εἰποῦσ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
εὗρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
ἕλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ.
ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
ἂν δ' ἴσχων τελαμῶνα κελαινεφὲς αἷμ' ἀπομόργνυ.
ἱππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἥψατο, φώνησέν τε·
„Ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς!
Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
καί ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμιζέμεν οὐκ εἴασκον,
οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν

Θίσβην, h. e. ipso interprete *πολλὰς περιστερὰς ἔχουσαν*, ex quo loco similique ibidem 582. intelligas, jam tum *τρήρωνα* dici coepisse pro columba, quamvis id nomen ap. Hom. quidem semper est adjectivum. v. χ', 140, ψ', 853, 855, 874, Odyss μ', 63, υ', 243. etiam hymn. Hom. in Apoll. 114.: *βὰν δὲ ποσὶ τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.* *κέπφους τρήρωνας* dixit Comicus Pace, 1006.) — *ἴθματα.* *ἴχνη, βήματα, ὁρμήματα.* (E: *τὸ δὲ ἴθμα, οὐ σύνηθες ὂν φράζεσθαι, ἐκ τοῦ ἰέναι γίνεται πλεονασμῷ τοῦ θῆτα, ὡς καὶ ἐν τῷ μηνιθμὸς καὶ παρὰ Κοΐντῳ ὠρυθμός.* —)

782, 3. *εἰλ.* 203. Sch.: *λείουσιν. λέουσιν.* (η', 256, ο', 592.) *ἀλ. ἀσθενές.* (β', 675 etc.)

785. de *Stentore*, alias ignoto, E: — *φασὶ δὲ αὐτόν τινες μὲν Ἀρκάδα, τινὲς δὲ Θρᾷκα εἶναι, Ἑρμῇ δὲ περὶ μεγαλοφωνίας ἐρίσαντα ἀναιρεθῆναι* etc. cf. Schol. A et H.

787. *αἰδώς.* intell. *ἐστί: pudor est.* — *κάκ' ἐλ.* β', 235, θ', 228. cf. ω', 260. *ἐλεγχέες* dixit δ', 242, ω', 239. — Sch.: *εἶδος ἀγ. εὐμορφίᾳ θαυμαστοί.* similiter convicиantes γ', 39, ν', 769, ρ', 142., quemadmodum ipsi inimici honorifice appellari solent ap. Hom.

795. *ἀναψ. ἀναπνεόμενον.* Sch. refrigerabat vulnus sublato loro clypei, sanguinemque abstergebat.

796 — 799. *τελ. τοῦ ἀναφορέως. ἂν δ' ἴσχων. ἀνέχων καὶ ἀνατείνων, ὅπερ ἐστὶν ἄνω ἔχων καὶ μετεωρίζων.* (*κάμνε δὲ χ.* lassabatur manus ejus sustinendo scuto.) *κελ. μέλαν, παραγώγως· οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ νέφος. ἀπ. ἀπέψα, ἀπέμασσεν.* (*ἱππ. ζυγοῦ*, jugi equorum Diomedis, qui prope stabant.) Sch.

802 — 804. sic unus Vindob. vulgo: *πολεμίζειν.* — *οὐκ εἴασκον, οὐκ εἴων, vetabam*, vetueram. Sch.: *ἐκπαιφ. ἐνθουσιᾷν.* (β', 450.) de hac legatione Tydei cf. δ', 384 — 398.

ἄγγελος ἐς Θήβας πολέας μετὰ Καδμείωνας
(δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἕκηλον),
αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν καρτερὸν, ὡς τοπάρος περ,
κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.
[ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα.]
σοὶ δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἵσταμαι ἠδὲ φυλάσσω,
καί σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι.
ἀλλά σευ ἢ κάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν,
ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο."
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„γιγνώσκω σε, θεὰ, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος,
ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας.
οὔ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
τοῖς ἄλλοις, ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
τοὔνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἠδὲ καὶ ἄλλους
Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
γιγνώσκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνακοιρανέοντα."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
μήτε σύγ' Ἄρηα τόγε δείδιθι, μήτε τιν' ἄλλον
ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθός εἰμι.

808. versus perperam insertus a Zenodoto, cum Tydeum olim pugnare vetuerit Minerva, Diomedi autem opitulari se dicat; quem quidem versum grammaticus sublegit δ', 390. — Sch.: ἐπιτ. βοηθός. Ap., a Villois. correctus: ἐπιτάῤῥοθοι. οἱ τοῖς κυσὶν ἐπιῤῥοθοῦντες. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικούρων. cf. 828, λ', 366, μ', 180, ρ', 339, υ', 453, φ', 289. τάῤῥοθος eodem sensu legitur ap. Lycophronem. vox obscurae notationis.

809. φυλάσσω, *servo*, per se dictum est, ut Odyss. 52.: ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν Πάννυχον ἐγρήσσοντα. Xenoph. Anab. 5, 26.: ὁ δὲ βασιλεὺς αὐτῶν ὁ ἐν τῷ μόσσυνι τῷ ἐπ' ἄκρου ᾠκοδομημένῳ, ὃν τρέφουσι πάντες κοινῇ αὐτοῦ μένοντα καὶ φυλάττοντα, οὐκ ἤθελεν ἐξελθεῖν, quo loco nihil mutandum est. cf. Thuc. 2, 13 etc. φυλακὰς φυλάττεσθαι dixit Xenoph. Mem. Socr. 3, 6, 11. Plautus Aul. 1, 2, 3.: *intus serva*. cf. Terentii interpp. ad Eun. 4, 7, 10.

810. προφρ. προθύμως. Sch. προφρ. μάχεσθαι Τρ., non προφρ. κέλομαι.

811. sequ. πολ. πολυόρμητος. (lassitudo Diomedis πολυάϊκος. cf. α', 165. *Ex H.* E: τὸ πολ. καίριον ἐπίθετον καμάτου πολεμικοῦ, ἐν ᾧ αἱ πολλαὶ κινήσεις ἀνιᾶσι τὸν μαχητήν.) ἀκ. τὸ ἀψυχοποιὸν, εἰς ἀψυχίαν ἄγον. (*herzlos*, muthlos, a κῆρ, *cor.* at a κὴρ, *fatum*, est ἀκήριος, *immunis a noxa* vel *morte*, Odyss. μ', 98. et ψ', 328. v. H.)

816. προφρ., *lubenter*, non acerbe, ut 252. et δ', 412. *E K.* ὄκνος, *segnities* labore bellico defatigati.

818. v. supra 129 — 132.

823, 4. ἀλ. ἀθροισθῆναι, συστραφῆναι. (ἐάλην, unde ἀλῆναι, ἀλήμεναι, est aor. pass. ab ἔλλω sive εἴλω, sicut ἐστάλην a στέλλω, ἐκάρην a κείρω etc. v. Buttm. *Lexil.* II, 88, 5.) ἀνακ. διατάσσοντα. (simile διακοιρανέοντα δ', 230, ubi v. ann.) Sch.

827. τόγε. τοῦτό γε, *propter hoc*, quod id te facere jussi.

ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους,
τύψον δὲ σχεδίην, μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα
τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον,
ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων
Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν,
νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται."
Ὣς φαμένη Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
χειρὶ πάλιν ἐρύσασ'· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν,
ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα δῖον
ἐμμεμαυῖα θεά. μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
βριθοσύνῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον.
λάζετο δὲ μάστιγα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη,
αὐτίκ' ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν·
τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μιαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
δῦν' Ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης.

830—834. *σχεδ.* ἐκ τοῦ σύνεγγυς. (accus. adverbialis, ut μακρὰν, πέραν etc. τυπὴν seu πληγὴν intelligit E.) Sch. *τυκτόν.* Ap., hoc loco citato: κατεσκευασμένον. οἷον μέγα (?) κακόν. ὅταν δὲ λέγῃ ἐπὶ τῆς κρήνης (Odyss. ρ', 206.) *τυκτὴν, καλλίροον*, θέλει λέγειν χειροποίητον, οὐ φυσικὴν κρήνην. E: *τυκτὸν κακὸν*, ὡς ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν τευχόμενον, καὶ μὴ φύσει ἡμῖν ἐγγινόμενον, καθὰ τὸ ἐσθίειν, τὸ πίνειν, τὸ ὑπνοῦν καὶ τὰ ἄλλα· ἡ γὰρ φύσις ἥμερον ἔτευξε ζῶον τὸν ἄνθρωπον etc. cf. 383. et 873 seqq. germanice id dicas *ein unnatürliches Uebel.* rursum Schol.: *ἀλλοπρόσαλλον.* ἄλλοτε ἄλλῳ φίλον. (889.) *στεῦτ'.* ἐβεβαιοῦτο, διωρίζετο. (β', 597.) *ὁμ.* ἀναστρέφεται, μάχεται. (86.) *λέλ.* ἐπιλέλησται. (Matth. §. 241. v. λανθάνω.)

835. similiter Maro Aen. 12, 468.: *hoc concussa metu mentem Juturna virago Aurigam Turni media inter lora Metiscum Excutit et longe lapsum temone relinquit; Ipsa subit, manibusque undantes flectit habenas.* Cl. et Eichh.

836. *πάλιν ἐρ.* retrorsum trahens. Sch.: *ἐμμ.* ἐνεργῶς, ταχέως etc. Schol. B: αὐτίκα, εὐθὺς, ἅμα τῷ λόγῳ, ἅμα τῷ ἔπει. cf. Schn. h. v.

838, 9. *ἔβραχε.* ἤχησε. (a βράζειν. cf. 859, Schn. v. βράχω etc.) *φηγ.* δρυΐνος. (commemoratur scriptura πήδινος ἄξων ap. E p. 613. et Etym. in πηδάλιον, qui hoc annotavit: πῆδός ἐστιν εἶδος δένδρου. v. Schn. v. πῆδος.) *βριθ.* βαρύτητι, τῷ βάρει. (Aeschyl. Theb. 135.: ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι. imitatus haec quoque Virg. Aen. 6, 413. de Aenea: *gemuit sub pondere cymba.* quae inepta visa sunt bonis viris grammaticis. Schol. A: ἀθετοῦνται στίχοι δύο, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖοι, καὶ γελοῖοι, καὶ οὐδὲ ἐναντίον [scr. οὐδὲν ἄρτιον] ἔχοντες. quos retudit H.

840 sequ. asyndeton haud ferendum. scriptum fuit, opinor, in vetustis exemplaribus λάζετο δ' ἡ μάστιγα etc., *ubi vero*, h. e. quo loco, *scuticam et frena corripuit*, eo loco *statim in Martem direxit* equos. neglecto articulo, quod saepe factum, δ' ἡ in δὴ, mox δὲ, videtur mutatum esse.

842. *ἐξεν.* v. ann. ad ζ', 417.

843. *Ochesius* fuit Oeneï fil. secundum Nicandrum ἐν Αἰτωλικοῖς. *Ex H.*

845. *Ἄϊδος κυνέην.* νέφος τι καὶ ἀορασίαν. (quasi ἀΐδεος θεοῦ.) Sch. Hesych.: νέφος τι σκότους. hanc galeam, quae celabat gestantes, Cyclopes fabricatos esse et Plutoni donasse, sicut Jovi fulgura et Neptuno tridentem, narrat Apollod. 1, 2, 1.; sed ea indutos etiam alios videmus deos, velut hic Palladem et Mercurium in Gigantomachia (Apollod. 1, 6, 2.), heroum vero Perseum, Gorgonis victorem, de quo Hesiodus Scut. H. 226.: δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος Κεῖτ' Ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα. Aristoph.

Ὡς δὲ ἴδε βροτολοιγὸς Ἄρης Διομήδεα δῖον,
ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμόν·
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
πρόσθεν Ἄρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππων
ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαὼς ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι·
καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
ὦσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον ἀϊχθῆναι.
δεύτερος αὖθ' ὡρμᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
ἔγχεϊ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην·
τῇ ῥά μιν οὖτα τυχών, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν·
ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὖτις. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης,
ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες ἄρηος.
τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλεν Ἀχαιούς τε Τρῶάς τε,
δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἆτος πολέμοιο.

qui repente ex campo ad Olympum redit, ibique sanatur, deabus sequentibus.

Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ,
καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο,
τοῖος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον,
πὰρ δὲ Διῒ Κρονίωνι καθέζετο, θυμὸν ἀχεύων,
δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς,
καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα;
αἰεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες.

Ach. 356.: *λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα παρ' Ἱερωνύμου Σκοτοδασυπυκνότριχά τιν' Ἄϊδος κυνῆν*, ubi v. ann. scriptor vetusti carminis germ. de Nibelungis 1365.: *och was du selbu* **tarnhut** *also getan, Das darinne worhte ein islicher man, Swas er selber wolte, das in doch nieman sach* etc.

854 — 863. ἐτώσιον. (ab ἐτός.) *ἅλιον, μάταιον.* (κεν. 284. μίτρην. δ', 137. οὖτα. 376, δ', 525.) ἔδαψεν. *διῆλθε, διέκοψεν, ἔτεμεν.* (cf. λ', 481, φ', 398 etc. — ἔβραχε. 838, 863, π', 468 etc. — ἔριδα ξ. ἄρηος. h. e. *πολέμου* [ξ', 389.], *πολεμικήν.* cf. ξ', 149, 448, β', 381. — ἆτος πολ. 388.)

864. ἀήρ, *caligo.* cf. 356, γ', 381 etc.

867. ὁμοῦ νεφ., *simul cum nubibus, ὑπὸ νεφῶν κεκαλυμμένος*, ut explicant quidam ap. Sch. cf. H. et infra 885. Virg., notante Eichh., Aen. 10, 663.: *tum levis haud ultra latebras jam quaerit imago*, Sed sublime volans nubi se immiscuit atrae.

869. ἀχεύων. *λυπούμενος.* Sch. cf. ι', 608, σ', 461 etc.

873, 4. Etym.: ῥίγιστα Ἰλιάδος ε' *τὰ φρικτὰ καὶ χαλεπά.* Sch.: ἰότητι. *γνώμῃ, βουλήσει.* (alii aliorum deorum consilio et simultate.) χάριν ἀ. φέρ. *ἀντὶ τοῦ ἀνθρώποις χαριζόμενοι.* cf. 383.

σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
οὐλομένην, ᾗτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι οὔτε τι ἔργῳ,
ἀλλ' ἀνιεῖς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον·
ἣ νῦν Τυδέος υἱὸν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος·
ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν
αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσιν,
ἤ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν."
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„μήτι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε!
ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε.
μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν,

875, 6. σοὶ π. μαχ. *tibi omnes irascimur* dii, tibi suscensemus. eo sensu saepe dicitur μάχεσθαι, vel μάχεσθαι ἐπέεσσι (α', 304.), vel etiam μάχεσθαι καὶ νεμεσᾶσθαι, ut ν', 118, 119. cf. H. — ἀήσυλα. αἴσυλα. 403.

878. ⪢ πρὸς τὸ σχῆμα, quod 3. et 1. persona junctae sunt, cum proprie dicendum fuisset ἐπιπειθόμεθα καὶ δεδμ. cf. ζ', 71. inter soloeca refert grammaticus cum Ammonio editus p. 199. *Ex H.*

879. προτ., προσβάλλῃ. Sch.: ἐπιστρέφεις, σωφρονίζεις, ἐπιπλήσσεις. *dicto vel facto incessis*, castigas, coërces. vulgari usu frequentari coepit προσβαλεῖν, *congredi*, et προσβολή, *congressus*, sed προσβάλλεσθαι eo sensu, quem diximus, praeterea non legitur ap. hunc nostrum. similis sunt potestatis verba καθάπτεσθαι et ἐνίπτειν ἔπεσιν α', 582, β', 245. cf. E, K, H.

880. ἀν., *incitas*. cf. 422, 882. — Sch.: ἀΐδηλον. ἐπιβλαβῆ etc. 897, β', 455.

881, 2. ὑπέρθ. Aristarchus, quem secutus est H: ὑπερφίαλον, ut testantur Schol. A et glossographus Lips. — Sch.: μαργ. μαίνεσθαι, ἐνθουσιᾶν, ἀκρατῶς ὁρμᾶν. — ἀν. ἐπ'. ἐπανέηκε.

883. sic Vrat. b et unus Vindob., merito probante H. vulgo: πρῶτον σχεδόν.

885—887. ἦ τέ κε — τυπῇσιν. duo sibi mala metuenda fuisse ait, si diutius pugnasset cum Diomede, ut aut prostratus inter caesos, mortuoque ipse similis, ut olim Pluto (v. supra 397, Hesiod. Theog. 794 seqq.), a viris equisque conculcaretur, aut vivus quidem, h. e. sui compos atque adstans, hastae gladiique ictibus tam graviter percuteretur ab heroë audaci, ut deficeretur animo. — Sch.: δηρόν. ἐπὶ πολὺν χρόνον. νεκ. ταῖς τῶν νεκρῶν τάξεσιν. (π', 661.: κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει. — H.) — ἀμεν. ἀσθενὴς, οὐκ ἔχων μένος. (ἔα. ἦν. δ', 321.)

889. μιν. (Odyss. δ', 719.) Ap.: θρήνει, ὀλίγῃ φωνῇ καὶ οἰκτρᾷ χρώμενος. E: — μινυρίζειν ἐστὶ τὸ μινυὸν κατὰ Ἀττικοὺς, ἤτοι μικρὸν καὶ ἠρέμα, κλαίειν. παλαιὸς δέ τις γράφει οὕτω ῥητῶς· μινυρίζειν τὸ ἠρέμα καὶ λεπτὸν ᾄδειν. οἱ δέ τινες τὸ θρηνεῖν καὶ ἀποδύρεσθαι etc.

890. sequ. similiter Agamemnon α', 176, 177., quos versus male insimularunt nonnulli veterum grammaticorum.

892—894. Ap.: ἀάσχετον. ἀκατάσχετον, ἀνυπομόνητον. — εἴρηται δὲ κατ' ἐπέκτασιν· τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ δι' αὐτοῦ (*idem enim est et in eodem opere, sive eodem sensu.* v. Villois.) ἄσχετον, οὐκ ἐπίεικτον (π', 549. cf. ω', 708.), καὶ μητρός τοι μένος

Ἥρης, τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν·
τῷ σ' οἴω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν.
ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' ἀΐδηλος,
καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων."
Ὣς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνηφάτα φάρμακα πάσσων
ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος ξυνέπηξεν,
ὑγρὸν ἐὸν (μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι),
ὣς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.
τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν·
πὰρ δὲ Διῒ Κρονίωνι καθέζετο, κύδεϊ γαίων.

ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιείκτον. (Horat. Od. 1, 6, 5.: *gravem Pelidae stomachum, cedere nescii.* E K.) — σπουδῇ. μόλις καὶ δυσέργως· σπουδῇ δ' ἕζετο λαός. (β', 99.) — τάσσει δέ ποτε (semel, Odyss. ο', 209.) καὶ ἐπὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἐννοίας, καθ' ἣν λέγομεν ἐσπουδασμένως τόδε ποιεῖν. (quod Junonem vix verbis se confutare dicit, de eo v. ann. ad α', 567.) — ἐννεσ. (ἔνεσις, ab ἐνίημι, *concito, moveo, hortor.* Ex H.) ἐννοήσεσι, βουλήσεσιν. (Junonis consilio eum impugnasse ait Graecos, itaque male acceptum a Diomede haec pati.)

896—898. ἐμεῦ. α', 88 etc. — Sch.: εἰ δέ τευ. εἰ δέ τινος. (β', 388, 390 etc.) γένευ. (semel dictum.) ἐγένου. ἀΐδηλος. ἀφανιστικός. (880.) ἐνέρτ. κατώτερος. (v. Schn. h. v.) Οὐρ. τῶν Τιτάνων νῦν. (nam alias, velut α', 570., Jupiter et dii coelestes vocantur Οὐρανίωνες. v. Völcker. p. 19. Saturnum et Titanas in Tartarum Jupiter praecipitavit, jamque Martem vel infra eos Tartarumque se detrusurum fuisse ait ob pravitatem, nisi sit ex se genitus.)

899—906. de *Paeeone* et vocab. ὀδυν. v. 401. Sch.: ὀπός. τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς. (ὀπὸς est quivis succus arboris vel herbae, dicitur autem nunc ad coagulum adhiberi solitus; cui usui inprimis lac ficulneum fuisse antiquis, docent Varro 2, 11, 4., Colum. 7, 8, 1., Plin. 16, 38, Geopon. 18, 12, 2.; 19, 1. Hesych.: πυτία. [h. e. *coagulum.*] βοτάνη τις, δι' οὗ πήγνυται τὸ γάλα etc. cujus v. interpp., item Apollonii v. ὀπὸς, K et H h. l.) — ἐπειγ. ταρασσόμενος. (acceleratus, h. e. circumactus, κυκώμενος, una cum lacte, quo id citius concrescat. — ὑγρὸν ἐὸν, *cum sit liquidum,* nec concretum. — κυκόωντι. recte Schol. B: ὑπὸ τοῦ κυκῶντος: *citissime enim* lac una cum coagulo *circumagit* concutitque *is, qui ea versat.* nec minus cito sanasse ait Paeeonem vulnus Martis. — τὸν δ' Ἥβη etc. puellarum hoc munus erat lavare ac vestes praebere; quem imitata morem Hebe ap. deos lavit advenientes, iisque ad mensam adstat, poculum propinans, haud secus ac solebant feminae nobiles aevo medio, cum earum mariti aut cognati redibant ex proelio vel ex ludis illis equestribus, quos torneamenta appellabant. v. *la Chevalerie* par la Curne de Ste. Palaye, vol. 1. p. 11. in Odyssea quidem (δ', 49, ρ', 88, τ', 356, ω', 364, 5.; cf. Il. ξ', 6.) servarum id plerumque, cum adolescentularum, tum vetularum, ministerium est; nec tamen Polycaste, Nestoris filia, Telemachum lavare dedignatur Odyss. γ', 464., idemque officium Ulyssi praestat Calypso dea ib. ζ', 264. cf. Athen. 1. p. 10. D, Feith. p. 379. seqq., K, H. colligit ex hisce Schol. A, Homerum ignorasse Heben Herculi nuptam, ὡς ἐν τοῖς ἠθετημένοις ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ. dicit autem Odyss. λ', 600. — χαρίεντα. καλά, elegantia. — Sch: ἕσσεν. περιέβαλεν, ἠμφίασε. — κύδεϊ γ. α', 405. descenderat ad Paeeonem Mars ex throno suo prope Jovis (869); nunc autem sanatus, receptoque animo, sedem illam honorificam repetit.

Αἱ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη,
παύσασαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων.

908, 9. δ', 8. — Sch.: *ἀνδρ. ἀνδροφονιῶν, ἀνδρῶν ἀναιρέσεων.*

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Ζ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Ζ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Τῶν θεῶν ἀποστάντων τῆς μάχης οἱ Ἕλληνες πολλοὺς ἀναιροῦσι τῶν Τρώων. Ἑλένου δὲ συμβουλεύσαντος Ἕκτωρ εἰς τὴν πόλιν ἄνεισι, καὶ τῇ μητρὶ κελεύει Ἑκάβῃ εὔξασθαι τῇ Ἀθηνᾷ καὶ ὑποσχέσθαι αὐτῇ δώδεκα βοῶν θυσίαν, ὅπως τὸν Διομήδην ἀποστήσειε τῆς μάχης. τέως δὲ, ὄντων αὐτῶν ἐν τῷ πεδίῳ, Γλαῦκος καὶ Διομήδης, ἀναγνωρίσαντες πατρῴαν φιλίαν, διαλλάσσουσι τὰ ὅπλα ἀλλήλοις. Ἕκτωρ δὲ, διαλεχθεὶς τῇ μητρὶ Ἑκάβῃ καὶ τῇ γυναικὶ Ἀνδρομάχῃ, σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἀλεξάνδρῳ εἰς τὸν πόλεμον ἔξεισι.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ ΟΜΙΛΙΑ.

Trojanorum acie in fugam inclinante Helenus vates hortatur Hectorem, ut obsecrationem Minervae in arce habendam indicat.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο,
ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.
Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν,
ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
υἱὸν Ἐϋσσώρου, Ἀκάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε.
τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐν Ἀρίσβῃ,

Annotationes. Liber pulcherrimus, quem si solum edidisset Homerus, tamen ejus nomen nunquam esset interiturum. — Vers. 1, 2. οἰώθη. ἐμονώθη τῆς τῶν θεῶν συμμαχίας, χωρὶς θεῶν ἐγένετο. (ἔνθα καὶ ἔνθα πεδίοιο, *hoc vel illo loco campi.* ita K. sed potest etiam per se intelligi πεδίοιο genit. loci, quemadmodum διαπρήσσειν πεδίοιο et similia dicuntur. — ἴθυσε. ὅρμησεν, ἐμαίνετο, ut δ', 507.: ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω, π', 582.: ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, quod alias dicit θύειν vel θύνειν: v. Schn. v. θύω, 3. δ', 87. de Diomede: θῦνε γὰρ ἀμπεδίον. Virg. Aen. 5, 257.: saevitque *canum latratus in auras.* quae loca protulit K. perperam Sch.: ἐπ' εὐθείας ἐφέρετο etc.

3, 4. χαλκ. γ', 316. — Ξάνθοιο. qui fluvius alias vocatur Scamander. υ', 73.: ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. cf. ann. ad β', 877.

5 — 8. πρῶτος. primus post discessum deorum. K. ἕρκος Ἀχ. v. ann. ad α', 284., quam cum scriberem annotationem, hujus loci non memineram. — Sch.: φόως. φῶς, χαρὰν (ο', 741), σωτηρίαν (π', 95, φ', 538.). nota metaphora, nec propria Graecis. v. interpp. contrario sensu ἄχεος νεφέλη μέλαινα dicitur ρ', 591. et saepius, ut K ann. — *Acamantem* illum dicit, cujus Mars speciem induerat (ε', 462.). *Eusori* hoc tantum loco facta mentio est ap. Hom. alius est Eusorus, Cyzici pater, regis Dolionum, de quo Hyginus fab. 16. et scriptores Argonauticorum, in quibus Apollon. Rhod. 1, 949.

9. κόρ. φ. ἱππ. γ', 362, 369.

12, 3. Ἄξυλον. v. ann. ad α', 193. — Ἀρίσβῃ. β', 836.

ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν
(πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων)·
ἀλλά οἱ οὔτις τῶνγε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
πρόσθεν ὑπαντιάσας, ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων
ἔσκεν ὑφηνίοχος· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξεν,
βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὕς ποτε νύμφη
Νηῒς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.
Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος
πρεσβύτατος γενεῇ· σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ·
ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
ἡ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε.
καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
Πιδύτην δ' Ὀδυσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
ἔγχεϊ χαλκείῳ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
Ἀντίλοχος δ' Ἄβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
Νεστορίδης· Ἔλατον δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
(ναῖε δὲ, Σατνιόεντος ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθας,

15—19. *φιλ.* *ἐξένιζεν.* (γ', 207. Odyss. ο', 74.: *χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν* etc.) *ὁδῷ ἔπι.* *ἐφόδῳ, παρόδῳ.* (scr. *ἐφ' ὁδῷ, παρ' ὁδῷ.* E.: — *ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ λεωφόρῳ οἰκῶν, ὃς δὴ τόπος πρόσφορος ξενοδόχῳ.* — *τῶνγε,* *τῶν ἀνθρώπων,* eorum, quos hospitio exceperat.) *ἤρκεσεν.* *ἐβοήθησεν.* (*profuit* ad abstinendam perniciem. cf. β', 873, ν', 371 etc.) *ὑπαντ.* *ὑπαντήσας.* (qui antea eum adierat hospes. „Valer. Flaccus 3, 173.: *nec tibi Thessalicos tum profuit, Ornyte, reges Hospitiis — fovisse.* adde similia ap. Virg. Aen. 2, 426 seqq.“ *Ex H.*) *ἀπ.* *ἐστέρησεν.* (Schol. A: — *ἀμφοτέρους τὴν ψυχὴν ἀφείλετο, ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρων.*) *ὑφ.* (semel d.) *ἀντὶ τοῦ ἡνίοχος.* (simile *ὑποδμὼς* Odyss. δ', 386., quod notarunt Scholl. A et B. significatur *τὸ ὑπεῖναι τοῦτον τῷ Ἀξύλῳ ἡνίοχον.* ap. Xenoph. quidem Cyrop. 6, 4, 4. et 7, 1, 15. *ὑφηνίοχος* esse videtur *aurigae famulus:* sed eodem modo *Ἔρως κάλλος ὑφηνιοχῶν* pro *ἡνιοχῶν* dixit Meleager. v. Gräf. Mel. p. 112, K, H. — *γαῖαν ἐδ.,* *terram subierunt,* efflaverunt, quod γ', 322. et alias dicit *δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.* cf. inferius 411.

20—27. de *Euryalo* v. β', 565. Graecus est *Opheltius* ille λ', 302. *Pedasus* equus commemoratur π', 152., urbs infra 35., ubi v. ann. E: (*Νηΐς.* *ὅτι τὰς μὲν Νηρηΐδας ὁ μῦθος θαλασσίας δαίμονας ὑφιστᾷ, τὰς δὲ Νηΐδας τῶν γλυκέων ναμάτων προϊστᾷ* etc. cf. Hederich. *mythol. Lex.* v. Naïades.

24. *σκότιον.* *ἤτοι ἐκ λαθραίας μίξεως, ὅπερ ὁ Ἀπίων „ἐξ ἀδᾳδουχήτων γάμων“ φησί.* (Eurip. Phoen. 311.: *ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις.* distinguit *νόθους* a *σκοτίοις* E ad δ', 499., quos *σκοτίους* hic noster *παρθενίους* appellavit π', 180. cf. Hesych. et Suid. v. *σκότιος.* *Ex H.*) *ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι* (h. e. interpr. Sch.: *ἐν τῷ τῶν προβάτων τόπῳ.*) *καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ ὁ τοῦ Πριάμου Ἀλέξανδρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ,* *μίγη* *τῇ προσεχῶς ῥηθείσῃ Ἀβαρβαρέῃ νύμφῃ* *φιλ. κ. εὐνῇ.* *ἡ δ' ὑποκυσσ.,* *τουτέστιν ὑπ' αὐτοῦ ἔγκυος γενομένη* etc. E. cf. ε', 313, λ', 106, K. — *φαίδιμα γ.,* ut ϑ', 452, κ', 95 etc. v. δ', 505.

30—36. *Πολυπ.* 2, 740. — *Περκ.* ib. 835. — *Ἔλατον.* cognominem Penelopes procum trucidat Eumaeus Odyss. χ', 267. — „*Σατν.* *Pedasum* urbem, sitam in loco edito (*αἰπεινὴν*) ad *Satnioëntem* fl., incolebant Leleges sub rege Alte, Priami socero (φ', 85 seqq.), cujus filios Polydorum et Lycaonem Achilles interfecerat, cum Pedasum tractumque istum vastavit (υ', 92.). qua ex clade qui evaserant Leleges, Hectoris ductu pugnarunt; pars, relicto sinu pa-

Πήδασον αἰπεινήν)· Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως
φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
Ἄδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
ζωὸν ἕλ'· ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο,
ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἅρμα
ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτὼ μὲν ἐβήτην
πρὸς πόλιν, ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· πὰρ δέ οἱ ἔστη
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἄδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων·
„Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος·

trio Adramytteno, qui spectat Lesbum insulam, concesserunt in Cariam, ibique urbem cognominem, *τὰ Πήδασα*, condiderunt, ut auctor est geographus 13. p. 909. fuit et tertium ejus nominis oppidum Messeniae, *Πήδασος ἀμπελόεσσα* (*ι*', 152.), Achilli promissum ab Agamemnone, de quo oppido v. Mannert. 8. p. 531. et 543. Sch.: *Πήδασον. πόλις Φρυγίας ἡ Πήδασος. — Ἀχιλλεὺς, ὑπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον πορθῶν τὰς περιοίκους τῆς Ἰλίου πόλεις, ἀφίκετο εἰς τὴν πάλαι μὲν Μονήϊαν* (*Μονηνίαν* dixit E.), *νῦν δὲ Πήδασον καλουμένην, βουλόμενος ὁμοῦ ταῖς ἄλλαις καὶ ταύτην ἑλεῖν. ἀπογνόντος δὲ αὐτοῦ τὴν εἰς τέλος πολιορκίαν διὰ τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου, καὶ μέλλοντος ἤδη ἀναχωρεῖν, φασὶν εἴσω τῶν τειχῶν οὖσαν παρθένον ἐρασθῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ λαβοῦσαν ἐπιγράψαι καὶ αὐτὸ ῥίψαι εἰς μέσον τῶν Ἀχαιῶν. ἦν δὲ ἐν αὐτῷ γεγραμμένα· μὴ σπεῦδ', Ἀχιλλεῦ, πρὶν Μονήϊαν ἕλῃς· Ὕδωρ γὰρ οὐκ ἔνεστι· διψῶσιν κακῶς. τὸν δὲ Ἀχιλλέα ἐπιμείναντα οὕτω λαβεῖν τὴν πόλιν τῇ τοῦ ὕδατος σπάνει. ἡ ἱστορία παρὰ Δημητρίῳ* (Demetrio Scepsio) *καὶ Ἡσιόδῳ.* inepte Hesiodi nomen interponi, vel senarii isti indicant, quod genus haud novit illa aetas; qui quidem versus ex dramate aliquo satyrico, quale fuit illud Sophoclis, quod inscripsit *Ἀχιλλέως Ἐρασταὶ*, prolati esse videntur. certe de hac fabula nec vola nec vestigium est ap. Hom. — de *Leïto* Boeoto et *Eurypylo* v. *β*', 494 et 736.

37 — 45. *Ἄδρηστον.* alium ejus nominis Trojanum peremisse dicitur Patroclus *π*', 694. — Sch.: *ἀτυζ. ταρασσόμενοι. καταπλησσόμενοι, καὶ φοβούμενοι.* (*ἀτ. πεδ.*, *turbati fugientes per campum.*) *ὄζῳ ἔ. βλ. ὑπὸ τοῦ ὄζου ἐπισχεθέντες. ὑπὸ τοῦ κλάδου ἐμποδισθέντες. μυρ. τῷ τῆς μυρίκης, εἶδος* (*εἴδους*) *δένδρον.* (*μυρίκη* est *tamarix Gallica* Linn., quam arborem vett. Latini etiam tamaricen vocant, et graeco nomine myricam. Virg. Eclog. 4, 2.: *non omnis arbusta juvant humilesque* myricae. v. Billerbeck. Flor. class. p. 83. — *ἀγκύλον ἅρμα.* idem *καμπύλον ἅ.* dixit *ε*', 231., ibidem vero et saepius *ἀγκύλα τόξα.* mire quidam interpretabantur *ἰσχυρόν:* v. Toll. ad Ap. v. *ἀγκύλον, σκολιόν.*) *ἐν πρώτῳ ῥ. ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ.* („Hier war das Joch oder Kumm befestigt [*ε*', 729.]: daher, sobald der Bruch hier geschah, die Pferde frei waren u. mit dem Joche durchgehn konnten. cf. *π*', 371.“ *E K.*) *αὐτὼ μ. ἐβ. γραφικῶς οἱ μὲν ἵπποι φεύγουσιν, ἐπικειμένου τοῦ ζυγοῦ* etc. („*φοβέοντο* p. *ἔφυγον* e perpetuo poëtae usu.“ H. — *ἐλλίσσετο* p. *ἐλίσσετο*, ut haec et similia *ἐλλισάμην* Odyss. *λ*', 35. *ἔλλαβεν, ἐλλιτάνευεν.* v. Cl. et Th. §. 174, 3. — comparatur Virg. Aen. 1, 478., 10, 570 seqq.

46 — 50. expressit Virg. 10, 524 seqq. Sch.: *ζώγρει. ζῶντα ἄγε.* (*ε*', 698. *ζωγρεῖν* significat *in vitam revocare.* — *ἄξια, τίμια*, non *εὔωνα*, quo sensu *ἄξιος* dici solet ab Atticis. v. interpp. Thomae Mag. h. v. etc. — vv. 46 — 50 iterum leguntur *λ*', 131 — 135. *Ex H.* cf. et *κ*', 378 seqq., et de genitivis *ἀφν. πατρὸς* ann. ad 378. *κειμ. τὰ ἀργὰ καὶ ἀπόθετα χρήματα. — πολ. μετὰ πολλοῦ καμάτου γενόμενος. ἢ ὁ πολὺν κάματον παρεχόμενος.* (*quod labore multo paratur.* similiter Hesych. et primus Ap. v. *πολύκμητον.* cf. K, H. *πολύκμητον*

τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν."
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν.
καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα·
* „Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὔτως
ἀνδρῶν; ἦ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον
πρὸς Τρώων! τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
χεῖράς θ' ἡμετέρας, μηδ' ὅντινα γαστέρι μήτηρ
κοῦρον ἐόντα φέροι, μηδ' ὃς φύγοι, ἀλλ' ἅμα πάντες
Ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.
Ὣς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
αἴσιμα παρειπών· ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ
ἥρω' Ἄδρηστον. τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
οὖτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ'· Ἀτρείδης δὲ
λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος.
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
„Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
μιμνέτω, ὥς κε πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται,
ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἕκηλοι

θάλαμον dixit Odyss. δ', 718. — ἀπερ. ἄπ. α', 13. — „πεπ. > quod πεπύθοιτο dixit p. πύθοιτο, ut λελάχωσι." Schol. A.

54 — 60. ὁμοκλ. ἀπειλήσας (ε', 439. — ὦ πέπον. ε', 109, ι', 252 etc. ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε legitur etiam ρ', 238., cum potius dicendum sit ὦ πέπον Μενέλαε, ut ε', 109.: πέπον Καπανηϊάδη et ο', 437. Τεῦκρε πέπον. cf. π', 492, ρ', 120, Odyss. ι', 447, E hoc loco. sane vereor ne quid lateat, nec ita male scriptum iri puto ὦ πεπόνων Μενέλαε, h. e. ὢν πεπόνων, ὢν πέπων. Herod. 6, 114.: ἀπὸ δ' ἔθανε τῶν στρατηγῶν Στησιλέως. indignantis vox est ὦ πέπονες β', 235. et ν', 120. exquisite dictum librarii mirati mutaverint. vel ponamus ὦ πέπον Μενέλαε, de quo remittendi sunt lectores ad α', 193. — ἦ τοι — Τρώων. ironia. *praeclare scilicet gesta tibi res est domi per Trojanos.* Excerptt. Alaman.: πρὸς Τρώων. παρὰ τῶν Τρ. — Sch.: αἰπύν. χαλεπόν. — „κοῦρον ἐόντα. — προμηθεῖται νῦν ὁ τῶν Ἀχαιῶν βασιλεὺς, μή ποτε κοῦρός τις ἐλεηθεὶς, ὡς πάλαι ὁ κοῦρος Ποδάρκης, εἴτουν Πρίαμος, οἰκίσῃ τὴν Τροίαν ἐπὶ κακῷ τῶν ἐπιγόνων Ἑλλήνων." — Ex E.

60. Ἰλ. ἐξ. *pereant ex Ilio*, quemadmodum Plautus Capt. 3, 4, 5. dixit, sed leniore sensu: *periisti e patria tua.* σ', 290.: νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά. Odyss. υ', 356.: ἠέλιος δὲ Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς. — ἀκ. καὶ ἀφ. ἀκήδευτοι καὶ ἀφανεῖς, ut exponit Ap. v. ἀκηδέστως. perperam vero libri, neglecta copula: ἀκήδευτοι, ἀφανεῖς. „Odyss. ω', 186.: ὡς ἡμεῖς — ἀπωλόμεθ', ὧν ἔτι καὶ νῦν Σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος· Οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἑκάστου, Οἵ κ', ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων, Κατθέμενοι γοάοιεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. cf. ann. ad α', 4. ἄφαντοι, ut υ', 303.: ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται Δαρδάνου." E K. minus recte Sch.: ἀκήδ. ἀφρόντιστοι, κηδεμόνα μὴ ἔχοντες.

61 — 66. ἀδελφ. ε', 21. Sch.: αἴσιμα. καθήκοντα. (η', 121, ο', 207 etc.) παρ. παραμυθησάμενος (η', l. c., λ', 792, ο', 404. — οὖτα. δ', 319. λαπ. γ', 359.) ἀνετρ. ἀνετράπη. εἰς τοὐπίσω ἔπεσεν ὕπτιος. λάξ. τῷ πλάτει τοῦ ποδός. (ε', 620. — μείλ. ε', 655.) ἐκ. παρεκελεύετο. (cf. inferius 110, θ', 172 etc.)

67 — 71. ὦ — Ἄρηος. β', 110. Sch.: ἐν. σκύλων. (ε', 155, infra 480, ν', 268 etc.) ἐπιβαλλ. ἐπιθυμῶν, ἀντιποιού-

νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε τεθνηῶτας."
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες,
εἰ μὴ ἄρ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι εἶπε παραστὰς
Πριαμίδης Ἕλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
„Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορ, ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα
Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὕνεκ' ἄριστοι
πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε,
στῆτ' αὐτοῦ καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων,
πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
φεύγοντας πεσέειν, δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι.
αὐτὰρ ἐπεί κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἁπάσας,
ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ' αὖθι μένοντες,
καὶ μάλα τειρόμενοί περ (ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει)·
Ἕκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπὲ δ' ἔπειτα
μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ, ἡ δὴ ξυνάγουσα γεραιὰς

μενος. (Matth. §. 328.) — *τά.* ταῦτα, τὰ ἔναρα. de duplici acc. v. Matth. §. 409, b. — *νεκροὺς τεθν.*, ut νεκύεσσι καταφθιμένοισιν Odyss. λ', 491., φθιμένων νεκύων Eurip. Suppl. 44. notavit K.

73 — 76. *ὑπ' Ἀχ.* *propter Graecos ingruentes.* Matth. §. 592. Sch.: *ἀναλκ.* ἀνανδρείαις. (*ignavia domiti*, ignaviae cedentes. repetuntur hi versus ο', 319. cf. ibid. 336. — de *Heleno*, vate celeberrimo, v. Apollod. 3, 11, 5., Hygin. fab. 128., Serv. ad Aen. 3, 295. etc. Paus. Eliac. prior. c. 22., quo loco signa Olympiae posita describit: ἀνθεστήκασι δὲ, inquit, καὶ ἄλλος ἄλλῳ κατὰ τὰ αὐτὰ, ἀνὴρ βάρβαρος ἀνδρὶ Ἕλληνι, Ὀδυσσεὺς μὲν Ἑλένῳ, ὅτι οὗτοι μάλιστα ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν ἐν ἑκατέρῳ τῷ στρατεύματι εἰλήφεσαν. — „magnum hujus inventi fructum tulit poëta: nam pugnarum memorandarum tollit taedium, et interponit episodia de pompa Trojanarum feminarum, de sermonibus Hectoris cum Helena Paride et Andromache, et Diomedis cum Glauco confabulatione. quod non tam arte factum quam a divite ingenii vena et phantasiae ubertate profectum esse censeo." *Ex H.*

77 — 82. *πόνος*, *labor* bellicus. — E: Λυκίους καὶ νῦν πάντας λέγει τοὺς τῶν Τρώων ἐπικούρους, ὡς ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου τοῦ τῶν Λυκίων. — *ἐγκέκλιται.* ἤτοι ἀνάκειται. — *πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.* — ἤγουν ἐπὶ πᾶσαν ὁρμὴν τοῦ μάχ. καὶ τοῦ φρονεῖν. Sch.: κατὰ πάντα τὰ μέρη τῆς μάχης καὶ τῆς φρονήσεως ὑμεῖς διαφέρετε. — *στῆτε αὐτοῦ*, *state illico* ipsi: nam et illi fugiebant. rursum Sch.: *ἐρυκ.* κωλύετε, κατέχετε. (*πάντη*, *undique*, toto exercitu.) *ἐποιχ.* ἐπιπορευόμενοι. (*discurrentes.* cf. 104. — *πρὶν — πεσέειν.* *priusquam rursus fugientes*, ut saepe alias, *in manus mulierum incidant*, h. e. a mulieribus excipiantur, quae una cum senibus puerisque stant in muris, pugnam spectantes. bono sensu dictum est ἐν χ. γυν. πεσέειν, ut ap. Eurip. Hecub. 49.: τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην Τύμβου κυρῆσαι, *κεἰς χέρας μητρὸς πεσεῖν.* — *ἐποτρ.* *cohortati fueritis.* jubet Helenus contrahi et in tuto sub moenibus urbis collocari Trojanorum copias consternatas; quo illae confirmatae mox denuo invadunt Graecos, eosque pariter in fugam conjiciunt.

85. *τειρ.* lassati, confecti. ε', 391.

87. vulgo: *ἡ δὲ* etc. oratio informis: neque enim verba ἡ δὲ θεῖναι, quae jungunt interpp., significare possunt hoc: *eaque ponat.* recte Mori et Barocc. codd.: ἡ δὴ συνάγουσα, h. e. ἡ δὴ ξυνάγουσά ἐστιν, usurpata conjugatione periphrastica, ut Eurip. Androm. 942.: ὁ δ' ἦν ὀνειδίζων ἐμοὶ, et Herc. fur. 307.: εἰ μὲν ἦν τίς σ' ὑβρίζων. cf. ann. ad Aeschyl. Cho. 700. de ellipsi verbi substantivi saepius diximus in annott. ad Hom. et poëtas scenicos. aeditua quidem templi erat Theano, Antenoris uxor (298.), sed jussu Hecubae aperire solebat fanum, cum eo congregabantur matronae Iliacae. est igitur οἴξασα dictum

νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
οἴξασα κληῗδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καί οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο·
καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
ἤνις, ἠκέστας, ἱερευσέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ
ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι,
οὐδ' Ἀχιλῆά ποθ' ὧδέ γ' ἐδείδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
ὅνπερ φασὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν."

cui obtemperans Hector, confestim restituto proelio, pergit in urbem.

Ὣς ἔφαθ', Ἕκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίθησεν,
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων ξὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ,
ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν·
οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν· ὣς ἐλέλιχθεν.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·

per metonymiam usitatissimam pro *κελεύσασα οἶξαι.*

92. *ἐπὶ γ.* Strabo 13, 1., vol. 3. p. 112. ed. Tauchn.: — *τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ξόανον νῦν μὲν ἑστηκὸς ὁρᾶται* (in novo oppido Iliensium), *Ὅμηρος δὲ καθήμενον ἐμφαίνει· πέπλον γὰρ κελεύει θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν. — πολλὰ δὲ τῶν ἀρχαίων τῆς Ἀθηνᾶς ξοάνων καθήμενα δείκνυται, καθάπερ ἐν Φωκαίᾳ, Μασσαλίᾳ, Ῥώμῃ, Χίῳ, καὶ ἄλλαις πλείοσιν.* stans illud Minervae signum post finxerunt Tragici aliique, in quibus Sch.: *ἐπὶ γ. ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς γόνασι, παρὰ τοὺς πόδας. ὀρθὸν γὰρ τὸ Παλλάδιον.* quos refellit Strabo. fuit et antiquius quoddam Minervae signum Trojae, Ili tempore coelo delapsum, ut fama fuit, quod Diomedes furto abstulisse ex acropoli, Aeneas autem in Italiam avexisse perhibebatur; de quo signo v. Schol. B, E, Apollod. 3, 12, 3., Pherecydis fragm. edit. Sturz. p. 208., Heynei Excurs. 9. ad Aen. 2. et inprimis C. Levezowii dissert. germ. *über den Raub des Palladiums auf den geschnittenen Steinen des Alterthums*, Berl. 1801, 4. plura igitur fuerunt Palladia in acropoli Trojae; quod insolens esse negans H h. l. etiam Athenis plura Minervae signa fuisse dicit, unum *διϊπετὲς* in aede Minervae Poliados, alterum adstans Phidiae in Parthenone, tertium ex aere, aliud ex ebore. v. Paus. 1, 24. et 26., Plin. H. N. 34, 8. — „*ἠϋκόμοιο. ἐϋπλόκαμον* dixit Odyss. *η'*, 41. cf. Tibull. 1, 4 (5), 26.“ *E K.*

94 — 101. *ἤνις. ἐνιαυσιαίους.* (ab *ἦνις*, et hoc ab *ἔνος*, *annus.* v. H et ab eo laudatus Etym.) *ἠκ. ἀκεντήτους, ἀδαμάστους.* (pro *ἀκέστας* [v. ann. ad *α'*, 252.], a *κέντω, κένσμαι, κενστὸς, κεστὸς, ἀκέντητος*, nondum jugo submissus. *Ex H.* — *αἴ κ' ἐλεήσῃ — αἴ κεν Τυδέος —.* asyndeton patheticum, quod inest etiam in verbis *ἄγριον α.* et *κρατερὸν μ. φ.* — *μήστ. φ.* *δ'*, 328. — *ὄρχ. ἀ.* *β'*, 837. — „*ὅνπερ — ἔμμεναι.* quod rarius quam ex deo esse genitum praedicari solet ap. hunc nostrum. v. *α'*, 280, *β'*, 820, *ε'*, 313.“ *E K.* *ἰσοφ. ἐξισοῦσθαι.* (Ap.: *ἐξ ἴσου φέρεσθαι.* cf. Schn. h. v., *ι'*, 390, *φ'*, 194.) Sch.

106 — 109. *ἐλελ. συνεστράφησαν. φάν. ᾠήθησαν.* Sch. *ἐλέλιχθεν. ἐλελίχθησαν.* Matth. §. 199, 5.

„Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
εἴπω βουλευτῇσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισι,
δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας."
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα καλαινὸν
ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.

eo in proelio Diomedes atque Glaucus, dux Lyciorum, ad certamen progressi, priusquam manus conserant, paterna inter se hospitia recordati, facta armorum permutatione, dextras jungunt.

Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς, καὶ Τυδέος υἱὸς
ἐς μέσον ἀμφοτέρων ξυνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων;
οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
τοπρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων
σῷ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς, κρατερὸς Λυκόοργος,

111—113. τηλεκλειτοί. ε', 491. inferius quoque 227. libri nonnulli: κλητοί, sed plurimi recte κλειτοί. — ἀνέρες ἔστε. ε', 529. — Sch: βείω. βῶ, κατὰ διαίρεσιν βέω, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι βείω, ὅ ἐστι πορευθῶ. — ἠδὲ — βουλ. senatores Hector commemorat, quorum ipsiusque regis auctoritate opus erat, ut pompam ducere mulieribus liceret. cf. 86 seqq. annotavit H.

117. descriptio ἀσπίδος ἀμφιβρότης (β', 389.) h. e. clypei, qui totum corpus a cervice ad talos tegebat. — δέρμα κελ. h. e. δέρματι κελαινῷ (Matth. §. 423.), *corio atro*, quo inductus erat margo clypei; bubulo, ut opinor, et quidem bovis feri, quod ex colore colligas. nam cicures boves taurosque colore rubeo vel fusco probat Mago Carthaginiensis ap. Colum. de R. R. 6, 1.; de feris autem Aristot. H. A. 2, 2, 4.: διαφέρουσιν οἱ ἄγριοι τῶν ἡμέρων, ὅσονπερ οἱ ὕες οἱ ἄγριοι πρὸς τοὺς ἡμέρους· μέλανές τε γάρ εἰσι, καὶ ἰσχυροὶ τῷ εἴδει, καὶ ἐπίγρυποι, τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζοντα ἔχουσι μᾶλλον. quos boves in Arachosia nasci dicit; sed etiam ap. Scythas et Germanos insignia boum ferorum genera commemoravit Plin. 8, 15.

118. ἄντυξ. νῦν ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος. πυμ. ἐσχάτη. θέεν. περιέτρεχε. Sch. ὀμφ. δ', 448.

119—124. de Glauco v. β', 876. — haud inepte Freretus (*Mém. de l'Acad. des Inscr.* 8. p. 83.) et Böttigerus (*Vasengem.* 1. p. 106.) suspicantur, Glauci posteris gratificatum haec inseruisse vatem carmini, quos Ionum inter reges fuisse tradidit Herod. 1, 147. ann. Ruhkopf. — τίς δέ. h. e. τίς δή. γ', 52.: οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον; etc. — Ap.: φέριστε. βέλτιστε, ὑπερφέρων πάντας. appellatio honorifica, ut δῖος, ἀμύμων, ἴφθιμος. cf. ι'. 110, ο', 247, ω', 387 etc. — κυδ. α', 490.

125—128. προβ. ἀριστεύεις, προκόπτεις. Hesych. *cunctis antecelluisti audacia tua, cum meam lanceam mansisti.* — κατ' ο. εἰλ. κατειλήλουθας οὐρ., *coelo descendisti.* Soph. Phil. 584.: εἰ μὴ τόνδε — Ἄγοιντο νήσου τῆσδε. cf. Matth. §. 331, c. etc. jam non discernit Diom. homines a diis: neque enim in perpetuum ei datum erat a Minerva, id ut posset (ε', 127. sequ.), sed in tempus tantummodo illius pugnae, cui et ipsa cum Junone, et Mars Venusque intererant. animadvertit H.

130. Apollod. 3, 5, 1.: — Λυ-

δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν.
ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
θεινόμεναι βουπλῆγι. Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς
δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα, Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ.
τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι·
εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.“
Τὸν δ' αὖθ' Ἱππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·
„Τυδείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.

κοῦργος δὲ, παῖς Δρύαντος, Ἠδωνῶν βασιλεύων, οἳ Στρυμόνα ποταμὸν παροικοῦσι, πρῶτος ὑβρίσας ἐξέβαλεν αὐτόν. (Bacchum.) καὶ Διόνυσος μὲν εἰς θάλατταν πρὸς Θέτιν τῆς Νηρέως κατέφυγε, Βάκχαι δὲ ἐγένοντο αἰχμάλωτοι καὶ τὸ συνεπόμενον Σατύρων πλῆθος αὐτῷ. αὖθις δὲ αἱ Βάκχαι ἐλύθησαν ἐξαίφνης, Λυκούργῳ δὲ μανίαν ἐποίησε Διόνυσος etc. cf. seqq., Hygin. fab. 132, 242., Diod. Sic. 3, 65., Serv. ad Aen. 3, 14., Musgrav. ad Rhes. 927., qui haec non eodem omnes modo enarrarunt. — *οὐδὲ γὰρ οὐδέ.* duplex negatio, more Graecorum. v. H ad ξ', 33., ubi similia laudat loca μ', 212. et Odyss. κ', 551., Matth. §. 601. et grammaticos. — *υἱός.* α', 489.

131 — 134. *δὴν ἦν.* *diu fuit*, diu vixit. sic etiam 139, 140. — *μαιν.* ἐνθουσιῶντος, quo sensu et μαινάδες dicuntur. putide Sch.: μανιοποιοῦ διὰ τὴν μέθην, ὡς τὸ χλωρὸν δέος τὸ χλωροποιόν. „Bacchae h. l. sunt *τιθῆναι*, nutrices Bacchi, h. e. Nymphae, a quibus educatus est, Hyades dictae nonnunquam. v. Apollod. 3, 4, 3.“ *E K et H.* ordo: ὅς ποτε σεῦε μαιν. Δ. τιθήνας κατ' ἠγάθεον Νυσ., *nutrices olim Bacchi in Nysa monte.* nam Indiae vel Arabiae mons est Nysa, non Thraciae. hymn. Hom. 26, 2. de Baccho: ὃν τρέφον ἠΰκομοι Νύμφαι — *καὶ ἐνδυκέως ἀτίταλλον Νύσης ἐν γυάλοις.* cf. ann. ad Eurip. Bacch. 469. Sch.: *σεῦε.* ἐδίωκεν. (ἠγ. α', 252. — *Νυσ.* ὄρος.) Ap.: *θύσθλα.* τοὺς θύρσους, ἢ κλάδους, οὓς αἱ Βάκχαι κρατοῦσιν. ἔνιοι δὲ τὰ ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκφερόμενα etc. cf. Schn. h. v.

135. *βουπλ.* πελέκει. οἱ δὲ τῇ μάστιγι. Ap. similiter Sch. et Hesych. βουπλῆγι Vulcanus Jovis parturientis caput findit ap. Etym. in Ἐρεχθεύς. μύωπα interpretatur Sch. ann. ad 130., H autem stimulum seu baculum rusticum. „occurrunt,“ inquit, „tales figurae hominum, furca sive hasta instructorum, in vasis pictis.“

136, 7. etiam Vulcanum servaverat Thetis, a matre κυνώπιδι projectum, ut auctor est Hom. σ', 394 seqq. — Sch.: *ὁμοκλῇ.* ἀπειλῇ.

138, 9. *ῥεῖα ζώοντες.* ῥαδίως καὶ ἀπόνως ζῶντες. Sch. *facile viventes;* nam sic Latini quoque, h. e. feliciter. propterea dii appellantur μάκαρες, uti et aureae aetatis homines et piorum animae in Elysiis. cf. H et, quos citavit, ipsum Hom. Odyss. δ', 565, Hesiod. Opp. 112, Pind. Ol. 2, 11 etc. — „*καί μιν* etc. plura sunt in mythis exempla caecitatis ad deorum iram relatae, velut Phinei et Tiresiae. ad sacra arcana clam inspecta poenam refert Schol. B.“ *Ex H.*

142, 3. *οἳ ἀ. κ. ἔδουσιν*, contra ac solent dii: v. ε', 341. Simonides ap. Plut. Sympos. 9, 13. p. 743 F: εὐρυεδοῦς ὅσοι Καρπὸν αἰνύμεθα χθονός. — *ὥς κεν — ἵκηαι.* periphrasis mortis, ut ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, η', 402. et alias. sic τέλος θανάτου nihil aliud est quam θάνατος, πέρας ὀϊζύος ὀϊζὺς Odyss. ε', 289, δίκης πείρατα δίκη ap. Apoll. Rhod. 4, 1201. *Ex H.*

145. *ἐρ.* ἐρωτᾷς. Sch. cf. γ', 191, κ', 558 etc.

φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.
ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο,
ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην.
τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
ὤπασαν· αὐτάρ οἱ Προῖτος κακὰ μήσατο θυμῷ,
ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσεν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν.
τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δῖ' Ἄντεια,
κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
ἡ δὲ ψευσαμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα·

147—149. verba praeclara de conditione vitae hominum, qui nunc nascuntur, nunc intereunt, velut arborum atque herbarum folia. quae verba Simonides in Elegis (Analect. 1. p. 145.), Comicus Av. 652., Horat. Art. poët. 60., aliique repetiverunt et in rem suam converterunt. v. H. ipse Hom. habet similia φ', 463—466. — Sch.: χαμ. *χαμαί.* τηλ. *θάλλουσα, εὐθαλὴς δένδρεσιν οὖσα.* φύει. *αὔξει.* (ἔαρος δ' ἐπ. ὥρη, *nam succedit tempus vernum* more Hom. dictum est pro τῆς ἔαρος ὥρης *ἐπιγιγνομένης, tempore verno succedente.* Ex H. male vulgati libri ὥρῃ, secundum Aristophanem. — ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπ., *modo nascitur* (φύει, πέφυκε. significatio rarior quam activa, qua vox dicta est superiore versu. ann. H.), *modo desinit.*

151. πολλοὶ δὲ etc. apodosis. E: — *ἔστι δὲ ἐνταῦθα τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ δή, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ* ἔνθα δὲ Σίσυφος, *ὃ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον* ἐνθάδε *λέγεται. quando autem et hoc scire cupis* (ἐθέλεις δαήμ., quod supra dixit ἐρεείνεις), *quod sit meum genus,* nec tibi satis est videri me strenuum teque dignum bellatorem, *multi quidem id sciunt.*

152. Ἐφύρη. *οὕτω τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Κόρινθος. ἔστι δὲ καὶ Θεσπρωτίας Ἔφυρα.* (commune urbium nomen ap. Pelasgos, quale et Larissa. v. Mannert. 8. p. 495., β', 659, 841.) Sch. μυχῷ Ἄργεος. E: *Ἄργος καὶ ὧδε ἡ Πελοπόννησος* (α', 30.), *οὐ ἡ Κόρινθος* ἐν μυχῷ, *τουτέστιν ἔνδον, οὐ μὴν ἐν μυχαιτάτῳ καὶ ἐνδοτάτῳ· τοῦτο γὰρ ψεῦδος ἁπλῶς οὕτω εἰπεῖν διὰ τὸ ἰσθμίαν εἶναι τὴν Κόρινθον.* (sane ἐν μ. Ἄ. est *in* Argolide, vel secundum vett. *in* Peloponneso. v. Strab. 8. p. 571 A. sic Pind. N. 6, 44. μυχὸν Ἑλλάδος dixit, ut Romani *recessum.* etiam τοῦ μέσος latior nonnunquam usus est, velut inferius 224. *Ex H.* — ἱππ. β', 287.)

153—157. de *Sisypho* ejusque versutia, item de *Bellerophonte* et *Proeto,* v. Apollod. 1, 9, 3.; 2, 3, 1., et ad eum Heynei ann.; qui hoc quidem loco annotavit, heroïcae vitae sollertiam ac prudentiam a vafritie nondum fuisse disjunctas, itaque recte Sisyphi in laudem cessisse ingenium ejus ad fraudes dolosque callidos compositum, ut Ulyssis ipsiusque dei Mercurii. cf. K. — Σίσ. Αἰολ. epanalepsis. v. ann. ad β', 838. — Sch.: ἠνορέην. *ἀνδρίαν.* cf. δ', 303. — κακὰ μήσατο H. vulgo: *κακ' ἐμήσατο.* Schol. A: *Ἀρίσταρχος κακῶς* (H bene: *Ἰακῶς*)· κακὰ μήσατο. ceterum Apollod. 2, 3, 1. non in exilium actum a Proeto, sed exulem ab eo expiatum esse ait Bellerophontem, ut variae de hoc erant fabulae ap. Tragicos et scriptores. v. H.

159. ἐδάμ. *τοὺς Ἀργείους.*

160. Ἄντεια. Apollod. 2, 1. — *κρατήσας Ἀκρίσιος Προῖτον Ἄργους ἐξελαύνει. ὁ δὲ ἧκεν εἰς Λυκίαν πρὸς Ἰοβάτην, ὡς δέ τινές φασι, πρὸς Ἀμφιάνακτα, καὶ γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα, ὡς μὲν Ὅμηρος, Ἄντειαν, ὡς δὲ οἱ Τραγικοί, Σθενέβοιαν.*

„Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην,
ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ."
Ὣς φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν.
κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ·
πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ,
γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἷξε Ξάνθον τε ῥέοντα,
προφρονέως μιν τῖεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης.
ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν·
ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι,
ὅ,ττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιτο.
αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,

164. κάκτανε. κατάκτεινε (ut κακκείειν etc.). Sch.

165. ὅς μ' ἔθ. h. e. ὅς μοι ἔθ. sic οἴμ' pro οἴμοι dictum legitur ap. Aristophanem, et similiter αι in fine temporum verbalium elidi solet. maluit tamen Bentl. ἐθέλουσαν.

167—169. σέβ. σεβαστὸν ἡγήσατο. ἐτίμησεν. ἐνετράπη. Hesych. convenit huic loco ἐνετράπη, *veritus est*. majus aliquid est σέβας quam αἰδώς. cf. 417, σ', 178. *E K* et *H*. — σήματα, σῆμα, *signa*, *signum*. Apollod. 2, 3, 1.: Προῖτος δὲ πιστεύσας ἔδωκεν ἐπιστολὰς αὐτῷ πρὸς Ἰοβάτην κομίσαι, ἐν αἷς ἐνεγέγραπτο Βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι. ἐπιστολὰς dixit, h. e. *mandata*, nihil amplius: multo enim seriore tempore usus litterarum invaluit, idque in monumentis tantum publicis, marmore et aere; qua de re post Wolfii, Meriani, Hugii, nuperque Nitzschii et aliorum disputationes doctissimas non est quod ambitiose dicamus. vide inprimis Wolfium Prolegg. ad Hom. p. LXXIV, 36., LXXXII seqq. Schol. A: γράψαι ἐστὶ τὸ ξέσαι: οἷον οὖν ἐγχαράξας εἴδωλα, δι' ὧν ἔδει γνῶναι τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου. E p. 633, 38. ed. Rom.: Εὐριπίδης δέ που τὰ Ὁμηρικὰ σήματα εἰς ξύμβολα μεταλαβών φησι (Med. 585.)· ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἵ δράσουσί σ' εὖ. Wolfius l. c. p. LXXXVI.: „mihi veri persimile videtur," inquit, „jam tum inter cognatos obtinuisse notas quasdam symbolicas, quibus de *gravissimis rebus* sensa animorum inter se communicarent, inprimisque hoc genus θυμοφθόρων σημάτων inventum fortasse est ea aetate, qua ultionis caedium et inimicitiarum dira saevitia vigebat. — Apollodori locum illum (2, 3, 1.) cum Scholiis nostris comparanti haud aegre persuadeam, πίνακα πτυκτὸν ab illis habitum esse ligneam *tesseram* vel *symbolum* aliquem, qui notas mortiferas rudi arte incisas habuerit. de tabula cerata cogitare vix sinit consuetudo poëtae, artificiosam ejusmodi operam aliquo certe epitheto aliave adjectione ornaturi." videtur tamen πίναξ πτυκτὸς esse tabula, duobus asseribus constans, qui complicari ac signari poterant; cujusmodi fuit δελτίον illud δίπτυχον Demarati ap. Herod. 7, 239.; nec dissimilia sunt βιβλία δίπτυχα, quae vulgo dicuntur. v. H. — E: τὸ δὲ θυμοφθόρα πολλὰ ἑρμηνεύων ὁ π. φησιν ὄφρ' ἀπόλοιτο· θυμοφθόρα γὰρ πάντως τὰ ἀπολλύντα.' ἐκ τούτων δὲ καὶ παροιμία παρέξεσται ὕστερον τὸ Βελλεροφόντης καθ' ἑαυτοῦ γράμματα, ἐπὶ τῶν τοιαῦτά που ἀγγελλόντων, ἐξ ὧν βλάπτονται. nostrates id vulgo vocant *einen Uriasbrief*.

173. προφρ. προθύμως. cf. E, 810 etc.

174. ⋗ quod numero novenario lubenter utitur poëta. repetita passim observatio; ex aliis quoque scriptoribus affert exempla Clemens Alex. in Strom. praeterea hic locus est notabilis de hospitii jure et more, cum per plures dies hospes ne sciscitaretur quidem adventus causam; quod et de Celtis narrat Diodorus Sic. 5, 28., de Germanis autem Tacitus Germ. 21.; et usque ad nostram memoriam ea religio duravit ap. Arabes aliosque populos rudiores. cf. 213, ι', 193 seqq., Odyss. α', 124, γ', 69, δ', 60, Athen. 5. principio, K, H.

πρῶτον μέν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσεν
πεφνέμεν· ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων,
πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας·
δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν.
καρτίστην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.
τοτρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινεν·
κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους
εἷσε λόχον. τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἶκόνδε νέοντο·
πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠὒν ἐόντα,
αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν,
δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης·
καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
καλὸν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
Ἴσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν.
Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεύς·
ἡ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,

179. *Chimaeram*, Typhonis et Echidnae filiam, eum interficere jussit, quo vitam redimeret; de quo monstro v. Hesiod. Theog. 319 seqq., Apollod. 2, 3, 1., Strab. 14. p. 891 B etc. — *ἀμ. ἄγαν μαιμῶσαν* etc. E. cf. Schn. h. v.

181. aliter Hesiodus: *τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, μία μὲν χαροποῖο λέοντος, Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος, κρατεροῖο δράκοντος.*

182, 3. Virg. Aen. 7, 785.: *cui* (Turno) *triplici crinita juba galea alta Chimaeram Sustinet; Aetnaeos efflantem faucibus ignes.* Eichh. — *θεῶν τ. π.* δ', 398.

184. *Solymi*, antiquiores incolae Lyciae, ex montibus confinibus, in quos compulsi erant, prorumpere solebant, Lyciosque bello infestare. cf. ann. ad β', 876, inferius 204, Odyss. ε', 283 etc. — *αὖ* pro *δὲ* illatum respondet *τῷ μὲν* 183. — *κυδ.* δ', 100.

186, 7. de *Amazonibus* v. γ', 188. fama est antiquissima, ideoque obscura, eas in Asiam minorem incursitasse. — *ἀνερχ.*, *redeunti*. cf. δ', 392. *Ex H.* *ὑφ.* γ', 212. cf. ι', 93, Odyss. δ', 678, ε', 356, ι', 422.

188. Townl.: *κρ. ἐκ Λ. ἐείκοσι φ. ἀρ.* margo codicis Lips.: *γρ. ἐείκοσι φῶτας.* numerum certum quaerebant isti librarii vel correctores, ut δ', 393.

191. *θεοῦ γόνον. dei* alicujus filium, non Glauci. nobilitatem stirpis, a diis, inprimis Jove, repetendae ex factis modum humanum excedentibus colligebant prisci. v. Schol. Pindari ad Ol. 13, 82. *Ex H.*

192. *θυγ. ἥν.* Philonoën, Antiae sororem. Apollod. 2, 3, 2.

193. h. e. munia et honores regios cum eo communicavit. „munia regum tum erant ducere exercitus, curare sacra, senum et populi concilium habere, judicare; honores, *τὰ γέρα*, *τὸ τέμενος*, quod versu sequente memoratur, *ἡ προεδρία*, et copiosior cibi atque vini portio in epulis.“ H.

194, 5. *τέμενος τάμον. ἀπέτεμον τόπον τινά.* (Ap.: *τέμενος. πᾶς ἀποτετμημένος εἰς τιμὴν τόπος.* cf. Feith. p. 16, 533. etc.) *φυτ. δενδροφόρου γῆς, ἢ ἀμπελοφόρου.* (Ap.: *φυταλιὴ, κῆπος.* Hesych.: *φυταλιῆς. κήπου. δενδροφόρου γῆς.* locus a *φυτοῖς* appellatus, h. e. ab arboribus, arbustis, vitibus, herbis, floribusque, quibus consitus est; qui locus etiam *ὄρχος* sive *ὄρχατος* vocatur. v. inprimis Odyss. ω', 244 — 247, H h. l., Schn. v. *ὄρχος.*) *ἀρ. σπορίμου γῆς καὶ σιτοφόρου.* [γ', 115.] Sch. *νέμ. καρποῖτο.* Hesych.

200. *καὶ κεῖνος. etiam ille* Bellerophontes, cui dii tam propitii fuerant,

ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο,
ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων·
Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἆτος πολέμοιο
μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν,
τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
Ἱππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι·
πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καί μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι
ἔν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι."
Ὣς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
Ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός·
Οἰνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
ξείνισσ' ἐν μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας.
οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά·
Οἰνεὺς μὲν ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινὸν,
Βελλεροφόντης δὲ χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον·

ut Chimaeram occideret Solymosque et Amazonas profligaret. irati autem ei esse visi sunt dii propterea quod filius natu maximus et filia unica praematura morte obierunt. v. seqq.

201. καππ. τὸ Ἀλ., per campum *illum notum*, qui vocatur Aleïus. notatio hujus nominis incerta est; quanquam non displicent illi ap. Hesych. v. Ἀλήϊον, qui interpretantur ἄσπορον, τὸ μὴ ἔχον λήϊα. cf. E. certe ἀλήϊον ἄνδρα hic noster dixit τὸν ἀκτήμονα ι', 125. et 267., nec inepte istum campum antiquitus incultum fuisse existimaveris, ut multa non solum Asiae et Africae, Americaeque, sed etiam Europae loca, quae germanice dicuntur *Heiden* vel *Steppen*. fuit autem campus Aleïus in Cilicia, magnus ille quidem et mediterraneus, ad amnem Pyramum situs: v. Herod. 6, 95., Strab. 14, 5., vol. 3. p. 232. ed. Tauchn., Plin. 5, 27., Cellar. 2. p. 258., H etc. Cic. Tusc. Qu. 3, 26.: *qui miser in campis moerens errabat Aleïs, Ipse suum cor edens, hominum vestigia vitans.*

202, 3. κατ. κατεσθίων. (θ. κατ., ut ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων σὴν ἔδεαι κραδίην ω', 128. cf. α', 243.) πάτον. τὴν πεπατημένην ὁδὸν etc. (h. e. coetum, διατριβὴν, hominum. H.) Sch. — Ἴσ. δέ. causale est δὲ, ut saepe. — ἆτος π. ε', 388.

205. τὴν δέ. Laodamiam. Sch.: χρυσ. χρυσᾶς ἡνίας ἔχουσα, ὡς ἐφ' ἅρματος ὀχουμένη. „Odyss. θ', 285.: χρυσήνιος Ἄρης. decent aurea frena equos deorum, heroum sunt σιγαλόεντα vel λεύκ' ἐλέφαντι (ε', 226, 583.). ipsa Laodamiae mors Dianae imputatur more veterum, quia puellae fuit immatura. quodsi domi periisset Isander, pariter Apollo visus fuisset sagittis eum suis percussisse. v. ω', 605. sequ., 758, Odyss. γ', 279." *E K.* cf. et inferius 428.

208. nobilissimus versus, saepe repetitus, etiam a Posidonio ap. Pompejum, teste Strab. 11, 2., vol. 2. p. 398. ed. Tauchn. *Ex H.*

213, 4. nefas videbatur pugnare cum hospite. Odyss. θ', 208.: ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο; *Ex H.* ibid. ξ', 56.: ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι, ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε. cf. Feith. 3, 12. et ann. ad 174. — μειλ. δ', 256.

217. sic unus Vindob. ξείνισεν ἐν Ven. et Mori liber, quod corrigens Schol. A adscripsit: γρ. ξείνισ' ἐν μ., cum vellet, opinor, ξείνισσ' ἐν, ut in superioribus 174. et γ', 232. vulgo: ξείνισ' ἐνὶ μ., quae scriptura haud dubie a Metrico profecta est.

218—220. ξειν. ξένια. (de hospitalibus varii generis muneribus v. Feith. 2, 11.) φοιν. φαεινόν. φοινικῷ ἄνθει βεβαμμένον. (δ', 141.) Sch. — ἀμφ. α', 584.

καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, ἐπεί μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα
κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσῳ
εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι.
ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου·
πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι,
κτείνειν, ὅν κε θεός γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κιχείω,
πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ, ἐναιρέμεν, ὅν κε δύνηαι.
τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἵδε
γνῶσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι."
Ὣς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων ἀΐξαντε,
χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο.
ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν
χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

222. *Τυδέα δ' οὐ μ.* etc. *nam Tydei patris haud memini*, avi memini, quem cognovi. ita haec cohaerent; quod minus intelligens Schol. quidam ap. Bentl. adscripsit: *ἄτοποι οἱ δύο στίχοι.*

226. *ἔγχ. δ' ἀλλ. ἀλ.* *ἐκκλίνωμεν δ' ἀλλήλοις ἐφιέναι τὰ δόρατα.* Sch. *καὶ δι' ὁμίλου*, *etiam in turba*, cum confertim pugnatur, difficiliusque agnoscuntur hostes; non solum in *μονομαχίᾳ*, ut nunc quidem.

228—233. *πόρῃ.* *περιποιήσῃ*, *παράσχῃ.* — *ἐπαμ.* *ἀντὶ τοῦ ἀμείψωμεν*, *καταλλάξωμεν.* (*οἵδε* velut digito monstrantis est, *hice*, ambo exercitus. — „moris fuisse videtur Graecorum, sicut olim Celtarum (v. Macpherson. ap. Denis. in metaphrasi germ. Ossiani, vol. 1. p. 196.), ut arma inter se permutarent bellatores amici. simul hoc pacto Diomedes instaurat jus hospitii, quod ei cum Glauco intercedebat.“ *E K.*) — *πιστ.* *πίστεις ἐποιήσαντο ἀλλήλοις.* „*καὶ ἐπιστ.* E et Vrat. a., suaviore metro, Bentlejo quoque judice. potest tamen alius in spondeis firmitatem reperire sibi videri. lubricum enim aurium judicium.“ H.

234. trepidant vett. ap. Schol. B et Leid., quod poëta reprehendere videtur liberalitatem Glauci, et generosum ejus animum stultitiae arguere. pariterque Diomedem avaritiae incusat Maximus Tyr. diss. 6., 39., 40. at ista *aerugo et cura peculii* non imbuerat heroum Homericorum animos, neque metalli modulo Diomedis arma metiebatur Glaucus, sed inclyti viri nomine compensare sibi videbatur pretium; Diomedes autem regii divitisque dona juvenis eodem animo accipiebat, quo Alcinoi Ulysses ap. Phaeacas. praeterea nihil nisi arma ad manum erat, quod illi aut donarent, aut magni aestimarent. illud tamen notandum est, quod poëta cum stultitiam dicit Glauci, non ex sua persona loquitur, sed ut vulgus, cujus ille judicium secutus *εἰρωνικῶς*, magnisque parva et humilia admiscens ac velut temperans, imitatur cogitandi et dicendi modum illum, quem in Rabelaisii, Cervantesii, Sternei similiumque scriptorum operibus vigentem recentiores proprio vocabulo appellarunt *humor;* cujus generis aliquot sunt loca ap. hunc nostrum. ceterum *φρένας ἐξελέσθαι*, h. e. mentem ac cogitationem ademisse Glauco, dicitur Jupiter, quemadmodum vett. omnia, quae praeter morem atque expectationem, praveque etiam ac stulte, fiebant, referebant ad deos auctores; cujus rei exemplum H proposuit Pharaonem, Aegypti regem, quem deus impulisse dicitur ad stolide faciendum, cum Mosis postulata facere noluit, Exodi cap. 5. cf. *τ'*, 137. *ρ'*, 469.: *Αὐτομέδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;*

235, 6. *τεύχεα*, *ὅπλα*, *clypeum.* verbi *τεύχεα* alius aliis in locis significatus est: nam modo clypeum galeamque et hastam significat; modo clypeum et hastam; modo solum clypeum, velut *γ'*, 89. et *φ'*, 301. — *χρύσεα* — *ἐννεαβοίων.* locus memorabilis et passim notatus, ex quo intelligas consuetam isto tempore rationem inter aes et aurum. licet tamen dubitare, subtiliterne poëta pretium metallorum constituere voluerit, an id tantum indicare, alterum altero

Hecuba et ceterae matronae, de Hectoris et procerum Trojanorum consilio, peplum in aedem Minervae inferunt, votaque pro salute patriae nuncupant.

Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν,
ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέον ἠδὲ θύγατρες,
εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε,
καὶ πόσιας. ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώγει
πάσας ἑξείης· πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανεν,
ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον (αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι, ἔνθα δὲ παῖδες
κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῇς ἀλόχοισιν·
κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς
δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,

longe esse pretiosius. *Ex H.* Sch.: ἑκατ. ἑκατὸν βοῶν ἄξια. οὐ γὰρ νομίσμασιν ἐχρῶντο. ὅθεν καὶ ἀλφεσίβοιαι. ἐννεαβ. ἐννέα βοῶν ἄξια. — v. ann. ad β', 449. „versum recitat Aristot. de Morib. 5, 11., ubi docet, neminem ἀδικεῖσθαι ἑκούσιον. abiisse eum in proverbium, constat vel ex Cic. ad Att. 6, 1.“ H.

237 — 241. Σκαιὰς πύλας. γ', 145. — φηγόν. ε', 693. Sch.: εἰρ. ἐρωτῶσαι. παῖδας. ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ παίδων. (Homericum schema vocant grammatici. v. Scholl. A et B, Schol. Aristoph. Nub. 167. *Ex H.*) ἔτας. ἑταίρους, συνήθεις, φίλους. (Ap.: ἔται. [ι', 460, π', 456 etc.] πολῖται, ἑταῖροι, συνήθεις. similiter Hesych. cf. 262, Aeschyl. Suppl. 223., Thuc. 5, 79. extr., quo loco ἔται *cives* dicuntur in foedere Lacedaemoniorum et Argivorum. est autem ἔτης, ni fallor, derivatum ab ἔω, εἶμι, ut vox significet eum, qui ad concionem ire vel ad bellum proficisci solet, vel etiam comitem et amicum, qui jussus adesse operam suam non detrectat. ἕτης quidam scripserunt, in quibus Alexio, repugnante quidem Ptolemaeo Ascalonita, ab ἕω, ἵημι, ut sit *missus*, *mitti solitus*, consimili sensu. v. H. — ἑξείης. α', 448.) πολλῇσι δὲ κ. ἐφ. πολλαῖς δὲ κακὰ ἐξῆπτο, τουτέστι πολλαὶ αὐτῶν ἐν κακώσει ἐγένοντο. (E: ὅτι παιδεύει τὸν ἀκροατὴν καὶ ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἕκτωρ μὴ ἀεὶ πρὸς τὰς ἐρωτήσεις λεπτομερῶς ἀποτείνεσθαι, ὅπου ἂν μὴ συμφέρον εἴη. ἐρωτᾶται μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν Τρῳάδων, πῶς ἂν ἔχοιεν ἐν τῷ πολέμῳ οἱ προσήκοντες αὐταῖς· ὁ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἔφη, ἀλλ' ἢ θεοῖς μόνον ἐκέλευσεν εὔχεσθαι πάσας ἑξείης, καίτοι πολλαῖς αὐτῶν, ὡς ὁ π. φησι, κήδεα ἐφῆπτο διὰ τὴν τῶν οἰκείων ἀπόλειαν.)

241. domos Homericas descripturis nobis otium fecit Feithii, Heynei et inprimis J. H. Vossii diligentia, qui et dissertatione et tabula rem explicavit, in eo tantummodo errare visus Cammanno (*Vorschule zur Il. u. Odyss. des Hom.* p. 324.), quod duas fuisse aulas sumsit, quarum anteriorem cortem, cum nonnisi unam semper Hom. commemoraverit. cui assentior, quamvis Vossii in sententiam concessisse videam Köpkeum, Haseum, Schaaffium, aliosque viros doctissimos. annotovit H, praecipuum esse hunc locum de aedibus veterum, inprimis regum.

243. ξεστ. ἐκ λίθων ξεστῶν, ut cum aliis interpretatur Schol. Theocr. 7, 25. *Ex H.* αἰθ. στοαῖς (recentius nomen) ταῖς καταλαμπομέναις ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ap.: αἰθούσης. (ι', 468.) τῆς παραστάδος, ἀπὸ τοῦ καταίθεσθαι ὑφ' ἡλίου.

244. Virg. Aen. 2, 503.: *quinquaginta illi thalami, spes tanta nepotum — Procubuere.* Cl., Eichh. cf. ω', 495, Apollod. 3, 12.

245 — 250. πλησίον pro vulgato πλησίοι dedi utroque loco secundum Barocc. Ven. aliosque nonnullus MSS., quibuscum Ald. 3. facit 249. cf. γ', 115, δ', 329 etc. Sch.: δεδμ. ᾠκοδομημένοι. (a δέμω. — „κοιμῶντο. non διῃτῶντο, quoniam interdiu foris in atrio vel foro versabantur homines.“ *Ex H.*) μνηστ. ταῖς ἐκ μνηστείας γεγαμημέναις. (non concubinis.) τέγεοι. ὑπερῷοι. (similiter alii grammatici, sed male: nam τέγεοι θάλαμοι intelligendi sunt ἐν τέγει

πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ
κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν),
ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ,
Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν,
μαρνάμενοι περὶ ἄστυ, σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
ἐλθόντ' ἐξ ἄκρης πόλιος Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν;
ἀλλὰ μέν', ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω,
ὡς σπείσῃς Διῒ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
πρῶτον, ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι, αἴ κε πίῃσθα.
ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει,
ὡς τύνη κέκμηκας ἀμύνων σοῖσιν ἔτῃσιν.“
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ,
μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον
ἅζομαι, οὐδέ πῃ ἔστι κελαινεφέϊ Κρονίωνι
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης

ἐόντες, *sub tecto domus* exstructi, non in porticibus, quae extrorsum patebant. idem 243. dixit ἐν αὐτῷ, δόμῳ. ὑπερῷον autem est aedium pars superior, in qua matresfamilias cum filiabus innuptis et ancillis habitabant. v. H.) Sch. Hesych. ab H emendatus: παρ' αἰδοίῃσι. παρὰ ταῖς αἰδοῦς ἀξίαις. appellatio dignitatis.

251—253. ἠπ. ἤπια καὶ προσηνῆ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν. Ap. eadem fere habent Sch. Hesych. et alii. — de *Laodice* v. γ', 122 seqq., Paus. 1, 15; 10, 26. et quos praeterea laudavit H cum h. l. tum in ann. ad Apollod. p. 302. Sch.: Λαοδ. ἐσάγ. ἀντὶ τοῦ πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. ἔτυχε γὰρ πρὸς αὐτὴν εἰσελθεῖν βουλομένη. cf. ann. ad ε', 642. „intell. ἑαυτὴν, ut in ὑπάγειν, προάγειν, ἐξάγειν, παράγειν. — ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί. Harlej. ἐν δ' ἄρα. primo nunc occurrit ἔμφυμι, inhaereo, implico me: unde ἐμφύεσθαι τοῖς χείλεσί τινος et ἐμφ. ταῖς χερσὶ pro δεξιοῦσθαι. v. Hesych. in φῦ χειρί.“ *Ex H.* ἔπος — ὀνόμ. α', 361.

255—257. minus recte libri: — ἄστυ. (vel ἄστυ·) — ἀνασχεῖν. subsenserunt hoc Cl. et H. Sch.: τείρ. καταπονοῦσι. δυσ. κακώνυμοι. (infausti nominis viri, h. e. invisi, abominandi. *Μοῖραν δυσώνυμον* dixit μ', 116. ἠὼς δυσώνυμος Odyss. τ', 571 est *dies infelix*.) ἀνῆκεν. ἀνέπεισεν. ἐξ ἄ. π. ἐκ τῆς ἀκροπόλεως. fuerunt in arce Trojae templa Minervae (88, 297.), Apollinis (ε', 446 seqq.) et Jovis (χ', 172.). cf. H.

260—262. ὀν. (ὀνήσηαι.) ὠφεληθήσῃ. (etiam Hesych.: ὄνησιν λήψῃ, et ὄνησις, ἰσχὺς, ὠφέλεια. significat autem ὀνεῖν etiam recreare cibo ac potu, velut Odyss. ξ', 415. dixit πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθα, et ib. τ', 68. δαιτὸς ὄνησο. hinc ὄνειαρ et ὀνείατα, βρώματα, cibi. *Ex H.*) κεκμ. κεκοπιακότι. ἀέξει. αὔξει. (τύνη, ut ἐγώνη ε', 485.) ἔτ. πολίταις. (239.) Sch.

264—269. ἄειρε. πρόσφερε, δίδου. (cf. Sch., Ap. etc. est scil. ἀείρειν αἴρειν, βαστάζειν, ut ἀειραμένη 293. v. H.) ἀπογ. βλάψῃς μου τὰ μέλη, ἀποχωλώσῃς. οἷον ἐκλύσῃς μου τὰ μέλη. (Hesych.: ἀπογυιώσεις. ἀσθενῆ ἢ χωλὸν ποιήσεις. contra τὸν ἀρκεσίγυιον [οἶνον] dixit Comicus ap. Athen. 10, 13., ubi v. Casaub. *Ex H.*)

266. v. Bos. Ant. gr. descript. br. p. 45. „Virg. Aen. 2, 719.: *me bello e tanto digressum et caede recenti Attrectare* (sacra) *nefas, donec me flumine vivo Abluero.*“ Cl.

268, 9. λύθρῳ. Ap. v. αἴθρῳ p. 64.: λυθρὸν γάρ ἐστι τὸ μίγμα ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος. cf. Schn. h. v. Etym.: πεπαλ. μεμολυσμένον καὶ κατεστυγμένον. cf. ε', 100. — ἀγελ. δ', 128.

ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς·
πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καί τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο,
καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
ἤνις, ἠκέστας, ἱερευσέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ
ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
ἔρχευ· ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσσω,
αἴ κ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν. ὥς κέ οἱ αὖθι
γαῖα χάνοι! μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
Τρωσί τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε παισίν.
εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω,
φαίην κε φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι.“
Ὣς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' ἀμφιπόλοισιν
κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς.
αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
ἤγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον,
τὴν ὁδὸν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.

270. *θυέεσσι.* θυσίαις, ἢ θυμιάμασι. (*suffitus* sunt *θύεα* ap. Hesiod. Opp. 338.; hic autem victimae. v. 93. *Ex H.*) Hesych. Sch.: *ἀολλ.* *ἀθροίσασα.* cf. 287, ο', 588, τ', 54. ε', 498.: *Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες* etc.

271—278. cf. 90—97.

280—282. *Πάριν μετ.* πρὸς Πάριν ἀπελεύσομαι. Sch. *ὥς — χάνοι. utinam ei illico terra dehiscat!* „cf. δ', 182, θ', 150, ρ', 417.“ *Ex H.*

288. *θάλαμον — κηώεντα.* γ', 382.

289—292. profert hos versus Herod. 2, 116., tanquam e *Διομήδεος ἀριστείῃ*, h. e. libro 5. Iliadis, memoria falsus, ut opinor. de *Sidone* Strabo 16, 2., vol. 3. p. 366. ed. Tauchn.: *οἱ μὲν οὖν ποιηταὶ τὴν Σιδόνα τεθρυλλήκασι μᾶλλον*, (v. tamen Aeschyl. Pers. 889, Eurip. Phoen. 200 etc.) *Ὅμηρος δὲ οὐδὲ μέμνηται τῆς Τύρου.* „scil. etsi Palaetyrus antiquissimam originem habuit, utpote condita ad Eusebii rationem 240 circiter annis ante jacta fundamenta templi Salomonii, tamen Trojani quidem belli tempore mercatu nondum clara fuit; quae autem illi successit urbs Tyrus, sita in insula, anno ante excidium Trojae a Sidoniis, patria, quam ceperat rex Ascaloniorum, profugis aedificata est, ut narrat Justinus 18, 3, 5. quam urbem excidit Alexander M., Palaetyrum Nabuchodonosor deleverat.“ *Ex H.* — *παμποίκιλοι*, *affabre* magnificisque operibus picti seu *variegati*, *künstlich gestickt*, cujusmodi artibus excellebant Sidonii, homines sollertissimi. Strabo l. c.: *Σιδόνιοι δὲ πολύτεχνοί τινες παραδέδονται καὶ καλλίτεχνοι, καθάπερ καὶ ὁ ποιητὴς δηλοῖ* etc. cf. Melam 1, 12. et ann. ad Eurip. Hel. 1214., Aeschyl. Suppl. 106. (*Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ.*) igitur Paris, ad illa littora appulsus, textrices quasdam Sidonias abduxerat. Sch.: *ἤγαγε Σιδ. ἐπ.* ἐκ τῆς Σιδῶνος ἤγαγεν ἐπιπλεύσας. κλέψας γὰρ τὴν Ἑλένην ἀπὸ Λακεδαίμονος οὐχ ἣν ἦλθεν ὁδὸν οὐδὲ τὸν κατ' εὐθεῖαν πλοῦν ἐπορεύθη, ἵνα μὴ διωχθεὶς καταληφθῇ, ἀλλ' ἔπλευσε διὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης. παριὼν οὖν διὰ τῆς Σιδῶνος, κἀκεῖθι γυναῖκας ἔξω τῆς ἄστεος εὑρὼν, ἔλαβε τρόπῳ λῃστρικῷ. (similiter Scholl. A et B et E. sed scriptor *τῶν Κυπρίων* ap. Gaisford. ed. Hephaest. p. 473.: — *χειμῶνα δὲ αὐτοῖς* (Paridi et Helenae) *ἐφίστησιν* (fort. *ἐφίησιν*) *Ἥρα· καὶ προσενεχθεὶς Σιδῶνι αἱρεῖ τὴν πόλιν* etc. cf. H. — „*ἀνήγαγεν.* *ἀνάγεσθαι* dicuntur, qui e portu navigant; *κατάγειν*, qui appellunt, et navi avehe-

τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.
βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
Αἱ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
τῇσι θύρας ὤϊξε Θεανὼ καλλιπάρῃος,
Κισσηΐς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.
αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον·
ἡ δ' ἄρα πέπλον ἑλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρῃος,
θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο·
εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·
„Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων,
ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων,
ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
ἤνις, ἠκέστας, ἱερεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃς
ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα."

interim Hector domi desidentem Paridem objurgando in aciem reducit;

Ὣς ἔφατ' εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
ὣς αἱ μέν ῥ' εὔχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·
Ἕκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
καλά, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότ' ἄριστοι
ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες,
οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν,
ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ.
ἔνθ' Ἕκτωρ εἰσῆλθε διΐφιλος, ἐν δ' ἄρα χειρὶ

re aliquem est *ἀνάγειν.* cf. γ', 48, 49, ί, 338, ό, 29, 30." *Ex H.*) — *εὐπατ.* *ἔνδοξον κατὰ πατέρα. Διὸς γὰρ ἦν θυγάτηρ ἡ Ἑλένη.* (cf. Odyss. χ', 227, λ', 234. Eurip. Hipp. 63. de Diana: *ἃ μέγαν κατ' Ὄλυμπον Ναίεις εὐπατέρειαν αὐλὰν, Ζανὸς πολύχρυσον οἶκον.*)

295, 6. *ἀστὴρ δ' ὣς ἀπ.* cf. 401, ε', 5, χ', 26, 317, Odyss. ω', 148. K, qui Luciferum intelligebat. — Sch.: *νείατος. ἔσχατος.* (*in ultimo recessu domus* sive *in ultima arca repositus*, tanquam pulcherrimus. Voss.: *und lag das unterste aller.*) *μετ. μετ' αὐτὴν ὥρμων.*

299. *Κισσ.* Cissei Thracis (λ', 223, 4.) filia et Hecubae soror, quae nupta innuptae deae Minervae sacerdotio fungitur; quod notandum. *Ex H.*

301. *ὀλ. μετὰ ὀλολυγμοῦ. φωνὴ δὲ αὕτη γυναικῶν εὐχομένων θεοῖς.* Sch. sic etiam alii grammatici, in quibus Suid. citato et hoc versu et Odyss. γ', 450. cf. praeterea Odyss. δ', 767, χ', 408, 411. Casaub. ad Aristoph. Equ. 620.: „*ἐπολολύζειν,*" inquit, „est verbum sacrorum, et, ut notat Herod. 4, 189., a barbaris ad Graecos translatum. (morem, multis barbaris communem, ex Libya repetit Herod. l. c., ut solet, quoties ap. exteros populos institutum aliquod invenit simile graecis. ap. Aegyptios in teletis accedebat planctus. *Ex H.*) ex Homero (hoc ipso loco) constat, morem hunc fuisse, ut victimae mactandae acclamarent, eamque faustis vocibus prosequerentur omnes, qui sacris intererant. id proprie est *ὀλολύζειν*, et *ὀλολυγὴ* clamor ille faustus saltitantium et tripudiantium circa victimam" etc. cf. Aristoph. Av. 748, Aeschyl. Ag. 1004, Theb. 248, ubi v. ann. similis est usus latinorum vocabb. *ululare* et *ululatus.* — comparant Virg. Aen. 1, 483 et 11, 477 seqq.

305—309. *ἐρυσ. φυλάξασα τὴν πόλιν. ἐρύειν γὰρ* (certe *ἐρύεσθαι*) *τὸ φυλάσσειν.* Sch. *ἤνις* etc. 94. — *ἱερ. ἱερεύσωμεν.*

311. *ἀν.*, *abnuit.* „Aen. 1, 486.: *diva solo fixos oculos aversa tenebat.* Cl.

ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.
τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα,
ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἁφόωντα·
Ἀργείη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμωῇσι γυναιξὶν
ἧστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
„Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ.
λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' ἀϋτή τε πτόλεμός τε
ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε. σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.
ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
"Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
τοὔνεκά τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον·
οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει
ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι·
νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν
ὥρμησ' ἐς πόλεμον. δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
λώϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω.
ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κιχήσεσθαι δέ σ' ὀΐω."

319. nonnulli ap. A Schol. et E, Ald. 2. et sequentes edd. usque ad Barnesii: *ἔχεν δεκάπηχυ*, per se quidem haud male, sed frustra, cum non solum decimum numerum, sed etiam septenum, novenum atque undecimum pro rotundo poëta usurpaverit. de undecimo v. β', 713, ε', 193, ι', 329, φ', 45, ξ', 103 etc. iterum haec leguntur θ', 493.

320. *περὶ — πόρκης. περιῖκε* (?), *φησὶ, χρυσοῦς πόρκης τὸ δόρυ. κύκλῳ περιέκειτο. πόρκης δέ ἐστιν ὁ κρίκος, ὁ δακτύλιος τοῦ δόρατος, ὁ συνέχων τὸν σίδηρον πρὸς τὸ ξύλον.* (Ap., a Villois. correctus: — *ἔστιν ἐτύμως περιοχῆς, ἀπὸ τοῦ περιέχειν τὴν ἐπιδορατίδα.*) Sch.

321, 2. *τεύχε' ἕπ. ἐπιμελούμενον τῶν ὅπλων.* (Schol. B.: *εὐτρεπίζοντα.* recte: nam *ἕπειν* est *ἀμφέπειν, περιέπειν.* H.) *ἀφ. ψηλαφῶντα, ἢ λαμπρύνοντα.* (spectat hoc ad miram nonnullorum scripturam, a Schol. B et Lips. ap. Bentl. commemoratam, *τόξα φόωντα, τουτέστι λαμπρύνοντα*, a verbo inaudito *φάω.*) Schol.

326. — *οὐ μὲν καλὰ, ἀντὶ τοῦ οὐ καλῶς, χόλον τ. ἔ. θ., ἤγουν ἐνέθου τῇ ψυχῇ καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ σημείωσαι ὅπως τὴν τοῦ ἀδελφοῦ δειλίαν συσκιάζων καὶ μὴ ἀνέδην ἐξονειδίζων χόλον αὐτὴν εὐσχημονέστερον λέγει, ὡς δῆθεν χολουμένου τοῦ Πάριδος κατὰ τῶν Τρώων, οἷα μισούντων αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο ἐκδεδωκότων εἰς μονομαχίαν τῷ Μενελάῳ.* (v. γ', 67, 453, infra 351.) E.

329 — 331. *ἀμφ.* cf. μ', 35. et ann. ad β', 93. — *σὺ — πολ.* *tu quoque aliquem increpaveris, si eum cessare videas ab armis.* *μαχ.* ε', 875. — Sch.: *μεθ. ἀμελοῦντα. ἄνα. ἀνάστηθι. δηΐοιο. καυστικοῦ. θέρ. θερμαίνηται.* (Odyss. τ', 64.) *νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ καίηται.*

333, 4. cf. γ', 59, α', 76.

335. *νεμ.* (*νεμέσει.* semel dixit, saepius autem *νεμεσσᾶν, νεμεσσᾶσθαι.*) *μέμψει. μεμφόμενός τι, ἢ ἐγκαλῶν.*

336. *ἀχ. πρ.* h. e. *εἰς ἄχος*, noto usu dativi, *converti ad luctum.* voluerat Paris domum se abdens dolori indulgere ex pudore, quod victus esset. *προτρέπεσθαι* est *πρόσω τρέπεσθαι*, *vertere se in loca anteposita.* v. ε', 700, Odyss. λ', 18, μ', 381. *Ex H.*

339 — 341. *ἐπαμ. ἐξ ἀμοιβῆς παραγίγνεται.* (cf. ο', 684 etc. — *Ἀρ. τ. δύω.* supplet E *ἵνα, ἤ τι τοιοῦτον· βούλεται γὰρ εἰπεῖν ὅτι ἐπίμεινον ἵνα ὁπλίσωμαι.* qua ellipsi supersedebimus, siquidem *δύω* esse potest praesens indicat., pro futuro positum, ut passim, *ἀσυνδέτως*, quo festinatio significatur. cf. Herm. ad Viger. p. 200.) *μετ. μετελεύσομαι. κιχ. καταλήψεσθαι.* Sch.

Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισιν·
„Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκριοέσσης,
ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι!
αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
ἀνδρὸς ἔπειτ' ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις,
ὃς ᾔδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
τούτῳ δ' οὔτ' ἄρα νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
ἔσσονται· τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω.
ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
δᾶερ, ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης,
οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω
ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισιν."
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„μή με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις·
ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὄφρ' ἐπαμύνω
Τρώεσσ', οἳ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν.
ἀλλὰ σύγ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς,
ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα·
καὶ γὰρ ἐγὼν οἶκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι
οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν·

344. *κυνός.* ἀναιδοῦς. (α', 225, γ', 180 etc. — *κακομ.* κακὰ μηχανωμένης, *malorum auctoris*, non ἀμηχάνου, ut censet E.) *ὀκρ.* τραχείας καὶ φρικτῆς. (*durae*, *crudelis*, abominandae. cf. δ', 518.)

346. *προφ.* πόῤῥω φέρουσα. Sch. cf. υ', 63 etc. ventis tradi vel a ventis rapi prisco loquendi more est perire, evanescere. mythice procellae declarantur per Harpyias Odyss. α', 241, ξ', 371, υ', 77. cf. excurs. 7. ad Aen. 3. *Ex H.*

348, 9. *ἀπόερσε.* (ab ἔῤῥω, φθείρω. v. Etym. v. ἔῤῥω. cf. φ', 283, 329.) ἀπέπνιξε τῷ ὕδατι. — *τεκμ.* ἐβουλεύσαντο, ἢ ἐτελείωσαν, ἢ εἰς τέλος ἤγαγον. (α', 526, η', 70.)

351. *ὃς ᾔδη*, qui nosset, h. e. *sentiret*, odia et probra, quae ei homines inferrent. Schol. B: ᾔδει πρὸς τὸ φυλάσσεσθαι, καὶ μὴ εἰς αὐτὰ ἐμπίπτειν. cf. H.

352, 3. *ἐμπ.* ἀσφαλεῖς, βέβαιοι. (Odyss. κ', 493.: τοῦτε φρένες ἔμπεδοί εἰσιν, Τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνύσθαι, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν. cf. Odyss. σ', 215. incogitantiam Paridis incusat.) *ἐπαυρ.* ἐπιτυχεῖν, ἀπολαῦσαι. (α', 410.) — Sch.

354, 5. *δίφρῳ*, *sedili.* cf. Odyss. δ', 717, ξ', 280, ρ', 602, Toll. ad Ap. v. δίφρον. E: ὅρα καὶ νῦν τὸν δίφρον ἐπὶ θρόνου. ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ (υ', 259.) καὶ ἀεικέλιος δίφρος εὕρηται, εἰς ὃν οἱ εὐτελέστεροι κάθηνται. et ad Odysseam ll. ll.: δίφρος δὲ οὐ μόνον ὁ τοῦ ἅρματος, ἀλλ' ἰδοῦ καὶ θρόνου κατ' οἶκον εἶδος, ἐοικὸς ἴσως τῷ τοῦ ἅρματος δίφρῳ etc. — *ἀμφ.* ἤγουν κατέλαβε, περιῆλθεν, ὥστε οὐ πάντοτε ἡ λέξις τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν δηλοῖ etc. similiter, notante H, Odyss. θ', 541.: μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν. cui significationi vicina est τοῦ ἀμφικαλύπτειν γ', 442, ξ', 294 etc.

356 — 358. *ἄτης*, flagitii, quo sibi ipse exitium arcessivit. sic etiam ω', 28. *Ex H.* E: *ἀοίδ.* ἐν ᾠδαῖς φερόμενοι, ταῖς ἐπὶ δυσκλείᾳ δηλαδή. Sch.: μετ' ᾠδῆς μνημονευόμενοι, διαβόητοι etc. semel hic noster dixit. bono sensu scriptor hymni Hom. in Apoll. 298.: ἀμφὶ δὲ νηὸν ἔνασσαν ἀθέσφατα φῦλ' ἀνθρώπων ξεστοῖσιν λάεσσιν, ἀοίδιμον ἔμμεναι αἰεί. cf. K.

364 — 367. *καταμ.* καταλάβῃ. (etiam hoc ἅπαξ εἰρημένον, sed non infrequens μάρπτειν. — *οἰκ.* ε', 413. Barn.,

οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις,
ἦ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν."

uxorem Andromachen, apud se frustra quaesitam, tandem urbe egrediens ad portam Scaeam una cum puero Astyanacte obviam habet, atque ultimum alloquitur.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας,
οὐδ' εὗρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν,
ἀλλ' ἥγε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμωῇσιν ἔειπεν·
„Εἰ δ', ἄγε μοι, δμωαί, νημερτέα μυθήσασθε·
πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
ἠέ πη ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
Τρωαὶ ἐϋπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται;"
Τὸν δ' αὖτ' ὀτρηρὴ ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Ἕκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι,
οὔτε πη ἐς γαλόων, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
Τρωαὶ ἐϋπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται,
ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσεν
τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
μαινομένῃ εἰκυῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη."
Ἦ ῥα γυνὴ ταμίη· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἕκτωρ

ut Vrat. b: *οἰκῆάς τ'.*) *ὑπότρ.* (501 etc.) *ἐξ ὑποστροφῆς ἀνεληλυθώς.* Sch.

370—374. *εὐναιετ.* *bene habitatas*, pulcras. cf. *β'*, 626, *δ'*, 45, Odyss. *β'*, 400 etc. — Sch.: *μυρ. ὀδυρομένη, θρηνοῦσα.* (cf. *ρ'*, 438, *σ'*, 234 etc.) *τέτμεν. κατέλαβεν, εὗρεν.* cf. 515 etc.)

376. *εἰ δ'.* h. e. *εἰ δή, εἰ δὴ μυθεῖσθε*, quod intelligendum ex sequente *μυθήσασθε, si scilicet dicitis*, si mihi dicere seu respondere soletis de rebus domesticis. negligenter Sch.: *εἰ δ' ἄγε. ἄγε δή:* nec melius E ad *π'*, p. 1080, 63. vel id esse putat *εἶα δή, ἄγε*, vel *εἰ δὲ βούλει, ἄγε.* similiter in verbis *εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι ι'*, 167. e proximis supplenda vox est, *εἰ δὴ ὀτρύνομεν, εἰ δὴ βουλόμεθα ὀτρύνειν τοὺς κλητούς.* fortius idem dicitur *εἴ ποτε*, velut *α'*, 39.: *Σμινθεῦ! εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, Ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ:* nec caremus exemplo similis ellipseos in verbis *εἰ δ' οὖν*, de quibus v. ann. ad Soph. Ant. 678, Eurip. Hipp. 486. et grammaticos. — *νημ. α'*, 514.

378. *γαλ. γ'*, 122. *ἐς γαλ.* — *εἰν.* — *Ἀθην.* intell. *δόμους, δόμον.* cf. superius 47, Viger. 9, 2, 8 etc. Sch.: *εἰν.* (*χ'*, 473, *ω'*, 769.) *εἰνάτερες καλοῦνται αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες πρὸς ἀλλήλας, οἷον Ἑλένη πρὸς Ἀνδρομάχην.*

380. sic E, W., et praefert Bentl. *ἐϋπλόκαμον* et hic et 385. propter 92, 273, 303. vulgo: *ἐϋπλόκαμοι.*

381, 2. *ὀτρ. α'*, 321. Sch.: *ταμίη.* (390, Odyss. *α'*, 139, 429, *β'*, 345, *γ'*, 479 etc.) *προστάτις.* a *τάμω, τέμνω, seco*, divido, distribuo. „die Haushälterin, die wirthliche Schaffnerin; eine wichtige und sehr geachtete Person. s. Odyss. *α'*, 139., wo sie *αἰδοίη ταμίη* genannt wird. Die Gemalin des Heros bekümmerte sich um die Haushaltung nicht, sondern beschäfftigte sich und ihre Sklavinnen, über die sie die Aufsicht führte, mit Weben." *E K.* — *ἄν. jussisti.* cf. *β'*, 280 etc.

388. *ἀφ.* p. *ἀφίκανεν, ἔβη*, ut *ξ'*, 43.: *τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;* p. *ἀφίκανες. Ex H.*

390. uxore non inventa domi, Hector in campum et proelium redibat.

τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις, ἐϋκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
εὖτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
Σκαιὰς (τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε),
ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα,
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος,
Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων·
τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ.
ἥ οἱ ἔπειτ' ἤντησ'· ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως,
Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Ἀστυάνακτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ.
ἤτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις

394. *πολ.* ἤτοι πολλὰ δῶρα λαβοῦσα παρὰ τοῦ μνηστευσαμένου. (χ', 471. de Andromacha: ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἕκτωρ Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. cf. Feith. p. 205 seqq.) ἢ πολλὰ δῶρα ἐπενεγκαμένη τῷ τοῦ ἀνδρὸς οἴκῳ. (*dotem* dicit, τὴν προῖκα. v. Feith. p. 221 seqq., et quae praeter hunc Homeri laudavit loca, ι', 147 sequ., χ', 51, Odyss. β', 132, η', 314. cf. Bos. p. 204.) Sch.

395. Ἠετίωνος, Ἠετίων, ὃς etc. epanalepsis σολοικοφανὴς, ut β', 353. Κρονίωνα — ἀστράπτων ἐπιδέξια, et κ', 436. τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἠδὲ μεγίστους, Λευκότεροι χίονος. cf. 510 et Valck. ad Phoen. p. 176. *E K et H.* de *Eetione* et urbe *Thebe* v. α', 366.

396. Πλάκῳ. Πλάκος mons, cujus etiam χ', 479. meminit, vulgari nomine appellatus est τὸ Πλάκιον. Sch.: Γρανικὸς, οἱ δὲ Ἀτράμυς, Ἀτράμυτος, Πελασγὸς τὸ γένος, ἀφίκετό ποτε ὑπὸ τὴν ἐν Λυκίᾳ (imo Κιλικίᾳ) Ἴδην, καὶ πόλιν κτίσας ἐνταῦθα ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσεν Ἀτραμύτειον. γεννήσας δὲ θυγατέρα, Θήβην τὸ ὄνομα, περὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ γάμου ἔθετο γυμνικὸν ἀγῶνα, καὶ τὸν ταύτης γάμον τῷ ἀριστεύσαντι. Ἡρακλῆς δὲ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ φανεὶς ἔλαβε τὴν Θήβην γυναῖκα, καὶ κτίσας πόλιν ὑπὸ τὸ Πλάκιον καλούμενον ὄρος τῆς Κιλικίας Πλακίαν Θήβην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἐκάλεσεν. ἡ ἱστορία παρὰ Δικαιάρχῳ.

398. *ἔχεθ' Ἕκτορι.* ἀντὶ τοῦ εἴχετο ὑφ' Ἕκτορος. Sch. A. ἐγαμεῖτο. Sch.

400, 401. *ἀταλ.* ἁπαλόφρονα, ἁπαλὰ φρονοῦντα, τουτέστι νήπιον, ἀνόητον. ἢ μὴ δυνάμενον τλῆναι κακοπάθειαν. Sch. edidit Barn. ἀταλόφρονα, quod habet Hesych., analogiae id quidem conveniens, sed tamen nusquam alibi lectum. „antiquius est vitium, quam ut mutare nunc liceat, etsi verius puto cum Bentlejo ἀταλόφρονα. — σ', 567.: παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες. — *νήπιον αὔτως*, ut ἄφρονα αὔτως γ', 220. cf. χ', 484, ω', 726. αὔτως alii exponunt ματαίως, alii, in quibus E, ὡσαύτως. est cum gestu dictum δεικτικῶς, *noch so ganz klein, prorsus adhuc infantem.* (Voss.: *das noch unmündige knäblein.*)" H. — Sch.: *ἀγαπ.* μονογενῆ. placet hoc Ernestio et aliis viris doctis: v. interpp. Hesychii h. v., ubi tamen additum est κεχαρισμένον, sicut et ap. Etymologum, probante quidem H, et recte. Odyss. β', 365.: μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός. non dixisset μοῦνος, si idem notaret vocab. ἀγαπητός. ceterum cf. Odyss. δ', 727, 817, ε', 18, Batrachom. 118. *ἀστέρι.* 295.

403. *οἶος — Ἕκτωρ.* ε', 473 sequ. Sch.: *ἐρύετο.* ἔσωζεν, ἐφύλαττε. „a ῥύω. cf. δ', 138. repetitur hic locus χ', 506. respicit haec Plato Cratylo." *Ex H.*

407 seqq. insunt in his nonnulla, quae compares cum Tecmessae verbis ap. Sophoclem Ajace. v. ejus Schol. ad Ajac. 499., 501. et 514., sive 470., 472. et 485 nostrae ed., quorum locorum primo Graeculus adscripsit 432., secundo Ἕκτορος ἥδε γυνὴ, denique ultimo illa παθητικώτατα Homeri 413. et 429. οὐδὲ — μήτηρ et ἀτὰρ — μήτηρ.

παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη
σεῦ ἔσομαι. τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοὶ,
πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη,
σεῦ ἀφαμαρτούσῃ, χθόνα δύμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
ἔσται θαλπωρὴ, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς,
ἀλλ' ἄχε', οὐδέ μοί ἐστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
ἤτοι γὰρ πατέρ' ἁμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεὺς,
ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὐναιετάωσαν,
Θήβην ὑψίπυλον. κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα,
οὐδέ μιν ἐξενάριξε (σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ),
ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω·
πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῇς ὀΐεσσι.
μητέρα δ', ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
τὴν ἐπεὶ ἂρ δεῦρ' ἤγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
ἂψ ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα,
πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοί ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,

408. *νηπ.* νήπιον. (β', 338.) *ἀμμ.* δύσμορον, κακόμορον. Sch. *χήρη.* β', 289.

411, 2. *ἀφ.* ἀποτυχούσῃ, ἀφαιρεθείσῃ. (*σεῦ ἀφ.*, *mihi te privatae.* cf. χ', 505. H.) — *θαλπ.* χαρὰ, ἡδονὴ, παραμυθία. (Ap. h. v.: — ἐπὶ δὲ τῆς χαρᾶς ὑγιῶς· ἡ γὰρ διάχυσις τῆς ψυχῆς ἀφωμοίωται τοῖς θαλπομένοις. qui et comparat τὸ ἰαίνεσθαι, quemadmodum Odyss. ψ', 47. poëta dixit ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.) Sch. *πότμον ἐπ.* β', 359.

417. *ἐξεν.* proprie dictum est h. l., sicut η', 147. significat enim proprie ἐναρίζειν sive ἐξεναρίζειν σκυλεύειν, sed alias idem est ac φονεύειν, ab antecedente vel consequente, velut α', 191, ε', 155, 844. cf. H. et inferius 480. — *σεβ. γ. τ. θ.* 167.

418. hisce prolatis verba Sophoclis Aj. 549. τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται illustrat ejus Schol. ann. H. solebant autem Graeci arma mortuorum in rogum conjicere honoris causa. v. Feith. p. 110.

419. *σῆμα.* τάφον. Sch. *πτελ.* *ulmos.* πτελέα est *ulmus campestris* Linn., *die gemeine Rüster.* v. Billerbeck. Flor. class. p. 63.

422. *ἰῷ ἤματι.* ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Sch. Ap., hoc versu laudato: ἰῷ, ἑνί. est haec Aristarchi scriptura, similique accentu legimus ἰῆς et ἰῇ, sed ἴη casu recto scribi ait H, quod tamen non reperio ap. Hom. prolixe de hoc agunt vett. interpp., inprimis Schol. A.

424. *εἰλ.* εἰλίποδας ἐπιθετικῶς λέγει τὰς βοῦς, ὅτι ἑλίσσουσι τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν. Sch. „cf. Etym., Hesych. et Hippocraticum librum de Articulis, p. 784. et sequ. ed. Foes., ubi causa affertur, cur boves sint εἰλίποδες, quia scil. coxendix eorum haud firmiter haeret acetabulo, h. e. cavitati coxendicis, quae cavitas excipit os femoris. cf. Schn. lex. v. εἰλιπόδης et ann. ad Varr. p. 445. in Corrigendis." *Ex H.*

425. novum videtur Heyneo reginam dici βασιλεύειν, fierique potest, ut proprio instituto Cilicum viduae regum clavum imperii tenerent. de gentibus γυναικοκρατουμέναις dixit doctissimus Welckerus in dissertatione de caede Lemnia, quae diss. ejus trilogiae Aeschyleae adjecta est. cf. ann. ad Aeschyl. Prom. 407. et ibi laudatum Melam 1, 19, 135.

428. cf. 205.

429. sequ. locus praeclarus, quo usi sunt Plut. Bruto p. 994. E, Propert. 1, 11, 23., Val. Flaccus 3, 323. sequ., aliique plurimi, ut H ann. — *θαλερὸς*, *florens*, juvenis.

μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς, χήρην τε γυναῖκα·
λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεὸν, ἔνθα μάλιστα
ἄμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος.
τρὶς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
ἠδ' ἀμφ' Ἀτρείδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱὸν,
ἤ πού τίς σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὖ εἰδὼς,
* *ἤ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.“*
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι, ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
αἴ κε, κακὸς ὣς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
αἰεὶ καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἔσσεται ἦμαρ, ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
οὔτε κασιγνήτων, οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
δακρυόεσσαν ἄγηται, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,

433. *ἐρινεὸν*, *caprificum*, seu ficum silvestrem. v. Billerbeck. l. c. p. 248. ap. Strab. hic locus ad occidentem Trojae situs vocatur *τραχὺς τόπος ἐρινεώδης*, et ap. E ann. ad *χ'*, 145. *ῥάχις τις ἐρινεοὺς ἔχουσα ὑψηλὴ πρὸ Τροίας*. fuit et ibi *specula*, *σκοπιὴ* (*χ'*, 145.), quo perveniebatur inde ab Ili tumulo (*λ'*, 166.), credebaturque humilior fuisse isto loco murus Trojae (433, 4.), a Telamone exstructus, ut fama ferebat (Pind. Ol. 8, 41, 53, sequ.), cum ceteras ejus partes firmiores Neptunus et Apollo aedificassent. certe ab ea parte urbem expugnare tentaverant Graeci, vaticiniis moniti (v. seqq. et Proclum); sed re infecta abscesserant direptum oppida vicina. cf. K, H.

434. *ἐπ. κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ εὐάλωτον, ὅθεν ἔστιν ἐπιδραμεῖν καὶ ἐπιβῆναι.* — Ex E.

435. *οἱ ἄριστοι ἀμφ. Α. δύω.* h. e. duo Ajaces. v. *γ'*, 146.

439. alienum ab h. l. est praesens *ἐποτρ.* scripserim *ἐπότρυνεν*, ut *ἔνισπε*, et *ἀνώγει* habeam imperfectum ab *ἀνωγέω*, quae forma legitur *η'*, 394. sensit hoc Ernestius, H non sensit.

442. *ἑλκ. τὰς ἐφελκομένας τοὺς πέπλους διὰ περιουσίαν* etc. Sch. Schol. A: *αἱ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπισύρονται τοὺς πέπλους.* proprium epitheton mulierum Trojanarum (cf. *η'*, 297, *χ'*, 105.) et barbararum, ut auctor est E.

443. *νόσφιν ἐών.* — *ἀλυσκ.* cum genit., ut *ἀλύσκειν* ap. Soph. El. 588. et Ant. 458. notavit E.

444. *οὐδέ με θ. ἄ.* *neque* ipse *animus me* meus ita facere *jubet.* — *μάθον*, *didici*, scio.

446. *ἀρν. σῶσαι σπουδάζων.* Schol. B. cf. *α'*, 159.

448, 9. hos versus pronuntiavit Scipio in Carthaginis excidio ap. Polyb., teste Appiano Pun. s. 132. cf. Polybii fragm. tom. 4. p. 703. recitantur etiam a Strabone 13, p. 897 A. Virg. Aen. 2, 324.: *venit summa dies et ineluctabile tempus Dardaniae* etc. Ex H.

449. cf. *δ'*, 47, 165.

455. *ἐλ. ἦμαρ. ἦμαρ ἐλευθερίας*, *ἐλευθερίαν*, ut *δούλιον ἦμαρ* 463. dixit *δουλείαν*. cf. Herod. 8, 77. *νόστιμον φάος* dixit Aeschylus Pers. 236. *E K.* *ἀπ.* *α'*, 356.

456, 7. Crëusa ap. Virg. Aen. 2, 785., notante Eichh.: *non ego Myrmidonum sedes Dolopumve superbas Adspiciam aut*

καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης,
πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη.
καί ποτέ τις εἴπῃσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
Ἕκτορος ἥδε γυνὴ, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
ὥς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ.
ἀλλά με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
πρίν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι."
Ὣς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς,
ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ,
καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν,
αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσὶν,
εἶπεν ἐπευξάμενος Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν·
„Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
ὧδε βίην τ' ἀγαθὸν, καὶ Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν·
καί ποτέ τις εἴπῃσι πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων
ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,

Grajis servitum matribus ibo. — *Argos* intelligendum est *Pelasgicum*, de quo v. β', 681. ibi enim fuere fontes illi duo, quos versu sequ. commemorat; et verisimile est, de Achillis potissimum patria cogitare Hectorem, fortissimi Graecorum, a quo id maxime timendum esset. de fontibus istis geographus 9, 5., vol. 2. p. 298. ed. Tauchn.: Φαρσάλιοι μὲν δεικνύουσιν ἀπὸ ἑξήκοντα σταδίων τῆς ἑαυτῶν πόλεως κατεσκαμμένην πόλιν, ἣν πεπιστεύκασιν εἶναι τὴν Ἑλλάδα, καὶ δύο κρήνας πλησίον, Μεσσηΐδα καὶ Ὑπέρειαν. *Hypeream* ἐν μέσῃ τῇ Φεραίων πόλει esse tradidit ib. p. 310.

458, 9. ἀεκ. ἄκουσα. — Sch. cf. Ap. v. ἀεκαζομένους, quo loco et ἀεκήλια ἔργα dici ait ea, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, χαλεπά. — εἴπῃσιν futuri similem habet significationem: v. Matth. §. 516. ἐρέει id dixit 462.

464. χήτει. (sic.) στερήσει, σπάνι. Sch. Ap.: ἐνδείᾳ, hoc versu laudato. glossa, quae habetur etiam τ', 324., Odyss. π', 34. et hymni Hom. in Apoll. 78. cf. Schn. v. χῆτις. χήτεϊ τ. ἀ. ἀμ. δ. ἦμαρ, *cum absit vir talis, qui servitutem prohibere abs te possit.* de infinitivo relato ad τοιοῦδε v. Matth. §. 532.

464, 5. χυτή. ἡ ἐπιχεομένη τοῖς νεκροῖς γῆ. (ἔτι, *adhuc, olim.*) ἑλκ. ἑλκυσμοῦ, ἀνδραποδισμοῦ, τουτέστιν αἰχμαλωσίας. Sch. stuprum vox ἕλκειν significat a consequente Odyss. λ', 579., ut ῥυστάζειν ibid. π', 109. et alias. v. H et, quem citavit, Valck. ad Schol. Il. 22. p. 51.

466—468. ὀρ. ἐξέτεινε τὰς χεῖρας, ἢ ἐλάβετο. (cf. ψ', 99.) — ἀτυχθ. ἐκπλαγεὶς, ἢ ταραχθεὶς, ἢ αἰδεσθείς. (ab ἀτύζω, ἀτάω, *ich bringe in Unglück*, ἀτέω, *ich bin ohne Besinnung*, ut interpretatur Buttm. *Lexil.* I. p. 228.)

469. cod. Townl., unus Vindob., H et alii, numero languidiore: χαλκόν τ' ἠδέ.

474—483. πῆλε. ἀνέπαλλε καὶ ἀνέσειεν. (ὡς καὶ ἐγώ περ ἐγενόμην.) ἀρ. ἐκπρεπῆ, ἐπίσημον. (ὧδε, *sicut me.* — εἴπῃσι sensu imperativi vel optativi dictum est. v. Matth. §. 516, 2. εἴπ. ἀνιόντα p. εἴπ. περὶ ἀνιόντος, vel εἴπ. ἀνιόντι, ut ρ', 237.: καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον. v. H, Matth. §. 410, a, ann., F. A. Wolfii *vermischte Schriften* p. 100 seqq.) ἔναρα. τὰ ἀπὸ πολέμου λάφυρα. — βροτ. ἡμαγμένα. βρότος γὰρ τὸ ἀπὸ τοῦ φόνου αἷμα. [cf. θ', 534, κ', 528 etc.] — „Soph. Ajace, 521.: ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, Τὰ δ'

κτείνας δήϊον ἄνδρα, χαρείη δὲ φρένα μήτηρ."
Ὣς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
παῖδ' ἑόν· ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ,
δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„Δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ!
οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει·
μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.
ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τά σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει,
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν."
Ὣς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ
ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει
ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο· κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
ἀμφιπόλους, τῇσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.
αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.

fratrem in via consequitur armatus Paris.

Οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν,
ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,

ἀλλ' ὅμοιος, καὶ γένοι' ἂν οὐ κακὸς, ubi v. ann. Virg. Aen. 12, 435.: *disce, puer, virtutem ex me verumque laborem; Fortunam ex aliis.*" Ex H.) κηώδει. (sic.) εὐώδει. (cf. 288, ξ', 171. sequ.) Sch.

486—488. ἀκαχ. (Odyss. λ', 485, π', 432. cf. ε', 24.) ἄχθου, λυποῦ. ὑπὲρ αἶσαν. παρὰ τὴν εἱμαρμένην. — πεφ. πεφυγότα. (sic etiam χ', 219. et Odyss. ι', 455. sed Odyss. α', 18.: πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων. *Ex H.*) Sch.

490, 491. κόμιζε. ἐν ἐπιμελείᾳ ἔχε. ἠλ. τὸ τῶν γυναικῶν ἐργαλεῖον, ᾧ περιελίσσουσι τὸ ἔριον. λέγει δέ ποτε (π', 183.) οὕτως καὶ τὸ βέλος ἐν τῷ συνθέτῳ ὀνόματι χρησηλάκατος. σημαίνει γὰρ καὶ (?) τὴν χρυσᾶ βέλη ἔχουσαν Ἄρτεμιν. Sch. similiter Telemachus Odyss. α', 356. non sunt haec dure dicta pro indole istius aevi veri neque affectati; quod putat Woodius p. 166. decent matremfamilias domesticae curae, quibus animum ejus a sensu malorum liberare studet amans maritus. cf. H.

496—501. ἐντροπ. (φ', 492.) κατ' ὀλίγον καὶ συνεχῶς ἐπιστρεφομένη. γόον. (a γόω, γοάω.) ἐγόων, ἐθρήνουν. (ἔφαντο, *putabant*, sperabant. γ', 366 etc. ὑπότρ. 367.) Sch.

503. imitatus haec est Virg. Aen. 11, 486 seqq. cf. Georg. 3, 76 seqq., Apoll. Rhod. 3, 1259 seqq., Tass. *Gerus.* 9. st. 75., Milton. *Par. lost* 4, 857. *Eichh.* Sch.: δήθ. ἐχρόνισεν, ἐβράδυνε.

506. στατός. ὁ ἑστὼς ἐπὶ πολὺν χρόνον. Sch. E: στατὸς δὲ ἵππος ὁ τῆς ἀγέλης ἀποσπασθεὶς καὶ ἐν φάτνῃ ἐφ' ἱκανὸν στὰς καὶ ἀναπαυθείς. — ἀκοστῆσαι δὲ τὸ πολυκριθῆσαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἤγουν τὸ κριθιᾶσαι. ἀκοσταὶ γὰρ αἱ κριθαί· ὅπερ, φασὶν, ἐξ Ὁμήρου μὲν οὐ δείκνυται, παρά δέ γε Νικάνδρῳ (Alexiph. 106.: ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς.) καὶ ἄλλοις κεῖται. οἱ δὲ παλαιοί φασι, καὶ πάσας τὰς τροφὰς παρὰ Θεσσαλοῖς ἀκοστὰς λέγεσθαι. ἄλλοι δὲ ἀκοστῆσαί φασι τὸ σχεῖν ἄχος ἐν τῷ ἵστασθαι etc. recte priorem interpretationem probat Buttmann. *Lexil.* II, 93., itaque ἵππον ἀκοστήσαντα ἵππον eundem dici existimat ac κριθῶντα πῶλον ap. Aeschylum Ag. 1518., ubi Schol.: ἤγουν πίονα ταῖς κριθαῖς καὶ τρυφῶντα. cf. Pollux 7, 5. Voss.:

δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
κυδιόων (ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς,
ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων),
ὣς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἶψα δ' ἔπειτα
Ἕκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεὸν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλεν
στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικί.
τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
„Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω
δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες."
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι,
ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
ἄχνυται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σεῖο.
ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
δώῃ, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς."

wie wenn, genährt an der Krippe mit reichlichem futter, ein stallross, Mutig die halfter zerreisst etc. ἀκοστήσας, *satiatus hordeo* ad praesepe.

507. θείῃ. πεδ. v. ann. ad β', 785. — κροαίνων. E: κρούων, κροτῶν. Etym.: κροαίνω, τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ. Ἀριστοφάνης τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτᾷν καὶ κροτεῖν. cf. H.

508, 9. λούεσθαι cum genit., ut ε', 6. — „ἐϋῤῥεῖος pro ἐϋῤῥέος, ab ἐϋῤῥεύς." *Ex H.* Sch.: κυδ. γαυριῶν, ἐπαιρόμενος. cf. β', 579.

510. ἀγλ. τῷ κάλλει τοῦ σώματος. Sch. „pulcritudinis suae sensum habens, inprimis jubae prolixae: unde nata opinio, juba rescissa equos animum demittere, ita ut equae cum asinis congrediantur. v. Aelian. H. A. 2, 10; 11, 18. Statius Achill. 1, 279.: *ille diu campis fluviisque* et honore superbo *Gavisus*" etc. *Ex H.* πεπ. nomin. absolutus. cf. ann. ad 395.

511 — 516. ἤθεα. τοὺς συνήθεις τόπους. νομόν. τὴν νομήν. — (ἠλέκτωρ. ἤλεκτρος, ἄλεκτρος, κοίτης μὴ ἐπιφαύων. — Schol. B secundum Heraclid. Alleg. Hom. 44. Ap. inter alia: ἢ οἷον ἀλέκτορος [scrib. ἄλεκτρος], ὁ λέκτρων ἀμέτοχος. mitto nugas. ἠλέκτωρ Ὑπερίων legitur τ', 398.) καγχ. χαίρων. (gaudens, cachinnans. cf. γ', 43, κ', 565, Odyss. ψ', 1, 59. — ἔτετμεν. 374.) — ὀάρ. ὡμίλει. ὄαρος γὰρ ἡ ὁμιλία. (Hesych.: ὄθριζε. [recte Bentl.: ὀάριζε.) διελέγετο. Sch. cf. χ', 127 etc.

518. ἠθ. προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφόν. Ap. similiter alii; sed assentior Schneidero, qui hanc vocem refert ad ἔθος, ut *familiarem* sive *amicum* significet.

518 — 521. κατ. κατέχω. ἐναίσ. καθῆκον. κεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ ἐναισίμως, καθηκόντως. Sch. μετ' ὀλίγα δὲ, inquit E, ἐν τῷ ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη, τὸν δίκαιον ἢ συνετὸν ἡ λέξις δηλοῖ. cf. Schn. vv. ἐναίσιμος et αἴσιμος.

523, 4. μεθ. μεθητικῶς καὶ ἀμελῶς διάκεισαι. Sch. κῆρ ἐν θυμῷ, ut νοῦς ἐν θυμῷ Odyss. ξ', 490., et similia, quae K et H protulerunt. *mentem animi* aliquoties dixit Plautus, intimum animi sensum significans, ut hic noster.

526 — 28. τὰ δ' ὄπ. ἀρ. v. δ', 362. E: ὅτι ὁ μετὰ ἔχθραν σπενδόμενος εἴποι ἂν τὸ ἀλλ' — ἀρεσσ., ἤγουν ὕστερον φιλιωσόμεθα etc. Sch.: κρητ. στ. ἐλ. ὃν εἰώθασι τῷ Διῒ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱστάναι κρατῆρα οἱ τοὺς πολεμίους ἀπωσάμενοι. „est igitur κρατὴρ ἐλεύθερος is, qui statuitur τοῦ ἐλευθερωθῆναι ἕνεκα, metuque captivitatis depulso. significat autem crater a parte libationem epulasque ea gratia instructas." *Ex H.*

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Η.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Η ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ἕκτωρ σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ ἀδελφῷ κατελθὼν εἰς τὴν μάχην ἐβοήθει τοῖς Τρωσὶ κεκμηκόσιν ἤδη, καὶ, συμβουλεύσαντος Ἑλένου τοῦ ἀδελφοῦ μάντεως ὄντος, προκαλεῖται αὐτὸς, τίς αὐτῷ βούλοιτο τῶν Ἑλλήνων μονομαχῆσαι. πολλῶν δὲ προαιρουμένων Αἴας ὁ Τελαμώνιος κληρωθεὶς συνιστᾷ. μαχομένους δὲ αὐτοὺς κήρυκες καταπαύουσι, καὶ νὺξ διαλύει τὴν μάχην. καὶ οἱ μὲν ἀλλήλοις δῶρα διδόασιν. ἐπικηρυκευσαμένων δὲ Τρώων περὶ νεκρῶν ἀναιρέσεως τὰ αὐτὰ γίνεται παρ' ἀμφοτέροις τοῖς στρατοῖς, οἵ τε Ἕλληνες τάφον πολυάνδριον κατασκευάζουσι, καὶ τεῖχος τοῦ ναυστάθμου· ἐφ' ᾧ ὁ Ποσειδῶν ἠγανάκτησε, Ζεύς τε αὐτοῖς διὰ νυκτὸς σημεῖα οὐκ αἴσια τῶν μελλόντων δείκνυσι.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Η.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ.

Achivos, aequis adhuc vel prosperis armis certantes, urgent Hector et Paris, in proelium reversi.

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ,
τῷ δ' ἅμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέστῃς ἐλάτῃσιν
πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται,
* ὣς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην.
Ἔνθ' ἑλέτην, ὁ μὲν υἱὸν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
Ἄρνῃ ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης

Annotationes. mire H, Bentlejo obtemperans, verbum *πυλέων* semper disyllabum esse ait ap. Homerum, cum bis tantum id usurpaverit poëta, h. l. et *μ'*, 340., neutroque in loco adhibuerit synizesin. sane quidem *δισυλλάβως* dixit *θυρέων* Odyss. *φ'*, 47., sed idem *τρισυλλάβως* ad regulam ibidem 191.

3 — 5. unus Vindob. *πολεμιζέμεν*, quod malebat H. — *μέμασαν. προεθυμοῦντο. ἐελδ. ἐπιθυμοῦσιν.* (*ἔδωκεν*, *dare solet.*) *ἐϋξ. εὖ ἐξεσμέναις, εὖ κατεσκευασμέναις. ἐλάτ. ταῖς κώπαις, ὅτι ἐξ ἐλατίνων ξύλων κατεσκευάζοντο.* Sch.

7. *τώ. τοὶ* Ammonius *ἐν τῷ πρὸς Ἀθηνοκλέα*, teste Schol. A. H.: „debuit etiam lectum esse," inquit, „*φάνησαν*: nam subjicitur, Aristarchum duali legere *φανήτην*." scripsit, opinor, Aristarchus *φανήτην*, ut *ἑλέτην*, cum poëta dedisset *τοὶ φάνησαν*, ut *ἀμφότεροι μέμασαν* 3., cui satius est illud accommodari uno velut tenore orationis.

8, 9. Nestoris narrationem infra 136 — 156. cum hisce comparantem intelligere necesse est, hunc Areïthoum non eundem atque illum esse, sed illius filium, a patre nominatum, praeter morem quidem Graecorum (v. ann. ad Aristoph. Nub. 65.), et ejusdem nepotem Menesthium, quem Paris occidit. suboluit hoc Köppenio et Heyneo; quo minus perspecto trepidant grammatici. est igitur *ὃν* versu 9. *ὃν Ἀρηΐθοον*. regnavit autem uterque horum *Arne*, urbe Boeotiae. v. ann. ad *β'*, 507. de antiquiore illo Areïthoo Sch.: *Ἀρηΐθοος ὁ Βοιωτὸς, ἄριστος τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, διαβὰς εἰς Ἀρκαδίαν (ἦν γὰρ ἀψιμαχία τις ἐκεῖ Ἀρκάσι καὶ Βοιωτοῖς, τοῖς αὐτοῦ πολίταις, περὶ ὅρων γῆς), πλείστην ἐντεῦθεν κατεσύρατο λείαν. καταφρόνησιν δὲ αὐτοῦ μεγάλην ἐμβαλόντος τοῖς Ἀρκάσι, Λυκοῦργος, ὁ τῶν ἐνταῦθα κράτιστος ἀνὴρ, λόχον καθίσας αὐτόν τε ἀνεῖλε, καὶ τὴν παντευχίαν αὐτοῦ μετὰ τῆς κορύνης ἔλαβε, καὶ τὴν λείαν ἐπανεσώσατο. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.* similiter E, *τοὺς παλαιοὺς*, ut ait, secutus. tertius quidam Areïthous nominatur *υ'*, 487. ceterum clava fuit armorum genus, quo non solum Hercules (Theocr. 25, 207 — 210, Soph. Trach.

*γείνατ' Ἀρηΐθοος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
Ἕκτωρ δ' Ἠϊονῆα βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι
αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ', Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,
ὦμον· ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.

quod proelium ut tandem dirimatur, de Minervae et Apollinis consilio, Helenique suasu, fortissimus quisque ab Hectore ad pugnam singularem provocatur.

Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα
Ἴλιον εἰς ἱερήν· τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκκατιδών, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ φηγῷ.
τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
„Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο,
ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην
δῷς, ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις;
ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη.
νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα
σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσοντ', εἰσόκε τέκμωρ

486 etc.) et Periphete sublato (Apollod. 3, 15, 1. etc.) Theseus priscique illi bellatores utebantur, sed etiam Herodoti atque Xenophontis aevo (Herod. 7, 63., Xenoph. Hellen. 7, 5, 20.) Assyrii et Arcadum ὁπλῖται. Pisistrati quoque satellites clavis (ξύλων κορύναις) armati erant, teste Herodoto 1, 59. Areïthoi quidem clavam Hom. infra vocat *σιδηρείην*, *ferream*, h. e. clavis ferreis munitam, quemadmodum sceptra et capulos gladiorum clavis aureis vel argenteis instruebant (α', 219, 246.): nam ex solido ferro confecta vix habilis fuisset. de clavis tironum ap. Romanos v. Cic. Catone majore c. 16., de servis clavigeris Plaut. Rud. 3, 5. et Turneb. Adv. 13, 6. cf. K, Feith. p. 481., Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 124 seqq.

10. H: *Φυλομέδουσα* ex Ven. Vrat. b. et binis Vindob.; sed vereor ne ponendum sit *Φυλλομέδουσα*, h. e. *florum cultrix*, nomen aptum feminae simileque Nereïdos *Phyllodoces* ap. Virg. Georg. 4, 336., quo loco itidem pars librorum habet *Philidice*, *Phyledoce* etc.

11. alius est *Eïoneus*, Rhesi pater, κ', 435.

12. *στεφ.* *εἶδος περικεφαλαίας*. (Η *στεφάνην* h. l. et κ', 30. potius oram galeae prominentem ad tegendam frontem intelligendam esse putat, quod in pileis nostrates vocant *die Krempe*, in tecto ipsi Graeci *τὸ γεῖσον*. Plut. Sympos. 8, 6. extr.: *ὡς Ὅμηρος τὸ κράνος εἴκασέ που τῇ στεφάνῃ*.) *ἔστι δὲ καὶ κόσμος γυναικεῖος*. (Odyss. σ', 192.: *ἐϋστέφανος Κυθέρεια*. cf. Il. φ', 511.) *τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ὄρους ἐξοχῆς· ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάῤῥοος ὦσει*. (ν', 138.) Sch. similiter Ap. et alii.

21, 2. *Περγ. ἐκκατ.* v. ε', 460. „*βούλετο*, *volebat*, *cupiebat*. cf. θ', 204, ν', 347, π', 121" etc. *Ex H.* *παρὰ φηγῷ*. ζ', 237.

25—32. *ἀνῆκεν. ἀνέπεισεν.* (*immisit*, *impulit*.) Sch. *ἑτ. νίκην. ἑτεροκλινῆ, ἑτεροῤῥεπῆ, τὴν τοῖς πρότερον νενικημένοις ἀλκὴν προσποιοῦσαν*. Hesych. cf. Sch. etc. sic etiam θ', 171, π', 362, ρ', 627, Odyss. χ', 236. *ἑτεραλκέα δῆμον* dixit ο', 738. „cf. Aeschylus Pers. 879. Herod. 9, 103.: *ὡς εἶδον αὐτίκα κατ' ἀρχὰς γενομένην ἑτεραλκέα τὴν μάχην*. et 8, 11.: *τοὺς δ' ἐν τῇ ναυμαχίῃ ταύτῃ ἑτεραλκέως ἀγωνιζομένους νὺξ ἐπελθοῦσα διέλυσε*. v. etiam ζ', 339." *E K.* Sch.: *τέκμωρ. τέλος*. „et urbis finis est excidium. cf.

Ἰλίου εὔρωσιν, ἐπεὶ ὣς φίλον ἔπλετο θυμῷ
ὑμῖν ἀθανάτῃσι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„ὧδ' ἔστω, Ἑκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν;
Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
„Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο,
ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται, οἰόθεν οἶος
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ.“
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
τῶν δ' Ἕλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, ξύνθετο θυμῷ
βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν·
στῆ δὲ παρ' Ἕκτορ' ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντε,
ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; κασίγνητος δέ τοί εἰμι.

ann. ad ζ', 349.“ H. *διαπρ.* a *διαπέρθειν.* cf. δ', 53, ι', 528 etc., nec poenituerit evolvisse Buttmanni *Lexil.* I. p. 107. ann.

36—42. *μέμονας.* προθυμῇ. (ε', 482. — *προκαλ.* προκαλέσσηται. ὅτι συνέσταλται, διὰ τοῦ ε τὸ η, ut ait Schol. A. — *οἰόθεν,* ἐξ οἴου, οἴως, ut ἐκ φανεροῦ p. φανερῶς et similia. etiam *αἰνόθεν αἰνῶς* p. *αἰνότατον* dixit inferius 97. Ap.: οἶος, μόνος. καὶ *οἰόθεν οἶος* (226.) ἐκ μόνου μόνος, ὅπερ (recte Villois. ὥσπερ) ἶσον μόνος πρὸς μόνον. est igitur *οἰόθεν οἶος* forma dicendi *αὐξητικὴ*, *prorsus solus*, alio nemine admisso pugnae socio. — *ἀγασσ.* ab *ἀγάζεσθαι, ἀποδέχεσθαι, θαυμάζειν, probare.* v. Schol. A, Etym., Hesych., H, γ', 224 etc. — Sch.: *ἐπόρσ.* ἐφορμήσειαν. — moris fuit, nec solum ap. priscos Graecosque, ut duo ex provocatione pugnarent, idque vel de summa belli, ut Paris et Menelaus libro 3., Hyllus et Echemus post tentatum ab Heraclidis reditum in Peloponnesum; vel de sola virtutis laude, ut h. l. Hector et Ajax, David et Goliath ap. Hebraeos, Manlius et Valer. Corvinus, a Gallis provocati, aliique veterum; nec aevi medii historia caret ejusmodi exemplis, diuque viguerunt certamina singulorum judicialia. trecenti trecentis oppositi fuerunt in contentione Lacedaemoniorum et Argivorum de urbe Thyrea, ut auctor est Herod. 1, 82. cf. H.

44, 5. *ξύνθετο.* (α', 76.) Sch.: *σύνθετο.* συνῆκεν, ἐνόησεν. cf. 53. idem, artem vaticinandi, qua praediti erant Helenus (ζ', 76.) et Cassandra, suo modo explicans, ut solent recentiores: μυθεύεται, inquit, τῶν ἐξ Ἑκάβης γεγονότων Πριάμῳ παίδων Ἕλενον καὶ Κασάνδραν διδύμους γεγεννῆσθαι. τῶν δὲ γενεθλίων αὐτοῖς τελουμένων ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ, λέγεται, τὸν Ἕλενον καὶ τὴν Κασάνδραν ἐν τῷ ναῷ παίζοντας κατακοιμηθῆναι, ὑπὸ δὲ μέθης τῶν περὶ τῶν παίδων ἐκλαθομένων ἐκείνων, οἴκαδε χωρισθῆναι· (ed. Hack.: περὶ τοὺς παῖδας. sane turbatum esse videtur, cum scriptor hoc dedisset: ὑπὸ δὲ μ. τοὺς περὶ τοὺς παῖδας ἐκλαθομένους ἐκείνων οἴκαδε χωρισθῆναι. saepe erraverunt librarii in extremis vocabulorum.) τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐλθόντας εἰς τὸ ἱερὸν θεάσασθαι τοὺς παῖδας ταῖς τῶν ὄφεων γλώτταις τοὺς πόρους τῶν αἰσθητηρίων καθαιρομένους. ὡς οὖν διὰ τὸ παράδοξον αἱ γυναῖκες, συνέβη ἀπαλλαγῆναι τοὺς ὄφεις, καὶ καταδῦναι ἐν ταῖς παρακειμέναις δάφναις, τοὺς δὲ παῖδας ἀμφοτέρους τῆς μαντικῆς οὕτως μεταλαβεῖν. ἱστορεῖ Ἀντικλείδης. (sive ἐν Νόστοις, sive ἐν τοῖς Ἐξηγητικοῖς. de Anticlide multisque aliis, qui *Νόστους* scripsere, v. H cum h. l. et vol. 8. p. 813., tum indice scriptorum ab Apollod. laudatorum p. 360. cf. etiam Procli Chrestom. p. 485. ed. Gaisford.) — *μητ.* βουλευομένοις.

47, 8. *Διῒ μ. ἀτ.* β', 169. — *ἦ — πίθοιο.* formula persuadere cupientis. cf. 48, δ', 93, ξ', 190.

ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς,
αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι, Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
* ὣς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων."
Ὣς ἔφαθ', Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας,
καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες.
κὰδ δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
κὰδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
ἑζέσθην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν,
φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναί,
ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ,
ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς,
τοῖαι ἄρα στίχες εἵατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
ἐν πεδίῳ· Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
„Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,
ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,

53. iterum sine emphasi illata γὰρ particula suspicionem recipit depravationis. malim itaque sic scribi: — ἐπισπεῖν, ὡς πὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θ. α., h. e. ὡς ἐγὼ παράκουσα etc., *ut ego subauscultando excepi vocem deorum*, quae aptissima est sententia; nec rarum has voculas inter se permutari, qua de re dixi aliquoties in annotatis ad Aeschylum et Euripidem. Comicus Ran. 703.: καὶ παρακούων δεσποτῶν, Ἅττ' ἂν λάλωσι; ubi Schol.: παρακ. λάθρα ἐπακροώμενος.

54 — 56. γ', 76 — 78.

59. ὄρν. ἐ. αἰγ., h. e. *ut vultures*, ut vultures considere solent in arboribus. ν', 531.: Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς, Ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος. cf. ε', 782, ξ', 290, ο', 237, Odyss. α', 320, ε', 51, 337, χ', 240. non huc pertinet, quod dii nonnunquam animalium formas induisse dicuntur, seu metu hostium, sive ad terrorem iis incutiendum. v. Apollod. 1, 6, 3., hymn. Hom. in Bacchum 44, Eurip. Bacch. 889 etc. *E K et II.* αἰγυπιοὺς K intelligit *vultures barbatos* Linn., *Lämmergeier*. cf. ann. ad δ', 237.

60 — 64. φηγῷ etc. ε', 693, ζ', 237. — ἀσπίσι — πεφρ. δ', 282. ἐχεύατο, *fundi*, seu *spargi*, *solet*. — Schol. A: φρίξ. ἡ ἐξ ἐπιπολῆς κίνησις τοῦ κύματος ἀρχομένου. (ita h. l. τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κύματος dicit Ap., prolato φ', 126.) ἢ τὸ ἐπιπολάζον τῷ κύματι ἀφρῶδες, ὅταν ὁ ἄνεμος ἄρχηται πνέειν. — Sch.: νέον. νεωστί. μελ. μελανίζει, ἢ μελαίνεται. Voss.: *so wie unter dem west hinschauert ins meer ein gekraüsel, Wann er zuerst andrängt, und dunklere flut sich erhebet*, (malim: *Wann er erwehet zuerst, und sich unter ihm schwärzet die meersflut.*) *Also sassen geschaart die Achaier umher und die Troer Durch das gefild'* etc. comparavit K Odyss. γ', 289, Catull. 64, 270., (*ac quasi flatu placidum mare matutino* Horrificans Zephyrus *proclivas incitat undas* —.) et Virg. Georg. 3, 196 seqq., quibus locis et ipsius Homeri addas licet nonnulla, velut δ', 422, et Moschi idyll. 5., et alia; sed latius ista omnia exspatiantur, cum poëta hoc tantummodo agat, ut horrentium armorum cum horrente mari quandam ostendat esse similitudinem.

70. κακὰ φρ. (κ', 486, μ', 67 etc.) *malevolus*, iratus. Sch.: τεκμ. βουλεύεται, τελειοῖ, ἢ ἐπὶ τέλος ἄγει. — τεκμ. ὅρκια, foedera nostra ad eum finem perducit, dum aut vos Trojam ceperitis, aut ipsi devicti fueritis apud naves.

εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὔπυργον ἕλητε,
ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
τῶν νῦν ὅντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι δίῳ.
ὧδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ,
τεύχεα συλήσας φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
τεύχεα συλήσας οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο,
τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἐϋσσέλμους ἀποδώσω,
ὄφρα ἑ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ·
καί ποτέ τις εἴπῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,

72. δαμ. δαμείητε.

73. enuntiatum causale loco priore positum sententiae. v. Matth. §. 613, VII.

75, 6. πρόμος. (116, 136, γ', 44.) πρόμαχος. Sch. Ἕκτορι pro ἐμοὶ dixit ἐμφατικῶς, ut Polydamas de se ipse ξ', 454.: οὐ μὰν αὖτ' ὀΐω μεγαθύμου Πανθοΐδαο Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα. quod se ipse δῖον appellat, in eo non magis argutandum est quam in isto μεγαθύμου. Aeneas quoque ap. Virg. 1, 379.: *sum pius Aeneas, fama super aethera notus.* cf. H, K et ann. ad Soph. Trach. 153. oderunt veteres fucatam istam recentioris aevi modestiam, quam J. J. Rousseavius appellare solebat *humilité à crochet*, humilitatem uncinatam. ἐπιμ., ut Odyss. α', 273.: μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.

77—79. ταν. ταναὴν ἀκὴν ἔχοντι. sic fere Sch., nisi quod habet ἀκμήν. „Herod. 7, 77.: Μόσχοι δὲ περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι κυνέας ξυλίνας εἶχον, ἀσπίδας δὲ καὶ αἰχμὰς σμικράς· λόγχαι (Hesych.: λόγχη, ὁ τοῦ δόρατος σίδηρος.) δ' ἐπῆσαν μεγάλαι. Virg. Aen. 1, 313.: *bina manu lato crispans hastilia ferro.*“ E K. — δόμ. πάλιν. *reddere*, reddat.

80, 1. λελ. λαχεῖν ποιήσωσιν, οἱονεὶ μεταλαβεῖν. Sch. cf. ο', 350, χ', 343, ψ', 76., ubi E: λελάχειν ἀντὶ τοῦ πυρὸς ἀξιῶσαι. λάχος· δοῦναί τινος. similiter λελάθειν τινά τινος dixit β', 600. et alias. — ἕλω, δώῃ. usus promiscuus conjunctivi et optativi; sicut passim. *E K et H.*

83. κρεμ. κρεμάσω. (Matth. §. 178, 2.) Sch. — Ἀπ., Trojanorum studiosi: nam alias Jupiter dat victoriam, velut infra 203. simili de causa Minervam Nestor nuncupat 154. *Ex H.* cf. 101. sequ. de more antiquissimo spolia caesorum hostium in templis dedicandi v. K, Feith. p. 527. in eumque Animadvv. p. 83. sequ., Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 233., κ', 460, Aen. 3, 286, 7, 183 etc.

85, 6. ταρχ. θάψωσι. τάρχεα τὰ νενομισμένα τοῖς νεκροῖς. Schol. A. v. Schn. v. ταρχύω. — σῆμα, *tumulum.* β', 814. — „ἐπὶ πλ. Ἑλλ. est quidem Hellespontus, ubi latissimus est, non latior 7 stadiis (Plin. 4, 11. etc.); sed ap. Hom. nomen ejus refertur ad maris Aegaei partem contiguam. Ap.: πλατὺν Ἑλλήσποντον. (ρ', 432.) οὐ καθολικῶς λέγει πλατὺν, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν Τροίαν μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον τροπικῶς λέγει· κατὰ γὰρ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον οὐ πλατύς ἐστιν Ἑλλήσποντος. hinc ἀπείρων appellatur Hellespontus (*der unendliche Hellespontos* secundum Vossium) ω', 545. male *salsum* quidam interpretati sunt τὸν πλατὺν, quamvis eo sensu Herod. 2, 108 dixerit πλατύτερα πόματα, et Hesych. πλατὺ ὕδωρ exponat ἁλμυρόν. v. Bähr. et interpp. Herodoti l. c., hoc autem K, H, et de Phrixo et Helle Sch., Schol. A et Apollod. 1, 9, 1.

87, 8. καί ποτέ τις ε. *et olim aliquis dixerit.* ita vocem posteritatis praecipere solet vates: cf. 91, 300, ζ',

νηῒ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ.
ὥς ποτέ τις ἐρέει, τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.

ceteris Graecis cunctantibus tandem surgit Menelaus, ex provocatione dimicaturus.

Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
ὀψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο καὶ μετέειπε,
νείκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·
„Ὤ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,
εἰ μή τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν.
ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι ἀκλεὲς αὔτως·
τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὕπερθε
νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν."

sed deterret eum Agamemnon.

Ὣς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτὴ
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν,
εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἕλον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
αὐτός τ' Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
δεξιτερῆς ἕλε χειρὸς, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„Ἀφραίνεις, Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐδέ τί σε χρὴ

459, 479, ψ', 575. etc. — *καὶ ὀψ.* γ', 353. — *νηῒ πολ.* β', 74. *οἴν. π.* α', 350.

92, 3. *ὥς — σιωπῇ.* γ', 95. cf. inferius 398, ϑ', 28 etc. — *αἴδ. αἰδέσθησαν.* E: *οὕτω φοβερὸς*, inquit, *αὐτοῖς γέγονε.* non pudet heroas Homericos minime affectatos majorem alicujus fortitudinem vereri. fortissimus autem Trojanorum fuit Hector, de quo magnifice loquens Agamemnon 111. seqq. eum fratre meliorem esse ait, quem ipse Achilles, longe Menelao melior, *πολλὸν ἀμείνων*, metuerit. nec eam orationem aegre fert Menelaus, aut ignominiosam putat, sed fratri recte monenti parens ab incepto temerario desistit.

96, 7. *ἀπ.* (semel dictum.) *καυχηταὶ, ἀπειλεῖν εἰδότες καὶ ἐπαγγέλλεσθαι.* (cf. 225, ϑ', 150.) *τοὺς δὲ τοιούτους καὶ καυχηματίας λέγουσιν.* Sch. ita ξ', 479., notante H, Graeci vocantur *ἀπειλάων ἀκόρητοι*: Agamemnon autem Graecos ad bellum incitans ϑ', 229.: *πῆ ἔβαν εὐχωλαὶ*, inquit, *ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι;* ut cognatae sunt notiones minandi et gloriandi. Horat. Sat. 2, 3, 9.: *atqui voltus erat multa et praeclara minantis.* Phaedrus 4, 20.: *hoc scriptum est tibi, Qui, magna cum minaris, extricas nihil* etc. — *Ἀχ., ο. Ἀχαιοί.* β', 235. — *λώβη, opprobrium.* γ', 42. etc. — *αἰν. αἰνῶς.* v. ann. ad 39.

99 sequ. *ὕδωρ κ. γ. γ. ἀναλυθείητε, εἰς ὕδωρ καὶ γῆν διαλυθείητε καὶ ἀποθάνοιτε. — καὶ Ξενοφάνης· πάντες γὰρ γαίης τε καὶ ὕδατος ἐκγενόμεσθα* etc. Sch. cf. ceteros Scholl., Sext. Empir. adv. Phys. p. 685., Galen. Medico c. 9., Stob. Ecl. phys. 1, 12. et quos praeterea laudavit H. sane verbis *ὕδωρ καὶ γαῖαν γίγνεσθαι* significatur *τὸ πύθεσθαι. ἔῤῥετε ἐς Κόρακας* dixisset Comicus: nam interitum Menelaus optat Graecis, quiete sedentibus, omissa cura reip. — Sch.: *ἀκήριοι. ἄψυχοι.* cf. ε', 812. — *ἀκλεὲς, ἀκλεῶς.*

102. *νίκης πείρατα, νίκης τέλος, νίκη*, ut *πείρατ' ὀλέθρου* ζ, 143. — signum >- appinxit Schol. A, quod Hom. dixit *ἔχονται* p. *ἔχεται.* v. Matth. §. 299.

109. *ἀφραίνεις. παραφρονεῖς, μωραίνεις, ἀσυνετεῖς.* Sch. Virg. Aen. 5, 465.: *infelix, quae tanta animum dementia cepit?* Cl. *οὔτε — ἀφρ.*, ut

ταύτης ἀφροσύνης! ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ,
* *μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,*
Ἕκτορι Πριαμίδῃ, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
ἔῤῥιγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵζευ, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
εἴπερ ἀδειής γ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἴ κε φύγῃσιν
δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.“

mox a Nestore instigati progrediuntur novem heroës, ex quibus sorte designatur Ajax Telamonius.

Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
αἴσιμα παρειπών· ὁ δ' ἐπείθετο. τοῦ μὲν ἔπειτα
γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο·
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
„Ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει!
ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητὴς,
ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε·
τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκοῦσαι,
πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι,
θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,

μυθήσεαι, ὅττεό σε χρὴ Odyss. *α'*, 124. cf. ibid. *γ'*, 14, H, Matth. §. 419, 4.

111 — 119. *ἐξ ἔριδος μάχ.*, ut *ἔριδι μάχεσθαι α'*, 8., ubi corrigenda est annotatio: nam armis non minus quam verbis contendentes dicuntur *ἔριδι* sive *ἐξ ἔριδος μάχεσθαι.* — *ἀμείνονι.* Scholiasten Eurip. ad Or. 1547. H habere dicit *ἀρείονι*, quod exquisitius verbum praeferrem, si in libris legeretur; sed Scholiastes quidem ille, prout novissime editus est a Matthiaeo, nihil mutat. — *στυγ.* *oderunt*, *metuunt.* cf. *ο'*, 167, *υ'*, 68. etc. Ap.: *στυγέῃ. ἐπὶ μὲν τοῦ φοβεῖσθαι· στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος.* (*α'*, 186.) *ἐπὶ δὲ τοῦ μισεῖσθαι· νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει* (*θ'*, 370.) etc. — *καὶ δέ.* h. e. *καὶ δή.* — *κυδ.* *α'*, 490. — Sch.: *ἔῤῥιγε. φοβεῖται.* fut. medii. *horrere solet.* Hector *ρ'*, 175.: *οὔτοι ἐγὼν ἔῤῥιγα μάχην οὐδὲ κτύπον ἵππων.* — *ἀντιβ.* *δ'*, 342. — *μετὰ ἔθνος ἑτ.* *ad agmen comitum tuorum*, seu militum. cf. 122. et de vocabulo *ἔθνος γ'*, 32, *λ'*, 584, 594 etc. — *ἀδειής. ἀδεής.* — *μόθου.* Ap.: *μόθος. ὁ Ἀπίων, πόνος, μάχη, φρύαγμα* (241.). ita Hesych. interpretatur *μόλον: μόθος* autem ei est *πόλεμος, μάχη, πόνος, φόβος, στάσις, θόρυβος.* v. Schn. v. *μῶλος.* — rursum Sch.: *ἀσπασ. χαριέντως, ἀσμένως, ἡδέως. γόνυ κάμψειν. ἀναπαύσεσθαι.* (*κάμπτειν γόνυ* est *genu flectere*, sedere, quiescere. cf. *τ'*, 72. et K.) —

120 — 124. *ὣς — παρειπών.* *ζ'*, 61, 62. — *ὢ πόποι — ἱκάνει.* *α*, 254.

125 — 128. *μέγ' οἰμώξειεν*, ut statim *μέγ' ἐγήθεεν.* agnoscas heroëm, omnia vehementius agentem. — de *Myrmidonibus* v. ann. ad *α'*, 155. — „*βουληφόρος* in senatu, *ἀγορητὴς* in concione.“ ita K, ad vivum ille resecans haec verba, cum *βουληφόρος* Peleus rex vocetur eodem sensu, quo Agamemnon *β'*, 24., *ἀγορᾶσθαι* autem dicantur etiam illi, qui in senatu verba faciunt, velut Nestor ibidem 78. cf. *α'*, 248, *β'*, 246 etc. — Sch.: *εἰρ. ἐρωτῶν. ἐρέων. ἐρευνῶν, ζητῶν.* *γεν. τε τόκον τε. πατέρα καὶ παῖδα.* (*genus*, h. e. parentes, *et liberos.* *ο'*, 140.: *ἀργαλέον δὲ Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.*)

132. similia leguntur *λ'*, 669, *ψ'*, 629,

ἡβῷμ', ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἵστατο, ἰσόθεος φώς,
τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπίκλησιν κορυνήτην
ἄνδρες κίκλησκον καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῷ,
ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.
τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε,
στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον
χραῖσμε σιδηρείη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
δουρὶ μέσον περόνησεν (ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη),
τεύχεά τ' ἐξενάριξε, τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος·
αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι.
τοῦ ὅγε τεύχε' ἔχων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους·
οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη.
ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
θάρσεϊ ᾧ (γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων),
καὶ μαχόμην οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.

Odyss. ξ', 468. Evander ap. Virg. 8, 560.: *o mihi praeteritos referat si Jupiter annos* etc. Ex H.

133 — 135. Strabo 8, 3., vol. 2. p. 153. ed. Tauchn.: *μετὰ δὲ τὸν Χελωνάταν* (intell. *κόλπον*, sinum et promont. Elidis ad vesperam, hodie *Capo di Troneze* vel *Capo di Chiarenza:* v. Ceilar. 1. p. 1182., Mannert. 8. p. 494.) *ὁ τῶν Πισατῶν αἰγιαλὸς πολύς· εἶτ' ἄκρα Φειά· ἦν δὲ καὶ πολίχνη· Φειᾶς πὰρ — ῥέεθρα. ἔστι γὰρ καὶ ποτάμιον πλησίον. ἔνιοι δ' ἀρχὴν τῆς Πισάτιδος τὴν Φειάν φασι. — ὁ δ' Ἀλφειὸς παραλαβὼν τόν τε Κελάδοντα, καὶ τὸν Ἐρύμανθον, καὶ ἄλλους ἀσημοτέρους, διὰ τῆς [Φρίξης καὶ τῆς] Πισάτιδος καὶ Τριφυλίας ἐνεχθεὶς, παρ' αὐτὴν τὴν Ὀλυμπίαν ἐπὶ θάλατταν τὴν Σικελικὴν ἐκπίπτει μεταξὺ Φειᾶς τε καὶ Πιτάνης.* *Jardani* heroïs sive regis sepulcrum ad Acidontem fl. in confiniis Arcadiae commemorat ibidem p. 162.; cui Jardano cognominis fuit Omphales pater, teste Apollod. 2, 6, 3. — *ἀγρ.* Hesych.: *ἐγρόμενοι.* (scr. *ἀγρόμενοι*, ut scribi jussit Bentl.) *συλλεγόμενοι.* cf. β', 481, γ', 209 etc. — *ἐγχεσ.* β', 692.

136, 7. de *Ereuthalione* jam dixit δ', 319.; de *Areïthoo* v. ann. ad 8. clavigeros Cissea et Gyan memorat Virg. Aen. 10, 317.

142 — 147. *Λυκόοργος.* Arcas, Aleï fil. et Cepheï Argonautae frater. Apollod. 3, 9, 1. — *στειν.* *στενωπῷ, στενῇ.* cf. ψ', 416, 427, Odyss. μ', 234., quo quidem in loco *στεινωπὸν*, intellecta voce *ὁδὸν* vel quadam simili, dicit *τὸν ὑπὸ τὴν Σκύλλαν καὶ τὴν Χάρυβδιν περιεχόμενον τόπον στενὸν ὄντα*, ut ait Ap. v. *στεινωπόν.* cf. Aeschyl. Prom. 362. — *χραῖσμε.* α', 28 etc. — Sch.: *ὑπ.* (ab *ὑποφθάναι.*) *προφθάσας, προλαβών.* (*ex insidiis* invadens eum, *δόλῳ*, ut dixit 142.) *περ.* *διεπέρασε, διῆλθε, διέτρησεν.* (*χάλκεος*, *ferreus*, durus, crudelis. — *μῶλον Ἄ.* β', 401.)

152 — 159. *πολ.* *πολλὰ ὑπομένων.* (*θάρσεϊ ᾧ*, *fiducia sua*, animi, E: *κατὰ ἴδιον θράσος.*) *ἔσκον* (γ', 180 etc.). *ἦν, ὑπῆρχον.* („*μήκ.* *procerissimum.* Odyss. λ', 309.: *οὓς δὴ* (Aloïdas) *μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα.*" E K.) *πολλός.* [ψ', 245.] *ἀντὶ τοῦ μέγας.* Ap.: *παρήορος ποτὲ μὲν προσδεδεμένος τῇ συνωρίδι ἵππος τρίτος, ἀπὸ τοῦ παραιωρεῖσθαι* (π', 471, 474.) *καὶ παρηορίας, τοὺς δεσμούς.* (θ', 87, π', 152.) — *ποτὲ δὲ παρήορον τὸν παραιωρούμενον κατὰ τὰς φρένας, οἷον*

εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη·
τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ.
ὑμέων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν."
Ὣς νείκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν.
ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
τῷ δ' ἔπι Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
τοῖσι δ' ἔπ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν·
τοῖσι δ' ἔπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
τοῖσι δ' ἔπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
ἂν δὲ Θόας Ἀνδραιμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
πάντες ἄρ' οἵγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ.
τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃσιν·
οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἴ κε φύγῃσιν
δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος."
Ὣς ἔφαθ', οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
„Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱὸν,
ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης!"

ἄφρονα· ἐπεὶ οὔτι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων. (ψ', 603.) ἔστι δὲ ὅτε καὶ πεπτωκὼς καὶ τῷ μεγέθει τοῦ σώματος παραιωρούμενος· πολλὸς etc. dicitur etiam πάρηρος, vel πάραρος Dorice, et παρηρία, per syncopen, ap. Hesych. et Theocr. 15, 8., h. e. μωρὸς, μωρία. Archilochus ap. Hephaest. c. 12.: τίς σὰς παρήειρε φρένας; γ', 108. conferri jussit Villois. ann. ad Ap. l. c. rursum Sch.: ἔνθα καὶ ἔνθα. κατὰ πλάτος καὶ κατὰ μῆκος. Odyss. η', 86.: τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα. ib. κ', 517.: βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. K. — τῷ, τούτῳ, *hoc*, *hac re*, hoc modo. — μάχης. h. e. μαχητοῦ, a consequente. cf. π', 423, Odyss. π', 254.

160. προφρ. προθύμως. Sch. μέμαθ'. animadvertit in hoc verbo E καινότητα σχήματος, figuram insolitam. ἢ γὰρ, inquit, κατὰ τὸ ἔασιν ὤφειλεν εἶναι καὶ τὸ μεμάασιν ἐν τρίτῳ προσώπῳ πληθυντικῷ, ἢ κατὰ τὸ μέματε δεύτερον πληθυντικὸν ὤφειλεν εἶναι καὶ τὸ οἵ ἐστε ἀριστεῖς. ἐσχημάτισε δὲ οὕτως ὁ γέρων οὐ μόνον διὰ καινοτροπίαν ἐπιστρέφουσαν ἀσφαλῶς τὸν ἀκροατὴν (?), ἀλλὰ καὶ δι' εὐχρηστίαν μέτρου etc.

161. ἐννέα πάντες. 9 *omnes:* nam ita etiam Latini loquuntur, h. e. *in universum* 9, vel 9 *ipsi*, germ. *zusammen* 9. v. Cl., interpp. Vigeri 3, 10, 4. ann. 87., Matth. §. 268. K conferri jussit κ', 560, σ', 373, 470.

164—168. ἐπ. ἀλκήν. α', 149. — Ap.: ὀπάων. ἀκολούθων. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἕπεσθαι (ὀπᾶν). — de versu 166. v. ann. ad β', 651., de *Euripylo* autem et *Thoante* ejusd. libri 638. et 736.

171—173. πεπ. κληρώθητε. ὁ γὰρ κλῆρος πάλος. (cf. ζ', 268.) διαμπ. ἄντικρυς καὶ φανερῶς. (*prorsus*, non διὰ πάντων τῶν ἐννέα, ut censet E.) Sch. ὃν θυμόν. *animum* sive *animam*, *vitam suam*.

175. οἱ — ἐσημ. >— ὅτι σημείοις χρῶνται, οὐ γράμμασι. Schol. A. cf. E, Sch. et ann. ad ζ', 169.

179—184. λαχεῖν. supplent δὸς vel quiddam simile. tu v. ann. ad δ', 42. — πολ. Μυκ. β', 569. — ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης. etiam hisce signum >— apposuit Graeculus propterea quod concussa galea sors exiliisse dicitur, non duci, ut moris fuit aevo recentiore. Livius quoque 21, 42.: *ut cujusque sors exciderat, alacer arma capiebat.* et Virg. Georg. 4, 165.: *sunt qui-*

Ὣς ἄρ' ἔφαν, πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,
Αἴαντος. κήρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντη
δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν·
οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντη,
ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε, φαίδιμος Αἴας,
ἤτοι ὑπέσχεθε χεῖρ', ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν ἄγχι παραστάς·
γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδών, γήθησε δὲ θυμῷ.
τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·
„Ὦ φίλοι, ἤτοι κλῆρος ἐμός! χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα δῖον.
ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,
τόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι
σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται·
ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.
οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται,
οὐδὲ μὲν ἰδρείῃ, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως
ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.“
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' εὔχοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι·
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
„Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι!
εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον!“

acrem Hectoris cum Ajace pugnam nox dirimit, intercedentibus praeconibus.

Ὣς ἄρ' ἔφαν, Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ·
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ ἕσσατο τεύχη,
σεύατ' ἔπειθ'· οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
ὅστ' εἶσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὕστε Κρονίων
θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι,

bus ad portas cecidit *custodia sorti.* cf. Plaut. Cas. 2, 6. — Sch.: ἐνδέξια. ἐπιδεξίως. „*a dextra sinistrorsum deinceps.* v. ann. ad α', 597.“ *Ex H.*

187 — 189. ἐπιγρ. γραμμαῖς τισι σημειωσάμενος. Sch. etiam A Schol. annotavit, non litteras hic agi, sed insculpta signa: nam alias praeconem recitaturum fuisse nomina. Ap. p. 284. ed. Toll.: ἐπέγραψεν (Odyss. χ', 280.), ἐπεκατέξυσεν. cf. 175. — γνῶ δέ. *agnovit enim.*

195, 6. ἐφ' ὑμ. (δ', 348.) ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν, τουτέστι καθ' αὐτῶν. (tacite eos opem Jovis invocare jubet, ne preces male ominatis Trojanorum verbis turbentur, aut propter majora ab illis concepta vota contemnantur. pertinet huc τὸ εὐφημεῖν in sacris et quod iis profani arcebantur. v. K et H cum h. l., tum ann. ad Tibull. 2, 1, 84.) ἀμφ. φανερῶς. (nihil metuit ferox bellator, sed virtuti bellicaeque peritiae suae confidit.) Sch.

197 — 199. δίηται. ἐκφοβήσει, διώξει. (Matth. §. 516.) Sch. νήϊδα. Ap.: νῆϊς, τῆς προτέρας περισπωμένης, σημαίνει τὸν ἄπειρον (cf. Odyss. θ', 179.), κατὰ στέρησιν τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστι γνῶναι. ἐὰν δὲ ἡ προτέρα τοῦ νηῒς βαρυτονηθῇ (Νηῒς), σημαίνει εἶδος Νυμφῶν, τῶν Ναΐδων λεγομένων παρὰ νάματα, ὅ ἐστι ῥεύματα. — τραφ. τράφειν sensu passivo. v. ann. ad β', 661.

202—208. Ζεῦ — μέγιστε. γ', 276. — εἰ — περ. tmesis: *si forte.* — νώροπι χ. β', 578. — „οἷός τε etc. Virg. Aen. 12, 331 seqq.“ *Cl.*

210 — 218. θυμ. τῆς τὴν ψυχὴν ἐσθιούσης. Sch. sic et 301. „invidiosam

τοῖος ἄρ᾽ Αἴας ὦρτο πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
ἤϊε μακρὰ βιβὰς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ᾽ ἐγήθεον εἰσορόωντες,
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον·
Ἕκτορί τ᾽ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν,
ἀλλ᾽ οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ᾽ ἀναδῦναι
ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμῃ.
Αἴας δ᾽ ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον,
χάλκεον, ἑπταβόειον, ὅ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
* σκυτοτόμων ὄχ᾽ ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων,
ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,
ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ᾽ ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.
τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,
στῆ ῥα μάλ᾽ Ἕκτορος ἐγγὺς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·
„Ἕκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰόθεν οἶος,
οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,
καὶ μετ᾽ Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
κεῖτ᾽ ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμεῖς δ᾽ εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
καὶ πολέες. ἀλλ᾽ ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο!“
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
μήτι μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε,

illam contentionem dicit, de qua Hesiodus O. et D. 13.: ἡ δ᾽ ἐπιμωμητή. — Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει.“ E K. *Αἴας πελ.*, ἕ. Ἀχ. γ', 229. — Sch.: *βλοσ.* καταπληκτικοῖς. E: ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ τὸ βλέμμα ὑποσύρειν. (?) οἱ δὲ παλαιοὶ βλοσυρόν φασι καὶ τὸ σεμνὸν, παρ᾽ οἷς καὶ χρῆσις Νικοστράτου φέρεται αὕτη· νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ὦ ξένη, βλοσυράν γε τὴν ψυχὴν ἔχεις. cf. Schn. h. v. λ', 36.: τῇ δ᾽ ἔπι μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο, Δεινὸν δερκομένη. — *προσ.* a πρόσωπας, ατος. semel dictum. — Sch.: *κραδάων.* (ν', 583, υ', 423, Odyss. τ', 438.) κραδαίνων, σείων. — *πατ.* ἐπέπαλλεν, ἐπήδα, ἐν παλμῷ καὶ κινήσει ἦν. (*εἶχεν ὑπ.* *habebat*, h. e. poterat, *refugere*. — *χάρμῃ.* εἰς χάρμην. 285, δ', 222.

219 — 225. *Αἴας — πύργον.* iterum infert hunc versum λ', 485., tertioque ρ', 128. *ἠΰτε π.* *magnum instar turris*, ut quod esset ἑπταβόειον, cum Achillis scutum nonnisi 5 πτύχας habuisse dicatur σ', 481. Ovid. Met. 13, 2.: *surgit ad hos clypei dominus septemplicis Ajax.* v. ibi Gierig. et ann. ad 12, 95. — Sch.: *σκυτ.* σκυτέων. (*coriariorum.* Aristoph. Equ. 689 etc. — *ὄχ᾽ ἄρ.* α', 69, β', 761 etc. — *Ὕλῃ.* hic quoque legebatur in libris nonnullis Ὕδῃ, ut β', 500, ubi v. ann.) — *αἰόλον.* (ε', 295, γ', 185) ποικίλον. — *ζατρ.* ἄγαν καὶ ἐπιμελῶς τεθραμμένων, ἄγαν εὐτραφῶν, μεγάλως τεθραμμένων. — *ἀπειλ.* 96.

226 — 230. *οἰόθεν οἶος.* 39. — *ῥηξ.* (ν', 324, π', 146, 575, Odyss. δ', 5 etc.) a ῥήσσειν et ἀνήρ. vox formata, ut φθισήνωρ, φθερσιγενὴς, ἀερσίπους etc. Ap.: ῥηξήνορα. πολεμιστήν· ἀπὸ τοῦ διαῤῥήσσειν τὰς φάλαγγας, τουτέστι τὰς τάξεις ἀνδρῶν. (141, ζ', 6 etc.) καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον *ῥηξηνορίη* (Odyss. ξ', 217.). — *θυμ.* ε', 639. — *κορων.* β', 392. — *ἀπομ.* β', 772.

234. versus bene tornatus, qui etiam ι', 640. et λ', 465. legitur, similisque θ', 281.

235 — 243. *ἀφαυροῦ.* ἀσθενοῦς. Sch. dixerunt eodem sensu φαῦρος et ἀφαυρὸς, sicut γαῦρος et ἀγαυρὸς, μαῦρος et ἀμαυρὸς, βληχρὸς et ἀβληχρὸς, μαλὸς et ἀμαλὸς (E ad 463, Buttmann. *Lex.* II. p. 262.) μέρδειν et ἀμέρδειν. v. ann. ad ε', 337. significat autem φαῦρος idem quod φαῦλος, qua voce Hom. non utitur, neque probandae sunt notationes Apollonii Eustathiique et

ἠὲ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα.
αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν·
οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκειάων·
οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι ἄρηϊ.
ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν τοιοῦτον ἐόντα
λάθρῃ ὀπιπεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, αἴ κε τύχωμι."
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ·
ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρὴς,
ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. δεύτερος αὖτε

aliorum, qui hoc vocab. a *παῦρος* vel, si diis placet, ab *αὖος* ducendum esse arbitrantur. cf. 457, *μ'*, 458 etc. — Sch.: *νωμ.* *διακινεῖν, βαστάσαι.* — *βῶν.* *βοῦν Δωρικῶς, τὴν ἀσπίδα, ὅτι ἐκ βοείων ἐστὶ δερμάτων.* (*ἄλλως.*) *συνεκδοχικῶς τὸ ὅπλον.* (sic Valer. Flaccus 8, 126.: *ibat adhuc aptans humeris capitique leonem*, h. e. pellem leoninam. et Seneca Herc. fur. 45.: *armatus venit Leone et hydra.*) — *ἀζαλ.* *ξηράν.* (similiter *μ'*, 137.: *βόας αὔας ὑψόσ' ἀνασχόμενοι.* *π'*, 635.: *ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, Χαλκοῦ τε, ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιητάων.* cf. *ρ'*, 692. sequ. *E K.* E: *βῶν δὲ ἀζ., ἤγουν ξηρὰν, ἔφη πρὸς διαστολὴν τῆς ὑγρᾶς, ἤτοι ζώσης, βοὸς, ὥσπερ καὶ ἀλίβαντες μὲν οἱ νεκροὶ. διερὸς δὲ βροτὸς ὁ ζῶν.*) *τό μοι.* *δι' ὅ μοι. ἢ ὅπερ μοι τὸ ὅπλον, μεταληπτικῶς εἰς τὸ συνώνυμον.* (paulo tolerabilior est haec explicatio quam prior illa: neque enim propterea Hector est indefessus bellator, quod scit dextrorsum et sinistrorsum versare clypeum, sed, *quae est ejus strenua virtus bellandi* (*τό*, h. e. *ὅ, μοί ἐστι τ. π.*), id callet, ut alias artes militares, quas dicit. igitur ne illud quidem plane rectum est *ὅπερ μοι — συνώνυμον*, h. e. *quod genus armorum mihi est, quod scutum ceteraque arma, quae intelligenda sunt per metalepsin, ego tracto sive tractare soleo.* est enim ista metalepsis durissima.) *ἐστί.* *πάρεστιν, ὑπάρχει.* *ταλ. πολ.* *πληκτικῶς καὶ ὑπομονητικῶς πολεμεῖν.* (v. *ε'*, 289.) — 240, 241. hoc ordine leguntur in Barocc. Ven. aliisque MSS., item edd. Flor. Aldinis et Wolfii; inverso autem in edd. Rom. Turn. Cantabr. et Heynei; quae ratio minus placet: nam postquam de equestri pugna dixit, apte illud subjicit de pugna stataria, quam illi opponit; non item post dicta ille de clypeo scite versando, quae consimilia sunt illis de pugna stataria et pedestri, in quam relictis curribus descendere solent heroës. — *ἐπαΐξαι μόθον* (117.) *ἵππων ὠκ.*, *irruere in bellum equestre*, in currus hostium. *μ'*, 307.: *ὥς ῥα τότ' ἀντίθεον Σαρπήδονα θυμὸς ἀνῆκε Τεῖχος ἐπαΐξαι.* cf. *ω'*, 440 etc. — Sch.: *σταδίῃ.* *τῇ συστάδην μάχῃ.* in pugna stataria militum gravis armaturae, sive cominus hastis ensibusque pugnantium. *σταδίην ὑσμίνην* dicit *ν'*, 314, *αὐτοσταδίην* ib. 325., *αὐτοσχεδίην* *μ'*, 192. et alias. cf. E, K etc. — *δηΐῳ μέλπεσθαι ἄρηϊ*, *saevo Marte seu bello delectari.* Sch.: *μέλπ.* *κυρίως μὲν παίζειν ἢ τέρπεσθαι* etc. cf. Schn. v. *μέλπεσθαι.*

242, 3. oratio concisa et elliptica, sententia simili intellecta: *ἀλλὰ βαλέω σε ἀμφαδόν· οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν* etc. *age igitur, feriam te aperte, quamvis talis vir sis*, Graecorum fortissimo proximus virtute: *neque enim clam* et ex insidiis *te adoriar*, tanquam ignavior, qui te metuat. — quod scripsi *ὀπιπεύσας*, pro *ὀπιπτεύσας*, quod habent codd., de eo v. ann. ad *δ'*, 371. Sch.: *ὀπ.* *περιβλεψάμενος.*

247 — 250. *πτύχας.* Ap.: *πτύχες. αἱ τῶν ὀρῶν κατακλίσεις, ὡς* (libri *καὶ*, errore haud insolito. v. Villois.) *πολυπτύχου Οὐλύμποιο* (*θ'*, 411, *ν'*, 5.), *τοῦ πολλὰ ἀποκλίματα ἔχοντος. λέγονται δὲ καὶ τῆς ἀσπίδος πτύχες, τὰ διάφορα ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα.* sunt coria coriis inducta, *Lagen* vel *Schichten*, ut Vossius reddidit, quae metallorum dicuntur laminae, aliarumque rerum strata sive tabulata. — Sch.: *δαΐζων.* *διακόπτων.* (*ἀτειρής.* *ε'*, 292.) *ῥινῷ.* *τῇ βύρσῃ τοῦ δέρματος.* *σχέτο.* *ἐπεσχέθη, ἐκωλύθη.* (*παντ. ἐ. γ'*, 347.)

Αἴας διογενὴς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
* διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
ἄντικρυς δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω
ξύν ῥ' ἔπεσον λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή.
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα,
τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε, μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ,
ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας
ἧκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον·
εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ,
βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη,
ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς· τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον, εἶπέ τε μῦθον
κῆρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μήδεα εἰδώς·

251—259. scribendum esse arbitror auctore H: *διὰ μὲν ἄρ' ἀσπ.* v. γ', 357, δ', 135. — *ἄντικρυς* dedi pro *ἀντικρὺ* metri gratia, ut γ', 359., δ', 481. et inferius 362., auctore Bentlejo. — *τὼ δ' ἐκσπασσ.* concurrentes ambo extrahunt hastas clypeis infixas, iisque jam cominus se percutiunt. — 256, 257. ε', 782, 3. — *μέσον σάκος* umbonem intelligit H, quem perforare difficilius erat, praesertim hasta jam obtusa. — 259. γ', 348.

260—272. *νύξεν.* ε', 46. — *στυφ.* ε', 437. — Sch.: *τμήδην. τμητικῶς, ὅσον ἐπιτεμεῖν καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι.* (Ap.: *ἀνεκήκιεν. ἀνεπήδα, ἀνεβάλλετο, ἀνεμόλυνεν.* cf. ψ', 507.) *ἀναχ. ἀναχωρήσας.* (ε', 822. „profecit ex h. l. Eurip. Phoen. 1321 seqq.“ H.) *ἐπομφ. τὸ ἐπικείμενον τῷ τῆς ἀσπίδος ὀμφαλῷ. ἐπέρεισεν. ἐπεβάρησεν. ἶνα. ἰσχὺν, δύναμιν. ἀπ.* (ε', 245.) *ἀμέτρητον, μεγάλην. μυλ. στρογγύλῳ, ἢ τραχεῖ. ἐξετ. ἐξετάθη.* (*ἀσπίδ' ἐνιχρ.* Aristarchea scriptura ap. A Schol. et in Mori MS., quam receperunt W et H. vulgo: *ἀσπίδι ἐγχριμφθείς.* ρ', 405.: *ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν.* cf. ε', 662. et de ι eliso ib. 5.) *ἐγχριμφθείς. προσπελασθεὶς, ἐγγίσας.* (*scuto* percusso *illisus.* litotes. cf. Herod. 2, 60.; 3, 85.; Eurip. Hipp. 196., Schn. h. v. etc.

274. hoc nisi factum esset, non haberemus Iliadem. Schol. B.: *οἰκονομικῶς σῶσαι θέλων τὸν Ἕκτορα, οὕτω διαλύει τὴν μάχην.* probabiliter id ita institui ut intelligas, tenendum est, pugnam ad virtutem tantummodo ostentandam esse, qua virtute utrinque satis spectata, nocteque ingruente, placet ducibus dirimi certamen missis praeconibus. *Ex H.*

277—279. *μέσσῳ. εἰς μέσσον.* — *πεπν. μ. εἰδώς.* sic itidem de praecone Odyss. β', 38. cf. ρ', 325, β', 340

„Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε μηδὲ μάχεσθον·
ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
νὺξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι."

itaque illi, viribus pares, datis muneribus, discedunt.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
„Ἰδαῖ', Ἕκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ᾗπερ ἂν οὗτος."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Αἶαν ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
καὶ πινυτὴν, πέρι δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι,
νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος
σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην.
νὺξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι,
ὡς σύ τ' εὐφρήνῃς πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς,
σούς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους, οἵ τοι ἔασιν,
αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Τρῶας ἐϋφρανέω καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
αἵτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
ἠ μ ὲ ν ἐ μ α ρ ν ά σ θ η ν ἔ ρ ι δ ο ς π έ ρ ι θ υ μ ο β ό ρ ο ι ο,
ἠ δ' α ὖ τ' ἐ ν φ ι λ ό τ η τ ι δ ι έ τ μ α γ ε ν ἀ ρ θ μ ή σ α ν τ ε."
Ὣς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
ξὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι·
Αἴας δὲ ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν.

etc. — *π α ῖ δ ε.* pueros sive adolescentes eos appellat senior. sic ap. Soph. Oed. R. 955. Oedipo respondet nuntius: *ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.* —

285. *χ ά ρ μ ῃ. εἰς χάρμην.*

289. *π ι ν.* (Odyss. ν', 71.) *σωφροσύνην, φρόνησιν.* Sch. prudens est Ajax Homericus, ut Achilles Antilochus aliique heroës juniores; nec Sophocles et Tragici ipseque Ovidius Met. 13. faciunt eum stolidum, sed studio et ira elatum usque ad insaniam, qua sibi manus attulit; quae cadunt etiam in prudentes. itaque animam ejus honorifice Ulysses alloquitur ap. Inferos Odyss. λ', 553. seqq.; neque ille respondet intemperanter, quamvis iratus, sed silet, ut Dido coram Aenea ap. Virgilium.

295 — 302. *ἔ τ α ς*, *cives*, germ. *Landsleute.* v. ann. ad ζ', 239. — *θ ε ῖ ο ν δ ύ σ. ἀ γ.* *concionem divinam*, h. e. sacram, templum, *intrabunt.* Ap.: *ἀγών. ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται· κ α ί ῥ' ο ἵ π ε ρ τ ὸ π ά ρ ο ς γ ε ν ε ῶ ν ἐ ν ἀ γ ῶ ν ι μ έ ν ε σ κ ο ν.* (τ', 42.) *κ α ὶ α ὐ τ ό μ α τ ο ι θ ε ῖ ο ν δ ύ σ ο ν τ α ι* (sic) *ἀ γ ῶ ν α.* (σ', 376.) *τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν συναγομένων· λ ύ τ ο δ' ἀ γ ώ ν.* (ω', 1.) — *ἔ ρ ι δ ο ς π. θ.* 210.

301, 2. *ἠ μ ὲ ν, ἠ δ ὲ*, et, et. β', 789.: *ἠμὲν νέοι, ἠδὲ παλαιοί.* alii *ἢ μὲν*, quod *ἀλλὰ* sequi solet, sive *ἀτάρ.* v. H. — Sch.: *δ ι έ τ μ α γ ο ν.* (sic, ut Mosc. 1. v. H h. l. et ad α', 531.) *διεχωρίσθησαν. ἀ ρ θ μ. ἀρθμήσαντες, φιλιωθέντες. ἀρθμὸν γὰρ τὴν φιλίαν φησί.* (certe scriptor antiquissimus hymni Hom. in Merc. 524. *ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι.* cf. ε', 326, Schäfer. Melet. cr. p. 129. et, quem laudavit, H. Steph. Thes. t. 1. c. 565, D.)

303 — 308. *ξ ί φ ο ς ἀ ρ γ.* β', 45. — *κ ο λ.* α', 194. — *ἐ ΰ τ μ. τ ε λ.*, ut *ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι* κ', 567 et φ', 30. cf. ψ', 684. Aristarchus ap. Schol. A: *ἐϋκμήτῳ*, quod inusitatum; alienum vero est *ἐϋδμήτῳ*, quod habent plurimi codd. cum MSS., tum edidi, in quibus Flor., Ald. 1. et 3., Rom., Turn., Steph. —

* τὼ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
ἤϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
καί ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σόον εἶναι.
Αἴαντ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκῃ.

in epulis publicis Nestor sepelienda censet corpora caesorum, et castra munienda.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρείδαο γένοντο,
τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
τὸν δέρον, ἀμφί θ' ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα,
μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης·
νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
ἥρως Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὅ σφιν ἐΰφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
„Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐΰρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον
ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' Ἄϊδόσδε κατῆλθον.
τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἠοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,

φέρων, ut α', 13 etc. — φοίν. δ', 141, ζ', 219. — dona fatalia visa recentioribus. Hyginus fab. 112.: *Ajax cum Hectore. (intell. dimicavit ex provocatione.) donificantes discessere. Ajax Hectori donavit balteum, unde est tractus; Hector Ajaci gladium, unde se interfecit.* Ajax Sophocleus fabula cognomini 613.: ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην Παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου, Οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα. Ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. epigrammatarius Anthol. Palat. VII, 152.: — Ἕκτωρ γὰρ ζωστῆρα λαβὼν ξίφος ἔμπαλι δῶκεν, Τὴν δὲ χάριν δώρων πείρασαν ἐν θανάτῳ· Τὸ ξίφος εἷλ' Αἴαντα μεμηνότα, καὶ πάλι ζωστὴρ Εἵλκυσε Πριαμίδην δίφρια συρόμενον. horum factorum Hom. neutrum commemoravit χ', 397. et Odyss. λ', 543 seqq. — 306. recte H: διακρινθέντες. nec male Bentl.: τοὶ δὲ διακρινθέντες. — Sch.: ἀρτ. ἄρτιον, ὑγιῆ. ε', 515.

312. victorem se putat Ajax propterea quod Hector lapide impulsus concidit et prior certamen finiri jussit.

315—317. ἀρσ., πεντ. β', 403. — Sch.: δέρον. ἔδερον, ἐξέδερον. — ἀ. θ' ἕπον. καὶ περιεῖπον, ὅ ἐστιν ἐνήργουν. (β', 525. etc.) — διέχ. ἅπ. διεμέρισαν, ἢ κατὰ μέρη διεῖλον. ἢ (?) ἀνήπλωσαν, ἀνέπτυξαν. [διεῖλον.] τὸ γὰρ εἰς μικρὰ διελεῖν μιστύλλειν (α', 465.) λέγεται. — πεῖραν. διεπέρασαν, διεπερόνησαν.

321. νώτ. τοῖς νωτιαίοις μέρεσι. — διην. ἐπιμήκεσιν. ἢ ἐπὶ πολὺ διήκουσιν, ἢ διηνεκῶς, ὅ ἐστι συνεχῶς. *perpetuum tergum bovis* dixit Virg. Aen. 8, 183. sic heroës et postea Spartanorum reges honorabant, quos vellent, portione carnis ampliore in epulis, quam portionem illi partim amicis et clientibus dividebant. v. E, K, H, Feith. 3, 5, 5., et cf. δ', 259, θ', 161, 162., μ', 311. haec itidem leguntur Odyss. ξ', 437.

324—334. ὑφαίνειν μῆτιν. cf. ι', 93, Odyss. δ', 678, ib. ι', 422, γ',

αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακήομεν αὐτοὺς
τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος
οἴκαδ' ἄγῃ, ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·
τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες
ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
πύργους ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν·
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·
ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
ἥ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
μήποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων."

in Trojanorum autem concione Antenori, pacis et Helenae cum opibus restituendae auctori, Paris respondet, nihil se praeter opes, sed eas adjectis propriis, redditurum.

Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
„Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
δεῦτ' ἄγετ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ

212. — *κυκλήσομεν.* h. e. *κυκλήσωμεν*, ut *κατακήομεν*, *χεύομεν*, *δείμομεν* etc. in proximis pro *κατακήωμεν* etc. Sch.: *κυκλ. ἐφ' ἁμαξῶν οἴσομεν* (*ἄξομεν* dixit Ap.). *κατακ. κατακαύσομεν.* — de more Graecorum comburendi mortuos et eorum ossa legendi v. Feith. 1, 14, Köpke p. 229, Hase 1. p. 51. seqq. Lucianus de Luctu: *ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος.* cf. ann. ad δ', 174.

336. *ἐξαγ. ἐκ πεδίου*, *educentes ex campo* tumulum, paulo insolentiore modo dictum est, fere ut Thuc. 1, 93: *μείζων γὰρ ὁ περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως.* probant hanc interpretationem K et H. at E: *ἐξαγ. ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες*, comparatque illud ζ', 252. *Λαοδίκην ἐσάγουσα*, h. e. *εἰσπορευομένη, εἰσιοῦσα*: et similiter Porphyrius Quaest. Hom. 17.; quos secutus auctores Voss. haec ita reddidit: *einen hügel am brand' erheben wir,* **draussen** *versammelt, Allen zugleich im gefild'.* sic minus aperta est ratio verborum *ἐκ πεδίου*, quae miratus Aristophanes posuit *ἐν πεδίῳ*, quod habent edd. Rom. Turn. et aliae.

337 — 343. *ἄκριτον. ἀδιαχώριστον* (Schol. A: *ἀχώριστον, ἀδιάστατον, τουτέστι πολυάνδριον.* et similiter E et Ap.) *εἶλαρ. ἔρεισμα, φύλαγμα, ἀσφάλειαν.* (ab *εἴλω* sive *εἰλέω.* v. Buttm. *Lexil.* II, 88, 8., et cf. inferius 437, ξ', 56, 68, Odyss. ε', 257.) *ἱππηλασίη.* (sic; sed libri Hom. et E: *ἱππηλασίη*, h. e. *ἱππήλατος.*) *πλατεία, ἵππων ἐλασία.* — *ἐρυκ. κατέχοι, κωλύοι. ἀμφὶς ἐ. περὶ αὐτοὺς οὖσα τοὺς πύργους. ἐπιβρ. ἐπιβαρήσῃ.* quaerunt Strabo 13. p. 893 C. et alii, cur nunc demum castra munierint Graeci: quibus bene respondent K et H, adhuc opus non fuisse munitione, cum Trojani se intra muros tenerent, donec dissidia Graecorum rescivissent.

345 — 350. comparant Virg. Aen. 11, 213 seqq. — Sch.: *τετρηχ. τραχεῖα καὶ βαρβαρώδης*, (scrib. *βορβορώδης* sensu figurato, quemadmodum Comicus *ἀπειλὰς βορβοροθύμους* et *βορβοροτάραξιν* dixit Pac. 728. et Equ. 297.) *ἢ τετραχυμένη ὑπὸ τοῦ θορύβου.* (cf. β', 95.) — *ἐπὶ Πρ. θύρῃσιν.* β', 788. — *Antenorem* Graecorum *πρόξενον* vocat E propterea quod eorum legatos Ulyssem et Menelaum hospitio excepit. v. γ', 207. proditionis eum insimulaverunt Dictys 5, 8. aliique, et varia de viro commenti sunt, quae v. ap. Hederich. *Mythol. Lex.* v. Antenor, collatis iis, quae annotavimus ad β', 822. — *Δάρδανοι.* β', 819, γ', 456. — *δεῦτε* est

δώομεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὅρκια πιστὰ
ψευσάμενοι μαχόμεσθα. τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἧμιν
* *ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε."*
„Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἀντῆνορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις.
οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι·
εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.
ἄντικρυς δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι."

illud responsum postero die ad Graecos perferri induciasque iniri jubet, ut Trojanorum quoque corpora crementur.

Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Δαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
„Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ πτόλιν, ὡς τοπάρος περ,
καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας
εἰπέμεν Ἀτρείδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν,
καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἴ κ' ἐθέλωσιν
παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
κήομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην."
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
[δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]

interjectio adhortantis, de qua Buttm. *Lexil.* II, 101, 5.

352, 3. *κέρδιον. κέρδος, conducibile*, prosperum. Matth. §. 457. — *ἵνα μὴ ῥ. ὧδε.* Sch.: *ἀντὶ τοῦ ἐὰν μὴ ῥέξωμεν (ὧδε).* sic etiam Herodianus ap. Schol. A et alii; sed vereor ut exemplis probari possit iste usus *τοῦ ἵνα.* Aristarchus ap. Schol. A: *ἐκτελέεσθ' ἵνα ἂν μή.* scribamus *ἐκτελέεσθαι, ἵν' ἂν μὴ ῥ. ὧδε, ubi*, h. e. quo tempore, *non sic faciemus*, si forte (*ἄν*: Matth. §. 598, c.) non sic fecerimus. — obelo notarunt hunc versum vett. quidam ap. Schol. A, frigere visum illum etiam Heyneo et a Wolfio uncinis inclusum.

358, 9. *νοῆσαι, excogitare.* Sch.: *ἐτεόν. ἀληθές.* (*ε'*, 104.) *ἀπὸ σπ. ἀπὸ φροντίδος καὶ ἐπιμελῶς λέγεις.*

362 — 366. *ἄντ., palam.* Hesych.: *ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι. φανερῶς λέξω.* Ap.: *ἀπόφημι. ἀπολέγω, ἢ διαῤῥήδην μετὰ παῤῥησίας λέγω. edico, pronuntio.* — Sch.: *θεόφιν. μ. ἀτ. ἶσος θεοῖς κατὰ τὴν βουλήν.* cf. *β'*, 636 etc.

370 — 376. *δόρπον, coenam.* hoc sensu *δόρπος* sive *δόρπον* (v. Schn. h. v.) plus vicies dictum legitur ap. Hom. Athen. 1, 9., quem laudavit Feith. p. 285.: *ἄριστον μέν ἐστι τὸ ὑπὸ τὴν ἕω λαμβανόμενον· δεῖπνον δὲ μεσημβρινὸν, ὃ ἡμεῖς ἄριστον· δόρπον δὲ τὸ ἑσπερινόν.* cf. ann. ad *β'*, 381. — Sch.: *ἐγρήγ.* (v. Schn. v. *ἐγρήγορα*, Th. §. 232, 41.) *γρηγορεῖτε.* — *δυσηχ. κακοήχου — διὰ τὰς τῶν ἀποθνησκόντων φωνάς.*

380. versus haud dubie sublectus *λ'*, 729. vel *σ'*, 298., qui non habetur in Veneto et uno Vindob., meritoque can-

ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
τοὺς δ' εὗρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς, θεράποντας Ἄρηος,
νηῒ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν
στὰς ἐν μέσσοισιν μετεφώνεεν ἠπύτα κῆρυξ·
„Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοὶ
εἰπεῖν, αἴ κέ περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
ἠγάγετο Τροίηνδ' (ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι!)
πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
οὔ φησιν δώσειν. ἦ μὴν Τρῶές γε κέλονται.
καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἴ κ' ἐθέλητε
παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
κήομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην."
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„Μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
μήθ' Ἑλένην· γνωτὸν δὲ, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν,
ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται."
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν,
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
καὶ τότ' ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„Ἰδαῖ', ἤτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
ὥς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως.

cellatus est a Wolfio et carbone notatus ab Heyneo. nam etsi posueris *κατὰ πτόλιν*, ut 370., manet tamen difficultas in verbis *ἐν τελ.*, h. e. Hesychio interprete *ἐν τοῖς τῶν στρατιωτῶν τάγμασιν*. *in ordinibus*, germ. *in Reihe und Glied;* quae res nulli usui fuisset intra urbem.

381—384. comparant Virg. Aen. 11, 100 seqq. *θερ. Ἄρ.* β', 110. — Sch.: **πρύμνῃ.** *ἐσχάτῃ.* **νηῒ π. πρ.** *παρὰ τῇ τῆς νεὼς πρύμνῃ.* (imo *πρύμνη*, *puppis*, dicitur *κατ' ἔλλειψιν* vocabuli *ναῦς*. est enim proprie adjectivum. v. H. — **ἠπύτα.** (semel dictum.) *ἀντὶ τοῦ ἠπύτης, ὅ ἐστι φωνητικὸς ἢ κρακτικός. μεγαλόφωνος, εὔφωνος.* Ap.: *ἠπύει.* (ξ', 399. *ἀπύει* id dicunt Attici.) *φωνεῖ. ἀφ' οὗ καὶ* **ἠπύτα κῆρυξ,** *ἀντὶ τοῦ φωνητής. καὶ* **βριήπυος** (Martis epitheton ν', 521.), *ὁ φωνητικὸς καὶ μεγαλόφωνος.* „*λιγυφθόγγους* dixit praecones β', 50." K.

387—394. **φίλον καὶ ἡδὺ,** *gratum et acceptum.* formula dicendi, quam iterum usurpavit δ', 17. Odyss. ω', 435.: *οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο Ζωέμεν.* saepius *φίλον γίγνεσθαι* sive *εἶναι* dicitur eodem sensu: v. α', 541 etc. — **ὡς πρὶν ὤ. ἀ.** Matth. §. 513. — **ἠνώγεον.** malim *ἠνώγειν* pro *ἠνώγεεν* cum Th. p. 295. cf. ζ', 170. *ἠνώγειν Πρίαμος*, ut 386. *ἠνώγην* habet Mori MS.

398—402. **ὡς ἔφ. — σιωπῇ.** γ', 95. — **μήτ' ἄρ.** haud male Barocc., Mori et unus Vindob.: *μὴ γάρ.* v. κ', 61, ρ', 221. cum ann. Heynei, Viger. p. 456. etc. — Sch.: **γνωτόν,** *γνώριμον, φανερόν.* — **γν. δὲ,** *manifestum est enim.* — **ὀλ. πείρ.** periphrasis. v. supra 102. μ', 79. etc. — **ἐφῆπται.** β', 15. Trojanos ad incitas redactos esse, Diomedes ex eo colligit, quod isto die inferiores ex pugna discesserunt, ipseque Hector succubuit. ann. H.

403—411. **ἐπίαχον,** *acclamarunt.* ε', 860. — **ἀγασσ.** 41. — Sch.: **ὑποκρ.** *ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.* (est sane *ὑποκρίνεσθαι* Jonum, etiam Herodoti; *ἀποκρίνεσθαι* Hom. haud novit. *Ex H.*) — **ἐπιανδάνει,** *συναρέσκει*, ut Hesych. in-

ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακειέμεν οὔτι μεγαίρω·
οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνηώτων
γίγνετ', ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα·
ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης."
Ὣς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
ἄψοῤῥον δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἂν ἔλθοι
Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
στὰς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὡπλίζοντο μάλ' ὦκα
ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐϋσσέλμων ἀπὸ νηῶν
ὤτρυνον νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.

jam sepulturam suorum curat uterque exercitus; simul Graeci navalia muro fossaque cingunt; quae opera assidens inter deos Neptunus non sine indignatione intuetur.

Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο
οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν.
ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον,
ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα,
δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.
οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ

terpretatur. H quoque καὶ, *etiam*, *insuper*, intelligendum esse putat in ἐπί: sed mihi quidem eo tantum valere videtur praepositio, ut velut pingatur assensus pronusque in eum, qui dixit, animus auditoris. eo sensu accipiendum est frequens illud in Odyssea τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος, *ceterisque placuit oratio.* — rursum Sch.: μεγ. φθονῶ. — φειδώ. φροντὶς, ὥστε μὴ ἀναλωθῆναι. — (metus sumtuum. — νεκ. κατ. *quod attinet ad mortuos.* Matth. §. 316. νεκ. κατ., ut νεκύων φθιμένων ap. Eurip. Suppl. 44, 946., similiaque ap. alios poëtas. v. E, Cl., H.) πυρὸς μειλ. διὰ πυρὸς μειλίσσειν. (imo dictum est πυρὸς pro πυρὶ, ut β', 415.) λέγει δὲ κηδεύειν καὶ ταφῆς μεταδιδόναι, ἢ διὰ πυρὸς θάπτεσθαι. mortuos sepeliri concedit Agam., sed pacem istis legibus se facturum esse negat; quin potius laesi foederis ultorem invocat Jovem.

410 — 420. γίγνετ'. γίγνεται. — Ζεύς. Ζεὺς ὅρκιος appellatus a tuendo jurejurando. — ἴστω, *sciat*, eorum conscius sit, laesaque ulciscatur. — ἐριγδ. ε', 672. — Sch.: ἀν. ἀνέσχεν, ἀνέτεινεν. — τὸ σκῆπτρον significanter dictum est, *sceptrum regium celeberrimumque*: v. β', 46, 101. seqq. Dolon, Hectorem compellans, κ', 321.: ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καί μοι ὄμοσσον etc. — πᾶσι θ. εἰς πάντας τοὺς θεούς. dicit autem deos coelestes, in quibus est Jupiter; alioqui non sustulisset sceptrum. cf. ξ', 272. seqq., quem locum monstravit K. — ἄψοῤῥον. γ', 313. — Sch.: ἕατο. ἐκάθηντο. — Δαρδ. (vox ficta ut Οὐρανίωνες, quam iterum usurpavit θ', 154.) οἱ ἀπὸ Δαρδάνου, πόλεως Τρωϊκῆς. (v. β', 819. — „ἀπέειπεν, *elocutus est*, non ἀπηρνήσατο. cf. ι', 309, ψ', 361, Odyss. π', 340. sic ἀπόφημι supra 362." *Ex H.* — ὡπλ. παρεσκευάζοντο. (ὤτρυνον pro medio dictum est. v. H, Matth. §. 496, 5. Aristarchum tamen Schol. A edidisse ait ὠτρύνοντο νέκυς ἀγέμεν, ut ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε Odyss. η', 222 etc.) — μεθ' ὕλην ἐπὶ ξύλα.

421 — 433. comparatur Virg. 11, 182 seqq. προσέβαλλεν. ἀκτῖσιν ἔβαλλε dixit Odyss. ε', 480., ἡλίου βολὰς Eurip. Or. 1231, Apollon. 1, 365.: τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα Κύμασι. scil. sagittis vett. comparabant radios solis et astrorum. v. K, H. — Sch.: ἀκαλ. ἡσύχως καὶ πρᾴως ῥέοντος. ἀκαλὸν γὰρ τὸ ἥσυχον λέγουσι. — (οἱ δ' ἤντ. ἀλλ. Trojani alter alteri occurrebant, ut erant impigri imperatoque operi intenti. — οὐδ' εἴα — μέγας. ageba-

νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ,
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
ὣς δ' αὔτως ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ,
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες
ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
πύργους δ' ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,
ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·
ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί·
οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
„Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
οὐχ ὁράᾳς, ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας;

tur res ante moenia, et festinandum erat Trojanis, ut intra urbem se reciperent per inducias. non igitur luctui poterat indulgeri, ut in Patrocli Hectorisque funeribus ψ' et ω'. *Ex H.* cf. K.) ἐπεν. *ἐπεσώρευον.* (*in rogum cumulabant.*) — ἀμφ. νύξ. *τὸ καλούμενον λυκόφως, τὸ πρὸς ὄρθρον.* — (Macrob. 1, 17., p. 194. ed. Gronov.: *prisci Graecorum primam lucem, quae praecedit solis exortus, λύκην appellaverunt ἀπὸ τοῦ λευκοῦ.* — cf. K, H, Schn. v. *λυκόφως.*)

441 — 443. σκόλ. *ὀξέα ξύλα, ἅπερ ἐπήγνυον τῷ τείχει.* (imo *τῇ τάφρῳ.* fixerunt vallos in exteriore margine fossae, ad prohibendos currus hostium. v. ϑ', 343. et inprimis μ', 49 — 59. — ἀστερ. α', 580. Sch.: θηεῦντο. *ἐθεῶντο, ἐθαύμαζον.* „de consilio inserendi hujus loci (443 — 463.), quem induxisse dicuntur Zenodotus et critici Alexandrini, ita argutantur grammatici ap. Schol. B, ne proderetur commenti de vallo castrorum vanitas, cum nulla talis valli vestigia prope Trojam extarent, interpositum esse a poëta deum, cujus id opera destructum videretur. respondent autem hi versus principio libri 12." *Ex H.*

446 — 453. negat Neptunus, quenquam postea deorum consilia sapientiamque praedicaturum, ipsosque sacris veneraturum esse, si Graeci impune vallum istud duxerint nulla deorum ratione habita, qui priores Trojam Laomedonti circummunierint, quorumque opus antiquum hoc novo in oblivionem adduci videatur. — νόον καὶ μῆτιν. intell. *αὐτῶν τῶν ἀθανάτων.* *quisnam diis*, h. e. in honorem deorum, *dicet* seu praedicabit (ἐνίψει ab *ἐνίσπω*) *eorum sapientiam?* de dativo pro genitivo usurpari viso evolvendi sunt grammatici. Sch., verba *ἐνίπτειν* et *ἐνισπεῖν* (Buttm. *Lexil.* I, 63. §§. 14. seqq.) permiscens: ἐνίψει. *κυρίως μὲν ἐπιπλήξει διὰ λόγων· νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐρεῖ καὶ λέξει.* hoc tenendum erat, sed quidvis malnerunt interpp., quorum H *ἐνίπτειν θεοῖς* (nam de verbo *ἐνίπτειν* cogitat) significare putat *ad deos referre, et eorum opem expetere*, Voss. haec ita reddidit: *Vater Zeus, ist irgend ein mensch des unendlichen weltraums, Der den unsterblichen noch vorsäz' und entschliessungen mittheilt?* — ὅτι δ' αὖτε. ὅ. δὴ α. αὖτε, *rursus*, ut nos dii olim fecimus. negat Graecos, dum vallum murumque illum ducunt, pacem a diis petivisse factis sacris. — Sch.: ἤλασαν. *ἔσκαψαν, ὤρυξαν.* (σ', 564.: *περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε Κασσιτέρου.* Aristoph. Ach. 936.:

τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται, ὅσοντ' ἐπικίδναται ἠώς·
τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε."
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
ὢ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενὲς, οἷον ἔειπας!
ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα,
ὃς σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε·
σὸν δ' ἤτοι κλέος ἔσται, ὅσοντ' ἐπικίδναται ἠώς.
ἄγρει μὰν, ὅταν αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
οἴχωνται ξὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
τεῖχος ἀναῤῥήξας τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι,
αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν."

coenam excipit minax tonitribus nox.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
δύσετο δ' ἠέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἕλοντο.
νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι,
πολλαὶ, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὔνηος,
τόν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσονι, ποιμένι λαῶν·
χωρὶς δ' Ἀτρεΐδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,

πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν.) — τοῦ δὲ — τοῦ δὲ, *hujus* muri, a Graecis aedificati, et *illius*, quem nos olim duximus. ὅσοντ' uno verbo et hic scripsimus et 458, item ο', 358., ubi v. H, φ', 251, ψ', 327., Odyss. λ', 25. et alias. libri ὅσον τ'. ita ὅστε scribitur, non ὅς τε, pro ὅς. remansit me invito menda γ', 12. Aristarchus dederat ὅσην, ἐφ' ὅσην γαῖαν ἢ χώραν, teste Schol. A. sic, animadvertente E, Herod. 8, 23.: ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ. — ὅτ' ἐγὼ — ἀθλήσαντε. rem fuse enarrat φ', 441—457., sed ita, ut se ipsum urbem et muros Trojae aedificasse dicat, Apollinem autem Laomedontis boves in Idae convallibus pavisse. Hyginus quidem fab. 89.: *Neptunus et Apollo dicuntur Trojam muro cinxisse*, nec aliter Apollod. 2, 5, 9., cum hunc, nisi fallor, locum Homeri magis quam alterum probarent, in quo loco forte confusa esse videntur nomina Laomedontis et Admeti, cujus bubulcum fuisse aliquando Apollinem, veteres omnes tradiderunt. — Sch. πολίσσαμεν. τὴν πόλιν ἐτειχίσαμεν. (semel dictum, Xenoph. Anab. 6, 6, 4.: ἀκούοντες, ὅτι οὗτος πολίζοι τὸ χωρίον.) ἀθλ. κακοπαθήσαντες, κοπιάσαντες, δυϊκῶς.

455. ita 3 Vindobb. alii codd.: ἔειπες. cf. α', 106. etc. — Sch.: Ἐννοσ. σείων καὶ κινῶν τὴν γῆν. (solenne epitheton Neptuni, qui terram solus movere credebatur. v. Voss. Theol. gent. 2, 77.

456—463. δείσειε. φοβηθείη. (fugeret id cogitatum, homines deorum posse aliquando oblivisci; abstineret illo verbo, tanquam male ominato. — ἀφαυρ. φαυλότερος. 235.) ἄγρει μάν. (ε', 765.) ἄγε δή. (καταχεῦαι, *effunde*, dejice.) ἀμαλδ. ἀφανίζηται. (a μαλὸς sive ἀμαλὸς, ἁπαλός· — ὅθεν καὶ μαλερὸν τὸ εὔφθαρτον δι' ἁπαλότητα, ut ait E. cf. H.) Sch.

467. etiam e Thracia quotidie Graeci vinum advexisse dicuntur ι', 72.; quae regio vini cultu floruit; non item Lemnus insula, certe aevo seriore. quam ad insulam appulisse Argonautas, nemo ignorat. v. Apollod. 1, 9, 17., et de vinis graecis Perizon. ad Aelian. V. H. 12, 31., Hase *griech. Alterthumskunde* 1. p. 14. sequ., etc.

470. sequ. seorsim Atridis generosius vinum misit rex Eunëus, quem etiam ψ', 747. commemorat. — Sch.: μέθυ. οἶνον. (antiquum nomen vini, secundum Suidam. v. Schn. h. v.) χίλια μέτρα. ἤτοι οἴνου χίλια κεράμια, ἢ χιλίους χοέας. (vocab. μέτρον a μείρω ducunt Aristides libro de Musica, p. 193. Hephaest. Gaisford., et Schol. Hephaestionis p. 76. ed. Turneb., a μέω autem Valck. in Ob-

δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ χίλια μέτρα.
ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ,
ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι.
παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς,
σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει·
οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ Ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

servv. ad origg. graecas investigandas p. 293.; cui assentior.)

472—475. fit mercatus permutatione eorum, quae cuique obtigerant in parte praedae, aeris, ferri, coriorum bubulorum, ipsorum boum et mancipiorum. — ἔνθεν ἄρα. *tum igitur.* Sch.: οἰν. (θ', 506, 546.) οἶνον ὠνοῦντο. — (αἴθ. σιδ. δ', 485.) — αὐτῇσι βόεσσιν. αὐταῖς ταῖς βουσίν. ὁπόταν δὲ περὶ πλήθους θρεμμάτων διαλέγονται οἱ ποιηταί, κατὰ τὸ θηλυκὸν προφέρονται. (similiter Schol. Lips. ap. Bentl.; et E: οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι τὰ τῶν θρεμμάτων πλήθη κατὰ θηλυκὸν γένος προφέρονται, αἱ ὄϊς, αἱ ἵπποι, αἱ κάμηλοι, αἱ ἡμίονοι. (vulgo tamen libri: αὐτοῖσι β., uti et Maximus Tyr. diss. 39. p. 237.; tueturque istam scripturam H, et alienam putat alteram, quoniam pecora hic agantur, h. e. singula pecora, non toti greges. in quo falsus est vir doctissimus: nam verisimile est, tota agmina Graecorum simul praedas suas compendio vendidisse. accedit quod et Venetus habet αὐτῇσι β., et unus Vindobonensium. cf. Dan. Heins. ad Sil. 15, 259.) ἀνδραπ. δούλοις. (ἀνδραπόδοισι fuit in Aristarcheis, idemque habet Etym. in ἀρνύμενος et ἀντικαταλλασσόμενος. v. Schn. v. ἀνδράποδον.) τίθ. παρεσκευάζοντο. θάλ. θάλλουσαν τοῖς ἀγαθοῖς. (*opiparam, pinguem.* H.)

479—481. κτυπ. βροντῶν. χλωρόν. ἀντὶ τοῦ χλωροποιόν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ νέον. (Herod. de Xerxe 7, 42.: τὴν Ἴδην δὲ λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χέρα ἤϊε ἐς τὴν Ἰλιάδα γῆν. καὶ πρῶτα μέν οἱ ὑπὸ τῇ Ἴδῃ νύκτα ἀναμείναντι βρονταί τε καὶ πρηστῆρες ἐπεισπίπτουσι, καί τινα αὐτοῦ ταύτῃ συχνὸν ὅμιλον διέφθειραν. E K.) — οἶνον — χέον. descriptio libationis. — πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι. Aristarchus: πιέμεναι, πρὶν λ., quod non deterius. — Sch.: λεῖψαι. σπεῖσαι. libatione placant iram Jovis. „Xenoph. Hellen. 4, 7, 4.: σπονδῶν τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον ἤδη γενομένων, ἔσεισεν ὁ θεός· καὶ οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι — πάντες ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα." — K. idem probe intellexit, non ὕπνου δῶρον, ut vulgo, sed scribendum esse Ὕπνου δῶρον, ut δῶρα Βάκχου, Δημητρὸς, Ἀφροδίτης, Μουσάων, θεῶν. novit enim Hom. Somni numen, quem Mortis fratrem faciat, appelletque ἄνακτα πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων ξ', 231. seqq. Ovidius quoque, K. auctore, Fast. 3, 185.: *in stipula placidi carpebat munera Somni.* cf. Jacobs. Anthol. Pal. 3. p. 218. eadem igitur medicina etiam versibus ι', 709., et Odyss. π', 481. et τ', 427. facienda est.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Θ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Θ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ζεὺς ἀπαγορεύσας τοῖς θεοῖς μηδετέρῳ βοηθεῖν τῶν στρατῶν ἐπὶ τὴν Ἴδην κατέρχεται, καὶ πρότερον ἴσον μαχομένους τοὺς Ἕλληνας ἐλάττονας τῶν Τρώων καθίστησιν. Ἥραν δὲ καὶ Ἀθηνᾶν ἐπὶ βοήθειαν τοῖς Ἕλλησιν ἐξιούσας ἐπέσχεν Ἶρις, Διὸς κελεύσαντος. ἑσπέρας δὲ γενομένης Ἕκτωρ ἐδημηγόρησεν ἐν τῷ πεδίῳ, ὥστε στρατοπεδεύεσθαι καὶ πῦρ δι' ὅλης νυκτὸς καίειν.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Θ.

ΘΕΩΝ ΑΓΟΡΑ ἢ ΚΟΛΟΣ ΜΑΧΗ. *)

Deos ad concilium vocatos Jupiter vetat neutri populo adesse in acie, curruque vehitur ad Idam.

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο·
αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
„Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι,
ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην
πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, ἀλλ' ἅμα πάντες
αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε·
ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα

*) Eustath.: ἐκλήθη δὲ κόλος μάχη ἡ παροῦσα ῥαψῳδία δι' αἰτίαν τοιαύτην. ἡ πρώτη παράταξις τέσσαρσι ῥαψῳδίαις μεμέριστο, τῇ δ', τῇ ε', τῇ ζ', καὶ τῇ η'· ἡ δὲ τρίτη ἀπὸ τῆς λ' ἕως τῆς σ' μηκύνεται, διηγήσεων ἐμπλεκομένων πολυειδῶν· ἡ δὲ μέση, τουτέστι δευτέρα, μάχη, τῇ θ' ἐμπεριγραφεῖσα, συντέτμηται, ὅλης ἡμέρας ἔργα περικλείσασα ἐν αὐτῇ στενῶς καὶ ὡς οἷον εἰπεῖν κολοβῶς. —

Annotationes. comparatur initium hujus libri cum Aeneïdos libri 10. — Vers. 1. personam cum re commiscet poëta: nam personae convenit κροκόπεπλος, rei ἐκίδνατο. caute Virg. Aen. 4, 585.: croceum *linquens Aurora* cubile; et 7, 26.: *Aurora in roseis fulgebat lutea bigis.* frequentius hoc epitheto Aurorae est ῥοδοδάκτυλος (α', 477, ζ', 175 etc.), legitur tamen κροκ. etiam τ', 1., ψ', 227., ω', 695. cf. K.

2—8. τερπ. α', 419. — versum 3. venustissimum legimus jam α', 499. et ε', 754. habitant dii in summo vertice Olympi montis. v. Völcker. p. 9. — τόγε, *hoc*, quod dicturus est. Sch.: διακέρσαι. διακόψαι, ἀνατρέψαι. semel dictum.

10—16. ὃν δ' ἂν — νοήσω. β', 391. — πληγεὶς. κεραυνωθείς. H. v. α', 567, 588, β', 782. — Sch.: οὐ κατὰ κόσμον. οὐ κατὰ τὸ πρέπον, οὐκ ἐν τάξει. (sic, notante K., β', 264.: πεπληγὼς — ἀεικέσσι πληγῇσιν. ceterum cf. ib. 214, ε', 759 etc. verba οὐ κ. κ. ad ἐλεύσεται referri jubet uterque Schol. Ven.) — ἠερόεντα. τὸν ὁμιχλώδη καὶ σκοτεινόν. (in explicando situ Tartari multi sunt h. l. grammatici. compendio H dicens: „est terra in medio,“ inquit; „supra eam ἀήρ, et supra hunc αἰθήρ: infra terram ᾅδης et subter hunc Τάρταρος. igitur Tartarus et

τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον,
ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδὸς,
τόσσον ἔνερθ' ἀΐδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.
γνώσετ' ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἁπάντων.
εἰ δ', ἄγε πειρήσασθε, θεοὶ, ἵνα εἴδετε πάντες!
σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες
πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι·
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
Ζῆν', ὕπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσσῃ.
σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
δησαίμην· τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο.
τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἴμ' ἀνθρώπων."
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„Ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.

Olympus duo extrema sunt ex adverso sibi posita; itaque et indoles utriusque loci contraria est: lux in Olympo, in Tartaro caligo" etc. Virg. Aen. 6, 577.: *Tartarus ipse Bis patet in praeceps tantum tenditque sub umbras, Quantus ad aethereum coeli suspectus Olympum.* paulo aliter Hesiodus Theog. 719., quem secutus Apollodorus 1. 1, 2. ita describit Tartarum: τόπος οὗτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν ᾅδου, τοσοῦτον ἀπὸ γῆς ἔχων διάστημα, ὅσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ. haud constans sibi Hesiodus ejusdem carminis 840. dixit Τάρταρα γαίης, et 119.: Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης. cf. K et H.) — βάθ. βαθύτατον. βέρεθρον. βάθος. (Scyllae speluncam δεινὸν βέρεθρον vocat Odyss. μ', 94. βέρεθρον Iones dicere, quod Atticos βάραθρον, notavit Schn.) — *portas ferreas et aeneum limen* apte dixit Tartari, carceris Titanum. ann. Schol. B. χαλκόποδα ὁδὸν dixit Soph. Oed. Col. 57.

17—27. ὅσον εἰμί. ὡς εἰμί. α', 516. — εἰ δ' h. l. idem est atque εἰ δ' οὖν vel εἰ δ' ἄρα ap. Atticos, h. e. *sin vero;* quanquam et ap. illos ipsum εἰ δὲ dicitur isto sensu. v. Matth. §. 608, 3., Soph. Ant. 678. etc. integra igitur oratio sic haberet: εἰ δὲ μὴ γιγνώσκετε, ἄγε etc. aliam quidem significationem habet haec formula dicendi ζ', 376.; sed tamen ibi quoque εἰ δὲ per se intelligendum est elliptice, ἄγε autem ad sequentia referendum. — εἴδετε. εἰδῆτε, quod habet Townl. — σειρήν. ἅλυσιν. — καὶ οἱ μὲν κυρίως οὕτως· οἱ δὲ ἀλληγορικῶς τὸν ἥλιον. (de *catena Homerica* multa vett. argutantur, Jovem illi interpretati solem, a quo terra et mare et aër pendere videantur. v. H et, quos laudat, Plat. Theaeteto p. 153, E et Tiedemann. libro de system. philos. Stoïcorum p. 2. p. 78 seqq. cf. Creuzer. *Symb.* 1. p. 116. seqq. 1. ed.) — ἐξ οὐρ. περισσὸν τὸ ἐξ. (πάντες δέ. π. δή.) ἐξαπτ. ἐξαρτᾶσθε, ἐπιλαμβάνεσθε. (ἐρύσ. ἑλκύσαιτε.) ὑπ. μήστωρα. (ε', 272, η', 366 etc.) μέγιστον βασιλέα. (31.) πρόφρων. μετὰ προθυμίας. αὐτῇ κεν γ. σὺν αὐτῇ γῇ. (ἐρύσ. ὑμᾶς. — Ap.: ῥίον. ἀκρωτήριον ὄρους· οὐ γὰρ ἐῴκει Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι. (Odyss. ι', 190.) — μετήορα. (ψ', 369.) μετέωρα, ἐφ' ὕψους. περί τ' εἰμί. διαφέρω τῇ δυνάμει. Schol.

28—34. ἀκὴν ἐγ. σ. γ', 95. — Sch.: ἀγασσ. (γ', 224, η', 41 etc.) θαυμάσαντες. — ὅ τοι. ὅτι σοί. (α', 120 etc.) οὐκ ἐπ. οὐκ εὐσυγχώρητον, ἀνυπείκτον. (*invictum* robur ε', 892. *Ex H.* — ἔμπης, *tamen.* β', 297. cf. Schn. h. v.) — ὀλοφ. (ε', 871.) λυπούμεθα, θρηνοῦμεν. κακὸν οἶτον. (γ', 417.) μόρον, θάνατον. ἀναπλ. ἀναπληρώσαντες. (δ', 170. sic etiam Romani di-

ἀλλ' ἤτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο."
Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι."
Ὣς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε·
χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· γέντο δ' ἱμάσθλην
χρυσείην, εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου,
μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις.
ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν·
αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδεϊ γαίων,
εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

inde prospicit mane pugnantes dubia victoria exercitus; tum, fortunis eorum fatali lance pensitatis, dejectisque fulminibus, exitia Graecis portendit.

Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ

cunt *explere fatum, labores, aerumnas.* Ex H.)

36—40. ὑποθ. ὑποδείξομεν, συμβουλεύσομεν. (Odyss. α', 279, β', 194 etc. cf. inferius 218, α', 55 etc.) ὀν. ὠφελήσει. ὀδυσσ. τεοῖο. ὀργισθέντος σου. (τεοῖο, ut ἐμεῖο. Matth. §. 145, 2. — Τριτ. δ', 515. — πρόφρονι *benevolae* tibi. μυθέομαι cum dativo, ut ζ', 376. et alias. inepte hoc vocab. ad θυμοῦ referentes trepidant. *nequaquam irate* tibi *loquor benevolae* et obedienti.) ἤπιος. πρᾶος, προσηνής. Sch.

41—50. τιτ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡτοιμάζετο· ὑπ' ὄχ. τιτ. ἐπὶ δὲ τοῦ στοχασμῷ χρῆσθαι· Μηριόνης δ' ἐν τοῖσι τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ (ν', 159.), καί· Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι. (γ', 80.) καὶ ἐπὶ τοῦ ψυχικῶς κατεστοχάζετο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν, Ἤ τευ ἀκόντισσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι. Ap. cf. Schn. h. v. — Sch.: χαλκ. (ν', 23.) στερεόποδας. (ἀκαμαντόποδε, vel καρταίποδε, ut Pind. Ol. 13, 114. Soph. El. 460.: χαλκόπους Ἐριννὺς, h. e. interprete Schol.: ἡ εὔτονος κατὰ τὴν πορείαν, quo sensu Ate vocatur ἀρτίπος ι', 501. ferratas equorum ungulas haud novit hic noster: v. Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 139. — χρυσ. ἐθ. ν', 24. *jubis auro implexis.* χρυσάμπυκας ἵππους dixit ε', 358. v. Köpke l. c. p. 134., Feith. p. 490.) — χρυσὸν δ' α. ἔδ. ἀντὶ τοῦ χρυσῆν πανοπλίαν ἐνεδύσατο. (*aegidem* intelligit Schol. B, ut ω', 20.: περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε Χρυσείῃ: suntque deorum omnia fere aurea.) γέντο. (ν', 25, 241, σ', 476, 7.) ἔλαβεν. (Dorice, ut ajunt: ἕλετο, ἕλτο, ἕντο, γέντο pro Ϝεντο. v. H et Matth. p. 307.) πολυπ. πολλὰς πηγὰς ἔχουσαν, κάθυγρον. (a πίδαξ, πιδᾷν. cf. Ap. et ejus interpp. v. πιδηέσσης.) — Γάργαρον. (ξ', 292, 352, ο', 152.) τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἴδης. — τρία δέ εἰσιν ἀκρωτήρια τῆς Ἴδης, Λεκτὸν, Γάργαρον, Φαλάκρη. (Hesych.: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου. cf. Cellar. 2. p. 44. sequ. — „Ἴδην — Γάργαρον, ut ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη, Ἐς Πάφον Odyss. θ', 362. laudavit Strabo 1. p. 68 B hunc versum inter exempla σχήματος seu figurae, qua generi adjicitur species." *E K et H.* — ἔνθα δέ. ἔ. δή.) — τέμενος. (β', 696. cf. Feith. 1, 3, 1.) τόπος ἱερὸς, εἰς τιμὴν ἀποτετμημένος. (βωμός. h. e. templum, a parte, in quo templo habitare fingitur Jupiter, propterea Ἴδηθεν μεδέειν dictus γ', 276. et alias. — ἠέρα πουλύν. ε', 776. — κύδεϊ γ. α', 405.

53—59. καρηκομ. β', 11. —

ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὡπλίζοντο,
παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὣς ὑσμῖνι μάχεσθαι
χρειοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.
πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς,
πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
ξύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, ξὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός·
ἦμος δ' Ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν·
αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἑζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.
αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
ἧκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν.

ῥίμφα. ταχέως. ἀπὸ δ' αὐτοῦ. ἀπὸ δὲ τούτου. (a cibo, *sumto cibo.* „Herod. 1, 126.: ἐπεὶ δὲ ἀπὸ δείπνου ἦσαν. cf. ib. 2, 78.“ *E K.* sic etiam ἀφ' ἑσπέρας et ἀπὸ σημείου ap. Xenoph. Hist. gr. 2, 4, 24.; 6, 2, 16.; item ἀπὸ πολέμου τινὸς ap. Thuc. 1, 24. — ὑσμῖνι, ut β', 863. — χρειοῖ ἀν., *opera necessaria.* recte Ap. ab emendatione Villoisoni: χρειοῖ. χρείᾳ καὶ ἐνδείᾳ. — πύλαι. portae et urbis Trojae et castrorum graecorum. — πεζοί τ' etc. β', 810. — λαὸς, *uterque populus*, ut 67. etc. cf. 76.

60—65. δ', 446—450.

66—73. ἀέξατο — ἦμαρ. — ἕως οὗ ὑψοῦτο ὁ ἥλιος, ὁ τὴν ἡμέραν ποιῶν. (ἱερὸν, ut ἀμβροσίην — νύκτα β', 57. et κνέφας ἱερὸν λ', 209. K.) — ἥπτετο. καθήπτετο. (λαὸς ἀμφοτέρων. anceps fuisse ait proelium usque ad meridiem, cum Graeci coeperunt in fugam inclinari. quam sententiam illustravit imagine sublimi Jovis utriusque gentis fata pensitantis. — καὶ — δή, *jamjam*, *continuo.* Viger. p. 528.) ἐτίταινεν. ἔτεινεν, εἷλκε. — τάλ. Διὸς ἱρὰ τάλαντα π', 658. cf. τ', 223. iterum legitur hic versus cum sequente χ', 209., qui locus geminus ansam Aeschylo praebuit fingendae Ψυχοστασίας, in qua tragoedia Jupiter Achillis et Memnonis fata pensitavit. cf. ejusdem Suppl. 735. et Pers. 319., Virg. 12, 725—727., quosque illo loco comparari jussit Eichh., Danielem 5, 27., Miltonum *Par. lost* 4, 996., Klopstock. *Mess.* 5, 709. alio sensu Aeschylus Agam. 396. dixit ταλαντοῦχον Ἄρην.) τανηλ. (χ', 210. etc.) μακροκοιμήτου. — αἴσ. ἦμαρ. (ἡ) εἱμαρμένη ἡμέρα καὶ πεπρωμένη. (αἶσα, ut ἦμαρ δουλείας p. δουλείᾳ etc. — αἱ μὲν etc. asyndeton ἐπεξηγητικόν. — κῆρες p. κῆρε: nam duo tantum erant. sic item χ', 212.: ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, Ὤιχετο δ' εἰς ἀΐδαο· λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων. gravitate malorum deprimi fingitur lanx fatalis ap. vett., prosperitatum ap. recentiores; quorum celeberrimus Germanorum poëta Gleimius epinicio Rosbacensi: *Gott aber wog bei Sternenklang Der beiden Heere Krieg; Er wog, und Preussens Schale sank, Und Oestreichs Schale stieg.* solus, quod sciam, antiquorum Daniel similiter l. c.: *appensus fuisti lancibus, et inventus es minore pondere.*

quibus usque ad munimenta compulsis adjutorem frustra Juno Neptunum expetit. periclitatur Nestoris vita.

Ἔνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
οὔτε δύ' Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος·
Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
οὔτι ἑκών, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο, τὸν βάλεν ἰῷ
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
ἄκρην κακκορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο (βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ),
σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνεν
φασγάνῳ ἀΐσσων, τόφρ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες
Ἕκτορα. καί νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
„Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὣς ἐν ὁμίλῳ;
μήτις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ·
ἀλλὰ μέν', ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα!“
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

80. οὖρος. φύλαξ. (οὖρος Ἀχ. Nestor sapiens appellatur etiam λ', 839, ο', 370, 659, Odyss. γ', 411.) ἐτείρετο. κατεπονεῖτο. (ε', 352 etc. — τόν, ὅν. γ', 351.) κακκορ. κατὰ τῆς κεφαλῆς. πρ. τρίχες. πρώτας τρίχας λέγει τὸ καλούμενον προκόμιον. (sic etiam Schol. B, sed πρώτας τρίχας exponit ἄκρας.) — καίριον. — ἐπικίνδυνον. (docet Aristot. de generat. anim. 5, 5., tenuissimum esse equorum os circa cerebrum. *Ex H.* cf. totum hunc locum cum Virgilii 10, 889—893. *Cl.* Sch.

85—89. ἀνέπαλτο, *subsiliit*, germ. *es baümte sich*, p. ἀνεπέπαλτο, omissa reduplicatione, ab ἀναπάλλεσθαι. v. Matth. §. 164. Aeschylus Cho. 375.: πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον Κέαρ, et 486.: ἔκ τ' ὀνειράτων Καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη. „Virg. 10, 891.: *tollit se arrectum quadrupes et calcibus auras Verberat.*“ Cl. — βέλος δὲ etc. causam doloris indicat δὲ, sensu frequenti. — ἵππους, *ceteros equos* Nestoris, alterum jugalem et duo παρηόρους seu funales. — χαλκῷ, *ferro*, sagittae cuspidi ferreae circumvolutus humi, more animalium, cum rem molestam nec ore nec pedibus contingere possunt, ut K annotavit. — Sch. παρηορίας. (η', 156.) τὰς τοῦ παρηόρου ἵππου ἡνίας, τὰς παραζεύξεις, ὅ ἐστι τοὺς ἔξωθεν παρατεταμένους ἱμάντας. (funes equorum παρηόρων axium capitibus alligatos in curribus Homericis, ut hodieque in plaustris onerariis, monstrant numi artesque veterum. v. K. et ejus auctores Eckhel. Sylloge num. vet. anecd. tab. 2. n. 10., Gesner. ann. ad Claudian. in Ruf. 1, 342. et inferius annotata ad 184.) — ἀν' ἰωχμόν. (158.) ἀνὰ τὸν θόρυβον, ὅ ἐστι τὴν δίωξιν. (idem dicitur ἰὼξ et ἰωκὴ α', 600, ε', 740.) — ἡνίοχον. τὸν ἐπιβάτην, τὸν δεσπότην. (improprie ἡνίοχον vocari παραβάτην Hectorem, animadvertit Schol. A. cf. 119 seqq.)

94—99. μετὰ ν. β. μεταβαλὼν τὰ νῶτα καὶ τρέψας πρὸς τοὺς πολεμίους. (μεταφρ. β', 265, ε', 56 etc.) ἀπ. ἀποδιώξωμεν. ἄγριον. φρικτὸν, φοβερόν. — οὐδ' ἐσάκ. οὐδὲ ἤκουσεν. — ῥητέον, ὅτι οἱ λέγοντες (velut Aristarchus. v. H.), ὅτι ἀκούσας οὐκ ἐπείσθη, δειλίαν κατηγοροῦσι τοῦ ἥρωος, ἀγνοοῦντες τὸ οὐδ' ἐσάκ. οὐ γὰρ τὸ παρακοῦσαι, ἀλλὰ τὸ μὴ αἰσθέσθαι τελείως δηλοῖ. καὶ γὰρ οὐκ ἦν δειλὸς τῶν ἄλλων ἔσχατος φεύγων, καὶ τῇ βραδύτητι τὸ φιλοκίνδυνον ἐπιδεικνύμενος. (ignaviae tamen notam et propter hanc fugam subiit Ulysses ap. Tragicos, Ovidium (Met. 13, 64. seqq.) et recentiores, et propter conclamatos so-

ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Τυδείδης δ', αὐτός περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη,
στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει·
ἠπεδανὸς δέ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.
ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι,
οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην, μήστωρε φόβοιο.
τούτω μὲν θεράποντε κομείτων· τώδε δὲ νῶϊ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
εἴσεται, εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν."
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
ἴφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ·
τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην,
Νέστωρ δ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα,
μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοντο.
τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν, ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα,
υἱὸν ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἠνιοπῆα,
ἵππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε·
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.
τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
κεῖσθαι· ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἵππω δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν

cios, cum hostes eum majore vi urgerent, λ', 461 seqq., quo loco eximie collaudatur a Menelao.) — παρ. παρέδραμεν. αὐτός περ ἐ. καίπερ μόνος ὤν. Sch.

103. ὀπάζει. (ε', 334.) κατόπιν διώκει, συνελαύνει. — ἠπεδ. ἀσθενής, ἢ ἄτεχνος. (sic et alii, ducto vocabulo a πέδον, ut sit ἀπεδανὸς et Ionice ἠπ., contrariumque ejus ἔμπεδος, *firmus*. E: — περιπέζιος καὶ ταπεινός. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἠπεδανὸς ἀπὸ τοῦ πέδον. — aliter Schn. h. v. — ἐπιβήσεο. frustra Bentl. ἐπιβήσεαι, metu hiatus; nec μονοσυλλάβως pronuntiandum est —σεο, quae Heynei est sententia, sed cessat ecthlipsis, ut passim ap. Hom., praesertim in caesura vel commate, et adjuvante interpunctione. ceterum v. ε', 221—223. — ἀπ' Α. ἑλόμην. ἀφελόμην sive ἀφειλ., Matth. §. 412. — μήστ. φόβοιο. δ', 328, ε', 272. — κομ, *curanto*.

110 sequ. ἰθ. ἰθύνωμεν. — ἢ καὶ Ven., Townl., W.; sed v. ann. ad γ', 215. — μαίνεται. ε', 185, 717, 831, ζ', 2 etc.

114—127. ἀγαπ. (ν', 756, ο', 392 etc.) ὁ ἀγαπῶν τὴν ἠνορέην, ἤγουν τὴν ἀνδρίαν. — (εἰς ἀ. Δ. ἅ. β. εἰσβήτην ἀμφ. ἅ. Δ. — ἐν χείρεσσι λάβε. h. e. χείρεσσι, διὰ χειρῶν. v. Matth. §. 401. ann. 2. ἡνία σιγ. ε', 226. — ἰθὺς μεμ., *recta irruentis*.) ὑπερώησαν. (314, ο', 452.) ὑπεχώρησαν, παρωρμήθησαν. — πύκασε. περιεκάλυψεν, ἐσκέπασεν. (ἡνιόχ. genit. causae, *propter aurigam*. „legitur hic versus iterum ρ', 83. ibidem 581.: τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα." *Ex H.*) μέθ. ἐπῄει, ἐδίωκεν, ἐζήτει. — (οὐδ' ἄρ' ἔ. — δευέσθην. β', 708. et sequ. cf. ζ', 139.) σημ. (δ', 431.) τοῦ ἡνιοχήσοντος.

Ἰφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασὺν, ὅν ῥα τόθ' ἵππων
ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν.
Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο·
καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἠΰτε ἄρνες,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνὸν,
καδδὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἧκε χαμᾶζε.
δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο,
τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν,
Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα·
δεῖσε δ' ὅγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
„Τυδείδη, ἄγε δ' αὖτε φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους!
ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή;
νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει,
σήμερον· ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσιν,
δώσει. ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπας·
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει.
Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας.
ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών!"
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„ὤ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπας!
εἴπερ γάρ σ' Ἕκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
καὶ Τρώων ἄλοχοι, μεγαθύμων ἀσπιστάων,
τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας."
Ὣς ἄρα φωνήσας φύγαδε τράπε μώνυχας ἵππους
αὖτις ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο·

130. λοιγός. (α', 67.) ὄλεθρος. ἀμήχανα. πρὸς ἃ οὐκ ἄν τις σχοίη μηχανὴν εὑρεῖν· ἐξ οὗ δεινὰ καὶ χαλεπά. σήκ. ὡς εἰς σηκὸν κατεκλείσθησαν. (Ap.: σηκοὶ, αἱ ἐπαύλεις.) — ἀργ. λαμπρόν. (Odyss. ε', 128, η', 249 etc. Ἀργικέραυνον appellat Jovem υ', 16. cf. τ', 121, χ', 178.)

135—143. θεείου. (ξ', 415, Odyss. μ', 417, ξ', 307.) *sulfuris*. Ap.: θεείου. τοῦ κεραυνίου πυρὸς λέγει. — Sch.: καταπτ. κατέπτηξαν, ἐφοβήθησαν. (v. H, Schn. v. καταπτέω. — ἄγε δ'. ἄγε δή. — αὖτε, *rursus* in fugam, ut antea in hostes.) φόβονδ' ἔχε. εἰς φυγὴν ἔλαυνε. (γ', 263, ε', 240. — ὅ τοι. ὅτι σοι. — ἕπετ'. ἕπεται. α', 117. — ἀλκή, *victoria*. Schol. B. ad ο', 490.: Διὸς ἀλκὴ, ἡ νίκη, ὅταν ἐκ θεοῦ γίνεται. (soloecismus recentiorum, de quo Jacobs. Anthol. Pal. 3. p. 61 etc.) „— idem mox κῦδος." H. cf. 176. — rursum Schol.: εἰρύσσαιτο. κατάσχῃ, κρατήσειε. (proprie *abstrahat*, *amoliatur*. β', 859, ε', 456., Buttm. *Lexil.* I, 18, 4.)

146—150. ναὶ δὴ etc. α', 286. — τόδ', *hoc*, quod dicet in sequentibus. — κραδ. καὶ θ. β', 171, ο', 208 etc. synonyma conjuncta ἐμφατικῶς: neque enim Hom. veteresque subtiliter distinguunt haec vocabula. cf. Aeschyl. Prom. 140, Eurip. Or. 1522. similiter 169. κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. cf. 357 etc. — τότε — χθών. δ', 182.

157—160. φύγαδε, εἰς φυγήν. quasi a recto φὺξ p. φυγὴ, ut οἴκαδε ab οἶξ. v. H. — μών. ἵππ. ε', 236. — Sch.: ἀν' ἰωχμόν. (89.) κατὰ τὸ πλῆθος. — στον. (ο', 590, ρ', 374,

τῷ δ' ἔπι μακρὸν ἄϋσε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
„Τυδείδη, πέρι μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
ἕδρῃ τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν·
νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἄντι τέτυξο.
ἔῤῥε, κακὴ γλήνη, ἐπεὶ οὐκ εἴξαντος ἐμεῖο
πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι, οὐδὲ γυναῖκας
ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω!"
Ὣς φάτο· Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
ἵππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
„Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
γιγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα.
νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο,
ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα! τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει,
ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν.
ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι γένωμαι,
μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω,
ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς."
['Αργείους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]

Odyss. ω', 179.) πολλῶν στεναγμῶν αἴτια. (χέοντο. cf. ε', 618 etc.) — τῷ δ' ἔπι, καὶ ἐπὶ τούτῳ, ἐπὶ τούτοις, *et praeterea*. perperam libri ἐπὶ, quasi diceretur ἐπὶ μακρὸν vel ἐπαϋτεῖν. v. 172, ann. ad ε', 101. etc.)

162 — 166. ἕδρῃ. προεδρίᾳ. (ann. ad η', 321.) — γυν. — τέτυξο. ἀντὶ γυναικὸς ἐγένου. — ἔῤῥε, κακὴ γλ. φθείρου, ἀσθενὴς (ἀσθενὲς) κόρη. ἢ κακὸν θέαμα. (γλῆνος. v. Schn. h. v. et Ap. v. γλήνεα.) γλήνη γὰρ καλεῖται ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη. (ἔῤῥε hoc sensu etiam Odyss. κ', 72 et 75. legitur, item hymni Hom. in Merc. 160., Soph. Oed. Col. 1293., Eurip. Androm. 801, El. 885. cf. hunc nostrum inferius 238., ι', 364., σ', 421., quae loca interpretatus Ap.: ἔῤῥων, inquit, μετὰ φθορᾶς πορευόμενος, quo sensu hoc vocab. frequentat Eurip. Comicus Pace 490.: οὐκ ἐς Κόρακας ἐῤῥήσετε; sed idem Lys. 316. ἔῤῥειν dixit σπέρχεσθαι. v. H et Schn. h. v. — γλήνην hic quidem exponit *pupam*. — δαίμονα. κακὸν supplet Sch. Eurip. Phoen. 1555.: οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα. ibi Schol.: δαίμονά φησι τὸν ἐξ εἱμαρμένης καὶ δαίμονος θάνατον, τύχην δὲ τὴν κατὰ τὸν πόλεμον συντυχίαν. Hippol. 765.: ἐκλύσαθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω τὸν δαίμονα Γυναικὸς, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν, ubi v. Musgrav. et interpp. ipse Hom. πρὸς δαίμονα μάχεσθαι dixit *pugnare contra fatum* ρ', 98. cf. ibidem 104. Odyss. τ', 200.: εἴλει γὰρ βορέης ἄνεμος μέγας, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ Εἴα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὦρορε δαίμων etc.

167 — 172. διάνδ., *in utramque partem*. — ἵππους — μαχ. omisit contrarium, quod per se apertum est, ἢ μὴ στρέψαι etc.; quae ellipsis apprime apta est dicenti deliberationem hominis iratissimi. — σῆμα, νίκην. hendiadys: σῆμα νίκης. — ἑτερ. η', 26.

173 — 180. ἀγχιμ. β', 604. „leguntur haec etiam ν', 150, ο', 425 etc. cf. λ', 286, ο', 486, ρ', 184. et de proximo versu ζ', 112, π', 270." H. — οἳ ἄρα etc. Virg., notante Eichh., Aen. 9, 142.: — *quibus haec medii fiducia valli, Fossarumque morae, leti discrimina parva, Dant animos.* — ἀβλήχρ'. (ἀβληχρά. v. ε', 337. et ann. ad η', 235.) ἀσθενῆ. οὐδ. (semel dictum.) οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξια. (γλαφ. β', 454.)

183. abest versiculus a Ven., Townl., Harl., 3 Vindobb., Lips., nec mentio ejus fit in scholiis, sublecti haud dubie ι', 243. uncis eum inclusit W.

Ὣς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε·
„Ξάνθε τε, καὶ σὺ, Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε,
νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος,
ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν
ἢ ἐμοὶ, ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὔχομαι εἶναι.
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἴ κε λάβωμεν
ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,
πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
αὐτὰρ ἀπ' ὤμοιϊν Διομήδεος ἱπποδάμοιο
δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐελποίμην κεν Ἀχαιοὺς
αὐτονυχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκειάων."
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη,

184. equos suos alloquitur, ut Achilles τ', 399. et Mezentius Aen. 10, 861.; quos equos 4 nonnulli ap. E haud male intelligere videntur jugales duo, totidemque παρηόρους, quorum pro uno solito (87.) fieri potuit ut duos Hector adjungeret in acri pugna. Sueton. Tib. 6.: *dehinc pubescens Actiaco triumpho currum Augusti comitatus est sinisteriore funali equo, cum Marcellus, Octaviae filius, dexteriore veheretur.* Odyss. ν', 81.: ὥστ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι, quo loco certamen curule, non pugnam, agi dicunt vett. cf. Feith. 4, 11, 4.

185—188. *Xanthum* etiam Achillis equum novimus (τ', 400.), *Podargus* autem Menelai commemoratur ψ', 295. et ibidem *Aethe* Agamemnonis; nec obscurus est Aurorae sive Solis equus *Lampus*, de quo E et Fulgent. Myth. 1, 11.; quam ὁμωνυμίαν inepte reprehendit Sch. B. — Sch.: κομ. ἐπιμέλειαν, θεραπείαν. ἀποτ. ἐκτίνετε, ἀποδίδοτε. (ἀποτίνετον, ἐφομαρτ., σπεύδετον. duales significatione pluralis. v. γ', 210, ε', 239 etc. ἣν, καθ' ἥν. H. — ὑμῖν προτ. — ἢ ἐμοί. Andromachen equis prius quam sibimet ipsi, marito, cibum apposuisse ait Hector: adeo illam eos dilexisse. quam mulieris curam cum Silviae ap. Virg. Aen. 7, 487. seqq. comparavit Eichh. — post 188. haec leguntur:

οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,

versus jam olim ab Aristophane aliisque Criticis expunctus, meritoque suspectus Scholiastis, cum et insolens sit vinum praeberi equis sanis (nam de macilentis tradidit Colum. R. R. 6, 30., ut Feith. notavit p. 491.), et ineptum equos id bibere consuevisse dici, cum ipsis libuerit, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. δ', 262.: σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ Ἕστηχ', ὥσπερ ἐμοὶ πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, et similiter Odyss. θ', 69.: πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν, Πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. praeterea interpolator, quisquis fuit, fuit autem insulsissimus, infra θ', 506, 7., ε', 341. et alias conjuncta legerat verba σῖτος, cui simile πυρὸς, et οἶνος, meminerat quoque, ut videtur, illorum, quae de Hecuba, Hectori Priamoque vinum offerente atque apportante, poëta dixit ζ', 258. seqq. et ω', 284.; itaque haec conglutinavit, quae miror legi adhuc in omnibus exemplaribus. cf. H.

190—196. ἐφομ. ἐπακολουθεῖτον, ὁμοῦ σπεύδετον. — κανόνας. ῥάβδους, αἷς ἐκράτουν (manu tenebant) τὰς ἀσπίδας. οὔπω γὰρ ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξιν, οὓς ὄχανα ἐκάλουν· ὕστερον γὰρ οὗτοι ἐπενοήθησαν ὑπὸ Καρῶν, ὡς καὶ Ἀνακρέων φησί· Καριοεργέος (Καρικοεργέος) ὀχάνοιο. (v. Herod. 1, 171., K, H, Feith. 4, 8, 6., Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 110. seqq. ansas (*Griffe*, *Handhaben*) in clipeis multa monimenta veterum ostendunt. fuerunt eae in medio cavo transversae, et quidem binae (ν', 406, 7.), altera, cui brachium, altera, cui manus adaptaretur; factaeque modo e loris, modo ex aere vel alio metallo pretiosiore, quemadmodum hic aureae fuisse dicuntur, sicut ipse clypeus. — τὸν — τεύχων. de artibus praeclaris, quas vett. Ἡφαιστότευκτα appellabant, v. H Observv. ad Apollod. p. 23. de hoc quidem Diomedis thorace nihil praeterea legi ap. scriptores.) αὐτ. αὐτῇ τῇ νυκτί. ἐπιβ. ἐπιβῆναι ποιῆσαι. Sch.

σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον,
καί ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεὸν, ἀντίον ηὔδα·
„Ὢ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενὲς, οὐδέ νυ σοί περ
ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
οἵ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην.
εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοὶ,
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ."
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων·
„Ἥρη ἀπτοεπὲς, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας!
οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διῒ Κρονίωνι μάχεσθαι
ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν."

tandem, jam naves comburere Graecorum parante Hectore, Agamemnon inclamando confirmat milites, propitiumque rursus Jovem significat ostentum.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν,
πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
εἰλομένων· εἴλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
καί νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας ἐΐσας,
εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη
αὐτῷ ποιπνύσαντι θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιούς.
βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·

201—206. ὀλοφ. οἰκτείρει, ἐλεεῖ. Ἑλ. τε καὶ Αἰγάς. πόλεις ἱερὰς Ποσειδῶνος. Αἰγὰς δὲ λέγει τὰς ἐν Πελοποννήσῳ. (de *Helice* v. ann. ad β', 575. *Aegas* Paus. 7, 25. narrat ἐκλειφθῆναι ἀνὰ χρόνον ὑπὸ ἀσθενείας. utraque urbs Achajae Neptuni religione clara fuit: v. ν', 21, H h. l. et ad υ', 404., Cellar. 1. p. 1177.) σὺ — νίκην. σὺ δὲ αὐτοῖς βοηθὸς γενοῦ καὶ περιποίησον τὴν νίκην. ἐρύκ. κατέχειν, κωλύειν. ἀκάχ. λυποῖτο. (*sane tum illic in Ida, ubi solus sedere solet, contristaretur*, inferiorem se nobis sentiens.)

208. ἀπτ. ἀπτόητε, ἐν τῷ λέγειν θρασεῖα. (sic Aristarchus. alii: ἀπτ., καθαπτομένη τοῖς ἔπεσιν, ut ἀμαρτοεπὴς, ἀμετροεπὴς, quod probant K et H.)

212—221. ὅσον — ἔεργεν, *quantum spatii fossa muri includebat a parte navium.* eum in locum compulsi erant Graeci, unde mox erumpunt 254. ἐκ νηῶν, ἀπὸ τοῦ κατὰ ναῦς τόπου, ut ait Schol. A. πύργου, τείχεος, ut γ', 154. et Odyss. ζ', 262., quae loca posuit Ap. ὅθεν καὶ τὴν ἀτείχιστον, inquit, ἀπύργωτον λέγει. (Odyss λ', 264.) — Sch.: πλῆθεν. (πλήθησαν.) ἐπληρώθησαν. — κηλέῳ. καυστικῷ, διαπύρῳ. — ποιπν. ἐνεργήσαντι. (α', 600. a πνέω, ut ποιφύσσω a φυσάω, δοίδυξ a δύω. v. Buttm. *Lexil.* I, 45. qui recte deleri jussit virgulas post Ἥρη et ποιπν., cum ipse Agam. fugisse dicatur una cum ceteris 78. „Wir sehn also wohl, dass nicht die übrigen Griechen allein, sondern auch *Agamemnon selbst* ermuntert werden musste. Und dies geschieht, wenn wir jene Kommata löschen u. αὐτῷ π. mit ὀτρῦναι verbinden, damit Hera dem Ag. ins Herz lege,

Selber umher sich tummelnd die Danaer schnell zu ermuntern."

ita vir sagacissimus, cui nefas erat non obtemperare.) — πορφ. — παχ. πορφυροῦν ἱμάτιον μεταχειρίζεται ὁ βασιλεὺς ἕνεκα τοῦ εὐχερῶς ἑαυτὸν (imo αὐτῷ vel ἐν αὐτῷ, *per illud.*) σημᾶναι τοῖς Ἕλλησιν, ἐπεὶ ἀδύνατον ἦν διὰ βοῆς αὐτοὺς καταστεῖλαι. (h. e. *cohibere*, retrahere a fuga. vibravit rex purpureum pannum, ut Graecorum consternatorum oculos in se dicturum converteret. ita Dionysius Thrax ap. Schol. A.)

στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
[ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας
εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.]
ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
„Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί!
πῆ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
* ἃς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε,
ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
* πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν.
[Ἕκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.]
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων
τῇδ' ἄτῃ ἄασας, καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;

— *μεγακ.* μεγάλῃ, παρὰ τὸ κῆτος. ἢ πλατείᾳ καὶ εὐρυχώρῳ. (designat enim τὸ κῆτος quidquid magnum et capax est. v. E, Schol., Etym., Hesych., Hemsterhus. ad Lucian. t. 1. p. 139., β', 581. *Ex H.*)

223 — 225. leguntur hi versus in priscis edd. et ap. E; non leguntur in MSS. Mori, Barocc., Harl., Lips., Ven. et aliis nonnullis; nec dubium est, quin huc transscripti fuerint ex principio libri 11., quo loco verba ἔνθα στᾶσα indicant, continuari ibi dicta antecedentibus in ista narratione post longiorem παρένθεσιν. recte igitur fecerunt viri docti, cum haec cancellaverunt; quorum H: „res ipsa vera est," inquit, „Ajacem et Achillem tenuisse cornua, hunc ad Sigeum, illum ad Rhoeteum."

226 — 234. *διαπρ.* διάδηλον, μέγα, ἐξάκουστον. („Ap.: διάτονον. alii propius ad etymon, quod est πέρυς, διαπεράσιμον, vox quae penetrat in remota. v. Schol. B h. l. et ad μ', 439., Schol. A ad ν', 149., Etym., Hesych." *Ex H.* — 227. ε', 787. — 229. male Sch. aliique ὁπότε interpretantur ποτέ. depravata haec esse senserunt Bentl. et H, quorum ille tentat ἅσσα ποτ' ἐν Λ., cum alienum sit ἅσσα ab re definita, hic malit scribi ἅς ποτ' ἐνὶ Λ., quae ita mutata esse non est verisimile. quodsi ad nos res deferatur, suadeamus ponere ἅστε ποτ' ἐν Λ. omissa forte τ littera propter similem, quae antecedit, corruptum visum -ε ποτ nescio quis emendare crediderit scribendo ὁπότ', quod certe intelligi posse arbitraretur.) *κενεαυχ.* κενὰ καὶ μάταια καυχώμενοι. — 230. insimulant hunc versum propterea quia desideratur copula sequente; sed ei quidem versui facile medicinam facias scribendo πίνοντές τ' οἴνοιο ἐπιστεφέας κρητῆρας, quae scriptura fieri potuit ut mendosa esse videretur propter hiatum in vocabulo οἴνοιο, qui nullus est, praesertim in caesura. — Sch.: *ὀρθ.* ὀρθὰ κέρατα ἐχόντων. (a κραῖρα, κέραιρα, quod a κέρας derivant K et H, ut γεραίρω a γέρας, negantque significare *caput*, quae sententia est grammaticorum, quia non erecta capita sunt boum, sed cornua. Ap.: ὀρθ. ὀρθοκεράτων. λέγει δὲ ἐπὶ τῶν νεῶν (σ', 3, τ', 344.), ποτὲ δ' ἐπὶ τῶν βοῶν (cf. σ', 573, Odyss. μ', 348.) —) *ἄνθ'*; ἀντί. sic Aristarchus: v. Ap. et Eym. v. ἀντί. nec aliter Porphyrius Quaest. Hom. 25. et ap. Schol. B, qui ait (Porphyrium dico) στήσεσθαι esse ἀντίσταθμοι καὶ ἀντιβαρεῖς ἔσεσθαι, imagine librae, quemadmodum ἱστάναι vel στήσασθαι dici solet. Ap.: τίθεται δὲ καὶ (τὸ ἀντὶ) ἐπὶ τοῦ ἴσου, οἷον· ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο (φ', 75.) — ἀντὶ τοῦ ἴσος εἰμὶ ἱκέτῃ (ita Tollius; libri: ἱκέτης.) καὶ ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ (Odyss. α', 21.), τῷ ἰσοθέῳ. ea quoque significatio τοῦ ἀντὶ hisce apta est. alii tamen veterum, in quibus A Schol. et E, ἄνθ' esse putant ἄντα, h. e. ἄντικρυς, ἔναντι, quae minus placet ratio, cum praesertim sequatur οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος, h. e. οὐδ' ἑνὶ Ἕκτορι ἴσοι. — 234. damnabant Aristophanes aliique hunc versum, tanquam eum, quo velut obtunderetur aculeus opprobrii. uncis eum inclusit W. videtur sublectus 216.

236 — 238. *ἄασας.* (ab ἀάσκω, ἀάσω: nam ab ἄω ductum vocab. sylla-

οὐ μὲν δή ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμὸν
νηῒ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔῤῥων,
ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα,
ἱέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
αὐτοὺς δή περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς!"
Ὣς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα,
νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,
νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρόν,
ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.
οἱ δ' ὡς οὖν εἴδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

superiores aliquamdiu Graeci novo impetu repellunt inimicos; quorum multos sagittis configit Teucer, vicissim ille vulneratus ab Hectore.

Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
εὔξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
τάφρον τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι,
ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστήν,
Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδε τράπεν ἵππους·
τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεῖδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν·
τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·

bam mediam produceret; quod sentientes quidam scripserunt *ἆσας*, quos sequuntur Ven., Lips., Vrat. b et unus Vindob., nisi quod hi codd. habent *ἄσας* per errorem. cf. Buttm. *Lexil.* I, 55.) *ἔβλαψας.* (*πολυκλ.* *η'*, 88. *ἔῤῥων.* 164.)

245—258. *νεῦσε.* *ἐπίνευσε.* *α'*, 528. — Sch.: *τελειότατον.* *ἤτοι μέγιστον, ἢ ἐντελῆ σημεῖα φαίνοντα, ἐπιτελεστικώτατον.* — (sic etiam *ω'*, 315. *ἐπιτελεστικώτατον*, quatenus aquila reddit augurium eventus certi, *ἐπιτετελεσμένον.* hoc probo cum Heyneo, quamvis nec altera explicatio inepta est, quemadmodum leo dicitur *τελειότατος θηρῶν.* similiter autem alii Scholl. et Hesych. Sch.: — *λέγεται δὲ, κατὰ τὴν Διὸς γένεσιν τὸν ἀετὸν γεννηθῆναι, ἔν τε τῇ πρὸς τοὺς Γίγαντας μάχῃ παραπτῆναι. διόπερ ἐν τῇ διανεμήσει τῶν πτηνῶν Ζεὺς ἀετὸν εἵλετο, ᾧ καὶ προστάσσει, καὶ ἀγγέλῳ αὐτῷ χρῆται πρὸς ἐκείνους, οὓς ἐπιφανείας ἀξιοῖ* etc. meminit horum et E. cf. H.) — Ap.: *πανομφ.* *ἐπίθετον τοῦ Διὸς, εἰς ὃν πᾶσα ὀμφὴ ἀναφέρεται.* est Jupiter ominum omnisque vaticinii auctor: *οἱ γὰρ ἄλλοι πάντες ὑποφῆται Διός εἰσιν, εἴτε δαίμονες, εἴτ' ἄνθρωποι*, ut refert E ex antiquioribus. quaeri potest, utrum *πανομφαῖος* h. l. sit appellativum Jovis epitheton, an proprium istius arae, de qua Ovid. Met. 11, 197.: *dextera Sigei, Rhoetei laeva profundi Ara Panomphaeo vetus est sacrata Tonanti.* semper autem ap. Hom. *ὀμφὴ* vel *ὄσσα* omen significat, nusquam vocem humanam. v. H. — *ῥέζεσκον* (Odyss. *χ'*, 46, 209.), *facere* seu sacrificare *solebant.* — *εἴδονθ'*, *viderunt*, ut *γ'*, 154. — 257, 8. *ε'*, 40, 41, *λ'*, 447, 8.

261—269. *ἐπ.* *ἀλκήν.* *α'*, 149. — Sch.: *ὀπάων.* *ἀκόλουθος.* (alias *θεράπων*, velut *ζ*, 18. cf. *η'*, 165. seqq.)

Τεῦκρος δ' εἴνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων.
στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο·
ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος, αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ
βεβλήκειν, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰών, παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν
εἰς Αἴανθ'· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ.
"Ενθα τίνα πρῶτον Τρώων ἕλε Τεῦκρος ἀμύμων;
'Ορσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ "Ορμενον, ἠδ' 'Οφελέστην,
Δαίτορά τε, Χρομίον τε, καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
καὶ Πολυαιμονίδην 'Αμοπάονα, καὶ Μελάνιππον,
πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων,
τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰών, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Τεῦκρε, φίλη κεφαλή, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
καί σε, νόθον περ ἐόντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ!
τόν, καὶ τηλόθ' ἐόντα, ἐϋκλείης ἐπίβησον!
σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται·

— παλίντονα. εἰς τοὐπίσω τεινόμενα. τιτ. ἐντείνων, ἕλκων. — ὑπεξ. ἔξω αὐτὸ τοῦ Τεύκρου ἐποίει. (scutum submovebat, ut locum haberet Teucer ad jaculandum. *Cl.*) — παπτ. (δ', 497. etc.) περιβλεψάμενος. — βεβλήκειν. ita W., ut ε', 661. vulgo: βεβλήκει.

275—278. 'Αμοπάονα. nomen insolens. fuerunt itaque qui scriberent ἅμ' ὀπάονα, vel ἅμ' 'Οπάονα, cujus quidem scripturae meminit Ap. v. ὀπάων. vulgatam tuetur Schol. A. — versus 276. non legitur in Ven. et aliis nonnullis codd., tacentque de eo Scholiastae; quae res induxit viros doctos, ut eum ex μ', 194. vel π', 418. huc immigrasse existimarent. sed levior est codicum recentiorum Graeculorumque subinde hallucinantium auctoritas, quam ut propter eam solam expungamus versum, qui huic loco tam convenit quam qui maxime. quid, quod ne 16. quidem libri l. c. quidquam notavit is, qui scholia brevia conscripsit? — ceterum v. α', 383. — τόξου ἀ. κρ. h. e. τόξῳ κρατερῷ. Matth. §. 401. ann. 2. — ὀλέκ. *perdentem.* ε', 712.

280—284. φίλη κεφαλή, ut Soph. Antig. 1.: ὦ κοινὸν αὐτάδελφον 'Ισμήνης κάρα, Terent. Ad. 2, 3, 8.: *festivum caput* etc. E: ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ φίλη κεφ. τὸν ὅλον Τεῦκρον ἐδήλωσεν ἀπὸ τοῦ καιριωτάτου μέρους. — τοιοῦτον σὺν ἄλλοις καὶ τὸ ὤνησας κραδίην Διός (α', 395.), ἤγουν αὐτὸν Δία etc. — φόως Sch. interpretatur σωτηρίαν, E νίκην, Danaos illi tantummodo cogitantes, non Telamonem. est potius *laus*, *gloria*, *felicitas*, ut Aeschylus Pers. 144.: μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς ὅσον σθένος πάρα, ubi Schol: φῶς τοσοῦτον καὶ εὐδαιμονίαν. et ibidem 273.: ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα, Καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου. cf. Agam. 23. Cic., annotante K, Catil. 3, 24.: *clarissimis viris interfectis* lumina *civitatis extincta sunt.* Virg. Aen. 2, 281.: o lux *Dardaniae*, ubi v. H. ceterum cf. ζ', 6. — Sch.: καί σε, νόθον π. ἐ. 'Ηρακλῆς, πορθήσας "Ιλιον, 'Ησιόνην τὴν Λαομέδοντος θυγατέρα, Πριάμου δὲ ἀδελφήν, ἔλαβεν αἰχμάλωτον, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν γέρας Τελάμωνι, ὡς συστρατεύσαντι αὐτῷ. ἀφ' ἧς ἔσχε Τεῦκρον ὁ Τελαμών. ὡς οὖν ἀπὸ Τρωϊκῆς γυναικὸς τεχθέντα τὸν παῖδα, Τεῦκρον ἐκάλεσαν, προαναπέμψαντες τὸν τόνον, καὶ ποιήσαντες κύριον. Τευκροὶ γὰρ οἱ Τρῶες, ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν Τεύκρου. — κομ. *fovit*, curavit, educavit. — ἐϋκλείης ἐπ., ut β', 234. κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας 'Αχαιῶν, et Odyss. χ', 423. τάων δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν. cf. Soph. Phil. 1381. et comparatum ab H Pindarum Isth. 1, 55.

αἴ κέν μοι δώῃ Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω,
ἢ τρίποδ', ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
ἠὲ γυναῖχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι."
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων
„Ἀτρείδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
ὀτρύνεις; οὐ μέντοι, ὅση δύναμίς γε πάρεστιν,
παύομαι, ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτοὺς,
ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστοὺς,
πάντες δ' ἐν χροῒ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα."
Ἦ ῥα, καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀντικρὺς, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός.
καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρθ', ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
υἱὸν ἐῢν Πριάμοιο, κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ,
τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῇσιν·
μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνι κήπῳ,
καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν,
ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀντικρὺς, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός.
ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτε, παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων,
ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἕκτορος ἡνιοχῆα,
ἱέμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·

288. sequ. πρεσβ. πρεσβεῖον, ἀριστεῖον. λέγει δὲ τὸ ὑπὲρ τιμῆς διδόμενον δῶρον. (E: — δῶρον τίμιον, ἤγουν τοῖς πρεσβυτέροις καὶ ἐντίμοις διδόμενον, ὅπερ ἀριστεῖον οἱ μεθ' Ὅμηρόν φασιν etc) τρίπ. λέβητα, ἔχοντα αὐτοφυεῖς πόδας. (Ap.: τρίποδας. ὁ μὲν Ἀπίων λέβητας ἀναθεματικούς· οὐχ ὑγιῶς δέ. δισσὸν γὰρ εἶδος τῶν τριπόδων· ἕτερον μὲν τῶν ἀναθεματικῶν, οὓς Δελφικοὺς λέγομεν διὰ τὸ πολλοὺς ἐν Δελφοῖς ἀνακεῖσθαι· [ι', 122.: ἀπύρους τρίποδας.] ἕτερον δὲ τῶν καλουμένων ἐμπυριβήτων [ψ', 702.], ἐν οἷς θερμαίνεται τὰ λουτρά. Odyss. ν', 217.: τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας Ἠρίθμει καὶ χρυσὸν, ὑφαντά τε εἵματα καλά. cf. Feith. 1, 11, 3., Schn. v. τρίπους.) αὐτ. ὄχ. σὺν τοῖς ἅρμασιν.

294 — 298. ἐξ οὗ — αὐτούς. ex quo illos trudimus in Ilium, ex quo Trojanos intra muros urbis compulimus, eamque obsidione claudimus. cf. 335. — δεδεγμ. *excipiens*, petens. Ap.: τανταμένας τὰς γλωχῖνας ἔχοντας, τουτέστι τὰς γωνίας. Voss.: *lang vorblinkende pfeile.* „Virg. Aen. 11, 676.: *quotque emissa manu contorsit spicula virgo, Tot Phrygii cecidere viri.*" Cl. — „κύνα. διὰ τὸ θρασὺ, inquit Schol. A. λ', 362.: ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον." H. cf. α', 159. etc.

301 — 307. *Gorgythionem* commemoravit Apollod. 3, 12, 5. — Αἰσ. Steph. Byz., hoc versu laudato: Αἰσύμη, πόλις Θρᾴκης. — Etym.: ὀπυιομένη. μεμνηστευμένη, γεγαμημένη. — ἔνι, h. e. ἔνεστι, dedimus p. ἐνὶ, quod habent libri. v. ξ', 141 etc. — Sch.: νοτ. τε εἰαρ. δρόσοις ἢ ψεκάσιν ἐαριναῖς. ἤμυσε. ἐπέκλινε. πηλ. τῇ περικεφαλαίᾳ. Virg. Aen. 9, 435. de Euryalo: *purpureus veluti cum flos succisus aratro Languescit moriens, lassove papavera collo Demisere caput, pluvia cum forte gravantur.*

310 — 329. παρέσφ. σφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν ἐποίησεν. Sch. — Ἀρχεπτ.

ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες, τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο·
τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν, ἐγγὺς ἐόντα,
ἵππων ἡνί' ἑλεῖν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ,
βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει.
ἤτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστὸν,
θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἕκτωρ
αὐερύοντα παρ' ὦμον, ὅθι κληῒς ἀποέργει
αὐχένα τε στῆθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι,
ῥῆξε δέ οἱ νευρήν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ·
στῆ δὲ γνὺξ ἐριπὼν, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

denuo in fugam vertuntur Graeci, cum Juno et Minerva auxilii illis ferendi causa Trojam proficisci instituunt.

Ἂψ δ' αὖτις Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὦρσεν·
οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὦσαν Ἀχαιούς·
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένεϊ βλεμεαίνων.
ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος
ἅπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
ἰσχία τε γλουτούς τε, ἑλισσόμενόν τε δοκεύει,
ὣς Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσὶν,
οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,

128. — ὑπερώησαν. 122. — αὐερύοντα. εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα. Schol. A. cf. 266. — κληῒς. β', 74. ε', 146. — Sch.: ἀποέργει. ἀπείργει. (feriit Hector Teucrum ea parte, qua os omoplatam sterno injungit; quo osse fracto letale esse vulnus, norunt Hippocratis filii. cf. χ', 324, 5. et Haller. Biblioth. anatom. p. 7. *Ex H.* — νευρήν. *nervum*, arcum. percussus lapide est Teucer inter collineandum, itaque et partes illae corporis laesae sunt et nervus fractus, manuque ejus excidit arcus.) νάρκ. ἐνάρκησεν, ἐλύθη. (καρπῷ. ε', 458 etc. γνύξ. ε', 68.

336 — 348. βλεμ. (a βλέω, βλέμω, βλεμέω, βλεμεὸς, *tumens*, *turgens*, *abundans.*) σφοδρῶς ἐπιῤῥωννύμενος. — (ἰσχία. ε', 305. γλουτ. ibidem 66.) ἑλισσόμενος. (sic aliquot MSS. et editorum Flor. et Aldd., sed Rom. Steph etc. ἑλ—ον.) συστρεφόμενος. δοκ. ἐπιτηρεῖ. ὤπ. (103. etc.) κατόπιν ἐδίωκε, κατέπειγε. ὀπίστ. τὸν τελευταῖον. (versus repetitus λ', 178.) ἐρητ. (β', 75.) κατείχοντο. ἀμφιπεριστ. (se-

Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος.
Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ,
οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ; ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς,
Ἕκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.“
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ πατὴρ οὑμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσιν,
σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρὸς, ἐμῶν μενέων ἀπερωεὺς,
οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
ἤτοι ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν,
ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο,
οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς,

mel dictum. ἀμφιπεριστρέφεται legitur Odyss. θ', 175.) πανταχοῦ περιεστρέφετο, ὅ ἐστιν ἐνεργῶν περιήλαυνε. Sch. — Γοργοῦς ὄ. ἔ. ὅ ἐστι φοβερὰ, inquit Sch. λ', 36.: Γοργὼ βλοσυρῶπις. — βροτ. ε', 31.

352 — 357. κεκαδ. λυπησόμεθα, φροντιοῦμεν. (sic etiam Schol. B, Leid. et Etym. cf. Schn. v. κεκαδήσομαι. — ὑστ., *postremum.* „Odyss. δ', 685. et υ', 13.: ὕστατα καὶ πύματα.“ *Ex H.* — κακὸν ο. ἀν. 34.) ῥιπῇ. (μ', 462 etc.) τῇ φορᾷ. ἀνεκτῶς. ἀνασχέτως. (cf. α', 573.) Sch. „καὶ λίην. καὶ πάνυ, καὶ μάλα. hoc saepe λίην significat ap. Hom. cf. Hesych. v. μάλα. *utique Hector dudum periisset, nisi prohiberet Jupiter.*“ Ex H.

360 — 364. σχέτλιος. β', 112, ε', 403 etc. Sch.: ἀλιτρός. ἁμαρτωλὸς, ἄδικος. (*improbus*, ingratus. cf. ο', 204, ψ', 595. per jocum Calypso ἀλιτρὸν vocat Ulyssem versutum Odyss. ε', 182. *Ex H.* cf. Schn. vv. ἀλείτω et ἀλιτήριος.) ἐμῶν μ. ἀπ. τῆς ἐμῆς δυνάμεως καὶ προθυμίας κωλυτής. (ὅ οἱ. ὅτι οἱ. — τειρ. ὑπ' Ε. ἀέθλων, ut Eurip. Androm. 113.: ἃς ὕπο τειρομένα — τάκομαι. de Hercule et ejus laboribus nihil opus est dicere. quem quod flevisse ait (κλαίεσκε), de eo v. ann. ad α', 349. ap. Soph. quidem heros Trach. 1006.: ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον, οἴκτειρόν τέ με, Πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ὅστις ὥστε παρθένος Βέβρυχα κλαίων. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε Τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα, Ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς. de Minerva Herculis in omnibus fere laboribus adjutrice v. ejusdem tragoediae 971., Musgrav. et Elmsl. ad Eurip. Heracl. 887. etc.

365 — 381. πευκ. συνεταῖς. ἢ πικραῖς, παρὰ τὴν πεύκην. Sch. πυκιναῖς. Buttm. *Lexil.* I. p. 18.: „Dieses (πυκινὸς) ist auch sonst Beiwort der φρένες (ξ', 294.) —; das ευ aber blosse Verlängerung des an sich kurzen υ. — Die vollkommenste Parallele giebt λευγαλέος, das sich zu λυγρὸς genau (?) so verhält wie πευκάλιμος zu πυκνός.“ — Sch.: πυλ. (a πύλη et ἄρω, ἁρμόζω.) ἰσχυρῶς συναρμόζοντος καὶ κλείοντος τὰς πύλας, διὰ τὸ μηδένα ὑποστρέφειν ἐξ ᾅδου. — προὔπεμψεν Eurystheus. — Sch.: ἐξ Ἐρέβευς. ἐκ τοῦ ἐρέβους, ὅ ἐστι σκότους. ἔστι δὲ ὁ πρὸ τοῦ Ταρτάρου τόπος. — „367. nomen Cerberi ignorat Hom. v. Paus. 3, 25.“ — *Ex H.* de *Styge* fluvio v. ann. ad β', 755. — Sch.: αἰπά.

ἤ οἱ γούνατ' ἔκυσσε καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
ἔσται μὰν, ὅταν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἕκτωρ,
γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν."
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,
τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε,
ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.
τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.

sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irin rejicit;

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χώσατ' ἄρ' αἰνῶς,
Ἶριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
„Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄντην
ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
γυιώσω μέν σφωϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατά θ' ἅρματα ἄξω,
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνὸς,

ὑψηλά· ἐξ οὗ χαλεπά. — *ἔκυσσε.* manus Achillis osculatur Priamus supplex ω', 478. cf. Odyss. ω', 398. et ann. ad α', 407. — Sch.: *ἐπέντυε.* ἑτοίμαζε, παρασκεύαζε. — *μών.* ε', 236. *προφανεῖσα.* dualis. *πτολ. γεφ.* δ', 371. — „*κορέει*, ut ν', 831, ρ', 241. Mori et alii nonnulli codd. κορέσει." *Ex H.* — Sch.: *δημῷ.* τῇ πιμελῇ, τῷ λίπει. — *χρυσ.* ε', 358. totus hic versus legitur ibid. 720.

384—395. ε', 734 — 737. et 745 — 752.

399. *καλά.* καλῶς. v. ζ', 326, ν', 116 etc. — Sch.: *συν.* συναχθησόμεθα, συμβαλοῦμεν. — *γυιώσω.* χωλώσω. cf. 415. μεταφορικῶς dixit ἀπογυιώσῃς ζ', 265. — *περιτελλ. ἐν.* β', 551. — Ap.: *ἀπαλθ.* δυϊκῶς, ἤτοι ἀποθεραπεύσωσι (ἀπ—σουσι)· *ἕλκε' ἀπ.* — *ἅ κεν μ. κερ.* ἐμφατικῶς dictum est μαρπτ.: *quae* vulnera *fulmen corripiendo inflixerit:* E: — ὡς τοῦ διοβόλου κατὰ τὴν τραγῳδίαν (Soph. Oed. Col. 1370, Eurip. Alc. 123.) κεραυνοῦ μὴ ἁπλῶς βάλλοντος κατά τινα μετρίαν

ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅταν ᾧ πατρὶ μάχηται.
Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾷν, ὅττι νοήσω."
Ὣς ἔφατ', ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
πρώτῃσιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
ἀντομένη κατέρυκε, Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον·
„Πῇ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ·
γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατά θ' ἅρματα ἄξειν·
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνὸς,
ὄφρ' εἰδῇς, Γλαυκῶπις, ὅταν σῷ πατρὶ μάχῃαι.
Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾷν, ὅττι νοήσῃ.
ἀλλὰ σύγ' αἰνοτάτη, κύον ἀδδεὲς, εἰ ἐτεόν γε
τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι."
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις,
αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
νῶϊ ἐῶ Διὸς ἄντα βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζειν.
τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
ὅς κε τύχῃ· κεῖνος δὲ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικές."
Ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
τῇσιν δ' Ὧραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους,
καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν,
ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.

βολῆς περιγραφὴν, ἀλλὰ μάρπτοντος εἰς πλατύτερον. — *ὄφρ' εἰδῇ.* intell. e proximis *τὸ μάχεσθαι ᾧ πατρί:* ut sciat, sentiat, quid sit impugnare patrem suum, quando id ausa fuerit. — Sch.: *ἔωθεν.* (ab *ἔθω.*) *ἐξ ἔθους ἔχει. ἐνικλᾷν. ἐμποδίζειν.* (proprie *ἐνικλᾷν* sive *ἐγκλᾷν* est *infringere.* de hastis in clipeo fractis dici notavit Schol. A, nescio quo loco, aut cujus scriptoris: nam ap. Hom. nonnisi hic et 421. legitur vox. „naturae convenienter dicta. minus enim afficit animum injuria ab iis accepta, quos semper iniquos in nos esse novimus, quam illorum, a quibus nil tale metuebamus." *Ex H.* — *ἀελλ. ἀελλόπους*, quemadmodum corripi solere hanc syllabam docuit Etym. Sch.: *ταχύπους, παρὰ τὰς ἀέλλας. ποδήνεμον* dixit β', 786. et alias. versus iterum tertiumque illatus ω', 77. et 159.

422. *ἀλλὰ σύγ' αἰν.* E: *ἀλλὰ σὺ εἶς αἰν.* Ernest.: „at tu profecto ferocissima et audacissima sis, si revera vis" etc. *κύον ἀδδεές.* hoc convicio etiam Dianam verberat Juno φ', 480. *Ex H.*

429. *τὰ ἃ φρ.*, *sua cogitans*, h. e. ea, quae ad illum pertinent, in quae jus habet, cum aliis haud communicanda. dicit autem *τὸ δικάζειν* et summum Jovis imperium. — *ἀμβρ. θείαις.* cf. α', 529. etc. — Sch.: *κάπῃσιν. φάτναις, παρὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἱσταμένους τοὺς ἵππους κάπτειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν.*

434. *ἐν παμφ.*, ut ν', 261, Odyss. χ', 121. Sch.: *πρὸς τοὺς ἐξ ἐναντίας τῶν εἰσόδων τοίχους, διὰ τὸ φωτίζεσθαι ὑπὸ τῶν θυρῶν. παμφ. φαίνοντα, λάμποντα.* similiter Schol. B ad ν', 261.; sed haec addit: *οἱ δὲ τὰ πρόθυρα, δι' ὧν φῶς εἰσέρχεται.* Pollux 2, 53.: *τὰ ἐντὸς τῶν θυρῶν*, quae non uno modo interpreteris. intelligendum

αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.

ipse vero ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incessit, majores etiam Achivis clades in posterum diem minitans.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν εὔτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Οὔλυμπόνδε δίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους·
τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας.
αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
ἕζετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος.
αἳ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
ἥσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
„Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
οὐ μέν θην κάμετόν γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε.
πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
οὐκ ἄν με τρέψειαν, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ·
σφῶϊν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένον ἦεν·
οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστίν."
Ὣς ἔφαθ'· αἳ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,

esse ἐνώπιον *exteriorem* parietem domus, porticibus instructum, ostendit Odyss. δ', 42.: ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, Αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον. cf. ζ', 242 seqq. eum parietem artibus ex metallo factis, quibus abundabant heroum domus, decoratum fuisse, sicut seriore tempore picturis (Toup. Opusc. 2. p. 48.), bene conjicit K.

435. κλισμ. θρόνοις ἔχουσιν ἀνακλίσεις. (*Lehnstühlen*, sellis minoribus. v. Feith. 3, 5, 1., et, quos ibi laudavit, ipsum Hom. Odyss. α', 130 seqq. et Athen. 5. p. 192. E. cf. etiam K.) τετ. (446, λ', 555 etc.) τεταλαιπωρημέναι, τετιμωρημέναι. (haec propria est significatio verbi τιεῖσθαι. v. H.) Sch.

440—442. ἀμβ. περὶ τοῖς βωμοῖς. — (βωμὸς est ἀνάστημα quodvis, βάσις, βάθρον, *suggestus*. v. E et Etym. h. v. cf. Odyss. η', 100. *E K. et H.* Voss: *hub zum gestell den wagen empor.*) κατὰ λ. πετ. καταπετάσας. λινοῦν ἱμάτιον ἁπλώσας. (a λίνς, λιντὸς, λιντὶ, λίντα, et contracte λὶς, λιτὸς etc., h. e. λίνον, *linum, linteum.* Ap: λιτί. [σ', 252, ψ', 254.] λιτῷ περιβολαίῳ. Hesych.: λιτί. λευκῷ ὑφάσματι, περιβολαίῳ, καὶ ὑποστρώματι, ᾧ καὶ ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἐχρῶντο. *currum velis intendens*, ἵνα δῆθεν εἴη ἄχραντα ῥύπῳ, inquit E, καὶ μή ποθεν καταικίζηται κατὰ τὴν ἐν Ὀδυσσείᾳ (?) Ὁμηρικὴν ῥῆσιν.) — „τῷ — Ὄλυμπος. cf. 530, ϑ', 199." H.

447—452. Sch.: οὐ μὲν δὴν μεταφρασταὶ ἀναγινώσκουσιν, ὅπερ ἄμεινον. negat hoc H, cum idem significent δῆ, δὴν et θὴν, quod quidem pro enclitico habetur. οὐ μέν θην, *haud quidem diu*, ironice dictum est, siquidem pugnae prorsus non interfuerunt deae, sed consilium ita faciendi abjecerunt metu Jovis. — κότον α. ἔθ. αἰνῶς ἐκοτεῖτε. — ἄαπτοι. α', 567. — φαίδ. γυῖα. ζ', 27. — Sch.: μέρμερα. μερίμνης ἄξια, χαλεπά. (v. grammaticos et Ruhnken. ad Tim. h. v. H.)

457—461. δ', 20—25.

σκυζομένη Διῒ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει·
Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προςηύδα·
„Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας!
εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
[ἀλλ' ἤτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]"
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
„ἠοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
ὄψεαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητάων·
οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἕκτωρ,
πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα.
[ἤματι τῷ, ὅταν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται
στείνει ἐν αἰνοτάτῳ περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
ὣς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι
γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
ἥμενοι οὔτ' αὐγῇς Ὑπερίονος Ἠελίοιο
τέρποντ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς·
οὐδ' ἢν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὔ σευ ἔγωγε
σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο."

461 — 467. supra 32 — 34. et 37 — 39. absunt 465 — 467. a Veneto, Lips., Vrat. b, Townl. et plerisque omnibus Vindob., nec sane hic desiderantur.

469 — 473. Sch.: *ἠοῦς.* (genit. temporis. cf. 525.) *ἕωθεν, ὄρθρου, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ.* — Etym. v. *ὀρθογόη: πρὶν ὄρθαι, διεγέρθαι, ἀπὸ τοῦ ὦρθαι ἀπαρεμφάτου, καὶ συστολῇ ὄρθαι.* (omisso augmento *ἰωνικῶς.* cf. H, Matth. §. 244. etc.)

474, 5. *ἀθετοῦνται* ap. Schol. A. certe posteriorem versum inducendum esse censet H cum propterea quia non est caesus Patroclus apud naves, ubi pugnatum est *ἐν στείνει*, ο', 426, quamvis pugna ejus diei coeperit ad naves; tum inprimis propterea quod parum convenire videtur oeconomiae carminis, ut jam nunc Jupiter omnem modum ejus; quod futurum est, exponat, nec amplius suspensos animos teneat, ut in vaticiniis. — Sch.: *στείνει. στενώματι. στεῖνος γὰρ εἴωθε λέγειν τὴν στενὴν ὁδόν.* (μ', 66. *στεῖνος ὁδοῦ κοίλης* dixit ψ', 419.) *λέγει δὲ (νῦν) τὴν ὑπὸ πολλοῦ πλήθους στενοχωρίαν.* hoc recte: v. libros 17. et 18. Iliadis. germanice dicas *in furchtbarem Gedräng.*

476—482. *ἀλεγ.* α', 160. — *οὐδ' εἴ κε — πόντοιο.* descriptio Tartari, quo Jupiter Titanes, in quibus Iapetum et Saturnum, dejecerat, Centimanosque custodes iis addiderat. Hesiodus Theog. 725.: — *δεκάτῃ δ' ἐς Τάρταρον ἵκοι, Τὸν πέρι χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δέ μιν νὺξ Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὕπερθεν Γῆς ῥίζαι πεφύκασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης· Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι Κεκρύφαται βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.* cf. Virg. Aen. 6, 580. sequ. — Sch.: *Ὑπερίονος. τοῦ ἡλίου. ἤτοι ὅτι Ὑπερίονός ἐστι καὶ Θείας παῖς; ὡς Ἡσίοδος* (Theog. 371.)· *ἐντεῦθεν γὰρ αὐτὸν Ὑπεριονίδην καλεῖ* (Odyss. μ', 176.)· *ἢ ὑπερίων, ὁ ὑπεράνω ἡμῶν ὢν καὶ περιπολῶν τὸν κόσμον.* — similiter alii. ipse Hom. de Sole τ', 398.: *ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων.* v. E, H, Nitzsch. ann. ad Odyss. α', 8., cui quidem valde suspectus videtur Odysseae μ', 176. equidem et ipsum Solem *Ὑπερίονα* appellatum esse putem patre in Tartarum detruso, vel dictum *Ὑπερίονα* pro *Ὑπεριονίονα* per contractionem, quae est sententia Eustathii. cf. Matth. §. 429. — Sch.: *κύντερον.* (κ', 503, Odyss. η', 216. etc.) *χαλεπώτερον, δεινότερον.*

finito sub noctem proelio, in ipso ejus loco, suasu Hectoris, Trojani victores excubias agunt, crebrisque per urbem campumque ignibus accensis insidias aut navigationem hostium, si fugam moliantur, praecludunt.

Ὣς φάτο, τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
ἀσπασίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή.
Τρώων αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἕκτωρ,
νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δινήεντι,
ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον,
τόν ῥ' Ἕκτωρ ἀγόρευε διΐφιλος. ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης·
τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα·
„Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι!
νῦν ἐφάμην νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
λύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν·
ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα
καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε,
ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης
καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ·
μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
φεύγειν ὁρμήσωνται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι,
ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ,

485—494. *ζείδ.* β', 548, Odyss. γ', 3 etc. — Sch.: *ἀσπ.* *ἀσπαστὴ, εὐκταία.* *τρίλλ.* *πολυλιτάνευτος.* *ἐρεβ.* *σκοτεινή.* („*ποτ. ἐπὶ διν.* Scamandro, quem alias *δινήεντα* vocat ad augendam ejus speciem, et 556. ignes exercitus Trojani ardere dicuntur *μεσσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.*" *Ex H.* — *ἐν καθ.*, *in loco puro, auf einem freien Platze.* cf. κ', 199, Pind. Ol. 10, 59, Soph. Oed. Col. 1469, Aristoph. Eccl. 319. „Liv. 24, 14.: *campus purus ac patens.*" K.) *πόρκης.* (ζ, 320.) *δακτύλιος.*

497—507. *ἐφάμην.* (γ', 366.) *ἐλογισάμην.* *ἐφοπλ.* (h. e. *ἐφοπλισώμεθα.* iterum legitur hic versus ι', 66. cf. δ', 344.) *ἑτοιμάσωμεν.* *ἐδ.* (ρ', 225, τ', 167 etc.) *τροφήν.* *οἰν.* (546, η', 475.) *οἶνον ἀγοράζετε.* *μέσφ' ἠοῦς.* *μέχρι τῆς ἡμέρας.* (*μέσφα* habent MSS. ap. Aretaeum de Morbis chron. 2, 4. Callim. h. in Cer. 112.: *μέσφ' ὅτε* etc. — *ἠριγ.* α', 477.) Sch.

511—527. *μὴ μάν.* (β', 370.) *μὴ μὲν δή.* *ἀσπουδεί.* (vulgata scriptura, quam habent etiam Ap. et grammatici, ipseque Hom. dicit *ἀμοχθεὶ* et similia. Venetus tamen et hic et ο', 476, χ', 304.: *ἀσπουδί.* Lobeck. ad Soph. Ajac. 1139., ubi agit de hujusmodi adverbiis: „quae a substantivis ducuntur," inquit, „dativorum sequuntur vicissitudines, ut *παμπαιδὶ*, *παγγυναικὶ*, *παμπληθεὶ*, *πανεθνεὶ*, hisque consona sunt *ἀβουλεὶ*, *ἀσπουδεὶ*, *πανομιλεὶ*" etc.) *ἄνευ κακοπαθείας, χωρὶς πόνου.* (*ὥς τις* —, *ut quisque.* Matth. §. 487, 2.

βλήμενος ἢ ἰῷ, ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
νηὸς ἐπιθρώσκων, ἵνα τις στυγέῃσι καὶ ἄλλος
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηα.
κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ διΐφιλοι ἀγγελλόντων,
παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας
λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἑκάστη
πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω,
μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
ὧδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιὴς, εἰρημένος ἔστω·
τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.
εὔχομαι ἐλπόμενος Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν
ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας Κηρεσσιφορήτους.
[οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.]
* ἀλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς·
πρωῒ δ' ὑπηοῖοι ξὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα.
εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἤ κεν ἐγὼ τὸν
χαλκῷ δῃώσας ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, ὀΐω,
κείσεται οὐτηθεὶς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὣς
εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα,
τιοίμην δ', ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν!"
Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.

cf. 514 etc. — βέλος dixit *vulnus* vel *dolorem*, a consequente. cf. λ', 269, ξ', 439, Scholl., H.) πέσσῃ. (β', 237.) *συνέχῃ, θεραπεύῃ.* (ἔγχεϊ ὀξ. ε', 50.) ἀγγελλ. *ἀγγελλέτωσαν.* πολιοκρ. *πεπολιωμένους, ἀπὸ μέρους.* — (non intercedo quominus haec vox ita intelligatur; potest tamen fieri, ut proprie dicantur illi, quibus *cruda etiam viridisque senectus* fuit, ut ait poëta. notum est enim, capitis partem priorem citius quam posteriorem sentire canitiem [v. Plin. H. N. 11, 37, 47., Macrob. Sat. 7, 10. etc.], nec decrepiti senes apti fuissent ad excubandum. — λέξασθαι, colligi seu congregari ac disponi in muris ad excubias agendum. cf. ι', 66, 77. — θεοδμ. η', 452, 3. — ὑγιής. *sanus*, h. e. bonus, utilis, prudens. quod in praesens facere conducat, id se dixisse ait; cras plura dicturum. — εὔχομαι Διῒ ἄλλ. τε θ., non ἐλπ. Διῒ etc.) Κηρεσσ. *τοὺς ὑπὸ εἱμαρμένης ἠγμένους, μοιροφορήτους, ἢ οὓς αἱ Μοῖραι ἀποίσουσιν.* (permiscet homo *Μοίρας* et *Κῆρας*, de quibus ad β', 302. cf. Cammann. p. 206. — οὓς — νηῶν. mera interpretatio, cujus nec ipsa constructio verborum congruit Homeri dictis. recte haec omisit Zenodotus, W uncinis inclusit.)

528. sequ. ἐπὶ νυκτί. *διὰ τῆς νυκτός.* Sch. ἡμέας ineptum est, siquidem hostes observandi erant, non ipsi Trojani. probabiliter H: *ἡμέες*, quod vereor ne alias quoque restituendum sit Homero. — ὑπηοῖοι, *matutini*, dictum est ut *παννύχιος*, *nocturnus*, et *vespertinus*, *vespertinum* ap. Horat. pro mane, noctu, vesperi. cf. σ', 277, 303, Odyss. δ', 656. et H.

534 — 544. διαείσεται. *διαγνώσεται.* Hesych. annotavit E, dictum esse ut *δίειπε* κ', 425. sane *αὐξητικὸν* est *τὸ διὰ*, ut saepe alias in verbis compositis. — οὐτηθείς. *τρωθείς.* —

οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας,
δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα
καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
[ἕρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας.
κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
ἡδεῖαν· τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρὴ,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.]
Οἱ δὲ μέγα φρονέοντες ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρας
εἵατο παννύχιοι· πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλά.
ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθὴρ,
[ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι,
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθὴρ,]
πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα, γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·
τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων
Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό.
χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πὰρ δὲ ἑκάστῳ
εἵατο πεντήκοντα σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο·
ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐΰθρονον Ἠῶ μίμνον.

βόας κ. ἴ. μῆλα. ε', 556.

547—551. versus facile eruti a Barnesio ex Platone Alcib. 2. p. 249 D.; qui versus haud inepte videntur Clarkeo Ruhkopfio et aliis, nec sane damnandi sunt ob sacrorum noctu faciendorum mentionem, cum aliud ad rem eam, necessariam Trojanis visam in tali discrimine, tempus nullum superfuerit. sed ad verbum *δατέοντο* non immeritam H apposuit notam, tanquam ad id, quod non vesci aut frui significet ap. Hom., sed ministerium indicet famulorum, carnes dividentium epulantibus. fuit igitur cum ponendum existimarem *χατέοντο*, quamvis *χατέειν* legatur in Homeri exemplaribus, non *χατέεσθαι*, ut qui sciam liberrimum isto aevo fuisse usum formarum verbalium.

552—555. ἐπὶ πτολ. γεφ., ut ἐπὶ θρόνον ἕζετο 441, ἕζετ' ἐπὶ θῖνα θαλάσσης Odyss. ζ', 236. etc. ceterum v. ann. ad δ', 371. *Ex H.* ἀριπρ. ζ', 477. — Sch.: νήνεμος. (μ', 169, Odyss. ε', 392. cf. ε', 523.) χωρὶς ἀνέμου.

556, 557. versus *ταυτολόγοι*, quos nescio quis π', 299 sublectos hisce adscripsit.

560—563. Ἰλ. πρό. πρὸ τῆς Ἰλίου. Sch. cf. κ', 12., ν', 349, Odyss. θ', 581, Matth. §. 257, a. etc. — κρῖ — ὀλύρας. ε', 196.

Beim Studium des Homers sind die folgenden, im Verlage der Hahnschen Buchhandlungen zu Leipzig u. Hannover erschienenen Werke zu empfehlen:

Cammann, E. L., Vorschule zu Homers Iliade und Odyssee. Ein Handbuch für Schulen. gr. 8. 1829. 1 rthl. 8 gr.
Knight, R. P., Prolegomena ad Homer. s. de carm. hom. orig. auct. et aetate itque de prisc. ling. progressu et praecoci maturit. Praef. est Dr. Ruhkopf. 8 maj. 1816. 18 gr.
Köppen's, J. G. J., erklär. Anmerk. zu Homers Ilias. Neue Aufl. vom Dr. Ruhkopf u. Dr. F. Spitzner. 6 Bde nebst Einleit. 8. 7 rthl. 4 gr.
Nitzsch, G. W., erklärende Anmerk. zu Homers Odyssee. 1r u. 2r Bd. Erklärung des 1n bis 8n Gesanges. gr. 8. 1826 u. 1831. 2 rthl.
— — Quaestionum Homericarum specimen primum. 8 maj. 1824. 4 gr.
— — Quaestio homerica IV. 4 maj. 1828. geh. 10 gr.
— — de Historia Homeri maximeque de scriptorum carminum aetate meletemata. Fasciculus prior. 4. 1830. 1 rthl. 8 gr.
Völcker, Dr. F. W., über homer. Geogr. u. Weltkunde. Mit 1 Karte. gr. 8. 1829. 20 gr.

Poetae Scenici Graecorum. Rec. et annot. sigilisque metric. in marg. script. instr. Dr. F. H. Bothe. X Volls. 8 maj. 1825 — 1831. 15 rthl. 14 gr.
Von dieser Gesammtausgabe der griech. Dramatiker des Hrn. Dr. Bothe, sind auch alle Stücke mit den latein. Anmerk. für Schulen sehr billig einzeln zu haben. In ganzen Bdn. kosten: Tom. I. u. II: Euripides 4 rthl. 16 gr. Tom. III. u. IV: Sophocles 3 rthl. 16 gr. Tom V — VIII: Aristophanes 5 rthl. IX u. X: Aeschylus 2 rthl. 16 gr.
Sappho's Oden, griech. u deutsch, mit Anm. von Möbius. 8. 1815. 5 gr.
Thucydidis de bello peloponnes. libri VIII. Ad optim. codd. fidem, adhib. doctor. viror. observat., recens., summ. et notis illustr., indicesque rer. et verbor. adjec. C. F. F. Haackius. 2 Tomi. 8 maj. 1820. 4 rthl.
— — — — — Recognovit et cum brevi annot. max. part. exeget. in us. juvent. stud. accur. edid. C. F. F. Haake. 8 maj. 1830. 1 rthl. 16 gr.
— — — — — libri VIII., edid. Dr. G. Seeboode. 8 maj. 1815. 1 rthl.
Xenophontis quae extant; ex libror. script. fide et virorum doct. conject. rec. et interpr. est J. G. Schneider, Saxo. VI Tomi. 8 maj. 11 rthl. 8 gr.
— — Tom. I. de Cyri disciplina libri VIII. recensuit J. G. Schneider, editio secunda auct. et emend. 8 maj. 1815. 2 rthl. 12 gr.
— — Tom. II. de expeditione Cyri commentarii. Editio 2. cur. F. A. Bornemann, add. Ricardi Porsoni adnot. integr. 8 maj. 1825. 2 rthl. 4 gr.
— — Tom. III. historiae graecae libri septem, recens. J. G. Schneider. Editio nova auct. et emendat. 8 maj. 1821. 1 rthl. 20 gr.
— — Tom. IV. Memorabilia Socratis et ej. Apologiam cont. Edit. nov. post Schneiderum et Coraium cur. D. F. A. Bornemann. 8 maj. 1 rthl. 8 gr.
— — Tom. V. Oeconomicus, Convivium, Hiero, Agesilaus, recensuit J. G. Schneider. 8 maj. 1805. 1 rthl.
— — Tom. VI. Opuscula polit., equestria et venatica, cum Arriani libello de venatione. Recens. J. G. Schneider. 8 maj. 1815. 2 rthl. 12 gr.
Xenophontis memorabilium Socratis dictor. libri IV. una cum Socratis Apologia in schol. usum illustrati et brevi verbor. indice instructi. Cur. D. F. G. Bornemann. Ed. min. 8 maj. 1829. 12 gr.
Xenophontis Scripta, in usum lectorum, graecis literis tinctorum, commentariis ad rer. et verb. intellig. illustr. a B. Weiske, Vol. I — VI. 1798 — 1804.
Statt 8 rthl. herabgesetzter Preis 4 rthl. 12 gr.
(Tom. I. et II. Cyri disciplina. 2 Vols. 1 rthl. 4 gr. T. III. Anabasis 1 rthl. T. IV. Historia graeca. 1 rthlr. T. V. Memorabilia etc. 20 gr. T. VI. de Rep. Lacedaemon. et Atheniensium. 12 gr.)

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Ι ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ἀγαμέμνονος συμβουλεύσαντος τοῖς Ἕλλησι φυγεῖν ἵστανται τὴν ἐναντίαν ἀποφαινόμενοι γνώμην Διομήδης καὶ Νέστωρ. συμβουλεύσαντος δὲ Νέστορος πρὸς Ἀχιλλέα πέμπονται πρέσβεις, καὶ δεηθεῖσιν αὐτοῖς ἀντεῖπεν Ἀχιλλεύς· οἱ δὲ ἀπαγγέλλουσι. καὶ μετὰ ταῦτα εἰς ὕπνον τρέπονται.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ι.

Λ Ι Τ Α Ι.

Graecos, et praeterito discrimine perculsos, et instante conterritos, clam convocat Agamemnon, sententiamque suam de capienda per noctem fuga illis aperit.

Ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεσπεσίη ἔχε Φύζα, Φόβου κρυόεντος ἑταίρη,
πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώτε Θρῄκηθεν ἄητον,

Annotationes. Inscriptus olim est hic liber *Λιταὶ* (Plat. Cratylo p. 428, C. etc.) propter tentatam Achillis exorationem et illa *καὶ γάρ τοι Λιταί εἰσι* etc. 502. legitur quoque *Ἀπόπειρα*, male illud repetitum ex 2. libro: nam hujus quidem principio non tentat animos Graecorum Agam., verum serio fugam suadet. denique inscribitur *Ἔπαυλις Τρώων* a castris locatis Trojanorum superiore loco. *Ex H.* — Vers. 2, 3. *Φύζα*, *Fuga.* rem saepius dixit, personam hoc tantum loco; cui personae similis est *Φόβου*, *Pavoris.* δ', 439.: *ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Δεῖμός τ', ἠδὲ Φόβος, καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα, Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε.* — Sch.: *θεία, πολλή.* (*ἔχε.* 609, β', 2. etc.) *κρυόεντος. φρικτοῦ, φοβεροῦ. σημαίνει γάρ, τοὺς φοβουμένους συγκρούειν τοὺς ὀδόντας. ἑτ. συνεργός, φίλη.* — *βεβολ. τὴν ψυχὴν τετρωμένοι ἦσαν, ἐλυποῦντο.* annotarunt A Schol. et grammatici, *βολεῖσθαι* dici ap. Hom., cum animus agitur, *βαλεῖσθαι*, cum corpus. Ap.: *βεβολημένος* (9.) *ὥσπερ ἐκ βολῆς τὴν ψυχὴν βεβλημένος.* cf. H.)

4. metu ac dolore perturbatos Graecorum animos, manendumne an redeundum sit dubitantium, comparat cum mari ventis commoto. — temere Aristoph.: *ἀνέμω* propter *ὀρίνετον.* v. γ', 210, ε', 239, θ', 186 etc.

5. qui plures haud dubie nosset Hom. ventos, nonnisi 4 nominavit, Boream, Zephyrum, Eurum, Notum. Boream quidem et Zephyrum h. l. ex Thracia flare dicit, ψ' autem 229. *οἶκόνδε νέεσθαι Θρηΐκιον κατὰ πόντον*, cum epulati essent ap. Zephyrum; ex quo probabiliter colligit Völckerus (*Ueber hom. Geogr.* p. 78.), domos ventorum huic nostro videri esse in Thracia, unde evolantes, ubi opus est, in regionem quisque propriam se conferre fingantur. Aeoli, regis ventorum, in insula ab ipso appellata habitantis, in Iliade non fit mentio, sed in Odyssea, recentiore illo carmine, et ap. Latinorum poëtas. v. laudatus a Völckero Schol. Apollonii Rhod. 1, 826. — ceterum *Βοῤῥέης* legitur ap. Porphyr. Quaest. Hom. 5. ed. Ald., quae est correctio metro prospicientis; nec Homerici usus est Attica forma *Βοῤῥᾶς*, de qua v. Xenophontis interpp. Anab. 5, 7, 7. intulit Hom. anapaestum pro spondeo *ἰσοχρόνῳ*, ut Odyss. σ', 247.: *πλέονές κε μνηστῆρες*, quem tamen locum synizesi expediendum

ἐλθόντ' ἐξαπίνης (ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν),
ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρείδης δ', ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων
κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο.
ἷζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἵστατο δακρυχέων ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ,
ὣς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
„Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ,
σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.

putat Schol. Hephaestionis p. 183. ed. Gaisf., Hesiodus Theog. 616.: *Βριάρεῳ δ' ὡς ταπρῶτα* (nam sic Aldus, et recte quidem), Virg. Georg. 1, 482.: *fluviorum rex Eridanus* etc.

6—8. *ἄμυδις.* *ἅμα, ὁμοῦ.* Ap., hoc versu laudato. cf. κ', 300, μ', 385, Odyss. δ', 659 etc. Sch.: *κορθ.* *κορυφοῦται, αὔξεται. ἔνιοι δὲ ἐπὶ τοῦ σωρεύεσθαι ἤκουσαν· κόρθυς γὰρ ἡ σωρός.* *παρὲξ ἅλα.* *ἔξω παρὰ τὴν θάλασσαν.* (similiter Ap.: *παρεκτός.* falluntur, qui *παρὲξ* pro *παρὰ* dici nonnunquam censent, cum utriusque semper praepositionis notio subjecta sit huic verbo. itaque, alterius habita ratione, vel cum casu quarto construitur, velut h. l., vel cum genitivo, ut κ', 349.: *παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι Κλινθήτην.* est quoque cum absolute dicitur: v. λ', 486, Odyss. δ', 348, ubi additum est *παρακλιδὸν*, etc.) *ἐδ.* *ἐταράσσετο, διεκόπτετο.* (iterum legitur hic versus ο', 629. ξ', 20.: *ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν Διχθάδι', ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων, Ἠὲ μετ' Ἀτρείδην* etc. proprie vox *δαΐζειν* dicitur η', 247 et alias.)

11—15. *κλήδην.* *καλοῦντας, κηρύσσοντας.* (Ap.: *κλήδην. τῷ καλέσαι* [perperam libri: *τὸ καλ.*] *κλήδην εἰς ἀγ.* vocab. *ἅπαξ εἰρημένον.* comparant χ', 415.: *ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον.* nox est: igitur submissa voce quemvis Graecorum appellare jubet praecones, neque clamare (β', 97.), ne hostes exaudiant.) *πον.* *ἐνήργει.* (ipse Agam. adit proceres, praecones autem exercitum convocare jubet; estque hoc tumultuarium genus concionis, cum simul senatus et populus congregantur, non prius deliberante rege cum proceribus, ut ordine fieri solebat. v. β', 50—55, Feith. 2, 6. etc. — *τετιηότες*, ut 30, 694, hymn. in Apoll. 456. *τετιημένος ἦτορ* eodem sensu dixit θ', 437. et alias. Ap.: *τετιημένος. τετιμωρημένος.* i. e., inquit Villois., *afflictus, cruciatus corde.* — *ἂν — ὕδωρ.* similia leguntur π', 3. et 4., sustulitque haec Zenodotus, assentiente Heyneo. sed A Schol.: *ἀναγκαῖά ἐστιν*, inquit, *εἰς αὔξησιν.* repetitione pulcre dictorum non offendor ap. poëtas.) *μελάνυδρος.* *πολύϋδρος.* (*ἄλλως.*) *φύσει γὰρ μέλαν τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ λαμπρύνεται ταῖς ἡλιακαῖς αὐγαῖς.* *ἢ βαθεῖα· τοῦ γὰρ μελαίνεσθαι αἴτιον τὸ βάθος.* (Ap.: *μελ.* *ἤτοι κυρίως, ἢ πολύϋδρος. χρὴ δὲ νοεῖν τὴν κατὰ βάθος ἔχουσαν ὕδωρ, ἐπεὶ πᾶν τὸ κατὰ βάθος μέλαν φαίνεται.* cf. ann. ad voc. *δνοφερόν.* „imitati haec sunt Eurip. Androm. 115., Catull. 68, 56 seqq., nec alia ejusmodi desunt ap. poëtas." *Ex H. Voss.: der finsteren (?) Quelle vergleichbar.*) *αἰγ.* (ν', 63., hymn. in Pan. 4.) *ὑψηλῆς, ἣν ἂν καὶ αἲξ ἀπολίπῃ διὰ τὸ ἄγαν ὑψηλὸν καὶ δύσβατον. ἐν γὰρ τοῖς κρημνοῖς αἱ αἶγες ὡς ἐπίπαν νέμονται.* — *δνοφ.* *μέλαν.* (Ap.: *μέλαν, ἐξ οὗ σημεῖον* [scrib. *σημειοῦν*] *τὸ πολύ·* *δνοφ. χ. ὕ.* cf. π', 4. *νύκτα δνοφερὴν* dixit Odyss. ν', 269. et ο', 50. verba *ζόφος, δνόφος, γνόφος, κνέφας, νέφος*, ejusdem stirpis esse, egregie demonstravit Buttmannus *Lexil.* II, 109.)

17—28. β', 79, 111—118, 139—141. aptiores hos versus, praesertim medios, esse loco illi libri 2., plures sen-

[νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.]
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες!
φεύγωμεν ξὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.“

dehortantur eum ab incepto turpi Diomedes ac Nestor.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„Ἀτρείδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μήτι χολωθῇς.
ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσιν,
φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
ἴσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
ἀλκὴν δ' οὔτοι δῶκεν, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις;
εἰ δέ σοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι,
ἔρχεο· πάρ τοι ὁδὸς, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
ἑστᾶσ', αἵ τοι ἕποντο Μυκήνηθεν μάλα πολλαί.
ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ, καὶ αὐτοὶ

serunt, faciendumque esse arbitror, quod suasit Bentlejus, ut tollantur 21—25, quos uncinis inclusi: neque enim his rebus fraus, seu vera seu ficta, aut jussum subest Jovis. similia similibus adscripsere librarii, ut saepe fecerunt. — Sch. horum nonnisi vocem ἐνέδησε 18. explicuit.

29. versus frequens: v. γ', 95, η', 92, Odyss. ϑ', 234 etc.

30. δήν. α', 416. ἄνεῳ. β', 323.

32—34. artificium harum orationum enucleat Dionysius Hal. Art. rhet. c. 8. et 9. — πρῶτα, primum, primo loco, neque expectato alio oratore. Sch.: ἀφρ. (Odyss. β', 232. etc. ἀφραίνοντα dixit β', 258. cf. β', 368, γ', 436 etc.) ἀσυνετοῦντι. — ἣ — ἀγορῇ. haec quomodo intelligenda sint, dixi ad β', 73. — πρῶτον, πρότερον, ut ω', 557., quem locum H indicavit. cf. ρ', 612, σ', 92, φ', 76, Eurip. Iph. T. 1158 etc. *virtutem meam ante vituperasti.* fecerat id Agam. oratione illa δ', 370.

37—49. διάνδ. δ. τοῖν δυοῖν ἕτερον ἔδωκε. Sch. — σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε — Ἀλκὴν δ' οὔτοι δῶκεν. rhythmi similes, quos variare solet Hom.: quare alterutro loco augmentum verbi neglectum esse puto, aut oblitteratum a sciolo, qui haec putide exaequaret. ceterum emphasin habet ter illata vox δῶκε. E: τρὶς ἐνταῦθα κεῖται συνεχῶς τὸ δῶκεν, ὡς λέξις καιρία. — ὅτε κράτος ἐ. μ. Schol. A: τὸ ὅτε ἀντὶ τοῦ ὅπερ. libri fere: ὅ,τε, H: ὅ τε. sed recte Schn. ὅστε pro ὃς scribendum esse ait, sicut ὥστε pro ὡς, nec magis ambiguum est ὅτε quam ὅ τε, in quo τὲ intelligi potest καί. cf. ann. ad η', 451. — Sch.: ἐπέσσυται. ἐφορμᾷ. — ὥστε νέεσθαι, ut redeas, redire cupias. — πάρ τοι, πάρεστί σοι, *patet tibi via.* — εἰ δὲ, καὶ etc. sic interpungendum est. perperam libri: εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ, in quo intelligunt βούλονται, quod non potest. subsensit hoc H, intellexit Ruhkopf., qui laudavit L. Bos. Ellips. gr. p. 625. ed. Schäfer. εἰ δὲ Teutones dicunt *wo nicht.* cf. 167,

φευγόντων ξὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμωρ
Ἰλίου εὕρωμεν· ξὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν."
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν,
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ·
„Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος·
οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων.
ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης
ὁπλότατος γενεῆφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
ἀλλ' ἄγ' ἐγών, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
ἐξείπω καὶ πάντα διΐξομαι, οὐδέ κέ τίς μοι
μῦθον ἀτιμήσει', οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.

262, et ann. ad θ', 18. — *εἰσόκε τ.* ε. η', 30. — *ξὺν θεῷ* sive ξὺν θεοῖς fieri dicuntur res bene ominatae. ω', 430.: πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν, cui simile est illud Odyss. λ', 332.: πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελήσει. cf. Viger. 641, Xenoph. Anab. 3, 2, 8, Eurip. Med. 579. etc. bonis ominibus suscepta erat expeditio Trojana, ut docet Ulysses β', 301—329.

51—61. *ἀγασσ.* (η', 41, θ', 29 etc.) θαυμάσαντες. (recurrit hic versus infra 710. — *πέρι.* θ', 376.) *ὁμήλ.* συνήλικας (Odyss. ο', 197, π', 419, γ', 175, ε', 326 etc.), τῆς αὐτῆς ἡλικίας. *ἔπλευ.* (ἔπλεο, ut α', 418. cf. ψ', 69, 891. Matth. §. 49.) ἐγένου. *οὔτις — ὀν.* (δ', 539.) οὐδεὶς ἂν σου τὸν λόγον ἐκφαυλίσῃ καὶ μέμψηται. — *οὐδὲ π. ἐρ.* οὐδὲ τὰ ἐναντία σοι ἐρεῖ. (similiter A Schol. et Hesych. v. πάλιν ἐρ. cf. Etym. v. πάλιν. E: *οὐδὲ π.*, τουτέστιν ἔμπαλιν, *ἐρέει*, ἐναντιούμενος δηλαδή. semel dixit Hom., quantum memini.) *ἀτὰρ — μύθων.* οὐ μὴν τέλος ἐπέθηκας τῷ λόγῳ σου. τὰ μὲν γὰρ πρὸς τὸν βασιλέα δεόντως φησὶν εἰρῆσθαι, ἐλλείπειν δὲ τὰ τῆς συμβουλῆς καὶ παραφυλακῆς, ἅτινα αὐτὸς ἀνεπλήρωσεν. (malim ἀναπληρώσει. E: — τουτέστιν ἐλλιπῶς συνεβουλεύσω, καὶ οὐ τελείαν γνώμην εἰσήνεγκας, οὐ δι' ἀφροσύνην, ἀλλ' ὅτι μὴ ἔχεις τὴν ἀπὸ τοῦ γήρως ἐμπειρίαν. — εἶτα τελεώτερον συμβουλεύεται αὐτὸς, οἷα γεραίτερος, ἄλλα τέ τινα καὶ ὡς χρὴ πρέσβεις εἰς Ἀχιλλέα στεῖλαι etc. — *ὁπλότατος* Ven., unus Vindob., W. vulgo ὁπλότερος, nec male: v. Aristoph. Nub. 115, Jacobs. Anthol. Pal. 3. p. 246 sequ., Matth. §. 457., et de verbo ὁπλότερος β', 707, δ', 325. notum est, has formas permisceri solere in codd., qua de re passim dixit Porson. in ann. ad Eurip.; diximus et nos, cum Med. 67, 706 et Cyclop. 88. explicaremus. — *ἀτὰρ — βασ.* similiter ε', 170.: ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα. cf. ejusdem libri 217. π', 207.: ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. *Ἀργ. βασ.*, Agamemnonem. — *κατὰ μοῖραν.* α', 286. Sch.: *διΐξομαι.* διελεύσομαι, πληρώσω. (τ', 186.: ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διΐκεο καὶ κατέλεξας. sensu simili nostrates dicunt *etwas* durch*gehen*.)

62. *ἀτιμήσει'*. ita Bentl., W, H. libri: ἀτιμήσει, neglecto apostropho, ut saepe.

63, 4. generaliter senex prudens candidusque detestatur a Graecis civile bellum atque intestinam discordiam, qualis fuit Agamemnonis et Achillis, de qua post epulas se dicturum esse tectis hisce verbis significat. „versus nobilissimi et inter sententias relati. v. Stob. Serm. 48., Aristot. de Rep. 1, 2., Polyb. 12, 26, 3., Aristoph. Pac. 1037, Cic. Phil. 13. princ." *E Cl. et H.* Schol. A: *ἀφρήτωρ.* (β', 362.) ὁ φρατρίας καὶ συγγενείας μὴ μετέχων, ἀπάνθρωπος, ἄπολις. (*sine gente:* Horat. Sat. 2, 5, 15.) Hesych.: *ἀθέμιστος.* (α', 238.) παράνομος, ἄδικος. Etym.: *ἀνέστιος.* ὁ ἑστίαν μὴ ἔχων, ἄοικος. — Sch.: *ἐπιδ.* τοῦ ἐμφυλίου, τοῦ μὴ πρὸς πολεμίους, ἀλλὰ

ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
Ἀτρείδη, σὺ μὲν ἄρχε (σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι),
δαίνυ δαῖτα γέρουσιν. ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικές·
πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
ἠμάτιαι Θρῄκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι·
πᾶσά τοί ἐσθ' ὑποδεξίη, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
πολλῶν δ' ἀγρομένων τῷ πείσεαι, ὅς κεν ἀρίστην
βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς
ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δήϊοι ἐγγύθι νηῶν
καίουσιν πυρὰ πολλά. τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν, ἠὲ σαώσει."

igitur excubiae locantur pro munimentis castrorum.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
ἐκ δὲ φυλακτῆρες ξὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο
ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἷας Ἄρηος,
ἀμφί τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,

πρὸς οἰκείους γιγνομένου. λέγει δὲ τοῦτο αἰνιττόμενος τὸν Ἀχιλλέα. — ὀκρ. *duri*, crudelis. ζ', 344.

66—78. δόρπα. θ', 503. — ἐφοπλ., ἐφοπλισώμεθα. — φυλακτ. φύλακες. 80, ω', 444. — λεξ. λεξάσθωσαν, *excubanto*. — Sch.: ἄρχε. ἡγοῦ, ἡγεμόνευε. ἄρχε ὁδοῦ, ut Odyss. ε', 237. cf. 89, α', 495. et Odyss. θ', 46. totumque istum locum. E K. — δαίνυ. asyndeton ἐπεξηγητικὸν, quasi dicat: *duc nos senatores ad epulas*, quibus saturati tecum deliberemus. — de *vino* advehi solito quotidie Graecis ex Lemno insula et Thracia v. ann. ad η', 467. Mela 2, 2.: *Iis Thracia proxima est; eaque a Pontici lateris fronte usque in Illyricos penitus immissa, qua latera agit, Istro pelagoque contingitur. regio nec coelo laeta nec solo et, nisi qua mari propior est, infecunda, frigida, eorumque quae seruntur maligne admodum patiens, raro usquam pomiferam arborem, vitem frequentius tolerat; sed nec ejus quidem fructus maturat ac mitigat, nisi ubi frigora objectu frondium cultores arcuere.* Bacchi cultu antiquo inclaruisse Thraciam, nemo nescit, celebris inprimis fuit Maronea, Μαρώνεια, Ciconum urbs inter Ismaridem lacum et mare Aegaeum sita. Plin. 14, 4.: *vino antiquissima claritas Maroneo, in Thraciae maritima parte genito, ut auctor est Homerus.* dicit illa Odyss. ι', 196.: αἴγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο Ἡδέος, ὅν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱὸς, Ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει. — τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν, Ἓν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα Χεῦ'· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει, Θεσπεσίη. τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν. cf. Eurip. Cycl. 128, 395, Cellar. 1, p. 1300 sequ. — Sch.: πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίη. πάρεστί σοι ἀφθόνως ἡ πρὸς ὑποδοχὴν δαψίλεια. — de modo dicendi in verbis μάλα — πυκινῆς egit Porson. ad Eurip. Or. 659. supplendum ἐστὶ, sive γίγνεται. φ', 322.: οὐδέ τί μιν χρεὼ Ἔσται τυμβοχοῆς. cf. inferius 607, κ', 43, 85, λ', 607, H, Matth. §. 419, 4. — τίς — γηθ.; ut Cratinus Πανόπταις· γέγηθε τὸν ἄνδρα, et nescio quis ap. Schol. Vict.: ἀλλ' ἕτερον ἥσθην. Soph. Aj. 136: σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω, ubi v. ann. cf. Scholl. B et Lips., Matth. §. 408. quosque Ruhkopf. laudavit, Huschk. Anall. crit. p. 28. sequ. et Th. p. 334. Sch.: διαῤῥαίσει. (β', 473, Odyss. β', 49 etc.) διαφθερεῖ.

80—84. ἐσσ. ἐξῄεσαν, ἐξώρμων. Sch. — ἀμφί τε Νεστ. Θρασ. h. e. Thrasymedes cum comitibus seu copiis suis. cf. 85, 86, γ', 146. et de *Thrasymede* ξ', 10, Odyss. γ', 448 etc. de

ἠδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱὸν, Λυκομήδεα δῖον.
ἕπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ
κοῦροι ἅμα στεῖχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
καδδὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἷζον ἰόντες·
ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.

proceres epulis excipiuntur ab Agamemnone. post coenam autem sollicite agitur de Achille placando.

Ἀτρείδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
ἐς κλισίην, παρὰ δέ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα·
οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
„Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, οὕνεκα πολλῶν
λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν
σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα.

ceteris 6, qui hic commemorantur, v. β', 512, 651, ν', 92, 478, 541. (Ἀφαρῆα Καλητορίδην), τ', 242 etc.

87—93. v. η', 436—441. — μεν. Etym.: *μενοεικὲς, τὸ τῷ μένει καὶ τῇ ψυχῇ εἰκὸς* (congruens) *καὶ ἀρεστόν.* similiter Ap. Sch.: *τῷ μένει εἴκουσαν, αὐτάρκη.* cf. 227, τ', 144 etc. — οἱ δ' — ἴαλλον. versus frequens ap. Hom., qui gaudet epulis, more antiquorum, nec Graecorum tantummodo, sed etiam Persarum (Herod. 1, 133.) et Germanorum, de quibus Tacitus libro de mor. Germ. c. 22.: *de reconciliandis invicem inimicis, et jungendis affinitatibus, et adsciscendis principibus, de pace denique ac bello plerumque in conviviis consultant, tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus, aut ad magnas incalescat.* annotavit K. — Sch.: ὀνείατα. *βρώματα τὴν ὄνησιν παρέχοντα.* (cf. 702. Ap.: *ὄνειαρ. ὠφέλημα.* v. χ', 433, Odyss. δ', 444. etc. idem: *ὀνείατα. οἱ μὲν γλωσσογράφοι ψιλῶς ἀποδεδώκασι βρώματα· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλ' ἐτύμως πάντα τὰ ὄνησιν παρέχοντα.* dicit Ap. ω', 367, ubi *ὀνείατα* sunt res pretiosae.) ἴαλλον. *ἔπεμπον, ἐξέτεινον.* — 92. α', 469. — 93. Athenaeus *παρῳδῶν* 5. p. 187, A: *παρὰ δὲ τοῖς οὐ τὰ σώφρονα συμπόσια συνάγουσι* τοῖς δ' ὁ κόλαξ πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῶλον, quasi legisset h. l. *τοῖς δ' ὁ γέρων*, quod minime inelegans. sic η', 148.: *αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα, Δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι,* quae temere mutant. — Sch.: ὑφαίνειν. *κατασκευάζειν, μεταφορικῶς.* (ὑφ. μῆτιν. η', 324.)

97—110. ἐν σοὶ — ἄρξομαι. hysteronproteron. Sch.: *σύ μοι καὶ ἀρχὴ καὶ τέλος ἔσῃ τῶν λόγων.* λήξω, ἄρξομαι, *desinam, incipiam*, h. e. desinere, incipere soleo, quem usum futuri et aliorum temporum tetigit Matth. §. 503. quacunque de re dicat, semper et per omnia se ad Agamemnonem referre solitum esse ait, tanquam ad regem potentissimum: itaque et nunc facturum. similiter Hesiodus ap. E ad σ', 570.: *ἀρχόμενοι δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέουσιν*, et Virg., Asinium Pollionem celebrans, Ecl. 8, 11.: *a te principium, tibi desinet*, inprimisque hujusmodi formulis hymnographi et alii poëtae summam deorum reverentiam exprimere solent: v., K et H monstrantibus, hymn. Hom. 19., Theogn. pr., Theocr. 17., Arat. Phaen. 14, Ruhnken. ad fragm. hymni in Bacchum 9. — Sch.: ἐγγυαλ. (α', 353, β', 436 etc.) *ἐνεχείρισεν, ἔδωκε.* — σκῆπτ. τ' ἠδὲ θ., *sceptrumque et jura*, h. e. regnum et jurisdictionem, quae fuit penes reges Homericos: v. Feith. 2, 7, 3. etc. Ap. v. *σκῆπτρον: — λέγει δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ συμβόλου αὐτὴν τὴν βασιλείαν σκῆπτρον·* σκ. τ' ἠδὲ θ. — Schol. A: — ἵνα σφ. β. *ἵνα τούτοις χρώμενος προβουλεύῃς τῶν ὑποτεταγμένων*, ut potentia

τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι,
κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ
εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἕξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
ἐξέτι τοῦ ὅτε διογενεῦς Βρισηΐδα κούρην
χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας,
οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγωγε
πόλλ' ἀπεμυθεόμην, σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ
εἴξας ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
ἠτίμησας· ἑλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν
δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μειλιχίοισιν."

promittit Agamemnon Achilli, si iracundiam suam publicae necessitati dimiserit, et Briseïdem intactam et dona eximia, Trojaque olim excisa domi unam ex filiabus, dandam illi in matrimonium.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας·

tua et jure dicendo consulas populis. — H: „π έ ρ ι. ὑπὲρ ἄλλων. δ', 375." ἔ π ο ς, verbum, consilium. — ε ἰ ς ἀ γ α θ ό ν. ἀγαθῶς. cf. λ', 788. sic Plato, notante K, εἰς καλὸν εἶπας, Xenoph. Anab. 4, 7, 3. εἰς καλὸν ἥκετε, pro καλῶς, Aeschylus et Soph. εἰς τὸ πᾶν sive εἰς ἅπαντα p. πάντως, Comicus Av. 770.: εἰς εὐτέλειαν p. εὐτελῶς. Sch.: σ έ ο δ' ἕ ξ. ἤτοι (ἦτοι) ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ ἔσται τοῦτο τὸ ἔργον δοκιμάσαι. (ἄλλως. Both.) ἤτοι (ἦτοι) τὸ τῶν λόγων κατόρθωμα σὸν ἔσται· εἰς σὲ γὰρ ἀνενεχθήσεται. — ὅ τ τ ι κ. ἄ. quodcunque ille coeperit, h. e. prior dixerit suaseritque. — Sch.: ν ό ο ν. νοῦν, γνώμην. ἐ ξ έ τ ι τ ο ῦ. ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου ἕως τοῦ νῦν. cf. Odyss. θ', 245. H: ἐ ξ έ τ ι τ ο ῦ, ὅ τ ε. h. e. ἔτι ἐκ τοῦ, ὅτε, pro ἐξ ὅτου, ἐξ οὗ χρόνου. cf. E et Ernest. ad Callim. h. in Apoll. 47. — δ ι ο γ ε ν ε ῦ ς Ven. et uterque ejus Schol., Cantabr., Vrat. A et B, nisi quod hic habet διογενοῦς, Sch., Schol. Lips., Dionys. Hal. Art. rhet. s. 14. et margo Morell. ap. Dion. Chrysostom. 56. p. 294, R. quam scripturam E commemorans male interpretatur τὴν κόρην τοῦ διογενοῦς Ἀχιλλέως. imo dictum est διογενεῦς Βρισηΐδα κούρην pro διογενεῦς Βρισῆος κούρην, quemadmodum β', 54. Νεστορέῃ παρὰ νηΐ Πυλοιγενέος βασιλῆος pro Νέστορος π. ν. Π. β. et ε', 741. Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελωροῦ pro Γοργοῦς κ. δ. π. hoc qui minus intelligerent, nec ferrent διογενεῦς remotum a nomine Ἀχιλῆος, idque interposito etiam altero adjectivo χωομένου (nam de illo proferri posset ρ', 685, ψ', 581.), posuisse videntur διογενὲς, quod habent edd., nive quidem illud frigidius hac oratione, quamvis per se dictum ut διογενὲς, τοῦτον μὲν ἐάσομεν Odyss. κ', 443. et inferius 229. ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτρεφὲς, εἰσορόωντες Δείδιμεν, similiaque φ', 75, ψ', 594, ω', 553, Odyss. δ', 391. et alias. etiam φέριστε διοτρεφὲς dixit scriptor hymni Hom. in Mercurium 533. fuit igitur proclive doctiori atque obscuriori vocabulo διογενεῦς substituere vulgare et apertum διογενὲς, non item hoc illi; quare genuinum puto διογενεῦς, quod epitheton aptum esse Brisae, non est quod dubitemus (v. ann. ad α', 184, β', 690.), nec nisi nobiles puellae feminaeque dividi de praeda solebant proceribus. Horat. Od. 2, 4, 13.: *nescias an te generum beati Phyllidis flavae decorent parentes: Regium certe genus et penates Moeret iniquos*, ubi v. Graev. — ἀ π ο ύ ρ α ς. α', 356. — Sch.: ἀ π ε μ υ θ. ἀπηγόρευον, ἐκώλυον. semel dictum. — μ ε γ α λ. litotes. noluit prudens senex dicere ὑβριστικῷ sive αὐθάδει, ipse Agam. dicit φρένας λευγαλέας 119. cf. 184, 496. — ὃ ν ἀ θ. π ε ρ. tmesis, ὅνπερ ἀθ.

113 — 134. ἀ γ α ν ο ῖ σ ι ν. v. infra 499. ψ ε ῦ δ ο ς. ψευδὲς, ψευδῶς. sic

ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι. ἀντί νυ πολλῶν
λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ,
ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,
ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω,
ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας
Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτὸς,
ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
τὰς μέν οἱ δώσω· μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότ' ἀπηύρων
κούρην Βρισῆος, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,

ὄναρ dicitur pro κατ' ὄναρ. Herod. 2, 174.: ψεύδεά τε μαντήϊα κεκτημένοισι. — Ap.: ἀασάμην. ἐβλάβην, ἄτη περιέπεσον. cf. 537, θ', 237. — λευγ. δειναῖς, ὀλεθρίαις. Sch. — 122 seqq. comparatur Virg. Aen. 9, 263 seqq. repetuntur haec inferius 264 seqq. — ἀπύρους τρ. τοὺς μὴ εἰς πῦρ χρησίμους, ἀλλ' ἀναθεματικοὺς, καινουργεῖς, τοὺς κόσμου χάριν τιθεμένους ἐν τῷ οἴκῳ. (magisque etiam in templis. cf. E.) Schol. A. et similiter alii grammatici. ἄπυρον λέβητα dixit eodem sensu ψ', 267. τάλαντα pondera sunt intelligenda, non pecunia. v. Feith. p. 201, Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 71, 72., nos ad β', 449., Schn. v. τάλαντον. — αἴθωνας, *splendidos.* δ', 485 etc. — Sch.: πηγούς. εὐτραφεῖς, εὐπαγεῖς, ἀφ' οὗ γενναίους. sic ποιητὸν dicit τὸ εὐποίητον, Lucianus autem σώματα παγιώτερα corpora firmiora seu validiora. Odyss. φ', 334.: οὗτος δὲ ξεῖνος μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής. ibid. ε', 388. et ψ', 235. κύματι πηγῷ, *vastis fluctibus.* cf. H. — ἀθλοφόρους, victores ludorum curulium. — Sch: ἀέθλια. ἔπαθλα, θέματα. ἄροντο. ἀπηνέγκαντο, ἐκτήσαντο. — ἀλήϊος. ὁ ἄνευ λείας, ἐλλιπὴς βοσκημάτων. λεία γὰρ κυρίως ἡ τῶν τετραπόδων κτῆσις. (ληΐδα dicit Hom.; sed v. Schn. v. λεία.) ἐριτ. μεγαλοτίμου, ἐνδόξου. — ὅσσα — ἵπποι. hyperbaton, affectui congruens dicentis. — ὅτε — αὐτός. v. infra 328 seqq., 660 sequ. suscepta est illa expeditio sub initia belli, cum arma Graecorum circumferrentur per plagam littoralem atque insulas. cf. H. Sch.: ἐξελόμην. ὡς ἐξαίρετον ἔλαβον. Λεσβίδας — αἳ κάλλει ἐνίκων. παρὰ Λεσβίοις ἀγὼν ἄγεται κάλλους γυναικῶν ἐν τῷ τῆς Ἥρας τεμένει, λεγόμενος Καλλιστεῖα. memorat id certamen etiam Schol. A.; quale olim fuit ipsarum dearum, quas Paris judicavit, et Medusae cum Pallade (Apollod. 2, 4, 3.); nec obscura sunt Arcadum aliarumque gentium graecarum judicia pulcritudinis: v. Hase *Class. Alterth.* 1. p. 26. ceterum seriore aevo male audiebant Lesbiae mulieres. Pherecrates ap. E: α. δώσει δέ σοι γυναῖκας ἑπτὰ Λεσβίας. β. Καλόν γε δῶρον ἕπτ' ἔχειν λαικαστρίας. — ἣν τότ' ἀπ. τότε, *tum*, cum id factum est, olim, antea. v. Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 559., indices scriptorum scenicorum h. v. etc. — ἣ θέμις. sic Townl., cujus scripturae mentio fit ap. utrumque Schol. Ven. et Lips. vulgo: ἧ θ., de quo diximus ad β', 73.

135 — 143. αὖτε, rursus. respondet αὖτε sive δὲ αὖτε praegresso μέν. v. Herm. ann. ad Viger. p. 783. —

νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω
εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω,
αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης,
γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ,
ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ.
τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
* *τάων, ἥν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω*
πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,

Sch.: *νηησάσθω* (279, 358 etc.) *πληρωσάτω, σωρευσάτω.* (*εἰσελθών. τὸ ἄστυ Πρ.* K.) *δατ. μεριζώμεθα.* (*Ἄργος Ἀχαιϊκόν.* Peloponnesum. idem *Ἄργος Ἴασον*, h. e. *Ἰάσιον*, semel vocavit Odyss. σ', 246. v. Strab. 8, 568 B, Schol. A et E, quos H laudavit, et ann. ad β', 681.) *οὖθαρ ἀρ.* Ap.: *οὔθατα.* (Odyss. ι', 440.) — *ὅταν δὲ λέγῃ οὖθαρ ἀρ., μεταφορικῶς λέγει τὸ κάρπιμον τῆς γῆς.* cf. 283. Voss.: *wann zum achaiischen Argos, dem segenslande, wir heimziehn.*" *uber agri* et similia dixit Maro Aen. 7, 262. etc., *νήσοιο μαστὸν* Callim. h. in Del. 48. Argolidem, ante paludosam, aliquando in fertilitatis laudem successisse nimis exsiccatae terrae Mycenaeorum, tradidit Aristoteles Meteorol. 1, 14. *ξηραινόμενοι γὰρ οἱ τόποι*, inquit, *ἔρχονται εἰς τὸ καλῶς ἔχειν· οἱ δὲ πρότερον εὐκραεῖς ὑπερξηραινόμενοι τότε γίνονται χείρους. ὅπερ συμβέβηκε τῇ Ἑλλάδι καὶ περὶ τὴν Ἀργείων καὶ Μυκηναίων χώραν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν Τρωϊκῶν ἡ μὲν Ἀργείων διὰ τὸ ἑλώδης εἶναι ὀλίγους ἠδύνατο τρέφειν, ἡ δὲ Μυκηναία καλῶς εἶχε, διὸ ἐντιμοτέρα ἦν· νῦν δὲ τοὐναντίον διὰ τὴν εἰρημένην αἰτίαν· ἡ μὲν γὰρ ἀργὴ γέγονε καὶ ξηρὰ πάμπαν, τῆς δὲ τὰ τότε διὰ τὸ λιμνάζειν ἀργὰ νῦν χρήσιμα γέγονεν.* cf. ο', 372. *E K et H.* de fama diversa v. ann. ad δ', 171. — *ἔοι.* Matth. §. 212. p. 281. — *τηλύγετος. qui mihi tener educatur in affluentia rerum omnium.* v. ann. ad γ', 175. Ap.: *θαλίῃ. εὐθηνίᾳ. μεταφέρεται ἀπὸ τῶν καρπῶν.*

145. Chrysothemidem, Iphigeniam et Electram memorat Eurip. Or. 23., Chrysothemidem et Electram Soph. Electra, Iphianassam pariter Lucretius 1, 86. Sch.: *Λαοδίκη· μία τῶν Ἀγαμέμνονος θυγατρῶν, ἣν οἱ Τραγικοὶ Ἠλέκτραν εἶπον, ὡς καὶ τὴν Ἰφιάνασσαν Ἰφιγένειάν φησιν ὁ Εὐριπίδης.* cf. E, H.

146. sequ. *ἀνάεδνον.* analogia carens vox, vel potius menda: nam ponendum esse censeo *ἀνέεδνον* ab *ἔεδνα.* inepte E *ἀνάεδνον* pro *ἀάεδνον* dictum putat, *μεσολαβηθέντος τοῦ ν διὰ μόνην εὐφωνίαν*, quod fieri probatum it nescio cujus versu (nam versus videtur, pentameter elegiacus *μείουρος*) *μηδὲν ἀνάγνωστον καλὸν ἔχοιμι*, quod fuerit in autographo *μηδὲν ἂν ἄγνωστον κ. ἔ. εἰ δὲ κατά τινας*, inquit, *ἡ ἀνα πρόθεσις δύναται καὶ στέρησιν ἔστιν ὅτε δηλοῦν* (ita existimantibus secunda loquitur Buttm. *Lexil.* I. p. 274.), *εἴη ἂν οὕτως ἀνάεδνον καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄπροικον.* legitur hoc vocab. nonnisi h. l. et simili inferius 288., et ν', 366. Ap.: *ἀνάεδνον. ἄνευ ἕδνων τῶν διδομένων ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μελλούσαις γαμεῖσθαι.* idem: *μείλια. μειλίγματα, χαρίσματα, οἷς ἀπομειλίσσονται. λέγει δὲ οὕτως καὶ* (perperam libri *δὲ*, mendo frequenti.) *τὴν προῖκα· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω. τὸ γὰρ ἐπὶ πρὸς τὸ δώσω. ἔνιοι δὲ ἐπιμείλια συνθήκας ἤκουσαν.* similiter E et alii Scholl. Etym. *μείλια* interpretatur *τὰ ἐξώπροικα*, h. e. ea, quae dantur marito praeter dotem. cf. H.

149. Messeniae urbes sitae ad sinum Messenium, quas tum tenuisse Agamemnonem, seu belli jure, sive in dotem acceptas a Tyndareo, necesse est, cum reliquus is tractus in ditione Menelai esset, cujus morte Messenia cessit Neleï posteris usque in adventum Heraclidarum. v. H et, quos auctores citavit, Strab. 8. p. 549. seqq., Paus. 3, 26. Steph. Byz. hh. vv., item Cellar. 1. p. 1189—1192, Mannert. 8, p. 531, K.

Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας, ἠδ᾽ Ἄνθειαν βαθύλειμον,
καλήν τ᾽ Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
πᾶσαι δ᾽ ἐγγὺς ἁλὸς, νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
ἐν δ᾽ ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται,
οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι,
καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.
δμηθήτω (Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ᾽ ἀδάμαστος,
τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων),
καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
ἠδ᾽ ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι.“

has conditiones ferunt viri, a Nestore delecti, Phoenix, Achillis olim magister, Ajax major et Ulysses cum duobus caduceatoribus.

Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
δῶρα μὲν οὐκέτ᾽ ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι.

de *Cardamyle* Strabo: *ἐπὶ πέτρας ἐρυμνῆς ἵδρυται Καρδαμύλη· εἶτα Φηραὶ* etc. *Καρδαμύλην τὴν Λακωνικὴν* vocat Herod. 8, 73. annotavit Mannert. 8, p. 557. sequ., hodieque ibi Cardamylam, emporium haud ignobile, extare prope Zarnatam. *Pedasum* cave confundas cum Mysiae oppido cognomini, quod ζ', 35. commemoratur, vel cum Methone urbe, secundum nonnullos ap. E, quae urbs Messeniis demum bellis innotuit. v. Mannert. l. c. p. 543.

153 — 160. *ἐγγὺς ἁλός.* maritimae, commercioque aptae, quo ditentur. *νέαται. ὅ ἐστιν ἔσχαται, ὡς ὁμοροῦσαι τῇ Πύλῳ.* Ex E. H: — „quae in extremis terrae partibus sitae sunt.“ de Pylo Messeniae v. ann. ad α', 247. — Sch.: *πολύῤῥ.* (296.) *πολυθρέμματοι, πλούσιοι· ῥῆνες γὰρ οἱ ἄρνες.* (Odyss. λ', 256.: *Πελίης — πολύῤῥηνος.*) *πολυβ. πολλὰς βοῦς ἔχοντες. δωτ.* (297, Odyss. ι', 268, λ', 352.) *δωρεαῖς.* (*donis*, inprimis *τῷ τεμένει.* v. ζ, 194., locum geminum. Odyss. λ', 184. mater Ulyssis: *σὸν δ᾽ οὔπω τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἕκηλος Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ᾽ ἀλεγύνειν· Πάντες γὰρ καλέουσι.* cf. ρ', 225. ejusmodi donis opponuntur *λιπαραὶ θέμιστες*, *pinguia* sive opima *jura*, h. e. tributa, quae regibus proceribusque pendebantur, imposita in capita singula civium. Alcinous, Phaeacum rex, senatores gentis suae compellans, Odyss. ν', 13.: — *ἀλλ᾽ ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ᾽ αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον Τισόμεθ᾽· ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι.* cf. H., Nitzsch. ann. ad Od. α', 225—229, Köpke *Ueber Gesetzg. d. Gr.* p. 13 — 16. de *urbibus donandis* H comparari jussit infra 479. seqq. et Odyss. λ', 174 — 177. — *θεὸν ὥς.* 302, γ', 2, 35, 172, δ', 482, ε', 371 etc.) *μεταλλήξαντι.* (ita Ven. auctore Aristarcho, ut refert Schol. A ad 299, estque haec vulgata scriptura. sed Lips., Townl., unus Vindob. et Vrat. b, quos H secutus est, haud male: *μεταλήξαντι.*) *λήξαντι, πανσαμένῳ.* — *δμηθήτω. δαμασθήτω. τουτέστι, πρᾶος καὶ ἐπιεικὴς γενέσθω.* (*ἀμείλιχος.* v. infra 572.) *ὑποστήτω. παραχωρησάτω, ὑπειξάτω.*

164 — 171. Sch.: *οὐκέτ᾽ ὀνοστά. οὐ μεμπτά.* (etiam interpres vulgatus: *dona quidem neutiquam aspernanda das Achilli regi*, et similiter Hessus aliique; H autem ann. ad δ', 539. saepe *οὐκέτι* nihil aliud esse dicit quam *οὐκ.* adscripsisset vellem vir eruditissimus probatorum scriptorum loca, quibus id ita esse intelligeretur: nam hoc quidem Homeri loco et illo libri 4. nihil efficitur, sed utroque *οὐκέτι* interpretari possumus *non amplius* vel *jam non*, estque is sensus vocabuli aptior etiam huic loco quam alteri, modo cogitemus, non omnia senem dona illa et praemia dicere, quae Achilli promisit Agam., sed ultimo tantum nuncupata, naves auri aerisque plenas, servas Trojanas viginti pulcherrimas, domique propriam filiam uxorem cum dote inaudita septem urbium. quae ante di-

ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἵ κε τάχιστα
ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος!
εἰ δ', ἄγε τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἱ δὲ πιθέσθων.
Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα διΐφιλος ἡγησάσθω,
αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
κηρύκων δ' Ὀδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων.
φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε,
ὄφρα Διῒ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἴ κ' ἐλεήσῃ."
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν.
αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
ὡρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
δενδίλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλείωνα.
Τὼ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ
ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

quos legatos amice quidem excipit Achilles, sed eorum quamvis graves et blandas orationes, Agamemnonisque promissa omnia, aspernatur.

Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην·

xerat rex, parum digna videri poterant bellatore Graecorum omnium fortissimo; sed his auditis recte Nestor exclamat: *δῶρα οὐκέτ' ὀνοστὰ διδοῖς*, *jam non* contemnenda das praemia.) *κλητούς. ἐξ ὀνόματος κεκλημένους, ἐπιλέκτους.* (516, 517. *die Aufgerufenen*, durch Aufruf Ernannten. cf. H. — *ὀτρ. ὀτρύνωμεν.* primum proceres nominare legatos ad Achillem mittendos jubet; sin minus (*εἰ δέ:* v. ann. ad 46.) h. e. id si nolint, ne res acceleranda extrahatur, se ipsum eos nominaturum esse dicit; et ita facit.) *ἐπιόψομαι. ἐπικρινῶ, ἐπιλέξω.* (Odyss. β', 292.: *εἰσὶ δὲ νῆες — Τάων μέντοι ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἥτις ἀρίστη.* alias *ἐπόπτεσθαι* sive *ἐπιόπτεσθαι* significationem habet verbi simplicis, velut ξ', 145.) *ἡγησ. ἀπελθέτω*, (imo dux legationis esto. et nunc quidem ita fit, non item postea 192.) *διὰ τὸ τροφέα αὐτὸν εἶναι Ἀχιλλέως.* (*αὐτὰρ ἔπειτα* etc. pertinet huc *ἡγησ.* sensu *τοῦ ἑπέσθω*, per zeugma. — *φέρτε* etc. significatio sacrorum, quae fieri jubet, per partes *τοῦ χερνίπτεσθαι* et *τοῦ εὐφημεῖν*, quam vocem nonnisi h. l. usurpavit Hom., Feithius ne rem quidem notissimam attigit 1, 10. v. Aeschyl. Eum. 936, 939, Eurip. Iph. A. 1414, Bacch. 69 etc.)

173—180. *ἑαδότα.* (ab *ἥδω*, *τὸ εὐφραίνω.* v. H.) *ἀρέσκοντα.* (174—177. cf. Odyss. γ', 338, φ', 270, Il. α', 469. sequ. H. *σπεῖσαν.* v. ann. ad 657.) *δενδίλλων. τοῖς ὄμμασι διανεύων ἢ περιβλέπων. ἀπὸ τοῦ διειλεῖν τοὺς ὀφθαλμούς.* (? *ἅπαξ εἰρημένον* ap. Hom. Apollon. Rhod. 3, 280.: *ὀξέα δενδίλλων.* ibi Schol.: *Ὅμ. δὲ ἐπὶ τοῦ στρέφειν τέθεικε τὴν λέξιν.* —) Sch.

182, 3. *βάτην.* dualis loco pluralis positus, ut passim. v. vel sequ. vers., 185, 192, 197, et contra 186, 193, 195. Sch.: *γαιηόχῳ. τῷ τὴν γῆν ὀχοῦντι, ὅ ἐστι βαστάζοντι. ἐπὶ θαλάσσης γὰρ βέβηκεν ἡ γῆ.* similiter Schol. B: *ὁ ἔχων, ὁ βαστάζων, τὴν γῆν· ἐπὶ γὰρ τοῦ ὕδατος γῆ ἐστήρικται.* alio sensu Diana dicitur *γαιαόχος* ap. Soph. Oed. R. 159., h. e. *πολιοῦχος*, *domina* et tutrix *terrae* Boeoticae. cf. H. — *Ἐννοσ.* η', 455. Neptunum potissimum invocant haud aliam ob causam quam quia propter littus euntibus in mentem venit dei. quod nec Scholiasten fugit. K: „Ein Dichter unserer Zeit hätte sie in eben *der* Idee in eine Kirche können gehn lassen, die gerade auf ihrem Wege lag." — *μεγάλας φρένας.* v. 109, 255 seqq., 629.

τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν,
τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἠετίωνος ὀλέσσας.
τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν·
Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἧστο σιωπῇ,
δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδων.
τὼ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς,
στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς
αὐτῇ ξὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν·
ὣς δ' αὔτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη.
τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Χαίρετον! ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, ἤ τι μάλα χρεώ,
οἵ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον."

186. educaverat musicaque erudierat Achillem Chiron, ut ante Peleum aliosque diversorum temporum heroës. v. Xenoph. Cyneg. 1, 4., Apollod. 3, 13, 6. etc. canebat tum Achilles ad citharam res gestas virorum fortium, *κλέα ἀνδρῶν*, ut Demodocus vates Odyss. θ', 73. Cl. adscripsit illud Virgilii de Cycno Aen. 10, 191.: *dum canit et moestum musa solatur amorem;* Eichh. ejusdem carminis 9, 774. et seqq.; H autem de Achille citharizante, qui et in artibus vetustis conspicitur, cum alios libros evolvi jussit, tum Aelianum V. H. 14, 23. et Sextum Empir. p. 358.

187 — 196. *ἀργύρεος ζυγός.* sic editi et A Schol., quamvis in ipso Veneto aliisque MSS. et ap. Sext. Empir. l. c. legatur *ἀργύρεον ζυγὸν*, more recentiorum. E quoque: *ἐπὶ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν*, et Sch.: *ζυγός. ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας, ᾧ ἔγκεινται οἱ κόλλαβοι. οὕτω δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι, ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαί. παρὰ τὸ κεκολλῆσθαι.* (?) offendit altera scriptura *τῷ ὁμοιοτελεύτῳ*, quod vitare solet hic noster. cf. H h. l. et ad ω', 269., praetereaque γ', 54. — *τὴν — ἐνάρων.* argute Sch.: *πιθανῶς ἐκ λαφύρων κεκτῆσθαι ἔφη τὴν κιθάραν. εὑρόντα οὖν, φησὶ* (h. e. dicit, *meint er*), *παρελθεῖν, ὡς ἄμουσον, ἀπρεπὲς ἦν.* et E: — *οὐ γὰρ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἤγεν ἐπίτηδες αὐτὴν, ἐν λαφύροις δὲ βασιλικοῖς εὑρὼν κατὰ τὸ παρατυχὸν ἔλαβε βασιλεὺς νεανίας φιλόμουσος.* potest tamen fieri, ut pretiosa lyra regis Eetionis (α', 366.) uti fingatur heros, neglecta propria, quam ex Graecia attulerit, ut suam Patroclus, qua cecinisse dicitur alternis 191. — *κλέα* dictum est p. *κλέεα, κλεᾶ. κλέᾰ φωτῶν* dixit scriptor hymni Hom. in Lunam 18., itemque Apoll. Rhod. 1, 1. et 4, 362. comparari possunt formae *γέρᾰ, κέρᾰ, κρέᾰ* (Aristoph. Pac. 192., ubi v. Schol.) et similes, de quibus Matth. §. 84. ann. 2. et Addit. p. XXIV. 1. ed. locus praeclarus, cujus rationem habuerunt Aristides Quint. de Musica l. 2. p. 87., Plut. de Mus. sub fin. et de fort. Alex. 1. p. 310., Dio Chrys. or. 2. de Regno p. 82. R., aliique: v. Cl. et H. — *κλέα ἀνδρῶν* sive *κλ. ἀ. ἡρώων* (Odyss. θ', 73.), ut Horat. Od. 1, 6, 11. *laudes Caesaris*, Virg. Ecl. 4, 26. *heroum laudes et facta parentis.* E Cl. et K. cf. inferius 520. — Sch.: *προτέρω. προσωτέρω, ἐνδοτέρω.* (199.) Schol. A: *ταφὼν ἀπὸ τοῦ θήπω, θαπὼν, ταφών.* cf. Schn. vv. *θήπω, θάμβος.* — *θάασσεν.* forma antiqua Epicorum; contractam *θάσσειν* usurparunt Attici poëtae, unde *θᾶκος* sedes. v. Buttm. *Lexil.* II, 82. — Sch.: *δεικνύμενος. δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος.* sic etiam Odyss. δ', 59. alias significat *δείξας*, velut ψ', 701. v. H et lexica. addito *δέπαϊ* (hymn. Hom. in Apoll. 10.) vel quodam simili *δείκνυσθαι* est *propinare.* (224 etc.)

197, 8. vulgo: — *ἱκάνετον· ἦ τι μ. χρεώ· Οἵ μοι* etc., oratione parum cohaerente, quam turbatam H putat esse laetitia. jam bene procedit haec: *sane amici* ac benevoli, h. e. amicitia et caritate mei ducti, *venitis, aut magna aliqua necessitas urget, qui mihi quamvis irato gratissimi Graecorum estis.* veros amicos vocat illos, qui se Agamemnoni invisum convenerint, nisi forte necessitas aliqua magna urgeat, virosque benevolentes pari se amore complecti ait. Sch.: *σκυζ. ὀργιζομένῳ.* Ap.: *σκύζεσθαι.* (ω', 113.) *χολοῦσθαι, ἢ σκυθρωπάζειν.*

῝Ως ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεὺς,
εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν·
αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
„Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενοιτίου υἱὲ, καθίστα,
ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ·
οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.“
῝Ως φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγὸς,
ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς·
καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν,
πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαῖεν μέγα ἰσόθεος φώς.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλὸξ ἐμαράνθη,
ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν,
πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευεν,

200—212. κλισμ. — πορφ. h. e. in sellis, quae stragulis purpureis stratae erant. cf. θ', 436, Hase 1, p. 60 etc. — καθίστα, a καθιστάω, ut visum est nonnullis ap. A Schol., qui dictum censet p. καθίστανε per contractionem, quod minus verosimile. et hanc formam et vulgarem ἵστη (φ', 313.) semel poëta usurpavit. — Ap.: ζωρ. ἀκρατότερον. *meracius vinum*, quod senibus aptum esse dicit Celsus 1, 3. — κέραιε. κεραίω a κεράω ducitur, ut δαίω, μαίω, ναίω, a δάω etc. v. H. — Sch.: ἔντυνον. παρασκεύασον, εὐτρέπισον. — κρεῖον. κρεωδόχον ἀγγεῖον. (τράπεζαν μαγειρικὴν, ad dissecandas carnes assandas.) κάββαλεν. κατέθηκεν. (sed celeritatis notio inest τῷ καταβάλλειν. — πυρὸς αὐγὴν Schol. A recte interpretatur τὸ ἀπὸ τοῦ πυρὸς φωτιζόμενον, locum igne collustratum: nam nox erat. Voss.: *aber die fleischbank stellet' er selbst im glanze des feuers.* — „νῶτον. partem praecipuam. cf. η', 321, Odyss. ξ', 437.“ *E K.* σιάλοιο. λιπαροῦ καὶ εὐτραφοῦς. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν φησὶ σιάλους τοὺς μεγάλους σῦς, ἀπὸ τοῦ περὶ τοὺς ὀδόντας σιάλου. Ap. „Etym. M.: σίαλος. ἄῤῥην σῦς, παρὰ τὸ ἀφρὸν ἀφίεσθαι. — σίαλος, ὁ ἀφρός.“ *Ex H.* imo σίαλος est *adeps*, diciturque σῦς σίαλος sive σίαλος per se (Odyss. β', 300 etc.) *sus pinguis* vel saginatus. v. Schn. v. σίαλον. — τεθαλ. *florentem*, nitentem. figurate dici solent verba θάλλειν et ἀνθεῖν, idque et bono et malo sensu. v. infra 467, Aeschyl. Suppl. 760, Soph. Phil. 239, 396. etc. Sch., ut Hesych.: τεθ. θάλλουσαν, ἀκμάζουσαν. — Schol. Lips. et Vict.: τῷ δ' ἔχεν. ὑπεῖχεν. Voss.: *aber Automedon hielt.* — μίστυλλε. α', 465. — αὐτὰρ ἐπεὶ — ἐμαρ. scriptum fuisse olim in nonnullis exemplaribus αὐτ. ἐπ. πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλὸξ, testantur Scholl. Veneti, Lips., E et Plut. libro de facie lunae p. 934, A.; πυρὸς ἄνθος, ut ap. Aeschylum Prom. 7., Lucret. 1, 989.: *flammai flore coorto.* v. H. Voss.: *als nun die loh' ausbrannt', und des feuers blume verwelkt war.*)

213—220. Sch.: στορ. καταστρώσας. (Hesych.: ἁλὸς θείοιο. ἐντίμου.) — κρατευτ. τῶν βάσεων, ὅ ἐστι τῶν λίθων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται, ὀπτωμένων τῶν κρεῶν. (sic Aristarchus ap. Ap. h. v., Schol. A, E.) οἱ δὲ τῶν λαβῶν τῶν ὀβελίσκων εἶπον κακῶς. (praefert tamen hanc interpretationem Hemsterh. ad Polluc. 10, 96. sed ap. eundem Poll. 6, 89. κρατευτήριον est ferrum, cui immittuntur verua: ἀφ' οὗ ἴσως καὶ Ὅμ. εἴρηκε κρατευτ. ἐπ. Ex H. cf. E et Schn. vv. κρατευταὶ et κρατευτήρια.) — εἰν. ἐλ. (sic etiam Ven., Schol. Vict. et Etym. v. εἰλεός. cf. Hesych. h. v.) ἐπὶ τῶν μαγειρικῶν τραπεζίων. δασυντέον, ἀπὸ τοῦ ἑλεῖν, (?) ἢ ὅτι ἐξ ἑλείων ῥάβδων ἦσαν πεπλεγμέναι αἱ μαγειρικαὶ τράπεζαι. (hoc habet ab Etymologo v. εἰλεόν. Hesych. quoque: ἐλεοῖσι· τοῖς ἐκ λύγων πεπλεγμένοις. cf. ann. ad Aristoph. Equ. 152. dicitur ὁ ἐλεὸς et τὸ ἐλεόν. — „ἔχευεν. Odyss. ξ', 432.: βάλλον δ' εἰν

Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο
τοίχου τοῦ ἑτέροιο, θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
220 Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
νεῦσ' Αἴας Φοίνικι. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας δείδεκτ' Ἀχιλῆα·

ἐλεοῖσιν ἀολλέα.“ Ex H.) ἐπένειμε. ἐπεμέρισεν, ἐπέθηκε. (τραπέζῃ. h. e. εἰς τράπεζαν, *in mensam*, quae una fuit omnium convivarum, ut λ', 627, ω', 476, 625, Odyss. α', 138, δ', 54, ο', 137, ϱ', 93. soli vel illi comedunt, qui inopinato advenere, epulis aut nondum instructis, aut finitis (Odyss. ε', 92, η', 174, ξ', 109); vel ab aliis segregati, velut Ulysses apud Circen Odyss. κ', 354. et procos ib. φ', 416., pariterque Telemachus ϱ', 333. ipsorum procorum dicuntur τράπεζαι ο', 333., qui singuli coenasse videntur superbia. cf. Odyss. χ', 19. incaute igitur Feith. p. 301., non facto discrimine, mensam cuique convivae apponi solitam esse dicit, credulus ille Athenaeo 1, 21. v. Nitschianum librum 1. p. 589. sequ.) κανέοισιν. πλεκτοῖς κανισκίοις. (dicit communia canistra. χάλκειον κάνεον commemoratur ap. Nestorem λ', 629. — κρέα νεῖμεν. — ὅθεν καὶ ὁ κρεανόμος. E. — τοίχου τοῦ ἑτ., ad alterum parietem tentorii (κλισίης), ex abietibus constructi et lanuginoso culmine cooperti. v. Feith. p. 506. et, quem laudat, Homeri locum, ω', 448 seqq., inprimis autem Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 179—182. est hic genit. loci, de quo Matth. §. 378. cf. ann. ad Soph. Oed. Col. 644 etc.) θυηλάς. τὰς ἀπαρχάς. (— ἀπόμοιραν δηλαδή τινα τῶν ὀπτηθέντων κρεῶν, κατά τινα λόγον ἀπαρχῆς. τοιοῦτον δέ τι καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ [ξ', 446.] ὁ καλὸς Εὔμαιος ποιεῖ etc. respondet huic mori libatio remotis mensis, antequam converterentur ad bibendum. v. Bos. Ant. gr. descr. br. p. 239. —)

222. jam coenaverant legati ap. Agam. 178, 226.: itaque Aristarchus ap. Schol. A melius dicturum fuisse Homerum existimabat καὶ ἐδητύος ἄψ ἐπάσαντο. quem refellens vir politissimus Dugas-Montbel (*Hist. des poésies Homériques*, à Paris, 1831, p. 99.) ita disserit: „Aristarque observe que les envoyés ayant déja pris leur repas dans la tente d'Agam., on ne doit pas dire qu'ils mangèrent abondamment, mais que seulement ils goûtèrent des mets *pour reconnaître la politesse d'Achille*, ἵν' ὅσον χαρίσασθαι τῷ Ἀχιλλεῖ; de sorte qu' au lieu de ἐξ ἔρον ἕντο, *ils s'en rassasièrent*, on doit lire ἄψ ἐπάσαντο, *ils en goutèrent de nouveau*, expression qui nous représente des habitudes entièrement opposées à celles des rudes vainqueurs d'Ilion.“ perite idem p. 98.: „Certainement, pour qu' Aristarque se soit acquis l'immense célébrité dont il a toujours joui, il fallait qu'il fût doué d'un rare génie de critique et d'une admirable sagacité; mais ce dont on ne saurait douter, c'est qu' Ar. ne soit entré dans la carrière ouverte par Aristophane, et qu'il ne se soit bien moins appliqué à nous rendre l'Homère primitif des anciens chanteurs, que l'Hom. châtié de la cour des Ptolémées. Son but a été surtout de donner un ouvrage qui fût selon les règles exactes d'un poème épique dans toute son intégrité, comme on le concevait alors. Il apporta certainement, a ce travail un goût fort exercé, mais ce goût était celui de son temps. Quand il retranchait des vers, quand il adoptait ou proposait une leçon, on sent qu'il était sous l'influence des circonstances qui l'environnaient; on sent que la plupart de ses conjectures appartiennent à des moeurs plus polies, à des idées morales d'un ordre plus élevé que celles des siècles héroïques.“ cf. annotata inferius ad 458 seqq.

223, 4. innuit Ajax Phoenici, ut primus dicat; sed occupat Ulysses, cujus opus erat cautione atque eloquentia in comparando primo aditu ad causam difficilem. Sch.: ἐβούλετο δὲ, inquit, προεκκενώσας τὴν ὀργὴν ἀναγκάσαι τοῖς οἰκείοις πεισθῆναι τὸν Ἀχιλλέα. et E: νοήσας δὲ Ὀδ., ᾧ καὶ ἐπέτελλε μάλιστα ὁ Νέστωρ (180.), ἁρπάζει τὴν δημηγορίαν καὶ πρωτολογεῖ etc. — δείδεκτ' Ἀχ. v. ann. ad 196. Ap. a Villois. emendatus: δείδεκτο. ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ποτήρια

„Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
ἠμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
δαίνυσθ'. ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν,
ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτρεφὲς, εἰσορόωντες
δείδιμεν, ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
νῆας ἐϋσσέλμους, εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν.
ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι,
κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἔτι φασὶν
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
ἀστράπτει· Ἕκτωρ δὲ μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων
μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διΐ, οὐδέ τι τίει
ἀνέρας, οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν.
ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἠῶ δῖαν·
στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρὸς, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

τῇ δεξιᾷ ἐκτείνειν· (πλησ. ο.) δέπας δειδ. Ἀχ. οἷον τῇ δεξιᾷ προέπιεν. ὅταν δὲ διὰ λόγων δεξιῶνται· δειδέχαται μύθοισιν. (Odyss. η', 72.) ὅθεν καὶ ἀριδείκετος (λ', 248.), οἷον ἀσπαστός.

225—234. δαιτὸς ἐΐσης. α', 306. Sch.: οὐκ ἐπ. οὐκ ἐνδεὴς εἶ. (-μεν. 90.) ἐπηρ. ἐπεράστου, καλῆς, ἡδείας. (ἔργα δαιτὸς p. δαῖς, periphrasi notissima. — μέμηλεν. intell. ἡμῖν: non curamus neque cogitamus nos epulas, sed de classe et salute nostra solliciti sumus.) ἐν δοιῇ. (E: ἐσμὲν δηλαδή. repetendum est hoc verbum ἀπὸ κοινοῦ τοῦ πράσσειν τι ex antecedente δείδιμεν.) ἐν δισταγμῷ, ἐν διχοστασίᾳ. (Hesych.: ἐν δοιῇ δέ. ἐν δισταγμῷ δὲ, ἐν φροντίδι. Callim. h. in Jov. 5.: ἐν δοιῇ μάλα θυμός. hinc δοιάσαι et δοάζειν. [et ἐνδοιάζειν ap. E.] v. Hesych. *Ex H.* semel dixit hic noster. — σαώσεμεν — ἐϋσσ. hyperbaton p. σαώσ. νῆας ἐϋσσ. ἢ ἀπ.) δυσ. ἀλκήν. ἀναλάβῃς τὴν δύναμίν σου, καὶ (malim ἤ. v. ann. ad α', 114. υ', 379.: ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν etc. contra K comparavit θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν η', 164, ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκὴν τ', 36, φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν υ', 381, nec male, cum praesertim et contrario modo κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν 239. aliasque similia legantur. cf. infra 372, 553.) κατέλθῃς εἰς τὸν πόλεμον βοηθήσων. αὖλιν ἔθ. τὸν αὐλισμὸν ἐποιήσαντο, ἐστρατοπέδευσαν. (proprie αὖλις idem est quod αὐλὴ, velut Odyss. χ', 470. unde αὐλίζεσθαι. v. K, H. — τηλεκλ. sic Ven. et alii codd., item vett. edd. praeter Ald. 2. W, H: τηλεκλητοί. v. ε', 491 etc. περικτίονας ἐπικούρους dixit ρ', 220. honoris causa socii appellantur τηλεκλειτοὶ, *celeberrimi*, ut heroës δῖοι, ἴφθιμοι, ἀμύμονες etc. cf. ann. ad α', 4. — φασὶν, ὑπολαμβάνουσι, *putant*, sperant. nec amplius se prohibitum iri putant, quin invadant naves nostras.

237—243. βλεμ. θ', 337. — Sch.: δέδυκεν. ὑπεισῆλθεν, ἔχει. στεῦται. (β', 597 etc.) διαβεβαιοῦται, ὑπισχνεῖται. ἄκρα κόρ. (semel dictum.) τὰ τῶν νεῶν ἀκροστόλια. διατί δέ φησι πρῶτον ἀποκόπτειν, εἶθ' οὕτως τὸ πῦρ ἐμβάλλειν; (perperam libri ἀποκόπτει, ἐμβάλλει.) ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες τῶν θεῶν· ἐκκλίνων οὖν τὴν τῶν θεῶν ὀργὴν τοῦτο ποιεῖ. (fuit quidem moris Graecorum posterius, ut ornamenta prorarum tollerent [Xenoph. Hellen. 2, 3, 8.], naves captas cremarent; videasque passim [Diod. 20, 87, 52., Plut. tom. 1. p. 119.] acrostolia dedicari diis; quemadmodum Romani rostra ducere in triumphis solebant. verum nec mentio fit ejus moris ap. Homerum, neque hic prorae dicuntur, sed puppes, quae littore stabant, quibusque expugnatis, depulsisque propugnatoribus, ignem in naves conjicere decrevit Hector. cf. ο', 716 sequ. sunt autem κόρυμβα quaevis extrema. v. K, H.) ἐμπρήσειν. καύσειν. μαλεροῦ. (ν', 316, φ', 375,

δῃώσειν παρὰ νηυσὶν ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
ἐκτελέσωσι θεοὶ, ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη
φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.
ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὀψέ περ, υἷας Ἀχαιῶν
τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ!
* αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, οὐδέ τι μῆχος
ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
ὦ πέπον, ἦ μὲν σοίγε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε·
„„τέκνον ἐμὸν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
δώσουσ', αἴ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
ἴσχειν ἐν στήθεσσι, φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων,
ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
τίωσ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.""
ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο.
εἰ δὲ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,

epigr. Hom. 4, 5. ignis epitheton. *μαλεροὶ πόθοι* in Anthol. legitur, fugit quo loco. cf. H et Schn. h. v.) *μαραντικοῦ, φθαρτικοῦ.* (*μαλ. πυρός. μαλερῷ πυρί.* β', 415, η', 410 etc. — de versu 243. v. ϑ', 183.)

245—248. *αἴσιμον.* (ϑ', 72.) *πεπρωμένον, εἱμαρμένον. φθίσθαι. διαφθαρῆναι. ἀλλ' ἄνα. ἀλλὰ ἀνάστηθι.* — *μέμονας.* (η', 36.) *προθυμῇ. ἐρύεσθαι. ῥύεσθαι, σώζειν.* (a consequente: v. ε', 344.)

249. *οὐδέ τι — εὑρεῖν.* oratio *ταυτολόγος*: nam idem significant vocabula *μῆχος* et *ἄκος*, itaque alterutrum eorum ponere solet Hom., nec utrumque simul inferre: v. β', 342, Od. μ', 392, ξ', 238, χ', 481. scribamus *οὐδέ τι μῆκος*, *neque ullo modo*. Soph. Ant. 362.: *ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ Ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ*, quemadmodum *οὐδὲν μέγεθος, οὐδένα τρόπον* et similia dicuntur. cf. ann. ad Aeschyl. Ag. 2. et de usu accusativi pro adverbio Matth. §. 423, 5. κ et χ litteras subinde permixtas norunt codicum gnari.

252 — 258. *ὦ πέπον.* ζ', 55. — „*ἐκ Φθίης.* non e Scyro insula, quod seriorum est commentum: cf. inferius 668. et inprimis λ', 764 seqq." *Ex H.* — *δώσουσ'.* intell. *σοί.* tribuent illae tibi robur, si voluerint; sed tu cave propterea te efferas etc. — *μεγ. θυμόν.* 184. Sch.: *ἴσχειν. ἐπέχειν, παύειν. φιλοφρ.* (semel dictum. *φίλα φρονεῖν* dixit δ', 219, Od. π', 17.) *φιλοφρόνησις, φιλία.* — *κακομ. κακὰ ἐργαζομένης.* norat indolem filii Peleus, suae ipsius haud dissimilem, qui Phocum fratrem de medio sustulisset. (Apollod. 3, 12, 6.) cf. Ruhk. — *τίωσ'.* ita Ven. aliique MSS. et editorum olim Flor. et Aldd.; nec tamen male Rom., quam ed. Turn. et alii secuti sunt, *τίσωσ'.* v. Th. p. 424. sequ., Bornemann. ad Xenoph. Anab. 7, 3, 43 etc. ceterum prior hujus verbi, cum ictum metricum habet, produci solet; contra corripitur, velut infra 378. et alias; quod item dicendum est de *πίω* et similibus: v. Gräffei *prosod. Lex.* p. 111.

260—299. *θυμ.* (387, δ', 513 etc.) *τὸν τὴν ψυχὴν λυποῦντα, χαλεπόν.* Sch. — *εἰ δέ.* 46. — 264—299. cf. superiores versus 122—157, τ', 243 seqq.

οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας
Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλες αὐτὸς,
ἐξέλεθ', αἳ τότε κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
τὰς μέν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότ' ἀπηύρα
κούρην Βρισῆος, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμεῖται,
μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν.
ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι
εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθαι,
αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης,
γαμβρός κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἶσον Ὀρέστῃ,
ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ.
τρεῖς δέ οἵ εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
*τάων ἥν κ' ἐθέλῃσθα, φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὖτ' ἐπὶ μείλια δώσει
πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς, νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται,
οἵ κέ σε δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι,
καί τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
ταῦτά κέ τοι τελέσειε μεταλλήξαντι χόλοιο.
εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα, σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς
τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατὸν, οἵ σε θεὸν ὣς
τίσουσ'· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
νῦν γάρ χ' Ἕκτορ' ἕλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
λύσσαν ἔχων ὀλοὴν, ἐπεὶ οὔτινά φησιν ὁμοῖον
οἷ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν."
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,

301—309. *Παναχ.* β', 404. — *ἦ ἄροιο.* sic δ', 95.: πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, h. e. παρὰ πάντων, ἐκ πάντων, ut animadverterunt Scholl. Lips. et Vict. „π', 84.: ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο Πρὸς πάντων Δαναῶν." E K. — *ἕλοις*, *interfeceris.* — *φησὶν*, dicit, *putat.* — *ἀπηλεγέως.* ἀπολελεγμένως, ἀποτόμως. Ap. proprie *nihil curando*, neque ullius rei aut personae respectu habito, h. e. plane, aperte. *ἀπηλεγεῖν*, *negligere*, dixit Apoll. Rhod. 2, 17. vox conflata ex ἀπὸ negativo et ἀλέγειν. v. H et Schn. supplemento lexici gr. p. 31. — *ἀποειπεῖν*, *eloqui.* Odyss. α',

ἤπερ δὴ κρανέω τε καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται,
ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ·
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
οὔτ' ἔμεγ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἴω,
οὔτ' ἄλλους Δαναοὺς, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι,
ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ τε πολλὰ ἐοργώς,
οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.

372.: *ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κιόντες Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, Ἐξιέναι μεγάρων.* hymn. Hom. in Merc. 362.: *αὐτὸς δ' αὐτίκα μῦθον ἀπηλεγέως ἀγόρευεν· Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην* etc. cf. η', 416 etc. idem significat *ἀποφάσθαι* inferius 422.; 510. autem *ἀποείπῃ* est *rejecerit, repudiaverit.*

310. *κρανέω* Ven. aliique MSS. de melioribus, E, Hesych. et nuper Payn. Knightius, secundum Aristophanem, nisi fallor. certe Galen. *περὶ Ἄρθρων* 2. t. 33., postquam docuit, *κραίνειν* ap. Hippocratem significare *τελευτᾶν*, ita pergit in vulgatis libris: *ὁμοίως τῷ ποιητῇ Ἀριστοφάνει· εἴπερ δὴ κρανέω γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἔσται*, cum haec dedisset, opinor, in autographo: *ὁμ. τῷ π. παρ' Ἀριστοφάνει· ἤπερ δὴ κρ. γε κ. ἢ τ. ἔσται.* suboluit hoc Heyneo ann. ad ξ', 196., cui doctior visa est ea scriptura quam vulgatum Aristarchi *φρονέω*. praefractius quoque dictum est *κρανέω*, *perficiam*, moribusque Achillis longe convenientius; neque fastidiemus, credo, simile *καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται*, sed potius expetemus, tanquam *χαρακτηριστικὸν* in commoto. quanquam fieri potest, ut *τετελ.* sit Apollonii verbis *τὸ οἷόντε πρᾶγμα τελεσθῆναι*, ut ξ', l. c.: *εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.* etiam *γὲ* et *ἢ* praetulerim, quae habet Galenus. mirum vero, ei dictum videri h. l. *κραίνειν*, quo sensu id usurpare solent Hippocrates et medici. v. Schn. h. v. Sch.: *ἤπερ δὴ φρ. γράφεται καὶ κρανέω, ἵν' ᾖ τελειώσω.* cf. inferius 622.

311 — 322. *τρύζητε. πολυλογῆτε* (male codd. *πολ-εῖτε.*), *γογγύζητε. ἀπὸ τῆς τρυγόνος ἡ μεταφορά.* (vox *μιμητικὴ*, ut *τρίζειν* β', 314., quod et ipsum vereor ne fuerit olim *τρύζειν* cum isto loco, ubi plures codd. habent *τετρυγῶτας*, tum ψ', 101. et initio libri ultimi Odysseae.) — *ἀΐδαο πύλ.*, h. e. *ἀΐδῃ*, a parte. Sch.: *τῷ θανάτῳ, περιφραστικῶς.* ,,domum Plutonis descripsit υ', 64.: *οἰκία — Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.* cf. supra 158, 9." *Ex H et K.* cf. ε', 646 etc. evang. Matth. 16, 18.: *πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς.* — *βάζῃ* Philostr. Vit. Soph. 1, 25, 10. et Schol. Soph. ad Phil. 94. ap. Brunck.; *βάζει* Rom., quam qui curavit ed., propriis codd. usus est, T, E, Porphyr. Quaest. 16.; ceteri libri, receptiores illi omnes, *εἴπῃ*, quae videtur esse interpretatio verbi exquisitioris, quod haud raro usurpat Hom.: v. supra 58, δ', 355 etc. — *ἄριστα. ἄριστον.* Matth. §. 443, 1. — *οὐκ ἄρα τις χάρις, οὔτι χαρίεν, πόνος ἄχαρις*, res ingrata et molesta, vel potius labor, quo neminem devincias. E: — *διότι οὐκ ἔγνων μοι χάριτας οἱ Ἀχαιοὶ προπολεμοῦντι αὐτῶν.* Virg. Aen. 7, 425., annotante K.: *i nunc*, ingratis *offer te*, *irrise*, periclis. — Sch.: *νωλ.* (*νωλεμέως* dixit δ', 428. et alias.) *ἀδιαλείπτως.* (*μένοντι, manenti domi* vel in castris nauticis, cessanti. cf. ρ', 436. σ', 64.: *ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα* etc.) *ἐν δὲ ἰῇ. ἐν μιᾷ καὶ αὐτῇ. περίκειται. περισσόν τί ἐστιν, ἢ περίεστιν.* (Scholl. B, L, Vict.: *οὐδέ τι μοι περισσὸν τῶν ἄλλων ἀπόκειται. non est mihi melius* quam aliis, *postquam labores animo pertuli.*) *αἰεὶ — παραβ. ἐμῆς ψυχῆς ἐν τοῖς κινδύνοις καταφρονῶν.* (*animam meam projiciens.* ordo: *αἰεὶ πολ., παραβ. ψυχὴν ἐμήν.* *πολ.* intelligendum est *τὸ πολεμίζειν*, h. e. *τὸν πόλεμον,*

ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν
μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δέ τέ οἷ πέλει αὐτῇ,
ὣς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον,
ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων
ἀνδράσι μαρμένοις ὀάρων ἕνεκα σφετεράων.
δώδεκα δὲ ξὺν νηυσὶ πόλεις ἀλαπάξ' ἀνθρώπων
πεζὸς δ' ἕνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
Ἀτρείδῃ. ὁ δ', ὄπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσι,
δεξάμενος διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν,
ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν.
τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
εἵλετ', ἔχει δ', ἄλοχον θυμαρέα. τῇ παριαύων

quo explicatur ἄλγεα. „hinc homo audax dicitur παράβολος. similis sensus est τοῦ παρατίθεσθαι ψυχὴν vel κεφαλὴν Odyss. β', 237, γ', 74, ι', 255.“ *Ex H.*)

324—333. μάστακα. τροφήν. Sch. sic etiam Theocr. at Odyss. δ', 287. et ψ', 76. μάσταξ est os, *mandibulum.* Hesych.: μάσταξ. τὸ στόμα, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι. ἢ τὸ μάσημα. cf. H, Apollonii interpp. h. v. etc. — κακῶς δέ τέ οἷ π. α. ita Ven. et alii quidam MSS., Plut. de profect. virt., t. 2. p. 80, A, Athen. 9. p. 373, C. vulgo auctore Aristarcho: κακῶς δ' ἄρα ο. π. α., quod minus aptum esse intellexit H. — ἴαυον, *jacebam ad dormiendum.* Ap.: ἰαύων. (σ', 259.) κοιμώμενος. Sch.: ἀΰπνους ν. ἴαυον. διὰ νυκτὸς ἄγρυπνος διετέλουν πολλάκις. E: ἰαύειν ποτὲ μὲν ἐπὶ ὕπνου κ. ἀνακλίσεως τίθεσθαι δοκεῖ, οἷον τῇ παριαύων τερπέσθω (336.), ἤγουν παρακοιμώμενος· ὡς ἐπιπολὺ δὲ ἡ λέξις ἐπὶ διατριβῆς [,ὅ ἐστιν ἀργίας,] λέγεται. ὅθεν καὶ ἐνιαυτὸς ὁ μακρὸς χρόνος κ. πολλὴν ἔχων διατριβήν. διὸ κ. τὸ ἐτέων ἐνιαυτοὺς (Aristoph. Ran. 335.) ἀντὶ τοῦ διατριβὰς νοοῦσί τινες etc. — μαρναμένοις Ald. 2., non item 3., ut putabat H, nisi forte in nonnullis exemplaribus. quominus tamen pro sphalmate felici habeas, prohibet Schol. Victor., qui sic: ἢ τολμηρῶς πολεμῶν πρὸς ἄνδρας ὑπὲρ παίδων (γυναικῶν) ῥιψοκινδύνως ἀγωνιζομένους. legit is igitur in suo cod. μαρναμένοις, quod merito placuit Heyneo prae vulgato μαρνάμενος. — Sch.: ὀάρων. γυναικῶν. cf. ε', 486. ὁ. ἕν. σφ. *propter vestras uxores*, contemtim dictum est, ut Eurip. Hipp. 105.: τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω, ubi v. ann., itemque ad Soph. Phil. 1169. Rhes. 825.: οὐκ οἶδα τοὺς σοὺς, οὓς λέγεις, Ὀδυσσέας. — ἀλαπάξ'. h. e. ἀλαπάξαι, φημὶ ἀλαπάξαι. ita scripsimus p. ἀλάπαξ', elisa αι diphthongo, ut Theogn. 104. μεταδοῦν' ἐθέλοι, Aeschyl. Prom. 813. ἔσεσθ', Eurip. Iph. T. 627. σώζεσθ', Aristoph. Ran. 648. εἶν' et Equ. 700. παρεῖν'. cf. ann. ad α', 117., φ', 498 etc., et de hisce urbibus, quas mari terraque cepit Achilles, superius 129, β', 690, λ', 624. v. etiam Mannert. 6, 3. p. 453. — διὰ π. δασ. διαδασ. π. tmesis. Sch.: ὅλα δὲ λαμβάνων ὀλίγα διένειμε κ. ἐδίδου.

335. sequ. ἔμπεδα. (δ', 314, ε', 254 etc.) ἑδραῖα, βέβαια καὶ ἀσφαλῆ. πέδον γὰρ ἡ γῆ. Sch. — ἄλοχον proprie dixit τὴν ἰσολεχῆ καὶ ὁμόκοιτον (Ap. pag. 2.), *concubinam*, ut φ', 498.: Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διός. hinc legitima conjux nonnunquam dicitur μνηστὴ ἄλοχος et κουριδίη ἄλοχος, velut inferius 399, τ', 298. et alias. Virg. Ecl. 8, 18.: conjugis *indignae Nisae deceptus amore*, h. e. amicae, ubi v. H. et interpp. ἄλοχον θυμ. etiam Odyss. ψ', 232. legitur. Ap.: θυμαρέα. θυμάρεστον. καὶ θυμήρες (κ', 362.), τὸ ἀρέσκον τῇ ψυχῇ. Odyss. ρ', 199.: σκῆπτρον θυμαρές. dubitat E, an scribendum sit θυμάρης, ut θυμήρης. cf. Schol. A, qui comparavit adjectiva ξιφήρης, ὀλιγήρης. sane casu magis quam ratione videntur scripsisse θυμαρὴς, ut εὐμαρής. v. H, qui notavit, priorem in ἄρω esse longam. ducta videtur altera harum formarum a praesenti, altera a perfecto medii.

τερπέσθω! τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν
Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
Ἀτρείδης; ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο;
ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
Ἀτρεΐδαι; ἐπεί, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται· ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητήν περ ἐοῦσαν.
νῦν δ', ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο καί μ' ἀπάτησεν,
μή μευ πειράτω εὖ εἰδότος, οὐδέ με πείσει,
ἀλλ', Ὀδυσεῦ, ξὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ.
ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
ἀλλ' οὐδ' ὣς δύναται σθένος Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσι πτολέμιζον,
οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ,
ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·
ἔνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν.
νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἕκτορι δίῳ,
αὔριον ἱρὰ Διῒ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσι,
νηήσας εὖ νῆας ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω,
ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ,
ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας.
εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἤματί κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.

337—343. argute Ach.: si jus fasque est, inquit, vi abduci conjuges, sicut mea abducta est, cur Helenae causa Trojanis bellum intulimus? num soli mortalium Atridae amant uxores? etc. conferri jubent Cl. et Eichh. similia Maronis Aen. 9, 138. — μερόπων. α', 250. — Sch.: ἐχέφρων. συνετὸς, σώφρων. δουρ. (semel dictum.) δοριάλωτον, αἰχμάλωτον.

346. bene E: ὅτι τοῦ βασιλέως εἰπόντος ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ (174.), ὡς πάρεισί μοι καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι, λέγει νῦν Ἀχ. βαρέως μάλα πρὸς ἐκεῖνο ἀλλ', Ὀδ. — πῦρ, καὶ οὐκ αἰδεῖται κ. τῶν φιλτάτων καίρια καθαπτόμενος, Ὀδυσσέως τε κ. Αἴαντος, μυκτηρίζει δὲ κ. τὴν τοῦ τείχους καὶ τῆς τάφρου ἐπίνοιαν, κ. οἷον ἀντιδάκνει τὸν Νέστορα πρὸ ὀλίγου (β', 346.) εἰπόντα· τούσδε δ' ἔα φθινύθειν ἕνα κ. δύο. ἐκείνου γὰρ βουλῇ κ. τὸ τεῖχος γέγονε κ. ἡ τάφρος. κ. πολὺν μὲν λέγει πόνον περὶ αὐτὰ γενέσθαι, ἀνυσθῆναι δὲ οὐδέν. — δήϊον prima correpta, ut β', 415, 544., sed hic paulo durius in fine versus. sic tamen etiam inferius 674, π', 301, σ', 13.

349—359. ἔδειμε. κατεσκεύασεν, ᾠκοδόμησεν. ἤλασε. (η', 450.) κατὰ μῆκος ἔσκαψε κ. παρέτεινε τῷ τείχει. ἐπ' αὐτῷ. παρ' αὐτῷ. (μετ' Ἀχαιοῖσι πτολ. ita H annotatione, ex more poëtae. libri vett.: πολ., versu elumbi; nec placet recentiorum homoeoteleuton Ἀχαιοῖσιν πολεμίζον. — φηγόν. ζ, 237.) οἶον ἔμιμνεν. ἅπαξ ἔμεινεν. (aliter E: ἔνθα ποτὲ οἶον, τουτέστι μόνον ἐμὲ ὡς ἐν μονομαχίας λόγῳ, ἔμιμνε. habet utraque ratio, quo se tueatur: v. β', 486, δ', 156, 304, η', 42 etc. „fugit Achillem Hector etiam χ', 136." EK. — νηήσας. 137. προερύσσω. α', 308. — ὄψεαι etc. v. ann. ad δ', 353.) Sch.

360—363. ἦρι. (Odyss. τ', 320, υ', 156.) ὄρθρου πάνυ. ὅθεν καὶ ἠριγένεια (α', 477 etc.) Sch. — „ἤματι etc. versus nobilitatus interpretatione Socratis. Plato Critone p. 44.: ἐδόκει τίς μοι γυνὴ προσελθοῦσα καλὴ καὶ εὐειδὴς, λευκὰ ἱμάτια ἔχουσα, καλέσαι

ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔῤῥων·
ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν,
ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον,
ἄξομαι, ἅσσ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
αὖτις ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρείδης. τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω,
ἀμφαδὸν, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοὶ,
εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν,
αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος! οὐδ' ἂν ἔμοιγε
τετλαίη, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι,
οὐδέ τί οἱ βουλὰς ξυμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον·
ἐκ γάρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις
ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν (ἅλις δέ οἱ), ἀλλὰ ἕκηλος
ἐῤῥέτω· ἐκ γάρ εὖ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεύς.
ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστὶ, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·

με κ. εἰπεῖν· ὦ Σώκρατες, ἤματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἵκοιο. cf. Diog. Laert. vita Socratis, Cic. de Div. 1, 25." *E Cl. et H.*

364—376. ἐῤῥων. ἐπὶ φθορὰν παραγενόμενος διὰ τὰ ἐπισυμβαίνοντα. (cf. θ', 239, mox 377 etc. — πολιὸν, *canum*, qui est color ferri. Eurip. Heracl. 736.: κίνδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδάρῳ.) ἀμφαδόν. (η', 243 etc.) ἀναφανδὸν, φανερῶς. ἐπισκ. (semel dictum; simplex δ', 24. et alias legitur.) ὀργίζωνται. (ἀναιδ. ἐπ. α', 149, supra 231. τετλαίη, *ausit.*) κύνεος π. ἐ. καίπερ ἄφρων κ. ἀναιδὴς ὤν. (α', 159. — ξυμφράσσομαι. α', 537, 540, Od. δ', 462, ο', 202. quo loco per se dictum est συμφράζεσθαι.) ἤλιτεν. ἥμαρτεν. (cf. θ', 361, τ', 265, Od. δ', 378 etc.) Sch. ἅλις δέ οἱ. int. ἐστί: satis est illi, *satis habet.* — ἕκηλος, *quietus, securus*, nec quidquam pensi habens, ut insanus, quem eum esse dicit sequente versu.

378. τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ. locus controversus. Sch.: ἐν μοίρᾳ θανάτου, ὡς θάνατον, περιφραστικῶς. (ἄλλως.) τινὲς (velut is, qui superiora adscripsit.) μετατρέπουσι τὸ α εἰς η, ἵν' ᾖ κατὰ κηρὸς, ἀκούοντες κατὰ θανάτου. (rectius dixisset κατὰ κῆρα, κατὰ θάνατον. miscentur α et ος.) ἤ, ὡς ἔνιοι, ἐν τάξει μισθοφόρου· πρῶτοι γὰρ Κᾶρες ἐπολέμησαν ἐπὶ μισθῷ, καὶ ἔδοξαν εἶναι ἀτιμότατοι. malim ἀτιμότεροι, h. e. ἄτιμοι. sic et alii; sed neutra harum interpretationum procedit: nam, de correpto α in κάρ vel Κάρ ne dicam, quod fieri non potest, nec κάρ Hom. dixit pro κήρ Dorice, nec stipendia merentes servosque (v. Herodoti interpp. ad 1, 146.) novit Cares. absurde autem nonnulli apud A Schol. et E κάρα sive ἔγκαρα (scribebant illi ἔγκαρος αἴσῃ) intellexere τὸν φθεῖρα, *pediculum*; alii non minus delirantes cogitarunt ἔγκαρον, *cerebrum*, vocab. Alcaei Anthol. Palat. 2. p. 184. et Lycophronis 1104., quia scil. Athenienses non comedebant, imo ne nominabant quidem, ut ajunt, cerebrum pecudum; qua de re videsis Apollodori fragmm. p. 1148. ed. Heyn. merito haec rejecit Cl., nec male καρὸς retulit ad ἀκαρής: a quo initio profectus H τὸ κὰρ sive τὸν κάρα significasse olim suspicatur τὸ κεκαρμένον, τὴν κεκαρμένην τρίχα, *capillum rasum*, quemadmodum τὸ ἀκαρὲς, Hesychio atque Etymologo interpretibus, est τὸ βραχὺ, ὃ οὐδὲ κεῖραι οἷόν γε. cf. Valck. ad Ammon. 1, 4. haud inepte etiam τὸ κὰρ intellexeris floccum lanae detonsae, quo sensu Latini dicunt *flocci aliquem facere* vel *non facere.* v. Gronov. ann. ad Plaut. Cas. 2, 5, 39. utut haec se habent, indicatur vocabulo καρὸς res vilissima homoque nihili et nullius pretii, qualis Achilli esse videtur Agamemnon. Voss.: *graül sind mir seine geschenk', und ich acht' ihn selber nicht so viel.* quod praeterea huc traxit Cl., ἄκαρι, ὃ δὴ δοκεῖ ἐλάχιστον εἶναι τῶν ζώων πάντων, λευκὸν καὶ μικρὸν, ut scribit Aristot. H. A. 5, 26. p. 239. ed. Schneider., alienum arbitror.

οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
αἵθ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστας
ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε·
οὐδέ κεν ὣς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,
πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
οὐδέ μιν ὣς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω,
ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.
ἢν γὰρ δή με σόωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι,
Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
κοῦραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται,
τάων ἥν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ
γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς.
οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν·

381—384. de *Orchomeno* urbe dictum est ann. ad 2, 511.; de *Thebarum Aegyptiarum* magnitudine pristina, quam hodieque testantur ruinae, memorarunt Herodotus 2, 15. et scriptores. quam quidem urbem Diodorus 55. fuisse olim dicit *πόλιν εὐδαιμονεστάτην οὐ μόνον τῶν κατ' Αἴγυπτον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων πασῶν.* floruit autem usque ad Cambysen. cf. H. — *Αἰγυπτίας* τρισυλλάβως pronuntiandum est, *ι* altero liquescente, ut *Αἰγυπτίη* Od. δ', 229. cf. ib. 83, 127, Od. ξ', 363, 286, ρ', 432., et ann. ad β', 537. — *ἀνέρες σὺν ἵππ. κ. ὄχεσφιν.* h. e. XX mille *παραιβατῶν.* „tanta igitur Thebaeorum frequentia fuit, ut tot ex iis conscribi possent *παραιβάται.* Aegyptum equitatu valuisse, vel ex Mose notum est.“ *Ex H.*

385—392. *ψάμαθος.* α', 486. *κόνις.* Ap.: *κόνις ἡ πεδιὰς λέγεται, καὶ* (idque proprie: v. Schn. v. *κέω*, 3.) *ἡ ἐκ τέφρας σποδός. καὶ τοῦ μὲν προτέρου· οὐδ' εἴ μοι — κόνις τε. τὸ δ' ὕστερον·* (σ', 23.) *ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν. — λέγει δὲ τὴν αὐτὴν κονίην·* (ψ', 365.) *ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη Ἵστατ' ἀειρομένη. ὁ δὲ Ἀπίων μάχην εἶναι ἔφη.* (de hoc v. Schn. v. *κονίζω*, 3. ceterum, annotante H, similiter *κόνιν* a *ψαμάθῳ* distinguunt Etym. et Schol. Nicandri ad Ther. 155., quemadmodum et Latini distinguunt *pulverem* et *sabulum.* mire Theocriti Schol. 11, 16., ubi haec laudat: *οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι.* — *ἀπὸ — δόμεναι.* (σ', 499 etc.) *τίσαι.* *λώβην. ποινὴν τῆς λώβης, poenam contumeliae.* — *ἰσοφαρ.* ζ', 101. homoeoteleuton. — *ὅστις* (α', 193.) *οἵ τ' ἐπ. qui ei convenit* vel *similis est moribus.* cf. 398. — *βασιλ.* ironice. *βασιλεύτερον* se dixit Ag. 160. cf. α', 281. et E. — *θήν.* β', 276.

394—403. *γαμ. εἰς γάμον ἄξει.* Ap. similiter Hesych. v. *γαμήσεται.* id alias est *γαμεῖν.* haud male Ernest. ad usum medii recurrens *γαμεῖσθαι* esse dicit *curare ut filius uxorem ducat*, quemadmodum *διδάσκεσθαι* est *tradere filium erudiendum.* — *ἀν' Ἑλλ. τε Φθίην τε.* β'. 683. — *ῥύονται.* Th. §. 168, 9, a. Sch.: *φυλάττουσι, σώζουσιν. ἐπέσσυτο. ἐφορμᾶν θέλει.* (*solet cupere.* Matth. §. 503, 1.) *ἀγήνωρ. νῦν ἄγαν ἀνδρεῖος· ὁτὲ δὲ* (velut β', 276.) *ὁ αὐθάδης καὶ ὑπερήφανος.* — *πρὶν ἐλθεῖν.* ε', 288. de opibus olim divitiisque Trojanorum K inspicere jussit ρ', 225. et inprimis σ', 289 seqq. nunc, postquam Graeci terram occupaverant, com-

οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.
ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ,
οὔθ' ἑλετὴ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
μήτηρ γάρ τ' ἐμέ φησι θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε.
εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
*εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,

meatu et privato et publico prohibebantur, magnoque saepe pretio redimendi erant liberi bello capti. v. α', 13, ζ', 49, κ', 380, λ', 134, ω', 276. aurifodinam Trojanorum prope pagum Astyra commemoravit Strabo 13, 1., vol. 3. p. 97. ed. Tauchn.; equarias autem Priami Abydenas ipse vates δ', 500.

404—409. λάϊνος οὐδός. *lapideum limen*, h. e. templum, a parte, modo loquendi pervulgato. „dicit autem quartum templum Apollinis Delphici, quod lapidibus exstruxerunt Trophonius et Agamedes a. ante Chr. nat. 1200. id templum ut conflagravit Olymp. 58, 1. sive ante Chr. nat. 547., quintum aedificarunt Amphictyones ἀπὸ τῶν ἱερῶν χρημάτων, ut narrat Paus. 10, 5. extremo." *E K.* — Sch.: ἀφήτορος. (semel dictum.) ἤτοι ὁμοφήτορος, ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος κ. μαντευομένου, τῷ τε πένητι κ. τῷ πλουσίῳ. (aptum epitheton Apollini Delphico. Hesych.: ἀφητορεία. μαντεία. cf. Schn. v. ἀφήτωρ.) ἢ τοξικοῦ, ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως. de thesauris et donariis Delphicis v. Feith. p. 87., Nitsch. et Köpke 1. p. 184., quemque K laudavit, Valesium peculiari libro de divitiis templi Delphici. (*Mém. de l'Acad. des Inscr.* t. 1. p. 10.) — Πυθοῖ. Πυθῶνα dixit β', 519., ubi v. ann. Strabo de Delphis 9, 640.: χωρίον πετρῶδες, κατὰ κορυφὴν ἔχον τὸ μαντεῖον κ. τὴν πόλιν. — Schol. A: ληϊστοί. ἀπὸ λείας κτητοί. — ἴφια μῆλα. ε', 556. — κτητοί. *parabiles*, praesertim in ludis sive certaminibus. ψ', 257.: αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, κ. ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα· Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε, Ἵππους θ', ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα, Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον. — Sch.: ξανθὰ κάρ. πυῤῥά. (v. ann. ad β', 839.) λέγει ἀπὸ μέρους τοὺς ἵππους. — πάλιν ἐλθεῖν, *redire*, pro *redit*, *redire solet*, ut Soph. Trach. 1173.: ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νέμειν ἐμοὶ Φθίνοντι μοῖραν. Aeschyl. Pers. 165.: τούτω στάσιν τιν', ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν, Τεύχειν ἐν ἀλλήλῃσι, ubi v. ann. — λεϊστὴ Townl., Ven., unus Vindob., et editionum Rom. et Turn., ut ἀργέτι pro ἀργῆτι λ', 818. et similia, quae Th. excussit p. 221. ceteri libri: ληϊστὴ, τῷ η correpto ante vocalem. Sch. quoque: ληϊστή. ἐκ λείας λαμβανομένη, κτητή. idem: οὔθ' ἑλ. οὔτε πάλιν ληπτή. ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται [h. e. ἀμείψηται.] ἕ. ὀ. ἐπειδὴ ἂν, φησὶν, ἅπαξ φθάσῃ παρελθεῖν τὸν περίβολον τῶν ὀδόντων. διὰ γὰρ τοῦ στόματος ἔξεισι τὸ ψυχικὸν πνεῦμα. — „similia passim reperias ap. poëtas, velut Eurip. Suppl. 759. seqq., Mosch. idyll. 3, 106 seqq. inter sententias haec retulit Stob. serm. 117., παρῳδεῖ Maximus Tyr. dissert. 28." *E Cl. et H.*

410—413. γάρ τ' ἐμὲ Bentlejus pro γάρ τέ με, quae scriptura est minus ἐμφατική. ἐμὲ, *me*, hominem haud vulgarem, ut qui duplici fato natus sim, non uno, ut ceteri. — φερέμεν. φέρειν, h. e. ἄγειν. ν', 602.: τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε. hinc Soph. Oed. Col. 1584. *fatum* dixit τὸ φέρον ἐκ θεοῦ. v. ibi ann. θανάτοιο τέλοσδε, εἰς τέλος θανάτου, εἰς θάνατον. cf. 416 etc. — „ὤλετο — νόστος. h. e. οὐ νοστήσω. sic Od. α', 168.: τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ. cf. 415." *E K.*

414. ἵκωμαι φίλην. locus depravatus, baccheo invecto pro dactylo. recte, opinor, Stanlejus, Bentl. ann. ad Callim. h. in Jov. extr. et Arnaldus Anim. crit. p. 30.: ἵκωμαι ἐμὴν, ut ε', 212. καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσι Πατρίδ' ἐμὴν, et Od. ν', 98. εἴ μ' — Ἦγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν. perperam Grot. ann. ad Stob. Flor. p. 170. aliique, in Charybdin

ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην
οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
'Ιλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἑθεν εὐρύοπα Ζεὺς
χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.

praeterea Phoenicem apud se retinet, cum eoque, si velit, propediem se in patriam rediturum esse dicit.

ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν 'Αχαιῶν
ἀγγελίην ἀπόφασθε, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων,
ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
ἥ κέ σφιν νῆάς τε σόῃ καὶ λαὸν 'Αχαιῶν
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇς, ἐπεὶ οὔ σφισιν ἥδε γ' ἑτοίμη,
ἣν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος·
Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
ὄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἕπηται
αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ' οὔτι μιν ἄξω."
῝Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ δίε νηυσὶν 'Αχαιῶν·
„Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' 'Αχιλλεῦ,
βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν
πῦρ ἐθέλεις ἀΐδηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ,
πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὖθι λιποίμην
*οἶος; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης 'Αγαμέμνονι πέμπε

illi ex Scylla incidentes: ἵκοιμι, cujus verbi prima producitur. quod supra 27, 47, β', 140, 158, totque aliis locis legerant librarii similis significationis verbum, *φίλην ἐς π. γ.*, etiam hic inculcaverunt, de metro parum solliciti.

415—433. *ἐπὶ δηρόν.* ἐπὶ πολὺν χρόνον. *παραμυθ.* παραινέσαιμι. (Hesych. et Suid.: παραμυθήσασθαι. συμβουλεῦσαι, quod pertinet ad 680. hujus libri. cf. ο', 45. Aeschylus Prom. 1039.: ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ', ῞Ο τι καὶ πείσεις. cf. Soph. Ant. 863 etc. alias παραμυθεῖσθαι est *consolari.*) *δήετε.* (681, ν', 260. etc. cf. Schn. v. δήω.) εὑρήσετε. (*τέκμωρ.* 48.) *μάλα γὰρ ἕθεν.* σφόδρα γὰρ αὐτῆς. (*χεῖρα — ὑπ.* δ', 249. *ἀπόφασθε.* v. ann. ad 309. — *τὸ γὰρ — γερόντων.* v. δ', 323 etc. — „*ἑτοίμη*, *expedita;* consilium, quod successum habere potest. ξ', 53.: ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, quod 48. dixerat τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται. cf. Od. θ', 384." *E K et H.*) *ἀπομ.* (β', 772.) σφόδρα ὀργισθέντος. (*ἀκὴν ἐγ.* σ. γ', 95.) *ἀναπρήσας.* (cf. Od. β', 81. et de verbo πρήθειν ibid.) ἀναφυσήσας, ἢ ἀθρόον ἀναβαλών. Sch. *δίε*, *timebat.* ε', 566.

434. „*μετὰ φρ. βάλλεαι.* h. e. ἐν φρ., ut Od. λ', 427.: ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται." *Ex H.*

438. egregie Jacobs.: *σὺν δέ μ' ἔπεμπε.* regnabat Phoenix in terris Pelei (483.), cique subjectus et obnoxius erat: igitur Peleus comitari eum jussit Achillem, alumnum ejus et discipulum; inepte autem misisse diceretur Phoenicem filio, qui apud se esset Phthiae. praeterea falsa et putida est haec oratio *σοὶ δέ μ' ἔπεμπεν, ὅτε σ' ἔπεμπε*, siquidem missus ad Achillem Phoenix, illo simul misso, h. e. profecto Phthia, non potuisset convenire puerum; contra recte atque eleganter dictum est *συνέπεμπέ με, ὅτε σ' ἔπεμπε.* similia quoque in libris *υ* et *οι*, ut facile *σῦ* mutatum fuerit in *σοί.* quare scribamus confidenter *ξὺν δέ μ' ἔπεμπε.*

νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοιΐου πτολέμοιο,
οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι·
τοὔνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα,
μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς,
γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον ἡβώοντα,
οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο,
τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
μητέρ' ἐμήν. ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων
*παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.
τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθεὶς
πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐριννῦς,
μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν,
*ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς,
Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.

440. *νήπιον*, *puerum*. E: — φασὶ γάρ τινες νεώτατον τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸν Τρωϊκὸν ἐλθεῖν πόλεμον, ὡσεὶ δώδεκα ὄντα ἐτῶν. — Sch.: ὁμοιΐου πτολ. (sic, non πολ., ut vulgo.) τοῦ ὁμοίως πᾶσι χαλεποῦ. rectius Ap. h. v.: — Ὅμ. πᾶσι τὸ ὁμοίως συμβαῖνον ὁμοίϊον λέγει, ὡς καὶ τὸ γῆρας καὶ τὸν θάνατον. — quod penultima in ὁμ. pro longa est, de eo v. ann. ad α', 193.

443. versus e nobilissimis, quem protulerunt Aristot. de Rep. 9., Strabo 9. p. 659 B, Plut. praecept. ger. reip., t. 2. p. 795 E, Cic. de Or. 3, 15., Quintil. 2, 3, 12. et 17, 5. aliique. *E Cl. et H.*

446 — 448. ἀποξύσας. ἀφελών. (proprie *abradens*, *destringens*. cf. Schn. h. v. hymn. Hom. in Ven. 225.: ἥβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἄπο γῆρας ὀλοιόν.) Sch. Ἑλλάδα. 395. — „de *Phoenice* et ejus majoribus plura habet Strabo 9. p. 670. et ex illo E. *Ormenus*, Cercaphi fil., Aeoli nepos, condidisse fertur Ormenium, Magnesiae oppidum (β', 734.).“ *Ex H.*, cujus cf. ann. ad Apollod. p. 196.

449. sic ed. Rom., Steph., et qui eum secuti sunt; item E. Flor., Aldd., T aliique: περιχώσατο, h. e., Sch. interprete, περισσῶς ὠργίσθη.

452. προμιγ. Sch. esse dicit συνελθεῖν, μιγῆναι, quasi nihil significante praepositione; quod inauditum. nec melius E ann. ad sequ. versum: τῇ πιθ., ἤγουν τῇ μητρὶ, καὶ ἔρεξα, μιγεὶς δηλαδὴ τῇ Κλυτίᾳ, ἣν ὁ πατὴρ Ἀμύντωρ οὔπω μὲν ἔγνω, καθὰ οἱ παλαιοί φασιν, εἰς τοῦτο δὲ ἀνέτρεφε. διὸ οὐδὲ μιγῆναί φησιν ὁ Φοῖνιξ τῇ παλλακίδι, ἀλλὰ προμιγῆναι, ἤτοι πρὸ ἐκείνου μιγῆναι etc. id quam ineptum sit, plures intellexerunt, medicinam affecto versui non fecerunt. quodsi ad me res deferatur, ponendum puto προσμίξαι, h. e. πελάσαι, πλησιάσαι, quae in verbis amatoriis esse nemo ignorat. hoc, forte scriptum προμίξαι, errore haud insolito (v. Soph. Oed. Col. 147.), cum metro haud sufficeret, sciolus quidam, ut opinor, qui frequentis ap. Hom. in hoc genere vocabuli μιγῆναι meminisset, dedit προμιγῆναι, quo certe numeri restituerentur.

453 — 457. „τῇ πιθ. κ. ἔρεξα. aliter Tragici secundum Scholl. Venetos; quorum Tragicorum Eurip. non solum ἄπταιστον fuisse fecit Phoenicem, sed etiam falso accusatum a pellice. v. Valck. ann. ad fragmm. Phoenicis Euripideae et Apollod. 3, 13, 8.“ *Ex H.* — ὀϊσθείς. (hoc semel dixit, saepius ὀϊσσάμενος Odyssea.) ὑπονοήσας. — ἐπαράς. (haec vox praeterea non legitur ap. Hom., ἐπαρᾶσθαι autem ap. Soph. Eurip. et alios, ἐπάρατον ap. Thuc. 2, 17.) — τὰς κατάρας αὐτοῦ. (diversos accentus vocabulorum ἐπαρὰ et κατάρα notant, non explicant, grammatici, vereorque ne scribendum sit ἐπάρα.) ἐπαινή. ἐπίφοβος, δεινή· αἰνὸν γὰρ τὸ δεινόν. ἢ, ἣν οὐκ ἄν τις ἐπαινέσειεν. ἀντίφρασις ὁ τρόπος. — (sic et alii; sed ἐπαινὸς non esse αἰνὸς, significatione τοῦ ἐπὶ nulla, ostendit Buttm. *Lexil.* II. p. 115.; non

τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
ἀλλά τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
δήμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων,
ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς,
πατρὸς χωομένοιο, κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.
ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες
αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισιν·
πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον

item, errasse quosdam veterum, qui *ἐπαινὴν* intelligebant *τὴν ἐπαινετὴν*, *laudandam*, *venerabilem*, quemadmodum *ἀγαυὴ* appellatur Persephone Odyssea et hymno Hom. in Cererem 349., Ceres *σεμνὴ θεὸς*, Furiaeque ap. Atticos *αἱ σεμναὶ θεαὶ* vel *Σεμναὶ*, velut ap. Aeschylum Eumenidibus extremis. *ἐπαινὸν* dici posse eum, *ᾧτινι αἶνος ἔπεστι*, quemadmodum *ἐπαίτιος*, *ἐπίδοξος*, *ἐπίχρυσος* et similia dicuntur, vidit ipse Buttm.; accentus autem adjectivi mutatus est, quo a substantivo discerneretur.) Sch. *Jovem Stygium* (Virg. Aen. 4, 638.) et Proserpinam ratas habuisse dicit patris imprecationes immissis Furiis. cf. inferius 568 — 572.

458 — 461. delevit hos versus Aristarchus. Plut. de aud. poëtis, t. 2. p. 26 F: *ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχος ἐξεῖλε ταῦτα τὰ ἔπη φοβηθείς.* („quid tandem metuens?" inquit H. cui respondebo verbis Montbelii *Hist. des poésies Hom.* p. 100.: „*φοβηθεὶς*, *metuens*, ce qui signifie sans doute qu' Aristarque *craignit* de laisser subsister des vers où le vénérable Phénix exprimait une intention si criminelle et si indigne de son caractère." cf. ann. ad 222.) *ἔχει δὲ πρὸς τὸν καιρὸν ὀρθῶς, τοῦ Φοίνικος τὸν Ἀχιλλέα διδάσκοντος, οἷόν ἐστιν ὀργή.* ita factum est, ut haec omitterentur a librariis et absque Plutarcho esset intercidissent.

462 — 469. *ἐρητύετο. ἠρεμίᾳ κατείχετο.* (cohibere animum amplius non potui, ita ut domi versarer, irato patre. cf. *α'*, 192, *ν'*, 280. *K.*) *στρωφ. ἀναστρέφεσθαι, διάγειν. ἔται.* (*ζ'*, 262.) *ἑταῖροι, πολῖται. ἀνεψιοί. ἀδελφῶν υἱοὶ, ὡς Ἀχιλλεὺς καὶ Αἴας.* (h. e. cognati omnes, a parte.) — *ἀμφὶς ἐόντες. περὶ ἐμὲ ὄντες, παρόντες.* (Aristarchi scriptura, cum legeretur *ἀντιόωντες*, h. e. *accedentes*, me adeuntes. id mutasse videtur Criticus propterea quod intelligi etiam poterat *λισσόμενοι*. — *ἴφια μῆλα.* 406. — *εἰλίπ. ζ'*, 424. — Ap.: *ἕλικας βοῦς. ἤτοι τὰ κέρατα ἑλικοειδῆ ἐχούσας· ἢ, ὡς ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ κατὰ τοὺς πόδας ἑλιγμοῦ.* (a pedibus inflexis; verum id significatur *τῷ εἰλίποδας.* Virg. Georg. 3, 55., quo loco bovis formam optimam describit: *camuris* hirtae sub *cornibus* aures.) — *θαλ. ἀλοιφῇ.* 208. — „Sch. et Hesych.: *εὑόμενοι. φλογιζόμενοι, ὀπτώμενοι.* rectum *φλογιζ.*, quod et alii habent: nam pilos setasque mactatorum animalium ustulabant veteres, hodie aqua fervente adhibita evellunt." *E K et H.* — Sch.: *τανύοντο. ἐξετείνοντο.* (verubus fixi.) *κεράμων. πίθων.* (*vasorum fictilium*, in quibus vel utribus asservabant vinum; *testas* dicunt Horat. et poëtae Latini. v. *γ'*, 247, Odyss. *β'*, 340., Bos. p. 233. etc.) — *τοῖο γέροντος*, senis commemorati in superioribus notique. v. ann. ad *α'*, 11. — describitur versibus 466 — 469. *ἔρανος*, sive *ἡ ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς, ἤγουν καταβολῆς, καὶ δαπάνης πολλῶν τινων γινομένη εὐωχία*, ut ait E ann. ad Odyss. *α'*, 226. deterrere a fuga cupientes Phoenicem sodales et cognati per 9 dies ap. eum convivabantur suo sumtu, nisi quod vinum praebebat pater Amyntor, qui et ipse exulare nollet filium: nam alias ad ejusmodi epulas collaticias etiam vinum afferri curabant convivae: v. Od. *δ'*, 622. ita illi, praetextu honorifico, domi retinebant custodiebantque adolescentem, qui decimo demum die effractis noctu foribus aufugit.

470 — 484. *εἰνάνυχες. ἐπὶ ἐννέα νύκτας.* (adjectum est *νύκτας* per ple-

(οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, οὐδέ ποτ' ἔσβη
πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων)·
ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή,
καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς
ῥεῖα, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δμωάς τε γυναῖκας.
φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων,
ἐς Πηλῆα ἄναχθ'· ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
καί μ' ἐφίλησ', ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν·
ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων.
καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ἐκ θυμοῦ φιλέων, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ
οὔτ' ἐς δαῖτ' ἰέναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
πρίν γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας
ὄψου τ' ἄσαιμι προταμὼν, καὶ οἶνον ἐπισχών.
πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα

onasmum, ut *οἶνον ἐνοινοχοεῦντες* Od. γ', 472., *ποδάνιπτρα ποδῶν* Od. τ', 343. ann. Schol. A.) *ἀμειβ.* *ἐξ ἀμοιβῆς φυλάσσοντες, ὅ ἐστιν ἐκ διαδοχῆς.* *ἔσβη.* *ἐπαύσατο, ἐσβέσθη.* Sch. *αἰθούσῃ — αὐλῆς.* δ', 433, ε', 138. posteriore loco Porphyr. ap. Sch.: *— τὸ ὑπαίθριον ἡ αὐλὴ, αἱ δὲ πέριξ τοῦ ὑπαιθρίου στοαὶ αἴθουσαι· οἱ μὲν — θυράων. — ἦσαν γὰρ μετὰ τὰς αἰθούσας οἱ πρόδομοι· ὧν πάλιν ἐνδότεροι οἱ θάλαμοι, οὓς καὶ μυχοὺς καλοῦσι διὰ τοῦτο* (Od. η', 346.) etc. — *εὐρυχόροιο.* β', 498. — *μητέρα μήλων.* ib. 696. — *τηλύγετον.* γ', 175. — Sch.: *ὤπασε.* *παρέσχεν, ἔδωκε.* v. superius 149 seqq. „hospitem supplicemque Phoenicem benevole excepit Peleus, cum metu Jovis *ξενίου* et *ἱκεσίου* (Od. ξ', 56 seqq., Hesiod. Scut. Herc. 83 seqq.); tum eo consilio, ut virum fortem beneficio obstringeret. fuit ille mos aevi heroïci. de ipso Peleo Apollod. 3, 13, 1.: *Πηλεὺς δὲ, εἰς Φθίαν φυγὼν πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἄκτορος, ὑπ' αὐτοῦ καθαίρεται, κ. λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην, κ. τῆς χώρας τὴν τρίτην μοῖραν.* idem Peleus ap. Ceycem *velamenta manu praetendens supplice, qui sit, Quoque satus, memorat, tantum sua crimina celat, Mentitusque fugae causam* petit urbe vel agro Se juvet.“ *E K.* — „*Δολόπεσσιν.* hi nusquam praeterea memorantur ap. hunc nostrum; sed Pindarus ap. Strab. 9. p. 659 A. de Phoenice, Trojam profecto: *ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι, Ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.* de Dolopibus et eorum variis sedibus v. Obss. ad Apollod. p. 317.“ *Ex H.* cf. Cellar. 1. p. 1098. — *ἐσχ. Φθίης.* in confiniis Phthiae ad occidentem versus. v. K et H.

487. *ἐς δαῖτ' ἰέναι*, foras ire ad convivium. Sch.: *πάσασθαι.* (α', 464.) *γεύσασθαι.*

488. Townl., Ven. et Schol. A: *γούνεσσι*, nec aliter MSS. ρ', 451., quo loco itidem edd. offerunt *γούνασσι*, uti et ρ', 569. saepe legitur *γούνασι*, non item *γούνεσι*, quae tamen et ipsa forma rationem habet. quanquam vereor ne Hom. dixerit *γονάτεσσι.* certe haud suaviter ad aures accidunt eodem modo porrectae syllabae *γούνασσι καθίσσας:* verisimile autem est, rhapsodos, diasceuastas, librarios, glossam antiquissimam oblitterasse.

489 — 491. *ὄψου.* *προσοψήματος, προσφαγίου.* *ἄσαιμι* (ab *ἄδω.*) *πληρώσαιμι, κορέσαιμι.* (*ἐπισχὼν* proprie dictum est, ut Aristoph. Pace 1098.: *ἐσθίω κἀπέχω*, ubi Schol., hoc versu prolato: *κἀπ. τῷ στόματι προσάγω.* simile *μαστὸν ἐπέσχον* χ', 83, nec disconveniunt verba *προσφέρειν* et *προσφέρεσθαι*, cum cibus ori admotus dicitur. *Ex H.*) *κατέδ.* *διάβροχον ἐποίη-*

οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
ὣς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
τὰ φρονέων, ὅ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς.
ἀλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν, οὐδέ τί σε χρὴ
νηλεὲς ἦτορ ἔχειν. στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
*τῶνπερ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμή τε βίη τε·
καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσιν,
λοιβῇ τε, κνίσσῃ τε, παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι
λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ.
καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ,
αἵ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος· οὕνεκα πάσας
πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν
βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.

σας, κατέβρεξας. ἀ π ο β λ ύ ζ ω ν. ἀπεμῶν, ἐκβάλλων. ὀνοματοποιΐα ὁ τρόπος. Sch. ν η π. Hesych.: νηπιέη, ἡ τῶν παίδων ἡλικία. ἐ ν ν η π. ἀ λ., per *infantiam* seu more infantiae, quae aliis molestias creat. imitatus haec est Q. Calaber 3, 460. *Ex H.* cf. Aeschyl. Cho. 697 seqq.

495—497. ἵ ν α — ἀ μ ύ ν ῃ ς. *ut aliquando a me sene perniciem propulsares.* ω', 186.: μνῆσαι πατρὸς σοῖο, — Τηλίκου, ὥσπερ ἐγών, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες Τείρουσ', οὐδέ τίς ἐστιν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι. — θ υ μ ὸ ν μ έ γ α ν. 109. — Sch.: σ τ ρ ε π τ ο ί. εὐμετάστρεπτοι, εὐμετάβλητοι, εὔπειστοι. cf. ο', 203 etc. idem dicas τρεπτοί, quod habet unus Vindob. v. 500, ζ', 61, H.

498. ἀ ρ ε τ ὴ τ ι μ ή τ ε β ί η τ ε. oratio horrida et perplexa. malim ἀρετῆς τιμή τε βίη τε, ut τῷ οἱ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται Ἧς ἀρετῆς Od. ω', 196. similes sunt σ et τ litterae in libris: hinc forte factum puto, ut σ pro τ habitum omitteretur. ceterum hoc est hysteronproteron pro ἀρετῆς βίη τε τιμή τε, quod a metro abhorrebat. ἀρετὴν corporis dici, facile intelligitur. v. K.

499—509. ἀ γ α ν. 113, β', 164. etc. votis *gratis acceptisque* placari dicit deos. — κ α ὶ γ ά ρ τ ε. unus Vindob.: κ. γάρ τοι, sed nihil mutem. v. α', 63. Sch.: ἀνειδωλοποιεῖ τὰς Λιτὰς ὡς δαίμονάς τινας. χ ω λ ὰ ς μὲν οὖν αὐτὰς κέκληκε διὰ τὸ βραδέως κ. μόλις προσιέναι κ. γονυκλινεῖς λιτανεύειν τούτους, οὓς ἂν προηδικηκότες ὦσι, ῥ υ σ ὰ ς (δὲ) κ. διαστρόφους τὰς ὄψεις, ἐπεὶ βαρέως κ. οὐ γεγηθότι τῷ προσώπῳ, οὐδὲ ὀρθῷ τῷ βλέμματι, προσορᾶν δύνανται τοὺς προηδικημένους, παρ' ὧν αἰτοῦνται συγγνώμην. E: τὴν μὲν Ἄ τ η ν λέγει σθεναρὰν εἶναι καὶ ἀρτίπουν, ἤγουν ὑγιῆ τοὺς πόδας, ἐπείπερ οἱ βλάπτοντες εὐσθενῶς τε ἔχουσι, καθὸ βλάπτουσι, καὶ ἐπιταχύνουσι τὸν καιρόν. ἐν ἄλλοις δὲ (τ', 92.) κ. ἁπαλοὺς εἶναι πόδας τῇ Ἄτῃ ἐρεῖ, ὡς ἀνεπαισθήτως τὰ πολλά τινων βλαπτομένων, ἀψοφητὶ οἷον τῆς Ἄτης ἐπερχομένης αὐτοῖς. καὶ ἡ μὲν Ἄτη τοιαύτη· τὰς δὲ Λ ι τ ὰ ς χωλάς τε διαζωγραφεῖ πρὸς διαστολὴν τῆς ἀρτίποδος Ἄτης διὰ τὸ σχολαίῳ ποδὶ καὶ ὡς οἷον συμπεποδισμένους βαίνειν τοὺς λισσομένους, καὶ ῥυσσὰς (ῥυσὰς) δὲ διὰ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῶν ἱκετευόντων, οἷς σκυθρωπάζον καὶ συναγόμενον ῥικνοῦται τὸ πρόσωπον etc. — Δ ι ὸ ς ἱκεσίου, ἐπιτιμήτορος ἱκετάων, ut vocatur Od. ι', 270. — „ἀ λ έ γ ο υ σ ι κ ι ο ῦ σ α ι. pro κιεῖν, *quae curant currere post Aten*, h. e. quae eam studiose sequuntur. Herod. 6, 74.: πρόθυμος ἦν — ἀγινέων p. ἀγινέειν.“ *E K.* cf. Matth. §. 550, 4. ἀ ρ τ ί π ο ς, p. ἀρτίπους dictum metri gratia, ut ἀελλόπος θ', 409, τρίπος χ', 164. iterum legitur Od. θ', 310. v. Th. §. 168, 12. — φ θ ά ν ε ι priore longa, quam scenici poëtae corripiunt. sic etiam φ', 262. quod maluit Zenodotus, φθανέει τῷ α correpto, auctoritate caret; nec dissimili ratione κιχᾶνειν Epici, scenici autem poëtae dicunt κιγχάνειν. — α ἱ δ'. αἱ Λιταί. —

ὃς μέν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσον ἰούσας,
τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν, καί τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
ὃς δέ κ' ἀνήνηται καί τε στερεῶς ἀποείπῃ,
λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι
τῷ Ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι
τιμὴν, ἥτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' οπισθ' ὀνομάζοι,
Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,
οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποῤῥίψαντα κελοίμην
Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη,
ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκὸν, οἵτε σοὶ αὐτῷ
φίλτατοι Ἀργείων. τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς,
μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι·
δωρητοί τε πέλοντο, παράῤῥητοί τ' ἐπέεσσιν.
μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ, πάλαι, οὔτι νέον γε,
ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι.
Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι

Sch.: ἐξακέονται. ἰῶνται, ἀποθεραπεύουσι. — αἰδέσεται. αἰδέσηται, ut ἀνήνηται, ἀποείπῃ. — τὸν δέ. τὸν δή. — ὤνησαν, ἔκλυον. *juvare, exaudire, solent.*

510—526. ἀνήνηται. ἀποτρέψηται, ἀπαρνήσηται. Hesych. idem est ἀποείπῃ. v. ann. ad 309. Sch.: στερεῶς. (ψ', 42 etc.) ἰσχυρῶς, σκληρῶς. — „πόρε — τιμήν. ordo: πόρε (δίδου) καὶ σὺ, τιμὴν ἕπεσθαι (παρεῖναι, εἶναι) ταῖς Διὸς κούραις. *fac maneat Precibus honor suus* admittendo supplice, quando deprecatur injuriam temere illatam.“ *Ex H.* ἥτ'. *qui honor illis debitus*, cujus honoris ratione habita viri boni flectuntur animo. — ἐπιγνάμπτει. α', 569. — ἐπιζαφελῶς (a forma ἐπιζαφελής.), ἐπιζάφελος. Ap.: ὁ λίαν ηὐξημένος. ἔγκειται γὰρ τὸ ὀφέλλειν (?)· ὅτε κέν τιν' etc. v. 525. obscura est notatio hujus verbi, non item notio, quae ei subjecta est, vehementiae. v. H., cui placere miror commentum illud Apollonii et aliorum. nobis quidem ζαφελὴς potius esse videtur διαφελὴς a φελὸς, φελλός. Hesych.: φελλὸς, σκληρὸς etc. v. Schn. v. φελλός. ἐπὶ αὐξητικὸν fuerit, ut passim. — χατέουσι, *indigentibus* auxilio tuo, non *cupientibus* vel *postulantibus*, quo vix commoveri poterat Achilles, iratus ille etiam ipsis Graecis, qui Agamemnonis injuriam non prohibuissent. — ἐλέγξῃς. ἀποδοκιμάσῃς, ἀτιμάσῃς, ut Scholl. interpretantur. cf. Odyss. φ', 424. et Schn. h. v. — Sch.: μηδὲ πόδας. μηδὲ τὴν ἐνθάδε ἄφιξιν. (instrumentum rei dictum pro ipsa re, quemadmodum dici solent manus scriptorum et artificum pro eorum operibus. v. Schäfer. ap. Jacobs. Anthol. Pal. 3. p. 871. epigrammatarius ibidem 2. p. 87.: ποῦ νῦν Πραξιτέλης; ποῦ δ' αἱ χέρες αἱ Πολυκλείτου —; Ovidius Am. 2, 4, 28.: *tam doctas quis non possit amare manus?* etc.) δωρητοί. δώροις πειθόμενοι. E: τουτέστι δώροις τε ὑπήγοντο, καὶ λόγοις ἐμειλίσσοντο παραμυθούμενοι.

527—529. πάλαι. πρὸ πολλοῦ. — οὔτι νέον γε. οὐ νεωστί. ὡς ἦν. ὡς ἐγένετο. ordo: μέμν. ἐγὼ τ. ἔργον, ὡς ἦν πάλαι, ο. ν. γε. μέμνημαι cum accus., ut Eurip. Heracl. 722.: οἷον ἡβήσαντά σε Μεμνήμεθ' ἡμεῖς etc.

529. quo temperet Achillis iram, Phoenix proponit exemplum Meleagri, qui primum sprevit munera et preces, deinde eo redactus est, ut, quod rogatus fuerat, faceret gratis. fuit autem *Aetolorum*, in quibus Oenei, Meleagri, Tydei, Diomedis, qui genus ab Aeolo ducebant, haud obscura olim fama, postquam tractum ab se nominatum occupassent, ex-

ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον,
Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς,
Κουρῆτες δὲ διαπραθέειν μεμαῶτες ἄρηϊ.
καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὦρσεν,
χωσαμένη, ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς
Οἰνεὺς ῥέξ', ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας,
οἴῃ δ' οὐκ ἔῤῥεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·
ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
ἡ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
ὦρσεν ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν·
πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ

pulsis *Curetibus*, quorum pars in Acarnaniam secessit. v. β', 638 seqq., Strabo 10, 3., Apollod. 1, 7, 6. sequ. id priusquam factum esset, cum alia inter se bella faciebant istae gentes, tum Curetes oppugnarunt Calydonem, caput Aetoliae, cum Pleurone, capite ipsorum, regnaret Thestius, Althaeae pater; Aetolis autem praeessent Oeneus filiusque ejus, ex Althaea susceptus, Meleager. v. de hoc et de venatione apri Calydonii Sch., Apollod. 1, 8., interpp. Antonii Lib. Met. f. 2., Paus. 10, 31. et fragmenta Tragicorum, qui hanc inprimis materiem sumserunt. *Ex H.* Sch.: *μενεχ.* (λ', 122, ν', 396 etc. *μενέχαρμος* habetur ξ', 376.) *ὑπομονητικοὶ ἐν μάχαις.*

531 — 534. Ap.: *ἐραννῆς.* (577, Od. η', 18.) *ἐπεράστου, καλῆς.* (*τοῖσι.* utrique populo.) *θαλύσια. τὰς ὑπὲρ εὐθαλείας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν διδομένας θυσίας μετὰ τὴν συγκομιδὴν [τῶν καρπῶν], τοῖς τε ἄλλοις καὶ τῇ Δήμητρι.* Sch. *ἑορτὴ, ἐν ᾗ τὰς ἀπαρχὰς τοῖς θεοῖς ἐπιθύουσι τῶν καρπῶν.* Schol. A. similiter E, Ap. et alii. cf. Theocr. 7, 3. — *γουνῷ.* Ap.: *γονοὺς* (Villois.: *γουνούς.* sed E: *γοῦνος δὲ ἀλωῆς ὁ γονὸς, ὅ ἐστι γόνιμος τόπος* etc.) *καλοῦσι τοὺς γονίμους τόπους.* „h. e. *ἐν ἀλωῇ γονίμῳ* seu *γονίμῃ*, *in agro fertili*, ut Od. λ', 193.: *κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.* sacrum fecerat Oeneus, tanquam paterfamilias, in agro sub dio.“ *E K et H.* cf. ε', 499.

537 — 540. *ἢ λ. ἢ ο. ἐπ. ἤτοι ἐννοήσας θῦσαι ἐπελάθετο, ἢ οὐδ' ὅλως ἐπενόησεν.* (*ἢ οὐκ* una syllaba pronuntiandum est, ut ε', 349. asyndeton *ἐπεξηγητικόν.* — *ἀάσατο*, ab *ἀᾶν, ἀᾶσθαι.* v. 116. et Buttm. *Lexil.* I, 56, 2.) *δῖον γένος. Διὸς θυγάτηρ.* (merito iratam fuisse dicit Dianam, utpote Jovis ipsius filiam. — *Ἰοχ.* ε', 53.) *χλούνην. κατὰ τὸ ἔτυμον χλοεύνην, τὸν ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον* (sic etiam Ap., Hesych., Etym., quorum sententiae subscribunt H et Schneider. ann. ad locum Aristotelis.) *εὐτραφῆ. ἢ τὸν ἀφριστήν.* (?) *οἱ δὲ τὸν τομίαν.* (Aristot. H. A. 6, 25.: *τῶν δ' ἀῤῥένων [καὶ ἀγρίων] οἱ τομίαι μείζους γίγνονται κ. χαλεπώτεροι, ὥσπερ καὶ Ὅμ. ἐποίησε· θρέψεν* [sic] *ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον —. γίγνονται δὲ τομίαι διὰ τὸ νέοις οὖσιν ἐμπίπτειν νόσημα κνησμῶδες εἰς τοὺς ὄρχεις· εἶτα ξυόμενοι πρὸς τὰ δένδρα ἐκθλίβουσι τοὺς ὄρχεις.* cf. Aeschyl. Eum. 175. hanc interpretationem non rejicit E, primo tamen loco haec habet: *χλούνης ὁ ἐν χλόῃ εὐναζόμενος κ. ἄνετος, κ. διὰ τοῦτο κατὰ τὸν ποιητὴν ἄγριος* etc. videtur sane *χλούνης* dici *εὐτραφὴς*, a consequente. Voss.: *ein grässlich* — (!) *genährt waldschwein.* Hessus: *aprum vastumque ferocemque, Et membris et dente ferum.*) *ἀργ.* (epitheton apri; etiam canum venaticorum λ', 292.) *λευκοὺς ὀδόντας ἔχοντα.* Sch. *ἔθων*, *solitus*, more suo. E: — *ἤτοι τὰ ἑαυτῷ συνήθη τελῶν.* Suidas: *ἔθω, τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι.* minus recte Sch.: *ἐξ ἔθους κατατρέχων κ. βλάπτων*, et Ap.: *ἔθοντες.* (π', 260.) *εἰθισμένως ἐπιφοιτῶντες.* similiter tamen et alii grammatici: v. H.

541, 2. *προθέλυμνα. πρόῤῥιζα. ἐπάλληλα κ. πυκνά.* (non eodem semper modo dici videtur hoc vocab.: nam *προθέλυμνα* quidem *δένδρεα* intelligam arbores evulsas et projectas ita ut earum imae partes appareant, quo sensu et *πρόῤῥιζος* dicitur. quod autem ν', 130. legitur *σάκος προθέλυμνον*, in eo praepositione *πρὸ* successionem *τῶν θελύμνων*, h. e. *τῶν πτυχῶν*, *der Schildlagen*, significari puto, quemadmodum

αὐτῇσι ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
* *ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτὴν,*
ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,
Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος ἀρηΐφιλος πολέμιζεν,
τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, οὐδ' ἐδύναντο
τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἐόντες.
ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων,
ἤτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ
κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
κούρῃ Μαρπήσσης, καλλισφύρου Εὐηνίνης,

Aeschylus Prom. 661. dixit: *γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι*, *e terra in terram propellor.* hinc Sch.: *ἐπάλληλα*, et Ap. l. l.: *ἄλλα ἐπ' ἄλλοις πεπτωκότα.* — *καὶ ὅταν λέγει σάκος θέτο τετραθέλυμνον, ἀντὶ τοῦ τετράπτυχον.* —) *ἄνθεσι μήλων. τοῖς καρποῖς.* (mira interpretatio, quae tamen placuit Köppenio propterea quod venatio apri Calydonii facta est auctumno post vindemiam, quo tempore arbores non solent florere. at sunt biferae arbores, sunt triferae. Plinius H. N. 16, 27.: *biferae et in malis ac piris quaedam, sicut et praecoces. malus silvestris bifera.* [quam hic dici consentaneum est.] *sequens ejus fructus post Arcturum, in apricis maxime. vites quidem et triferae sunt, quas ob id insanas vocant, quoniam in iis alia maturescunt, alia turgescunt, alia florent.* ceterum Ap. *μῆλα* quosvis arborum fructus interpretatur: *ἄνθεσι μήλων. ἀπὸ μέρους, ἀποδρύων· καὶ αὐτοῖς ἄ. μ.* Voss.: *viel hochragende baüme hinab warfs über einander Samt den wurzeln zur erd', und samt den blüten des obstes.*) Sch.

546—556. *πυρῆς ἐπέβησ'. ἀντὶ τοῦ πυρὸς (πυρᾶς) ἐπεβίβασεν, ἀνεῖλεν αὐτούς.* Sch. (*ἡ δ'. Ἄρτεμις.*) *ἀμφ' αὐτῷ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ νεκρῷ τοῦ συὸς, ὡς καὶ ἐν τῷ αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν* (*α'*, 4.) *αὐτοὺς εἶπε τοὺς τῶν ἡρώων νεκρούς.* (explicatur hoc sequente versu, qui propterea subjectus est *ἀσυνδέτως.* — malim alacrioribus numeris *ἔθηκε.*) E. rursum Sch.: *ἀμφὶ — δέρματι. ὡς κ. τῆς κεφαλῆς τῷ δέρματι προσεχομένης. ταῦτα δὲ συνέκειτο δοθῆναι ἀριστεῖα τῷ πρώτως βαλόντι τὸν σῦν. λαβὼν δὲ αὐτὰ ὁ Μελ. ἐδωρήσατο Ἀταλάντῃ τῇ Ἰάσου, Ἀρκάδι τὸ γένος. λοχίσαντες δὲ αὐτὴν οἱ μήτρωες τοῦ Μελεάγρου ἀφείλοντο τὸ γέρας τῆς κόρης.* (malim *τῇ κόρῃ*, ut Apollod. 1, 8, 2.) *ἐφ' ᾧ ὀργισθεὶς ὁ Μελ. διεχρήσατο αὐτούς. λυπηθεῖσα δὲ ἐπὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἡ Ἀλθαία, ἡ τοῦ Μελεάγρου μήτηρ, κατέφλεξε τὸν ὑπὸ Μοιρῶν αὐτῇ δοθέντα δαλὸν, ὄντα συνεκτικὸν τῆς Μελεάγρου ζωῆς, ᾧ συνδιεφθάρη καὶ ὁ Μελ.* (hinc igitur exortum bellum est, Curetibus caedem Thestii filiorum ulciscentibus. quod bellum male gesserunt Curetes, donec iratus Mel. ob diras Althaeae ab armis recessit, seque domum abdidit. tum illi Calydonem urbem, cujus apud muros antea consistere non potuerant, acrius oppugnare coeperunt. — *ἔδυ χόλος.* 231.) *οἰδάνει.* (647.) *οἰδαίνει, εἰς ὕψος αἴρεσθαι ποιεῖ, ἐμπίπρησι.* (Horat. Od. 1, 13, 4.: *bile tumet jecur.* E K.) *πύκα* (*ε'*, 70.) *φρ. σωφρονούντων, συνετῶν.* (Achillem tangit.) *κεῖτο.* (*β'*, 688. et ibi ann.) *ἀργὸς διετέλει.*

557. *Μαρπήσης* Townl., quae scriptura antiquior est Veneti et aliorum codicum *Μαρπήσσης.* minus etiam recte olim editi: *Μαρπίσσης.* Sch.: *Εὐηνίνης. τῆς Εὐήνου θυγατρός. Εὔηνος,*

Ἰδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
τῶν τότε, καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον
Φοίβου Ἀπόλλωνος καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης.
τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς
μήτηρ, ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
κλαῖ', ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων·
τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων,
ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσι
πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο,
πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία,

Ἄρεως παῖς, βασιλεὺς Αἰτωλίας, ἔχων θυγατέρα εὐπρεπεστάτην, Μάρπισσαν τοὔνομα, τοὺς μνηστευομένους αὐτὴν προεκαλεῖτο εἰς ἁρματηλασίας ἀγῶνα, λέγων ἐκδώσειν τῷ διαφυγόντι αὐτὸν διώκοντα· τοὺς δὲ λειφθέντας καρατομῶν ἐπετίθει τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας, εἰς κατάπληξιν τῶν λοιπῶν. πολλῶν τοίνυν ἤδη ἀνῃρημένων Ἴδας, λόγῳ μὲν Ἀφαρέως υἱὸς, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Ποσειδῶνος, τελευταῖος, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς ἵππους ποδωκεστάτους, ἥρπασε τὴν κόρην, χορεύουσαν ἐν Ἀρτέμιδος. Εὔηνος δὲ ὡς οὐκ ἠδύνατο καταλαβεῖν, ἀποσφάξας τοὺς ἵππους, οὓς εἶχεν, ἑαυτὸν ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Λυκόρμαν ποταμὸν, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Εὔηνος προσηγορεύθη. διαπεφευγότι δὲ τῷ Ἴδᾳ τὸν κίνδυνον Ἀπόλλων ἐναντιοῦτο περὶ τῆς κόρης, βουλόμενος ἀφαρπάζειν αὐτήν. προϊόντων δὲ αὐτῶν εἰς μάχην Ζεὺς [δὲ] πέμψας Ἑρμῆν ἐπέτρεψε τῇ κόρῃ ἑλέσθαι ὃν ἂν βούληται· ἡ δὲ εἵλετο τὸν Ἴδαν, εὐλαβηθεῖσα μὴ γηράσασαν αὐτὴν ἀπολίπῃ Ἀπόλλων. res celebratae in fabulis non solum Aetolorum, sed etiam in Laconicis et Messeniacis, cum Apharei genus nonnulli ab Amycla ducerent. Paus. 4, 2. de Idae robore v. Apollod. 1, 7. seqq. et 3, 10, 3. ejus et Lyncei fratris pugnam cum Castore et Polluce, raptis Leucippi filiabus, nobilitarunt Pindarus et Theocritus. in Cypseli arca etiam Idas et Marpessa expressi erant, hoc carmine inscripto: *Ἴδας Μάρπησσαν καλλίσφυρον ἂν οἱ Ἀπόλλων Ἅρπασε, τὰν ἐκ ναοῦ ἄγει πάλιν οὐκ ἀέκουσαν*, ut auctor est Paus. 5, 18. cf. K et H.

561—572. **τὴν δέ.** Cleopatram. fabula de *Alcyone* et *Ceyce* nota est ex Ovidio Met. 11., Apollodoro 1, 7, 4. aliisque. Sch.: *Κήυξ* (mire codd.: *Κύηξ.*) *ὁ Φωσφόρου τοῦ ἀστέρος, γήμας Ἀλκυόνην τὴν Αἰόλου, μέγα φρονήσας ἐφ' ἑαυτῷ, θεὸς ἐβούλετο νομίζεσθαι. διόπερ ἥ τε γαμετὴ διαπαντὸς αὐτὸν ἐκάλει Δία, κἀκεῖνος Ἥραν τὴν γυναῖκα. Ζεὺς δὲ ἀγανακτήσας μετέβαλεν αὐτοὺς εἰς ὄρνεα χωρὶς ἀλλήλων* (imo *ἄλλων*: solitaria enim avis est alcedo, quam videre rarissimum esse ait Plin. 10, 32.) *βιοῦντα* etc. — **ἀλκυόνος**, alcyonis sive alcedinis, cujus avis cantui flebili comparat lamenta Marpessae. Ovid. l. c. 734.: *dumque volat, moesto similem plenumque querelae Ora dedere sonum, tenui crepitantia rostro.* Aristot. H. A. 8, 5.: *καὶ τὸ τῶν ἀλκυόνων δὲ γένος πάρυδρόν ἐστι. τυγχάνει δ' αὐτῶν ὄντα δύο εἴδη·* (40 nunc noverunt.) *καὶ ἡ μὲν φθέγγεται καθιζάνουσα ἐπὶ τῶν δονάκων, ἡ δ' ἄφωνος* (*ἔστι δὲ αὕτη μείζων*)*· τὸ δὲ νῶτον ἀμφότεραι κυανοῦν ἔχουσι.* cf. Plin. N. H. 10, 32. ap. Linn. hoc genus avium vocatur *alcedo hispida*, Germanis *Eisvogel*, Francogallis *marinet pécheur.* — **οἶτον.** γ', 417. — **χόλον θ. πέσσων.** δ', 513. — Sch.: **ἀχέουσα.** *λυπουμένη.* **κασιγν. φόνοιο.** — *ἀντὶ τοῦ κασιγνητικοῦ φόνου· οὐ γὰρ εἷς ἦν ὁ ἀνῃρημένος τῆς Ἀλθαίας ἀδελφὸς, ἀλλὰ πλείους, Ἴφικλος, Πολυφάντης, Φάνης, Εὐρύπυλος, Πλήξιππος.* (de hisce v. H Obss. ad Apollod. p. 46. sequ. **κασ. φ.** dictum est ut *γυναῖκα μαζὸν* ω', 58, *Σκύθης οἶμος* ap. Aeschylum, *δοῦλον γένος*, et ap. Latinos *Marsus aper*, *heroas sensus.* cf. ε', 380. genit. causae.) **πολυφόρβην.** (epitheton terrae. cf. ξ', 200, 301.) *πολλοὺς τρέφουσαν. ὅθεν κ. ἱπποφόρβια καλεῖται τὰ ἵππους τρέφοντα χωρία.* **χερσὶν ἀλοία.** *ταῖς χερσὶν ἔτυπτεν. ὅθεν καὶ πατραλοίας ὁ τὸν πατέρα τύπτων. εὔχονται δὲ οἱ*

κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
πρόχνυ καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς
ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα.
τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὅμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον·
ὁππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐραννῆς,
ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι,
πεντηκοντόγυον, τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο,
ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεὺς,
οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο,
σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
πολλὰ δὲ τόνγε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
ἐλλίσσονθ', ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο, πολλὰ δ' ἑταῖροι,
οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων·
ἀλλ' οὐδ' ὣς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,

ἥρωες τοῖς μὲν οὐρανίοις θεοῖς ἄνω *τὰς χεῖρας ἀνίσχοντες* — (θ', 347, ο', 369.)· τοῖς δὲ θαλασσίοις· *πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς* (α', 351, ubi v. ann.)· εἰς θάλασσαν δηλονότι. τοῖς καταχθονίοις δὲ (Terrae quoque hymn. Hom. in Apoll. 333. *E K.*) κόπτοντες τὴν γῆν, ὡς ἐνθάδε φησί. (cf. supra 454 — 457.) — *πρόχνυ.* (φ', 460, Od. ξ', 69.) — εἰς γόνατα. *δεύοντο.* ἐβρέχοντο. (*κόλποι.* κόλπους ἁλὸς dixit Od. ε', 52., alias κόλπον. *Ex Il.* — *ἠεροφοῖτις.* Hesych.: ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα etc. E: ἡ ἀφανὴς κ. ὡς ἐν σκότει ἐπιφοιτῶσα· πολλαχοῦ γὰρ ἠέρα τὴν ἀορασίαν λέγει ὁ π. — cf. H et interpp. Apollonii h. v. iterum vox legitur τ', 87. — *Ἐριννὺς* ab ἐριννύειν, non ab ἔρι ἀνύειν vel ἀρὰς ἀνύειν vel, si diis placet, παρὰ τὸ ἐν ἔρᾳ, ὅ ἐστι τῇ γῇ, ναίειν, quae prolatae sunt notationes in scholiis brevibus et ap. E superius ad 454. v. Schn. v. ἐριννύειν. ceterum evocationem Furiarum et deorum inferorum Hom. praeivit recentioribus, quorum Cl. et Eichh. nominarunt Virg. Aen. 7, 324 seqq., Ovid. Met. 4, 420, Tass. *Gerus. lib.* 8, st. 1., Voltar. *Henr.* 4, 158.) *ἀμείλιχον.* (158, ω', 734. λ', 137. et φ', 98.: ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε.) ἀπηνὲς, σκληρόν.

573 — 584. *τῶν δέ.* Curetum, qui Calydonem urbem oppugnabant. *τὸν δέ.* Meleagrum. — *ἀρίστους.* *principes*, deorum maximorum. — *πεντ.* Ap.: πεντήκοντα γύας ἔχον. γύης δὲ μέτρον γῆς. Schol. A: *πεντ.* πεντήκοντα πλέθρων. γύη γὰρ μέτρον γῆς etc. similiter Sch., Hesych., Etym. — *ἄροσιν* K et H recte intelligunt ἀρώσιμον γῆν. Sch.: *ψιλὴν ἄρ.* τὴν ἄδενδρον χώραν, τὴν πρὸς τὸ σπείρεσθαι ἐπιτηδείαν. *ταμέσθαι.* ἀποτεμεῖσθαι, εἰς τιμὴν λαβεῖν. *ἐπεμβ.* ἐπιβεβηκώς. *σείων.* τινάσσων, κινῶν. *κολλ. σαν.* περιφραστικῶς τὰς θύρας, ἀπὸ τοῦ καλῶς συνηρμόσθαι. (θύρα est apertura muri, σανίδες sunt fores. σανίδας, θύραν, notavit Pollux 1, 76. cf. Ap. etc. *Ex Il.*) *γουν.* ἱκετεύων. (a procumbendo in genua, more supplicum. — *πολλὰ δὲ τόνγε* etc. E: — ἐν τούτοις δὲ ὅρα καὶ τὸ *πολλὰ* πλεονάσαν κατὰ σχῆμα ἐπιμονῆς, οἷον *πολλὰ ἀχέουσα, πολλὰ γαῖαν ἀλοία, πολλὰ λιτ. γέρων, πολλὰ δὲ κασίγνητοι, πολλὰ δ' ἑταῖροι.*

586 — 595. *κεδνότατοι.* Sch.: κηδεμονικώτατοι. Ap.: κεδνή. (Od. α', 335 etc.) σώφρων, φροντιστική. scil. ab antiquo κέδω, *curo*, ducitur κεδινὸς, κεδνὸς, qua voce significatur is, quem cures, cujusque rationem habeas, h. e. vir probus, fortis, prudens; itemque res dicuntur κεδναὶ, quae sunt bonae, utiles, faustae. igitur h. l. *ἑταῖροι*

πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο, τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
βαῖνον Κουρῆτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐΰζωνος παράκοιτις
λίσσετ' ὀδυρομένη, καί οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἁλώῃ·
ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
βῆ δ' ἰέναι, χροῒ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
ὣς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ,
εἴξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
πολλά τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως.
ἀλλὰ σὺ μή τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων
ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος (κάκιον δέ κεν εἴη,
νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν), ἀλλ' ἐπὶ δώροις
ἔρχεο· ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί.
εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύῃς,
οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλαλκών."

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Φοῖνιξ, ἄττα γεραιὲ, διοτρεφὲς, οὔτι με ταύτης
χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ,
ἥ μ' ἕξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰσόκ' ἀϋτμὴ

κεδνότατοι sunt *sodales optimi* atque honoratissimi. *κλητοὶ* vocantur superius 165. triumviri simili de causa missi ad Achillem, et eosdem 520. Phoenix appellat *ἄνδρας ἀρίστους, οἵτε σοι αὐτῷ φίλτατοι Ἀργείων*, qui geminus locus est. cf. 575, 642. — *ἄνδρας μὲν κτείνουσι.* intell. *οἱ μὲν κτ.*, cui respondet *ἄλλοι.* v. de hac ellipsi Matth. §. 288. extr. et grammatici. ingeniose tamen Bentlejus: *ἄλλοσ' ἄγουσι.* — *ἀμαθύνει.* *ἄμαθον ποιεῖ, ἀφανίζει.* Hesych. — *βαθυζώνους.* α', 429. — *θυμὸς*, *animus*, vel *ira*. cf. 598, superius 109, ω', 42, K, H.

597. mirum est, tantum valuisse dici unius viri, quamvis fortissimi, virtutem; sed tales etiam Achilles aliique heroës describuntur, itemque Christianorum equites et orientalium populorum bellatores celebres in historiis carminibusque medii aevi. Callinus: *λαῷ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς Θνήσκοντος, ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων· ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν· Ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.*

598—605. E: *δῶρα τέλεσαν*, h. e. *τέλεσσαν*, quod malebat H. — *καὶ οὕτως*, *etiam sic*, gratis. — *φίλος.* *φίλε.* δ', 189. „in *κάκιον*, ut in aliis comparativis, Ionibus media est brevis, quae Atticis producta." H. Eurip. tamen Suppl. 1052. *πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον*, ubi v. interpp. — *ἐπὶ δώροις*, *sub conditione donorum.* cui oppositum est *ἄτερ δώρων.* κ', 304.: *τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε Δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ*; cf. H, Matth. §. 585, β. etc. — Sch.: *φθισήνορα.* (β', 833, κ', 78, λ', 331, ξ', 43. epitheton belli.) *τὸν φθαρτικὸν τῶν ἀνδρῶν.* — *τιμῆς* (*τιμῇς*) *ἔσεαι.* *τιμηθήσῃ, ἢ τίμιος ἔσῃ.* (*χρυσὸν τιμῆντα* dixit σ', 475., *βέλη φωνᾶντα* Pind. Ol. 2, 152. Od. ν', 128.: *οὐκέτ' ἔγωγε — Τιμήεις ἔσομαι*, et σ', 160.: *τιμήεσσα γένοιτο. Ex H.* cf. E, Schol. A, Matth. §. 121. ann. 1.) *ἀλαλκών.* (ρ', 153, τ', 30 etc.) *βοηθήσας, ἐπαμύνας.*

607—610. *ἄττα.* (ρ', 561, Od. π', 31, 57 etc.) *προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον ἢ τροφέα.* Ap. *Θετταλῶν ἡ φωνὴ*, inquit Sch., quod item tradunt E, Hesych., Etym. cf. ann. ad δ', 412. Callim. epigr. 1, 3.: *ἄττα γέρον.* — *οὔτι — τιμῆς.* 75. — Sch.: *Διὸς αἴσῃ.* *τῇ τοῦ Διὸς βουλήσει.* (*ἥ μ'*

ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
μή μοι ξύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Ἀτρείδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν, οὐδέ τί σε χρὴ
τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι.
καλόν τοι ξὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ.
ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς!
οὗτοι δ' ἀγγελέουσι· σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων
εὐνῇ ἔνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
φρασσόμεθ', ἤ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἦ κε μένωμεν."

Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·

„Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ
τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα,
οἵ που νῦν ἕαται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν,
σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων
τῆς, ᾗ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων,
νηλής. καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φόνοιο

ἕξει π. ν. κορ. intell. ἡ τιμὴ ex antecedente verbo τετιμῆσθαι, modo dicendi πρὸς τὸ σημαινόμενον. ἥ μ' ἕξει, *qui honor* Jovis decreto *me habebit*, h. e. quem honorem habebo, quo honore ego fruar *in castris nauticis* Graecorum, *donec vixero*. idque vel invito Agamemnone futurum esse sperat, cujus voluntati Jovis opponit σαρκαστικῶς. ἥ μ' ἕξει dictum est, annotante K., ut ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν Od. α', 95. cf. sup. 2 etc.) ἀϋτμή. (κ', 89, ubi verba εἰσόκ' — ὀρώρῃ iterum leguntur, φ', 366 etc.) ἀναπνοὴ, ζωή. ὀρώρῃ. κινεῖται. (κινῆται.)

612—619. Sch.: σύγχει. (ita scil. codd.) τάραττε, λύπει. (φέρων χάριν. ε', 211.) κήδειν. (ε', 400) λυπεῖν, βλάπτειν. ἶσον. ὁμοίως. μείρεο. (semel dictum.) μερίζου. λέξεο. fut. a λέγομαι, non a λέξομαι, λέξω, ut Eustathio videtur. v. κ', 88, Matth. §. 511, 5. hoc quoque ἅπαξ λεγόμενον. — ἐφ' ἡμέτερ'. ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ ἡμ. δώματα. Ex E. sic etiam Od. ο', 88.

621 seqq. πυκινὸν λέχος. στρώμασιν εὖ πεπυκασμένον. describitur lectus 660. et sequente. cf. 618, Od. ξ', 518 seqq., hymn. Hom. in Ven. 158 seqq. — ὄφρα — μεδ. h. e. τόφρα, ὄφρα etc. *interea dum illi*, Ajax et Ulysses, *quamprimum reditum e tentorio meditarentur*. E K et H.

625—630. ἴομεν. ἴωμεν. β', 440 etc. — μύθοιο τελ, *consilii* hujus *finis*, persuasio. — μῦθον, *responsum* Achillis. — ποτιδέγμ. η', 415 etc. — ἄγριον θέτο θυμόν. ἠγρίαινε θ., *efferavit animum*. cf. K et Schn. v. τίθημι. — Sch.: μετατρ. (α', 160.) ἐπιστροφὴν ποιεῖται, φροντίζει.

632. κασ. φόνοιο, ut in superioribus 567. ita MSS. praeter Venetum, in quo habetur κασ. φονῆος, suspectum illud pluribus de causis. nam primum usitate dicitur φόνοιο et τεθνηῶτος ποινὴν, non item φονῆος, quod alter Schol. Veneti A dure interpretatur παρὰ φονέως: deinde φονῆος si scriptum fuisset in vetustis exemplaribus, nemo certe posuisset φόνοιο, sed scripturam illam spe-

ποινὴν ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος,
καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας,
τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
ποινὴν δεξαμένου· σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
οἴης· νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι. σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν,
αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοί εἰμεν
πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί."

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Αἶαν Διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσω μυθήσασθαι·
ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνων
μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
πρίν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι,
κτείνοντ' Ἀργείους, κατά τε σμύξαι πυρὶ νῆας.

cie faciliorem reliquisset. — ποινήν. Ap.: ποινή. ἀντέκτισις. κυρίως δὲ τὴν ἐπὶ φόνῳ. similiter Sch., E, Etym. de hoc more aevi heroïci v. ann. ad β', 665.

635—642. ἐρητ., *reprimitur*, cohibetur. — Sch.: ἄλληκτον. ἀκατάπαυστον, ἀθεράπευτον. — σὺ — θυμὸν haud vulgari modo dictum est ad similitudinem τοῦ σοὶ κακὸν θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν in superioribus; longe leniora sunt haec et similia: δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ ζ', 326., παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ Od. α', 361. — μέλαθρον, *domum* tuam, in qua te convenimus et abs te hospitio excepti sumus; hospitium, quod sanctum habebant vett., ut hodieque habent Arabes (v. Niebuhr. et Irwing. ap. Michäl. *Orient. Bibl.* 16. p. 57.) populique incultiores. cf. φ', 76., Eurip. Hec. 752., Jacobs. ann. ad Brunckii Anal. 7. p. 240., Corn. Nep. Themist. 8., Psalm. 41, 10., Evang. Joh. 13, 18. *E K et Ruhkopf.* μέλαθρον et ω', 471. οἶκον dixit Achillis tentorium, quia domo erat simile, nec αἰθούσῃ sive προδόμῳ carebat. ibi quidem mox lectus sternitur Phoenici, sicut Priamo et praeconi Trojano l. c. 644, 673., ipso Achille in penetrali tentorii, μυχῷ κλισίης, cubante. v. Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 179 seqq. — rursum Sch.: ὑπωρ. ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην. — πληθύος. λαοῦ. β', 143 etc. — μέμαμεν, *confidimus.* idem dixisset εὐχόμεθα, a consequente. v. Schn. v. μάω. — κήδιστοι, *genere conjunctissimi.* se ipsum dicit, Achillis patruelem. cf. Od. θ', 583, κ', 225.

645—657. πάντα. πάντως, ut ε', 181 etc. germ. dicas: *du hast ganz aus meiner Seele gesprochen.* — τὶ, *quiddam magni momenti.* Plat. Amat. p. 32. ap. Matth. §. 487, 6.: καί μοι τὸ μὲν πρῶτον ἔδοξέ τι εἰπεῖν. — ἀσύφηλον. Sch.: ἀδόκιμον, ἀμαθῆ. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀσυφήλως, ὅ ἐστιν ὑβριστικῶς. Ap.: ἀσύφηλος. ἀμαθὴς, οὐδενὸς, ἀδόκιμος. probabiliter E: γίνεται δὲ ἐκ τοῦ σοφὸς ἄσοφος, κατὰ παραγωγὴν ἀσόφηλος, καὶ Αἰολικῶς ἀσύφηλος, ὁ ἀδόκιμος κ. εἰς μηδὲν σοφός. — intell. ἀσύφηλόν τι ἔρεξέ με. ω', 767.: ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον. — μεταν. Sch. secundum Ap.: μέτοικον, φυγάδα. „notum, quo contemtu habiti fuerint in civitatibus Graeciae inquilini. v. scriptorum loca collecta ap. Valck. ad Ammon. 2, 7."

ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι ὀΐω."

renunciant irritam legationem Ajax et Ulysses.

Ὣς ἔφαθ'· οἳ δὲ, ἕκαστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
σπείσαντες παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσεν,
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα.
αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὡς ἐκέλευσεν,
κώεά τε, ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν.
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνὴ, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρῃος.

Ex H. Sch.: κατά τε σμύξαι. κατακαῦσαι. (χ', 411.: Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης. Theocr. 3, 16.: ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. cf. H.) σχήσεσθαι. ἀποσχεθῆναι. — δέπας ἀμφ. α', 584. σπείσαντες. mos convivalis. Eurip. Ione 950.: δείπνων ὅταν λήγωσι, καὶ σπονδὰς θεοῖς Μέλλωσι λείβειν. Xenoph. Symp. 2, 1.: ὡς δ' ἀφηρέθησαν αἱ τράπεζαι, κ. ἐσπείσαντο, κ. ἐπαιάνισαν etc. cf. superius 177, infra 712, Od. γ', 332 seqq., Plat. Symp. 4., Feith. p. 309. sequ.

661—663. Sch.: κώεα. κώδια, ὅ ἐστι προβάτων δέρματα. (v. Schn. v. κώδιον.) — ῥῆγος. (ω', 644, Od. γ', 349, ζ', 38 etc.) τὸ βεβαμμένον (?) ἱμάτιον. καὶ ῥηγεῖς, οἱ βαφεῖς. (? Ap.: ῥήγεα. ῥήγεα σιγαλόεντα [ζ', 38 etc.]. περιστρώματα. v. Schn. v. ῥῆγος.] λίνοιο — ἄωτον. περιφραστικῶς, λινοῦν περιβόλαιον. *lini* velut *floccum tenuem*, h. e. linteum tenue. Od. α', 443.: κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ, *involutus ovis flocco*, h. e. veste lanea. fontem limpidum ac purum Callim. h. in Apoll. 112. dixit ἄκρον ἄωτον, significatque haec vox generatim quidvis praecipuum. Buttm. *Lexil.* II. p. 20.: „ἄωτος ist das lat. *floccus*. Wie dieses von *flo*, so geht jenes von ἄημι aus: es sind *die leicht beweglichen und umherwehenden Flocken* des Schafes u. des Leins. — Ohne Zweifel nannte man aber ἄωτος auch die *flockige Oberfläche* des Tuchs, jene zarte λάχνη, welche die Feinheit und Schönheit des Tuchs ausmacht, u. die Neuheit desselben bewährt, sowie hingegen *defloccatae* vestes im Lateinischen einerlei sind mit *detritis*, abgetragenen Kleidern, welche ihre Neuheit u. Schönheit verloren haben. Dass von einem solchen Gegenstande des täglichen Lebens figürliche u. sprüchwörtliche Redensarten entnommen werden, ist jener einfachen Zeit angemessen: alles, was auf einer Masse oder Menge als das beste u. schönste gleichsam oben sich bewegte, hiess *die Flocke*, der ἄωτος, desselben. Der eigentliche Sinn des Wortes verlor sich unterdessen nach Homer in der gewöhnlichen Sprache, — so dass Pindar es in manchen Verbindungen braucht, die eine buchstäbliche (?) Vergleichung mit dem alten eigentlichen Sinn nicht mehr gestatten." idem annotavit, ἄωτος et ἄωτοι legi ap. Pindarum, itaque hanc formam etiam Homericam et antiquam putandam esse, ἄωτον autem genere neutro (Apollon. Rhod. 4, 176. etc.) recentiorem. — ἔνθ' — εὐπήκτου. v. ann. ad vocab. μέλαθρον 640.

664—668. participes lecti Graecorum non solum uxores legitimae fuerunt, sed etiam concubinae, captivae fere illae aut pretio emtae, quae tamen odio esse solebant uxoribus. v. Feith. 2, 17. caelibes quidem Achilles et Patroclus ejusmodi feminis utuntur sine offensione. Thetis ω', 128.: τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου, Οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι Μίσγεσθαι. — Φόρβαντος. cognominis Trojanus memoratur ξ', 490. confidenter, ut solet, Dictys 2, 16.: *interim*

Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐλέξατο· πὰρ δ' ἄρα καὶ τῷ
Ἶφις ἐΰζωνος, τήν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεὺς,
Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρείδαο γένοντο,
τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν
δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὸν, ἔκ τ' ἐρέοντο·
πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„Εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
ἤ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ,
ἦ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;"
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
„Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
πιμπλάνεται μένεος, σὲ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα.
αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
ὅππως κεν νῆάς τε σόῃς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·

Achilles, ministras et veluti officinam belli proximas Trojae civitates ratus, sumtis aliquot navibus Lesbum aggreditur, ac sine ulla difficultate eam capit et Phorbanta, loci ejus regem, multa adversum Graecos hostiliter molitum, interficit, atque inde Diomedeam, filiam regis, cum magna praeda abducit. v. tamen de hoc scriptore Bähr. *Gesch. der röm. Lit.* p. 342. — Σκῦρον. v. ann. ad 253. seriorum narratio est, Achillem puberem in insulam Scyron ductum a matre, vitae ejus timente, si Trojam proficisceretur, delituisse inter puellas ap. Deïdamiam, regis Lycomedis filiam, atque inde ab Ulysse abductum esse. v. notata ad Tzetz. Antehom. 173. et commentat. de sarcophago Homeri dicto. Neoptolemum tamen ibi educatum ipse Hom. significat τ', 331. et Od. λ', 509.; nec defuerunt, qui Scyron insulam, habitatam olim a Dolopibus, gente Pelasgorum, in ditione Pelei fuisse traderent; a quo illos tum defecisse. v. Scholl. Lips. et Vict. E quoque: ταύτην τὴν νῆσον, inquit, πρὸ τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης κατά τινας, ἢ καὶ μετ' αὐτὴν, ἐπιχειρήσασαν ἀποστῆναι τῆς τοῦ Πηλέως ἀρχῆς, ἢ μὴ βουλομένην συμμαχίαν παρασχεῖν, ἐπιστρατεύσας εἷλεν Ἀχιλλεύς. ἔνθα κ. Δηϊδαμείᾳ τῇ τοῦ Λυκομήδους συνελθὼν ἐγκύμονα πεποίηκεν, ἐξ ἧς ὁ Νεοπτόλεμος. at in Cypriis insulam Scyron Achilles expugnavit Mysia prius vastata. Proclus (Hephaest. Gaisford. p. 474): Τήλεφος δὲ ἐκ βοηθείας Θέρσανδρόν τε τὸν Πολυνείκους κτείνει, κ. αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκεται. ἀποπλέουσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμὼν ἐπιπίπτει, κ. διασκεδάννυνται· Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρῳ προσχὼν γαμεῖ τὴν Λυκομήδους θυγατέρα Δηϊδάμειαν. plura de his rebus v. ap. H cum h. l., tum in ann. ad Apollod. p. 317. — Sch.: Ἐνυῆος πτολ. ὑπὸ Ἐνυέος βασιλευθεῖσαν. ἦν δὲ οὗτος υἱὸς Διονύσου. Diodoro 1., 395, 54. id nomen restituit Müller. libro de Orchomeno p. 304., cum in codd. legatur ἐγυεῖ vel ἔνιοι. nominat Enyeum Diod. inter duces Rhadamanthi, quibus ille, finitis bellis, insulas vel urbes donaverit, Thoanti Lemnum, Ἐννεῖ δὲ Κύρνον, quod fortasse Σκῦρον scribendum est, aliis alias.

670—674. aureis illos poculis uti facit, epulas solenniores significans. cf. γ', 248, λ', 773, Od. γ', 50. — ἀνασταδὸν, *assurgendo* honoris causa. — εἴπ' ἄγε μ'. h. e. ε. ἄ. μοι, elisa diphthongo. v. ann. ad α', 117, η', 30. et ibi Barn. — πολύαιν'. (κ', 544, λ', 430, Od. μ', 184.) epitheton Ulyssis. Ap.: πολύαινε. Ἀρίσταρχος πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε. οἱ δὲ πολύμυθε. similiter Hesych. cf. E ad λ', 430. recte Aristarchus. — δήϊον. 347.

676. πολύτλας. πολύτολμος, *audax*. cf. θ', 97. — Sch.: σβέσσαι. (π', 621.) καταπαῦσαι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ πυρός. (ψ', 250, ω', 791.) σὲ δ' ἀν. σὲ δὲ παραιτεῖται ἐκφαυλίζων. Ap.: ἀναίνομαι. ἀπαρνοῦμαι, ἀπολέγομαι· τῶν δ' ἄλλων οὔ πέρ τιν' ἀναί-

αὐτὸς δ' ἠπείλησεν ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν
νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,
οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἑθεν εὐρύοπα Ζεὺς
χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
ὣς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ' εἰπέμεν, οἵ μοι ἕποντο,
Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὣς γὰρ ἀνώγει,
ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἕπηται
αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ' οὔτι μιν ἄξει."

qua re graviter commotos principes bonum animum habere, proeliumque mane renovare, jubet Diomedes.

Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν,
ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα,
μυρία δῶρα διδούς! ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.
ἀλλ' ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἤ κεν ἴῃσιν,
ἤ κε μένῃ· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
αὐτὰρ ἐπεί κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,

νομαι. (Od. θ', 212.) — ἐϋσσέλμους. β', 170. — ἀμφ. ib. 165.

688. εἰσὶ — εἰπέμεν. *sunt*, sive adsunt, *et hicc*, *qui id dicant*. v. Matth. §. 534, d.

693. libri: — σιωπῇ, Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν. Δὴν etc. nescio quis ineptissimus adscripsit 431., mutato tamen extremo ejus versus vocabulo; quanquam hic quoque Cant. Barocc. Mori et unus Vindob. habent ἀπέειπε. omisit haec pridem Zenodotus, damnavit Aristophanes vel Aristarchus.

694. δὴν — Ἀχαιῶν. v. superius 13, 30. malim δὴν ἄνεῳ per asyndeton ἐπεξηγητικόν. saepe δὲ additum est a mala manu.

697—707. μὴ ὄφ. λίσσ. hyperbaton pro ὄφ. μὴ λ., et ὄφ. dictum p. ὤφελες. Sch.: μὴ ὄφ. ἀντὶ τοῦ μὴ ὤφειλες. ἀεὶ δὲ ἀντιστασιώτης τοῦ Ἀχιλλέως ὁ Διομήδης εὑρίσκεται. (scil. obnoxius non est Diomedes Achilli, cui nec genere cedit, nec virtute multum dissimilis describitur. v. superius 53, 54. et inprimis librum 5.) — ἀγην. ἐνῆκας. αὐθάδη νῦν ἐποίησας αὐτὸν πλέον κ. ὑπερήφανον. (Hesych.: ἐνῆκας. ἐνέβαλες. similiter Od. ο', 198.: ἥδε δ' ὁδὸς κ. μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει. κ', 89.: τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πονοισι διαμπερές. E K et H.) ἴῃσιν. ἀπέλθῃ. — τεταρπ. (ω', 513, Od. α', 310., quo loco in verbis τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ intelligendum est σίτου κ. οἴνοιο, vel quiddam simile; λ', 212, ξ', 244.) εἰς τέρψιν ἐληλυθότες, κεκορεσμένοι. — ἐχέμεν, μάχεσθαι, p. ἐχέτω, μαχέσθω. intell. τὶς sive ἕκαστος, ellipsi satis usitata. v. K., qui tamen in eo fallitur, quod fieri posse putat, ut et solus Agamemnon id facere jubeatur. — προ νεῶν, *ante naves* seu ca-

ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι."
  Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο·
καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος,
ἔνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ Ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

stra nautica. ἐχέμεν, *habere*, educere, constituere. λαόν τε καὶ ἵππους, *pedites equitesque*, ut η', 342. et alias.

710—712. μῦθον — ἱππ. 51. — Ὕπνου pro ὕπνου dedi, ut η', 482., ubi v. ann.

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Κ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Κ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ἀγαμέμνων ἀγρυπνήσας ἀνίστησι τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων, αὐτός τε καὶ Μενέλαος, καὶ ἐπὶ τῆς τάφρου βουλευσάμενοι πέμπουσι κατασκόπους εἰς τὸ τῶν Τρώων στρατόπεδον Ὀδυσσέα καὶ Διομήδην· οἳ Δόλωνα μὲν συναντήσαντες ἀναιροῦσι, πυθόμενοι δὲ παρ' αὐτοῦ Ῥῆσόν τινα καὶ Θρᾷκας παρεῖναι, ἔνθα τε ἐστρατοπεδεύσαντο, ἐπελθόντες δολοφονοῦσι τὸν Ῥῆσον, καὶ τοὺς ἵππους ἀπελάσαντες εἰς τὸν ναύσταθμον παραγίνονται.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Κ.

ΝΥΚΤΕΓΕΡΣΙΑ ΚΑΙ ΔΟΛΩΝΟΦΟΝΙΑ, ἢ ΔΟΛΩΝΕΙΑ.

Agamemnon et Menelaus frater pariter insomnes Nestorem aliosque principum excitant, unaque cum illis excubias obeunt ad fossam.

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.
ὡς δ' ὅταν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο,
τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἠὲ χάλαζαν,
ἢ νιφετον, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο,

Annotationes. Vers. 1, 2. ἄλλοι. οἱ ἄλλοι. α', 23, β', 1. etc. — Παναχ. β', 404. Sch.: εὗδον πανν. νῦν τὸ παννυ. οὐ σημαίνει τὸ δι' ὅλης νυκτὸς, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νυκτός. cave verbum credas Graeculo, sed consilium seu conatum, ut ajunt, dormiendi significat τὸ εὗδον. dormitum ierant per totam noctem ceteri duces Graecorum; solus vigilabat Agamemnon et tentorio egressus suo circumspectabat, uti et alii: v. 74, 151. sic β', 24.: οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, *non decet nocte tota dormire imperatorem*, non *noctu*, quasi interdiu dormiendum sit. nec magis πανημέριοι facere aliquid dicuntur, qui id faciunt interdiu, ἐν ἡμέρᾳ, sed qui δι' ὅλης ἡμέρας, ut Ap. aliique interpretantur. — similia comparant Apollonii Rhod. 3, 744, Virgilii Aen. 4, 522, 9, 224, et ipsius Homeri β', 1. adde ω', 1.

4—10. ὁρμ. τὸ φρεσὶν ὁρμαίνειν, πρὸς διαστολὴν λεχθὲν τοῦ ἄλλως ὁρμαίνειν, κίνησιν δηλοῖ βουλευτικὴν etc. E. *multa agitantem animo.* — ἀθέσφατον verbo πολὺν additum est αὐξήσεως χάριν, ut ait Sch., nec audiendi sunt isti, quos τὸ ἀθ. referre dicit ad χάλαζαν, facta interpunctione post ὄμβρον. nihil frequentius ap. Hom. epithetis illatis ἀσυνδέτως. — Sch.: ἐπάλυνεν. ἐλεύκανεν, ὡς παλῇ καταπασθεῖσαν. οὕτως γὰρ ὀξυτονως (παλὴ, non πάλη.) καλεῖται τὸ ἐπιπασσόμενον λεπτομερέστατον τοῦ ἀλεύρου. *quando nix conspergit*, seu *conspergere solet*, ceu polline, *arva.* „v. σ', 560, Od. κ', 520. etc. Apoll. Rhod. 3, 69.: νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα Οὔρεα καὶ σκοπιαὶ περιμήκεες. Soph. Ant. 232.: κἀπὶ χρωτὶ διψίαν Κόνιν παλύνας.“ *Ex H.* simili nostrates tropo, sed vulgari: *der Schnee pudert die Berge.* — πτολέμοιο μέγα στόμα. h. e. μέγαν πόλεμον, periphrasi usitata. τ', 313., ann. H: οὐδέ τι θυμῷ Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος, *antequam pugnam iniret*, et υ', 359.: οὐδέ κ' Ἄρης — ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, *ne Mars quidem tantam aciem ac pugnam obierit.* cf. Soph. Oed. Col. 736. (770. prioris nostrae ed.), Schäfer. ad Eurip. Or. 1215 ed. Porson. etc. minus recte Sch.: τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου, quemadmodum στόμα ποταμοῦ, στόμα

ὡς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
νειόθεν ἐκ κραδίης, τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.
ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν,
θαύμαζεν πυρὰ πολλά, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων·
αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας
ὑψόθ' ἐόντι Διΐ, μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Νέστορ' ἔπι πρῶτον Νηλήϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
εἴ τινά οἱ ξὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο,
ἥτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος

στρατοῦ, cui στόματι opponitur οὐρά, et similia dicuntur. v. Xenoph. Anab. 3, 4, 42., Eurip. Heracl. 774, Rhes. 385, 464 etc. — Sch.: πευκ. πικροῦ, ὀλεθρίου. ἀπὸ τῆς πεύκης ἡ μεταφορὰ etc. v. ann. ad α', 51. — idem Sch.: πυκινά. πυκνῶς, συνεχῶς. νειόθεν. ἐκ βάθους, κάτωθεν. κάτωθεν etiam Ap. interpretatur auctore Apione: στενάξαι γάρ φησιν οὐκ ἄνωθεν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐσχάτων μερῶν. — cf. 94, 95.

13. αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν. canebant noctu ap. Trojanos tibiae fistulaeque ad significandam eorum confidentiam animique tranquillitatem, ipsique ignibus lucentibus in omnes partes discurrebant tumultuantes, nec somnum capiebant, sed diem expectabant impigri, quo castra Graecorum oppugnarent. contra in horum castris muta erant omnia et obscura, decubuerant fessi duces, militesque, praeter excubitores, etiam ipsi jacebant rebus diffidentes suis. apposite Tacitus de Romanis Germanisque sub Caecina et Arminio, Ann. 1, 65., quem locum H adscripsit: *nox per diversa inquies, cum barbari festis epulis, laeto cantu aut truci sonore, subjecta vallium ac resultantes saltus complerent; ap. Romanos invalidi ignes, interruptae voces, atque ipsi passim adjacerent vallo, oberrarent tentoriis insomnes magis quam pervigiles; ducemque terruit dira quies.* ceterum hisce declaratur instrumentorum musicorum illo tempore usus ad bellum. commemoratur etiam *tuba*, σάλπιγξ. σ', 219.: ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ Ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὕπο θυμοραϊστέων. φ', 385.: ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα, — Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὀμάδῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών, Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. de usu horum instrumentorum in agris, nuptiis, festis, v. σ', 495, 526, 569. evolvendus etiam Feithii liber 4, 4., quod caput est de musica.

15. ita Vrat. b et Ap. v. προθελύμνους. vulgo desideratur δὲ, cujus particulae usus in apodosi nec obscurus est, nec inelegans. — προθ. ι', 537. — ὑψ. ἐόντι Διΐ, *supremo Jovi.* „Agam. reisst im wilden Ausbruch seines Schmerzes sich die Haare aus. — Diese ausdrucksvolle Handlung sagt: „„Weide dich, grausamer Zeus, an diesem Schauspiel, das dein Werk ist!"" So sprützt, nach der Legende, Julian der Apostat sein Blut gen Himmel, u. ruft: „„Siehe dein Werk! ich sterbe, u. du, Nazaräer, siegst!"" Agam. klagt also damit Jupiter als den Urheber seiner Leiden an, was er mit Worten that 2, 112. Aber völlig der Natur gemäss bricht diese Klage hier nicht in Worte aus, wie das bei höhern Graden der Erbitterung gewöhnlich ist." *E K.*

16—24. κυδ. κῆρ, *generosum cor.* Voss.: *und er seufzt' ehrsüchtiges Herzens.* cf. δ', 100 etc. — εἴ τινά οἱ ξύν. h. e. εἴ τινα ξύν οἱ, ut ἐμοὶ ξὺν Od. ι', 332, Ἀρτέμιδι ξὺν Od. ο', 410 etc., quanquam priore horum locorum etiam intelligi potest ξυναείρας, sicut hoc ipso loco, quem tractamus, συντεκτήναιτο, quod quidem voluisse videretur Sch., qui τεκτ. exponat συγκατασκευάσοι, nisi haberet συμμῆτιν, συμβουλήν, ut συμμητιάασθαι inferius 197. — ἀμύμονα. Sch.: ἀγαθήν. (cf. α', 92.) ἀλεξ. (semel dictum.) ἀποτρεπτικὸς τῶν κακῶν. — δαφοι-

αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκὲς, εἵλετο δ' ἔγχος.
Ὣς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μήτι πάθοιεν
Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἕθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν
ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες.
παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψε
ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας
θήκατο χαλκείην, δόρυ δ' εἵλετο χειρὶ παχείῃ·
βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεὸν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων ἤνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
τὸν δ' εὗρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ,
νηΐ πάρα πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ' ἐλθών.
τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
„Τίφθ' οὕτως, ἠθεῖε, κορύσσεαι; ἦ τιν' ἑταίρων
ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
δείδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθὼν
νύκτα δι' ἀμβροσίην. μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται."
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
„χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσῃ
Ἀργείους καὶ νῆας, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.

νὸν, *fulvum*. β', 308. — αἴθωνος. β', 839. — Sch.: ποδ. (178, ο', 646.) μέχρι ποδῶν διῆκον, μέγα. „apparet moris fuisse, ut, donec armis induerentur, laena (133.) aut pelle tecti procederent, cui pelli et incubabant, velut Ulysses bovinae Od. υ', 2. cf. 29, 155, 177. ποδηνεκὴς est velut ποδηνεγκὴς ab ἐνέγκω, ut διηνεκὴς, κεντρηνεκὴς ε', 752, δουρηνεκὴς infra 357." *Ex H.* fuerunt tamen, qui et solis pellibus amicti pugnarent, Hercules aliique antiquiores. v. Feith. p. 463. et Clarkeo laudatum Virg. Aen. 2, 721, 7, 666.

27—34. πουλὺν a πουλὺς, πουλύ. πουλ. ἐφ' ὑγρήν. Hesych.: ἐπὶ πολλὴν θάλασσαν, quemadmodum ξ', 308. ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. in hoc H malit intelligi πορείαν, quemadmodum ὑγρὰ κέλευθα dici solent; sed fieri potest, ut sine ellipsi ὑγρὰ et Ionice ὑγρὴ dicta sit ὑγρότης, *die Feuchte*, ab ὕω, sicut ἄγρα ab ἄγω, αὔρα ab ἄω sive αὔω, χώρα a χάω, γέα a vetere γέω etc. cf. K. ceterum sic etiam Od. δ', 709. locutus est. v. Matth. §. 123. — στεφάνην. Sch. A: ὅτι στεφάνη εἶδος περικεφαλαίας. sic et alii; proprie tamen est pars galeae prominentior ad tegendam frontem. v. η', 12, H, Schn. h. v. — παχείῃ. ἰσχυρᾷ. Sch. cf. γ', 376, ε', 309, et inprimis infra ann. ad 454. ἀνστήσων, ἀναστήσων. cf. 55, α', 305 etc. — ἔντεα. γ', 339.

35—38. νηΐ π. πρ. η', 383. Sch.: ἀσπ. (θ', 488 etc.) εὐκταῖος, ἡδύς. similis est usus, sed paulo rarior ap. Hom., τοῦ ἄσμενος. ξ', 108.: ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη etc. — ἠθεῖε. ζ', 518. — Sch.: ἐπίσκοπον. (342.) κατάσκοπον. pingit ἐπὶ actionem speculandi, nec aliud est σκοπὸς 324, 526, β', 792. et alias.

43—59. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ. χρεία συμβουλῆς ἐμοὶ καὶ σοί. — (ι', 75.) κερδ. συνετῆς, ὠφελίμου. (Od. ζ', 148 etc.) ἢ πανούργου. (α', 149, δ', 339, Od. ν', 291 etc. cf. ib. 255. et H.) παρὰ τὴν κερδώ, ἤγουν τὴν ἀλώπεκα. (? Aristarcho id placuisse dicit Ap. v. κερδαλεόφρων: ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν, inquit, διὸ καὶ φιλοκτεανώτατον εἶπεν. [α', 122.] ὁ δὲ Ἀρίσταρχος φρόνημα κερδοῦς ἔχων, ἤγουν ἀλώπεκος. parum discernebant antiqui illi prudentem callidumque a versuto et fraudulento.) ἐρύσσ. ῥύσεται, φυλάξει. (imo ἐρύσσηται, ut σαώσῃ.) ἐπεὶ — φρήν. ἐπεὶ ὁ Ζεὺς μετετέθη τῇ γνώμῃ, κ. τοῖς Τρωσὶ βοηθεῖ, πλέον δὲ ταῖς τοῦ Ἕκτορος ἐθεραπεύθη θυ-

Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν·
οὐ γάρ πω ἰδόμην οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι,
ὅσσ' Ἕκτωρ ἔῤῥεξε διΐφιλος υἷας Ἀχαιῶν
αὔτως, οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι
δηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς.
ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον
ῥίμφα θέων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον
εἶμι καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἠδ' ἐπιτεῖλαι.
κείνῳ γάρ κε μάλιστα πιθοίατο· τοῖο γὰρ υἱὸς
σημαίνει φυλάκεσσι καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
„πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις;
αὖθι μένω παρὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς,
ἦε θέω μετά σ' αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;"
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„αὖθι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν
ἐρχομένω· πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι.
φθέγγεο δ', ᾗ κεν ἴῃσθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,

σίαις. (E: — *προσέσχε θυσίαις. ἱερὰ γὰρ τὰ ἱερευόμενα λέγει. — Ἕκτωρ δὲ ἐνταῦθα ὁ καλλιερῶν.* se non litasse dicit. v. Bos. Ant. gr. descr. br. p. 64, c.) *μέρμερα.* (289, 524, θ', 453 etc. Schn. h. v.) *μερίμνης ἄξια, χαλεπά.* („*ἐπ' ἤματι. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.* Hesych., Suid. add. E" H) *μητ. ἐργάσασθαι νῦν.* (*moliri, designare.* — *αὔτως. ἤτοι οὕτως ἁπλῶς.* [*sic*, solus, sine alterius ope.] — *Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ καὶ τοιαῦτα κ. μείζω δράσας οὐκ ἂν ἐκπλήξοι τινά· ἐκ θεᾶς γάρ· ὁ Ἕκτωρ δὲ ἁπλῶς ἀνήρ.* — *μελ. Ἀργείοισι. curae ac sollicitudini fore Graecis.* cf. 282, α', 523, ψ', 724 etc. — *δηθά τε κ. δολ.*, ***diu multumque.*** tautologia commoti. cf. E. — „*κακὰ μήσατ' Ἀχαιοὺς*, ut *Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα* χ', 395. itidem recte dixisset *Ἕκτορι δίῳ*, ut *παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο μητιέτα Ζεύς.* simile sonant ap. hunc nostrum verba *ἐργάζεσθαι, ῥέζειν, μήδεσθαι, μητίεσθαι, μηχανᾶσθαί τί τινα.*" *Ex H.*) *ῥίμφα* (ζ, 511 etc.). *ταχέως.* — (*ἱερὸν τέλος. τάγμα θεῖον, ἐπειδὴ τοῖς ἄλλοις καθεύδουσιν ἄδειαν αὐτοὶ παρέχουσιν ἐγρηγορότες. — οἱ μέντοι γλωσσογράφοι ἱερὸν τὸ μέγα φασί. καὶ ἱερὸς, φασὶν, ἰχθὺς* (π', 407.) *ὁ μέγας.* — v. Schn. v. *ἱερός. ἱερὸν λόχον* Thebanorum, h. e. *cohortem venerandam* sive *eximiam*, commemoravit H. cf. 470.) *σημαίνει. προστάσσει, ἄρχει.* (de *Antilocho* et *Merione* v. β', 651, δ', 457.) *ἐπετράπομεν. ἐπετρέψαμεν, ἐξουσίαν δεδώκαμεν.*

61 — 63. *πῶς γὰρ* —, *quomodo igitur —? utrum igitur me facere jubes?* — praesentia *μένω, θέω*, futurorum significationem induere videntur; qua de re v. Viger., Eurip. Med. 360, Aristoph. Ran. 197 etc. *παρὰ τοῖσι* Cantabr. vulgo: *μετὰ τοῖσι*, cum sequatur *μετά σ' αὖτις*, quo aberraverat, opinor, oculus librarii, cum illud scriberet. — Sch.: *θέω μετά σ' α. ἐπὶ σὲ πάλιν εὐθέως ἔλθω.*

65 — 79. *ἀβροτ.* (de hoc usu futuri v. H excursu 2. ad lib. 7., Matth. §. 520, 4 etc.) *διαμαρτήσομεν, ἀλλήλων ἀποτύχωμεν, ὅ τινες διαμφοδῆσαί φασι.* (ab *ἀβροτάζειν, ἀμβροτόζειν, ἀμβροτεῖν*, unde *ἤμβροτον* ε', 287. aliisque locis. v. Buttm. *Lexil.* I, 34., II. 258. et Schn. v. *ἄβροτος.* — „*ἐγρήγορθαι* Aeolice, ut putant, pro *ἐγρηγόρθαι*, quod habent aliquot exemplaria, in his Mori; qua de re disputationes Apionis et Herodori memorat E. cf. Etym. v. *ἐγρηγερμένος* p. 312 l. 39." *Ex H.*) *πά-*

πάντας κυδαίνων, μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ,
ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμιν
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν."
Ὣς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεὸν, εὖ ἐπιτείλας·
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν.
τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηΐ μελαίνῃ,
εὐνῇ ἔνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
ἀσπὶς καὶ δύο δοῦρε, φαεινή τε τρυφάλεια.
πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς
ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο
λαὸν ἄγων, ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ
ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,
Ἀτρείδην προσέειπε, καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ·
„Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος
νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἤ τιν' ἑταίρων;
φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ;"
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
γνώσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερὲς, εἰσόκ' ἀϋτμὴ
ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ·
πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
ἱζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.
αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ

τροθεν ἐκ γεν. ἐκ πατρῴου γένους, ἢ ἀπὸ προγόνων. (κυδ., *honorans.* ε', 448 etc. honoris causa heroës a patribus appellari jubet. fiebat id etiam propterea, ut alter ab altero cognomini discerneretur. v. Aeliani interpp. V. H. 6, 2. similiter Thuc. 7, 69.: ὁ δὲ Νικίας ὑπὸ τῶν παρόντων ἐκπεπληγμένος, κ. ὁρῶν, οἷος ὁ κίνδυνος, — αὖθις τῶν τριηράρχων ἕνα ἕκαστον ἀνεκάλει, πατρόθεν τε ἐπονομάζων, κ. αὐτοὺς ὀνομαστὶ, κ. φυλὴν etc. *Ex H.*) μηδὲ μεγ. θυμῷ. μηδὲ ἐπαίρου τῇ διανοίᾳ δι' ὑπερηφανίαν. (*nec superbe laborem fuge* singulos adeundi et blande compellandi, *sed ipsi quoque hanc in rem operam demus: sic enim nascentibus nobis aerumnam gravem Jupiter immisit.* Horat. Sat. 1, 9, 58.: *nil sine magno Vita labore dedit mortalibus.* cf. 117, 118. — βῆ ῥ' ἰέναι. δ', 209. — δύο δοῦρε. γ', 18. — τρυφ. v. ann. ad γ', 362. — ζωστὴρ παν., ut δ', 215. *balteus mobilis.* v. ann. ad β', 816, γ', 185. — φθισ. β', 833.) ἐπεὶ οὔ μιν (sic, ut Townl. et Schol. ed. Ald., ipsaque 3. Ald., qua utor: ὄν μεν. accipiendum est μὲν pro μὴν, ut passim.) ἐπ. γ. λ. ἐπεὶ ἡ πολλὴ αὐτοῦ προθυμία οὐδὲ τῷ γήρᾳ ἄνεσιν ἐδίδου. τουτέστιν οὐδὲ ὑπὸ τοῦ γήρως ἐνικᾶτο.

84. οὐρ. ἡμιόνων. νῦν δὲ φυλάκων. Sch. similiter E et Hesych., quasi ineptum sit, mulum ruptis vinculis noctu discurrentem quaeri, quod grammaticos mirantes mirantur K et H. Od. φ', 22.: Ἴφιτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἵ οἱ ὄλοντο, Δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί. cf. hymn. Hom. in Merc. 191, Virg. Aen. 8, 212. etc. Lucas Evang. 14, 5.: τίνος ὑμῶν ὄνος ἢ βοῦς εἰς φρέαρ ἐμπεσεῖται, καὶ οὐκ εὐθέως ἀνασπάσει αὐτὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;

88 — 101. γνώσεαι, *agnosces*, agnosce. — πόν. ἐνέηκε. v. ι', 696. — διαμπερές. ε', 112. — 89, 90. ι', 605, 6. — νήδυμος ὕπνος. β', 2. — περιδείδια. ν', 52, ρ', 240, 242, quorum locorum primo per se dictum est περιδ., postremo autem dativo junctum: ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια. malit Schol. A vulgatum πέρι δείδια, nec tamen damnat περιδείδια, quod habent quidam libri, in his Vrat. c, ut H annotavit. hiatus, quem extimescunt, nullus est in commate et interpunctione, quodque caput est, majore priscorum

ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι, κραδίη δέ μοι ἔξω
στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἱκάνει,
δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν,
μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται·

poëtarum in hoc genere licentia. — ἔμπεδον, *firmum*, quietum. — Sch.: ἀλαλ. (semel dictum. v. interpp. et Schn.) τεθορύβημαι, ἠπόρημαι. Ap.: ἀλαλ. τεθορύβημαι, πλανῶμαι, ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τῇ διανοίᾳ· οὐδέ μοι ἦτορ etc. η', 216. comparavit Athen. 15. p. 688, A, quo loco agit de sede τοῦ θυμοῦ in pectore. praeterea adscripsere χ', 451 sequ., Aeschyl. Prom. 858. (κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.) Virg. Georg. 3, 105, ubi v. interpp. ridicule Plautus Capt. 3, 4, 103.: *quin quiescis? i dierectum, cor meum, ac suspende te: Tu subsultas, ego miser vix adsto prae formidine.* — φαίδιμα γυῖα. δ', 505. — Sch.: δραίνεις. ἐπινοεῖς δρᾶσαι, δύνασαι. Ap.: ἰσχύεις. καί· τὸν δ' ὀλιγοδρανέων· (ο', 246.) ἀντὶ τοῦ ὀλίγον ἰσχύων. Hesych.: δραστικῶς ἔχεις. add. Etym. bene E: ὅτι τὸ δραίνειν ἀντὶ τοῦ πράττειν ἐκ τοῦ δρῶ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ῥῶ ῥαίνω, κεῖται ἐνταῦθα ἐν τῷ ἀλλ' εἴ τι δρ., ἤτοι δρᾷς, ἢ δύνασαι δρᾶν. (*si quid agis*, wenn du etwas thun willst, für: wenn du Neigung hast zu thun, was du eigentlich thun solltest, was das Nützlichste wäre, da du doch nicht schlafen kannst. *EK.*) κ. σημείωσαι ὅτι ἐκ τούτου ἀδρανὴς ὁ μὴ δραίνειν δυνάμενος κ. ἀδράνεια ἡ ἀσθένεια τοῦ δρᾶν. — πολλαὶ δὲ κ. ἄλλαι παραγωγαὶ διὰ τοῦ αινω ἀπὸ ῥημάτων τῶν μὲν μιᾷ συλλαβῇ διοικουμένων, τῶν δὲ πλειονοσυλλαβούντων, οἷον χῶ τὸ χωρῶ χαίνω, βῶ βαίνω, μῶ τὸ ὑπὲρ τὸ δέον προθυμοῦμαι μαίνω, ἀλῶ ἀλαίνω τὸ πλανῶ, ἐξ οὗ κ. Ἄλαινος ὁ ποταμὸς (Alaunus fl. in Britannia: v. Cellar. 1. p. 404.) ὁ ἐπὶ πολλὴν γῆν ἀλώμενος, (?) ὀργῶ ὀργαίνω (Soph., Eurip.), — λυσσῶ λυσσαίνω, — οἰδῶ οἰδαίνω (ι', 550.), κρούω κροαίνω (ζ', 507.), ἀπελεύσει τοῦ υ. semel dictum τὸ δραίνεις. — καταβείομεν. Sch.: κατέλθωμεν. „*descendamus* a vallo versus fossam; vel simpliciter *procedamus.*" Ex H. — Sch.: ἀδδηκότες. ὑπὸ τοῦ κόπου ἀηδῶς διακείμενοι κ. ὀκνήσαντες. libri plurimi et h. l. et inferius 312, 399, 471: ἀδδηκότες, quasi hoc vocab. ducatur ab ἄδος, *taedium*, quod priorem corripit; sed Ven. et alii nonnulli, item E et A, recte: ἀδηκότες. Buttm. *Lexil.* II, 86.: „Bei Homer u. sonst nirgend kommen die Formen ἀδήσειεν u. ἀδηκότες vor von einem Verbo ἀδεῖν, ἀδῆσαι, *Unlust empfinden.* — Das Particip ἀδηκότες immer in der Verbindung καμάτῳ ἀδηκότες, woher man eben den Begriff *überdrüssig*, *satt*, auffasst und dies Verbum mit ἆσαι zusammenbringt. — Es drückt aber nicht Sättigung, sondern *Qual*, *Pein*, *Unlust*, aus; Das zeigt auch der ganz parallele Satz Od. ζ', 2. ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος. — Od. α', 134.: μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ Δείπνῳ ἀδήσειεν ὑπερφιάλοισι μετελθών. — Dass aber ἀδηκότες, woher das Wort auch komme, kein kurzes α haben könne, folglich die grammatische Hülfe ἀδδηκ. eine überflüssige u. ungrammatische ist, Das folgt aus der Perfektform selbst. Nie fällt bei den Epikern das die Reduplikation des Perfekts vertretende *augm. temp.* bei kurzem Vokal ab, mit einziger Ausnahme des Verbi ἄνωγα, das sich als Perfekt gar nicht mehr darthat: also konnte ein so deutliches Perfekt wie das vorliegende Particip unmöglich es abwerfen. Wo aber der Vokal von Natur lang war, da ward das Augment nirgend vermisst; u. namentlich das lange α entbehrt des Augments η, das ohnehin als Vermehrung nur scheinbar ist, im *Aor.* ἆσα (jeder Bedeutung) u. im *Part. pf.* ἀρημένος. Die wahre Formation des vorliegenden Verbi ist also ἀδέω, ἄδησα, ἄδηκα, alles mit langem α." inepte pergit Sch.: ἠδὲ κ. ὕπνῳ. καὶ τῇ ἀγρυπνίᾳ. nec placet acumen Eustathii: οὐχ ἁπλῶς οὕτως ὕπνον τὴν ἀγρυπνίαν νοητέον, ἀνόητον γὰρ τοῦτό γε, ἀλλὰ τὸν μὴ παρόντα ὕπνον εἰς ἀγρυπνίαν ληπτέον· διάκειται γάρ τις ἀηδῶς ὕπνῳ οὐ τῷ παρόντι, ἀλλὰ τῷ ἀπόντι. οὕτω κ. ναῦς ποτε λέγεται διὰ κυβερνήτην ὄλλυσθαι, ἀπόντα δηλαδή. imo ὕπνον Hom. dixit τὸ ὑπναλέον, *somnolentiam*, ut recentiorum Latinorum verbo utar, quemadmodum et nostrates de dormitante solent dicere *der Schlaf quält ihn.* — ἐπὶ

δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται, οὐδέ τι ἴδμεν·
μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι"
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
οὔ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται, ἀλλά μιν οἴω
κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
σοὶ δὲ μάλ' ἕψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
ἠμὲν Τυδείδην δουρικλυτὸν, ἠδ' Ὀδυσῆα,
ἠδ' Αἴαντα ταχὺν, καὶ Φυλέος ἄλκιμον υἱόν.
ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
νεικέσω, εἴπερ μοι νεμεσήσεαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
ὡς εὕδει, σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι
λισσόμενος· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„ὦ γέρον, ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα·
πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
οὔτ' ὄκνῳ εἴκων οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν·
νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο καί μοι ἐπέστη.
τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὓς σὺ μεταλλᾷς.
ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων
ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι."
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
*„*οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει*

πάγχυ λαθ. tmesis, *ἐπιλαθ. π.* Sch.: *παντελῶς ληθαργήσουσι.* cf. ε', 24 etc. idem: *μενοιν.* (ν', 79, ξ', 221 etc.) *προθυμηθῶσι.*

106—108. Sch.: *μοχθήσειν. ταλαιπωρήσειν, κακοπαθήσειν.* (*καὶ πλείοσιν ἢ ἡμᾶς νῦν.*) *ποτὶ — ἄλλους.* *πρὸς* (praeterea) *δὲ κ. τοὺς ἄλλους ἐγείρωμεν.*

110—118. *Αἴαντα ταχύν. τὸν Ὀϊλέως. καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις* (ξ', 520.) *φησί· πλείστους δ' ἄνδρας εἷλεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.* (sic. cf. β', 527 etc.) *Φυλέος υἱόν. τὸν Μέγητα.* (β', 627. — *εἴ τις. utinam aliquis.* Matth. §. 513. *τούσδε, hosce,* quos nominaturus est.) *ἑκαστάτω. πόῤῥωτάτω.* (in sinistro cornu castrorum, cum Achilles in extremo dextro tetendisset. v. Heynei excursum ad 7. libri 336. et 430 seqq. — *αἰδοῖον.* γ', 172. — *νεικέσω, εἴπερ μοι νεμ., objurgabo, etiamsi mihi succenseas.* — *νῦν — ἀνεκτός.* cf. 67—71.

120—127. Sch.: *αἰτ. μέμφεσθαι. μεθιεῖ. ἀμελεῖ.* (*remittit.* δ', 240, 516, ζ', 523. K.) *ὄκνῳ. ῥαθυμίᾳ, φόβῳ.* — *καλήμεναι.* (*καλῆναι,* a *κάλημι.* v. Schn. h. v.) *καλεῖν.* — *μεταλλᾷς.* (γ', 177 etc.) *ἐπιζητεῖς. ἵνα γάρ σφιν. ἐκεῖ γὰρ αὐτοῖς.* (Ap.: *ἵνα. ἐπὶ μὲν τοῦ τοπικοῦ· ἵνα γάρ σφιν* etc.) *ἐπέφραδον.* (λ', 794, π', 37 etc.) *εἶπον.*

129. *οὕτως οὔτῐς οἱ.* scriptura *κακόφωνος* et *κακόμετρος:* nam istud *οὔτῐς* principio quidem ferrem, ut *ἕως ὁ* α', 193., *ὅστῐς οἱ* ι', 392 et similia, medio autem in versu, metroque velut constituto, aegre fero brevem syllabam, ubi porrecta opus est. Townl. et unus Vindob.: *οὔτις σοι,* quod alienum. P. Knightius, probante H.: *ουτις Ϝοι,* inculcato digammate, cujus quam incertus

Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ."
Ὣς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν,
διπλῆν, ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη·
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον,
ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
φθεγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή·
ἐκ δ' ἦλθε κλισίης, καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε
νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει;"
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μὴ νεμέσα, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς,
ἀλλ' ἕπευ, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὅντ' ἐπέοικε
βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἠὲ μάχεσθαι."
Ὣς φάθ'· ὁ δὲ κλισίηνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεὺς
ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
βὰν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα. τὸν δ' ἐκίχανον
ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης ξὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
εὗδον, ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας, ἔγχεα δέ σφιν
ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς

ambiguusque usus sit in hisce carminibus, ipse H, Th. aliique ostenderunt. quidni igitur ponamus, quod offensione caret, facileque mutari potuit, hoc: *οὕτως οἱ οὔτις νεμ.?* cf. inferius 292.

132. 22, β', 44.

133, 4. *φοιν.* (*φυινῖκόεσσαν*, quasi *φοινικοῦσσαν.* v. Cl., H.) *πυῤῥὰν τῷ χρώματι.* Sch. *διπλῆν.* γ', 126. — Ap.: *ἐκταδίην. ἐκτεταμένην, μεγάλην.* semel dictum. — Sch.: *οὔλη. τρυφερά, ἢ ἁπαλή.* sic et alii, a consequente. sed proprie *οὖλον* est *τὸ συνεστραμμένον, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν:* inde *crispum*, ut *οὖλαι χαῖται.* solent autem crispi capilli iidem esse densi; atque tales sunt villi in texto seu veste villosa, cujus generis erat gausapa ap. Romanos. ann. H. *ἐπενήνοθε λάχνη.* β', 219.

135 — 142. *ἀκ. ὀξέϊ χαλκῷ.* (ξ', 12, ο', 482, Od. α', 99, ο', 550 etc. *ἔγχος ἀκ.* dixit φ', 72; *πέλεκυν* et *φάσγανον ἀμφοτέρωθεν ἀκ.* Od. ε', 234, χ', 79. sequ.) Ap.: *ἀκαχμένον. ἠκονημένον.* Hesych.: *ἠκονημένον δόρυ, ἐστομωμένον.* ab *ἄκω* vel *ἀκάζω*, *acuo.* v. Matth. §. 222. — *κατὰ νῆας*, *per castra nautica*, ad laevam. — Sch.: *περὶ — ἰωή. οἱονεὶ ἤσθετο τῆς φωνῆς, ἤκουσεν.* „Herod. 1, 47.: *ὀδμή μ' ἐς φρένας ἦλθε* pro *ὀσφραίνομαι.*" K. de vocabulo *ἰωὴ* v. δ', 276. — „*ὅ τι. καθ' ὅ τι.*" H.

145 — 159. *βεβίηκεν.* (172, π', 22.) *βεβίασται, συγκροτεῖ.* Sch. — *ποικίλον*, *multiplex.* v. η', 220, 247. — *κρασὶν* semel dixit. „a *κρὰς, κρατός.* notavit Etym. v. *κρᾶτα.*" H. Sch.: *ὑπὸ ταῖς κεφαλαῖς.* — Ap.: *σαυρωτῆρος. τῆς ἐπιδορατίδος.* v. ann. ad γ', 135. Aristot. de Poët. c. 25., ubi profert locos refellendi criminationes poëtarum: *ἴσως δὲ οὐ βέλτιον μὲν, (οὕτως ἔχειν τι,) ἀλλ' οὕτως εἶχεν. οἷον τὰ περὶ τῶν ὅπλων· ἔγχεα δέ σφιν ὄρθ' ἐπὶ σαυρ. οὕτω γὰρ τότ' ἐνόμιζον* (more faciebant), *ὥσπερ κ. νῦν Ἰλλύριοι.* nec aliter Romani. quem usum improbasse videtur philosophus propterea quia noctu splendentes hastarum cuspides eminus cerni poterant ab hoste appropinquante. aliam causam affert Porphyrius ap. Schol. B., quia vel una hasta ruente per noctem turbae interdum factae sunt; quod etiam E habet p. 795. l. 28. utut est, humi reclinare coeperunt hastas noctu. cf. Twining. ad Aristot. l. c." *Ex H.* Sch.: *ἐλήλατο.*

λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
εὗδ'· ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο,
αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
λὰξ ποδὶ κινήσας, ὤτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην·
„Ἔγρεο, Τυδέος υἱέ! τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς;
οὐκ ἀΐεις, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο
εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;"
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις.
οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἷες Ἀχαιῶν,
*οἵ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλήων,
πάντη ἐποιχόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ."

ἐπεπήγει, ἵστατο εἰς γῆν. — ῥινόν. (334 etc.) βύρσαν. ἀγρ. τοῦ ἐν ἀγρῷ αὐλιζομένου. (cf. ann. ad 23. — λάξ. ε', 620, ζ', 65. etc. — ἄντην, *aperte*. α', 187.) — ὕπνον ἀωτεῖς. (Od. κ', 548.) ἀπανθίζῃ τὸν ὕπνον, ἐκ δὲ τούτου καθεύδεις. ab ἄωτος (ι', 657.), quae interpretatio affectata visa est Buttmanno *Lexil.* II. p. 21., nec immerito. Schol. A: — ἢ παρὰ τὸ ἀέσαι, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι. Buttmann. l. c.: „von ἀωτεῖν, das eine kraftvolle Dehnung des Verbi ἄειν ist, zweifle ich nicht dass es ursprünglich den Begriff *schnarchen* allein onomatopoëtisch ausdrückte, dann das schnarchende tiefe Schlafen" etc.

160 sequ. οὐκ ἀΐεις. οὐκ αἰσθάνῃ, οὐκ ἀκούεις. Sch. malim: ἀΐεις. αἰσθάνῃ, οὐκ ἀκούεις, „*sentis*" non „*audis*"; vel οὐκ αἰσθάνῃ, ceteris deletis. id enim notatu dignum fuit, et notarunt alii veterum. v. Toll. excursu 8 ad Ap., qui Tollius annotavit, quod eruditi haud ignorant, frequenter verba hujusmodi ap. Graecos Latinosque a corporis sensibus ad mentis intelligentiam transferri. λ', 531.: ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας κ. Ἀχαιούς. ubi nunc quidem Sch.: αἰσθόμενοι, ἀκούσαντες: sed vetus interpres solum, opinor, αἰσθόμενοι adscripserat; alius autem ejus explicationem infuscavit, ut hujus loci, quem expendimus, et infra versus 223. cf. Ap. et Hesych. v. κλύειν. — θρωσμῷ. (λ', 56, υ', 3.) Ap.: θρωσμός. βουνοειδὴς τόπος, ἀφ' οὗ ἀποβαίνοντα θορεῖν. a θρώσκειν. alii vocab. ducunt a θεωρεῖν. lex. MS. Sangerm. ap. Villois. ann. ad locum istum Apollonii: βουνοειδὴς τόπος, ἀφ' οὗ ἐπικαταβαίνοντα (perperam libri: ἐπὶ καταβ.) θεωρεῖν, ὅ ἐστι θεᾶσθαι. Etym., utraque interpretatione conflata: θρ. σημαίνει τὸν ὑψηλὸν τόπον, ὅθεν ἔστι θεωρεῖν κ. πηδᾶν etc. Sch.: τόπος ἐστὶν ὑψηλὸς ἐν τῷ πεδίῳ πρὸ τῆς Ἰλίου, ὃς ὀνομαστικῶς καλεῖται Θρωσμός, ὡς κ. ἕτερος Καλλικολώνη (υ', 53, 151.), ᾧ στρατοπέδῳ ἐχρῶντο οἱ Τρῶες, εἴποτε τῆς πόλεως ἔξω τάσσοιντο. similiter Ven. B.; verum hoc si ita esset, non addidisset poëta πεδίοιο, quo significaret tractum editiorem campi medii Trojae et castrorum graecorum. — idem Sch.: ἐρύκει. διείργει, κωλύει. cf. π', 369 etc.

164. σχέτλιος. τάλας, vel, ut ille ap. Sch., καρτερικώτατος, homo miser, qui labori nunquam parcit, qui *nullum remittit tempus*, *neque se respicit*, ut ait Comicus Heaut. 18. v. Ap., H, Schn. et Riemer. h. v.

166. οἵ κεν | ἔπειτα | ἕκαστον |. numeri languidiores in re strenua, eoque insuaviores, quo antecedentium versuum rhythmus est similior: σχέτλιός ἐσσι |, γεραιὲ |, — οὔ νυ | καὶ ἄλλοι | ἔασι | —. malim sane: οἵ κεν ἔπειτ' ἂν ἕκ. ἐγ., h. e. ἀνεγείρειαν, ut 138, 157. fraudi fuisse videtur librariis h. l., ut saepe alias, compendium verbi, tum scriptura continua et apostrophus neglectus: ἔπειτᾱἕκαστον.

167. ἀμήχανος. ἄπορος, imbecillus. Od. ι', 295.: ἀμηχανίῃ δ' ἔχε θυμόν. h. e. interprete Ap. ἀπορία. idem: ἀμήχανοι. μηχανὴν οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ βοήθειαν. quod nostrates dicunt *unbeholfen*. alio sensu dictum est ο', 14. ἀμήχανε Ἥρη pro ἀπροσμήχανε. v. Ap. h. v. Sch.: ἀπροσμηχάνητος, πρὸς ὃν

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
εἰσὶν μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ,
καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν·
ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς.
νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱὸν
ἄνστησον, σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος, εἴ μ' ἐλεαίρεις."
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐέσσατο δέρμα λέοντος
αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκὲς, εἵλετο δ' ἔγχος.
βῆ δ' ἰέναι· τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρως.
Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
οὐδὲ μὲν εὕδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον,
ἀλλ' ἐγρηγορτὶ ξὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες.
ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καθ' ὕλην
ἔρχηται δι' ὄρεσφι (πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν),
ὣς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιϊν ὀλώλει,
νύκτα φυλασσομένοισι κακήν· πεδίονδε γὰρ αἰεὶ

μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. ἢ ἀκοπίαστος. (male α αὐξητικὸν sumere videtur.) καὶ πρὸς πάντας (imo πάντα) οὐχ ἕτοιμος. hoc recte. non est aptus senex ad discurrendum. lapsi sunt interpretes recentiores, quorum errores non excutiam.

169—172. φίλος. φίλε. δ', 189. ceterum v. α', 286. ἔειπας unus Vindob. — παῖδες. filios Nestor habuit 7, quorum duo ap. Trojam, Antilochum et Thrasymedem, ut auctores sunt Apollod. 1, 9, 9. et Paus. 4, 31. cf. δ', 457, ι', 81 etc. — καὶ πολέες. in 90 navibus; nec plures quam 100 fuerunt ipsius Agamemnonis. β', 601. sequ. — βεβίηκεν. 145.

173—178. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. metaphora, quae in consuetudinem proverbii venit. dicunt etiam Graeci ἐπὶ ξυροῦ et ἐπ' ἀκμῆς eodem sensu. Hesych.: ἐπὶ ξυροῦ. ἐπὶ κινδύνου. v. Aeschyli interpp. Choëph. 820, Sophoclis Antig. 914. Herod. 6, 11.: ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ἄνδρες Ἴωνες, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι. Sch.: ἐπὶ — ἀκμῆς. ἀντὶ τοῦ τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὸς ἤρτηται, ὅ ἐστιν ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἐστὶ, κ. ἐπὶ ὀξύτητος κινδύνου. „ἐπὶ ἀκμῆς ξυροῦ ἵστασθαι, *in acie novaculae stare*, ductum est a momento, quo culter tonsorius jam admotus est cuti. — novaculae usum notum fuisse aevo Homerico, hinc colligit Plut. libro de orac. def. p. 410 D." *Ex H.* — αἴθωνος etc. 24.

180—183. φυλάκεσσιν — φυλάκων ἡγήτορας. ι', 80—88. — Etym.: δυσωρ. (semel dictum.) δυσφυλακτήσουσι. κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα διάξουσι. Ap.: δυσωρήσωσι. (scriptura prisca.) δυσφυλακτήσωσι etc. etiam δυσωρήσονται haud male intelligas δυσωρήσωνται, cui respondet ἔρχηται. v. Matth. §. 521, ann. 3.

185—193. ὀρυμ. (β', 810, δ', 449 etc.) E: ὁ δὲ ὀρυμαγδὸς ἐνταῦθα κυριολεκτεῖται εἰς δήλωσιν ὀνοματοποιηθὲν τοῦ ἐν ὄρεσι θορύβου. probabiliora habet Schn. vv. ὀρυγμαδὸς, ὠρύω. — ἐπ' αὐτῷ. *propter ipsum*, ferum. Plin. H. N. 8, 40.: *in venatu solertia* (canis) *et sagacitas praecipua est. scrutatur vestigia atque persequitur, comitantem ad feram inquisitorem loro trahens; qua visa quam silens et occulta, quam significans demonstratio est, cauda primum, deinde rostro.* dicuntur quidem h. l. canes domestici seu pastoricii; sed similia illi, uti et aliae animantes, signa edunt adventantium ferarum, quamvis eas nondum conspiciant, vel stantes inquieti vel trepide circumcursantes ululantesque. — νύκτα. ἀντὶ τοῦ διὰ νυκτός. φυλ. ἀντὶ τοῦ φυλασσόντων.

τετράφαθ', ὁππότ' ἐπὶ Τρώων ἀΐοιεν ἰόντων.
τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μύθῳ·
[καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
„Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε, μηδέ τιν' ὕπνος
αἱρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν."

consilio ibi, ut in trepidis rebus, habito, mittunt speculatores in castra Trojana Diomedem et Ulyssem.

Ὣς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.
τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
ἤϊσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον ξυμμητιάασθαι.
τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν ἑδριόωντο

τέτραπτο. (imo: *τετράφατο.*) *τετραμμένοι ἦσαν, κ. ἀπέβλεπον εἰς τὸ πεδίον.* Sch. *ἐπὶ Τρ. ἀ. ἰόντων.* h. e. *ἐπιόντων.* notavit etiam Sch. — *καί σφεας* etc. abest hic versus a Ven. Harl. Townl., estque sane supervacaneus atque inutilis post verba *θάρσυνέ τε μύθῳ.* δ', 283.: *καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων, Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.* cf. ibidem 312. Od. ν', 226.: *τὴν δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ ἐναντίος ἦλθε, Καί μιν φων. ἔ. πτ. πρ.* haec bene habent, itemque versus *καί σφεας φων. ἔ. πτ. πρ.* Od. δ', 77. et similis *καί μιν φ.* etc. supra 163., ξ', 138. aliisque locis. sed δ', 337. et 369. pariter damnandi esse videntur, cum *τὸ προσαυδᾷν* intelligatur in vocabulo *νείκεσσεν*, vixque dubito, Od. θ', 344. ita scribendum esse: *λίσσετο δ' αἰὲν Ἥφαιστον κλυτοεργὸν, ὅπως λύσειεν Ἄρηα· „Λῦσον* etc., expunctis verbis *καί μιν φωνήσας ἔ. πτ. πρ.*, quae leguntur post *Ἄρηα*, ut α', 15.: *καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς, Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν· „Ἀτρεΐδαί τε* etc. etiam Od. κ', 429. cum haec habeant vulgati libri: *Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους, Καί σφεας φ. ἔ. πτ. πρ.· „Ἆ δειλοὶ* etc., non multum absum a sententia eruditorum, qui verba *καί σφ. — πρ.* uncinis incluserunt, tanquam addita a mala manu. — *φίλα τέκνα.* hoc vel *παιδὸς* nomine juniores a senibus appellari solent, et hi vicissim patris nomine ab illis. cf. Od. γ', 184, δ', 78, η', 28, 48, Soph. Antig. 941., quo loco Creontem, Iocastae fratrem, *τέκνον* vocat senior Tiresias, Aeschyl. Cho. 251, Eurip. Hipp. 99, Heracl. 369, Aristoph. Ran. 1248. etc. — *μὴ χάρμα γ. δ.* v. δ', 82.

194. quaesiverunt, cur vallo et fossa exierint duces Graecorum. Sch.: — *διατί δὲ, φησὶν (φασὶν), οἱ ἡγεμόνες τὴν τάφρον διαβάντες βουλεύονται; φαμὲν, ὅτι τοῦτο ποιοῦσιν εἰς παραμυθίαν τῶν κατασκόπων, ἵνα προθυμότεροι γένωνται ἐγγὺς αὐτῶν ὄντων.* E: *ὅτι ὑπὲρ γεροντικὴν προθυμίαν ὁ Νέστωρ ἑαυτὸν ἐρεθίζων πρῶτος τάφροιο διέσσυτο, ἵνα τῇ τόλμῃ δηλαδὴ καὶ τοὺς φύλακας καὶ τοὺς ἅμα ἑπομένους θαρρύνῃ, καὶ τοὺς μετὰ μικρὸν δὲ σταλησομένους εἰς κατασκόπευσιν. οὐ γὰρ ἦν ἀνδρῶδες τὸν ἄλλους εἰς κίνδυνον στέλλοντα ἐντὸς αὐτὸν τάφρου συστέλλεσθαι κ. μὴ προϊέναι τολμᾷν.* horum sententiam, non malam illam quidem, sed tamen mancam, sequitur Dacieria. minus etiam probabiliter K secundum Aristotelem, nescio quo libro: „Die eigentliche Absicht ihres Ganges war, die Wache zu visitiren. Da sie Dies gethan hatten, so wählten sie zur Berathschlagung diesen Platz, weil er der nächste (?) war, und sie hier versammlet sein konnten, ohne Aufsehn bei dem Volke zu machen; (?) welches, sobald sie es innerhalb des Walles thaten, unvermeidlich war. (?) Gesichert waren sie überdem durch die Nähe der Wache." profecto deliberandi causa non erat quod castris suis relictis propius ad Trojanos accederent, a quibus noctu circumveniri consiliaque surripi poterant; sed voluit simul Nestor cum ducibus, qui eum secuti sunt, cognoscere ex propinquo hostes; quod qui faciunt, etiam nunc exploratores mittere solent, quo res tutius faciliusque administretur. *Eine Recognoscirung.*

195 — 202. *ὅσοι κεκλ. βουλῇ.* (sic. sed v. Matth. §. 418, 3.) *ὅσοι κεκλημένοι ἦσαν εἰς τὸ συμβούλιον.* — *συμμητιάασθαι. κοινῇ γνώμῃ σκέψασθαι.* — *ἑδριόωντο. ἐκαθέζοντο.*

ἐν καθαρῷ, [ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος
πιπτόντων·] ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἕκτωρ,
ὀλλὺς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψεν.
ἔνθα καθεζόμενοι ἔπε' ἀλλήλοισι πίφαυσκον·
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἑῷ αὐτοῦ
θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρῶας μεγαθύμους
ἐλθεῖν, εἴ τινά που δηΐων ἕλοι ἐσχατόωντα,
ἤ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν
αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἠὲ πόλινδε
ἂψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς;
ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἂψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
ἀσκηθής. μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καί οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή·
ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὄϊν δώσουσι μέλαιναν,
θῆλυν, ὑπόῤῥηνον, τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον,

(*ἐν καθαρῷ* etc. θ', 491. de hoc consilio Nisique et Euryali nobili auso, quo duumviros graecos imitati sunt, sed impari successu, Cl. et Eichh. conferri jubent Virg. Aen. 9, 226 seqq., Ariost. *Orl. fur.* 18. et 19., Tass. *La Gerus. lib.* 12. — uncinos immisi, quia verosimile est, verbis *ἐν καθ.* illa *ὅθι — χῶρος* primum adscripta fuisse in margine, dein accessisse versificatorem, qui adderet importunum istud *πιπτόντων*, cum non posset *πεσόντων* propter numeros. mire H: „hoc [*πιπτόντων*] pro mero epitheto habe; alias esse debebat *πεσόντων, πεπτωκότων.*" idem recte: „*ὀλλὺς Ἀργείους.* desideres fortasse tempus praeteritum. verum est: *illo tempore perdens.*") *πίφαυσκον. ἐνεφάνιζον, ἔλεγον.* Sch.

204. *ἑῷ αὐτοῦ. τῷ ἰδίῳ θυμῷ. Ὅμ. δὲ οὐδέποτε σύνθετον ἀντωνυμίαν παραλαμβάνει.* (negat Homerum dicere *ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν* et similia; sed v. ann. ad α', 271. — Schol. B: *ἕλοι. ζωγρήσει τινὰ πρὸς τὸ πυθέσθαι τὰ πολεμίων.*) *ἐσχατ. ἔσχατον ὑπολειπόμενον, πεπλανημένον κ. περὶ τὰ ἔσχατα μέρη διατρίβοντα.* (germ. *einen Nachzügler.* — *ἤ τινά που* etc. ordo: *ἤ που καὶ ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο φῆμίν τινα, an etiam ap. Trojanos*, cum ad ipsum eorum exercitum pervenerit, *fama aliquid accipiat;* quemadmodum aliquando mendici specie Trojam intraverat Ulysses.) Schol.

212. *ἀσκηθής.* (π', 247, Od. ε', 26 etc.) *ἀβλαβὴς, ὑγιής.* (notatio hujus vocis incerta est. malim duci ab *ἀσκεῖν*, quod faciunt K et Schn., [Schn.: „unverletzt, unversehrt, eigentlich gepflegt, gewartet, behütet."] quam a *σχέθειν*, ut proprie sit *ὁ ἀκώλυτος τοῦ πράττειν*, quae Etymologi ratio placet Heyneo. — *ὑπουράνιον.* quasi *ὑπ' οὐρανοῦ ὂν*, quae est terrae significatio, quemadmodum nostrates dicere solent *unter dem Monde.* male Sch.: *ἐπουρ.*, cum sequatur *πάντας ἐπ' ἀνθρώπους.*

214. versus etiam in Odyssea lectus α', 245, π', 122 et τ', 130, nisi quod ibi est *νήσοισιν. Ex H.*

215 — 217. quaerunt ap. Schol. A, cur promittatur praemium *ovis nigrae* et *fetae* sive ejus, *quae agnum lactat.* (E: *ὑπόῤῥηνον. ὅ ἐστιν ἔγκυον, ἢ κ. ἤδη γεννήσασαν.* sane haec plus lucri, et certioris, adderet, soletque commemorari in praemiis, sicut serva cum puero. Eurip. Androm. 535.: *εἰπὲ, τίνι δίκῃ Βρόχοισιν ἐκδήσαντες οἵδ' ἄγουσι σὲ Καὶ παῖδ'; ὕπαρνος γάρ τις ὣς ἀπόλλυσαι.* *ὕπαρνον* dixit *τὴν γεννήσασαν*, annotavitque H, eam esse *τὴν ὑπόῤῥηνον* ap. recentiores. sed Ap.: *ὑπόῤῥηνον. ὕπαρνον, οἷον ἄρνα ἔχουσαν ἐν τῇ γαστρί.* sic ψ', 265 Achilles praemium ludorum proponit inter alia *ἵππον Ἑξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν.*) respondetur, nigram promitti, quoniam noctu proficiscendum sit; fetam vero boni ominis causa. eandem cantilenam canunt Sch. et E., quorum ille: *ῥητέον*, inquit, *ὅτι μέλαινα μὲν (πρόβατα), ἐπεὶ νυκτὸς ἐπορεύοντο·*

αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται."
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν ἐγγὺς ἐόντων,
Τρώων· ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο καὶ ἄλλος,
μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται,
ξύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν,
ὅππως κέρδος ἔῃ· μοῦνος δ' εἴπερ τε νοήσῃ,
ἀλλά γέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις."

ὑπόῤῥηνα δὲ συμβόλῳ τινὶ αἰσίῳ, ἵνα ἔγκαρπον τὴν πορείαν ποιήσωνται. imo majore in pretio est feta ovis; quod autem ad colorem attinet, Columella de R. R. 7, 2., postquam dixit, optimum atque utilissimum ovium colorem esse album, quod ex eo colore plurimi fiant, neque hic ex alio: „*sunt etiam,*" inquit, „*suapte natura pretio commendabiles* pullus atque fuscus, *quos praebent in Italia Pollentia, in Baetica Corduba.*" cf. Plin. H. N. 8, 48. generatim debiliora esse albi coloris animalia contendit K. — θῆλυν. a θάειν, a nutriendo, quod feminarum proprium est. — Schol.: ὑπόῤῥηνον. ὕπαρνον, ἔγκυον. ῥῆνες γὰρ οἱ ἄρνες. cf. ann. ad ι', 154. semel dixit. — τῇ μὲν — ὁμοῖον. ἧς οὐδὲν κτῆμα ὅμοιον διὰ τὴν πρᾶξιν. *cujus ovis possessioni alia nulla aequiparanda est.* utilissimum animal esse dicit ovem. apposite Columella l. l.: *Post majores quadrupedes ovilli pecoris secunda ratio est*, quae prima fit, si ad utilitatis magnitudinem referas. *nam id praecipue nos contra frigoris violentiam protegit, corporibusque nostris liberaliora praebet velamina. tum etiam casei lactisque abundantia non solum agrestes saturat, sed etiam elegantium mensas jucundis et numerosis dapibus exornat. quibusdam vero nationibus frumenti expertibus victum commodat: ex quo Nomadum Getarumque plurimi γαλακτοπόται dicuntur.* Virg. Georg. 3, 286.: *superat pars altera curae, Lanigeros agitare greges hirtasque capellas. Hic labor;* hinc laudem fortes sperate coloni! — αἰεὶ — παρέσται. semper ad epulas et convivia eum invitatum iri dicit honoris causa. δαίτη idem significat quod δαὶς, de quo v. α', 424, δ', 48, Od. α', 225 etc. εἰλαπίνη Apollonio auctore est εὐωχία (ψ', 201.), Hesychio θυσία, ἑορτή. Sch.: εἰλαπ. ἑορταῖς, ὅτι κατὰ ἴλας (malim εἴλας) πίνουσι. — cf. H. hinc derivatum verbum εἰλαπινάζειν ξ', 241. saepiusque in Odyssea legitur, εἰλαπιναστὴς autem semel ρ', 577.: μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ Δήμον, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής. ad deos eum honorem transferunt poëtae. Hesiodus Theog. 802. de deo perjuro: ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων, Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας, Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις Εἴραις ἀθανάτων. Virg. Aen. 1, 79.: *tu das epulis accumbere divûm.* E K.

223—231. θαλπώρη. Sch.: ἡδονή, θάλψις. deleamus verbum θάλψις. dictum est θαλπώρη figurate h. l. et Od. α', 167., ut ἰαίνεσθαι et ap. Sophoclem Ajace 449. θερμαίνεσθαι. hoc notare voluit interpres. alius adscripsit θάλψις, ut supra 160.: οὐκ ἀκούεις et λ', 531. ἀκούσαντες. nam idem certe hoc dedisset θάλψις, ἡδονή, nec propriam significationem posteriore loco posuisset. — ξύν τε δύ' ἐρχ. nominativi consequentiae, ut ἄμφω δ' ἑζομένω γ', 211. Sch.: συνερχομένων γὰρ δύο ὁμοῦ κ. κοινῶς ὁ ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου ἐπενόησέ τι κοινωφελὲς κ. συμφέρον. retulit ille σὺν ad ἐρχ., sed E ad δύο, more Atticorum, qui dicunt σύνδυο, σύντρεις. hymn. Hom. in Ven. 74.: σύνδυο κοιμήσαντο. v. Hoogev. ann. ad Viger. 5, 9, 13. — καί τε, *praeterea etiam.* Viger. p. 520. — ἀλλά γε scripsi auctore H. annotatione. libri: ἀλλά τε, ut aliquot eorum α', 82. cf. index Heynei v. ἀλλά. Sch.: βράσσων. (semel dictum. Hesych.: βράσσον. βραδύτερον, ἀσθενέστερον.) βραδύτερος, ἐλάσσων. nauci non est quod subjicit: ἢ ταρασσόμενος κ. ἀκαταστατῶν. alii quoque hic turbarunt. dixere Graeci βράσσων, ut μάσσων, ἐλάσσων, πάσσων. v. H et Matth. §. 131. ann. — λεπτὴ δέ τε μῆτις. ἀσθενὴς ἡ βουλὴ κ. ἡ ἐπίνοια, μεταφορικῶς. Ap. Hesych.: λεπτή. ἀσθενής, ἰσχνή. contrario sensu

Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἕπεσθαι·
ἠθελέτην Αἴαντε δύω, θεράποντες Ἄρηος·
ἤθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἤθελε Νέστορος υἱός·
ἤθελε δ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον
Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
„Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
τὸν μὲν δὴ ἕταρόν γ' αἱρήσεαι, ὅν κ' ἐθέλῃσθα,
φαινομένων τὸν ἄριστον, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί·
μηδὲ σύγ' αἰδόμενος σῇσι φρεσὶ τὸν μὲν ἀρείω
καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων,
ἐς γενεὴν ὁρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν."
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„Εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι,
πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη;
τούτου γ' ἑσπομένοιο καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι."
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
„Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, μήτε τι νείκει·
εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
*ἀλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς.

πυκινὸν νέον dixit ο', 461. — *ὁ τλήμων, audax.* v. ε', 670. et cf. sequentia. annotavit Schol., recentiores *τλήμονα* dicere *τὸν ἀτυχῆ*, sed Homerum *τὸν ὑπομενητικόν.* similiter E cum h. l., tum ad ε', 670. — *κατ. ὅμιλον Τρώων*, subire *turbam* sive exercitum Trojanorum. cf. 338, 433, 545.

235—238. *αἱρήσεαι, ὀπάσσεαι, καλλείπειν*, futura et infin. usurpata significatione imperativorum, ut passim. — *σὺ δὲ* etc. repetitio emphatica et elegans, ut Horat. Od. 1, 9, 15.: *nec dulces amores Sperne, puer, neque tu choreas.* γ', 409.: *εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην*, ubi v. ann. — Sch.: *ὁ π. πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀκόλουθον προσλαβοῦ.* E: — *ἔστι νῦν ὀπάζεσθαι οὐ τὸ παρέχειν, ἀλλὰ τὸ προσλαμβάνεσθαι εἰς ὀπαδόν.* cf. ann. ad ε', 334.

244—246. Sch.: *πρόφρων. πρόθυμος, ἢ προορατικός.* hoc verum: nam prudentia et virtute opus erat, quae conjuncta in Ulysse conspiciebantur; animosi vel benevoli fortesque erant omnes, qui se comites Diomedi obtulerant. — *καὶ ἐκ πυρὸς αἰθ.*, *ex igne flagrante*, h. e. ex summo periculo, quod etiam aqua significant, ut K ann. v. Soph. Antig. 577., Obbar. ad Horat. Epist. 1, 1, 46. etc. Longus *Ποιμεν.* γ', 5.: *ἔρωτι δὲ ἄρα πάντα βάσιμα, καὶ πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ Σκυθικὴ χιών*: quae Lyrici alicujus vel Tragici verba esse arbitror, ita digerenda:

ἔρωτι δ' ἄρα πάντα — *anacr.*
βάσιμα, καὶ πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ Σκυθικὴ χιών. — *chor. t. br.*

249. *μήτ' ἄρ με — νείκει.* prorsus vel laudari vel objurgari se vetat, quem Graeci norint. quod et modesti est et virtutis sibi conscii.

251. hic versus duobus sequentibus subjiciendus est: nam illa *ἄστρα — λέλειπται* alteram rationem continent, cur verbis faciendis abstinendum esse Diomedi putet, quia scilicet festinandum sit, majore noctis parte jam praeterita. duabus hisce rationibus allatis consentaneum est, quod addit: *ἀλλ' ἴομεν* etc., *age igitur eamus: nam nox properat, instatque aurora*, quod quo loco adhuc legitur, praeposterum est et *ταυτολόγον.* — *ἴομεν. ἴωμεν.* — *ἄνεται* semel dixit. Sch.: *ἀνύεται, τελειοῦται.*

ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται."
Ὣς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην.
Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
φάσγανον ἄμφηκες, τὸ δ' ἑὸν παρὰ νηῒ λέλειπτο,
καὶ σάκος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταῖτυξ
κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
καὶ ξίφος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
ῥινοῦ ποιητήν, πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν
ἐντέτατο στερεῶς, ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
εὖ καὶ ἐπισταμένως, μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει·
τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας,
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·

256—258. ἄμφηκες. (φ', 118, Odyss. φ', 341.) ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον. (ἄφαλον, ἄλλοφον. γ', 362, ε', 743.) καταῖτυξ. εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι (h. e. κατεσκευάσθαι. cf. Ap. et Etym. v. ἄντυξ.) etc. Sch. humile genus galeae sine cono et crista, qua galea milites juniores gregariique utebantur. semel dictum. — similiter Virgiliani heroës arma permutant Aen. 9, 303. seqq., ut Cl. et Eichh. annotarunt.

262—271. ῥινοῦ. ἐκ ῥινοῦ. Matth. §. 375, 2. de voc. ῥινὸς v. η', 248. — ἔκτοσθε — ἔνθα. inserti erant extrorsum dentes aprini ad excipiendos ictus, a latere factos. E: τὸ δὲ λευκοὶ — ὑὸς ἔχει ἀδολεσχίαν τινὰ σχεδιαστικήν· ἤρκει γὰρ ἢ λευκοὺς ὀδόντας εἰπεῖν ὑὸς, ἢ ὀδ. ἀργ. ὑός. — δοκεῖ δὲ ὅμως εἰρῆσθαι τὸ λ. ὀδ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἀργ. ὑὸς διὰ σαφήνειαν πλείονα. — possunt etiam λ. ὀδ. intelligi *dentes splendidi.* quanquam ἀργιόδους solenne est epitheton apri, potestque significari verbo λευκοὺς, revera dentes istius animalis candidos fuisse, ut esse soleant. Voss.: *und auswärts* *schienen die hauer Vom weisszahnigen schwein.* — Sch.: πῖλος. τὸ πεπιλημένον ἔριον. (*lana condensata*, mediaeque galeae aptata intus ad minuendam vim ictuum ex alto descendentium, inprimis gladiorum. — ἐνὶ — ἀρ., ἐναρήρει. tmesis. Od. ε', 236.: εὖ ἐναρηρός. — de *Eleone*, urbe Boeotiae, v. ann. ad β', 499.; de *Amyntore*, Ormeni filio et Phoenicis patre, ι', 448. Ormenii quidem in Thessalia is habitasse fertur; sed fieri potest, ut eo oppido relicto Eleonem migraverit. v. H cum h. l., tum ann. ad Apollod. 2, 7, 7. — *Autolycus*, Mercurii dictus fil. propter astutiam et furta, Parnassum incoluit. Naso Met. 11, 312.: *alipedis de stirpe dei versuta propago Nascitur Autolycus, furtum ingeniosus ad omne, Qui facere adsuerat, patriae non degener artis, Candida de nigris, et de candentibus atra.* Hyginus fab. 201.: *Mercurius Autolyco, ex Chione quem procreaverat, muneri dedit, ut furacissimus esset, nec deprehenderetur in furto: ut, quidquid surripuisset, in quamcunque effigiem vellet, transmutaretur, ex albo in nigrum, vel ex nigro in album, in cornutum ex mutilo, in mutilum ex cornuto etc.* Argonautis eum annumerat Apollod. 1, 9, 16., dubitante Burmanno Cat. Argon. cf. H Obss. ad Apollod. p. 74. — ἐξέλετο, abstulit, furatus est, ὑφείλετο, quod habent scholia brevia et E. galea affabre facta nec vulgaris generis digna visa est, cujus deinceps possessores nominarentur, ut sceptri Agamemnonii β', 101. seqq. — Sch.: πυκινόν. πυκνόν, ἰσχυρόν. ἀντιτορ. ἀντὶ τοῦ διατρήσας, τοιχωρυχήσας. διορύξας. (Ap.: διατρήσας, διορύξας· πυκινὸν δ. ἀντ. hoc illi profecerunt. ipse Mercurius h. Hom. in Merc. 178.: εἶμι γὰρ ἐς Πυθῶνα μέγαν δόμον ἀντιτορήσων, Ἔνθεν ἅλις τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας Πορθήσω καὶ χρυσὸν etc. cf. ib. 283.) Σκάνδειαν δ' ἄ. δ. ἀντὶ τοῦ ἐν Σκανδείᾳ δὲ (imo pro εἰς Σκάν-

Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·
αὐτὰρ ὁ Μηριόνῃ δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι·
δὴ τότ' Ὀδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.

his aliquantum progressis praepes avis prosperum affert augurium.

Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,
βάν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κάτ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεὺς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνῃ·
„Κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτε μοι αἰεὶ
ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με φίλαι, Ἀθήνη,
δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλεΐας ἀφικέσθαι,

δειαν. Matth. §. 418, 3, a.) αὐτὴν ἔδωκε τῷ Ἀμφ. (munus hospitale, quod, ab Autolyco acceptum, Scandiam, urbem patriam, abstulit Amphidamas; vel dono ei missum, quemadmodum Cinyrae munus misisse Agamemnonem hic noster narrat λ', 20. E K. et H) ἡ δὲ Σκάνδεια πόλις Κυθήρων. Κύθηρα δὲ νῆσος τῆς Λακεδαίμονος. (hodie *Cerigo*. Scandia urbs sub portu insulae sita fuit. qui portus praecipuus habebatur Lacedaemoniorum. v. Cellar. 1. p. 1245. sequ., Mannert. 8. p. 601. seqq.) Κυθηρίῳ. τῷ ἀπὸ Κυθήρων. (*Molus* Cretensis iterum memoratur ν', 249. cf. ann. ad β', 651.) πύκασεν (ρ', 551, ω', 581, Od. μ', 225.) κάρη (ἀμφ.) ἐσκέπασε τὴν κεφαλὴν ἁρμόσασα.

272—277. ἐνὶ δ. ἐδύτην. tmesis. Od. ω', 496.: οἱ δ' ὤρνυντο κ. ἐν τεύχεσσι δύοντο. — λιπ. δὲ κάτ'. ita scripsi, interpositam inter verbum praepositionemque particulam haud magis reveritus quam Matth. gr. gr. uber. p. 922. 1. ed. vulgo: λ. δὲ κατ'. — δεξιὸν ἐρωδιὸν, *ardeam dextram*, h. e. a dextra advolantem propter viam; quod illi pro fausto omine habebant. E: — ἀγαθὸν γὰρ σημεῖον τοῖς ἐνεδρεύουσιν ὁ ἐρωδιὸς, ὥς φησιν Ἕρμων. (Hermon Delius. cognominis ἱερογραμματεὺς memoratur ap. Galenum. v. H. et Schn. ann. ad Aristot. H. N. 9, 2, 8.) ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀκουσθῆναι μὲν τὸν ὄρνιν, μὴ ὁραθῆναι δὲ, δηλοῖ ὡς κ. οἱ ἥρωες οὗτοι — ὄψει μὲν πολεμίων οὐχ ὑποπεσοῦνται, ἔκπυστα δὲ δράσουσιν εἰς αὐτούς. — νυκτὸς δὲ ἀγρεύει ὁ ἐρωδιὸς ἐν ὕδασι καὶ ἕλεσι, κ. ἁρπακτικός ἐστι· διὸ οὐ γλαῦκα ἡ Ἀθηνᾶ ἐπιπέμπει τὴν αὐτῇ ἀνακειμένην, ἀλλ' ἐρωδιὸν, οἰκεῖον ὄντα τοῖς περὶ Σκάμανδρον ἑλώδεσι τόποις. ardearum tria genera novit Aristot. H. A. 9, 2. et 17., centum aut plura aetas nostra. (Wilmsen. *Handb. der Naturg.* 1. p. 889.) dici puto h. l. *ardeam majorem* Linn., *den gemeinen Reiher*, de quo philosophus l. c. 9, 17.: νέμεται δὲ (ὁ λευκὸς ἐρωδιὸς) ἕλη, καὶ λίμνας, κ. πεδία, κ. λειμῶνας. *ardeam stellarem* Linn., *die Rohrdommel*, intelligebat K., opinor propter vocem insignem, quam certis temporibus edere solet avis ista noctu. sed ejus vocis, quae vulgo terribilis videtur, neque certa inest significatio in verbo κλάγξαντος, et dubites, an accepturus fuisset alacer Ulysses omen, quod ei fecisset avis pigerrima et despecta. Aristot. l. c. 9, 17. p. 435. ed. Schn.: ὁ δ' ἀστερίας (ἐρωδιὸς), ὁ ἐπικαλούμενος ὀκνὸς, μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δούλων τὸ ἀρχαῖον, ἐστὶ δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τούτων (trium generum ardearum) ἀργότατος. Virg. Georg. 1, 363.: *notasque paludes Deserit atque altam supra volat ardea nubem.* — ὄρνιθ' iota eliso, ut ἀστέρ' ὀπωρινῷ ε', 5 etc. — ceterum viri docti hisce adscripserunt illa Virgilii Aen. 6, 190.: *vix ea fatus erat, geminae cum forte columbae Ipsa sub ora viri coelo venere volantes, Et viridi sedere solo. tum maximus heros Maternas agnoscit aves, laetusque precatur: „Este duces“* etc.

280 sequ. Sch.: κιν. κινούμενος, ἐπὶ πρᾶξιν ὁρμῶν. (E: τὸ δὲ κιν. παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ κινῶ κινύω κίνυμι, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ κίνυντο φάλαγγες [δ', 281, 337, 427.]. similiter ap. Soph. Ajace 34. Ulysses, Minervam allocutus: πάντα γὰρ τά τ'

ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὅ κε Τρώεσσι μελήσει."
Δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
„κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἔσπεο Τυδέϊ δίῳ
*ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ᾔει.
τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιούς·
αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
κεῖσ'· ἀτὰρ ἂψ ἀπιὼν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα
ξὺν σοὶ, δῖα θεὰ, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης.
ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε!
σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ·
τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας."
Ὣς ἔφαν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
βάν ῥ' ἴμεν, ὥστε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
ἀμφόνον, ἂν νέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

eodem tempore Graecorum consilia exploratum prodierat Trojanus quidam, Dolon, magnis ab Hectore propositis praemiis.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἴασ' Ἕκτωρ
εὕδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
τοὺς ὅγε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
„Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε
δώρῳ ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται.
δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,

οὖν πάρος, Τά τ' εἰσέπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερί. praeterea conferri jubent Rhes. 575 seqq., Xenoph. Symp. 4, 49., Psalm. 139. initio etc. v. H. — φῖλαι. ε', 117. — ἐϋκλεῖάς, εὐκλεέας, ab εὐκλεής. intell. ἡμᾶς. — Ἀτρυτώνη. β', 157.

285—294. σπεῖο. (pro σπέο, ἕπεο, spiritu aspero mutato in sibilum. v. H. excurs. 1. ad lib. 19., Matth. §. 233. semel dictum) ἕπου, συνακολούθησον. πρὸ Ἀχ. πρὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, ἢ ὑπέρ. (probabiliter Bentl.: πρὸς, h. e. παρὰ, hiatus causa, ut Od. θ', 28.: ξεῖνος ὅδ' — ἵκετ' ἐμὸν δῶ, Ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων etc. de confusis hisce praeposs. v. ann. ad ι', 452.; de re ipsa, quae hic agitur, δ', 384—398.) αὐτὰρ ὁ μειλ. ὁ δὲ Τυδεὺς, φησὶ, προσηνῆ κ. πρᾶον λόγον ἔφερε τοῖς Θηβαίοις. ἀπήει γὰρ προκηρυκευσόμενος περὶ διαλύσεων κ. εἰρήνης. (μέρμερα. 48.) πρόφρασσα. (φ', 500 etc. a πρόφρημι, προφράζω, sicut ἀποφρὰς ab ἀποφράζω, ducit H, quod proprie esset προφρᾶσα.) πρόφρων, πρόθυμος. ἢ ἡ πειρῶσα προφράζεσθαι τὸ μέλλον. (E: — προμηθὴς, τὰ ὑπὲρ ἐκείνου φραζομένη κ. ἐθέλουσα.) ἦνιν. (posteriore porrecta, nisi scribendum sit ἦνιν ῥέξω. v. 129., et de ipso vocab. ζ', 94. iterum legitur hic versus Od. γ', 382.) ἐνιαυσιαίαν, νέαν. — περιχεύας. περιχέας, περιθείς. (ornatus gratia veteres boum cornua auro obducere solebant. v. Od. γ', 432—438, Virg. Aen. 9, 627., Macrob. Sat. 1, 17., Feith. 1, 9, 5., Potter. 1. p. 534.) Sch.

298—312. ἀμφόνον. sic vett. libri praeter unum Vindob., qui habet ἀνφόνον, ut ἀμβωμοῖσι θ', 441. et similia. Rom., T: ἂν φόνον. W.: ἂμ φόνον. v. ε', 87. Sch.: διὰ τοῦ φόνου κ. τῶν νεκρῶν. (cf. 349.) διά τ' ἔντεα. (γ', 339 etc.) διὰ τῶν ἐντέων, ἤγουν τῶν ὅπλων. — ἄμυδις. (ι', 6.) ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτό. (πυκινήν, prudentem. β', 55.) ἄρκιος. αὐτάρκης, ἱκανός. ἐριαύχ. μεγαλοτραχήλους, στολίους (? fort. σταδίους), ἀπὸ μέρους. τὸ ἐρὶ γὰρ μόριον ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίθεται, ὡς

οἵ κεν ἀριστεύωσι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
ὅστις κε τλαίη, οἷ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
ἠὲ φυλάσσονται νῆες θοαὶ, ὡς τοπάρος περ,
ἦ ἤδη, χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῷ."
"Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱὸς,
κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος,
ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης,
αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτῃσιν·
ὅς ῥα τότε Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι μῦθον ἔειπεν·
„Ἕκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο καί μοι ὄμοσσον,
ἦ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ
δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.
σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης·
τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερὲς, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἠὲ μάχεσθαι."
"Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε καί οἱ ὄμοσσεν·
„Ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
Τρώων, ἀλλά σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι."

καὶ τὸ ζά. — *ἀριστεύωσι.* Aristarchus ap. Schol. A, codd. Barocc., Mori, unus Vindob., W: *ἄριστοι ἔωσι.* alter Vindob.: *ἄριστοι ἔασι.* friget hic quoque Aristarchus, ut saepe alias, cum paulo audacius dicta castigat et velut extenuat. v. ann. ad *ι'*, 222. — *ἀδηκότες.* 98.

315, 6. acute Bentl.: *πολυχρύσου, πολυχάλκου.* cf. 378—381. potest tamen et ipse Dolon vocari dives auri atque aeris, utpote filius unicus opulenti patris. sed quae sequuntur, *ὃς — ποδώκης*, de Eumede dicta puto per hyperbaton, cujus Eumedis laudatur velocitas, ut praeconum Agamemnonis *α'*, 321. hisce opponuntur sequentia *αὐτὰρ — κασ.*, *at ille*, Dolon, *solus erat* mas *inter 5 sorores.*

324, 5. *ἅλιος* (*δ'*, 26 etc.), *vanus, inutilis.* Sch.: *οὐδ' ἀπὸ δόξης. οὐδ' ἀπὸ δοκήσεως κ. εἰκασμοῦ.* (— „dicitur aliquid esse *κατὰ δόξαν*, h. e. ita comparatum, ut expectationi nostrae sive opinioni respondeat; contrarium est *ἀπὸ δόξης*, quod non respondet. similiter al. dicitur esse *κατὰ θυμὸν* et *ἀπὸ θυμοῦ*, unde et *καταθύμιον* vel *ἀποθύμιον*, *gratum* vel *ingratum.*" H.) *διαμπερές. μέχρι τέλους.* cf. 331, *ε'*, 112 etc.

330 sequ. *ἐποχ. ἐποχήσηται.* Sch.: *ἐπιβῇ τῶν ὀχημάτων.* *ne quis Trojanorum vehi audeat istis equis.* Sch. ad 305.: *καὶ ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀσύνετον τοῦ Ἕκτορος φαίνεται, ὑπισχνουμένου τοὺς τοῦ Ἀχιλλέως ἵππους, οὓς οὐκ ἦν ἐπ' αὐτῷ λαβεῖν.* — *τὸ διαμπερὲς* 325. *τοπικὸν* esse ait E: *ὁ γὰρ ἐκεῖσε* (usque ad Agamemnonis navem) *ἱκόμενος διαμπερὲς τοῦ Ἀχαιϊκοῦ στρατοῦ ἵκετο. τὸ δέ γε διαμπ. ἀγλ. χρονικῶς εἴληπται ἀντὶ τοῦ διόλου, ὅ ἐστι διὰ ζωῆς ὅλης.* — Etym.: *ἀγλ. καλλωπίσεσθαι.* *dich dein Leb'lang will ich verherrlichen, also gelob' ichs.* — „sic Turni equum Niso promittit Ascanius Aen. 9, 267., *si capere Italiam sceptrisque potiri Contigerit victori, et praedae ducere sortem.*" Cl., Eichh.

quem Dolonem, cum maxime tendentem ad navalia, illi comprehendunt.

Ὣς φάτο, καί ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε, τὸν δ' ὀρόθυνεν.
αὐτίκα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα,
ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο,
κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, ἕλε δ' ὀξὺν ἄκοντα,
βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ, οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἂψ Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον,
βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
διογενὴς Ὀδυσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
„Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ,
οὐκ οἶδ', ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν,
ἤ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων.
*ἀλλ' ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
τυτθόν, ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλοιμεν
*καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίῃσι πόδεσσιν,
αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν,
ἔγχει ἐπαΐσσων, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ."
Ὣς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν.

332—335. ὀρ. (ν', 351, ο', 572 etc.) προέτρεψε, παρώρμησε. Sch. — πολ. Aristophanes ap. Schol. A: τεφρώδους, *cinericii*, *ravi*, qui est color luporum. — κτιδέην, factam e pelle animalis, quod vocatur κτὶς sive ἰκτίς. cf. 458. Aristot. H. A. 9, 7. extr.: ἡ δὲ ἰκτίς ἐστι μὲν τὸ μέγεθος ἡλίκον Μελιταῖον κυνίδιον τῶν μικρῶν, τὴν δὲ δασύτητα καὶ τὴν ὄψιν κ. τὸ λευκὸν τὸ ὑποκάτω κ. τοῦ ἤθους τὴν κακουργίαν ὅμοιον γαλῇ. κ. τιθασσὸν γίνεται σφόδρα. τὰ δὲ σμήνη κακουργεῖ· τῷ γὰρ μέλιτι χαίρει. ἔστι δὲ ὀρνιθοφάγον, ὥσπερ οἱ αἴλουροι etc. Plin. H. N. 29, 4.: *mustelarum duo genera; alterum silvestre, distans magnitudine, Graeci vocant ictidas.* hoc animal plerisque hodie videtur esse *mustela putorius* Linn., *der Iltis;* nonnulli interpretantur *viverram, mustelam furonem* Linn., *das Frett*, sed Buffono Camo aliisque dissentientibus. peculiare quoddam genus viverrae, quod Sardi vocant *boccamele*, ictin intelligit Cetti Hist. nat. insulae Sardiniae. cf. H et Schn. cum lexico h. v., tum in annotatis ad l. c. Aristotelis, p. 48 seqq.

339. v. Köppenii ann. ad 476.

342 — 345. ἐπίσκοπος. 38. — ἐῶμεν si genuinum est, δισυλλάβως pronuntiandum est metri gratia; sed vereor ne poëta dixerit ἀλλ' εἴωμεν πρῶτα π. π., ut Od. φ', 260. cf. β', 132, κ', 549 etc. μὶν vel ortum est ex -μεν syllaba, quae antecedit, vel additum ab eo, qui nesciret, pronomen intelligi more Homerico, idque eo facilius, quod proximo versu sequitur αὐτόν. fieri etiam potest, ut forte scriptum ἐῶμεν, cum κακόμετρον esse videretur, ansam interpolandi hujus loci praebuerit. — τυτθόν. Sch.: μικρόν. κυρίως δὲ ἡ λέξις τίθεται ἐπὶ τῶν βρεφῶν, οἱονεὶ τίτθιον. (?) Aeschylus Ag. 1483.: τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις. sed Hesiodus O. et D. 469. τυτθὸν δμωὸν dixit. cf. α', 354 etc.

346. παρ. sic libri vett., in quibus Ald. 3., forma inaudita. vulgo: παραφθαίησι. ponamus, quod suasit H, παραφθήῃσι, quemadmodum Venetus codex habet φθήῃ, h. e. φθῇ, π', 861. cf. H ad ε', 598. Sch.: παραφθαίῃσι. παραδράμοι, φθάσοι τῇ ταχυτῆτι τῶν ποδῶν.

347. προτιειλεῖν. συνελαύνειν, συνδιώκειν. Sch. Hesych.: ἐγκλίνειν. proprie est *advolvere*. Ex H.

349. φωνήσαντε dixit, non φωνήσας, quoniam respondisse Diomedes putandus est, se ita facturum. similiter, notante H., φ', 287. solus Neptunus verba facit coram Pallade; sequitur tamen 298.: τὼ μὲν ἄρ ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.

ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
ἡμιόνων (αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν
ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον),

351 — 357. ὅσσον — ἡμιόνων. ὅσον ἀροτριῶσαι ἡ ἡμίονος καὶ ὑπογράφειν δύναται, ὅ ἐστι πλέθρον, *quantum* spatii *mula arando circumscribere potest*, h. e. *plethrum*. Schol. B. Hesych.: ἐπίουρα, ὅρια. idem est οὖρον, οὖρα, ψ', 431. et Od. ϑ', 124. hoc quidem in loco pariter dixit ἐν νειῷ οὖρον ἡμιονοῖιν, ψ' autem 523. uno vocabulo δίσκουρα, h. e. δίσκου οὖρα, *spatium, quantum discus vibratur*. dicebatur etiam οὖρος eo sensu. Ap.: οὖρος. ὁ φύλαξ. — σημαίνει καὶ τὸν ὅρον, ὡς τῆς γῆς· οἱ δ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον. (μ', 421.) nam ita haec scribenda esse arbitror, cum in libris legatur τὸν ὅρον καὶ τῆς γῆς, quod secando curabat Villoisonus, tollendo scil. τὸ καὶ, tanquam supervacaneum. mirum est, quam saepe permixtae fuerint hae particulae in recentioribus Graecorum scriptis; velut ap. Longum p. 20. ed. Paris., quam debemus elegantissimo Sinnero, haud dubie hoc ponendum est: νέμω δὲ τράγους, καὶ τούτους βοῶν μείζονας, vel ἀμείνους, παρέξω, non ὡς τούτους, quod cum Courierius intellexisset, post eum nescio quomodo certissimae emendationis poenituit. cf. ann. ad β', 356. minus probabiliter E: εἰσὶ δὲ οὖρα ἢ προπαροξυτόνως ἐπίουρα τὰ ὁρμήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀρούειν, ἢ τὰ μεταξὺ διαστήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ οὖρος ὁ περιορισμός. mitto alios, paria tradentes. utraque harum interpretationum adscripta Sch.: ἐπίουρα. ὅρια, ὁρμήματα. — idem: προφερ. ταχύτεραι, κρείσσονες ἐν τῷ ἀροτριᾶν. (Plin. H. N. 8, 44.: *ex asino et equa mula gignitur mense tertio decimo, animal viribus in labores eximium.* mulas dixere, quia majores fortioresque sunt quam muli. Aristot. H. A. 4, 11, 5.: ἐν μὲν οὖν τοῖς πεζοῖς κ. ἐναίμοις τῶν ζώων, ὅσα μὴ ᾠοτοκεῖ, τὰ πλεῖστα κ. μείζω κ. μακροβιώτερα τὰ ἄῤῥενα τῶν θηλειῶν εἰσι, πλὴν ἡμίονος· τούτων δὲ αἱ θήλειαι μακροβιώτεραι κ. μείζους. Colum. 6, 37 extremo: *clitellis aptior mulus* (Horat. Sat. 1, 5, 47.); *illa quidem* (mula) *agilior. sed uterque sexus et viam recte graditur, et terram commode proscindit; nisi pretium quadrupedis rationem rustici oneret, aut campus gravi gleba robora boum deposcat.* E: ὅτι τὰς ἡμιόνους προφερεστέρας εἶναι τῶν βοῶν ἕλκειν κατὰ νειὸν ἄροτρον γεωργικώτατα λέγει ὁ π.· φασὶ γὰρ οἱ ἔμπειροι, ὡς μὲν τῇ πρώτῃ τῆς γῆς ἐργασίᾳ βοῶν δεῖ, σχολαιοτέρων ὄντων κ. γενναιοτέρων, ὡς ἂν βαθεῖα γένηται ἡ τομή; ἐν δὲ νειῷ ἤδη προεσχισμένῃ χρήσιμον τὸ τῶν ὀρέων γένος μᾶλλον, ὡς ὀξύτερον. τοιοῦτον γὰρ τὸ ὀρικὸν ζεῦγος, ὥσπερ αὖ τὸ τῶν βοῶν ἰσχυρότερον. hisce non persuasus, ut videtur, H νειὸν intelligit quemvis agrum; causam, cur ita sentiat, non dixit. Vossius autem versus 351 — 353. ita reddidit: *Als er so weit sich entfernt, wie ein joch maulthier' an des ackers Ende gewinnt*; [obscure dictum est *wie ein — gewinnt.*] *denn sie gehn vor langsam folgenden stieren, Mutig ein tief brachfeld mit gefügetem pflug durchfurchend.* et similiter Hessus: *tum cursu celerante Dolon praetervolat ambos, Quanto praeveniant spacio telluris arando Ducentes muli tardos juga curva juvencos: Mulus enim tauro citius molitur aratrum.* secuti sunt illi sententiam Aristarchi, de quo Sch.: Ἀρίσταρχος οὕτως ἐξηγήσατο. ὅσον, φησὶν, ὑφ' ἓν κ. ὁμοῦ ὑπό τινος ἀφεθέντος κ. ἀπολυθέντος ζεύγους ἡμιόνων, κ. ζεύγους ἄλλου βοῶν, φθάσωσι κ. προλάβωσι τοὺς βοῦς αἱ ἡμίονοι, ταχύτεραι γάρ εἰσι τῶν βοῶν, τοσοῦτον, φησὶν, ἐάσαντες διάστημα παρελθεῖν τὸν Δόλωνα, μεταστραφέντες ἐδίωξαν. verum haec interpretatio argutior est quam verior, quod H intellexit; nec effici ex poëtae verbis potest, duo eum juga boum et mularum, simul arantium, dixisse. quare manebo in sententia Scholiastae B, quam in superioribus perscripsi, tantum scilicet agri spatium dici putans, quantum par mularum uno tractu arare soleat usque ad versuram. quod spatium justo brevius definire videtur Schol. ille, cum plethri dicit: certe Colum. l. c. 2, 2. boves, qui pigriores sunt mulis, sulcum pedum 120 ducere permittit; quem modum ubi excesserint, plus aequo fatigari eos censet. jugeri fere mensuram intelligendam esse sumsit H. v. Schn. v. πλέθρον.) νειοῖο. διὰ νειοῦ. (β', 785.) νειὸς δέ ἐστιν ἡ νεωστὶ ἠροτριασμένη γῆ. — βαθείης, *altae*, et a consequente *fer-*

τὼ μὲν ἐπεδραμέτην, ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἔστη δοῦπον ἀκούσας·
ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας ἑταίρους
ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος.
ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἄπεσαν δουρηνεκὲς ἢ καὶ ἔλασσον,
γνῶ ῥ᾽ ἄνδρας δηΐους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ᾽ ἐνώμα
φευγέμεναι· τοὶ δ᾽ αἶψα διώκειν ὡρμήθησαν.
ὡς δ᾽ ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, εἰδότε θήρης,
ἢ κεμάδ᾽ ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
*χῶρον ἀν᾽ ὑλήενθ᾽, ὁ δέ τε προθέῃσι μεμηκώς,
ὣς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεί.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τάχ᾽ ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν,
φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ᾽ Ἀθήνη
Τυδείδῃ, ἵνα μήτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
δουρὶ δ᾽ ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

tilis, non λεπτῆς, quemadmodum Atticam λεπτόγεων dixit Thuc. 1, 2., ut K ann. Eurip. Androm. 616.: πολλάκις δέ τοι ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορᾷ. idem Thebae βαθυσπόρους γύας dixit Phoen. 608. et 621. πηκτὸν ἄρ. τὸ τὸν γύην προσπεπηγότα ἔχον. αὐτόγυον δὲ τὸ ἐξ αὐτοῦ μονόξυλον. (quae antiquissima fuit aratri forma.) καὶ Ἡσίοδός φησι (432.)· δύο (δοιὰ) δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον, Αὐτόγυον καὶ πηκτόν. Sch. πάλιν Ἕ. ὀτρ., *contra jubente Hectore* atque antea se facere jusserat, h. e. redire jubente. Od. ν', 254.: οὐδ᾽ ὅγ᾽ ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ᾽ ὅγε λάζετο μῦθον, h. e. interprete Schol. εἰς τοὐναντίον τοῦ ἀληθοῦς. v. Zeun. ad Viger. 7, 10, 16. p. 440. minus bene A Schol. post πάλιν interpungi jussit, ut sit ἀποστρ. πάλιν. — Ap.: δουρηνεκές. ὅσον δόρυ διατεῖναι. Sch.: δόρατος βολὴν, δόρατος μῆκος. *hastae jactum*. ο', 357., notantibus Cl. et H.: γεφύρωσεν δὲ κέλευθον Μακρὴν ἠδ᾽ εὐρεῖαν, ὅσον τ᾽ ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ Γίγνεται, ὁππότ᾽ ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσι.

360—362. καρχ. (ν', 198.) ἐπικαμπεῖς ὀδόντας ἔχοντες, ἢ τραχεῖς· κάρχαρον γὰρ τὸ τραχύ. Sch. v. Schn. h. v., cui cognata est germanica *scharf*.) κεμάδα. νεογνὸν ἔλαφον, ἢ δορκάδα. (Ap.: κεμάς. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. οἱ μὲν ἐλάφου γένος, οἱ δὲ δορκάδος. Hesychio est νεβρὸς ἐλάφου. Voss.: *das Hirschkalb*. E ann. ad θ', 248.: ἐλάφων τὰ μὲν νέα νεβροὶ, αἱ δὲ ἀρτίως ἐκ νεβρῶν ἐπ᾽ ἐλάφους μεταβάλλουσαι καλοῦνται κεμάδες. cervos anniculos vel biennes (Aristot. H. A. 9, 6, 2.) dicit, quos Germani vocant *Spiesser*, Francogalli *daguets*. v. Schn. ann. ad Aristot. H. A. 9, 6, 3. p. 36., Wilmsen. *Handb. d. Naturg.* 1. p. 472. — Sch.: ἐμμενές. (364, ν', 517 etc.) ἀδιαλείπτως, ἐπιμόνως. ὁ δέ τε πρ. μεμ. Voss.: *und voran der quäkende rennet.* leporem dicit; nec tamen male E: τὸ μηκᾶσθαι — ὑποτρίζειν τινὲς ἡρμηνεύκασι, κ. ἔστι μίμημα φωνῆς οὐ μόνον αἰγῶν, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, ἀλλὰ καὶ ἐλάφου συλληπτικῶς κ. λαγωοῦ, ἣν ἀφίησιν οἷον κλαυθμόν τινα, ὅταν διωκόμενος κατάληπτος γίνηται. Wilmsen. l. c. p. 213. de lepore: „die Stimme ist während der Begattungszeit ein dumpfes Mucksen; in der höchsten Angst aber ein lautes Geschrei, fast wie von Kindern.“ idem de cervo ib. p. 469.: „das Geschrei des Hirsches ist dem Gebrüll der Kühe ähnlich, nur anhaltender u. heller; sonst lässt er u. die alte Hindinn auch einen klaffenden abgebrochenen Laut hören, wenn sie einen Menschen oder sonst etwas auffallendes bemerken.“ — Aristarchea exemplaria non habebant τὲ particulam, ut refert Schol. A. posuerat igitur Aristarchus, vel in vetustis libris invenerat, ὑλήεντα, quo vocabulo non eliso procedunt numeri; estque fortasse haec scriptura expetenda propterea quod sic versus sequens, a quo incipit apodosis, diversa eaque fortiore caesura post Τυδείδης magis movet animos lectorum.

„Ἠὲ μέν', ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι, οὐδέ σέ φημι
δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον!"
Ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός,
δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον ἐΰξου δουρὸς ἀκωκὴ
ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε,
βαμβαίνων, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων,
χλωρὸς ὑπαὶ δείους. τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
χειρῶν δ' ἁψάσθην· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα·
„Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι· ἔστι γὰρ ἔνδον
χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος,
τῶν κ' ὔμμιν χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν."
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„Θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω·
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
ἤ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων;
ἤ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
νῆας ἔπι γλαφυράς; ἤ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκε;"

Dolon ubi, vitam sibi deprecatus, cum omnem situm castrorum Trojanorum indicavit, tum locum, ubi tendebat Rhesus, rex Thracum, proditor a Diomede occiditur.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·

373—383. *ἐΰξον.* εὐξόον. β', 390. *ἀκωκή.* ε', 16. — Ap.: *βαμβαίνων.* διὰ τρόμον οὐκ ἠρεμοῦσαν τὴν βάσιν ποιούμενος. ὁ δὲ Ἀπίων, βῆμα πρὸ βήματος (ita Villois. libri soloece: πρὸ βῆμα.) προβαίνων κ. πορευόμενος. (quae sequuntur, manca sunt. hoc vel quiddam simile exciderit: ἢ συγκρούων τοὺς ὀδόντας. E: τὸ δὲ βαμβαίνειν, ὅ ἐστι συγκρούειν τοὺς ὀδόντας, ἀπὸ τοῦ κατὰ στόμα ψόφου κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐσχημάτισται. similiter Sch.: τρέμων. ὀνοματοποιΐα ὁ τρόπος. ἢ ἀσαφῆ φωνὴν προϊέμενος ἀπὸ τοῦ φόβου.) ἀπὸ τοῦ γινομένου ψόφου περὶ τὸ στόμα. τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων. E: ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν ῥητορικῷ τινι λεξικῷ φέρεται βαμβαλίζειν τὸ τρέμειν ὑπὸ ψύχους· ἐν δὲ ἑτέρῳ, ὅτι βαμβαίνων μὲν βήματα βάλλων, κατὰ βῆμα πορευόμενος κ. παπταίνων, βαμβαλίζων δὲ ῥιγῶν etc. recte Sch.: ἢ ἀσαφῆ — φόβου. v. Schn. v. βαμβαίνειν. tremorem quidem dentium in proximis dixit, τὸ πορεύεσθαι autem abhorret a verbo ἔστη, parumque certa est Hesychii explicatio τρέμων ποσίν. adstitit Dolon tremens, *balbutiens*, crepitantibus dentibus, pallidusque metu. Hessus: *substitit attonitus miser et formidine pallens, Dentibus increpitans, titubans pede*, vocibus edens Murmura confusis. uno verbo *turbatum* Virg. dixit Sinonem Aen. 2, 67. — *ἄραβος*, ἦχος, nihil amplius. perperam Sch.: ἦχος τῶν ὀδόντων, nec melius E ipseque Ap.: nam semel quidem ap. Hom. legitur ἄραβος, sed frequens verbum ἀράβειν significat *sonare*. Sch. ad δ', 504.: ἀράβησε δέ. ἤχησε δέ. quin hoc ipso loco non esset additum ὀδόντων, si bene haberet istorum interpretatio. — *ἀσθμαίνοντε*, *anhelantes* prae festinatione. — Sch.: *ἁψάσθην.* ἐλάβοντο. — *ζωγρεῖτ'.* ζ', 46. — *ἐμὲ*, *me*, qui talis sim, vir opulentus, pro μὲ dictum videatur ἐμφατικῶς, non pro ἐμαυτὸν, quod alienum in mentem venit Scholiastae A. cf. 319, 381, 432, 442 sequ. — *πολύκμητος.* ζ', 48. — *ἀπερ. ἄποινα.* α', 13. — Schol.: *καταθύμιος.* (ρ', 201, Odyss. χ', 392.) κατὰ τὴν ψυχὴν, κατὰ τὸν νοῦν. recentioribus καταθύμιος est *gratus*.

„πολλῇσίν μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ,
ὅς μοι Πηλείωνος ἀγαυοῦ μώνυχας ἵππους
δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ,
ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
ἠὲ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρος περ,
ἢ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες
φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῷ."
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς,
ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι,
ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν;
ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα; ποῦ δέ οἱ ἵπποι;

391—393. πολλ. ἄτῃσι. *magno meo damno*, magna calamitate, magno periculo. Matth. §. 404. — μ' est μοὶ, ut ι', 669. — „Hesych.: παρὲκ νόον ἤγαγέ μου. τὸν νόον παρελογίσατό μου. h. Hom. in Ven. 36.: καί τε παρὰ Ζηνὸς νόον ἤγαγε. simili sensu hic noster Διὸς νόον παρεξελθεῖν dixit Od. ε', 103, 4.; per se autem παρὲκ νόον pro παρὰ νοῦν, ἀνοήτως, ἀγνωμόνως, ν', 133.: μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον. idem est παρὲκ νόον. v. E." *Ex H.* — μώνυχας ἵππ. ε', 236.

394. θοήν. (468, μ', 463, ξ', 261, ω', 366, 653, Od. μ', 284.) τὴν ταχέως ἐπιλαμβάνουσαν τὴν γῆν. Sch. multis verbis de hoc epitheto noctis disputarunt grammatici vett. et recentiores, inprimis sagacissimus Buttmannus *Lexil.* II, 74, 6., qui νύκτα θοὴν non tam celerem intelligi putat noctem quam a consequente impetuosam, periculosam perniciosamque. „*Rasch* ist die Nacht," inquit p. 67., „dabei unwiderstehlich u. unaufhaltsam hinter der Sonne her; und, was sich ebenfalls schon bei dem Begriff eines unaufhaltsam eindringenden Kriegers zumengt, sie ist *verderblich* u. *feindselig*." cf. ann. ad β', 542. aliam viam institit Ap. v. θοῇσι: τὸ δὲ νυκτὶ θοῇ ἀντὶ τοῦ ταχείᾳ. ἡ μὲν γὰρ ἡμέρα πολύμοχθος οὖσα διὰ τὰ ἔργα μακρὰ φαίνεται· ἡ δὲ νὺξ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν ταχεῖα. v. Buttm. l. c. p. 66. Voss.: *der nacht stillfliehendes dunkel*; sed alibi rectius: *d. n. schnellfliehendes dunkel*, et inferius 468., neglecto epitheto: *zurück durch finsterniss kehrend.*

395—399. v. 308—312.

401—407. ἐπεμαίετο. (ε', 748.) ἐπεζήτει, ἐπεθύμει. Sch. δαΐφρονος. β', 23. Virg. Aen. 12, 349. de Dolone: *qui quondam, castra ut Danaûm speculator adiret, Ausus Pelidae pretium sibi poscere currus. Illum Tydides alio pro talibus ausis Affecit pretio, nec equis adspirat Achillis.* notavit hunc locum Eichh. — ἀλεγεινοί. Etym. M. p. 59.: ἀλγεῖν παρέξοντες, ἢ πρὸς τὸ κτήσασθαι ἀδύνατοι. idem: δυσχείρωτοι. Ap.: δυσχερεῖς. cf. H, β', 787, δ', 99 etc. — τὸν ἀθ. τέκε μήτηρ, is honor heroum Iliadis solis Achilli et Aeneae tribuitur: neque enim Rhesi matrem nominavit Hom., neque Aurorae filius Memnon commemoratur in hoc carmine, sed tantum in Odyssea, δ', 188 et λ', 522. — ποιμένα λαῶν, *ducem*, non proprie regem, nisi quo sensu Cyrum minorem βασιλέα vocat Xenoph. Oecon. 4, 16., et Latini regum filios reges appellant. v. K, ε', 513 et ι', 81, λ', 370 etc. — ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται. putide interpres vulgaris: *ubi vero ei arma jacent Martia?* longe rectius Eob. Hessus: *arma ubi deposuit? stabula et quae legit equorum?* geminus est locus inferius 471—473, nec dubitandum est, κεῖσθαι ἔντεα eodem sensu dici, quo κεῖσθαι vel τίθεσθαι τὰ ὅπλα, τίθεσθαι τὰ ὅπλα ἐν τάξει etc., ap. recentiores, velut Xenoph. Anab. 4, 2, 16. et 20., quibus in

*πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί;
[ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν; ἢ μεμάασιν
αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἦε πόλινδε
ἂψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς;]"
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
„τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶν,
βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου,
νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι, ἥρως,
οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει.
ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,
οἵ δ' ἐγρηγόρθασι φυλασσέμεναί τε κέλονται
ἀλλήλοις· ἀτὰρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι
εὕδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἴαται, οὐδὲ γυναῖκες."
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„πῶς γάρ νυν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν,
εὕδουσ', ἢ ἀπάνευθε; δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω."

locis haec ἐκ παραλλήλου dicta sunt, 7, 1, 22, 24. v. Bornemanni ed. ejus libri indice, vv. κεῖσθαι et τιθέναι. quaerit igitur Ulysses, ubinam Hector cum copiis suis arma posuerit; quod germanice dicas: *wo steht er, wo lagert er, mit seinen Truppen?* mire Voss.: *wo sind ihm die geräthe des kriegs?* — de *Hectoris equis*, quos appetere videtur Ulysses, ut Achillis Dolon, quo par pro pari referat, ut K animadvertit, v. inprimis ϑ', 184 seqq. — ποῦ δέ οἱ ἵπποι; intell. εἰσὶν, ellipsi usitata.

408. Ven. auctore Aristarcho: πῶς δαὶ τῶν etc., quam vocem ab Homero abjudicant viri docti. sed Homerici saporis certe non est hoc αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί. quare malim πῶς δ' αὖ, quod aptissimum et satis frequens ap. Hom.: v. γ', 200, 323 etc. πῶς δ' αὖ εἰσὶ, πῶς ἔχουσι. ι et υ litterae facile confunduntur: v. ann. ad Aeschyl. Ag. 104.

409—411. suspecti versus propterea quod supra leguntur in oratione Nestoris, 208—210., nec locum in directa interrogatione habet ἅσσα sive ἅσσα, ἅτινα: nam quod A Schol. ἅττα significare ait τίνα, caret fidejussore.

415, 6. *Ilum* alterum ejus nominis dicit, Troïs regis e Callirrhoë filium, qui arcem Trojanam, ab ipso appellatam, condidit. Apollod. 3, 12, 3. ejus tumulus medio fere loco inter portam Scaeam et campum Trojanum situs fuit. v. λ', 166 seqq., 371 sequ., Strabo 13, 1., vol. 3, p. 99. ed. Tauchn., K h. l., H excursu ad librum 6. p. 305. sequ. et ejusdem voluminis p. 720. — Sch.: φλοίσβου. ἤχου, θορύβου. ε', 322.

417—422. κεκρ. ἐπιλελεγμένη. Sch. „ι', 66. sequ." K. — πυρὸς ἐσχάραι, *foci ignis*, h. e. ignes, πυρά, ut ϑ', 550, 557 sequ. ad ignes suos Trojani, οἷσιν ἀνάγκη, *quibus necesse fuit* ita facere, h. e. jussi, excubabant, alterque alterum, ut eos aleret, hortabatur; ceterum rite lectae ac constitutae, κεκριμέναι, non erant custodiae; socii vero, omni cura excubandi omissa, dormiebant. — οἱ δέ. notum δὲ ἀποδοτικὸν, minime mutandum. — ἐγρηγ. h. e. ἐγρηγόρασι. forma difficilior explicatu: v. Th. p. 297. — πολύκλητοι, *undique convocati*. β', 130.: ἀλλ' ἐπίκουροι Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν. notavit E. — Sch.: ἐπιτραπ. ἐπιτρέπουσιν, ἐγχειρίζουσιν. — οὐ γάρ σφιν — γυναῖκες. quae carissima esse solent hominibus. εἴαται. ἕαται, ἧνται, εἰσί.

424, 5. ita scribendum esse intellexit H. vulgo: πῶς γὰρ νῦν, lapsu frequente librariorum. alterius scripturae explicatio est πῶς γὰρ δή, quod habent Harl. et Ven. sunt haec dicta per hyperbaton: πῶς γάρ νυν εὕδουσι, Τρ. μεμ. ἱππ., ἢ ἀπ.; — δαείω, δαέω, δαῶ. Sch.: μάθω. cf. β', 299, π', 423 etc.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
„τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι,
καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί,
πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοί τ' ἀγέρωχοι,
καὶ Φρύγες ἱππόδαμοι, καὶ Μῄονες ἱπποκορυσταί.
ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα;

428—434. de hisce gentibus praeter Leleges Caucones et Rhesi copias v. β', 840—876. Sch.: πρὸς μὲν ἁλός. τῷ πρὸς τὴν θάλασσαν μέρει. προσληπτέον δὲ τὸ ἔλαχον διατελεῖν. — Λέλεγες. ἔθνος Καρικόν. λέγει δὲ τοὺς ἐν Πηδάσῳ πόλει Καρίας οἰκοῦντες. (habitavit pars Lelegum ad sinum Adramyttenum, circa Pedasum et Lyrnessum, adversa Lesbo. v. ann. ad β', 867, 876. de quibus Strabo 13, 1., vol. 3. p. 127. ed. Tauchn.: ἕτεροι μὲν τοίνυν τῶν Καρῶν ὑπῆρξαν, ᾤκουν δὲ μεταξὺ τῶν ὑπὸ τῷ Αἰνείᾳ κ. τῶν καλουμένων ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Κιλίκων· ἐκπορθηθέντες δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως μετέστησαν εἰς τὴν Καρίαν, κ. κατέσχον τὰ περὶ τὴν νῦν Ἁλικαρνασσὸν χωρία. ἡ μέντοι νῦν ἐκλειφθεῖσα ὑπ' αὐτῶν πόλις Πήδασος οὐκέτ' ἐστίν· ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ τῶν Ἁλικαρνασσίων τὰ Πήδασα ὑπ' αὐτῶν ὀνομασθέντα ἦν πόλις, κ. ἡ νῦν χώρα Πηδασὶς λέγεται. φασὶ δ' ἐν αὐτῇ κ. ὀκτὼ πόλεις ᾠκῆσθαι ὑπὸ τῶν Λελέγων πρότερον εὐανδρησάντων, ὥστε κ. τῆς Καρίας κατασχεῖν τῆς μέχρι Μύνδου κ. Βαργυλίων, κ. τῆς Πισιδίας ἀποτεμέσθαι πολλήν· ὕστερον δ' ἅμα τοῖς Καρσὶ στρατευόμενοι κατεμερίσθησαν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, κ. ἠφανίσθη τὸ γένος. τῶν δ' ὀκτὼ πόλεων τὰς ἓξ Μαύσωλος εἰς μίαν τὴν Ἁλικαρνασσὸν συνήγαγεν, ὡς Καλλισθένης ἱστορεῖ, Σουάγελα δὲ κ. Μύνδον διεφύλαξε. idem p. 141.: τοὺς δὲ Λέλεγας τοῖς μὲν ἀγῶσι παρόντας ποιεῖ, ὅταν τε οὕτω λέγῃ· πρὸς μὲν ἁλὸς — Καύκωνες, καὶ πάλιν (ξ', 443.)· Σάτνιον οὔτασε δουρὶ — Ἠνοπίδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηῒς ἀμύμων Ἤνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος. οὐ γὰρ οὕτως ἐξελελοίπεσαν τελέως, ὥστε μὴ κ. καθ' αὑτοὺς ἔχειν τι σύστημα, ἅτε τοῦ βασιλέως αὐτῶν ἔτι περιόντος, Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει (φ', 86.), κ. τῆς πόλεως οὐ τελέως ἠφανισμένης· ἐπιφέρει γὰρ Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ὑπὸ Σατνιόεντι. ἐν μέντοι τῷ καταλόγῳ παραλέλοιπεν αὐτοὺς, οὐχ ἱκανὸν ἡγούμενος τὸ σύστημα, ὥστ' ἐν καταλόγῳ τάττεσθαι, ἢ κ. ὑπὸ τῷ Ἕκτορι κ. τούτους συγκαταλέγων, οὕτως ὄντας οἰκείους· ὁ γὰρ Λυκάων φησὶν, ἀδελφὸς ὢν Ἕκτορος, μινυνθάδιον δέ με μήτηρ Γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος, Ἄλτεω etc. ibidem p. 85 sequ., Cellar. 2. p. 44, 47 sequ., Mannert. 6, 3. p. 286 etc.) Καύκωνες. ἔθνος Παφλαγονίας. — (Bithynos eos fuisse ait Cellarius 2. p. 295. in limite Paphlagoniae colentes, supra Pontum. cf. Mannert. l. c. p. 549., H ann. ad β', 855, 877. rarum postmodo nomen Cauconum, quod haec gens a potentiori Mariandynorum, qui circa Heracleam urbem habitabant, devicta est et in servitutem redacta, teste Strabone 12. p. 817. Ptolemaeus: τοὺς Καύκωνας ἱστοροῦσι τὴν ἐφεξῆς οἰκῆσαι παραλίαν τοῖς Μαριανδυνοῖς μέχρι τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, πόλιν ἔχοντες τὸ Τήϊον. —) πρὸς Θύμβρης. πρὸς τὸ Θυμβραῖον πεδίον. Θύμβρα γάρ τόπος ἐστὶ τῆς Τροίας, ἔνθα κ. Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐπιφανές. (Strabo 13, 1. p. 107.: τὸ πεδίον, ἡ Θύμβρα, κ. ὁ δι' αὐτοῦ ῥέων ποταμὸς Θύμβριος, ἐμβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον κατὰ τὸ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. cf. Mannert. l. c. p. 499, Virg. Aen. 3, 85 etc.) ἔλαχον. (ι', 367.) κλήρῳ ἔλαβον. ἀγερ. αὐθάδεις, θρασεῖς. ἔστι δὲ ὅτε δηλοῖ ἡ λέξις κ. τοὺς ἄγαν ἀνδρείους κ. ἐντίμους, παρὰ τὸ ἄγαν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ γέρως ὀχεῖσθαι. (v. β', 654. — ἐμέ. 378. unus tamen Vindob. τιή γέ με, et Ap. p. 323. ed. Toll.: τίη με: quare suspiceris, poëtam dixisse τίη δέ με, cum γ et δ litteras nonnunquam inter se permutatas esse ostenderimus ann. ad ε', 288., et frequenter in his carminibus legatur τίη δὲ, aliquoties etiam τίη δή, quod idem significat.) — διεξ. (semel

εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον.
Θρήϊκες οἵδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων·
435 ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεὺς, πάϊς Ἠϊονῆος,
τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἠδὲ μεγίστους.
λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι·
ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται·
τεύχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,

dictum.) ἐρωτᾶτε. (Τρώων κ. ὅ. 231.) νεήλυδες. (iterum dixit inferius 558.) νεωστὶ ἐληλυθότες. Sch. E: τὸ δὲ νεήλ. πάνυ χρήσιμον τοῖς κατασκόποις· εὐεπιχείρητοι γὰρ πάντως οἱ τοιοῦτοι ἐπίκουροι, κατάκοποί τε ὄντες, ὡς εἰκὸς, κ. οἷοι βαθὺ νύκτωρ ὑπνοῦν, κ. οὐδὲ εἰδότες τι τῶν κατὰ Τροίαν.

435 Ἠϊονῆος. (Graecum cognominem dixit η', 11.) Strymonis fluvii nomen priscum. Conon c. 4. de Strymone rege: οὗ καὶ ὁ πάλαι Ἠϊονεὺς (ita H. male codd.: Ἰωνεύς.) ποταμός. quem ad fluvium sita urbs Eïone commemoratur a Thucydide. igitur Strymonis fl. filium *Rhesum* dicunt recentiores. Apollod. 1, 3, 4.: Εὐτέρπης καὶ ποταμοῦ Στρυμόνος Ῥῆσος, ὃν ἐν Τροίᾳ Διομήδης ἀπέκτεινεν· ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, ὅτι Καλλιόπης ὑπῆρχεν. v. ibi H. matris nomen Hom. non edidit, Rhesi fabulae scriptor satis habuit Musam nominare, ex quo ipso eum satis antiquum esse intelligas; alii aliter haud ignobilis et praematura morte peremti regis ducisque historiam tradidere. Sch.: — διάφορος τῶν κατ' αὐτὸν γενόμενος ἐν πολεμικοῖς ἔργοις ἐπῆλθε τοῖς Ἕλλησιν, ὅπως Τρωσὶ συμμαχήσῃ, κ. μίαν ἡμέραν συμβαλὼν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπέκτεινε. δείσασα δὲ Ἥρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει. κατελθοῦσα δὲ ἡ θεὸς Ὀδυσσέα κ. Διομήδην ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐποίησε προελθεῖν· ἐπιστάντες δὲ ἐκεῖνοι κοιμωμένῳ Ῥήσῳ αὐτόν τε κ. ἑταίρους αὐτοῦ κτείνουσιν, ὡς ἱστορεῖ Πίνδαρος. ἔνιοι δὲ (quos secutus est Virg. Aen. 1, 472. sequ.) λέγουσι, νυκτὸς παραγεγονέναι τὸν Ῥῆσον εἰς τὴν Τροίαν, κ. πρὶν γεύσασθαι αὐτὸν τοῦ ὕδατος τῆς χώρας, φονευθῆναι. χρησμὸς γὰρ ἐδέδοτο αὐτῷ, φασὶν, ὅτι, εἰ αὐτὸς γεύσεται τοῦ ὕδατος κ. οἱ ἵπποι αὐτοῦ τοῦ Σκαμάνδρου (fort. τοῦ Σκαμανδρίου.) [πίωσι], κ. τῆς αὐτόθι νομῆς, ἀκαταμάχητος ἔσται παντελές. cf. H.

437. λευκότεροι χιόνος εἰσί. homoeteleuton fugiens non dixit μεγίστους, λευκοτέρους — ὁμοίους. cf. 547. Sch.: τοῦτο καλεῖται ὑπερβολή. — καλῶς οὖν τῷ μὲν ἀδυνάτῳ εἴκασε, τοῦ δὲ δυνατοῦ μεῖζον ἀπέφηνεν. ἐπαινετὸν δὲ, ὅτι κατ' αἰτιατικὴν δυνάμενος εἰπεῖν λευκοτέρους χ., θ. δ' ἀν. ὁμοίους. καὶ ὡς γὰρ ἐπέπρεπε τὸ μέτρον, μετεμόρφωσε δὲ τὸν λόγον, θαυμαστικῶς ἀναφωνήσας τὸν ἔπαινον αὐτῶν. hoc itidem notat Ven. B ann. ad 547. etiam E: σημείωσαι δὲ καὶ, inquit, ὅτι τῷ θαυμασίῳ τῆς ξυνωρίδος καὶ τὸ σχῆμα τῆς φράσεως συνεξήλλακται etc. honorifici autem fuerunt *equi albi*, quamvis non item boni admissarii: v. Maronis interpp. ad Georg. 3, 82. et ann. ad β', 839. hinc, λευκόπωλον Ἡμέραν ne commemorem ap. Aeschylum Pers. 359, λευκόπωλοι vocantur Dioscuri, pariterque Zethus et Amphion, Thebarum conditores; Amphiarai λευκὸν ἅρμα dixit Eurip. Phoen. 170., quale post fuit triumphantium ap. Romanos, λευκίππων δόμους πατέρων Iasonis Pindarus Pyth. 4, 209 etc. cf. Eurip. Hel. 594., Barnes. ad Herc. fur. 29., K ad ε', 654. καλλίτριχας ἵππους dixit 491. — „θείειν ἀν. ὁμοῖοι. h. e. velocissimi. eodem sensu Iris vocatur ποδήνεμος et ἀελλόπος β', 786, θ', 409 etc. Hesiod. Theog. 267.: ἠϋκόμους Ἁρπυίας, — Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι κ. οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται Ὠκείῃς πτερύγεσσι.“ K.

439. πελώρια, *ingentia* pro statura et viribus Rhesi. E: τὸ πελ. συλλογιστικῶς εὐμεγέθη τὸν Ῥῆσον εἶναι ὑποδηλοῖ. sic Martis et Minervae πελώριον ἔγχος dixit ε', 594, θ', 424, ipsumque Martem πελώριον η', 208, ut Plutonem ε', 395., et heroum Agamemnonem γ', 166, Periphantem ε', 842, 847, Hectorem λ', 819, Ajacem γ', 229, η', 211, ρ', 174, 360, qui μέγας audit ε', 610. et alias, inprimisque Achillem φ', 527, χ', 92., in Odyssea vero Polyphemum atque Orionem λ', 187, 572. Charon ap. Virg. Aen. 6, 412. *accipit alveo* Ingentem *Aenean. gemuit sub*

ἤλυθ' ἔχων, τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
ἄνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
**ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,*
**ἠὲ ἐμὲ δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλέϊ δεσμῷ,*
ὄφρα κεν ἔλθητον, καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο,
ἤ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἠὲ καὶ οὐκί.“
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.
εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν,
ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίξων·
εἰ δέ κ' ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς,
οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείοισιν.“
Ἦ, καὶ ὁ μέν μιν ἔμελλε γενείου χειρὶ παχείῃ
ἁψάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσεν,
φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.

pondere cymba Sutilis et multam accepit rimosa paludem. cf. σ', 82 sequ. η', 219: *Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον.* mire Ap.: *πελώριος μέγας, ἀπὸ τοῦ προσπελάζειν τῷ Ὠρίωνι.* dixerim potius, vocabula *πέλωρ* et *πελώριος* ducta esse *ἀπὸ τοῦ πέλειν*, h. e. *πάλλειν, τὰ ὄρη*, a jactis montibus, quod fecisse dicuntur dii et Gigantes: v. Apollod. 1, 6., Ovid. Met. 1, 154 etc.

442 sequ. ut 432., ita etiam h. l. emphasi caret pronomen *ἐμέ*: quare malim scribi *ἀλλά με — ἠέ με.* etiam *μέν νυν*, h. e. *μὲν οὖν*, praetulerim. — Sch.: *νηυσὶ πελάσσετον.* (ψ', 719 etc.) *ἐπὶ τὰς ναῦς ἀγάγετε. νηλέϊ. ἀνηλεεῖ, σφοδρῷ.*

444 sequ. *πειρ. πεῖραν λάβητε.* Sch. — *κατ' αἶσαν*, convenienter, vere. Ap. v. *αἶσα: — δηλοῖ δὲ ἡ αἶσα κ. τὸ καθῆκον· πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες* (ρ', 716) —. *ἡ δὲ μοῖρα δηλοῖ κ. τὸ παραπλήσιον, ὡς ἐν τῷ·* (α', 286.) *ναὶ δὴ ταῦτα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.* — *ἐν ὑμῖν, apud vos.*

449—456. *ἀπολ. ἀπολύσωμεν.* — *ἦ τε, profecto.* cf. ε', 350 etc. — Ap.: *εἶσθα. πορεύσῃ.* Matth. §. 504, 3. — Sch.: *διοπτ. κατασκοπεύσων.* semel dixit, inferius autem 562. *διοπτῆρα στρατοῦ, ὃς καὶ ἀσυνθέτως ὀπτὴρ λέγεται*, inquit E.: v. Od. ξ', 261, ρ', 430. — *χειρὶ παχ., manu robusta*, qualis est sanorum et bene curatorum hominum. „im Gegensatz von einer Hand, an der nur Haut und Knochen sind.“ *W. ann. ad* γ', 376. neque enim virorum tantummodo dicuntur *χεῖρες παχεῖαι*, ut *βαρεῖαι*, sed etiam mulierum, quamvis raro, velut Penelopae Od. φ', 6. Comicus Pace 1100.: *κᾆτα γίγνομαι παχύς.* Eurip. Cycl. 363.: *οἳ σαρκὸς εἶχον εὐτρεφέστατον πάχος.* sensu simili Hom. *ἴφια* et *πίονα μῆλα* dixit. — Sch.: (*ἀπὸ δ' ἄ. κέρσε.*) *ἀπέκερσεν, ἀπέκοψεν, ἀπέτεμε.* (cf. ξ', 466. Aeschyl. Pers. 853.: *ἀνδρῶν, Οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρε.* Soph. Aj. 55.: *ἔκειρε — φόνον* etc.) *τένοντε* (δ', 521, ε', 307, ξ', 466.). *τοὺς αὐχένας* (*τοὺς τοῦ αὐχένος*, vel *τοὺς αὐχενίους.*) *λέγει.* E: *ἀπὸ δ' ἄ. κ. τ. ταχὺ ἀνελὼν, τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἀΐξας, ἵνα μὴ φθάσαντα γονυπετῆσαι ὡς ἱκέτην αἰδέσηται.* — hospites quidem et supplices pari religione cultos esse docuit Feith. 3, 14, §. 1. cf. ι', 498 seqq., Od. η', 165 etc.; sed hostes, quamvis supplices, impune obtruncabant, iram deorum, praesertim Jovis *ἱκεσίου*, non reveriti; qua de re K evolvi jussit ζ', 45—65, Eurip. Hecub. 327—330 etc.

457. Virg. Aen. 10, 554.: *tum caput orantis nequidquam et multa parantis Dicere deturbat terrae*, quem locum Macrobius comparavit Sat. 5, 13., Eichh. autem ejusdem libri Virgiliani 322.

τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο,
καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς
ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·

„Χαῖρε, θεὰ, τοῖσδεσσι! σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὖτις
πέμψον ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς!“

tum par nobile heroum pergit ad Rhesi cubilia, quem modo subvenisse cum insignibus equis audierant; et ipsum quidem cum 12 sociis obtruncat Diomedes, equos autem avertit Ulysses.

῞Ως ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἕθεν ὑψόσ' ἀείρας
*θῆκεν ἀνὰ μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε,
ξυμμάρψας δόνακας μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους,
μὴ λάθοι αὖτις ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
τὼ δὲ βάτην προτέρω διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,
αἶψα δ' ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες.
οἱ δ' εὗδον καμάτῳ ἀδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο εὖ κατὰ κόσμον,
τριστοιχεί· παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι.
Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὗδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι

458, 9. *κτιδ. κυνέην*. 335. — Sch.: *λυκέην. λύκου δοράν*. (334.) — *τόξα παλ*. θ', 266.

460 — 463. *ληΐτιδι, praedatrici.* eandem *ἀγελείην* dixit γ', 128, *σκυλήτριαν* Lycophron, ut E annotavit. Hesych.: *ληΐτ. λαφυραγωγῷ.* — *τοῖσδεσσι.* Matth. §. 150, 1., ann. — „*ἐπιβωσόμεθ'. ἐπιβοησόμεθα.* cf. Od. α', 378, β', 143. *ἐπιβοᾶσθαι* est *ἐπικαλεῖσθαι, ἱκετεύειν.*“ *Ex H.*

465. antiquissimum genus tropaei. E: *φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι τροπαίου σχῆμα ἐνταῦθα μιμεῖται ὁ π. τῇ τῶν δονάκων καὶ ὄζων συνδέσει, ὅπερ οἱ ὕστερον τῇ χρήσει διήρθωσαν, τρόπαια μετὰ τὰς νίκας ἱστῶντες ὅπου τῶν πολεμίων περιγένοιντο· καὶ ταῦτα ἢ ἐξ ὅπλων σωρείας, ἢ ἐκ λίθων, οἷς κ. γράμματα ἐνεκόλαπτον, ἢ κ. ἐξ οἱασοῦν ἀναστηλώσεως* etc. cf. inferius 570, 571, Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 233 — 238., Virg. Aen. 11. principio, cui haec adscripsit Eichh., auctore Cl. — E: *ἀπὸ ἕθεν. ἤγουν ἀφ' ἑαυτοῦ.* pingitur his verbis actio suspendendi aliquid. cf. ζ', 62 etc.

466 — 476. *μυρίκην.* ζ', 39. anceps est syllaba media hujus vocabuli, quam corripuit h. l. et φ', 18., produxit autem φ', 350. et in verbo *μυρικίνῳ* l. c. libri 6. h. Hom. in Merc. 81.: *ξυμμίσγων μυρίκας κ. μυρσινοειδέας ὄζους.* contra Theocritus, more recentiorum poëtarum, 1, 13.: *ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἵ τε μυρῖκαι.* — *δέελον.* h. e. *δῆλον.* scriptura prisca, cui hoc loco pepercit correctorum prava sedulitas; altero, in quo poëta habet hoc vocab., Od. υ', 333., ubique legitur *δῆλον*, ε', 2. *ἔκδηλος.* notarunt Scholiastae et Hesychius. — in proximis *τὲ* particula vexavit viros doctos praeter H, qui refert ad *δὲ* antecedens, vereor ut usitate. Bentl. nimio conatu: *σῆμ' ἐπέθηκε.* malim, quod aptissimum: *σῆμά γ' ἔθηκε.* saepe confusa *γὲ* et *τέ.* — *συμμάρψας.* Ap.: *συλλαβών.* cf. Od. ι', 289 etc. — *τὼ δὲ βάτην* etc. ad haec comparari jubent Virg. Aen. 9, 314 seqq. — *τέλος.* Ap., h. l. laudato: *τὸ τάγμα.* similiter alii. cf. 56. — *ἔντεα — κέκλιτο.* 407. — Schol.: *τριστοιχεί. ἐπὶ τρεῖς στίχας κ. τάξεις.* (Vrat. b, W: *τριστοιχὶ*, ut ψ', 358. Ven.: *μεταστοιχί.* sed v. Lobeck. ad Soph. Aj. 1214. [1139.]) *δίζυγες. δύο ἵπποι ὑπὸ ζυγὸν ἀγόμενοι.* (ut ap. Graecos, nisi quod equis jugalibus addebant interdum funalem, *παρήορον.* v. Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 139. curribus vehebantur hi Thraces, comites scil. et stipatores regii, fortissimique bellatores.)

ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο.
τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·
„Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,
οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
ἀλλ' ἄγε δὴ, πρόφερε κρατερὸν μένος, οὐδέ τί σε χρὴ
ἑστάμεναι μέλεον ξὺν τεύχεσιν, ἀλλὰ λύ' ἵππους·
ἠὲ σύγ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.“
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη.
κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς,
ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ,
ὣς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱὸς,
ὄφρα δυώδεκ' ἔπεφνεν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
ὅντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστὰς,

ἐξ ἐπιδιφρ. πυμ. ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου, τῆς περιφερείας. (Schol. A: ἐξ ἄκρας τῆς ἐπιδιφριάδος.) ὃ καὶ ἄντυξ κ. ἐπιδιφριὰς καλεῖται. (ἐπιδιφριὰς, scil. ἄντυξ, est ipsa ἄντυξ τοῦ δίφρου, cujus ex ora summa religati erant equi. περιφέρειαν τοῦ ἅρματος interpretantur Etym. et Hesych. v. ἐπιδιφριάδος. cf. ε', 262. *Ex H.* — *ἱμᾶσι*, ut ἱμάντεσσι ϑ', 544., quae syllaba 499. et alias corripitur. v. ann. ad δ', 155.) *προπάροιθεν* ἰ. πρότερος ἰδών. item hoc adverbio tempus significatur λ', 733. et Od. ρ', 277. v. H. K: „Auch hier bemerkt Ulysses den Rhesus zuerst, wie 339. den Dolon, völlig seinem Charakter gemäss: denn gerade durch den scharfen beobachtenden Blick war Ulyss der πολύμητις καὶ πολυμήχανος ἀνήρ.“

478 — 484. *πίφαυσκε.* (502, μ', 280 etc.) προεσήμαινεν, ἔλεγε. (*ἐπέφνομεν.* δ', 397.) *πρόφερε.* φανερὸν ποίει. (*profer*, exhibe. significatus verbi paulo rarior ap. Hom.) *μέλεον.* μελέως (male codd. μελαίως. v. H.), ματαίως. ἢ μάταιον. (a μέλω seu μέλεω. fuerit igitur μέλεος sensu proprio is, qui nobis curam affert, qui nos sollicitos habet, seu propter ingenium moresque pravos, seu propter fortunam adversam, quacum conflictatur. cujusmodi vox est germanica *bedenklich. nicht ziemt dir bedenklich Dazustehn in den Waffen.* argute E: — ἐπεὶ τὸ μέλλων (μέλλειν) ἴσον ἀπραξίᾳ ἐστιν, οὗπερ αἴτιον τὸ πάντοτε μέλεσθαι, ἀφ' οὗ ὁ μέλεος. ab hoc vel simili initio profectus Schol. Lips.: μέλεον, inquit, βραδὺν, μελλητήν. ineptum est, quod addit, ἐκλελυμένον τὰ μέλη. — λῦ', ut 498.) *ἔναιρε.* φόνευε. *ἐπιστροφ.* ἐνεργῶς, εὐτόνως. ἢ ἄλλοτε εἰς ἄλλον ἐπιστρεφόμενος. σπουδαίως. (recta est media harum interpretationum. Ap.: μετ' ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος. adstiterat etiam Diomedes mirabundus incertusque, quem primum trucidaret, cuique praedae manum injiceret.) *ἀεικής.* (ι', 70 etc.) χαλεπός. (a consequente; sed proprie *indecorus*, foedus, inconditus. v. H., qui praeterea notavit, hos versus paucis mutatis legi etiam φ', 20, Od. χ', 308. et ω', 184.) *ἄορι θειν.* τῷ ξίφει πληττομένων. *ἐρυθ.* ἐρυθρὰ ἐγίγνετο, ἐφοινίσσετο. Sch.

485 sequ. *μήλοισιν.* (δ', 279, ε', 556 etc.) Ap.: μῆλα. κοινῶς μὲν τὰ τετράποδα, ὅθεν κ. πᾶν δέρμα μηλωτὴ λέγεται· κατ' ἐπικράτειαν δὲ πρόβατα κ. αἶγες. — similiter A Schol. cf. ann. ad Soph. Aj. 987. Sch.: *ἀσημ.* ἀφυλάκτοις, ἀφροντίστοις, μὴ ἔχουσι ποιμένα. *ἐνορ.* (λ', 746, π', 783.) ἐπιπηδήσῃ, ἐφορμήσῃ.

488 — 502. *ἀτὰρ πολ. Ὀδ.* nominat. explicandus per verba *quod attinet*, ut alias accusativus. Philostratus Vit. Ap. Tyan. 4, 28., notante Zeun. p. 54. libri Viger.: ῥόαν δὲ ξυνέχει τῇ ἀριστερᾷ· ἡ δὲ δεξιὰ, ὀρθοὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης οἱ δάκτυλοι. ipse Hom. Od. μ', 73.: οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, quae ejus generis forma dicendi inprimis usitata est: v. G. J. Bekkeri Specim. var. lectt. et

τὸν δ' Ὀδυσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκε,
τὰ φρονέων κατὰ θυμὸν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ,
νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσσον γάρ ἔτ' αὐτῶν.
ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱὸς,
τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα,
ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη.
[τὴν νύκτ' Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]
τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
ξὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὁμίλου,
τόξῳ ἐπιπλήσσων, ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν
ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἑλέσθαι·
ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ.

moniti a Minerva, ne spe plura praedandi commorentur, dum Thraces Trojanosque Apollo excitet, salvi revertuntur ad suos.

Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ τι κύντατον ἕρδοι,
ἢ ὅγε δίφρον ἑλὼν, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
ῥυμοῦ ἐξερύοι, ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' ἀείρας,
ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρῃκῶν ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη

obss. in Philostr. Vit. A. indice, v ἀντίπτωσις, Matth. §. 288, ann. 2. etc. — Sch.: ἐξερύσασκε. μεθεῖλκε. (τὰ φρονέων. ταῦτα φρ.) — ἀήθεσσον. ἀσυνήθεις ἦσαν. (ab ἀηθέσσω, h. e. ἀηθέω. Apoll. Rhod. 4, 38.: ἀηθέσσουσα δύης. H. — αὐτῶν. τῶν νεκρῶν. — „μελιήδεα θυμὸν, *dulcem animam*, ut ρ', 17, Od. λ', 203, γλυκὺς αἰὼν Od. ε', 152." *E K.* — τὴν νύκτα. ταύτην τὴν νύκτα, *illa nocte.* annotavit Schol. A, hunc versum ἀθετεῖσθαι propter jejunam orationem: per se enim Diomedem intelligi malum istud somnium; nec tam Minervae consilio quam Dolonis proditione factum esse, ut Rhesum ille aggressus obtruncaret. improbavit haec etiam H, W cancellavit; quibus assentior. K alia infelicium et moriturorum commemoravit somnia praesaga: Croesi Herod. 1, 34., Hecubae Euripideae fabula cognomini, Medeae ap. Apoll. Rhod. 3, 616 seqq.; quibus addas licet Ariadnae ap. Catullum 64, 56., Desdemonae et consiliariorum Duncani regis ap. Shakspearium.) σὺν (sic libri, ut solent.) δ' ἤειρε. συνέδησε δέ. (ab εἴρω, *necto*, ἔειρον, ἤειρον, ut ἤμελλον, ἠδυνάμην: vel ab ἀείρω, quod antiquos eodem sensu adhibuisse putant. „fortasse ex ἅμα εἴρω conflatum," inquit H: „unde παρήορος." E: τὸ δὲ ἤειρεν ἀντὶ τοῦ συνέπλεκεν εἴρηται. ἀείρειν γὰρ νῦν τὸ ὁμοῦ εἴρειν κ. συμπλέκειν, ἐξ οὗ κ. τὸ τέτρωρον, κ. ἡ ξυνωρὶς, κ. ὄαρ ἡ γυνή. — ἐπεὶ — ἑλέσθαι. flagrum oblitus est, dum festinat, die appropinquante: igitur arcu pro flagello utitur, sibiloque Diomedi significat, abeundum esse. at ille majora etiam facinora meditatur. narratio χαρακτηριστικὴ, si quae alia, dignaque poëta, *qui nil molitur inepte.*) φαεινήν. στιλπνήν. — (flagrum aeneo manubrio fulgens, vel recentibus nitens loris. *Ex H.*) ῥοίζησεν. ἀνάρθρως ἐφώνησεν, ὃ ἡμεῖς συρίζειν λέγομεν. (Od. ι', 315.: πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ. π', 361.: σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον κ. δοῦπον ἀκόντων.) πιφ. (478.) φανεροποιῶν, σημαίνων.

503 — 505. μερμ. α', 189. Sch.: κύντατον. (θ', 483.) χαλεπώτατον, δεινότατον. sane hic non impudentia canum, sed audacia, cogitanda est. Ap.: κύντερον. κυνότερον, ἀναιδέστερον. ὁ δὲ Ἀπίων ἀγριότερον. — ποικίλα τεύχεα, *arma varia* vel *affabre facta.* cf. δ', 432 etc. — ἢ — ἀείρας, *an* totum Rhesi currum una cum armis ejus *alte sublatum auferret.* — τῶν πλ., *plurimorum*, τῆς πληθύος. cf. ε', 673 — 679.

ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
„Νόστου δὴ μνῆσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱὲ,
νῆας ἔπι γλαφυρὰς, μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς,
μή πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.“
Ὣς φάθ', ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης,
καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσατο· κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν·
τῇ κοτέων Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὅμιλον,
ὦρσεν δὲ Θρῃκῶν βουληφόρον Ἱπποκόωντα,
Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν. ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκέες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς,
θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,
ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκταν,
ἔνθ' Ὀδυσεὺς μὲν ἔρυξε διΐφιλος ὠκέας ἵππους·
Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορὼν ἔναρα βροτόεντα
ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει, ἐπεβήσατο δ' ἵππων·
μάστιξεν δ' Ὀδυσεύς· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

510. *μὴ καὶ — ἄλλος*, *ne abeas timens, ne aliquis deus etiam Trojanos excitet;* ne tum demum redeas, cum tibi metuendum est, ne hostile aliquod numen ipsos etiam Trojanos, nedum Thraces, in arma suscitet. *ὃ δὴ καὶ γίνεται*, inquit E: *προαναφώνησις γάρ τις καὶ τοῦτό ἐστιν* etc.

513 sequ. *ἵππων ἐπεβήσατο* hic et 529. alio quam vulgari sensu (δ', 46 etc.) dictum est, cum conscensus significatur currus, qui nullus hic est, sed in equos nudos duumviri praeclari insilientes aufugiunt. — Sch.: *κόπτεν. ἔπληξεν. ἐπετ.* (ε', 366, θ', 45 etc.) *ἔτρεχον. καθ' ὑπερβολήν.*

515 — 527. *ἀλαοσκοπίην. μάταιον σκοπόν. ὅ ἐστιν, οὐκ ἔλαθεν αὐτόν.* (similiter Methodius ap. Etym. h. v. Hesych.: *ἀλαοσκοπίη. τύφλωσις τῶν ὀφθαλμῶν.* Hesiodus Theog. 466.: *τῷ ὅγε οὐκ ἀλαοσκοπίην ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων Παῖδας ἑοὺς κατέπινε.* cf. ν', 10, ξ', 135, Od. θ', 285, K, H, Schn. v. *ἀλαός*. — Mosc. 3.: *ἔχεν*. Virg. Aen. 11, 725., notante Cl.: *at non haec nullis hominum sator atque deorum Observans oculis summo sedet altus Olympo.* Eichh. conferri jussit Aen. 9, 450 seqq.) *μετὰ — ἕπουσαν. ἤτοι ἑπομένην αὐτῷ συνεργοῦσαν.* perperam distinguunt post *αὐτῷ*. (*ἤτοι ἑπ. αὐτῷ. συνεργοῦσαν.*) Ap.: *ἕπουσαν. ἀπὸ τοῦ ἕπειν, ὅ ἐστι παραγίνεσθαι, οἷον πονούμενον· μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν.* ita haec scribenda esse arbitror, cum vulgo legatur *οἷον πονουμένην*, idque subjectum verbis Homericis, trepidante Heyneo. sed aliis cum visum esset, *ἕπειν* idem significare quod *ἕπεσθαι*, id negat Ap., dicitque esse *παραγίνεσθαι πονούμενον*, adesse in aliquo negotio, *ἕπεσθαί τινι συνεργοῦντα.* v. H et Schn. v. *μεθέπω*. — *Hippocoon* ille alias ignotus est. — *ἐρῆμον.* sic Hom. et vett., ut *ἑτοῖμος*, non *ἔρημος*, *ἕτοιμος*. v. ε', 140, σ', 96.) *ἀσπαίροντας. ψυχοῤῥαγοῦντας.* Schn. *κυδοιμός.* ε', 593. *θυνόντων.* ib. 96. *ἄμυδις.* 300. *θηεῦντο.* η', 444. *μέρμερα ἔργα.* 48. *ἔρυξε.* γ', 113 etc.

530. ita codd. Barocc., Mori, Townl. et unus Vind., commemoratque hanc scripturam A Venetus. putide atque ambigue vulgati libri: *μάστιξεν δ' ἵππους.* — qui sequitur versus, non habetur in

[νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε, φώνησέν τε·

„Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ψεύσομαι, ἦ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει.
αἲ γὰρ δὴ Ὀδυσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
ὧδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους!
ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μήτι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ."

Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
καί ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.
πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

„Εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ὅππως τούσδ' ἵππους λάβετον. καταδύντες ὅμιλον
Τρώων; ἤ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο.
αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τί φημι
μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ, γέρων περ ἐὼν πολεμιστής·
ἀλλ' οὔπω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα.
ἀλλά τιν' ὔμμ' ὀΐω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
κούρη τ' αἰγιόχοιο Διὸς, γλαυκῶπις Ἀθήνη."

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἠέπερ οἵδε
*ἵππους δωρήσαιτ', ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

Ven. et Townl., estque ineptissimus, sive Ulyssis vel Diomedis, sive equorum, si diis placet, animum dici putes, cui gratum fuerit ad castra nautica Graecorum immitti. sublegit haec nescio quis stupor λ', 520., ubi bene habent, quoniam ibi Nestoris equi lubenter se recipere dicuntur ad ista castra, utpote locum consuetum; hic contra est. cf. E et H.

534. *κέλεται δέ με θ.* intell. ἔρειν, λέγειν. Sch.: — ὁπωσοῦν ἀπαγγελῶ καὶ λέξω διὰ τὸ προθυμεῖσθαί με. repetitur hic versus Od. δ', 140.

535. versus *μιμητικός*. Eichh. ann. ad Virg. Aen. 8, 596. (*quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.*): „Le vers imitatif exprimant le bruit des chevaux se trouve dans Ennius et dans Homère: *it eques, et plausu cava concutit ungula terram.* Annales liv. 17.; ἵππων μ' ὠκυπόδων" etc. usurpavit hunc versum Nero moriturus ap. Suetonium Nerone c. 49., ut H annotavit.

538—556. *δείδοικα.* α', 555 etc. Matth. §. 165, ann. 3. — *ὀρυμ.* β', 810, δ', 449 etc. — *δεξιῇ ἠσπ.*, *dextras jungebant*, ἐδεξιοῦντο. Od. γ', 35.: χερσίν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον. cf. Od. τ', 415. hymno altero in Ven. 15.: οἱ δ' ἠσπάζοντο ἰδόντες, Χερσί τ' ἐδεξιόωντο. — *πόρεν*, παρέσχεν. — Sch.: *αἰνῶς.* λίαν, πάνυ. 2 Vratisl.: ἐοικότας. sed v. ann. ad 437. — *ἠέπερ οἵδε.* intell. εἰσίν. alioqui dicendum erat τούτους.

557—559. Cantabr., quem secutus est Barn.: ἐπ. πολὺ φέρτερός ἐστιν. sane displicet φέρτεροι, quod quis non intelligat ἵπποι potius quam, quod intelligendum esse contendunt, θεοί? sed ἐστὶν illud interpretatio esse videtur verbi exquisiti εἶσιν, *it*, incedit, aggreditur. Aeschyl. Theb. 666.: μελαναιγὶς οὐκ εἶσι

ἵπποι δ' οἵδε, γεραιὲ, νεήλυδες, οὓς ἐρεείνεις,
Θρηΐκιοι· τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
ἔκτανε, πὰρ δ' ἑτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν,
τόν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
Ἕκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί."

Ὣς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
καγχαλόων· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
οἱ δ' ὅτε Τυδείδεω κλισίην εὔτυκτον ἵκοντο,
ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσιν
φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
ἕστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες·
νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
θῆκ' Ὀδυσεὺς, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ.
αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ,
ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς.
αὐτὰρ ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλὸν
νίψεν ἀπὸ χρωτὸς καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐΰξέστας λούσαντο.
τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ

δόμων Ἐριννύς. Soph. Oed. Col. 1262.: νῦν δ' ὀξιωθεὶς εἶσι. Virg. Aen. 1, 46.: *ast ego, quae divom incedo regina.* cf. ann. ad Aeschyl. Ag. 1118. et Comici Acharn. 1006. — νεήλυδες. 434. — σφίν. αὐτοῖς, αὐτῶν, τῶν ἵππων. — ἄνακτα, *dominum*, possessorem. — ἀγαθός. α', 131 etc.

562 — 571. διοπτῆρα. κατάσκοπον. Sch. cf. supra 451. — Hesych.: καγχαλόων. (γ', 43, ζ', 514.) γελῶν, χαίρων. — μελιηδέα πυρὸν, ut μελίφρονα θ', 188. — νηῒ πρύμνῃ. η', 383. ut ante (466.) arbori, ita nunc puppi suae, tanquam loco excelso, Ulysses imposuit spolia Dolonis, dum sacrum ex iis ipse et Diomedes struerent Minervae, h. e. dum ea in templo aliquo deae ex voto dedicarent, ὄφρα αὐτὰ, τὰ ἔναρα, ἑτοιμάσσαιντο Ἀθήνῃ. v. ann. ad 465.

572 — 579. ἀπενίζοντο. Th. §. 147, 10. ann. — λόφον, *collum* a parte. v. Ap. et grammatici. E: λόφος ἐνταῦθα ὁ ἄνω τένων, ἤτοι ὁ περὶ τὸν τράχηλον. ὅθεν κ. τὸ καταλοφάδια (καταλοφάδεια) ἐν Ὀδυσσείᾳ (κ', 169.), κ. παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν· (Soph. Antig. 277.: οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον. verum hic est ignotus adhuc, quod sciam, senarius Tragici ex incerta fabula: ὑπὸ ζυγῷ δὲ νῶτον ε. φ.) ὡς λόφον ἐν τοῖς ζώοις ὄντος τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον μέρους, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός. ordo: ἀμφὶ κνήμας τε ἰδὲ λόφον καὶ μηρούς. hyperbaton. — αὐτὰρ — λούσαντο. et lavatione frigida in mari utuntur, et mox calida domi, more Russorum, nisi quod hi, postquam in fluvio lavarunt, adeunt balnea, in quibus aqua infusa tubis subterraneis sudor elicitur (*Schwitzbäder*). E: ὅτι ῥύπον μὲν ἀποθετικὸν τὸ ἐν θαλάσσῃ νιφθῆναι, κ. ἀναψυχῆς δέ τινος αἴτιον· θεραπευτικώτερον δὲ εἰς σῶμα τὸ λοῦτρον κατασκευασθὲν ὑπὸ θεραπόντων κατὰ τὸ σιωπώμενον. — Sch.: ἀσαμίνθους. πυέλους, σκάφας, παρὰ τὸ τὴν ἄσιν, τὸν ῥύπον, μινύθειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν κ. μειοῦν. (similiter Ap., E ann. ad Od. δ', 48, Pollux 10, 64. cf. H. vox satis frequens in Odyssea.) λίπα. λιπαρῶς, ἢ εὐεκτῶς. (Thuc. 1, 6.: ἐγυμνώθησάν τε πρῶτοι, κ. ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο. cf. ib. 4, 68. sumit H antiquam vocem λὶψ, λιπὸς, λιπὶ, λίπα, *pinguedo, nitor*, ut λίπ' ἐλαίῳ sit λιπὶ ἐλ., *nitore oleo*, h. e. nitenti, pingui. „non convenire putes," inquit, „Thucydideum λίπα γὰρ ἀλείψεσθαι. at est forma lo-

δείπνῳ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνῃ
πλείου ἀφυσσάμενοι λεῖβον μελιηδέα οἶνον.

quendi Attica [?] (κατὰ) λίπα pro λιπί. (?) rem conficit usus verbi ap. Hippocratem. v. Foesii lex. Hippocr. h. v.") ἐφιζ. παρεκάθηντο. πλείου. γέμοντος. (Ap.: πλήρους. καὶ· πλεῖος δόμος. v. Od. δ', 319.) ἀφυσσ. ἀπαντλήσαντες, ἀρυσάμενοι.

I Λ I A Δ O Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Λ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Λ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ἀγαμέμνων αὐτός τε ὁπλισάμενος καὶ τοὺς ἄλλους καθοπλίσας Ἕλληνας ἐξάγει ἐπὶ τὸν πόλεμον· Ἕκτωρ δὲ, Διὸς κελεύσαντος, ἀναχωρεῖ τῆς μάχης, ἕως Ἀγαμέμνων ἐπὶ τὸνναύσταθμον διασώζεται. μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς, κυκλωσαμένων αὐτὸν τῶν Τρώων, ἀμύνεται αὐτοὺς, Αἴαντος καὶ Μενελάου βοηθησάντων αὐτῷ. τιτρώσκονται μέντοι τῶν Ἑλλήνων οἱ ἄριστοι, Ἀγαμέμνων μὲν ὑπὸ Κόωνος, Ὀδυσσεὺς δὲ ὑπὸ Σώκου· ὑπὸ δὲ Ἀλεξάνδρου τοξεύονται Διομήδης, καὶ Εὐρύπυλος, καὶ Μαχάων, οὓς ἐπανιόντας (imo ὃν ἐπανιόντα) σὺν Νέστορι θεασάμενος Ἀχιλλεὺς διαπέμπεται Πάτροκλον μαθησόμενον, τίς εἴη ὁ τετρωμένος. ὁ δὲ ἀφικόμενος, καὶ μαθὼν Μαχάονα εἶναι, παρὰ τοῦ Νέστορος προτρέπεται ἢ τὸν Ἀχιλλέα πεῖσαι συμμαχῆσαι τοῖς Ἕλλησιν, ἢ αὐτὸς γοῦν λαβὼν τὴν παντευχίαν τοῦ Ἀχιλλέως ἐξελθεῖν εἰς μάχην. ἐπανερχόμενος δὲ περιτυχὼν Εὐρυπύλῳ, κομίσας εἰς τὰς ναῦς θεραπεύει.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Λ.

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑ.

Splendidis instructus armis Agamemnon mane copias suas in aciem educit;

Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσι·
Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.

Annotationes. dedicatus est hic liber Agamemnonis laudibus, sicut quintus Diomedis, 17. Menelai, et 16. Patrocli, qui quidem liber vulgo inscribitur *Πατρόκλεια*, sed *τὴν Πατρόκλου ἀριστείαν* haud male appellat A Schol. ann. ad 179. hujus libri, quem tractamus. cf. ann. ad 312. Vers. 1—4. *μυθεύεται, ὅτι Τιθωνὸν τὸν Λαομέδοντος, εὐπρεπέστατον τῶν κατ' αὐτὸν, ἐν Ἰλίῳ γενόμενον, ἐρασθεῖσα ἀνήρπασεν ἡ Ἡμέρα, καὶ τῆς τούτου μετέλαβε κοίτης· αἰτησαμένῳ δὲ αὐτῷ παρέσχεν ἀθανασίαν. ὁ δὲ γέρων γενόμενος (διὰ γὰρ ἄγνοιαν οὐκ ᾐτήσατο ἀθανασίαν σὺν ἀγηρασίᾳ), ἀχθόμενος, ὡς τῶν ἐν βίῳ μεταλαμβάνειν οὐ δυνάμενος, ἐκάλεσε τὴν θεὸν, ὅπως αὐτὸν τοῦ ζῆν ἀπαλλάξῃ· ἡ δὲ (οὐδὲ γὰρ ἦν δυνατὸν ἀποθανεῖν αὐτὸν) μετέβαλεν εἰς τέττιγα, τὸν μουσικώτατον τῶν πτηνῶν, ὅπως καὶ διὰ τῆς φωνῆς αὐτοῦ τέρπηται. γίγνεται δὲ ἐξ αὐτῶν παῖς Μέμνων, ὁ τῶν Αἰθιόπων βασιλεύς.* — *ἀγαυοῦ.* *ἄγαν ἐνδόξου, καλοῦ.* (γ', 268.) — *προΐαλλε.* (cf. 628.) *προέπεμπεν, ἀπέστελλεν, ἐξέπεμπεν.* *ἀργ.* (α', 589, Schn. h. v.) *ἄλγη ἐπιφέρουσαν.* (cf. φ', 386 etc. Hesiodus O. et D. 11.: *οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην Ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας, Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν· Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει, Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς* etc. cf. Theog. 225—232. *E K.*) *πολέμοιο τέρας.* *περιφραστικῶς τὸν πόλεμον.* (similiter Schol. A, quemadmodum Enyo *Κυδοιμὸν* manu prehensum ducere videtur homini ε', 593. etiam Suidas: *πολέμοιο τέρας. τὸν εἰδωλοποιούμενον Πόλεμον, τὸν ποιητικὸν τοῦ ἐνεργητικοῦ πολέμου.* neque id ineptum est, praesertim si matrem Belli esse Eridem sumamus, quam *Ὑσμίνας, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε* peperisse dixit Hesiodus Theog. l. c. sed insusitate ipse *Πόλεμος* personatus dictus est *τέρας πολέμου, portentum belli.* ρ', 547.: *ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο, Ἢ καὶ χειμῶνος.* quare cum Köppenio aliisque sentio, signum aliquod belli in manibus gestasse Eridem; quod signum quale fuerit, non magis dixit poëta hoc in loco quam Odyss. γ', 173.: *ᾐτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅγ' ἡμῖν Δεῖξε.* ensem vel facem (Sil. Ital. 5, 220, Stat. Theb. 4, 5. sequ.) intelligunt; hastam Quintus 10, 53.; (*πάλλε δὲ λοίγιον ἔγχος ἐς ἠέρα — *δεῖζην* γὰρ ἄγεν θεὸς ἐς μέγα ἔργον*, quod fuit, nisi fallor, *δίζεν γὰρ ἄγαν θ. ἐς μ. ἔ., vehementer enim dea expetebat magnum opus.*) flagellum K, quod Bellona quatit ap. Virg. Aen.

στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηΐ μελαίνῃ,
ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας
εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε
ὄρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
[τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.]
Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.

8, 703. „θ', 220. Agam. purpuream vestem elevat. vexilla enim aliaque signa militaria homines ista aetate ignorarunt; nec tubae, σάλπιγγος, militaris fuit usus. ducis vel praeconis voce pleraque agebantur.“ *Ex H.*

5—9. θ', 222—226.

11 sequ. ὄρθια. ὀρθῶς. (ἢ) ἀνατεταμένως, μεγάλως. Sch. Ap.: ἤϋσε — Ὄρθια. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀνατεταμένως· ὁ δὲ Ἀρχιγένης μᾶλλον ὀρθά. recte Aristarchus: est enim *alta* sive *intenta voce*. v. Hesych. v. ὄρθιος. — Ἀχ. — μάχεσθαι. β', 451, ξ', 151. formula dicendi πολεμίζειν ἠδὲ μ. etiam γ', 67, ε', 3. saepiusque legitur, πόλεμον πολ. ἠ. μ. γ', 435. — Virg. Aen. 7, 511.: *at saeva* (Alecto) *e speculis tempus dea nacta nocendi Ardua tecta petit stabuli, et de culmine summo Pastorale canit signum, cornuque recurvo Tartaream intendit vocem.* ap. Ariostum *Orlando fur.* 27, 100. Discordiae comes Superbia *grida sì, che fin nell' alto regno Manda a Michel della vittoria segno* etc. praeterea Eichh. comparavit Apollonium Rhod. 4, 127 seqq., cujus uterque horum institit vestigiis, et ex recentioribus poëtis Tassonem *la Ger. lib.* 4, 3., ubi Tartaream tubam dixit Satanae, et Miltoni profectionem daemonum *Par. lost* 1, 535.

13, 14. versus addubitati ab Aristophane, quos Zenodotus omisit. asteriscum apposuit Schol. A, „ὅτι κατὰ τὴν ω' (imo β', 453. H.) ῥαψῳδίαν ὀρθῶς κεῖνται, ὅτι (ὅτε) ἐλπίδας ἀνακομιδῆς ἔσχον εἰς τὴν πατρίδα.“

15, 16. ζώννυσθαι. καθοπλίζεσθαι, συνεκδοχικῶς ἀπὸ μέρους. Sch. νώροπα. β', 578.

17—19. γ', 330 seqq. annotavit Schol. A, poëtam curiosius describere armaturam Agamemnonis, quoniam ejus ἀριστεία sit exponenda.

20, 21. Κινύρης. filius celeberrimus (Pind. Pyth. 2, 26.) Sandaci, Syriae regis, qui, in Ciliciam profectus, condidit urbem Celenderin. Apollod. 3, 14, 4.: Κινύρας οὗτος ἐν Κύπρῳ παραγενόμενος σὺν λαῷ ἔκτισε Πάφον· γήμας δὲ ἐκεῖ Μεθάρμην, κόρην Πυγμαλίωνος Κυπρίων βασιλέως, Ὀξύπορον ἐγέννησε καὶ Ἄδωνιν etc. v. ibi H, uti et ann. ad h. l. — δῶκε, *dedit*, misit, fama Trojanae expeditionis permotus. neque enim verosimile est, Graecorum classem ad Cyprum appulisse, quod narrat E, cum, de Cinyra exponens: βασιλεὺς Κύπρου, inquit, ζάπλουτος, ὃς παριόντας τοὺς Ἀχαιοὺς ἐξένισεν, ὑποσχόμενος καὶ ἐν Ἰλίῳ πέμψειν τὰ ἀναγκαῖα. φασὶ δὲ αὐτὸν ἀμελήσαντα ἐπικατάρατον γενέσθαι ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, κ. αὐτὸν μὲν ἀπολωλέναι ᾠδικῶς ἁμιλλώμενον τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς οἷα μουσικῆς τεχνίτην· διὸ καὶ Κινύρης ἐκλήθη παρωνύμως τῇ κινύρᾳ (instrumento musico)· τὰς δὲ θυγατέρας αὐτοῦ, πεντήκοντα οὔσας, ἁλέσθαι εἰς θάλασσαν, κ. εἰς ἀλκυόνας μεταπεσεῖν. ἄλλοι δέ φασιν αὐτὸν, ἐν Πάφῳ ὀμόσαντα Μενελάῳ πέμψειν πεντήκοντα ναῦς, μίαν μόνην ἀποστεῖλαι, τὰς δὲ λοιπὰς ἐκ γῆς πλάσαντα πέμψαι, κ. γηΐνους ἄνδρας ἐν αὐταῖς, καὶ οὕτω σοφίσασθαι τὸν ὅρκον, ὀστρακίνῳ στόλῳ δεξιωσά-

πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ
ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
τρεῖς ἑκάτερθ', ἴρισσιν ἐοικότες , ἅστε Κρονίων
ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.

μενον etc. ejusmodi fabularum fontes fuerunt haud dubie Antehomerica, Cyprium carmen, *Νόστοι*, ut H annotavit. — Sch.: *πεύθετο Κύπρονδε. ἠκούετο δὲ ἕως εἰς Κύπρον. κλέος. φήμη. οὕνεκα. νῦν ἀντὶ τοῦ ὅτι.*

24, 5. *οἶμοι. ὁδοὶ, στίχοι, μεταληπτικῶς, ἀντὶ τοῦ ῥάβδοι.* („*virgae, striae*, germ. *Streife; ζώνας* dixit E. quas rectas fuisse censet Schol. B et alternis positas, stanni quidem plures; ad cervicem vero binas aureas. cf. E et Böttigeri Pictur. vas. I, 2. p. 77., quo loco praeclare disputavit de thorace.“ *Ex H.*) *κυάνοιο. χρώματι κυανῷ εἰκασμένον.* Sch. Hesychio atque Eustathio *κύανος* est *εἶδός τι χρώματος μέλανος* sive *οὐρανοειδὲς*, quod habet Hesych. *κύανον* alii colorem seu pigmentum quoddam intelligunt; alii genus metalli. ochram aeream caeruleam, vel mineram eadem tinctam, hoc nomine appellari ap. vett., auctore Theophrasto libro de lap. s. 71. 90. tradidit Beckmann. ann. ad Auscultatt. mirab. p. 123. et in *Beiträge zur Gesch. der Erfind.* 4. B. 3. St. p. 356. qui non alienus erat ab ea sententia, ut ferrum seu chalybem caeruleo pigmento jam tum indui solitum esse existimaret. chalybis quidem notitiam atque usum abjudicari non posse ab aevo heroïco, sicut nomen, ex eo colligit doctissimus Köpkeus (*Kriegsw. d. Gr.* p. 86. ann.), quod igne et aqua duratum ferrum commemoratur Od. ι', 391 seqq., ipsumque ferrum violaceum, *ἰόεις σίδηρος*, vocatur Il. ψ', 850. itaque probat Vossii interpretationem, *κύανον* reddentis *Stahl*, negatque reperiri aliud metallum caeruleum („schwarzblaues Metall“), sive naturale sive arte factum, quam chalybem. cf. Beckmann. l. c. 5. p. 77., Donndorf. *Gesch. der Erfind.* 4. p. 160. ad recentius quidem tempus pertinent Chalybum ferraria et nomen inde ductum metalli, quod ante appellatum fuerit a colore *κύανος*, „*Blauerz*“, ut reddidit Köpkeus. quod in mentem venit Millino (*Minéralogie d'Homère*), Homerum et plumbum et stannum dixisse *κύανον*, minus probabile est, praesertim de plumbo, quod proprio nomine *μόλιβος* vocatur inferius 237.; movit tamen Heyneum, ut fascias illas caeruleas in thorace ex plumbo nigro (*Blei*) factas esse sibi persuaderet, et *κυάνῳ μέλανι* opponi putaret *κασσίτερον λευκὸν*, *plumbum candidum* (Plin. 34, 16. s. 47.), h. e. illud genus metalli ex argento et plumbo parum eliquato, variis horum portionibus, compositi, quod Germani appellant *Werk*. id esse ait *stannum veterum*, neque alium fuisse Graecorum *κασσίτερον*, cujus seu praestantius seu frequentius genus e Cassiteridibus insulis advehebatur, donec seriore tempore prolatum stannum verum propter similitudinem idem nomen antiquitus usitatum acciperet. v. Beckmann. l. c. 4, 3. ceterum magno honore fuisse *κασσίτερον*, ex locis Homeri, in quibus praeterea metalli ejus mentio fiat, intelligi, σ', 564, 574, 612, φ', 592, ψ', 561.

26 — 31. *ὀρωρ.* (π', 834. ab *ὀρέγω.*) *ἐξετέταντο, διεγηγερμένοι ἦσαν.* Schol. A. — *ἴρισσιν ἐοικ.* arcubus coelestibus similes dracones dicit propter varium colorem. Virg., annotante K., Aen. 5, 87.: *caeruleae cui* (angui) *terga notae, maculosus et auro Squamam incendebat fulgor, ceu nubibus arcus Mille trahit varios adverso sole colores.* — *στήριξε*, *collocare solet.* „Schol. A: *ἅστε Κρ. ἐν νέφει στ. οὕτως Ἰακῶς τὸ στήριξε.* scil. fuere qui scriberent *ἐν νέφει ἐστήριξε.*“ *Ex H.* semel dixit *νέφεϊ*, nusquam *νέφει.* — *τέρας μ. ἀνθρ.* *ostentum hominum*, h. e. hominibus factum. de hoc usu genitivi v. Matth. §. 313. — infaustum signum veteribus Graecis visus est arcus. ρ', 547.: *ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο, Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος*, quae K adscripsit. contra deus ap. Mosen Genes. 9, 13.: *arcum meum disposui in nube, qui sit signum foederis in-*

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἧλοι
χρύσειοι πάμφαινον, ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
ἂν δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν,
καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο
λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο.
τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
ὀξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
λάμπ'. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,

ter me et terram. — ἧλοι χρύσειοι. β', 45, γ', 334 et alias ξίφος ἀργυρόηλον dixit. — κουλεόν. α', 220, γ', 272 etc. v. ann. ad α', 194. forma κουλεὸς ubi extet, non habeo dicere; nec κολεὸς, sed κολεὸν casu recto, Hom. dixit Od. θ', 404. quare vereor ne hallucinatus sit Schneiderus. pertinet autem procul dubio haec vox ad κόλος, κοῖλος, quibus verbis cognatum est germanicum *hohl.* — ἀορτ. τοῖς ἀπαιωροῦσι τὸ ξίφος ἱμᾶσι. Sch. cf. Od. λ', 609 etc.

32—35. ἀμφιβρότην. β', 389, μ', 402, ν', 281. — θοῦριν. δ', 234. κύκλοι, *orbes*, K: *Bänder.* — E: ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ, ὅ ἐστι βοῦλαι (βοῦλλαι, bullae, *Buckeln*), ἦσαν ἐεικ. κασσ. λ., ἐν — κυάνοιο, ὀμφαλὸς δηλαδή. — ἦσαν — ἦσαν — ἔην — ἦν — ἦσαν. simplicitate orationis, congruente indoli istius aevi, toties intra paucos versus intulit verbum substantivum. quod non ferens Bentlejus 35. frustra tentabat ἐν δὲ μέσοισιν ἔεις μ. κ., laudato Hesiodeo illo ὀφθαλμὸς ἔεις Theog. 145., qua tamen forma Hom. non utitur.

36, 7. ἐπὶ — στεφ. tmesis. — βλοσυρῶπις. de extrema syllaba hujus vocabuli, quae pro longa est, v. ann. ad α', 193, ι', 392, 440, κ', 129. Sch.: φοβερὰ καὶ καταπληκτικὴ τὴν πρόσοψιν. cf. η', 212. ἐστεφ. περιεῖχε, περιέκειτο. — περὶ — Φόβος τε. similiter aegis Minervae describitur ε', 739. seqq." *Ex H.*

38—40. τῆς — ἦν. h. e. ἐξήρτητο. rudiore modo dictum est, nec latinum, quod habent interpretes, *ex eo autem argenteum lorum erat.* minus accurate Voss.: *silbern war des schildes gehenk*, τῆς δ' ἀργ. τελαμὼν ἦν. — ἀργ., *argento inductus.* — Ap.: τελαμών. ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος κ. τοῦ ξίφους. idem: ἀμφιστρ. ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι. in scholiis scribendum est ἐξ ἑνὸς σώματος τοῦ δράκοντος τρεῖς ἐπεφύκεισαν κεφαλαὶ etc. pro στόματος.

41, 2. ε', 743, γ', 337.

43—46. ἄλκιμα δοῦρε. de usu promiscuo dualis et pluralis v. γ', 18, 210 etc. — Sch.: αὐτόφιν. (μ', 302, ν', 42 etc. v. ann. ad β', 363.) ἀπ' αὐτῶν. — ἐγδούπ. ἐπεκτύπησαν, ἐπεβρόντησαν. (ἐπὶ — ἐγδ. tmesis. γδοῦπος, γδουπεῖν, antiqui dixerunt pro δοῦπος, δουπεῖν, ut γνῶ pro νῶ et similia. Hesych.: γδούπησεν. ἐψόφησεν. cf. H. non solum Jovem tonare aut fulmina emittere, nemo nescit. inprimis Minerva utitur ejus armis; de qua Callim. Lav. Pall.: μώνᾳ Ζεὺς τόγε θυγατέρων Δῶκεν Ἀθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι. eadem ap. Aeschylum Eum. 752.: κἀγὼ πέποιθα Ζηνὶ, — Καὶ κλῆδας οἶδα δωμάτων μόνη θεῶν, Ἐν ᾧ κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος, quibus verbis Wakefield. adscripsit notissima illa Virgilii Aen. 1, 46.: *ipsa* (Minerva) *Jovis rapidum jaculata e nubibus ignem Disjecitque rates, evertitque aequora ventis*; quo loco v. H, collatis Troadum Eurip. 80 et 81. de Junone Apollodorus 2, 7, 1.: πλέοντος δὲ ἀπὸ Τροίας Ἡρακλέους, Ἥρα χαλεποὺς ἐπεμ-

τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
αὐτοὶ δὲ πρυλέες ξὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
ῥώοντ'· ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό.
φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον. ἐν δὲ κυδοιμὸν
ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας
αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὕνεκ' ἔμελλε
πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν.

quibus obviam eunt Hector et principes Trojani.

Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,

ψε χειμῶνας. itidemque Virg. l. c. 29.: (Juno) *his accensa super jactatos aequore toto Troas — Arcebat longe Latio.* Junonis imagines, manu altera tympanum, altera fulmen tenentis, commemorat Hederich. lex. mythol. p. 1399., syntagmate, quod inscriptum est Chartarum imagines 25. et 26, Vossii Theol. gent. 9, 21. aliisque laudatis libris. Venus quoque faustum dat Trojanis signum fulmine atque ingenti tonitru, tubaeque clangore, armisque per sudum rutilantibus, ap. Virg. Aen. 8, 523—529. — βασ. πολ. Μυκήνης. η', 180.

48—50. κατὰ κόσμον. β', 214. etc. — πρυλέες. ε', 744. cum hostes in conspectu sint, nec satis relictum spatii, per quod curribus invehantur, pedites heroës descendunt in proelium, equis pone relictis ap. fossam. — Sch.: ῥώοντ'. ὥρμων. (a ῥώω, ῥώννυμι, quod verbum v. ap. Schn. ἐῤῥώοντο legitur ψ', 367., ἐῤῥώσαντο ω', 616. cf. α', 529. — ἄσβεστος. α', 599.) ἠῶθι πρό. πρὸ τῆς ἀνατολῆς, πρὸ ἡμέρας.

51. φθὰν μέγα, h. e. μεγάλως, *magna contentione* anteverterunt currus, ita ut priores quam illi instructi starent apud fossam. usitate dixisset ἱππῆας: ferendum tamen est ἱππήων, quoniam in verbo φθάνειν inest notio τοῦ διέχειν sive ἀπέχειν τινός. v. Matth. §. 331, c, ann.

52—55. Sch.: μετεκίαθον. (714, π', 685 etc.) μετ' αὐτοὺς ἦλθον. (sic Ap.) ὀλ. μετεκ. μετ' ὀλίγον ἐκεῖ ἐπορεύοντο. κυδοιμόν. (ε', 593.) θόρυβον. ἐέρσας. (ξ', 351 etc.) δρόσους. (*rores*, pluvias. quemvis humorem poëtae dicunt δρόσον, *rorem.*) μυδ. διαβρόχους, διύγρους. ἐζήτηται, πῶς ἐνεδέχετο, αἷμα ἔχειν τὰς νεφέλας. καὶ λέγουσιν οἱ λύοντες τὸ ἀμφίβολον, ὡς, ἐπὶ μεγίστῳ πολέμῳ πολλῶν ἀναιρουμένων, τὸ αἷμα τούτων ἐπλήρου τοὺς πλησίον ποταμοὺς, ἀφ' ὧν αἱ νεφέλαι λαμβάνουσαι τὸ ὕδωρ αἱματώδεις δρόσους ἔπεμπον. vetus error. nec melius, judice Harduino ann. ad Plin. 2, 56., rem gerunt illi, qui albescere putant pluviam ob terram cretaceam, et rubescere ob rubram, e qua vapores exierint, cum constet inter omnes, vapores, dum excernuntur, colores rerum exuere. negat Gassendus ann. ad lib. 10. Laërtii p. 998. et in vita Peirescii, maculas, quae nonnunquam in lapidibus parietibusque conspiciuntur, e coelo decidere, sed ex erucis (*Raupen*) eas oriri existimat spolia exuentibus, cum in papiliones abeunt. vir doctissimus W. W. Eckerle (*Naturlehre*, p. 225.): „Der *Blutregen* rührt von gewissen Schmetterlingen, besonders den sogenannten Butter- und Abendvögeln, her, welche gleich nach ihrem Auskriechen aus der Puppe einen blutrothen Saft von sich geben, der sich auf Blättern und andern erhabenen Gegenständen, wo diese Insekten sich sonnen, in kleinen Flecken oder Tropfen, bisweilen in bedeutender Menge, zeigt. Selbst im Fluge lassen diese Thierchen bisweilen noch von diesem rothen Safte fallen. Auf Blättern von Pflanzen u. an Zaünen werden im Frühling u. Sommer haüfig solche blutrothe Flecken bemerkt; welches Veranlassung zu dem Glauben an Blutregen gegeben hat.“ cf. Wilmsenii Handb. der *Naturgesch.* 2. p. 646. ejusmodi pluviarum exempla plurima habet Liv. lib. 39, 40., 42.; item Julius Obsequens cap. 59., 70., 71. et alibi, ut Harduinus annotavit l. c. — κεφαλάς, *capita*, περιφραστικῶς, ut θ', 281, Od. α', 343 etc. — Ἄϊδι πρ. α', 3.

56—59. θρωσμῷ πεδ. κ', 160.

Ἕκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Αἰνείαν θ', ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς τίετο δήμῳ,
τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ,
παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα,
ὣς Ἕκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

deorum sola Discordia versatur inter dimicantes.

Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν
πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει,
ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο,
ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ λύκοι ὣς

— „*Πουλ.* Panthoi filium, prudentia non minus quam virtute clarum (μ', 60, 111, ν', 725 sequ.), cujus tamen consiliis raro paruit Hector (μ', 210 sequ., σ', 249, 284, 314), sero resipiscens χ', 100. *Αἰνείαν.* a Trojanis in honore habitum, a Priamo autem neglectum: unde irae Aeneae ν', 460. sequ. cf. excurs. I* ad Aen. 9.“ H. *Antenoris* filiorum, quos hic memorat, *Acamas* fuit inter duces Dardaniorum: v. β', 823. *Agenoris* mentio fit etiam φ', 579. de ceteris 16 v. Hederich. lex. myth. v. Antenor.

60—66. *ἠΐθεον*, *coelibem*. cf. δ', 474, σ', 567 etc. vox ducta fortasse ab ἰθέω, ἰθύω, ut αἴθεος et Ionice ἠΐθεος proprie significet non commotum neque cupidum. — *ἀσπ. π. ἐΐσην.* γ', 347. — Sch.: *οὔλιος.* ὀλέθριος. λέγει δὲ τὸν κύνα, περὶ οὗ κ. ἀλλαχόθι (χ', 31.) φησὶν ὁ π.· *καί τε φέρει πολὺν (πολλὸν) πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι.* (*παμφαίνων*, *lucidissimus.* λαμπρότατον dixit χ', 30. cf. ε', 5, 6.) — *φάνεσκεν.* (Od. λ', 586, μ', 241. sequ.) ἐφαίνετο. *πυμ.* (δ', 254, ζ', 118 etc.) ἐσχάτοις. „*ὥστε στερ.* cf. κ', 154, ν', 242.“ *E K.*

67—73. haec mirum in modum Alexandro placuisse, auctor est Dio orat. 2. p. 76. ed. R. comparatio pugnae caedisque cum segete et messe frequens est ap. poëtas atque oratores. *Ex H.* laudavit ille Horat. Od. 4, 14, 31 sequ. Aeschylus Suppl. 580.: Ἄρη, Τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις, ubi v. ann., praetereaque Soph. Antig. 566. et Valck. diatr. de fragm. Eurip. p. 225. — *ὥστ'* — *ἐλαύνωσιν* more poëtae dictum est, qui ὡς et ὥστε particulas subjunctivo aptare solet; qua de re v. ann. ad κ', 183 et Heynei excursum 1. ad ι'. cave igitur admittas ἐλαύνουσιν, quod praebent unus Vindob., E, Hesych., Suidas. nec magis obtemperandum est Townlejano codici, qui habet πίπτῃ, relatum ad ὥστε, cum verba τὰ δὲ — πίπτει seorsim illata sint atque interposita, vividiore et Homerico modo dicendi. — *ὄγμον ἐλ.* dictum est, ut ὄγμον ἄγειν, *sulcum ducere*, ap. Theocr. 10, 2.: οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπρὶν ἄγες. est autem h. l. ὄγμος series messarum aristarum. Voss.: *Jene nunmehr, wie schnitter entgegenstrebend einander Grade das schwad hinmähn auf der flur des begüterten mannes, Weizen oder auch gerst', und handvoll sinket an handvoll* etc. — Sch.: *μάκαρος.* πλουσίου. E: — ὡς τοῖς τοιούτοις καὶ τῆς γῆς λίαν εὐφορούσης, καὶ οὕτω θεριζομένης ὑπὸ πολλῶν ἀμητήρων καινότερον, h. e. more minus usitato. — *δράγματα*, *manipuli.* σ', 552.: δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε, Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. — Sch.: *ταρφέα.* (ε', 555, infra 387 etc.) συνεχῆ, πυκνά. *θορόντες.* (θ', 252, κ', 528 etc.) ἐφορμήσαντες. *δῄουν.* (ε', 452, μ', 425 etc.) ἐτίτρωσκον, διέκοπτον. *μνώοντο.* (π', 771, Od. δ', 106.) μνείαν ἐποιοῦντο. *ἴσας — ἔχον.* κατὰ μίαν εὐ-

θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα·
οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν,
οἱ δ' ἄλλοι οὔ σφιν πάρεσαν θεοὶ, ἀλλὰ ἕκηλοι
σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, ἧχι ἑκάστῳ
δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατὴρ, ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς
τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων,
εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ', ὀλλυμένους τε.

Ut aequo Marte pugnatum est usque ad vesperam, Agamemnonis virtute insolita ad decus excitati Graeci impellunt Trojanos, magnamque illorum stragem edunt.

Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός·
ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον
οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας

θεῖαν εἶχον τὰς κεφαλάς. ὅ ἐστιν, ἐξίσωτο αὐτοῖς ἡ μάχη. (verba ὅ ἐστιν — ἡ μάχη pertinere videntur ad Aristarcheam scripturam ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν, qua scriptura pugnam ἰσοκέφαλον significabat ille Criticus, quae non fuit, sed Trojanorum longe minor erat numerus: v. β', 119 — 128. nisi quis ad vivum resecare velit Agamemnonis eodem loco verba ista de sociis Trojanorum: ἀλλ' ἐπίκουροι Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν, Οἵ με μέγα πλάζουσι, κ. οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα Ἰλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον: sed tamen θ', 56. Trojanos generatim pauciores, παυροτέρους, esse ait; cf. ο', 407 etc. huc accedit, quod vulgata ἴσας δ' ὑσμίνη κ. ἔχον minime laborant, siquidem, qui milites aequalia, h. e. aeque alta, gerunt capita ad bellum, ὑσμίνῃ, εἰς ὑσμίνην, ἐν ὑσμίνῃ, intelliguntur nullo modo se submittere hostibus, sed fortiter resistere, nec statu moveri; quae his apta est sententia. cf. E. — οἱ δὲ — θῦνον, *nam illi*, Graeci et Trojani, *furebant luporum ritu*, quo animalium genere nullum saevius est magisque sanguinarium, certe in frigidiore plaga: nam Africam quidem et Aegyptum inertes parvosque gignere lupos tradidit Plinius 8, 22. „Virg. Aen. 2, 355.: *inde, lupi ceu Raptores atra in nebula, quos improba ventris Exegit caecos rabies, catulique relicti Faucibus expectant siccis, per tela, per hostis, Vadimus haud dubiam in mortem.*" Cl.) θῦνον. (β', 446, ε', 87 etc.) ἐνθουσιωδῶς ὥρμων. Sch.

76 — 83. καθείατο etiam υ', 153. et ω', 473. legitur, de quo v., si tanti est, Matth. §. 235. et grammaticos. — πτύχας. Ap. emendatus: πτύχες. αἱ τῶν ὀρῶν κατακλίσεις. cf. ann. ad η', 247.) Sch.: ὀρέξαι. (ε', 33.) παρασχεῖν. οὐκ ἀλέγιζε. (α', 160.) οὐκ ἐφρόντιζε. (λιασθείς. α', 349.) — „adumbravit haec Virg. Aen. 10, 755.: *jam gravis aequabat luctus et mutua Mavors Funera; caedebant pariter, pariterque ruebant Victores victique, neque his fuga nota nec illis. Dî Jovis in tectis iram miserantur inanem Amborum, et tantos mortalibus esse labores. Hinc Venus, hinc contra spectat Saturnia Juno; Pallida Tisiphone media inter millia saevit.*" Cl. et Eichh.

84, 5. θ', 66, 67. ἱερὸν ἦμαρ, *sacra dies*, h. e. alma, quemadmodum κνέφας ἱερὸν dixit infra 194. et alias. v. ann. ad θ', l. c.

85 — 100. δρυτόμος. ὑλοτόμος, ξυλοτόμος. δρῦν γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ πᾶν δένδρον, ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου. (h. e. ab antiquissimo genere arborum, glandifero, quod primum aluisse homines, robore et quercu vulgo nascentibus, ait Plin. H. N. 16, 1. et 5. cf. 118.) ὡπλίσσατο. παρεσκευάσατο, ἡτοίμασεν. (δεῖπνον. β', 381. significatum tempus, pro simplicitate istius aevi, ut verbis βουλυτὸς (Buttm. *Lexil.* II. p. 43.) et ap. oratores πληθούσης ἀγορᾶς. v. infra 173, π', 779 etc. *E K.* Apoll. Rhod. 1, 1175.: ἦμος δ' ἀγρόθεν εἶσι φυτοσκάφος etc. οὔρεος

τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἅδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ,
τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
πρῶτος ὄρουσ', ἕλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον, Ὀϊλῆα πλήξιππον.
ἤτοι ὅγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη·
τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ
νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,
ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
ἔνδον ἅπας πεπάλακτο, δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας·
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας (ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτὸς), ὥ ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι,
ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.

ἐν β. γ', 34.) ἐκορ. (561, 635, Od. δ', 541 etc.) χεῖρας. ἀντὶ τοῦ ἔκαμεν, ἐκοπίασεν. ἅδος. κόρος. (*satietas*, *taedium*. Ap.: κόρος κ. πλησμονή. semel dixit. cf. Buttm. *Lexil.* 86, 11., qui cum Heyneo probat aliquot codicum scripturam ἄδος, qua recepta ponendum est μάκρ', ut versus stet recto talo. cf. ann. ad κ', 98. nec inepte scriberemus, opinor, ἄαδος, ut ἄατος ap. Hesiodum Theog. 714., de quo dixit Buttm. l. c. 56, 5. et 86, 8. ann. 2. — περὶ φρένας. ἐν φρεσίν. intelligendum μὶν ex praegressis.) ἵμερος. ἐπιθυμία, ἔρως. τῆμος. τηνικαῦτα. καθ' ἣν ὥραν (h. e. ἦμος), τότε. (cf. η', 433. sequ., ψ', 226 seqq. etc.) — κεκλόμενοι. παρακελευόμενοι. — κατεπάλμενος. (τ', 351.) καθαλλόμενος, καθορμήσας. (ἀντίον Zenodotus et Aristophanes, ut ἀντίον ἔλθοι ε', 301, ἀντίον ἀΐξασθαι χ', 195 etc. cf. 129. fugisse videntur illi homoeoteleuton.) μετώπιον. (π', 739.) τὸ μεταξὺ τῶν ὤπων, τὸ μεσόφρυον. (νύξ'. 565, ε', 46, η', 260 etc. Ap.: νύξεν. ἐκ χειρὸς ἔπληξεν. — στεφάνη. η', 12.) σχέθεν. ἀντέσχε. χαλκ. τῷ χαλκῷ βαρουμένη, ὅ ἐστιν ἰσχυρά. (imo χαλκείῃ. v. κ', 30. εὔχαλκον dixit η', 12. — „πεπάλακτο, *concussus est.* a παλάσσειν, πάλλειν, σείειν. Ap.: παλάξαι. — συνθραῦσαι. a notione quatiendi venit adspergendi, foedandi. cf. ζ', 268, η', 171.“ *Ex H.*) στήθεσι — χιτῶνας. ἐπειδὴ, φησὶ, τοὺς ἐν τοῖς στήθεσιν αὐτῶν χιτῶνας (h. e. thoraces. ε', 113, ν', 439 etc.) ἀφείλετο (περίδυσε, h. e. ἀπέδυσε, significatu rariore.) καὶ γυμνοὺς φαινομένους τοὺς νεκροὺς κατέλιπε. (στ. παμφ., *totis pectoribus apparentes.*) Sch.

104—106. παραίβασκε. (imo παρέβασκε. semel dixit.) παραιβάτης ἦν. (Ἴδης ἐν κν. β', 821, φ', 449. — „δίδη. a δίδημι, δῆμι, δέω. Schol. A: δίδη μ. λύγοισι. ἐδέσμευσε ταῖς νέαις καὶ ἁπαλαῖς λύγοις κ. βλαστήμασι. λύγος δὲ ἱμαντῶδές τι φυτὸν κ. ἁπαλὸν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσι. similiter alii. dictum est per appositionem μόσχοισι λύγ., *frondibus teneris viminibus*, h. e. aptis ad vinciendum.“ *Ex H.* cf. ε', 580, ι', 567. Hesych.: μόσχοι. νέοι βλαστοί. ὁ λύγος sive ἡ ἄγνος est *vitex agnus castus* Linn., germ. *Müllen, Keuschlamm.* v. Schn. v. λύγος et Billerbeck. Flor. class. p. 237. Plin. H. N. 24, 9.: *non multum a salice vitilium usu distat* vitex, *foliorum quoque adspectu, nisi odore gratior esset. Graeci* lygon *vocant, alii* agnon (ab ἁγνὸς), *quoniam matronae Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes his foliis cubitus sibi sternunt. duo genera ejus. major in arborem salicis modo assurgit; minor ramosa, foliis candidioribus lanuginosis* etc. notus Promethei λύγος ap. Aeschylum Sphinge (v. Aeschyl. vol. 1, p. 17.), ductumque ab eo vocabulo est λυγίζειν, στρέφειν, κάμπτειν. Od. ι', 425.: ἄρσενες ὄϊες ἦσαν — Τοὺς ἀκέων ξυνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι. — ἐπ' ὄεσ-

δὴ τότε γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί·
Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλά,
γιγνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
ῥηϊδίως ξυνέαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἁπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα
(ἡ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, οὐ δύναταί σφι
χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει,
καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
σπεύδουσ', ἱδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς),
ὡς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
  Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον μενεχάρμην,
υἱέας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ,
τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας. ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους·
ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα,
τὼ δὲ κυκηθήτην. ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς,
Ἀτρείδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην·

σι. *apud oves.* Matth. §. 586.) ἔλυσεν ἀποίνων. (h. e. ἀντὶ ἀποίνων. genit. pretii. Aristoph. Nub. 853.: καίτοι γε ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος etc.

109. Townl.: παρ' οὖς. H: αὖτε παρ' οὖς, hiatum ille vitaturus, ut Bentlejus scribendo αὖθι παρ' οὖς vel (horribile dictu!) παρ' ἄρ' οὖς. magna tum fuit poëtarum in hoc genere libertas: v. ann. ad β', 461.

113—118. ὡς δὲ λέων. cf. 129, γ', 23, ε', 161 etc. Sch.: ξυνέαξε. συνέτριψεν. (εὐνὴν, *cubile*, *lustrum*. λόχμην dixit Od. τ', 439.: ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς. — „ἦτορ. ψυχὴν, βίον. ε', 296, φ', 114, ω', 50." E K. — χραισμεῖν. α', 28.) δρυμά. δρυμῶνας, συνδένδρους τόπους. (cf. ann. ad 86, Od. κ', 150, 197.) φέβοντο. (404.) ἔφευγον.

122—130. μενεχ. ι', 525. tertium Antimachi filium Hippomachum memorat μ', 188. „δαΐφρονος, cui verbo Zenodotus male substituerat κακόφρονος, jejune, εὐτελῶς, dictum videtur Scholiastae A; B δαΐφρονα non bellicosum esse ait h. l., sed prudentem, τῇ βουλῇ τοὺς πολεμίους (Trojanos) διεγείροντα. ironice nonnulli intellexerunt ap. E. atqui est epitheton ornans, nec refert utro sensu accipias. obstitit Antimachus ille Antenori, auctore Aeliano Hist. anim. 14, 8. Tzetza emendatus Antehom. 158.: καί νύ κεν Ἀντιμάχοιο κακόφρονος ἔκταθεν ἔργοις Ἀργείων οἱ ἄριστοι πρεσβείης ἀλεγεινῆς, Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένον εἵνεκα τοῖο· Ἀλλ' Ἀντήνωρ ξείνισεν ἐκ θανάτοιο σαώσας. — Τῆμος δ' Ἀντιμάχοιο ἀτάσθαλα ἔργα φυγόντες Ἀργείοις ἐρέεινον, ὅσα πάθον ἄλγεα Τροίῃ." *Ex H.* cf. inferius 138—142, γ', 205 seqq., Dictys Cret. 2, 24. ceterum similiter Maro 10, 575.: *interea bijugis infert se Lucagus albis In medios, fraterque Liger;* aliosque fratres eodem curru vectos Eichh. commemoravit Isum atque Antiphum in superioribus 101., Phegeum et Idaeum ε', 11, Echemmonem et Chromium ibidem 160. — ὁμοῦ — ἵππους recte E: ἤλαυνον. v. γ', 263 etc. ὁμοῦ est ἐγγὺς, *prope*, vel *eundem in locum.* Agamemnoni occurrerunt illi nolentes, cum, de manibus eorum elapsis frenis, equi conturbarentur. κυκηθ. Sch. ἐταράχθησαν. cf. ν', 489, σ', 229 etc. — Sch.: γουναζ. (ο', 665, χ', 345 etc.) τῶν γονάτων ἥπτοντο. ἱκέτευον. recte E: τὸ γουν. οὐ κυριολεκτεῖται οὐδ' ἐνταῦθα· οὐ γὰρ δήπουθεν γούνων ἥ-

„Ζώγρει, Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν."
Ὣς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν·
* „Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστὸν,
ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ,
*αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιοὺς,
νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην."
Ἦ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη.
Ἱππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν,
χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπό τ' αὐχένα κόψας,
ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.

πτοντο οἱ ἐκ δίφρου (cf. 143 seqq.) λαλοῦντες, εἰ μὴ ἄρα τῇ κατὰ νοῦν μόνῃ προθυμίᾳ. — praeterea metrum animadverti jubet: σημείωσαι δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι, στίχου ὁλοσπονδείου κειμένου τοῦ Ἀτρ. — γουν., τὰ τοιαῦτα ἔπη εὐτελῆ φασιν εἶναι οἱ παλαιοὶ τῇ τῆς στιχοποιΐας κατασκευῇ διὰ τὸ ὀλιγοσύλλαβον. δωδεκασύλλαβοι γὰρ ἐξ ἀνάγκης εἰσί. τούς γε μὴν ὁλοδακτύλους ἢ πολυδακτύλους μεγαλοπρεπεστέρους κρίνουσι. δῆλον δ' ὅτι σπάνιοι παρὰ τῷ ποιητῇ εἰσιν οἱ ὁλοσπόνδειοι, ὁποῖος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ (φ', 15.) ἐκεῖνος· τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν.

131 — 135. ζ', 46 — 50.

137 — 142. ἀμείλ. — ἄκ. sic etiam φ', 98. Sch.: ἀηδῆ, σκληράν. — εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο. non desunt exempla ejusmodi synizeseos ap. Hom.; verumtamen cum constet, priscos δὲ pro δὴ dixisse, ut μὲν pro μὴν, quidni ponamus, auctore Payneo Knightio, εἰ μὲν δ' Ἀντιμάχοιο, quemadmodum α', 131. legitur μηδ' οὕτως, legendumque fortasse est μὴ δ' οὕτως, pro μὴ δὴ οὕτως, quod nonnullis placuit, recentiora Homero obtrudentibus. etiam Od. η', 261. et ξ', 287. malim scribi ἀλλ' ὅτε δ' ὄγδοόν μοι, vel δ' ὀγδόατόν μοι, quam ἀ. ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι, synizesi durissima; nisi quis vocem ὄγδοον transpositam, seu forte, sive emphaseos causa, putet, cum poëta dixisset ἀλλ' ὅτε δή μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ὄγδοον ἦλθεν. certe η', 223. sine synizesi dixit: ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκὸν, et ibidem 246.: ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ. sed haec hactenus. cf. α', 340. et infra 386. — Sch.: ἀγγελίην. ἀντὶ τοῦ εἰς πρεσβείαν. — ἀγγελίην ἔπι dixit δ', 384. cf. γ', 206 et de re ipsa ann. ad 122. — ἐξέμεν. Sch.: ἐξεῶσαι (!), ἐκπέμψαι. Hesych. ἐξαφεῖναι. sed Ap.: ἐξέμεν. ἄξειν· μηδ' ἐξέμεν Ἀχαιούς. scribamus: ἀξέμεν. ἄξειν· μήδ' ἀξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς. neque enim fieri potest, ut sobrius grammaticus ἐξέμεν interpretatus fuerit ἄξειν, sed ἀξέμεν repererat in suis exemplaribus, idque praeferendum duco vulgato ἐξέμεν, quod nusquam Hom. habet, illud habet, aptissimum quidem verbum hominibus tuto deducendis. — τοῦ πατρὸς, *patris, quem dicitis*. haec est vis articuli: v. ann. ad α', 11. — λώβην, *contumeliam*, injuriam. v. η', 97 etc.

144 — 150. οὔδει ἐρ. πρὸς τῇ γῇ ἠρείσθη, ἐστηρίχθη. Sch. — χεῖρας — κόψας. manus sublatas ad precandum simul cum capite abscidit. — ὅλμον δ' ὣς — ὁμίλου. Sch.: ὅλμου δὲ δίκην αὐτὸν ῥίψας (ἔῤῥιψε) κυλίεσθαι. ὅλμος δέ ἐστι κοῖλος λίθος, εἰς ὃν κόπτεται ὄσπρια κ. ἄλλα τινά. similiter alii Scholiastae et Etym.; non item Hesychius, cui ὅλμος est περιφερὴς λίθος μάρμαρος. Pollux autem 2, 162.: θώραξ, inquit, καὶ ὅλμος. plures etiam haec vox habet significationes; sed sequor Hesychium, nec nolim intelligi molarem; minime vero mortarium dici arbitror, ut interpretes latini et Vossius, qui haec ita reddidit: *liess*

τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ', ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ,
*ἱππεῖς δ' ἱππῆας (ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη
ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων),
χαλκῷ δηϊόωντες· ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ', Ἀργείοισι κελεύων.
ὡς δ', ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
πρόῤῥιζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ,
ὣς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ

wie den (?) mörser sodann úmrollen den rumpf im getümmel, quasi mortarium circumverti aut rotari soleat, quemadmodum noster de Ajace ξ', 411.: τῶν (χερμαδίων) ἓν ἀείρας Στῆθος βεβλήκει —, Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλὼν, quae his adscripsit K. ceterum semel ὄλμος legitur ap. Hom. — κλονέοντο. ε', 8. — Sch.: ὄλεκον. (α', 10 etc.) ἀνῄρουν. — „ἀνάγκῃ, necessitate, ad fugam adactos. cf. μ', 178, υ', 143." *E K.*

151. ἱππεῖς. offensioni est forma contracta ap. poëtam Ionicum. malit itaque H, auctore Knightio, ἱππέες ἱππῆας, vel, servata particula: ἱππῆας δ' ἱππῆες ὑπό. haud male legeretur: ἱππῆες δ' ἱππῆας (ὑπό σφισι δ' ὦρτο κ. etc.) certe scribendum fuerit ἱππῆες, idque pronuntiandum δισυλλάβως, quemadmodum βασιλῆες nescio quo loco τρισυλλάβως legi dicit Matth. §. 82, 3. nec spreverim ἱππῆς Atticum, contractum illud ex ἱππέες, ut δέελος ex δῆλος.

152—161. Sch.: ὦρσαν. διήγειραν. (δηϊόωντες, *infestantes*, invadentes. cf. ν', 675, Od. δ', 226 etc. — ἀΐδηλον. β', 455, qui similis huic locus est, uti et ο', 605, υ', 490. praeterea comparari jubent interpp. Apollonium Rhod. 1, 1027. et Virg. Aen. 2, 303; 10, 405 seqq.) — ἀξύλῳ. καταξύλῳ, πολυξύλῳ. τὸ γὰρ α νῦν οὐ κατὰ στέρησιν, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν. (de α isto αὐξητικῷ v. Harpocr. in ἄβιος, Hesych. p. 2., Valck. ad Theocr. Adon., Musgrav. ann. ad Soph. Aj. 1195. et grammaticos; quorum Buttm. *Lexil.* 47, 7. cum id appellat miserum remedium, *eine armselige Hülfe*, negat, opinor, τῷ α res augeri proprie, non a consequente, cum significat ἅμα sive ὁμοῦ, quod α collectivum vocant nonnulli. Ap. h. v.: — οἱ δὲ ὁμοξύλῳ, ὁμοῦ ἐχούσῃ πεφυκότα καὶ συνηθροισμένα τὰ ξύλα. minus probabilia sunt, quae praeterea habet, haec: οἱ μὲν ἀξυλίστῳ, ἐξ ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο, δι' οὗ τὴν πολύξυλον πάντως ἀκούομεν· οἱ δὲ πολυξύλῳ, ἐπεὶ τὸ α δηλοῖ καὶ τὸ πολὺ, ὡς ἀχανὲς πέλαγος. — idem: εἰλυφόων. συνειλῶν, τὸ πῦρ μετὰ συστροφῆς ἀποφέρεσθαι ποιῶν. — εἰλυφάζει dixit υ', 492. cf. Scut. Herc. 275. terminatione tantum diversa esse videntur Heyneo verba ἕλω, εἵλω, εἰλύω sive εἰλύω, εἰλύφω etc. sane huc non pertinet φάος, ut visum est grammaticis; sed Latinorum *volvo* inde ductum esse intellexit Buttm. *Lexil.* 90, 6.) οἱ δέ τε θάμνοι. καὶ οἱ σύμφυτοι τόποι, παρὰ τὸ θαμὰ πεφυτεῦσθαι αὐτοὺς, ὅ ἐστι πυκνῶς. οἱ δὲ τὰ χαμαίζηλα καὶ πολύκλαδα φυτά. — πρόῤῥιζοι. μέχρι τῶν ῥιζῶν. — (ἐριαύχ. κ', 305.) κείν' (κεινά. cf. ο', 453.) ὄχεα. κενὰ τὰ ἅρματα. κροτ. ἀντὶ τοῦ ἕλκοντες ἠχὴν ἐποίουν. (inter ὀνοματοποιηθέντα refert E. ο', 453.: κείν' ὄχεα κροτέοντες. proverbium hinc ductum ap. Apostol. 11, 31. κενὰ κροταλίζεις ὄχη. *Ex H.* — πτολ. γεφ. δ', 371. — ποθ., *desiderantes*, requirentes. v. β', 703, 709, ε', 414 etc. — γύπεσσιν — ἀλ., *longe gratiores adspectu vulturibus quam uxoribus.* cf. inferius 395, δ', 237, α', 5 etc. Aristot. H. A. 8, 5, 1.: τῶν δὲ ὀρνίθων ὅσοι μὲν γαμψώνυχες, σαρκοφάγοι πάντες εἰσὶ, σῖτον δ' οὐδ', ἐάν τις ψωμίζῃ, δύνανται καταπιεῖν· οἷον τά τε τῶν αἐτῶν γένη πάντα, καὶ ἰκτῖνοι, κ. ἱέρακες ἄμφω, — ἔτι δὲ φήνη κ. γύψ. —

κεῖατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

Hector ipse, usque ad urbis moenia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ·
Ἀτρείδης δ' ἕπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
μέσσον καππεδίον, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
ἱέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ
Ἀτρείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον·
οἱ δ' ἔτι καμμέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς,
ἅστε λέων ἐφόβησε, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ,
πάσας. τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·

163, 64. hoc versus Lucianus Nigrino 18. in rem suam convertit; historiae suae subscripsit Dio Cassius; Gellius N. A. 13, 24. posuit inter exempla cumulatorum magna cum vi synonymorum, quemadmodum et Odyss. λ', 611. dixit: *ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.* — *ἐκ* significat *ἐκτὸς*, ut A Schol. annotavit.

165. *σφεδανόν.* (π', 372, φ', 542. est quasi *σφαδανὸν*, a *σφαδᾶν*, *σφαδάζειν*, ut censet Schn.) Ap.: *ὁ μὲν Ἀπίων σκληρόν. ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπιτεταμένον.* *intente*, *acriter.* non est probandum *σφεδανῶν*, a nescio quo verbo *σφεδανεῖν*, quod lectum in aliquot libris φ', 542. Scholiastae exponunt *σφοδρὸς ὑπάρχων*, *ὑπεῤῥωμένος τῷ θυμῷ*, *κατεπείγων αὐτοὺς*, Hesych. autem: *φονεύων*, *ὀλλὺς* etc., qui tamen et *σφεδανὸν* habet, interpretatus *ἐπιτεταμένον*, *συντονώτατον*, *σφοδρὸν*, *ὀξύ.*

166 — 178. *Ἴλου σῆμα.* 372, κ', 415. *ἐρινεόν.* ζ, 433. — *ἐσσεύοντο.* 549. Sch.: *ἱέμενοι πόλιος. ἐπιθυμοῦντες ἀνελθεῖν ἐπὶ τὴν πόλιν.* — *κεκληγώς.* ε', 591. — *λύθρῳ δὲ παλ.* ζ', 268. — *χεῖρας ἀ.* α', 567. — *Σκαιάς τε π. καὶ φηγόν.* γ', 145, ε', 693, ζ, 237. — *ἔνθ' — ἵσταντο.* intell. *οἱ μὲν*, quoniam sequitur *οἱ δέ:* quam ellipsin attigit Bornemann. ann. ad Xenoph. Anab. 4, 8, 9. Eurip. Or. 1442.: *νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον* etc. — *ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ.* (ο', 324, χ', 28, 317, Od. δ', 841, h. Hom. in Merc. 7 etc.) *ἐν ἀκμῇ νυκτός.* E ad ο', 324.: *Ἀχαιοὶ δὲ κατὰ τοὺς γλωσσογράφους ἀμολγὸν τὴν ἀκμήν φασιν, ὡς εἶναι νυκτὸς ἀμολγὸν τὴν ἀκμὴν ἤτοι τὸ μέσον, κατὰ τὸ θέρους ἦν ἀκμή.* — *καὶ ἄλλως δὲ ἀμολγὸς νυκτὸς τὸ πυκνόν. καὶ ἔστι λαβὴ σημασίας τοιαύτης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ* (O. et D. 588.) *ἐν τῷ μᾶζά τ' ἀμολγαίη, ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὴ καὶ ἀκμαία κατὰ τὸν Ἀθήναιον.* (Athen. 3. p. 115 a.) inepta sunt, quae addit: *λέγει δὲ καὶ ἐνταῦθα νυκτὸς ἀμολγὸν, ὅτι οὐ μογοῦμεν, πλεονασμῷ τοῦ λ (!), ἢ καθ' ὃν οὐ μολοῦμεν, ἐπενθέσει τοῦ γ, ἢ τὸν τοῦ ἀμέλγειν καιρόν.* sic tamen etiam alii grammatici. incertum quidem, neque unum, esse tempus, quo vaccae mulgeantur, animadvertit Buttm. *Lexil.* 71, 5.; idemque ostendit, verbis illis χ', 27. *ἀρίζηλοι δέ οἱ* (Sirio) *αὐγαὶ Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ* neque vesperam, neque diluculum, ut multi existimarunt, significari, sed noctem mediam, qua maximo fulgore lucent astra. „Demnach ist *νυκτὸς ἀμολγὸς* die grösste Höhe der Nacht, ohne doch auf den eigentlichen Punkt der Mitternacht beschränkt zu sein. Etwa eine Nachtwache vor und eine nach Mitternacht; dies zusammen macht einen Zeitraum, den man zu allen Zeiten *mitten in der Nacht* oder tiefe vollkommne Nacht genannt hat, und in dessen erster Hälfte der Abendstern oft in seinem herrlichsten Glanze steht.“ ita vir sagax, cujus ad librum utilissimum remitto lectores. Hessus: *caecae sub tempore noctis.* vulgaris interpres: *nocte intempesta.* Dacieria: *pendant l'obscurité de la nuit.* inconsiderate Vossius, dubia notatione ductus vocabuli *ἀμολγός: in dämmernder stunde des melkens.* — *τῇ δέ τ' ἰῇ.* male Sch.: *μιᾷ δέ τινι αὐ-*

τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν
πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
ὣς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων
Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσί· περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
ἵξεσθαι, τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
οὐρανόθεν καταβάς, ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν,
Ἶριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
„Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε.
ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ἀναχωρείτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω

τῶν, quasi uni tantum illi bovi perniciem, h. e. mortem, afferret leo, non etiam alteri, quem poëta dicit in proximis, pluribusque aliis, quos facile intelligendos silentio transit. imo ἰῇ est ἰῇ ὁδῷ, *una via*, *uno modo*. dejicit hunc bovem leo et abit; alterius primum cervicem frangit, deinde sanguinem visceraque haurit, et velut *multis* eum *modis* excruciat. ellipsis haud inusitata: v. Viger. 3, 1, 3. plene Eurip. Hel. 716.: ἡ πόλλ' ἀνήρον μ' ἐν ὀλίγῳ, μιᾷ θ' ὁδῷ. — Sch.: ἔγκατα. (438, ρ', 64, Od. ι', 293 etc. v. Schn. h. v.) ἐντοσθίδια. — Ap.: λαφύσσει. (ρ', 64.) τῶν πεποιημένων (h. e. ὀνοματοπεπ.) ἡ λέξις, οἷον μετὰ σκυλμοῦ ἐσθίει. sic item Schol. A et Hesych., quo interprete σκυλλεῖν sive σκύλλειν significat inter alia τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν. scil. leo dilaniatorum animalium cupide avulsas aspera et aculeata lingua sua carnes haurit, λαφύσσει, λάπτει, cum sanguine. de quo leone Aristot. H. A. 8, 7, 4.: τῇ βρώσει χρῆται λάβρως, καὶ καταπίνει πολλὰ ὅλα οὐ διαιρῶν, ἐπὶ δὲ ἡμέρας δύο ἢ τρεῖς ἀσιτεῖ· δύναται γὰρ διὰ τὸ ὑπερπληροῦσθαι. — cf. σ', 583, H, Schn. v. λαφύσσω. — Sch.: τὸν ὀπίστατον. (θ', 342.) τὸν ἔσχατον.

180—185. περιπρὸ dictum est ut ἀποπρὸ et διαπρὸ η', 334, δ', 138 etc., nec tolerabilis librorum scriptura διὰ πρό. habent haec vocabb. praepositionum sive adverbiorum, ex quibus constant, significationem conjunctam; velut περιπρὸ θύειν dicitur is, qui circumcirca proruens furit; consequens tamen est, quod habet interpres, *supra modum*. E: τὸ δὲ περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν ἀντὶ τοῦ περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων, τῷ δόρατι προμαχόμενος, cum intelligeret, nisi fallor, προθῦε, quod non dicitur isto sensu. iterum in Patroclo usurpatur hic versus π', 699. — ὑπὸ — τεῖχος. hendiadys. — πιδ., *scaturientis*. Ap.: καθύγρου, πιδακώδους. συνήθως δὲ τὴν Ἴδην λέγει. καὶ πολυπιδάκου (υ', 59. cf. θ', 47, ψ', 117.), πολλὴν ὕδατος ἀναβολὴν ἐχούσης. „multi amnes ex Idae cum vertice, tum inferioribus jugis profluunt, de quibus amnibus accurate egit, auctore Demetrio Scepsio, geographus 13, p. 898, 899. cf. p. 874 B. ex quo sua petiit E ann. ad μ', 18 seqq., p. 889, 890., nonnullis aliunde assutis. σημείωσαι, inquit, ὡς οὐ μόνον πολυπίδαξ ἡ Ἴδη, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, ἀλλὰ καὶ πολυπόταμος etc. plerosque amnes illos *nec vestigia habere* ait Plin. 5, 30. s. 33." *Ex Heynei ann. ad* μ', 19. — στεροπὴν h. l. non esse fulmen missum, sed instrumentum mittendi, annotavit A Schol. ν', 242.: ἀστεροπῇ — ἥν τε Κρονίων Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξε. E quoque: ὅτι τὴν ἀστραπὴν, inquit, οἷά τι βέλος ἔχειν ὁ Ζεὺς ἐν χερσὶ λέγεται etc. est autem insigne Jovis fulmen, ut hasta Minervae, Mercuriique caduceus: quare fulmina vocantur Jovis βέλη, κῆλα, ἔγχος. v. K. — χρυσόπτερον. θ', 398.

186—201. βάσκ' ἴθι. β', 8, θ', 399 etc. — τόν. τοῦτον. — delevimus virgulam post προμάχοισιν, siquidem verba θύνοντ' et ἐναίροντα ejusdem actionis velut partes significant, altero participio vim adverbii induente, quasi dixisset ἐνθουσιωδῶς ἐναίροντα στ. ἀ.

μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ
εἰς ἵππους ἅλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ."
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν·
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
„Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ζεύς με πατὴρ προέηκε, τεῒν τάδε μυθήσασθαι.
ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ,
εἰς ἵππους ἅλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι,
δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ."
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ἕκτωρ δ' ἐξ ὀχέων ξὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρε κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη,
ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν·
οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
πρῶτος ὄρουσ', ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων.

invocantur Musae, ut fortia facta dicant Agamemnonis.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
ἢ αὐτῶν Τρώων, ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων.

Iphidamae mors;

Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἠΰς τε μέγας τε,

— Sch.: *τυπείς.* *πληγείς.* — „*ἅλεται.* h. e. *ἅληται.* subjunct. medii ab *ἅλλομαι*, quod idem *τῷ ἅλλομαι*, unde *ἆλτο*, *ἐπᾶλτο*, *ἐπάλμενος.* v. *η'*, 260, *θ'*, 86, *φ'*, 536. *η'*, 15.: *ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων.*" *Ex H.* — *ἐγγυαλ.* *α'*, 353 etc. — *εὗρ' υἱὸν* etc. asyndeton, quale est *δ'*, 89. multisque aliis in locis, quo significatur celeritas actionis. — *ἔνθ' ἵππ. κ. ἅ. κ.*, h. e. in curru, cui juncti erant equi. — Sch.: *τεΐν.* (Od. *δ'*, 619, 829 etc.) *σοὶ*, *Δωρικῶς.* *ὑπόεικε.* *ὑποχώρει.* (*μάχης.* v. ann. ad 51.)

212. *δοῦρε*, vitato homoeoteleuto, Harlejanus, non *δοῦρα*, quod habent ceteri codd., mangonum experti manus. sic *ἄλκιμα δοῦρε* in superioribus 43 etc. de more binas hastas gestandi v. *γ'*, 18.

213—219. *φύλ. αἰνήν.* *δ'*, 15 etc. — *ἐκαρτ.* (*μ'*, 415, *π'*, 563.) *ἐπυκνώσαντο*, densarunt, corroborarunt. — Sch.: *ἀρτύνθη.* *παρεσκευάσθη*, *ἡτοιμάσθη.* (Ap.: *κατηρτίσθη.* idem: *ἀρτύνετο.* *παρεσκευάζετο*, quod pertinet ad *β'*, 55 et *κ'*, 302, quibus in locis hodie legitur *ἠρτύνετο.*)

218. *Μοῦσαι — ἔχουσαι.* *β'*, 87, 484.

221. haec velut afflatus numine respondet, sicut illa primo libro 9.: *Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς* etc. E Schol. A. cf.

ὅς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων.
Κισσῆς τόνγ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα,
μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανὼ καλλιπάρῃον·
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον,
αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν·
γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν,
ξὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἵ οἱ ἕποντο·
τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας ἐΐσας,
αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε,
νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.
καὶ τόγε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἕλκ' ἐπὶ οἷ μεμαώς, ὥστε λῖς, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς

inferius 299. seqq., Virg. Aen. 9, 525 seqq. — ἠΰς τε μέγας τε. formula satis frequens: v. β', 653, γ', 167 etc.

222 — 225. ἐριβώλαξ h. l. et ν', 485. Thracia vocatur a parte fertili, quae est littoralis, praesertim Chersonesi: nam reliquam Thraciam Eurip. Hecub. 77. dicit χιονώδη, Mela 2. 2. *regionem nec coelo laetam nec solo;* sed Chersonesum Xenoph. Hellen. 3, 2, 10. χώραν παμφορωτάτην, καὶ ἀρίστην. K. — μητέρι μήλων. β', 696, ι', 475. — Sch.: μητροπάτωρ. ὁ τῆς μητρὸς πατήρ. ἐρικυδέος. τῆς μεγάλως ἐνδόξου. (*praeclarae*, *decorae*, nihil amplius; quod alias est κυδαλέος, κύδιστος. sic Latona vocatur ἐρικυδὴς ξ', 327., δαῖς ω', 802. cf. γ', 65 etc. Mimnermus 5, 3.: τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν — Ἥβη τιμήεσσα. *Ex H.* — ἥβης μέτρον, ut Od. λ', 317. ib. σ', 217.: νῦν δ', ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ, καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις. cf. Od. τ', 532. Od. ν', 101.: ὅταν ὅρμον μέτρον ἵκωνται. cf. ann. ad γ', 309.) Schol.

226. θυγατέρα ἥν. 239, ε', 371. duxit igitur Iphidamas matris sororem, ut Diomedes. v. Apollod. 1, 8, 5. et sequ. notant Schol. A, E, K, H.

227. Virg. Aen. 10, 719.: *venerat antiquis Corythi de finibus Acron, Grajus homo, infectos linquens profugus hymenaeos.* Eichh. Sch.: μετὰ — Ἀχαιῶν. μετὰ τὴν ἀκοὴν τῆς ἐπιστρατείας τῶν Ἑλλήνων. κληδόνα ἢ φήμην ἀκούσας, ὅτι ἐπεστράτευσαν τῇ Τροίᾳ.

228 — 234. κορων. α', 170. — de *Percote* urbe v. β', 835. Sch.: τὰς — λίπεν. ἐθαλασσοκράτουν γὰρ οἱ Ἕλληνες· διὸ, τὰς ναῦς καταλιπὼν, πεζὸς ἦλθεν εἰς Τροίαν. — νῆας ἐΐσας. α', 306. — ζώνην, partem corporis ita dictam παρὰ τὸ ζώννυσθαι. v. β', 479.

235. αὐτός, *ipse* corporis mole sui, qua hastam haerentem altius adigere conabatur. Hessus: *at ille manu mucronem urgente juvabat.* id Germani vulgo dicunt *nachstossen.* frigidum tamen aliquando mihi visum est αὐτὸς, malebamque αὖτις, quae vocabb. interdum confusa sunt, velut ι', 368.; nunc ἐπέχω. cf. 296.

236 — 240. ἔτορε. διέκοψε. Sch. — παναίολον. δ', 186. — ἀργύρῳ, balteo argenteo. cf. δ', 132. sequ., ζ', 219, Od. ε', 231 etc. — ἀντ. (β', 595, θ', 412), *occurrens*, impingens. — „μόλιβος. malunt nonnulli, in quibus H et Brunck. ann. ad Apoll. Rhod. 4, 1680., μόλυβος. v. H. Steph. Thesauro gr. l., interpp Thucydidis, Euripidis, Luciani, et inprimis Pierson ad Moer. p. 257." *Ex H.* cf. ann. ad 24. — Sch.: ἐτράπετο. εἰς τοὐπίσω ἀνετράπη. Schol. A: ἐκάμφθη. — τόγε. τὸ ἔγχος. figura πρὸς τὸ σημαινόμενον. — λῖς, ut λῖν 480. et ap. Theocr. 13, 6. cf. ρ', 109. diversa sunt λὶς πέτρη Od. μ', 64. et λὶς *textum* θ', 441. cf. H. saepius cum leone comparatur Agamemnon, quasi rex cum rege: v. 113, 129, 173.; milites lupis comparat 72. hic quidem

σπάσσατο, τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε·
πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξε,
βῆ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.

quam ulciscens frater ejus Coon vulnerat Agamemnonem, pariterque ab eo interficitur.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἑ πένθος
ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος.

vulneratum leonem cogitandum esse censet K. Virg. Aen. 12, 4.: *Poenorum qualis in arvis, Saucius ille gravi venantum volnere pectus, Tum demum movet arma leo, gaudetque comantis Excutiens cervice toros, fixumque latronis Impavidus frangit telum.* — ὥ σ τ ε λ ῖ ς. 226. — ἄ ο ρ ι. κ', 484.

241—245. χ ά λ κ ε ο ν ὕ π ν ο ν. h. e. altum seu gravem somnum. tropus a firmitate ferri; quo sensu etiam χάλκεον ἦτορ, χάλκεον ὄπα, χαλκόποδ' ἵππω, dici notavit K β', 490, θ', 41, σ', 222. „Virg. Aen. 10, 745.: *olli dura quies oculos et ferreus urget Somnus.* Tasso *Gerus. lib.* 3, 45.: *cade, e gli occhj, ch' appena aprir si ponno, Dura quiete preme e ferreo sonno.*" Cl. et Eichh. Horat. Od. 1, 24, 5.: *ergo Quintilium perpetuus sopor Urget* —? — ἀ π ὸ μ. ἀ λ ό χ ο υ. h. e. ἄποθεν, ut β', 292, ι', 353, ν', 696, σ', 64., ubi v. H. — Sch.: ἧ ς — ἴ δ ε. παρ' ἧς οὐδὲν αὐτῷ χαρίεν, οὐδὲ ἡδὺ, ἐγένετο. (E: μάλιστα δὲ χ ά ρ ι ς ἐνταῦθά ἐστι τὸ ἐκ τῆς τεκνοποιΐας καὶ μακρᾶς συμβιώσεως καλὸν, ὧν στερηθεὶς ὁ Ἰφ., ὡς πρὸ ὥρας θανὼν, ἡ μ ι τ ε λ ῆ τ ὸ ν δ ό μ ο ν (β', 701) καὶ αὐτὸς ἔλιπε. similiter Schol. B.) π ο λ λ ὰ δ' ἔ δ ω κ ε. προσληπτέον τὰ ἕδνα. (π', 190: τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐ π ε ὶ π ό ρ ε μ υ ρ ί α ἕ δ ν α, *postquam multa sponsalia dederat.* Hesych.: ἕδνα. φερνὴ, τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μνηστευομέναις διδόμενα. erat autem moris puellae parentibus ea dona dare, ut quorum illa esset in potestate: v. Od. ο', 366, π', 392. „sic species quaedam," inquit Feith. p. 207., „emtionis ac venditionis in nuptiis Graecorum fuit, quae hodie aperte fit ap. Turcas, ubi numerato pretio a parentibus filiae quasi divenduntur." Aristot. Polit. 2, 8: — τοὺς γὰρ ἀρχαίους νόμους λίαν ἁπλοῦς εἶναι καὶ βαρβαρικούς· ἐσιδηροφοροῦντό τε γὰρ οἱ Ἕλληνες (Thuc. 1, 6.), καὶ τὰς γυναῖκας ἐωνοῦντο παρ' ἀλλήλων. nec tamen invitae elocari solebant Graecae feminae. Od. β', 113.: μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι Τῷ, ὅτεῴ τε πατὴρ κέλεται, κ α ὶ ἁ ν δ ά ν ε ι α ὐ τ ῇ. cf. Hase 1. p. 42. sequ. rarum est, quod Achilli proponit Agamemnon, quo exoptatum generum alliciat, ι', 144.: τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες, — Τάων, ἥν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀ ν ά ε δ ν ο ν ἀγέσθω Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί. ceterum illa dona inprimis constabant armentis et pecoribus: unde virgines formosae appellatae sunt ἀλφεσίβοιαι, *quae boves invenirent* seu mererent. v. seqq., σ', 593, H, Feith. l. c. p. 207. non hic aguntur ἀνακαλυπτήρια, ut K putabat, de quibus Nitsch. et Köpke 1. p. 520. — ἄ σ π ε τ α. β', 455.

248 — 259. haec expressa erant in arca Cypseli. Paus. 5, 19.: Ἰφιδάμαντος δὲ τοῦ Ἀντήνορος κειμένου, μαχόμενος πρὸς Ἀγαμέμνονα ὑπὲρ αὐτοῦ Κόων ἐστί· Φόβος δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος τῇ ἀσπίδι ἔπεστιν, ἔχων τὴν κεφαλὴν λέοντος. ἐπιγράμματα δὲ ὑπὲρ μὲν τοῦ Ἰφιδάμαντος νεκροῦ, Ἰ φ ι δ ά μ α ς, ο ὗ τ ό ς τ ε Κ ό ω ν π ε ρ ι μ ά ρ ν α τ α ι α ὐ τ ο ῦ· τοῦ Ἀγαμέμνονος δὲ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι, ο ὗ τ ο ς μ ὲ ν Φ ό β ο ς ἐ σ τ ὶ β ρ ο τ ῶ ν, ὁ δ' ἔ χ ω ν Ἀ γ α μ έ μ ν ω ν. — ἀ ρ ι δ ε ί κ ε τ ο ς. (ξ', 320 etc.) πάνυ ἔνδοξος, εὐπρεπέστατος. (a verbo δείκνυσθαι. aliter Ap.: ἀριδείκετος. ὁ ἄγαν ἀσπαστὸς, παρὰ τὸ δεικανᾶσθαι, ὅ ἐστι δεξιοῦσθαι. cf. idem

στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον,
νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο.
ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
ἤτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
ἕλκε ποδὸς μεμαὼς, καὶ αὔτει πάντας ἀρίστους·
τὸν δ' ἕλκοντ' ἀν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
ἔνθ' Ἀντήνορος υἷες, ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ
πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω.

tandem saucius Agamemnon egreditur proelio.

Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
ἔγχεΐ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα,
δριμὺ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι,

in δείδεκτο.) *εὐράξ.* (ο', 541.) ἐκ πλαγίου. *διέσχε.* (ε', 100.) διεξῆλθεν. (*ἀκωκή.* ε', 16 etc. *ῥίγησεν.* γ', 259, δ', 148 etc.) *ἀνεμοτρεφές.* ἤτοι κοῦφον κ. εὐκίνητον. ἢ στερεόν· τὰ γὰρ ἐν ἀνέμῳ πλέον γυμναζόμενα δένδρα στερεά. (prior harum interpretationum praeferenda esse alteri videtur, ut ἀνεμοτρεφὲς sit ἀνεμογενὲς, *vento genitum*, *ventosum*, *velox*, a consequente, quemadmodum pari sensu dicuntur verba διοτρεφὴς et διογενὴς, h. e. δῖος. iterum vox haec legitur ο', 625. cf. H.) *ὄπατρον.* ὁμόπατρον. *αὔτει.* ἐβόα, ἐκάλει. Sch. *ἀν' ὅμιλον*, *in turba* sociorum. — *ὀμφ.* δ', 448.

260 sequ. *ξυστῷ.* 565, δ', 469 etc. — *ἐπ' Ἰφ.* *apud* Iphidamantem. inepte Sch.: ὡς ἐπιξήνῳ χρησάμενος τῷ τοῦ Ἰφιδάμαντος σώματι. ἐπίξηνον δὲ τὸ ἐπίκοπον, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ξαίνεται τὰ κρέα.

265. recurrit hic versus infra 541. — *χερμ.* ε', 302.

266. *ἀνήνοθεν.* (Od. ρ', 270.) ἀνεφέρετο. Sch. ab antiquo verbo ἀνέθω, *prorumpo*, *emico*. Buttm. *Lexil.* I, p. 291.: „ἀνήνοθε, von dem Stamm-Thema *ΑΝΕΘΩ* oder *ΑΝΘΩ* ausgehend, hat die Grundbedeutung *hervordringen*; von diesem *ΑΝΘΩ* kommt dann sehr natürlich ἄνθος, eigentlich als *Verbale*, und dann in der bestimmten Bedeutung *Blume*, *Blüte*, wovon nun das Verbum ἀνθέω in abgeleiteter Form und Bedeutung kommt. Den Stamm von allem suche auch ich in der Partikel ἀνὰ, aber nicht durch Komposition, sondern durch reine Wortbildung. Denn wenn der Begriff von ἀντὶ sich in einem einfachen Verbo ἄντομαι aüssern konnte, so konnte ebenso auch aus ἀνὰ oder ἂν ἀνέθω oder ἄνθω werden, da θω eine alte Verbal-Endung ist, die sich in φθίθω, φλεγέθω und andern dichterischen Verben erhalten hat.“ H: „ἀνηκόντιζε dixit ε', 113., ἀνέσσυτο inferius 458., alibi ἀνήϊξεν, ἀνεκήκιε.“

267 — 270. *ἐτέρσετο.* (847.) ἐξηραίνετο τῆς ἐκ τοῦ αἵματος νοτίδος. (v. Schn. v. τέρσω.) *ὀξεῖαι.* δριμεῖαι, σφοδραί. *δῦνον μ. Ἀτρ.* τὸν Ἀγαμέμνονα κατέσχον. *βέλος ὀξύ.* ἡ σφοδρὰ ὀδύνη. οἷον ἡ τιτρώσκουσα. (metaphora prisci sermonis, de qua Hesychium et Thomam Mag. evolvi jussit H.) *προϊεῖσι.* προπέμπουσι. (h. e. *πέμπουσιν*, *immittunt.*) *μογοστόκοι.* αἱ τοὺς μόγους κουφίζουσαι τῶν τικτουσῶν. Ap.: μογοστόκος. (π', 187, τ', 103, h. in Apoll. 97, 115.) ἡ μογοῦσα κ. πονοῦσα περὶ τοὺς τόκους. paria leguntur ap. Hesych. et E., pertinetque huc *ἔχουσαι* sequente versu,

Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι.
* ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
„Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισι
φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.“
Ὣς ἔφαθ', ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
νῆας ἔπι γλαφυράς· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην,
ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ,
τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.

quo facto Hector redit ad pugnandum, animosque facit suis.

Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
„Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε!“
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ ἠὲ λέοντι,

h. e. interprete H. *habentes in sua potestate*, regentes, ut quae praesint partui. Ἐ λ λ ε ί θ υ ι α ι. θεαὶ τῶν τικτουσῶν ἔφοροι, Διὸς καὶ Ἥρας θυγατέρες. (Pind. Ol. 6, 71.: πραΰμητίν τ' Ἐλευθώ. παρὰ τὸ ἐλεύθειν, inquit E. — εἶεν ἂν οὖν Εἰλείθυιαι — αἱ ἐλεύσεις, σαφέστερον δὲ εἰπεῖν αἱ εἰς φῶς ἐλεύσεις καὶ προαγωγαὶ τῶν κυοφορουμένων. οὐ μόνον δὲ πληθυντικῶς Εἰλείθυιαι παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ καὶ ἑνικῶς, ὡς τὸ ὅ θ ι σ π έ ο ς Ε ἰ λ ε ι θ υ ί η ς (τ', 188.). idem annotavit Schol. A, simileque exemplum attulit Musarum, quas, cum plures dicit poëta, neque nominat singulas, neque numerum definit. de Ilithyia legendus est eruditissimi Böttigeri liber singularis.

272. inusitatum est, αι diphthongum elidi in nominibus. v. α', 117, ι', 328. quare Homerum ὀξέαι dixisse arbitror Ionice, ut βαθέης pro βαθείης ε', 142., ὠκέα pro ὠκεῖα in superioribus 210. et quae praeterea in hunc modum dicta habent Matth. p. 146, Th. p. 222. et grammatici. δισυλλάβως autem vocab. ὀξέαι pronuntiandum est per synizesin, ut ἄφρεον et στήθεα 282. v. Th. p. 180. durior est Bentleji ratio, scribentis ὀξεῖ' ὀδύνη δῦνεν, ut infra 398. ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή, cum in repetitione iisdem verbis uti soleant Hom. et scriptores. cf. 268.

281, 2. H: ἀέκοντε, ut Harl. et Lips. cf. δ', 43. — Sch.: ἄ φ ρ ε ο ν. ἀφροῦ ἐπληροῦντο. — Ap.: ἤφριζον. Apoll. Rhod. 1, 1327.: ἀμφὶ δέ οἱ δίνῃσι κυκώμενον ἄφρεεν ὕδωρ. de pronuntiatione verborum ἄφρ. et στήθεα v. ann. ad 272.

284. Virg. Aen. 12, 324: *Turnus ut Aenean cedentem ex agmine vidit, Turbatosque duces, subita spe fervidus ardet.* Eichh.

286—290. ἀ γ χ ι μ. β', 604, θ', 173 etc. — ἀ ν έ ρ ε ς — ἀ λ κ ῆ ς. θ', 174. — μ ώ ν υ χ α ς. ε', 236. — ὤ ρ ι σ τ ο ς pro ὁ ἄριστος, Ionice, ut ὦλλοι β', 1., ωὐτὸς ε', 396. — ἰ φ θ. Δ α ν α ῶ ν, *in fortes Danaos*, ut ὀΐστευσον Μενελάου δ', 100., βάλε Τυδείδαο ε', 281. — ἵν' ὑ π. ε. ἄ ρ η σ θ ε, *ut ampliorem gloriam referatis.* Sch.: ὑ π. ε ὖ χ ο ς. μεγάλως τῇ δόξῃ ὑπερέχον. eodem sensu κῦδος ὑπ. dixit 300, μ', 437, ο', 491, 644. ἐμφατικῶς repetit verbum εὖχος.

292—298. ἀ ρ γ. ι', 535, κ', 264 etc. Sch.: σ ε ύ ῃ. (σεύει, ut unus Vindob.)

ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
Ἕκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ·
αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἴσος ἀέλλῃ,
ἥτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν;
Ἀσαῖον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ὀπίτην,
καὶ Δόλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλτιον, ἠδ' Ἀγέλαον,
Αἴσυμνόν τ', Ὦρόν τε, καὶ Ἱππόνοον μενεχάρμην,
τοὺς ἄρ' ὅγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἕλεν· αὐτὰρ ἔπειτα
πληθύν. ὡς, ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
ἀργέσταο Νότοιο, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων,
πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς,
ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν.

restituunt inclinatam aciem Diomedes, Ulysses, Ajax.

Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,

ἐπισεύει, ἐφορμᾷ. *ἀγρ.* (β', 852.) *συΐ.* ἀγρίῳ χοίρῳ, τῷ κάπρῳ. ἀεὶ δὲ διῃρημένως (disjunctis vocibus σῦς et ἄγριος.) ὁ π. λέγει· παρὰ μέντοι τῷ Κωμικῷ λέγεται ὑφ' ἓν *σύαγρος*. (v. ι', 535, μ', 146 etc. — *βροτ.* [ε', 31.] *ἶσος Ἄρηϊ.* sic etiam μ', 130, ν', 802 etc.) *ὑπεραέϊ.* (semel dictum.) ἐπὶ ὕψους κ. ὑπὲρ ἡμᾶς φερομένῃ. („Ap.: ὑπεράγοντι κατὰ τὴν πνοήν. sic et Hesych. sed puto fuisse ὑπεράοντι.“ H.) *καθαλλ.* καταπνέουσα. *ἰοειδέα.* μέλανα, διὰ τὸ βάθος. E inter alia: ἰοειδὴς ὁ μέλας καὶ ἄνθους ἴον εἶδος ἔχων. dicit τὸ μέλαν ἴον, *violam nigram*, germ. *das schwarzblaue Veilchen.* v. Theocr. 10, 28, Virg. Ecl. 10, 39, Billerbeck. Flor. class. p. 46. alias mare a colore vocatur πορφύρεον, οἴνοψ, ἠεροειδὲς, μέλαν. v. α', 350, 482, ψ', 744, ω', 79, K, H.

299. v. ann. ad 221.

302—309. alius *Dolops* commemoratur inter Trojanos ο', 525., itemque alius *Agelaus* inter procos Penelopae Od. υ', 231., ut A Schol. annotavit. — *μενεχ.* 122. — *νέφεα Νότοιο*, *nubes Noti*, h. e. a Noto advectas. Horat. Od. 1, 7, 15.: *albus ut obscuro deterget nubila coelo Saepe Notus, neque parturit imbres Perpetuos.* ibi Schol. vetus: *album notum dixit, ut Gracci* λευκόνοτον. sed Ap.: ἀργέσταο νότοιο, inquit, τινὲς τοῦ λεγομένου λευκονότου· ἔστι δὲ ταχέος. τέσσαρας γὰρ μόνους οἶδεν Ὅμηρος ἀνέμους. Od. ε', 295.: ξὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαὴς, Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων. quaesitum est olim de ventis Homericis, ut vel e Strabonis disputatione contra Eratosthenem intelligitur 1, p. 50, 51. de *Noto* assentior Apollonio, *celerem* sive impetuosum interpretanti τὸν ἀργέστην, non candidum seu serenum, quod epitheton abhorret ab indole ejus venti. Ovid. Met. 1, 264.: *madidis Notus evolat alis, Terribilem picea tectus caligine voltum. Barba gravis nimbis* etc. de *Zephyro* v. ann. ad β', 147. — Sch.: *στυφ.* (α', 581.) διασείσῃ, πλήξῃ. *βαθείῃ.* ἀντὶ τοῦ μεγάλῃ, ἰσχυρᾷ. (cf. inferius 746, μ', 314, 375, ρ', 57.) *τρόφι* (semel dictum. a τρόφις, quod idem τῷ τροφόεις. ο', 621. et Od. γ', 290.: κύματά τε τροφόεντα.) *κῦμα.* εὐτραφὲς, εὐπαγές. (habet τρέφειν notionem incrementi, quae huic loco apta est; sed etiam τοῦ πηγνύειν, quo sensu Suidas τρόφι reddidit τεθραμμένον, συνιστάμενον. *Ex H.* — *ἄχνη.* δ', 426.) *ἐξ ἀν.* ἀπὸ ἀνέμου. *πολυπλ.* πολυπλανήτου. (Schol. A: τοῦ τὰ κύματα πανταχοῦ περιάγοντος. Hesych.: πολυπλάγκτου. πολυπλανήτου, πανταχοῦ περιφερομένου.) *ἰωῆς.* (δ', 276.) πνοῆς. Virg. Aen. 10, 356.: *magno discordes aethere venti Proelia ceu tollunt* etc. praeterea Eichh. comparavit Tass. *Gerus. lib.* 9, 52. et Milton. *Par. lost* 10, 289.

310. *ἀμήχανα.* χαλεπά. *ἔργα γέν.* ἀρχαϊκώτερον συντέτακται, καὶ

καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοὶ,
εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·
„Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ."
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος ἠέπερ ἡμῖν."
Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἄνακτος.
τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω
ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον,
ὣς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον.
Ἔνθ' ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω,
υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
ᾔδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν
στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
Ἱππόδαμον δ' Ὀδυσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν.
* Ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,

πολύ ἐστι παρ' αὐτῷ τὸ εἶδος· ἡ μέντοι συνήθεια τοῖς πληθυντικοῖς οὐδετέροις ἑνικὰ συντάσσει ῥήματα. Sch. cf. 130.

312—327. *κέκλετο.* (δ', 508 etc.) παρεκελεύετο. (*τί παθόντε.* formula dicendi satis nota. v. Matth. p. 827.) *λελάσμεθα.* (ε', 834.) ἐπιλελήσμεθα. (appellabant haec nonnulli, in quibus Comanus ap. E, Ulyssis ἀριστείαν. — *πέπον*, *o bone.* β', 235.) *ἔλεγχος.* αἰσχύνη, ὄνειδος. (*μίνυνθα.* α', 416, δ', 466, inferius 539 etc.) *ἦδος.* (α', 576, σ', 80, Od. σ', 403, ω', 95.) ὠφέλεια. (Hesych.: ἡδονὴ καὶ ὄφελος etc. — *βόλεται* diserte Ven. A cum diple: ὅτε βόλεται ἀντὶ τοῦ βούλεται. hoc habent aliquot MSS., alii ἐθέλει, quae interpretatio occupavit edd. priscas. Od. π', 387.: εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα. cf. Od. α', 234. et Buttm. *Lexil.* 11, 8. — *κράτος.* α', 509.) *κυδοίμεον.* (ο', 136.) ἐθορύβουν, ἐτάρασσον. — „magnifice *μέγα φρονέοντε* dixit apros, tanquam heroas, quibus similes sunt animo viribusque." *E K.* — *παλινορμένω.* ἐκ τῆς φυγῆς ἐπιστραφέντες, εἰς τοὐπίσω ὁρμήσαντες. Sch. *ἀσπασίως.* ἡδέως, περιχαρῶς. Hesych. cf. η', 118, σ', 232 etc. Apoll. Rhod., notante Ernestio, 2, 728.: ἀσπασίως ἄκρης Ἀχερουσίδος ὅρμον ἵκοντο etc. observarunt Scholl. Veneti hyperbaton φεύγοντες Ἕκτορα. *Ex H.* — *ἀνέπνεον*, *respirabant.* cf. 382, 799, π', 302 etc.

328. *ἑλέτην δίφρον*, *ceperunt* currum; *ἑλ. ἀνέρε*, *confoderunt* viros.

329—332. β', 831—834. „Virg. Aen. 10, 417.: *fata canens silvis genitor celarat Halesum; Ut senior leto canentia lumina solvit, Injecere manum Parcae, telisque sacrarunt Evandri.*" Eichh.

334. *κεκαδών.* χωρίσας, στερήσας. Sch. similiter Ap., Hesych., Etym. E: στερήσας· μᾶλλον δὲ ὑποχωρῆσαι ποιήσας. cf. δ', 497, θ', 353, Od. φ', 153 sequ., Matth. §. 238., qui sumit Ionicam formam κάζω pro χάζω.

336. *κατὰ ἶσα.* malim Ionice κατ' ἔϊσα, et similiter ἐπ' ἔϊσα pro ἐπὶ ἶσα μ', 436. et ο', 413., primi autem libri

ἐξ Ἴδης καθορῶν· τοὶ δ᾽ ἀλλήλους ἐνάριζον.
ἤτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγάστροφον οὔτασε δουρὶ
Παιονίδην ἥρωα κατ᾽ ἰσχίον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι
ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν. ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ·
τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ᾽ ἔχεν, αὐτὰρ ὁ πεζὸς
θῦνε διὰ προμάχων, εἵως φίλον ὤλεσε θυμόν.
Ἕκτωρ δ᾽ ὀξὺ νόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ᾽ ἐπ᾽ αὐτοὺς
κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες.
*τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
αἶψα δ᾽ Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
„Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἕκτωρ·
ἀλλ᾽ ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.“
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν, οὐδ᾽ ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν
ἄκρην κακκόρυθα· πλάγχθη δ᾽ ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
οὐδ᾽ ἵκετο χρόα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια
τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἕκτωρ δ᾽ ὦκ᾽ ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ᾽ ὁμίλῳ·
στῆ δὲ γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
γαίης, ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
ὄφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ᾤχετ᾽ ἐρωὴν

163. *οὐ μὲν σοί ποτ᾽ ἔϊσον ἔχω γέρας*, et Od. ξ', 203. *ἀλλά μ᾽ ἔϊσον ἰθαιγενέσσιν ἐτίμα Κάστωρ Ὑλακίδης*: neque enim causa est, cur forma *ἔϊσος* feratur feminino genere, cum poëta dicit *δαῖτα* et *ἀσπίδα ἐΐσην*, itemque *νῆας* et *ἵππους ἐΐσας*, non autem feratur neutro potius quam ista *κατὰ ἶσα, ἐπὶ ἶσα*, quorum alterum homoeoteleuto offendit, alterum *κακοφωνία*, utrumque hiatu, cui nolim digamma illud incertum atque instabile praetendi. v. H ann. ad α', 468., Th. §. 169, 2. — *κατὰ ἶσα, ἴσως*, ut *ἐπὶ ἶσα*. — *μάχην τανύειν* dixit, ut alias *ἔριδα, πόνον*, et similia. v. H et quae laudavit Homeri loca μ', 436, ξ', 389, ο', 413, π', 662, ρ', 401, 543. Pind. Pyth. 4, 230.: *πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν*. E: *τὸ δὲ ἐτάνυσεν ὡς ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται σχοινίου.* „a fune, qui utrinque intenditur. ν', 359.: *τὼ δ᾽ ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ᾽ ἀμφοτέροισι τάνυσσαν.* cf. σ', 501, Horat. Od. 3, 10, 10. (?)“ *Ex H.*

340 — 342. *ἀάσατο — θυμῷ*, *valde enim laesus est animo*, vehementer erravit, sibique ipse offecit, cum curru exiluit. τ', 137.: *ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς.* cf. ι', 116, Buttm. *Lexil.* 55, 5. — *θῦνε*. ε', 87.

345. etiam hic et 599. et 645. malim *τὸν δ᾽ ἐσιδὼν*, ut ε', 596., eandemque medicinam si quis faciat versibus α', 330, δ', 255, 279, 336. aliisque, non refragabor, quamvis non sim nescius, longe saepius quam ap. seriores Epicos ecthlipsin cessare ap. hunc nostrum.

347, 8. *κυλίνδεται*. *ἐπιφέρεται, ἐπέρχεται.* (tropus a fluctibus, ventis, lapidibus: v. supra 307, ν', 142, Od. ε', 296, λ', 598 etc.) *ἀλεξ. ἀμυνώμεθα.* Sch.

349. γ', 355, ε', 280 etc.

350 — 357. *τιτυσκ. καταστοχαζόμενος.* (H: *ἔβαλεν αὐτὸν ἐν κεφαλῇ κατὰ κόρυθα ἄκρην.*) *πλάγχθη — χαλκός. ὑπὸ τοῦ τῆς περικεφαλαίας χαλκοῦ ἀπεκρούσθη τὸ δόρυ. ἵκετο. ἀφίκετο.* (*ἐρύκακε, inhibuit.* ε', 262, ζ', 80 etc.) — „*τρίπτυχος, ex tribus laminis composita, aus 3 über einander liegenden Platten bestehend.* *τριπλῆν* interpretatur Hesych., Voss. *dreifach.* E comparavit *ἀσπίδα τετραθέλυμνον* ο', 479.“ Ex H et K. — *αὐλῶπις.* ε', 182. — Ap.: *ἀπέλεθρον. ἀμέτρητον, πολύ. πέλεθρον γὰρ εἶδος μέτρου.* gravi ictu capitis pulsus Hector tamen adhuc compos sui saltu facto se in ordines suos recipit; tum vertigine correptus in genua procumbit. — *ἀμφὶ — ἐκάλυψεν. σκότωσις αὐτῷ ἐγένετο.* Schol. B. cf. ε', 309, 310.) *ἐρωήν.* (γ', 62.) *ὁρμήν.* (*δούρατος*

*τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
τόφρ' Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας
ἐξέλασ' ἐς πληθὺν, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἦ τέ τοι ἄγχι
ἦλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθός ἐστιν·
νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω."

sed Diomedes, a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur, solo relicto Ulysse, qui vulnus curantem protexerat,

Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαῶν,
*στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
ἤτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
καὶ κόρυθα βριαρήν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,

ἐρωὴν, *jactum hastae.* perrexit ad locum, quo hastam conjecerat, receptum eam, *μετῴχετο τὸ δόρυ τὸ παλλόμενον.)* *δηλοῖ καὶ τὴν ὑποχώρησιν.* Sch.

358, 9. *καταείσατο.* sensit H, ponendum esse *κατεείσατο.* v. ann. ad δ', 138. simili menda *ἀνάεδνον* pro *ἀνέεδνον* scriptum est ι', 146, 288, ν', 366. Sch.: *κατηνέχθη.* (sic item Suidas. cf. inferius 367.) *ἄμπνυτο.* (v. ann. ad ε', 697.) *ἀνεσωφρονίσθη, ἀνεκτήθη.*

362—367. *κύον.* (θ', 423, ν', 449, φ', 481, χ', 345, α', 159 etc.) *ἀναιδέστατε.* (*ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι.* *ᾧ εὔξῃ*, *cui precaberis*, sive *precari soles.* v. K et, quem laudavit, Fischer. ad Aeschinem p. 140., item α', 564, ν', 226, ξ', 125, ο', 46. Voss.: *den du gewiss anflehst, in das speergerassel dich wagend.)* *ἦ θήν σ' ἐξ.* *πάνυ δή σε ἐπὶ τέλος ἄξω, φονεύσω.* (praesens p. futuro. Ap. et Hesych.: *ἐξανύω. ἐξανύσω. conficio, conficiam.* — *ἀντιβ.*, occurrens. Ap.: *ἀντιβολῆσαι. συναντῆσαι, συντυχεῖν. καὶ ἔστιν οἷον ἀντιμολῆσαι* etc. cf. Schn. h. v. — *ἐπιτάῤῥοθος.* ε', 808.) *ἐπιείσομαι.* (a verbo *ἐπιέναι.* cf. 358.) *ἐπελεύσομαι.* Sch. — *κιχ.* α', 26, β', 188 etc.

368. *ἐξενάριζεν*, *spoliabat;* in eo erat, ut spoliaret, cum vulneratus est a Paride. ita W; et voluit hoc Schol. A, quamvis in lemmate habeat *ἐξενάριξεν* auctore Zenodoto: siquidem hunc reprehendit quod ita scripserit, velut re peracta.

370. *οἱ ἀκριβέστερον ἀναγινώσκοντες*, ut ait Schol. A, scribebant *ἔπι*, quod W recepit. sed recte, opinor, H intelligit *ἐπιτιταίνετο Τυδείδῃ*, casum quartum requirens, si *ἔπι* scribatur, *Τυδείδην ἔπι.*

371, 2. scribendum fortasse est *κεκλεμένος*, a *κλέω, κλείω.* v. ann. ad ε', 356. Sch.: *στήλῃ κεκλ.* *τὴν ἐπὶ τοῦ τάφου στήλην προβεβλημένος ἀντὶ ἀσπίδος, ὡς δειλὸς* (?) *καὶ γυναιμανής.* *ἀνδρ.* — *ὑπὸ ἀνδρὸς κατεσκευασμένῳ.* simile vocab. *θεόδμητος*, *a diis exstructus*, commemoravit Schn. v. *ἀνδρόκμητος*, quod illi velut opponitur. — *Ἴλου.* 166. „Virg. Aen. 11, 849.: *fuit ingens monte sub alto Regis Dercenni terreno ex aggere bustum Antiqui Laurentis, opacaque ilice tectum: Hic dea se primum rapido pulcherrima nisu Sistit, et Aruntem tumulo speculatur ab alto*" etc. Eichh.

374—382. *αἴνυτο.* *ἀφῃρεῖτο, ἐλάμβανε.* (*στήθεσφι.* *στήθεος* vel *στηθέων*, ut *ὀστεόφιν* p. *ὀστέων* Od. ξ', 134. — *παναίολον.* 236.) *βριαρήν.* (π', 413, 579, σ', 610 etc.) *ἰσχυράν.* *τόξου πῆχυν.* *τὸ τόξον, περιφραστικῶς. τὸ γὰρ ὅλον τόξον ἐκ δύο κεράτων σύγκειται, ὧν ἑκάτερον πῆχυς καλεῖται. μετεχειρίζετο οὖν, φησὶ, τὸ τόξον.* (ap. Hom. *πῆχυς* videtur esse

καὶ βάλεν, οὐδ᾽ ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς,
ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδὸς, διὰ δ᾽ ἀμπερὲς ἰὸς
ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας
ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
„Βέβληαι, οὐδ᾽ ἅλιον βέλος ἔκφυγεν! ὡς ὄφελόν τοι
νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι!
οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
οἵτε σε πεφρίκασι, λέονθ᾽ ὡς μηκάδες αἶγες.“
Τὸν δ᾽ οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
„τοξότα λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ παρθενοπῖπα,

media pars arcus, quae utrinque curvatur. Od. φ', 419.: *τόν ῥ᾽ ἐπὶ πήχει ἑλὼν εἷλκεν νευρὴν γλυφίδας τε.* cornua ista proprie appellata fuerint *τόξα*, quod poëta frequentat. *Ex H.* — καὶ βάλεν — ταρσὸν etc. hyperbaton. — ἅλιον, *irritum.* δ', 26.) ταρσόν. *τὸ πλατὺ τοῦ ποδός.* (Ap.: *ταρσοί.* [Od. ι', 219.] *τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός.* E: ταρσὸς *ποδὸς τὸ κάτω πλατὺ, ἀπὸ τοῦ τέρσω τὸ ξηραίνω· τοιοῦτον γὰρ τὸ μέρος, ὀστῶδες ὄν.* Voss.: *da zog er den bügel des hornes, Schnellt' und traf, nicht eitles geschoss von der nerve versendend, Ihn in den plattfuss rechts; und das erz, durch die sole gedrungen, Bohrt' in den boden hinab.* et similiter Hessus: *nam plantam dextri pedis irrevocabile telum Transadigit, fixumque solo stetit.* pronus Diomedes in corpus Agastrophi nudavit plantam; alioqui difficile dictu esset, quomodo vulnerari in ea potuisset, assentiremque Eustathio, p. 1625. v. 11. *τὸν ταρσὸν* interpretanti *τὸ ἄνω τοῦ ποδὸς*, et Hesychio, qui sic: *ταρσοί.* [*ταρσός.*] *τὸ ἐπάνω τοῦ πέλματος.* cf. Toll. ad Ap. l. c. et Schn. v. *ταρσός.* Leontius Scholasticus ap. Planudem Anthol. 283. de saltatrice Rhodoclea: *ὄμματά σοι καὶ ταρσὰ ποδήνεμα.* — διὰ δ᾽ ἀμπερές. tmesis. — κενεῶνα. ε', 284, 857 etc. — κακότητος, *calamitatis*, perniciei.) μηκάδες (ψ', 31, Od. ι', 124, 244, 341.) *μηκητικαί.* (Ap.: *μηκ. α. ἀπὸ τοῦ ἰδιώματος τῆς φωνῆς.* sic etiam Hesych.; sed haec addit: *ἔνιοι δὲ τὰς κερατώδεις· μῆκα γὰρ τὰ κέρατα.* (?) *Ἀπίων δὲ τοκάδας.* (?)

385. τοξ. λωβητήρ. *διὰ τόξων λωβώμενε καὶ βλάπτων· ἐξ οὗ δειλέ.* (contemnere solebant graviter armati, qualis fuit Diomedes, sagittarios, e longinquo ferientes, nec statariam sustinentes pugnam. sic Menelaus ap. Sophoclem Ajace 1046. Teucrum conviciatur, qui paria paribus respondet: *ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν.* TET. *Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.* ME. *Μέγ᾽ ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ᾽ εἰ λάβοις.* TET. *Κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ᾽ ὡπλισμένῳ.* cf. sequentia *εἰ μὲν δ᾽ ἀντίβιον* etc. — λωβ., *labes, pernicies.* cf. ω', 239, β', 275, γ', 42., Schn. h. v.) κέρᾳ ἀγλαέ. *καλλωπιζόμενε τῇ τοξικῇ, ἢ τῇ τριχώσει· κέρας γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν τρίχωσιν ἐκάλουν.* (Ap.: *κέρ᾽ ἀγλαέ.* [sic.] *οἱ μὲν γλωσσογράφοι ταῖς θριξὶν ἀγαλλόμενε· κέρα* [*κέρας*] *γὰρ τὴν τρίχα λέγεσθαι. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος κυρίως ἀκούει τὸ τοῦ βοὸς κέρας, οἷον τὸ κεράτιον, συρίγγιον. τὸ γὰρ παλαιὸν, πρὸς τὸ μὴ ἀποτρῶξαι τὸν ἰχθὺν, τῷ ἀγκίστρῳ περιτίθεσθαι τοῦτο· τὸν δὲ Ὅμηρον μηδέποτε εἰρηκέναι κέρας τὴν τρίχα. ὅθεν ἐπὶ τοῦ* κέρ᾽ ἀγλαὲ [sic.], *τόξῳ ἀγαλλόμενε.* temere glossographorum interpretationem verbi *ἅπαξ εἰρημένου* rejecit Aristarchus, *κέρας* arcum intelligens, itaque *ταυτολογίαν* inferens poëtae. nam quod de cornu piscatorum immiscuit Ap., *οἷον* — *τοῦτο*, alio pertinet. sed illud ipsum, comam antiquitus dictam esse *κέρας*, temere negavit criticus Alexandrinus. Pollux 2, 31. de comae artificibus: *οἱ δὲ κεροπλάστας* [*cornuum fictores*] *αὐτοὺς ἐκάλεσαν, ὅτι κέρας ἡ κόμη.* [sic et alii. v. Schn. h. v.] *ὃ καὶ Ὅμηρον δηλοῦν τινες ἔφασαν, εἰπόντα τὸν Πάριν κέρ᾽ ἀγλαόν.* [sic.] Schol. A: κέρᾳ ἀγλ. *οὐ τῇ τριχὶ ψιλῶς, ἀλλ᾽ ἐμπλοκῆς τι γένος εἰς κέρατος τρόπον ἀνεπλέκοντο οἱ ἀρχαῖοι.* laudavit homo Sophronis dictum κορώνας ἀναδούμενοι, quas H *κορώνας* arcus, *τὰ κέρατα τοῦ τόξου*, intelligit. laudavit item ρ', 52.: *πλοχμοί θ᾽, οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.* praeterea novimus cicadas aureas, quas crinibus olim inserebant Athenienses. Thuc. 1, 6.: *καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς*

*εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον ξὺν τεύχεσι πειρηθείης,
οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὔχεαι αὔτως.
οὐκ ἀλέγω, ὡσεί με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ,
ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν·
τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί,
παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων

ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Schol. Comici Vesp. 1225.: ὁ δὲ κρωβύλος, inquit, εἶδός ἐστι πλοκῆς ἐπ' ἀνδρῶν εἰς ὀξὺ ληγούσης. Nereus Paridem increpans ap. Horat. Od. 1, 15, 13.: *nequidquam, Veneris praesidio ferox, Pectes caesariem.* Dacieria: „κέρα [sic edd. vett.] ἀγλαέ. ce qui signifie mot à mot, *qui brilles par les cornes*, c'est-à-dire, qui as tes beaux cheveux frisez en pointe. Ces peuples partageoient leurs cheveux sur le front, de maniere qu'ils s'élevoient en pointe, et faisoient comme deux cornes; c'est pourquoi les cheveux étoient appellez κέρα, *des cornes*, et ceux qui avoient de beaux cheveux, κεραισταί. [imo κεράσται.] Hesych.: κέρα, τρίχες, *cornes, c'est-à-dire les cheveux.* κεραισταὶ [κεράσται], κομῆται. le même Hesychius explique ce passage d'Homere, κέρα ἀγλαὲ, τὴν τρίχα λαμπρέ." cf. Schol. Thucyd. l. c., Suid. v. κρωβύλος, E h. l. et ex recentioribus F. Nicolai libro germ. *über den Gebrauch der falschen Haare* etc. p. 22 seqq. non male igitur Hessus: *vane sagittator, molles ornate capillos*, nisi quod vocab. *vane* non exprimit graecum λωβητήρ: male vernaculus interpres: *lästerer, bogenschütz, pfeilprangender, mädchenbeaügler!* pessimeque omnium magnus Aristoteles κέρας exposuit *caudam salacem.* E: Ἀριστοτέλης δὲ, φασί· κέρα ἀγλαὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ αἰδοίῳ σεμνυνόμενον etc. quem lusisse putes vocab. πολυσήμαντον. — ceterum κέρα dictum est ut γῆρα, δέπα. v. H.) Sch. Ap.: παρθενοπῖπα. παρθένους ὀπιπεύων, οἷον περισκοπῶν. similiter Hesych. et alii. v. ann. ad δ', 371. γ', 39.: Δύσπαρι εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς ἠπεροπευτά.)

386. etiam hic malim μὲν δ', ut 138., ubi v. ann.

387—395. χραίσμῃσι. (α', 28 etc.) βοηθήσῃ. ταρφέες (ο', 472, ε', 555 etc.). πολλοὶ, πυκνοί. ἐπιγράψας. (δ', 139.) ἐπιξέσας ἁπλῶς. (αὔτως, *sic*, sic temere. β', 342.) οὐκ ἀλέγω. (θ', 483, Od. π', 307, ρ', 390. etc. alias dixit ἀλεγίζειν et ἀλεγύνειν.) οὐ φροντίζω. κωφόν. ἀμβλὺ εἰς ἀλγηδόνα. (Hesych.: ἀναίσθητον, ex ω', 54., nisi fallor, quo loco Hectoris cadaver dixit κωφὴν γαῖαν. annotaverunt Schol. A. et E, notionem auditus ad tactus traductam esse. κῦμα κωφὸν legitur ξ', 16., κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη ap. Soph. Oed. R. 275., h. e. interprete Schol. ψυχρά: κωφοὺς nullius pretii homines dixit Aristoph. Ach. 642., etc.) ἀναλκ. (β', 201, ε', 331 etc.) ἀνάνδρου, ἀσθενοῦς. (οὐτιδ. α', 231, 293, Od. θ', 209 etc.) ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο. ἀντὶ τοῦ ἄλλως ὑπ' ἐμοῦ πέμπεται. (Od. ο', 407.: πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι, h. e. ἐπιπέλεται, ἐπιπέμπεται. qua significatione verbum πέλειν cognatum est τῷ πάλλειν: quanquam nec πέλειν, cum significat *oriri, existere* et a consequente *esse*, alio ex fonte derivandum arbitror. cf. ann. ad κ', 439. E legit πέτεται, ut τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ' ν', 99. cf. ε', 282, ν', 592, μ', 287. sed nihil mutandum est. male interpres: *aliter est.* imo: *aliter mittitur, aliter vibrari solet, a me.*) ἐπαύρῃ. ἐπιψαύσῃ, τρώσῃ, ἐφάψηται. ἀκήριον. ἄψυχον, νεκρόν. (φ', 463.: βροτῶν ἕνεκα — Δειλῶν, οἳ, φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μέν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες, Ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι. alias haec vox *ignavum* indicat, velut η', 100.; in Odyssea vero μ', 98. et ψ', 328. ἀκήρατον sive ἀκηράσιον, quo sensu ducta est a κὴρ, *calamitas, mors.* ceterum intelligendum est τινὰ, *quemvis*, cui obviam iverim hosti. — τοῦ δέ. τοῦ ἀκηρίου τιθεμένου, *a me interfecti.*) ἀμφίδρυφοι. (β', 700.) ἀμφοτέρωθεν ἐσπαραγμέναι διὰ τὸ πένθος. ἐρεύθων. (semel dictum.) ἐρυ-

πύθεται, οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες."
    Ὣς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
ἔστη πρόσθ', ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος βέλος ὠκὺ
ἐκ ποδὸς ἕλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.

vulneratur et ipse Ulysses a Soco, eoque transfixo circumventus ab hostibus ope Menelai et Ajacis liberatur.

    Οἰώθη δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
    „Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακὸν, αἴ κε φέβωμαι,
πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἴ κεν ἁλώω
μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
οἶδα γὰρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο,
ὃς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
ἑστάμεναι κρατερῶς, ἤτ' ἔβλητ', ἤτ' ἔβαλ' ἄλλον."
    Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων,
ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ
σεύωνται (ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν·
ἀμφὶ δέ τ' αΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
γίγνεται, οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα),
ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα διΐφιλον ἐσσεύοντο
Τρῶες. ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν, ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί·
αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἔννομον ἐξενάριξεν·

θραίνων, φοινίσσων. πύθεται. (Od. α', 161.) σήπεται. περὶ πλέες. (β', 129.) περὶ αὐτὸν πλείονες. Sch. οἰωνοὶ — γυν. similiter 161. de occisis in proelio: οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ Κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

398—400. διὰ χροὸς, *per corpus.* cf. δ', 237, ν', 191 etc. — γλαφ. β', 454.

401—410. οἰώθη. (ζ', 1.) ἐμονώθη. ὀχθ. (α', 517 etc.) λυπηθείς. (τί πάθω; *quid me fiet?* quid agam? cf. Od. ε', 465, K, et ann. ad Comici Plut. 599. idem sonat τί γένωμαι; quam formam dicendi illustravit Blomfield. ann. ad Aeschyl. Prom. 880.) αἴ κε φέβωμαι. (121, ε', 223 etc.) ἐὰν φύγω. (ταρβ. β', 268, ε', 286 etc. ῥίγιον, *pejus.* α', 325 etc.) ἁλώω. (h. e. ἁλῶ. cf. Od. σ', 265.) ληφθῶ, συσχεθῶ. διελέξατο. διελογίσατο, ἐνεθυμήθη. (legitur hic versus etiam ϱ', 97, φ', 562, χ', 122, 385. — τὸν δὲ μ. χρεὼ ἑστ. κρ. ι', 75 etc.)

411. α', 193.

413—428. ἔλσαν, *concluserunt.* intell. αὐτόν. v. α', 409. — σφίσι, σφίσιν αὐτοῖς. — πῆμα, ut 347. *pestem,* perniciem suam Ulyssem, circumvenerunt, ita ut medius in ipsis esset. βαθείης. ε', 555, ο', 606 etc. Sch.: ξυλ. (ε', 162.) ὕλης ξυλώδους. — ὑπαὶ — γίγνεται. interpres haud male: *suboritur,* velut tecte timideque frendentibus canibus, qui deinde (ἄφαρ, ἔπειτα: v. Ap. etc.) tamen manent quamvis horrendum animal. Virg. Aen. 8, 712.: *nec cuiquam irasci propiusve accedere virtus, Sed jaculis tutisque procul clamoribus instant.* totum eum locum comparari ad hunc jussit Eichh.; itemque μ', 41, ν', 470, ϱ', 281, 725, et Hesiod. Scut. H. 386 — 392. — ἐπάλμενος. η', 260.

Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
νύξεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' ἄρ' Ἱππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρὶ,
αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο.
τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φώς,
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο,
σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσιν,
τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας καὶ τεύχε' ἀπούρας,
ἤ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς!"
Ὣς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην·
*διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο,
πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν· οὐδέ τ' ἔασεν
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
γνῶ δ' Ὀδυσεὺς, ὅ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν·
ἂψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Ἆ δείλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος!

— καθ' ἵππων ἀ., *ab equis*, seu curru, *desilientem*. cf. α', 44, Matth. §. 581. — πρότμησιν. Ap.: ὁ παρὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος, ἢ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν, κατὰ λαγόνα. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν τετραπόδων, (?) ἅπερ ἀνατέμνεται ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους, ἢ κατὰ τὸν μηρόν. προεκτέμνουσι γὰρ αὐτὰ τῶν ζώων, οἷον· μηρούς τ' ἐξέταμον. (α', 460.) οἱ δὲ (in quibus Pollux 2, 179. *Villoison.*) τὴν ὀσφὺν ἀποδιδόασι. οἱ δὲ αὐτὸν τὸν ὀμφαλὸν, διὰ τὸ ἐκτέμνεσθαι τῶν βρεφῶν. τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων. v. H, et Schn. vv. πρότμησις et προτομή. — E: ἀγοστῷ. (ν', 508, ξ', 452 etc.) τουτέστιν ἀγκῶνι κατά τινας, μάλιστα δὲ καθ' ἑτέρους τῷ πλατεῖ τῆς χειρὸς, ἤγουν τῇ δρακί. (palma.) — Ἱππασίδην. v. ann. ad 450. — εὐηγενέος. Sch.: εὐγενοῦς. Ap.: εὐηγενέων. (ψ', 81. cf. Theocr. κζ', 42.) κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ η. de η littera inserta vocabulis nonnullis v. Th. §. 166, 4., Buttm. *Lexil.* 63, 26. potuit tamen Hom. dicere, quod careret offensione, ἠϋγενέος, ut scriptor hymni in Venerem 94: ἢ Θέμις ἠϋγενὴς, ἠὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη. nec inepte sumseris antiquam formam εὐὸς, unde venerit εὐοῖ, h. e. εὐῷ, *bono*, bono deo, δωτῆρι ἐάων, germ. *dem Gotte*, κατ' ἐξοχὴν dicto a verbo *gut*, *bonus*, et compositum adjectivum εὐηγενὴς pro εὐογενὴς, quemadmodum νεηγενὴς, ἱππημολγὸς, similiaque plurima in consuetudinem, maxime poëtarum, venerunt, de quibus verbis v. dicta Apollonii Dyscoli ap. Bast. Ep. crit. ad Boisson., Geogr. min. 1. p. 3. v. 26., nos ad Aeschyl. Theb. 387, 455, Choëph. 981. εὐοῖ quidem, si quis quaerit, dictum fuerit pro εὐῷ, ut τοὶ pro τῷ, οἴκοι pro οἴκῳ etc. — ἐπαλεξ. θ', 365.

430—434. πολύαινε. ι', 669. — ἆτ'. (ε', 388, ζ', 203 etc.) Moscov. 3., edd. Flor. et Aldinarum 1. et 3.: αὖτ', quod fortasse in autographis fuit ἄατ', posteriore brevi, ut Hesiodus Theog. 714.: Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύης τ' ἄατος πολέμοιο. v. Buttm. *Lexil.* 86, 8. ann. 2. — πάντοσ' ἐΐσην. α', 468, γ', 356—358.

435. recte Bentlejus: διὰ μὲν ἄρ' ἀσπίδος. v. ann. ad γ', 357.

437—439. πάντα — ἔργαθεν. ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ τῶν πλευρῶν εἶρξε (?) καὶ ἐχώρισε τῶν μελῶν. (pro εἶργε dicendum erat ἀπέσπασε, vel quiddam simile.) ἢ (?) ὅτι οὐκ ἐποίησεν εἰς βάθος καιρίαν αὐτὸν πληγῆναι. (πλευρῶν, ut γ', 359.: ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος. cf. 456 seqq. Hessus: *sic dicens jaculum torsit, quo protinus omnem Trajecit clypeum, thoracaque versicolorem, Et latus omne viri. sed non vitalia ferrum Contigit: hoc etenim vetuit Tritonia Pallas.*) ἔγκασι. (176.) τοῖς ἐντέροις. Sch. — ὅ οἱ. ὅτι οἱ. κατὰ καίριον. idem est ἐν καιρίῳ δ', 185. cf. θ', 84.

441—445. ἆ δειλέ. (452, ρ', 201, Od. λ', 618 etc.) ὦ δειλὲ καὶ ἄθλιε.

ἤτοι μέν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
ἤματι τῷδ' ἔσσεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ."
Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει·
τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
„Ὦ Σῶχ', Ἱππάσου υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο,
φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας!
ἆ δείλ', οὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
ὠμησταὶ ἐρύσουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες·
αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί."
Ὣς εἰπὼν Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
ἔξω τε χροὸς ἕλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος,
κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖε δ' ἑταίρους·

Sch. recentior dixisset δείλαιε. Ap.: δειλός. ἐπὶ μὲν τοῦ δειλαίου· ὤ μοι ἐγὼ δειλός. — Ἄϊδι κλυτ. ε', 654.

446—458. φυγάδ'. εἰς φυγὴν, ut οἴκαδε, εἰς οἶκον. θ', 157. μεταφρ. β', 265, ε', 40 etc. — Ἱππάσου. eum inter Priami filios numerat Hyginus fab. 90. — σὲ κιχήμενον. (187, ο', 274 etc.) ὅ σε κιχήσατο. cf. 441. — ὑπάλυξας. (μ', 327, Od. ε', 430 etc.) *vitasti*, effugisti. — Sch.: ὄσσε καθ. τοὺς ὀφθαλμοὺς κατακαλύψουσι. (Hesych.: καμμύσουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς κ. συγκλείσουσιν. ὑπὲρ [scrib. ὅπερ.] τοῖς νεκροῖς γίνεται ὑπὸ τῶν οἰκείων περὶ τὸν τοῦ θανάτου καιρόν.) ὠμησταί. (χ', 67, ω', 82, 207.) ὠμὰ κρέα ἐσθίοντες. (ἐρύσουσι codd. Barocc., Cantabr., Harl., Mori, unus Vindob., Barnes., Cl. et initio W. „sed ratio critica," inquit H, „facile docet, hoc grammaticum emendatorem sapere." in quo judicio judicium desidero. scribebat Alexion ἐρυοῦσι, quae futuri forma in hoc quidem genere verborum inusitata est, ut Schol. A animadvertit. vel hinc ortum fuerit vulgatum ἐρύουσι, vel forte perscriptum pro ἐρύσουσι, cum σ litterae similis ο, quae sequitur, offecisset. v. Markland. ad Eurip. Suppl. 215, nos ad Aeschyl. Eum. 132. eadem medicina facienda est ο', 351. et χ', 67. — περὶ πτερὰ π. βαλόντες. h. e. περιβαλόντες. ἀμφεποτᾶτο dixit β', 315. τροπικῶς Eurip. Ione 1043.: πρῶτον μὲν ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει πέπλων. simili sensu Od. λ', 211: φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε. πυκνὰ, πυκνῶς, *crebro*. cf. ψ', 879, Od. ε', 53. Od. β', 151.: ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά. κτεριοῦσι. (σ', 334, χ', 336 etc. idem significant verba κτερίζω et κτερεΐζω. ω', 37.: τοί κέ μιν ὦκα Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειαν. v. H et Schn. v. κτέρος.) θάψουσι. (expectaveris κτεριοῦσ' ἐμὲ, quoniam Soco Ulysses opponitur; sed minus curiosi nonnunquam sunt in hoc genere scriptores. ψ', 724.: ἤ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σὲ, ubi itidem rectius dixisset ἢ ἐμὲ ἀνάειρε. cf. ann. ad Soph. Phil. 47 etc. maluit tamen Aristarchus αὐτὰρ ἔμ', εἴ κε θάνω etc. ἔμ', ἐμὲ, *quod ad me attinet*. v. Vigeri interpp. p. 58. et sequ. eodem modo etiam casus rectus usurpatur, velut inferius 571. et κ', 488. ceterum hic σαρκασμὸς est, quam figuram declaravit Quintil. 8, 6, 57.) ἀνέσσυτο. ἀνηκόντισε. κῆδε. (ε', 400.) ἐλύπει. Sch.

460—462. καθ' ὅμιλον, *una*, simul. v. ann. ad δ', 209. et cf. 469, 472, 473. — ἀνεχάζετο, αὖε. hiatus, qui facilius fertur in commate et propter interpunctionem. sic Od. γ', 290.: κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, | ἶσα ὄρεσσιν, Il. α', 157.: οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε | ἠχήεσσα, ι', 284.: γαμ-

τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς,
τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
„Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνὴ,
τῷ ἰκέλη, ὡσεί ἑ βιῴατο μοῦνον ἐόντα
Τρῶες, ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
δείδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεὶς,
ἐσθλὸς ἐὼν, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται."
Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο, ἰσόθεος φώς·
εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα διΐφιλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
Τρῶες ἕπονθ', ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν

βρός κέν οἱ ἔοις, τίσει δέ σε | ἶσον Ὀρέστῃ etc. Sch.: αὖε. (ν', 477, υ', 48, 51. idem est hoc αὔω atque ἀΰω, ἀϋτέω.) ἐβόα. χάδεν. ἐχώρει. (H: „ductum a vase: quantum id capit, χανδάνει, χάζει, h. e. χωρεῖ, continere potest; vociferatur quantum potest." — Ap.: χάσασθαι. [μ', 172.] χωρῆσαι. ἀφ' οὗ καὶ κάδος ἐλέγετο, τὸ κεράμιον. — καὶ μεταφορικῶς· Ἥρη [sic. malim nunc Ἥρης. quod monstrare videtur scriptura Ἥρῃ, Ἥρηι.] δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. [δ', 24.] καὶ πάλιν· ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς, ὅσον ἡ κεφαλὴ ἴσχυσε χωρῆσαι μέγεθος φωνῆς. Il. ξ', 33.: οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἐὼν, ἐδυνήσατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν.)

466—471. ταλασ. δ', 421, θ', 97. — τῷ ἰκέλη. τούτῳ, a τοῦτο, ei rei, voci ejusmodi. — Sch.: βιῴατο. (βιῷντο, βιάοιντο, a βιᾶσθαι.) βιάζοιντο. ἀποτμ. χωρίσαντες τοῦ οἰκείου στρατοῦ. (cf. κ', 364, χ', 456. proprie ἀποτμήσσειν dixit σ', 34. et alias. — καθ' ὅμ. 460. — ποθή. α', 240. „ποθὴ αὐτοῦ, ut ξ', 368, ρ', 690. et alias." Ex H.

474. δαφοινοὶ, fulvi. β', 308. δαφοινεὸν dixit σ', 538. „der Schakalle Kopf ist fuchsroth." Zimmermann geograph. Gesch. 2. p. 244. κ', 23.: δαφοινὸν δέρμα λέοντος." E K. — Sch.: θῶες. (479, 481, ν', 103. videtur dictus esse θὼς a θοὸς propter alacritatem; quemadmodum cervus alces, das Elenthier, nomen hoc traxisse creditur ab antiqua voce germ. Ellen, robur, similiterque diversis linguis animalia magna et fortia appellata sunt, ut annotavit F. H. von der Hagen in paraphrasi Nibelungorum, Berol. 1807., p. 540.) πανθήρια. E ann. ad ν', 103.: περὶ θώων ἱστοροῦντες οἱ παλαιοί φασι καὶ ὅτι ζῶον ὁ θὼς ὑαίνῃ παραπλήσιον, οὗ ἡ βάδισις μετὰ ἅλματος, ὃ τεχθὲν ἅμα βαδίζει. πλανώμεθα οὖν (erramus igitur ego et aequales mei.) οἱ τοὺς ἀγεννεῖς καὶ καρποφάγους λυκοπάνθηρας εἰς τοιούτους θῶας νοοῦντες, οἳ καὶ πρὸς λέοντας θρασύνονται. similiter ibidem scholia Veneta p. 310.: (θῶες) ζῶον ὅμοιον ὑαίνῃ. φασὶ δ' αὐτὸ ἅμα τῷ τίκτεσθαι βαδίζειν· ἡ δὲ βάδισις αὐτοῦ ἁλματώδης. Aristot. H. A. 6, 29, 3.: — καὶ οἱ θῶες δὲ ὁμοίως κυΐσκονται τοῖς κυσὶ, καὶ τίκτουσι τυφλά· τίκτουσι δὲ καὶ δύο καὶ τρία καὶ τέτταρα τὸν ἀριθμόν. ἔστι δὲ τὴν ἰδέαν ἐπὶ οὐρὰν μὲν μακρὸς, τὸ δὲ ὕψος βραχύτερος· ὁμοίως δὲ (int. τοῖς κυσί.) ταχυτῆτι διαφέρει, καίπερ τῶν σκελῶν ὄντων βραχέων, ἀλλὰ διὰ τὸ ὑγρὸς εἶναι καὶ πηδᾷ πόῤῥω. idem 2, 12, 7: τὰ δ' ἀμφώδοντα μίαν ἔχει τὴν κοιλίαν, οἷον ἄνθρωπος, ὗς, κύων, ἄρκτος, λέων, λύκος. ἔχει δὲ καὶ ὁ θὼς πάντα τὰ ἐντὸς ὅμοια λύκῳ. et 9, 31, 4.: γένη δ' αὐτῶν οἱ μέν φασιν εἶναι δύο, οἱ δὲ τρία· οὐ δοκεῖ δὲ πλείω εἶναι, ἀλλ' ὥσπερ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ὀρνέων καὶ τῶν τετραπόδων ἔνια, καὶ οἱ θῶες μεταβάλλουσι κατὰ τὰς ὥρας, καὶ τὸ χρῶμα ἕτερον τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους ἴσχουσι· καὶ τοῦ μὲν θέρους λεῖοι γίγνονται, τοῦ δὲ χειμῶνος δασεῖς. de moribus horum animalium eodem loco: φιλάνθρωποι δ', inquit, εἰσὶ καὶ οἱ θῶες, καὶ οὔτ' ἀδικοῦσι τοὺς ἀνθρώπους οὔτε φοβοῦνται σφόδρα· πολεμοῦσι δὲ τοῖς κυσὶ κ. τοῖς λέουσι· διὸ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ οὐ γίγνονται. ἄριστοι δὲ οἱ μικροὶ (?) τῶν θώων. γένη δ' αὐτῶν etc. quo et illa pertinent 9, 2, 11.: πολέμιοι δὲ καὶ ὁ λέων καὶ ὁ θὼς ἀλλήλοις· ὠμοφάγοι

ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅντ' ἔβαλ' ἀνὴρ
ἰῷ ἀπὸ νευρῆς· (τὸν μέν τ' ἤλυξε πόδεσσιν
φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστὸς,
ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
ἐν νέμεϊ σκιερῷ. ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων
σίντην· θῶες μέν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·)
ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
ἀΐσσων ᾧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον,
στῆ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
ἤτοι τὸν Μενέλαος ἀρήϊος ἔξαγ' ὁμίλου,
χειρὸς ἔχων, εἵως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.

γὰρ ὄντες ἀπὸ τῶν αὐτῶν ζῶσι. Plin. H. N. 8. s. 52.: *mutat colores et Scytharum tarandus —. nam thoës (luporum id genus est procerius longitudine, brevitate crurum dissimile,* [male reddidisse videtur ita Aristotelis 6, 29, 3.: *ταχυτῆτι διαφέρει, celeritate excellit.*] *velox saltu, venatu vivens, innocuum homini) habitum, non colorem, mutant, per hiemem hirti, aestate nudi.* Hesych.: *θώς. εἶδος θηρίου λύκῳ ὅμοιον.* lex. Sangerm. ap. Villois. ann. ad Ap. v. *θῶες*, p. 354. ed. Toll.: *θῶες. θηρία ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γεννώμενα.* Ap. hoc tantum notavit: *θῶες. ζῶον ἄγριον.* ex recentioribus autem Bochartus Hieroz. 1, 3, 12., p. 844. seqq. thoas intelligit papiones, tota Asia frequentes, h. e. *canes aureos* Linn., *den Schakal;* nec aliter Gesnerus, Buffon. et Belin de Ballu ad Oppian. de Venat. 3, 338. sed Schneiderus in Curis posterioribus ad Aristot. H. A. 6, 29, 3., vol. 4. p. 449., haerere se ait in comparando thoë cum generibus hodie cognitis; neque illud satis scire, unde ducta sit comparatio thoïs cum lupo et hyaena ap. recentiores. „Oppianus quidem," inquit, „Cyneg. 3, 336. aperte genus illud describit, quod *λυκοπάνθηρας* et *τίγριας* (*τίγριδας*) posteriores Graeci vocarunt, commemoratum illud etiam a Plinio, sed plane diversum ab Aristotelico thoë." Wilmsen Handb. d. Naturgesch. 1. p. 343.: „Der Jakal (Schakal) hat in Ansehung seines Körpers grosse Aehnlichkeit mit dem Fuchse; sein Kopf aber ist kürzer, die Nase stumpfer, die Beine länger. In seiner Lebensart gleicht er sehr dem Hunde: wenn man ihn jung fängt, so wird er bald zahm" etc. cf. interpp. Judicum cap. 15.

477. *λιαρόν. χλιαρὸν, θερμόν. ὀρ.* (*ι'*, 606.) *ἰσχύῃ, κινεῖται* (*κινῆται*). „Virg. Aen. 4, 69: *qualis conjecta cerva sagitta, Quam procul incautam nemora inter Cressia fixit Pastor agens telis, liquitque volatile ferrum Nescius; illa fuga silvas saltusque peragrat Dictaeos; haeret lateri letalis arundo.*" Cl., Eichh. Voss.: *um ihn gedrängt war Troergewühl, so wie oft rothgelbe schakal' im gebirgwald Um den gehörneten hirsch.*

478 — 484. *δαμ.* *ε'*, 278, *κ'*, 210, *φ'*, 226 etc. — Ap.: *δαρδάπτουσι.* (Od. *ξ'*, 92, *π'*, 315.) *κατεσθίουσι. καὶ φαίνεται τὸ μετὰ διασπασμοῦ ἐσθίειν. τῶν ὀνοματοπεποιημένων ἡ λέξις.* — idem: *νέμος. ὁ σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχων· ἐν νέμεϊ* (semel dictum.) *σκιερῷ, σκιὰν μεγάλην ἔχοντι.* — *λῖν.* 239. — Sch.: *σίντην.* (sic etiam *υ'*, 164, 5. *π'*, 352.: *λύκοι — σίνται.* a *σίνειν*, unde etiam nomina Sinis et Sinties. v. H et ann. ad *α'*, 594.) *βλαπτικόν. διέτρεσαν.* (486, Od. *ζ'*, 138 etc.) *σὺν δέει ἔφυγον. δάπτει.* (*π'*, 159, *ψ'*, 183.) *καταναλίσκει ἐσθίων.* (*ἀμφ'*) *ἕπον.* (*η'*, 316.) *περιεῖπον. νηλεὲς ἦμαρ. τὴν ἀνηλεῆ ἡμέραν, τουτέστι τὸν θάνατον.* (dictum ut *ἦμαρ ἀναγκαῖον, δούλιον, ἐλεύθερον*, *π'*, 831, 836, Od. *ξ'*, 340, *ρ'*, 323, *ἡμέρα ἔχθρας* ap. Eurip. Phoen. 506 etc. cf. inferius 588, *ν'*, 514, *ο'*, 375 etc.)

485. *η'*, 219.

486 — 496. *παρέξ.* (*κ'*, 349, *μ'*, 213, Od. *δ'*, 348 etc.) *παρεκτός.* Ap. „adstitit, *παρέστη*, Ajax ad latus Ulyssis, adeoque exterior illi, *ἐκτός.*" *Ex H. ἄλλυδις ἄλλος.* (744, *μ'*, 461, *ν'*, 279 etc.) *ἄλλος ἀλλαχοῦ.* (*θεράπων*,

Ajace et Hectore diversis in locis pugnam committentibus, Paris Machaonem sagittis configit; quem Nestor avehit.

Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος εἷλε Δόρυκλον
Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὖτα·
οὖτα δὲ Λύσανδρον, καὶ Πύρασον, ἠδὲ Πυλάρτην.
ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν
χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει,
ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας
δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· οὐδέ πω Ἕκτωρ
πεύθετ', ἐπεί ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου, τῇ ῥα μάλιστα
ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν ἀρήϊον Ἰδομενῆα.
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει, μέρμερα ῥέζων
ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε, νέων δ' ἀλάπαξε φάλαγγας.
οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοὶ,
εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
τῷ ῥα περίδδεισαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ,
μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἕλοιεν·
αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον·
„Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ Μαχάων
βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους·
ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων

Ulyssis famulus.) ὀπαζ. (ε', 334.) *κατεπειγόμενος. ἀφ' οὗ πληρούμενος.* ἀζαλέας. (η', 239 etc.) ξηράς. ἐσφέρεται. *εἰς αὑτὸν (αὐτὸν) φέρει.* ἀφυσγετόν. *ἰλυῶδες, συρφετόν.* (ab ἀφύσσω. v. Schol. A, E, Etym., H.) Sch. „Virg. Aen. 2, 305.: (*veluti*) *rapidus montano flumine torrens Sternit agros, sternit sata laeta boumque labores, Praecipitesque trahit silvas.*" E Cl. et Eichh. — ἔφεπε πεδίον, *investigabat*, pervadebat, *campum*, equos virosque fugando confodiens, κλονέων δαΐζων. Od. ι', 120.: *κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην Ἄλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.* paulo usitatius dictum est *ὣς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε* 177. cf. υ', 357 etc. absolute ο', 742. dixit ἔφεπ' ἔγχεϊ, π' autem 724. verba *Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους* hoc significant: *immitte in Patroclum fortes equos.* ceterum cf. 521.

498—503. μάχης πάσης, *omnis pugnae*, h. e. omnium, qui pugnabant, utriusque exercitus. — ἄσβεστος. 530, α', 599 etc. — ὁμίλει. 523, ε', 86, 834. — μέρμερα. θ', 453. — ῥέζων. β', 274 etc. — „ἱπποσύνῃ. *τῇ τοῦ ἱππεύειν ἀρετῇ.* E. *ἐμπειρίαν ἱππικὴν* interpretatur Etym., *ἱππασίαν* Ap. *curru irruendo, prostratos obterendo.*" Ex H. cf. δ', 303, π', 809, ψ', 289. π', 776.: *κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.* — Sch.: νέων ἀλαπ. (ε', 166.) *τὰς τῶν νεανίσκων ἐπόρθει τάξεις.*

504—509. κελεύθου, ὁδοῦ, *expeditionis*; E: *τῆς κατὰ πόλεμον*, *profectionis bellicae*, et similiter Schol. B: *τῆς πρὸς τοὺς πολεμίους ὁρμῆς*: germ. *des Marsches.* adscripsit H μ', 411, 418, ο', 260, 357. Aeschylus Ag. 123.: *χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος*, ubi v. ann. — τριγλώχινι. ε', 303. — μένεα πν. β', 536. — Sch.: μετακλινθ. *κρίσιν κ. προτροπὴν λαβόντος, τουτέστιν ἐπικρατεστέρων τῶν ἐναντίων γενομένων.*

512—514. ἄγρει. ε', 765 etc. — Sch.: ἔχε. (ε', 240 etc.) ἔλαυνε. πολ-

ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.“
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο, πὰρ δὲ Μαχάων
βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην
νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

vehementius Hector ingruit in Ajacem et Graecos;

Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
Ἕκτορι παρβεβαώς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„Ἕκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν
ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὖ δέ μιν ἔγνων·
εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιστα
ἱππῆες πεζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.“
Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες
ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον,
ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,

λῶν ἀντ. ἄλλων. ἀντὶ πολλῶν ἄλλων τοῦ σώζεσθαι ἄξιος. (a consequente: nam proprie haec verba indicant eum, *qui multos alios aequiparat.* cf. H, α', 136, ι', 401.

515. ἰούς τ' ἐκτάμνειν etc. intell. ὥστε vel quiddam simile. versus temere addubitatus et pro inani putidoque habitus, quoniam haec est descriptio rei medicae heroum aevo, h. e. τῆς χειρουργίας, cui arti exercendae aptissimum esse ait medicum. rari tum erant medici, nec plures quam duo, Podalirius et Machaon (832, β', 732.) commemorantur in Graecorum exercitu, ap. Trojanos autem nemo. igitur multi coacti erant, ut sibimet ipsi medicinam facerent, velut Diomedes in superioribus 397. sequ.; quae res quoniam plerisque parum succedebat, ut facile existimare licet, solebant opem medici desiderare. cf. infra 828. sequ., δ', 218.

519 sequ. κ', 530 sequ. v. etiam ε', 768, θ', 117 etc.

521. ὀριν. κλονουμένους. 496, 525 sequ.

524—529. ἐσχατίῃ πολ. cf. 498. — δυσηχέος. 590, β, 686. — Sch.: ἐπιμίξ. (ξ', 60, φ', 16 etc.) ἀναμεμιγμένοι. Ap.: ἐπιμεμιγμένως. — ἰθύνωμεν. — rursum Sch.: κακὴν ἔρ. προβ. φιλονείκως ἐρίσαντες. apte H comparat locutionem προφέρεσθαι ἔριδα γ', 7, Od. θ', 210, quod alias dicitur εἰσφέρειν μάχην, πόλεμον. longe autem E repetens: ἀντὶ τοῦ προῤῥίψαντες, inquit, προθέμενοι, ἐκφήναντες, κ. ἐκ τῆς δυνάμεως προαγαγόντες εἰς ἐνέργειαν. semel dictum.

532—535. λιγυρῇ, *sonante.* cf. ν', 590, ξ', 290 etc. „Virg. Aen. 5, 579.: *insonuitque flagello.* et 7, 451.: *verberaque insonuit.*“ E K. — Sch.: ἀΐοντες. αἰσθόμενοι. male additum legitur ἀκούσαντες, quod non erat notatu dignum. scatent ejusmodi mendis Scholiastae. verbum ἀΐειν idem significare quod francogallicum *entendre*, annotavit Villoison. ad Ap. v. ἄϊον. — ῥίμφα. ζ', 511 etc. versus denuo infertur ρ', 458. — πεπάλακτο. 98. — ἄντυγες. ε', 262, 728.

536. ν', 501. Sch.: ἃς αἱ ἀποπίπτουσαι τῶν ἱππείων ὀνύχων ῥανίδες ἔβαλλον. ὁπλὴ γὰρ ἡ τοῦ ἵππου ὄνυξ. — ἐπισσώτρων. ε', 725. „Virg. Aen. 12, 337.: *talis equos alacer media inter proelia Turnus Fumantes sudore quatit, miserabile caesis Hostibus insultans; spar-*

αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον
ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε, μετάλμενος, ἐν δὲ κυδοιμὸν
ἧκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
ἔγχεΐ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
[Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.]

ceditque tandem Ajax pedetentim, castris metuens.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσεν·
στῆ δὲ ταφών, ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον·
*τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικώς,
ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο

git rapida ungula rores Sanguineos, mixtaque cruor calcatur arena.“ Eichh.

537. ὁ δὲ ἵετο sine elisione, ut β', 589.: μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ. cf. ν', 386, ν', 502.

538 sequ. ἀνδρόμεον. (ρ', 571, ν', 100, Od. ι', 374 etc.) τὸν τῶν ἀνδρῶν. Sch. — μίνυνθα — δουρός. *non multum cedebat hasta*, h. e. raro cessabat a dimicando. Schol. A: οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ἀεὶ ἐμάχετο. v. H, Matth. §. 331, c, ann., ε', 187.

541. cf. 265. ictu metrico prima in ἄορι ubique producitur apud Hom., corripitur autem in thesi π', 115, ut consentaneum est fieri, cum natura sit brevis. v. ξ', 385, φ', 173, Od. κ', 333 etc.

542, 3. ἀλέεινε. (γ', 32 etc.) ἔκκλινε. Sch. — qui sequitur versus, neque in scriptis editisque Homeri codd. invenitur, et alienus est ab hoc loco, quamvis laudatus Aristoteli Rhet. 2, 9. et bis Plutarcho, libro de aud. poët. p. 24 C et 36 A. „si enim Hector *evitavit* Ajacis occursum, quomodo hoc subjungas, Jovem noluisse Hectorem in Ajacem incidere, ne cum fortiore pugnaret? Ita contrarium dictum oportuit in superioribus, Hectorem tetendisse in Ajacem, sed ab Jove fuisse prohibitum.“ sic fere H, cujus sententiae, in quam W quoque concessit, subscribo.

544 — 547. Αἴανθ', Αἴαντι. v. 589, α', 599, et de ι littera elisa ε', 5, η', 272 etc. — ὑψίζυγος. δ', 166. — ταφών. ι', 193. — Sch.: τρέσσε. (ν', 515, ξ', 522 etc.) διὰ δέος ὑπεχώρησε. παπτ. (δ', 200, 497 etc.) περιβλεψάμενος. (alias verbum παπταίνειν vel per se dicitur [ν', 551 etc.], vel cum accusativo construitur [δ', 200, ρ', 115.], vel denique praepositiones ἀνὰ et κατὰ usurpari solent [μ', 333, ρ', 84.], ut H annotavit. fieri quidem potest, ut etiam παπταίνειν ἐπί τινος dixerint Graeci; sed eleganter Plut. Pompejo p. 657 D: τρ. δὲ παπτ. ἀφ' ὁμίλου, h. e. τρέσσεν ἀφ' ὁμ., quam scripturam vereor ne deterior altera ista expulerit, quemadmodum hae praepositiones ap. alios scriptores nonnunquam sibi fraudi fuere propter similitudinem. sic ap. Comicum Nub. 1064. vulgares libri habent ἐπάγεσθαι, quod perspicue falsum est, emendati autem ἀπάγεσθαι. cf. Eurip. El. 139, Schäfer. Melett. crit. p. 93. et de sententia 556. — ἐντροπαλ. ζ', 496.) ὀλίγον. κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρόν. ἀμείβων. ἀλλάσσων. E: οὕτω δέ φασι καὶ τὸν λέοντα φεύγειν μετὰ φρονήματος, ὃς κ. αὐτὸς ὀλ. γόνυ γουνὸς ἀμείβει, οὐκ ἐπιτρέπων ἑαυτὸν τοῖς ποσίν. ἔστι δὲ ἀμείβειν γόνυ γουνὸς τὸ βραχὺ προποδίζειν κ. μὴ μακρὰ βιβάζειν κατὰ τοὺς ἢ θρασέως διώκοντας, ἢ ἀμεταστρεπτὶ φεύγοντας. φύσει δὲ στάσιμος ὁ Αἴας, κ. οὐ ποδώκης, διὰ τὸ πάνυ πολὺ τοῦ μεγέθους. διὸ καὶ ὄνῳ εἴκασται, καὶ βουγάϊός που (ν', 824., sed v. ibi ann.) σκώπτεται. de leone Aristot. l. c. 9, 31, 1.: ἐν δὲ ταῖς θήραις ὁρώμενος μὲν οὐδέποτε φεύγει, οὐδὲ πτήσσει, ἀλλ' ἐὰν καὶ διὰ πλῆθος ἀναγκασθῇ τῶν θηρευόντων ὑπαγαγεῖν, βάδην ὑποχωρεῖ καὶ κατὰ σκέλος (*pedetentim*), καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενος· ἐὰν μέντοι ἐπιλάβηται δασέος, φεύγει ταχέως etc. — comparatur Virg. Aen. 9, 789 seqq.

548 — 557. αἴθωνα. β', 839. — μεσσαύλοιο. (ρ', 112, Od. κ', 435 etc.) Schol. Apollonii Rhod. 3, 234.: μέσσαυλος. τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, ὅπου τῶν

ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται,
οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
πάννυχοι ἐγρήσσοντες (ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
καιόμεναί τε δεταὶ, τάστε τρεῖ, ἐσσύμενός περ,
ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ),
ὣς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
ἤϊε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
νωθὴς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες
τύπτουσιν ῥοπάλοισι, βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν,
σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
ὣς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱὸν,
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλειτοί τ' ἐπίκουροι

βοῶν αἱ στάσεις. — cf. Schol. A ad ρ', 112. Ap.: μέσαυλος. ἡ ἐπ' ἀγρῶν οἴκησις. κυρίως δὲ (?) ἡ μέση θύρα τῆς αὐλῆς. est igitur idem ac σταθμὸς, *stabulum*. v. H. — Sch.: ἐσσεύοντο. (167, β', 808 etc.) ἐδίωκον. (*abigere solent.*) βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλ. ἐξαρπάσαι τὴν λιπαρωτάτην κ. καλλίστην τῶν βοῶν. (similiter Ap.: πῖαρ, τὸ λιπαρὸν κ. πιότατον. Hesych.: πῖαρ, τὸ κράτιστον. cf. E. et ρ' quidem 62. dicit: ὡς ὅτε τίς τε λέων — βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ ἥτις ἀρίστη, cui similem morem vulpis et mustelae putorii narrant scriptores historiae naturalis; sed grammatica tamen, ratio, usus et res non alio ducunt, quam ut τὸ πῖαρ sit pingue, ἡ πιμελὴ, τὸ λίπος, quod leo lambere solet cum visceribus adipe obductis [176, σ', 583.], ἐξελέσθαι autem πῖαρ dictum arbitremur ut ἐξελέσθαι θυμὸν, ψυχὴν, nec significare ἐκλέξασθαι, ut putant grammatici.) ἐγρήσσοντες. (Od. υ', 33, 53.) ἐγρηγορότες. ἐρατ. (h. in Merc. 64, 287.) ἐρῶν, ἐπιθυμῶν. ἰθύει. ἐπ' εὐθείας ὁρμᾷ. πρήσσει. ἀνύει, πράσσει. (θαμέες. κ', 264.) δεταί. λαμπάδες, δᾶδες. (similiter Hesych.; sed E accurate: δεταὶ, δεσμοὶ δᾴδων, τουτέστι λαμπάδων, ἃς ὁ λέων πτοεῖται. — οὐχ ἁπλῶς δὲ αἱ λαμπάδες δεταὶ, ἀλλὰ ὁμοῦ αἱ καιόμεναι δεταί. ἄλλως γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς δεταὶ αἱ συνδεδεμέναι φρυγανίδες, αἳ ῥᾳδίως ἐξαπτόμεναι κ. ἐπιῤῥιπτόμεναι φοβοῦσι τὸν λέοντα. leonem ignibus, vocibus, strepituque insolito ac repentino terreri narrant Aristot. H. A. 9, 31, 2., Plin. 8, 16. et multi recentiorum, qui Africam peragrarunt. ap. Dioscoridem epigrammate ἀναθηματικῷ, quod habet Jacobs. Anthol. Pal. 1. p. 256., Atys forte subit speluncam leonis, eoque conspecto velut numine afflatus tympanum suum pulsat, οὗ βαρὺ μυκήσαντος ὁ θαρσαλεώτερος ἄλλων Τετραπόδων ἐλάφων ἔδραμεν ὀξύτερον. cf. H.) τρεῖ. (ε', 256, ρ', 332 etc.) φοβεῖται. ἐσσυμ. (ζ', 518, ν', 57 etc.) περ. καίτοι προθυμούμενον. ἠῶθεν. (η', 372, σ', 136 etc.) ἕωθεν, ὄρθρου. ἀπον. (α', 541 etc.) ἔβη. ἐχωρίσθη. — τετ. θυμῷ. ι', 13. — iterum haec leguntur, paucis mutatis, ρ', 657—666. — τετ. ἦτορ. α', 114, σ', 153 etc. — περὶ γ. δίε. ε', 566.

558, 9. παρ' ἄρ. ἰών. — παριὼν ἀρόσιμον χώραν. ἐβιήσατο. τῇ βίᾳ ἐνίκησεν. (h. e. interprete K: βίᾳ παίδων εἰσέρχεται ἄρουραν, *invitis pueris*, qui ducunt eum, *in arvum ingreditur.*) νωθής. (semel dictum.) βραδὺς, ἀργός. (Ap. emendatus: ὁ νωθρὸς, κατὰ στέρησιν τοῦ θέειν. „quasi νὴ ὠθέων, ut νώνυμος, νώδυνος." K.) ῥόπαλα. (560, Od. ι', 319 etc.) ξύλα. — („Dionys. Hal. περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσ.: βραδεῖαν πορείαν, ἀήττητον ἐν τῷ καρτερεῖν, οὕτως ἔδειξε." *E Cl.* quod Vidas aliique recentiorum temere reprehendunt.)

560 — 574. κείρει. κόπτει τοῖς ὀδοῦσιν, ἐσθίει. μεταφορικῶς. (cf. φ', 204, Od. α', 378, σ', 144, Aeschyl. Suppl. 597, Soph. Aj. 55 etc. — βαθὺ λήϊον. β', 147.) σπουδῇ. (β', 99, ε', 893.) μόλις, δυσχερῶς. (ἐκορέσσατο. ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθη, inquit Schol. A. — φορβῆς. ε', 202. — τηλέκλειτοι. ε',

νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἕποντο.
Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
αὖτις ὑποστρεφθεὶς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὁτὲ δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν,
αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
ἱστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὅρμενα πρόσσω·
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.

Eurypylum quoque Paris vulnerat.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν,
στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ
δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.

491, ζ', 111. cf. supra 220. — *νύσσοντες*. 96. — *ξυστ*. 260. — *μνησάσκετο*, *ἐμνήσατο*, *recordabatur pugnae*, pugnabat. semel dictum, ut *τρωπάσκετο*, *ἐτρέπετο*, et *προέεργε*. — *ἐρητ*. β', 189. — Schol. A: *πάντας δὲ πρ*. *ἤτοι ἐκώλυε τοὺς Τρῶας ἐμπίπτειν ταῖς ναυσί*. — *θῦνε*. 342. — *τὰ δὲ δοῦρα*. v. ann. ad 455. — *πάγεν*, *ἐπάγησαν*.) *ὅρμενα* (ρ', 738, φ', 14.) *πρ*. *ὁρμῶντα ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν*. *ἐπαυρεῖν*. (ν', 649, σ', 302, ψ', 340.) *ἐφάψασθαι*, *ἐπιθίγειν*. (*λευκόν*. *καλὸν* habet ο', 316., ubi haec iterum leguntur, nec aliter hoc ipso loco aliquot codd.; et saepius quidem ita loquitur Hom., nihil tamen mutandum est. — *λιλαιόμ*. ab animatis translatum esse annotavit Schol. A. cf. γ', 133, ψ', 168, ε', 661 etc. „Aristot. Rhet. 3. c. 11.: *ἐν πᾶσι δὲ τὸ ἐνέργειαν ποιεῖν εὐδοκιμεῖ· οἷον ἐν τοῖσδε ἐπιπτέσθαι μενεαίνων*. (δ', 126.) — *καὶ λιλ. χροὸς ἆσαι*. *ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις διὰ τὸ ἔμψυχα εἶναι ἐνεργοῦντα φαίνεται*. Plut. Symposiac. lib. 9. probl. 15.: *οἱ ποιηταὶ — πρὸς τὰς ἐμφάσεις κ. τὰς μιμήσεις κ. ὀνοματοποιΐας χρῶνται κ. μεταφοραῖς, — λέγοντες καὶ τὰ βέλη φέρεσθαι λιλαιόμενα χρ. ἆσαι*. Virg. Aen. 11, 804: *hasta — alte bibit acta cruorem*.“ Cl.) *ἆσαι*. *κορεσθῆναι*, *πληρωθῆναι*. (Buttm. *Lexil*. II. p. 129.: „die Speere fliegen *λιλ. χρ. ἆσαι*: ganz unser *sich zu weiden*“ etc.) Sch.

576—584. *βιαζόμενον*. *καταπονούμενον*. Sch. cf. 589. — *πραπίδων*. *πραπίδες* verbis Scholiastae A sunt *νευρώδης ὑμὴν διεζωκὼς τὰ σπλάγχνα* etc., h. e. *φρένες*, *διάφραγμα*, quam vocem Platonem protulisse tradidit secundum antiquiores E, *septum transversum*, *praecordia*. cf. E, Sch., α', 608. — *εἶθαρ*, *continuo*. ε', 337, μ', 353, ν', 412 etc. — rursum Sch.: *αἴνυτο* (δ', 531, ν', 550 etc.) *ἀφῃρεῖτο*. *ἀπαιν*. *ἀφαιρούμενον*. — *δόναξ*. *ὁ κλάδος*. Schol. A: *ὅτι δόναξ ὁ τοῦ βέλους κάλαμος*. *arundo*. E: *δόναξ ὁ τοῦ βέλους ἄτρακτος, εἴτε ἀπὸ κάλου ἐσκεύασται, ὅ ἐστι ξύλον, ὅτε καὶ κυρίως κῆλον* [α', 53.] *τὸ βέλος λέγεται, εἴτε, ὥς τινές φασιν, ἐκ καλαμίσκου στεριφοτάτου, ὁπηνίκα καὶ δόναξ κατὰ κυριολεξίαν ὀνομάζεται*. (Plin. H. N. 16, 36.: *calamus fruticosissimus*, *qui vocatur* donax. cf. Billerbeck. Flor. class. p. 25.) *καινὸν δὲ οὐδὲν, εἰ δόναξ βέλους κ. ὁ ξύλινος ἄτρακτος ἀπὸ παλαιᾶς εὑρέσεως κ. χρήσεως, καθ' ἣν κ. ὁ ὑστεροφανὴς σίδηρος τὸ παλαίφατον τοῦ χαλκοῦ ἔχει ὄνομα, κ. ὁ καννάβινος κάλως τὸ τοῦ παλαιγενοῦς σχοινίου*. — *ἐβάρυνε*. (θ', 308, τ', 165, υ', 480.) *gravavit*, cruciavit.

ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων,
ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
„Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ
Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται, οὐδέ ἕ φημι
φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
ἵστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν!“
Ὣς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
δούρατ' ἀνασχόμενοι. τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.

Machaonem praetervectum Achilles conspicatus Patroclum mittit rescitum, quid rei sit.

Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηλήϊαι ἵπποι
ἱδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
ἑστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ,
εἰσορόων πόνον αἰπὺν, ἰῶκά τε δακρυόεσσαν.
αἶψα δ' ἑταῖρον ἑὸν Πατροκλῆα προσέειπεν,
φθεγξάμενος παρὰ νηός· ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας
ἔκμολεν, ἶσος Ἄρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
τὸν πρότερος προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
„Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;“
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
„Δῖε Μενοιτιάδη, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,

585—590. *ἑτάρων ἔθνος.* γ', 32, η', 115 etc. — *ἤϋσεν δὲ διαπρ.* θ', 227. — *νηλ. ἦμαρ.* 484. — *Αἴανθ'.* 544. — *δυσηχέος.* 524. — *ἄντην.* α', 187, θ', 399 etc.

593—596. *σάκε' ὤμ. κλ.* h. e. *εἰς ὤμους.* Sch.: *ἐρείσαντες τοὺς ὤμους ταῖς ἀσπίσιν.* „Ap. v. *σάκος* exponit *τὸ λεγόμεναν κεραμιδῶσαι.* Suidas: *κεραμωτόν. τακτικὴ διάταξις.* qui quod subjicit, Romanos per ludum id fecisse, cave temere credas homini. videtur potius esse quae testudo dicebatur. cf. ν', 488, χ', 4.“ *Ex H.* Sch.: *ὡς — πυρός. οὕτως οὖν οὗτοι ἐμάχοντο θερμῶς, δίκην πυρός.* cf. ρ', 366, σ', 1. casus quartus absolute positus, ut *δίκην, τρόπον: in speciem, ad instar,* quoniam *δέμας* est *εἶδος*, species corporis. perperam E et alii *δέμας πυρὸς* intelligunt *πῦρ.* ceterum v. supra 155 seqq.

599—609. *ἰδὼν ἐνόησε*, eum *videns sensit*, quis esset; agnovit, sive agnoscere sibi visus est. cf. 613—615. et de scriptura 345. — *πρύμνῃ.* η', 383, κ', 35 etc. — *μεγακήτεϊ.* θ', 222. — *πόνον αἰπὺν*, *gravem laborem, stragem.* — Sch.: *ἰῶκά* (ε', 521.) *τε. καὶ τὴν δίωξιν, ὅ ἐστι τὴν φυγὴν* (fugam Graecorum), *τὴν πολλῶν δακρύων αἰτίαν κ. λυπηράν.* — *παρὰ νηός. ἐπὶ πρύμνῃ.* 600. — *κακοῦ — ἀρχή. fuitque hoc illi principium mali,* h. e. mortis, siquidem mox a Nestore Patroclus persuasus, ut Achillis arma indutus in Trojanos invaderet, occisus est. Schol. B.: — *ἀναπτεροῖ τὸν ἀκροατὴν ἡ ἀναφώνησις, ἐπειγόμενον μαθεῖν, τί τὸ κακόν.* „Virg, Aen. 2, 97.: *hinc mihi prima mali labes.*“ E Cl. — *τί — ἐμεῖο;* ι', 75.

608. *τῷ ἐμῷ κεχ. θυμῷ.* paulo insolentior usus articuli. ε', 243.: *Τυδείδη Διόμηδες ἐμῷ κεχ. θυμῷ.* cf. ibidem 826, κ', 234. sed Od. δ', 71. eodem modo: *φράζεο, Νεστορίδη, τῷ ἐμῷ κ. θ.* haud ineptum foret *ὦ ἐμῷ κεχ. θυμῷ.* Od. λ', 92.: *διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ, Τίπτ' αὖτ', ὦ δύστηνε* etc., qui tamen locus in suspicionem adductus est. — *περὶ γού-*

νῦν οἴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
λισσομένους· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε διΐφιλε, Νέστορ' ἔρειο,
ὅντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
ἤτοι μὲν τάγ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,
τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ,
βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
αὐτοὶ μέν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
ἐξ ὀχέων. τοὶ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐς κλισίην ἐλθόντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη,
τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἥν οἱ Ἀχαιοὶ
ἔξελον, οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων.
ἥ σφωϊ πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
καλὴν, κυανόπεζαν, ἐΰξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον,

νατ' ἐμὰ στήσεσθαι. h. e. *mihi supplicaturos esse.* varius fuit mos et gestus ἱκετείας, neque solum precantes accidebant ad genua ejus, cui supplicabant, ut Od. χ', 379., quod hic requirunt viri quidam docti, sed etiam adstabant, ejus, quem sibi patronum expetebant, genibus, manibus, mento denique apprehensis, idque fere *velati ramis oleae*, ut ait Maro Aen. 11, 101. v. H et ann. ad α', 407.

610. κ', 113.

615 — 623. παρήϊξαν. (ε', 690, θ', 98.) παρέδραμον. (ἱδρῶ. κ', 572.) ἀπεψύχοντο. πρὸς ἄνεμον ἐπιστραφέντες τὸν ἱδρῶτα ἐξηραίνοντο. (cf. φ', 561, χ', 2. mos simplex illius aevi vestes sudore madidas vento siccandi non exutas. annotarunt A Schol. et E, ψύχειν dici vento, τέρσεσθαι sole. Od. ζ', 98.: εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ. cf. Od. η', 124. — κλισμοῖσι. θ', 436, ι', 200 etc.

624. κυκειῶ. (κυκεῶ dixit Od. κ', 290, 316.) κυκεῶνα. ἔστι δὲ δίψους ἴαμα ὁ κυκεὼν, ἐκ διαφόρων εἰδῶν σκευαζόμενος. Sch. Ap.: κυκεῶ. κατὰ ἀποκοπὴν, κυκεῶνα. κυκεὼν δέ ἐστι τὸ ἐξ οἴνου, καὶ μέλιτος, καὶ ἀλφίτου, καὶ ὕδατος, ἀναμεμιγμένον πόμα. cui non omittendus erat caseus: v. 638 — 641. Moeris: κυκεῶ Ἀττικῶς. κυκεῶνα Ἑλληνικῶς. cf. Matth. §. 73. ann. apponitur haec potio ad recreandum corpus viresque reficiendas, non medicum in usum, quod putat Porphyrius ap. Schol. B; quanquam medici quoque illam adhibebant, sed aliter, ni fallor, mixtam. v. Hippocrates ap. Coray ann. ad Theophrast. Charact. 4, 1. praeterea cf. Comici interpp. ad Pac. 687, 1099.

625 — 633. ἄρετ', ab αἴρω, *accepit*, sortitus est. ι', 188. — Sch.: ἔξελον. ἐξαίρετον ἔδωκαν. (ἀριστ. ζ', 460. — ἐπιπροΐηλε, *ad illos attulit.* Ap., qui divisis vocibus legit ἐπὶ προΐηλε, uti et E, Etym., Hesych.: προΐηλε. ἐπὶ μὲν τοῦ προσέφερε καὶ προεξέτεινεν· ἥ σφωϊν [sic codd. praeter necessitatem, frequentiore quidem ν finali.] — τράπεζαν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξέπεμψε· Ζεὺς δ' ἔριδα προΐαλλε [supra 3.]) κυανόπεζαν. κυάνῳ (24.) τοὺς πόδας κεχρισμένην, μελανόπουν. (κάνεον. ι', 217.) κρόμυον — ὄψον. ποτικὸν ὄψον. ὅ ἐστι προσφάγιον δίψους παρασκευαστικόν. πᾶν δὲ τὸ μετὰ ἄρτον ἐσθιόμενον ὄψον καλεῖται. ἔστι δὲ τὸ κρόμυον καὶ πρὸς τὰ μὴ καλὰ ἁρμόζον ὕδατα, ὡς ἀλεξιφάρμακον. (κρόμμυον dicit Aristoph. Ran. 615. et alias. est autem κρόμυον sive κρόμμυον *allium cepa* Linn., *Gartenlauch.*

ἠδὲ μέλι χλωρὸν, παρα δ' ἀλφίτου ἱερὸν ἀκτήν·
πὰρ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιὸς,
χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, οὔατα δ' αὐτοῦ
*τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
χρύσειαι νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης
πλεῖον ἐὸν, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν
οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν

Billerbeck. Flor. class. p. 90.) *μέλι χλωρόν.* πρόσφατον, νέον. οὕτω γὰρ κ. ἡμεῖς χλωρὸν τυρὸν λέγομεν τὸν νέον. (*ἱερὸν ἀκτὴν* Harlej. liber, ut Hesiodus O. et D. 466.: Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν: Ἀττικῶς, inquit E, qui hanc scripturam commemorat: καθ' ὁμοιότητα τοῦ *κλυτὸς Ἱπποδάμεια* [β', 742.]. vulgo: ἱεροῦ.) *ἀλφ. ἱεροῦ ἀκτήν.* ἤτοι ἄλφιτα περιφραστικῶς, ἀπὸ τοῦ κατασκευάσματος, ὅ ἐστιν ἄλευρον. (ἄλλως.) δηλοῖ δὲ ἡ λέξις ὁτὲ μὲν τὸ ἄλευρον, ἀπὸ τοῦ κατάγνυσθαι κ. ἀλεῖσθαι τὸν σῖτον· ὁτὲ δὲ αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ περικατάσσεσθαι ἢ κατάγνυσθαι τὰ κύματα. (E: — ἄλφιτον — τινὲς ἁπλούστερόν φασι τὸ ἐκπεφρυγμένων κριθῶν, παρὰ τὸ ἀλφῶ, τὸ πρῶτον ἐφευρεθέν. προεύρηται γὰρ τῶν σπορίμων ἡ κριθή· διὸ καὶ οὕτω κέκληται, οἷα τῇ αὐτῆς χρήσει διακρίνασα τῶν ἀγρίων ζώων τὸν ἄνθρωπον. (aliter Buttmann. *Lexil.* I. p. 198. ann.) — *ἀλφίτου* δὲ *ἀκτὴ* οὐ μόνον περιφραστικῶς ὁ ἄρτος, — ἀλλὰ καὶ μάλιστα τὸ ἄλευρον, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ. διὸ καὶ κάταγμα ἑρμηνεύουσι τὴν ἀκτὴν οἱ παλαιοί. — neque hanc notationem verbi ἀκτὴ addubitandam esse ait H; „sed *frangi*," inquit, „videri possunt fruges et triturando, et molendo. Etym.: Δημήτερος ἀκτὴ, διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν τῇ ἅλῳ τὸν στάχυν τὸν εὐαγῆ, ἢ αὐτὸν τὸν σῖτον ἐν τῷ μύλῳ θραύεσθαι. in hoc altero substitit communis opinio." ἀκτὴν ab ἀκτὸς, *fragilis*, intelligas φορβὴν, ἐδωδὴν, ἐδητὺν, ἀκτὴν potius quam κριθὴν aut δωρεάν. fuit autem antiquissimus in Graecia usus hordei, solebantque hordea tosta, et deinde fractis pinsendo granis aqua mollita, nulla furfuris facta secretione, *pultis* in modum apponi; quae puls, ubi siccata induruit, placentae speciem habens, tempore prandendi identidem madefacta vel sorbebatur, vel manducabatur. „itaque ἄλφιτα," inquit H, „modo sunt hordei *grana tusa*, modo *puls*, modo *panis siccatus*, ut h. l. et passim in Odyssea." plerumque tamen *ἄλφιτον pultem hordeaceam* significare dicit, laudans ea de re Etymologum h. v. et sua ipsius Opuscula tom. 1. p. 371. — *πεπαρμένον.* α', 246. poculum ligneum, clavis aureis fixum ornatus causa, et quidem ἀμφικύπελλον (α', 584.): quale poculum et ansae 4 indicant, quarum duas superiores, totidemque inferiores fuisse consentaneum est, et inprimis δύω πυθμένες, duo fundi. v. H.

634. soloece dictum est ἀμφὶς ἕκαστον. scribamus ἑκάστου vel ἑκάστων, h. e. ἑκάστου οὔατος, ἑκάστων οὐάτων, quae duae ansae intelligendae sunt utriusvis poculi, superioris vel inferioris. vel ponendum est, quod H poni jussit, ἀμφὶ ἕκαστον.

635—638. *νεμ.*, *pascebantur.* Sch.: νεμομέναις [τουτέστι ζώσαις] ἐῴκεισαν αἱ πέλειαι. — *μογέων* (β', 690 etc.), κάμνων, μόγις, *aegre.* — *εἰκυῖα θεῇσιν*, *deabus similis* pulcritudine. „θ', 305.: καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῇσι." K. cf. τ', 286, Od. η', 291, h. in Venerem 154.

639. *οἴνῳ Πραμνείῳ*, *vino Pramnio.* cf. Od. κ', 235. Plin. H. N. 14, s. 6.: *et Pramnio* (sicut Maroneo), *quod idem Homerus celebravit*, *etiam nunc honos durat. nascitur Smyrnae regione*, *juxta delubrum matris deûm.* ibi Harduinus: „et in Icaro insula," inquit, „ubi scopulus Pramnius (Πράμνιος πέτρα), unde vino nomen, teste Eparchide ap. Athen. 1. pag. 30.; et in Lesbo, teste Ephippo ap. eundem p. 28.; et in Ephesino agro, qui Smyrnensi finitimus, teste Alciphrone ibidem p. 31." Sch. inter alia: ἄλλοι δὲ ἀπὸ Πράμνης εἶπον. Πράμνη δὲ ὄρος ἐν τῇ Ἰκαρίᾳ οἰνοφόρον. de hac insula Strabo 10. sub finem: ἡ μὲν Ἰκαρία ἔρημός ἐστι, νομὰς δ' ἔχει, καὶ χρῶνται αὐταῖς Σάμιοι. antiquius igitur tempus dicit Scholiasta. Aelianus V. H. 12, 31.: Πράμνειόν τινα (οἶνον) ἐκάλουν· ἱερὸν δ'

*κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν,
πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὥπλισσε κυκειῶ.
τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φώς.
τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ,
ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπέ τε μῦθον·
„Οὐχ ἕδος ἐστὶ, γεραιὲ διοτρεφὲς, οὐδέ με πείσεις·
αἰδοῖος, νεμεσητὸς, ὅ με προέηκε πυθέσθαι,
ὅντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
γιγνώσκω· ὁρόω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ.
εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ διοτρεφὲς, οἷος ἐκεῖνος
δεινὸς ἀνήρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο."

rem ordine enarrat Nestor, et Achillem reprehendit, qui Graecis in tanto discrimine non subveniat, cum possit; nam se quidem jam non eum esse, qui olim fuerit;

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
„τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν,
ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήαται, οὐδέ τι οἶδεν
πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν; οἱ γὰρ ἄριστοι
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης·
[βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ·]

ἦν ἄρα τοῦτο τῆς Δημήτρας, ubi Perizon. non loci id nomen, sed generis vinorum, fuisse contendit, scil. generosiorum austeri gustus. vini Pramnei usum medicum, utpote φλεγμοναῖς ἐναντίον, praedicat Athen. epit. libri 1. p. 10, A, B. Ap.: Πραμνείῳ. ἤτοι τῷ ἐκ τῆς πραμνείας (Πραμν.) ἀμπέλου οὕτως λεγομένῳ. οἱ δὲ τῷ παλαιῷ καὶ παραμεμενηκότι, οἱονεὶ παραμενείῳ (!) τινὶ ὄντι. ὁ δὲ Ἀπίων· πραμνείῳ, οἷον πραϋντικῷ (?) καὶ πραΰνοντι τὸ μένος τῶν πινόντων διὰ τὸ εὔποτον αὐτὸν εἶναι. Aristoph. Equ. 106.: Νικίας. σπονδὴν λαβὲ δὴ καὶ σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος! Ἕλχ', ἕλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου! Δῆμος. Ὦ δαῖμον ἀγαθὲ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν!

639 sequ. κνῆ pro ἔκνη, a κνῆμι, ut docet Etym. nonnullas edd. Aristarcheas habuisse κνέε a κνέειν, ex Heraclide Alexandrino notavit E p. 872, 28. Harpocration v. γναφεύς· — τὸ κνῶ, ὃ σημαίνει τὸ ξύω, hisce versibus adscriptis. — κνήστι dictum est pro κνήστιϊ per contractionem, posteriore longa: alioqui scriptum oportuit κνῆστι. sed malim κνήστεϊ, cum praesertim κνήστει legatur ap. Schol. A, Etym., et in uno libro Vindob. Ap.: κνῆστις. σκεῦος, ᾧ ἐπιξύουσι τὸν τυρόν etc. minus recte Sch.: μαχαιρίῳ τυροτόμῳ. τυρόκνηστιν vocat Aristoph. Vesp. 906. et alias. — πάλυνεν. κ', 7.

645—647. τὸν δὲ ἰδών. 345. — Sch.: κατὰ δ' ἑδρ. καθέζεσθαι. (cf. 777, Od. γ', 35.) ἀναίνετο. ἀπηρνεῖτο.

648—654. οὐχ ἕδος. οὐκ ἔστι καιρός μοι νῦν τοῦ καθέζεσθαι. ἕδος γὰρ ἡ καθέδρα νῦν. (sic etiam ψ', 205. οὐχ ἕδρας ἀγὼν eodem sensu dixit Tragicus Oreste 1258. „Bacchylides ap. Dionys. Hal. de Compos. verb. 25. p. 55. ed. Huds.: οὐχ ἕδρας ἔργον, οὔτ' ἀμβολᾶς." *Ex H.* — αἰδοῖος [γ', 172, σ', 394 etc.], *verendus*, suspiciendus. νεμεσητός. active dictum p. νεμεσητὴς, ὁ νεμεσῶν. v. E, H, 653, 4, et de isto usu verbalium in τὸς Matth. §. 215, 2., nos ann. ad Soph. Trach. 423, 567, Philoct. 659 etc.) ἀναίτ. αἰτ. καὶ τὸν μὴ αἴτιον ὡς αἴτιον μέμψοιτο ἄν. Sch.

661. versus male huc illatus ex π',

οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς,
ἐσθλὸς ἐὼν, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει.
ἦ μένει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηΐοιο θέρωνται,
αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ; — οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς
ἔσθ', οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.

velut in bello Pyliorum cum Eleïs.

εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα,
ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκεν,
ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσιν
ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
κὰδ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται.
ληΐδα δ' ἐκ πεδίου ξυνελάσσαμεν ἤλιθα πολλὴν,
πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα μήλων,
τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,

27.; quem versum nec Venetus ostendit, nec Lipsiensis liber MS., nec in suo legit E. est autem ineptus propterea, quod Nestor nondum rescivisse poterat, vulneratum esse Eurypylum, quod factum est demum post discessum senis 516, 574 seqq. v. Ernest., K, H.

667—669. ἀέκητι. (μ', 8, ο', 720 etc.) ἀκόντων, μὴ βουλομένων. (βίᾳ αὐτῶν, invitis et frustra repugnantibus Graecis, *den Achaiern zum Trotz.* — πυρὸς δ., pro πυρὶ, ut β', 415. — etc. — θέρωνται. ζ', 331.) ἐπισχερώ. (σ', 68, ψ', 125.) ἐφεξῆς. (sumit H vocab. σχερὸς, *continuus*, indeque dicta ἐπὶ σχερῷ et ap. Pind. Nem. 11, 50. et Isthm. 6, 32. ἐν σχερῷ. sed v. Schn. v. σχερός. Schol. B et inferius ad σ', 68 uterque Venetus; ἐφεξῆς ἅπαντες.) ἴς. (φ', 356, Od. ι', 71 etc.) δύναμις. (Ap.: ἰσχύς.) γναμπτοῖσι. τοῖς καμπτομένοις. (h. e. εὐγνάμπτοις, ὑγροῖς [Soph. Antig. 1138.], *agilibus*, qualia esse solent membra in juventute. cf. ω', 359, Od. λ', 393 etc.) Sch.

670. εἴθ' ὣς ἡβ. η', 132. sequ., ψ', 629. H.

672. ἀμφὶ βοηλ. περὶ βοῶν ἀπελασίας. ὅτ' — Ἰτ. Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος, ἱππικώτατος τῶν κατ' αὐτὸν γενόμενος, ἔπεμψεν εἰς Ἦλιν ἵππους ἐς τὸν ὑπ' Αὐγέου συντελούμενον ἀγῶνα. νικησάντων δὲ τούτων φθονήσας Αὐγέας ἀπέσπασε τούτους, καὶ τοὺς ἡνιόχους ἀφῆκεν ἀπράκτους. Νηλεὺς [δὲ] γνοὺς ἡσυχίαν ἦγε· Νέστωρ δὲ, ὁ τῶν παίδων αὐτοῦ νεώτατος, στρατὸν ἀθροίσας ἐπῆλθεν Ἤλιδι, κ., πολλοὺς ἀποκτείνας, ἀπέλαβε τοὺς, κ. οὐκ ὀλίγην τῶν πολεμίων ἀπέσυραν λείαν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. Sch. cf. Strab. 8. p. 540.

674—677. ῥύσι' ἐλ. ἀντὶ τοῦ ῥυσιάζων, ὅ ἐστιν ἐνέχυρα λαμβάνων. ῥύσιον δὲ τὸ ἐνέχυρόν φησι. (*pignora ablata.* cf. Aeschyl. Suppl. 380.) — ἤλιθα π. πάνυ πολλήν. (Ap.: ἤλιθα. ἀθρόως καὶ χυδήν· ἤλιθα πολλή. [Od. ε', 483. cf. Od. ι', 333 etc.]) Sch.

678. unus Vindob. et Vrat. b.: πώεα μήλων, hic quidem cum notatione: γρ. οἰῶν. μήλων habet etiam Strabo 10. p. 695., sed οἰῶν 8. p. 540 B., estque haec vulgata hodie scriptura, cui tamen alteram illam, quae hiatu caret, nec speciem interpretationis prae se fert, merito praetulisse arbitror Heyneum annotatione. — πώεα. γ', 198.

679, 680. συβόσια. τὰ συφόρβια· τόσσα etc. Ap. Sch.: τὰ χοιροτροφεῖα. Townl.: συβόσεια, quod Barnes. edidit Od. ξ', 101., veteres, ut persuadere vult, secutus auctores, quos ridet Tollius ann. ad Ap. l. c. — αἰπ. πλ. αἰγῶν. β', 474. — ἵππους δὲ ξανθάς. *rutilos*, germ. *Füchse.* β', 838.: ἵπποι αἴθωνες, μεγάλοι, ubi v. ann.

πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἴσω
ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κιόντι.
κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν,
τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ·
οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
δαίτρευον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον,
ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν.
ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη
τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν·
τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο·
ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες
ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο.
ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν
*εἵλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.

683. *ἐννύχιοι.* *διὰ τῆς νυκτός.* Sch. *γεγ. δὲ φρ. Νηλεύς.* notavit Schol. A, recentiores Neleum ab Hercule caesum tradere; ap. Homerum autem eum superstitem fuisse dici filiorum stragi. v. H et, quem laudavit, Apollod. 1, 9, 9.; 2, 6, 2.; 2, 7, 3.

685, 6. *ἐλίγ.* *ἐβόων, ὀξέως ἐκήρυσσον.* (*κήρυκας λιγυφθόγγους* dixit β', 50 et saepius. *Ex H.* — *ἅμ' ἠοῖ φαιν.* ι', 614.) *τοὺς ἴμεν.* *τούτους συνέρχεσθαι.* (congregari.) *χρεῖος.* *χρέος, δάνειον.* (sic etiam Schol. B.; Ap. autem et eo auctore Hesych.: *χρεῖος, ὀφείλημα.* quibus explicationibus haud contentus H voce *χρεῖος* designari ait repetundas, h. e. ea, quae vi capta et abducta sunt, itaque vel reddi vel justo pretio redimi debent. cf. 688, 698, Od. α', 409 etc.) *ὀφείλετ'.* *ἐχρεωστεῖτο.* *δίῃ.* *θαυμαστῇ, ἱερᾷ.* (α', 366, β', 520, 522, 615, 836.) *ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτιμᾶτο Ὀλύμπιος Ζεύς.* (hanc epitheti causam afferunt etiam Scholiastae Veneti; sed eandem in personis rebusque vim habet vox *δῖος*, *clarus*, *praeclarus.* v. ann. ad α', 4.) *οὗ καὶ πανήγυρις κατὰ τετραετῆ χρόνον ἤγετο, τὰ Ὀλύμπια, ἔνθα ἠγωνίζοντο οἱ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πάντες. ἔστι δὲ [καὶ] πόλις Πελοποννήσου.* (v. ann. ad β', 615.)

688, 9. *δαίτρευον.* *ἐμέριζον.* (*dividebant* praedam.) *Ἐπειοί.* *οἱ Ἠλεῖοι, ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως. οὗτος Ποσειδῶνος κ. Εὐρυπύλης τῆς Ἐνδυμίωνος παῖς· οὗ Ἠλεῖος, ὁ κτίσας Ἦλιδα· Ἠλείου δὲ Ἄλεξις κ. Ἐπειός.* (Pausan. 5, 1.) *ἀφ' οὗ Ἐπειοὶ* (β', 619. v. ibidem ann. ad 615.), *ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Πέπλῳ.* (multis Pyliis Epeos debuisse ait, h. e., ab antecedente, illos diripuisse, multosque occidisse: quare Pylios dicit *παύρους κεκακωμένους.*) *κεκακωμένοι.* *κακῶς διατεθειμένοι, βεβλαμμένοι.* Sch.

690. ita Lips., Cantabr., Ven. B, Vrat. b et A, neque opus est *τῷ ῥ'* post *γὰρ*, quod T recepit ex Romana ed. producitur enim *γὰρ* caesura. — „*ἐλθὼν βίη Ἡρ.*, ut *ψυχὴ Τειρεσίαο σκῆπτρον ἔχων* Od. λ', 90, 91. ad sensum haec dicta sunt, non Attice, ut ait E.“ *Ex H.* de illa expeditione Herculis Sch.: *Ἡρακλῆς παρεγένετο εἰς Πύλον, χρήζων καθαρσίων.* (ob caedem Iphiti: v. Od. φ', 25 seqq., Apollod. 2, 6, 2.; 2, 7, 3.) *οἱ δὲ Πύλιοι, ἀποκλείσαντες τὰς πύλας, οὐκ εἰσεδέξαντο αὐτόν. ἐφ' ᾧ ὀργισθεὶς ὁ ἥρως ἐπόρθησε Πύλον. συνεμάχουν δὲ τῷ Νηλεῖ τρεῖς θεοὶ, Ποσειδῶν, Ἥρα, Ἀϊδωνεὺς, ὡς καὶ ἐν τῇ ε'* (392 seqq.) *φησί.* similiter A Schol.; sed B ultum esse ait Herculem Pylios propterea quod arma junxerint cum Orchomeniis adversus Thebanos. addit alia E secundum Agiam et Telesarchum, rerum Argolicarum scriptores. cf. H.

691—695. *τῶν προτ. ἐτέων.* *ἐν τῷ φθάσαντι χρόνῳ.* (*ἔκταθεν*, *ἐκτάθησαν*, *prostrati sunt*, h. e. interemti. — *ὑπερηφ.* *elati*, superbientes.) *ἀτάσθαλα.* (Od. γ', 207, π', 93 etc. cf. supra δ', 409.) *ὑβριστικὰ, ἄδικα.* Sch.

697. hiat hic versus, neque illum bene se habere arbitror in aenigmate Cleo-

καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ,
τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων.
τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων
ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε
δαιτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ
ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες
ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,

buli de anno, in quo versu vox *τριήκοντα* legitur prima longa. igitur alii alia excogitarunt, quibus laboranti metro succurrerent; sed nihil procedit, ne Bentleji quidem illud, quod Heyneo placet, quamvis codicum scripturae dissimillimum, *εἵλετο κρίνας μῆλα τριηκόσι'* etc. erratum esse videtur in numero, ut saepe, ponendumque *τετρηκόσια*, cum haud inusitatus sit Homero in omni rerum genere numerus quaternarius: quemadmodum, *τετράκυκλον ἀπήνην* ne commemorem ω', 324. et *τετραόρους ἵππους* Od. ν', 81., *σάκος τετραθέλυμνον* dixit ο', 479., *κυνέην τετράφαλον* seu *τετραφάληρον* ε', 743, μ', 384., *ὄρχατον τετράγυον* Od. η', 113. quo pertinent etiam loca illa, in quibus hic numerus cum ternario conjunctus est, tanquam pariter usurpari solitus. α', 127.: *αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν.* ν', 20.: *τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ.* γ', 362.: *ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.* nusquam tamen vox ipsa *τετρηκόσια* legitur ap. poëtam, fuitque haec, ni fallor, causa, cur librarii ponerent, quod saepius ap. eum offenderant, *τριηκόσια*, de metro securi. quanquam et casu factum esse potest, ut verba non multum dissimilia confunderentur.

700. nobilis locus de certaminibus illius aevi. ignorat quidem Hom. ludos Olympicos, nec tum Olympia cum Pisatide in Augeae, regis Eliorum, ditione fuit (Strab. 8. p. 544. sequ., E); et falluntur, qui certamina haec intelligunt illa, quae habuit Hercules caeso Augea. (Apollod. 2, 7, 2.) ceterum mos iste certaminum maxime viguisse videtur in Peloponneso et Elide, quae antiquitus clara fuit regio equis alendis; commemoranturque ludi funebres in honorem Amaryncei habiti, quibus Nestor interfuit, ψ', 630 seqq. *Ex H.* idem: „*περὶ τρίποδος*, tripode ex aere proposito. fuit *ἀγὼν χρηματίτης*, non *στεφανίτης*, qui postea institutus est Olympiae, tandemque factus periodicus.“

701, 2. *θεύσεσθαι. δραμεῖσθαι.* (Matth. §. 176, c., Aristoph. Av. 207, Equ. 452.) *κάσχεθε. κατέσχεν.*

705. damnat hunc versum Schol. A, quem ne perscriptum quidem esse ait a Zenodoto, perperamque illatum ex Od. ι', 42., 549., quibus locis praeda dicitur justis aequisque portionibus divisa; quod hic factum negat. sed *ἴσης* ellipsi haud insolita est *ἴσης μοίρης*, recteque Sch.: — *ἴσης, τῆς τὸ δίκαιον κ. ἶσον ἐχούσης*, h. e. justae parisque damno portionis. sine ellipsi *μοῖραν ἴσην* dixit Od. υ', 293. idem Sch. *ἀτεμβ.* exponit *στερηθεὶς*, ut fere Ap. et alii, quod verbum recentioribus, velut Apollonio Rhodio 2, 1203 etc. sonat *μέμφεσθαι.* cf. H.

709. *πανσυδίῃ.* β', 12. — *Moliones* illi *συμφυεῖς* sive *διφυεῖς* et uno ex ovo exclusi esse perhibebantur. v. Apollod. 2, 7, 2., qui appellat *Μολιονίδας*. *Μολίονε*, a *Μολίων*, metri gratia dictum videtur pro *Μολίωνε*, a Molo, fratrum istorum avo materno, vel a matre Molione, quemadmodum, Heyneo animadvertente, Chiron vocatur *Φιλυρίδης*, Bacchus *Semeleïus heros*, Perseus *Danaëius*. Sch.: *Κτέατος κ. Εὔρυτος παῖδες μὲν ἦσαν Ποσειδῶνος κ. Μολιόνης τοῦ Μόλου, ἐπίκλισιν δὲ Ἄκτορος. οὗτοι παρηλλαγμένην φύσιν τῶν λοιπῶν ἔσχον ἀνθρώπων. διφυεῖς γὰρ ἦσαν, ἔχοντες ἑκάτερος δύο κεφαλὰς, τέσσαρας δὲ χεῖρας, πόδας τοὺς ἴσους, ἓν δὲ σῶμα. διὰ τοῦτο τοὺς πολεμικοὺς κ. γυμνικοὺς ἐνίκων ἀγῶνας. Ἡρακλῆς δὲ πολεμῶν, κ. μὴ δυνάμενος κατὰ τοὐμφανὲς αὐτῶν περιγενέσθαι, συμμαχοῦντος Αὐγέου, λοχήσας ἀνεῖλεν*

παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη,
τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος·
τὴν ἀμφεστρατόωντο, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες.
ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι
ἔννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρεν,
ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
εἴα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·
οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα.
ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
καὶ πεζός περ ἐών, ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν ἠῶ δῖαν
ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέῤῥεον ἔθνεα πεζῶν.
ἔνθεν πανσυδίῃ ξὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
ἔνθα Διῒ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά,
ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην,

αὐτοὺς, κ. οὕτως ἐπόρθησε τὴν Ἦλιν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. „Cyclici, e quibus et Pherecydes sua hausit, et Pindarus Ol. 10, 32 seqq., cujus v. Schol., ab Homero discreparunt in eo, quod caesos tum ab Hercule tradiderunt Moliones, cum Hom. eos Herculi superstites adolescentes (παῖδ' ἔτ' ἐόντε) et Nestori aequales (708, 749, ψ', 638.) fuisse narret. eorum filii Amphimachus et Thalpius fuerunt inter duces Graecorum. v. β', 620.“ *Ex H.*

711, 2. Θρυόεσσα idem oppidum est, quod Θρύον vocat β', 592., situm in finibus Pyliorum et Eleorum, ad Alpheum fluvium; quem cum Pyliorum terram perfluere dicit ε', 545., non loquitur pugnantia, siquidem fieri potuit, ut idem fluvius alio loco extremas, alio autem interiores, illius regionis partes attingeret, ut K et H animadverterunt. — Πύλου ἠμ. β', 77.

713—721. διαῤῥαῖσαι μεμ. β', 473. — Sch.: μετεκίαθον. διεληλύθεισαν, παρεγένοντο. (aliter 52. dixit ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον. Hesych.: μετεκ. μετήρχοντο, περιήρχοντο, μετῆλθον, ἐπεδίωξαν. — ἄμμι δ' etc. apodosis. — ἴδμεν, *scire*, callere. Od. θ', 146.: ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους. cf. ib. 213. ἴδμεναι dixit ν', 273. et bis terve in Odyssea. „noluit Neleus pugnare Nestorem puerum curru inter promachos.“ H. — μετέπρεπον. β', 579. — ἐπεὶ — Ἀθήνη, *quoniam sic Minerva rixam* seu proelium *gubernavit*, ut aliis excellerem.

722. laudat hunc et sequ. versum Strabo 8. p. 533 A, quo loco de amne *Minyeo* agit, quem habet pro Anigro, et de *Arene*, urbe circa Samicum sita in plaga littorali. consentit cum eo Paus. 5, 6, 2. cf. β', 591. *Ex H.*

723—726. dixit μείναμεν, quia et ipse, quamvis pedes, fuit inter equites Pyliorum. — ἐπέῤῥεον Mori liber, Barocc., W. vulgo: ἐπέῤῥεεν. ἐπέῤῥεον, ἐπήρχοντο. „Schol. Aristoph. Ach. 26.: ἀθρόοι καταῤῥέοντες. ἀθρόως ἐπερχόμενοι, quod exscripsit Suidas v. ἄθροι.“ H. cf. β', 465. — ἔνδιοι. μεσημβρινοί. Strabo 8. p. 540 C, ubi hunc locum tractat: ἔνδιοι. τοῦτο δέ ἐστι κατὰ τὴν μεσημβρίαν. cf. Od. δ', 450., Ap., Hesych., H.

727—729. aliis diis alia animalia immolabantur; qua de re v. Potter. ad Lycophr. 77, Bosium Antiqu. gr. brev. descr. p. 39. etc. — ταῦρον δ' Ἀλφειῷ. magno Fluvio magnum et forte animal, cui similes vel cornibus vel toto corpore Fluvii majores celebresque effingebantur, velut Eurotas, Asopus, Cephissus. v. Hirt. *Bilderbuch für Mythol.* 2. p. 156. et ab eo citatus Aelianus V. H. 2, 33. — „βοῦν ἀγ. Ap.: ἄφετον, ἀδάμαστον. Hesych.: ἄφετον νεμομένην, quae in grege pascitur, nondum jugo submissa, ἀδμήτη. cf. κ', 292. — Virg. Aen. 3, 118.: *sic fatus meritos*

δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθέειν μεμαῶτες·
ἀλλά σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος.
εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
ξυμφερόμεσθα μάχῃ, Διΐ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
*πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
Μούλιον αἰχμητήν (γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο,
πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών)·
τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρί.
ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας
στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα
ἡγεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

aris mactavit honores: Taurum Neptuno; taurum tibi, pulcher Apollo; Nigram Hiemi pecudem; Zephyris felicibus albam, quae cum hisce comparans male argutatur Gellius 13, 25.

730—734. δόρπον λέγει τὴν ἑσπερινὴν τροφήν· εὐθέως γὰρ κατακοιμῶνται. Schol. A. cf. η', 466, 482. mire Ap.: δόρπον. τὸν (v. Villois.) καθ' ἡμᾶς δεῖπνον. καὶ ἔστι (?) δαύορπον, μεθ' ὃ ἐπὶ τὸ δαύειν ἕρπομεν, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι. — „ἐν τελ. ἐν τάγμασι. Schol. B et Ap. v. τέλος, hoc versu adscripto. v. κ', 56, 470." H. — ἐν ἔντεσιν, *in armis*. γ', 339. — διαπραθέειν. η', 32, ι', 528, σ', 511. — προπάροιθε, *ante*, prius. Schol. A: πρινὴ πορθῆσαι τὸ ἄστυ, ἐφάνη αὐτοῖς μέγας ὁ ἐσόμενος πόλεμος. „*pugna incidit.* res non praevisa dicitur φανῆναι. de hac significatione τοῦ προπάροιθε cf. κ', 476." *Ex H.*

735. εὖτε. (α', 242 etc.) ὁπότε. ὑπερέσχεθε γαίης. ὑπὲρ γῆν ἦν. (Od. ν', 93.: εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅστε μάλιστα Ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἠοῦς ἠριγενείης etc.) συμφερόμεσθα. (semel dictum.) συνήχθημεν, συνεβάλομεν εἰς μάχην. Sch.

738. πρῶτος | ἐγὼν ἕλον ἄνδρα |, κόμισσα | δὲ μώνυχας ἵππους. | numeri molliores in re aspera. quare malim: πρ. ἐ. ἕ. ἄνδρ', ἐκόμισσα etc.

740 sequ. εἶχεν. ἐγεγαμήκει. (Ἀγαμήδην eandem esse ac Περιμήδην ap. Theocr. id. 2, 16., docet ejus Schol.; de qua nihil praeterea constat. sed Sch. et Schol. A ex Cratete narrant de Medeae adventu in vicinam Ephyren, unde herbarum vires ibi innotuerint. quae Ephyre non est Corinthus, verum alia urbs cognominis ad Selleentem fl. Elidis, de qua docte disputat Strabo 8. p. 521. *Ex H.*) ᾔδη. ἠπίστατο. Μήδεια ἐγένετο Αἰήτου μὲν θυγάτηρ, Ἰάσονος δὲ γυνή. αὕτη μετὰ τὴν ἀποτελεσθεῖσαν ἐν Κορίνθῳ τεκνοφονίαν φυγὰς εἰς Ἀθήνας ἀφίκετο, κ. ἐγαμήθη Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος. κἀκεῖ Θησέα τὸν ἐξ Αἴθρας γενόμενον τῷ Αἰγεῖ, ἐπὶ τὸν τοῦ πατρὸς γνωρισμὸν ἐκ Τροιζῆνος ἀφικόμενον, πείθει τὸν Αἰγέα φαρμάκῳ ἀνελεῖν, ἐπίβουλον αὐτοῦ τῆς βασιλείας εἰποῦσα παραγενέσθαι. πεισθεὶς δὲ Αἰγεὺς φάρμακον ἔδωκε. μέλλοντος δὲ αὐτὸ καταπίνειν ἐκείνου ἐπιγνοὺς τό τε ξίφος καὶ τὰ ὑποδήματα (ταῦτα γὰρ ἐν Τροιζῆνι γνωρίσματα κατέλιπε), τὸ μὲν φάρμακον ἀφείλετο, τὴν δὲ Μήδειαν τῆς Ἀττικῆς ἐξέβαλεν. οἰκήσασα δὲ αὐτὴ τὴν πλησίον Ἤλιδος Ἐφύραν, πολυφάρμακον ἐποίησεν αὐτὴν ὀνομασθῆναι. ἡ ἱστορία παρὰ Κράτητι. (cf. H ann. ad Apollod. p. 92. et 349.) — τρέφει. γεννᾷ, φύει.

745—755. ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα ἡγεμόν' etc. sic E et vett. edd., in quibus Aldina 3., qua utor. recentiores virgula interpunxere post πεσόντα, qua minime opus est, sed antique et eleganter dixit ἄνδρα ἡγεμόνα, ut αἰπόλος ἀνὴρ δ', 275., ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ ib. 485., αἰζηὸς ἀνὴρ ψ', 432. cf. supra 686, ζ', 315, ν', 571, π', 170, ϱ', 65 etc. ἄνδρα στρατηγὸν dixit Thuc.

αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἶσος·
πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
εἰ μή σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ.
ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν·
τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
κτείνοντές τ' αὐτοὺς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
κέκληται· ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἂψ ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους,
πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διΐ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
ὣς ἔον, εἴποτ' ἔην γε, μετ' ἀνδράσιν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται. ἦ τέ μιν οἴω
πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.

quare acriter instat Patroclo, ut vel Achillem ad opem Graecis ferendam suscitet, vel ipse ejus arma indutus Trojanos a castris nauticis rejiciat.

ὦ πέπον, ἦ μὲν σοίγε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν
ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,

1, 74., ut Matth. annotavit §. 430, 7.; ἀνὴρ Ἕλλην Aeschylus Pers. 328.; ἀνὴρ βασιλεὺς Eurip. Suppl. 430. v. etiam index Aristophanis v. ἀνήρ. — κελαινῇ λαίλαπι ἶσος. cf. μ', 375, ν', 51. et de vocabulo λαῖλαψ δ', 278. Cic. orat. pro domo sua c. 53.: *tu, procella patriae, turbo ac tempestas pacis atque otii* etc. ridicule Flaccus Epist. 1, 15, 31.: *pernicies et tempestas barathrumque macelli.* — ἀμφὶς ἕκαστον. recte E: ἤγουν ἀμφὶ ἕκαστον δίφρον. non memineram simillimi hujus loci, cum 633. interpretarer, quo versu H scribi jussit ἀμφὶ ἕκαστον. nihil mutandum est, nec dubitandum quin ἀμφὶς nonnunquam significet ἀμφὶ seu περί. Ap.: ἀμφίς. ποτὲ μὲν ἀντὶ τῆς περί. inepte subjecit illa θ', 444.: αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, ubi ἀμφὶς est χωρίς. sed non desunt alia loca, quibus ille usus confirmatur, quo quidem jam Homeri aevo obsolescere coepit ἀμφίς. ο', 225.: οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες. Od. ι', 399.: αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἵ ῥά μιν ἀμφὶς ᾤκεον etc. h. e. ἀμφὶς Κρόνον, ἀμφίς μιν. cf. Od. ζ', 266, τ', 46. nec quartus tantum usurpatur casus, sed etiam tertius: ε', 723.: σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς, h. e. ἀμφὶς sive ἀμφὶ σιδ. ἄ. — Sch.: ὀδὰξ ἕλον οὖδας. (β', 418.) τοῖς ὀδοῦσι τὴν γῆν ἔδακον θνήσκοντες. (ἀλάπαξα. β', 367 etc. — ἐγγυάλ. α', 353. — σπιδέος. Ap.: μεγάλου. Etym. M. p. 271.: δι' ἀσπιδέος. [sic plerique libri.] — οἱ δέ φασι σπιδέος, πολλοῦ κ. μακροῦ. καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις οὕτως etc. v. Schn. vv. σπιδής et σπίζω, ἐκτείνω. nugas grammaticorum sciens omitto.) λέγοντες. συλλέγοντες, συνάγοντες.

756, 7. β', 615—617. „Ἀλεισίου κολώνην Demetrius Scepsius intelligebat tumulum Alisii, quem ex Hippodamiae procis fuisse censet Aristarchus ap. E ann. ad β', 617. sic etiam Strabo 8. p. 525 C.“ *Ex H.*

760—764. ἔχον. 513. — εἴποτ' ἔην γε. γ', 180. *sic*, talis, *fui*, *siquando fui*, *inter viros*. non fugi bella, sed fortiter pugnavi pro patria, gloriamque et emolumenta victoriae cum civibus meis communicavi. at Achilles virtute sua solus fruetur, neque ullum ex ea fructum utilitatis capient Graeci. — Sch.: μετακλαύσεσθαι. ὕστερον ἀπολλυμένων ὄχλων μεταμελήσεσθαι. semel dixit.

765—777. ὦ πέπον. ε', 109. —

πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν.
Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους εὐναιετάοντας,
λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν.
ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον,
ἠδὲ σέ, πὰρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
πίονα μηρί' ἔκαιε βοὸς Διῒ τερπικεραύνῳ
αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν.
σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
στῆμεν ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν,
ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστίν.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι·
σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον· τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ
αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος, Ἄκτορος υἱός·
„„τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,

Πηλῆος δὲ etc. recte interpres: *Pelei enim* etc. convenerat Peleum, virum principem, Menoetius cum filio Patroclo. cf. 786. — Sch.: *αὐλῆς ἐν χόρτῳ.* ἐν τῷ περιφράγματι τῆς αὐλῆς. χόρτοι δὲ οἱ τρόχαλοι. sunt τρόχαλοι sive τροχαλοὶ iidem qui τρόχμαλοι, parietes ex lapillis seu caementis coagmentati. Etym.: τρόχμαλος, ἡ ἐκ λίθων στρογγύλων αἱμασιὰ (maceria), ἡ περιῳκοδομημένη τοῖς χωρίοις. τρόχμαλα γὰρ κυρίως λέγονται οἱ μικροὶ λίθοι, οἱ κάχληνες, παρὰ Λυκόφρονι. (1064., ubi τροχμάλῳ scribendum est metri causa.) idem v. χόρτος: χόρτῳ γὰρ ἀντὶ τειχέων ἐχρῶντο. Ap.: *αὐλῆς ἐν χόρτῳ.* ἐν τῷ περιωρισμένῳ τόπῳ τῆς αὐλῆς. καὶ γὰρ τὰ ὅμορα εἰώθασι λέγειν· σύγχορτα, ὡς Εὐριπ. (Antiope. cf. Androm. 16.): *σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς Ἐλευθέραις.* Schol. ad Androm. l. c.: ἐν χόρτοις (lapillis deinceps humi sparsis) διέγραφον τὰς πόλεις οἱ ἄρχοντες, Ἀλέξανδρος δὲ (Arrian. 3, 2. etc.) ὀσπρίοις ἢ ἀλεύροις. Athen. 5, 3. p. 189 F χόρτον ait esse τόπον ὑπαίθριον, ἔνθα ἦν ὁ τοῦ ἑρκείου Ζηνὸς βωμός. ipse Hom. alias vocat θριγκὸν sive θριγκοὺς, vel ἕρκος, ἑρκίον αὐλῆς, ι', 472, Od. η', 87, ϱ', 267. igitur *corti* Romanorum similem locum intellexere Cl. et Ern. ann. ad ω', 640. (cf. Gesner. ann. ad Orph. Argon. 191.); plerique alii vero aulam ipsam. alteram hujus verbi significationem, cum *pabulum* indicat, post Homeri tempora in usum venisse putant vett.; H autem contra initio χόρτον herbam designasse suspicatur, tum locum herbosum cortemque. cf. H et Schn. h. v. — rursum Sch.: *ἄλεισον.* (ω', 429, Od. γ', 50, χ', 9., ubi ἄμφωτον appellatur, etc.) ἔκπωμα, ποτήριον. (Ap.: ποτηρίου γένος τετορνευμένου, κατ' ἀπόφασιν τῆς λειότητος. quasi ἄλειον et σ inserto ἄλεισον, quam notationem probant Etym. et alii.) *αἰθομ.* (ζ', 182 etc.) καιομένοις. *σφῶϊ.* ὑμεῖς. (Achilles et Patroclus.) *ἕπετον.* περὶ αὐτὸν (τὸν βοῦν) ἠσχολεῖσθε κ. ἐνηργεῖτε. (α', 465, 6. etc.) — *ἐν προθύροισι.* (ο', 124, σ', 496, χ', 71 etc.) ἐν προδόμῳ. (ι', 469.) Od. α', 103.: στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. ibi operiri solebant advenientes hospites, dum domum invitarentur. — *ταφών.* ι', 193.

780 — 784. *τάρπημεν.* (ω', 633, Od. γ', 70 etc.) ἐκορέσθημεν. Sch. — *αἰὲν ἀριστ.* ζ', 208.

786. *γενεῇ ὑπέρτερος.* τῷ τοῦ γένους ἀξιώματι κρείσσων. ἢ νεώτερος. (?) Ἴωνες γὰρ ὑπέρτερον τὸν νεώτερον. Sch. Archilochus quidem ap. Schol. A: *οἵην Λυκάμβεος παῖδα τὴν ὑπερτέρην,* ἀντὶ τοῦ τὴν νεωτέρην. verum id nihil ad h. l. — ceterum hic H tetigit Achillis et Patrocli amores, quos Tragici, in quibus Aeschylus in Ἀχιλλέως ἐρασταῖς, Plato Symp. p. 180., Lucianus Amor. sub finem, Apollod. 3, 13, 8. aliique recentiorum com-

πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων.
ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,
καί οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ.""
ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
ταῦτ' εἴποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἴ κε πίθηται.
τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ ξὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις
παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
καί τινά οἱ πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω
Μυρμιδόνων, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·
καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων."

facile persuasus Patroclus redit, Eurypylumque obvium factum in itinere secum abducit, ejusque vulneri medetur.

Ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θείοιο
ἷξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
ἤην, τῇ δὴ καί σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί,
ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντιβόλησε,

menti sunt. nam de Homero vere Aeschines or. in Timarchum p. 149. ed. Reisk.: *ἐκεῖνος, πολλαχοῦ μεμνημένος περὶ Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως, τὸν μὲν ἔρωτα κ. τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν τῆς φιλίας ὑποκρύπτεται.*

788 — 802. *φάσθαι.* α', 187, ι', 100 etc. Sch.: *ὑποθέσθαι.* (Od. ο', 310.) *ὑποδεῖξαι, συμβουλεῦσαι.* (*σημαίνειν*, *praecipere*, monstrare. α', 289 etc. — *παρειπών.* ζ', 62.) *παραίφασις. συμβουλία, παραίνεσις.* (iterum versus 792. et 793. leguntur ο', 403, 4. v. Hesych. v. *παράφασις.* Ap.: *παράφημι, παραμυθοῦμαι, suadeo, hortor, moneo.* α', 577, ω', 771. malum seu fraudulentum consilium haec verba indicant μ', 249, ξ', 217, Od. β', 189, π', 287, τ', 6. — *θεοπροπίην.* α', 87 etc.) *ἐπέφραδε.* (κ', 127 etc.) *εἶπε.* (*φόως*, *lucem*, salutem. ζ', 6 etc. — *τεύχεα καλά.* arma, quibus Achilles tum utebatur, quae et ipsa *ἡφαιστότευκτα* fuisse nescio qua fide tradit Phylarchus ap. Natalem Com. 8. c. 12. v. Hederich. *Mythol. Lex.* p. 35.) *ἴσκοντες.* (π', 41, Od. δ', 279, τ', 203, χ', 31. idem est *ἴσκειν* atque *ἐΐσκειν* γ', 197. et alias, ut *ἶσος* et *ἐΐσος*, quarum formarum non contractae pro antiquioribus habendae sunt.) *ὁμοιοῦντες.* (*ἀναπνεύσωσι.* [ο', 235, π', 42 etc.] *respiraverint.* — *τειρόμενοι.* ε', 391 etc. — *ὀλίγη — πολέμοιο*, *parva enim* nunc *est respiratio a bello*, pugnant sine respiratione. *παυσωλὴν* proprie dixit β', 386, τ', 201.) *ἀκμῆτες.* (π', 44, ο', 697.) *ἀκοπίαστοι.* (*refecti*, integri. — *κεκμηότας*, *fessos* impetu Achillis, si is persuaderi potest, ut denuo arma capiat.) Sch.

806 — 808. erat in mediis castris nauticis Graecorum, ante naves Ulyssis (5, 6.), locus *θεατροειδής*, in quo reges concionem habebant, jus dicebant, sacrificabant. forum quoque rerum venalium ibi fuisse credidit Sch., verba *ἵνα — θέμις τε* sic interpretatus: *ὅπου αὐτοῖς τά τε ὤνια ἐπιπράσκετο, καὶ τὰ δικαστήρια ἐγίγνετο*, cum recentiorum Graecorum *ἀγορὰς* cogitaret. idem: *τῇ — βωμοί. ὅπου καὶ τῶν πλευσάντων ἑκάστων πατρῴων θεῶν βωμοὶ κατεσκευασμένοι ἦσαν.* — *ἤην.* Od. τ', 283, ψ', 316, ω', 342.

809. *ἀντιβόλησε*, non *ἀντεβόλη-*

διογενὴς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ,
σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς
ὤμων καὶ κεφαλῆς, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς,
καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ὣς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ;
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἥρως·
ἤ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορ' Ἀχαιοὶ,
ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ηὔδα·
„οὐκέτι, διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
χερσὶν ὕπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστὸν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
νίζ' ὕδατι λιαρῷ, ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε,
ἐσθλὰ, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων.
ἰητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα,
χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,

σε, quod habent Ven., Towni., Sch. et E, scribendum esse docuit Buttm. *Lexil.* I. p. 279., quia non dixerunt separatim *βολέω, βολῆσαι*, sed semper cum praepositione *ἀντιβόλησεν, ἀντιβολῆσαι* etc. Sch.: *ἀντεβόλησε. συνέτυχε.*

810—813. *Εὐαιμονίδης.* β', 736, ε', 76, 79 etc. — Sch.: *νότιος. ὑγρός.* — (sic *ὑγρὸν ὕδωρ* dixit Od. δ', 458. apage febres grammaticorum!) *κελάρυζε.* (φ', 261, Od. ε', 323.) *μετὰ ἤχου ἐφέρετο.* (Schol. A φ', 261.: *κελαρύζει. μετὰ κελάδου ῥεῖ.* Ap.: *κελαρύζει. ἰδίωμα ψόφου.* similiter Hesych., Suid., quem Toupius illustravit, aliique. v. H.

814. *τὸν δὲ ἰδών.* v. ann. ad 345.; sed etiam infra 843., a quo abhorrere videtur *ἐσιδών.*

815—821. *ὀλοφ.* ε', 871, θ', 33 etc. — *ἆ δειλοί.* 441 etc. — Ap.: *ἐμέλλετε. ἐοίκατε.* versu hoc adscripto. cf. 181, α', 564, β', 36 etc. — Sch.: *ἄσειν.* (ε', 289 etc.) *κορέσειν, πληρώσειν. ἀργέτι* (h. e. *ἀργῆτι*, ut γ', 419. φ', 127.: *ἰχθὺς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.* v. Th. §. 168, 10.) *δημῷ. τῷ λευκῷ λίπει. σχήσωσιν.* (sic.) *ἐπίσχωσι, κωλύσωσι. φθίσονται.* (ι', 246, ν', 667, τ', 329 etc.) *ἀναιρεθήσονται, φθαρήσονται.*

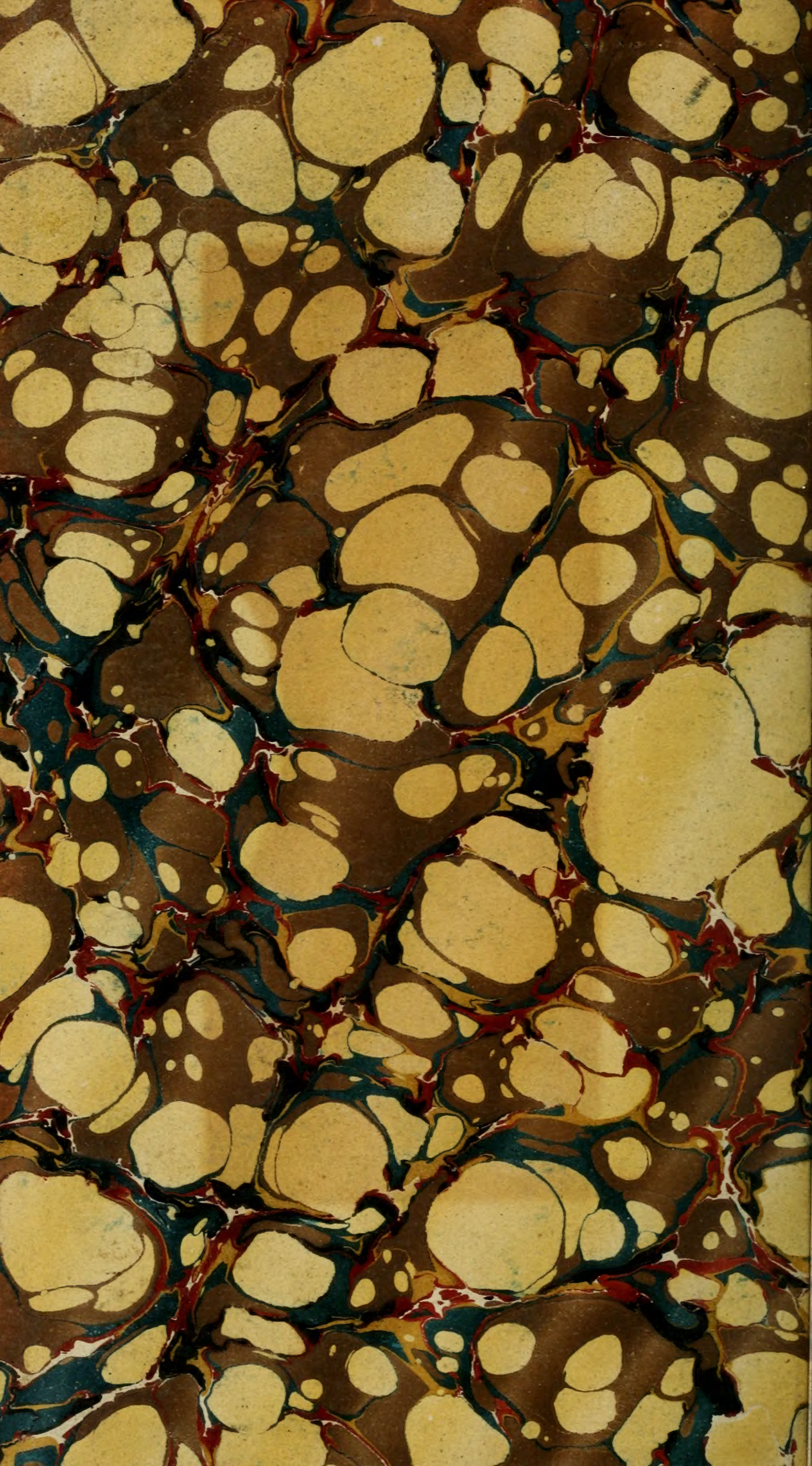
823—833. *ἄλκαρ.* ε', 644. — *ὄρνυται.* ε', 532. Sch.: *διεγείρεται, αὔξεται.* (?) — *λιαρῷ.* 477. — *ἐπὶ — πάσσε.* ε', 401. — *προτὶ Ἀχ. πρὸς Ἀχ.* — de *Chirone*, qui ipsum Aesculapium rem medicam docuit, v. δ', 219. justitia ejus, ceteris Centauris superbientibus (v. α', 263 seqq.), etiam ab aliis celebratur. Xenophon de venat. 1., ipso principio: *Τὸ μὲν εὕρημα θεῶν· [Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἄγραι καὶ κύνες·* interpretatio, ni fallor, quae ex margine irrepsit.) *ἔδοσαν δὲ καὶ ἐτίμησαν τούτῳ Χείρωνα διὰ δικαιότητα.* Achilles Euripideus Iphig. A. 829.: *ἐγὼ δ' ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφεὶς, Χείρωνος, ἔμαθον τοὺς τρόπους ἁπλοῦς ἔχειν.* cf. Orph. Argon. 371 seqq., Clem. Alex. Strom. 1. p. 306, 332 etc. — *ἰητροὶ — Μαχάων.* v. ann. ad 571.

835—848. *χρηΐζοντα.* (Od. λ', 339, ρ', 121, 558.) *χρῄζοντα.* Sch. Ap.:

κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν ἄρηα.“
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
„πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως;
ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν·
ἀλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.“
Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
ἔνθα μιν ἐκτανύσας ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
ὀξὺ βέλος περιπευκὲς, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
νίζ' ὕδατι λιαρῷ, ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν,
χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἥ οἱ ἁπάσας
ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

χρεῖαν ἔχοντα, ἐνδεόμενον. — πῶς τ' ἄρ' ἔοι (ι', 142 etc.) τάδε ἔργα; πῶς τοῦτο γένοιτ' ἄν; sermo dubitantis, quid faciat, ad Achillemne morae impatientem properet, an vulnerato Eurypylo succurrat. v. supra 647—653. — οὖρος Ἀχ. θ', 80. — Sch.: μεθήσω. (δ', 234, ν', 97 etc.) ἀμελήσω. ὑπέχευε. (Od. ξ', 49, π', 47.) ὑπέβαλεν, ὑπέστρωσε. βοείας. (χ', 159, Od. υ', 96. alio alias sensu haec vox usurpata est, velut ε', 452.) δέρματα βοῶν, βύρσας. ἐκτανύσας. (ω', 18.) ἐκτείνας, ἁπλώσας. (μάχαιραν Schol. A intelligit cultrum chirurgicum ad dilatanda vulnera.) περιπευκές. περισσῶς καὶ πάνυ πικρόν. (ἐχεπευκὲς βέλος dixit α', 51. et δ', 129. — „ῥίζαν πικρήν. frustra quaerunt Scholiastae, quaenam haec herba fuerit, utrum Achillea, an Archilochia, quam et ἴσχαιμον vocant. de gentiana cogitat Wedel. Exercitatt. medico-philol. dec. 6, 6.“ *Ex H.* dictamnum *ab Ida Cretaea* Aeneae vulnerato adhibet Venus ap. Virgilium Aen. 12, 412., *puberibus caulem foliis et flore comantem Purpureo; non illa feris incognita capris Gramina, cum tergo volucres haesere sagittae.* annotavit Eichh. — ὀδυν. ε', 401. interpretatur vocem poëta ipse in sequentibus) ἔσχ'. ἐπέσχεν, ἔπαυσεν. (ἐτέρσετο. 267.) Sch.

u/c

LGr
H 766Bo

113901

Author Homer

Title Carmina; ed. by Bothe. Vol.1.

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

Do not
remove
the card
from this
Pocket.

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File."
Made by LIBRARY BUREAU

